

ĐỘT KỊCH TRẠI TÌM THIẾU NỮ

● ● Mạn Vô tung ảnh

Mục lục

[Chương 1: Một Cái Chảo Đập Chết Nam Thần Ăn Gà](#)

[Chương 2: Hai Kẻ Liều Mạng](#)

[Chương 3: Ngàn Dặm Tặng Đầu](#)

[Chương 4: Thụ Ca Quá Bá](#)

[Chương 5: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân](#)

[Chương 6: Được Rồi Thụ Ca, Làm Người Phải Biết Khiêm Tốn](#)

[Chương 7: Bạn Bè Hay Chị Gái Nhỏ](#)

[Chương 8: Tới Đây, Nhảy Xuống Sân Bay Đây](#)

[Chương 9: Oan Gia Ngổ Hẹp](#)

[Chương 10: Đừng Có Nhảy Nhót Trước Mặt Thụ Ca](#)

[Chương 11: Cây Nhỏ, Mau Tới Cứu Giá](#)

[Chương 12: Thụ Ca Còn Độc Thân, Chị Có Muốn Tìm Hiểu Thử Không?](#)

[Chương 13: Chị Luôn Là Tiên Nữ Bé Nhỏ](#)

[Chương 14: Thụ Loli](#)

[Chương 15: Không Dựa Vào Kỹ Thuật Vây Tì Bì Thì Sao?](#)

[Chương 16: Làm Người, Nói Tiếng Người Dùm Cái Đi](#)

[Chương 17: Giấc Mộng Ngày Xưa Ấy](#)

[Chương 18: Mầm Non Của Mùa Xuân](#)

[Chương 19: Cho Em Cách Liên Lạc Được Không](#)

[Chương 20: Em Sẽ Là Hốc Cây Của Chị](#)

[Chương 21: Vợ Kịch Máu Chó](#)

[Chương 22: Ghen](#)

[Chương 23: Tâm Tư Khó Hiểu Của Chàng Trai Trẻ](#)

[Chương 24: Người Đến Bất Ngờ](#)

[Chương 25: Tôi Không Gánh Cái Scandal Đây Đâu](#)

[Chương 26: Tôi Không Gánh Cái Scandal Đây Đâu 2](#)

[Chương 27: Nỗi Lo Tiềm Ẩn](#)

[Chương 28: Cậu Thấy Chị Ta Thế Nào?](#)

[Chương 29: Ngạc Nhiên Và Bất Ngờ](#)

Chương 30: Cô Nổi Tiếng Rồi! Đúng Không!

Chương 31: Chị Gái Nhỏ?

Chương 32: Chẳng Lễ Quan Hi Còn Dịu Dàng Hơn Cô À?

Chương 33: Em Biết Rồi Nhưng Em Không Có Nói Đầu

Chương 34: Khát Vọng Sống Tác Oai Tác Quái

Chương 35: Hay Em Nên Gọi Chị Là Chị Gái Nhỏ Nicetree?

Chương 36: Tuy Ở Cùng Phòng Nhưng Mà Bọn Này Trong Sáng Lắm Nhá

Chương 37: Lén Lút Hẹn Hò Giữa Đêm Khuya Thanh Vắng

Chương 38: Bây Giờ Trên Mạng Ai Cũng Biết Thụ Ca ... Rồi

Chương 39: Vạch Trần Bộ Mặt Không Muốn Ai Biết Của Nữ Diễn Viên

Chương 40: Tai Họa Mà Cũng Biết Dắt Tay Nhau Tới!

Chương 41: Chị Gái Nhỏ Oi, Em Chóng Mặt Quá, Chị Cho Em Ôm Một Lát

Đi

Chương 42: Nói Tôi Thuê Người Chơi Á? Vậy Thì Trực Tiếp Bắn Nát Đầu Chó

Chương 43: Mắt Fan Cp Sáng Như Những Vì Sao

Chương 44: Chị Gái Nhỏ Oi, Em Muốn Làm Quản Lý Kênh

Chương 45: Chị Gái Nhỏ À, Rốt Cuộc Chị Có Tận Bao Nhiêu Cậu Em Vậy?

Chương 46: Chị Gái Nhỏ Phải Hôn Mới Được Dậy Được

Chương 47: Em Họ Bán Đứng Đồng Đội

Chương 48: Hôn Hôn Hôn Được Rồi!

Chương 49: Hình Quảng Cáo Giải Đấu Ngôi Sao

Chương 50: Chị Muốn Ngủ Với Em Phải Không

Chương 51: Nói, Hồ Ly Tinh Từng Khiến Em Thay Đổi Ước Mơ Ban Đầu Là

Ai?

Chương 52: Cảm Giác Game Quá Kém

Chương 53: Chị Gái Nhỏ Nhà Cậu Chờ Theo Gã Khác Chạy Mất Rồi

Chương 54: Huấn Luyện Đặc Biệt

Chương 55: Đừng Có Chọc Vào Lũ Con Trai Đang Ghen

Chương 56: Chị Gái Nhỏ, Đừng Có Nói Với Em Là Chị Đang Ghen Nha

Chương 57: Bọn Này Không Có Kịch Bản Thiệt Á

Chương 58: Em Muốn Chị Sống

Chương 59: Chắc Là Tôi Sẽ Không Thành Hộp Đầu Tiên Nữa Đầu Ha

Chương 60: Bảo Vệ Boss Của Chúng Ta

Chương 61: Mười Ngón Tay Đan Vào Nhau

Chương 62: Thật Ra Em Vô Cùng Hối Hận

Chương 63: Chị Gái Nhỏ À, Chúng Ta Công Khai Đi

Chương 64: Viên Đường Thứ Nhất (1): Đây Là Đêm Chi Thuộc Về Hai Chúng Ta

Chương 65: Viên Đường Thứ Nhất 2: Thụ Ca, Sân Nhà Anh Cháy Rồi!

Chương 66: Viên Đường Thứ Nhất 3: Trong Tôi Có Bạn, Trong Bạn Có Tôi

Chương 67: Viên Đường Thứ Hai (1): Đường Tiểu Kiều Vs Giang Trùng Vũ

Chương 68: Viên Đường Thứ Hai (2): Đường Tiểu Kiều Và Giang Trùng Vũ

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Một Cái Chảo Đập Chết Nam Thần Ăn Gà

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

【Thụ Ca* bị người ta cầm chảo đập chết 6666】

(*) Đây là cách mọi người thường gọi cậu ấy trên livestream (trực tiếp), mình thấy nó giống một cái tên đặc biệt hơn là kiểu ‘Thụ Ca’ thông thường nên mình để nguyên, các bạn hiểu mà ha.

【Ha ha ha ha ha, ngoài đời thì Thụ Ca đi nhận hàng ship còn trong trò chơi thì anh đi ship hàng】

【Lại được ghi vào lịch sử chết vì bị chảo đập của PUBG rồi!】

Khi Lâm Trần nhận đồ xong cầm trở vào thì trông thấy giao diện người chơi đã chết xám xịt.

【Chúc may mắn lần sau!】

Treetreetwo, hạng 23, giết 12 người.

Một nhân vật nữ đội nón đứng cạnh hộp gỗ của cậu thông thả loot xác.

Trong trò 【PUBG】 này, sau khi chết người chơi sẽ biến thành một hộp gỗ, người chơi khác có thể tới nhặt những món đồ mà người chết để lại, dân gian người ta gọi đó là loot xác.

Lâm Trần nhìn xác chết lạnh lẽo của mình rồi lại nhìn hộp đựng chân gà trong tay, cảm thấy mấy cái chân gà đầy dầu mỡ kia đang khiến lòng

mình ghen ứ.

Lâm Trần là một streamer* nổi tiếng bên mục trực tiếp **【PUBG】** . Trong trò chơi, với kỹ thuật bắn như thần cùng với cách chơi mang tính thách thức cao như là một mình chơi chế độ bốn người rồi là 1V4 ở vòng bo cuối... Thế là cậu được những người chơi cùng và người hâm mộ gọi là ‘thần chết đến rồi’, nhưng—— Hôm nay thần chết đã bị chảo đập chết.

(*) Streamer: Người trực tiếp/Người livestream

Lâm Trần ngồi đó bực bội gỡ đũa ra rồi hung hăng cắm vào cái chân gà đầy dầu mỡ kia, tức giận giơ nó lên cắn như thể đang cắn người chơi nữ trên màn hình. Cái người giết cậu vẫn chưa loot xong, này giờ vẫn còn đứng ngơ ngác bên cạnh hộp.

Nửa cái chân gà đã trôi xuống bụng nhưng người kia vẫn còn loot khiến cậu bất giác mở mic lên.

“Vẫn còn chưa loot xong hả? Cô đang loot xác hay là đang dạo trung tâm thương mại đấy?”

Nhân vật nữ đội nón giật mình lùi về sau, tiếp đó là một giọng nữ dịu dàng nghe khá êm tai vang lên trong trò chơi.

“Gay à!”

Lâm Trần: “.....”

Đúng là trong trò chơi này có rất nhiều người chơi nam chọn nhân vật nữ để ‘trục lợi’ từ người chơi nam khác, nhưng Lâm Trần chơi nhân vật nữ chỉ đơn giản vì vóc người của nhân vật này nhỏ nhắn hơn nhân vật nam nên diện tích bị bắn sẽ nhỏ hơn, tuy là chút chênh lệch đó rất nhỏ nhưng đôi khi thắng hay thua chỉ cách nhau có tí ti đấy thôi.

Khác với vẻ lúng túng khi phải làm gay của Lâm Trăn, người xem rất ư là hào hứng.

【Không ngờ lại là một chị gái nhỏ!!!】

【Số Thụ Ca tốt quá đi! Không ngờ lại gặp được một chị gái có giọng hay thế này!!】

Người chơi nữ trong PUBG quá ít, chẳng trách tất cả mọi người lại sôi sục lên.

“Tôi không phải là gay.” Lâm Trăn đã nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Nghe thế, giọng nữ cười khẽ bảo: “Ồ, vậy cậu là em gái dễ thương có con chim xinh xinh hả?”

Cả đồng ha ha ha chạy qua màn hình*, trời đánh ở chỗ đám người xem không hề có ‘tính người’ kia còn bỏ thêm cái biệt danh em gái đáng yêu có con chim xinh xinh vào.

(*) Khi người xem bình luận thì dòng bình luận ấy sẽ được chạy trên màn hình livestream.

Lâm Trăn ngồi trước màn hình cảm thấy huyết Thái Dương của mình nảy lên bình bịch. Thời gian trôi qua thật lâu, vẻ đùa dai chột lóe lên trong mắt cậu.

“Chị gái nhỏ ơi, chị mà còn bắt nạt em nữa là em hu hu hu đó.”

“Chị gái nhỏ ơi, chị vẫn còn chưa loot xong hả?”

“Chị gái nhỏ ơi, cái váy của em là hàng giới hạn số lượng đó, đẹp lắm, chỉ có muốn mặc chung không?”

“Chị gái nhỏ ơi, bla bla bla...”

Thời đại này, muốn trở thành một streamer nổi tiếng thì ngoài kỹ thuật tốt ra còn phải biết cách ăn nói. Dù kỹ thuật có tốt cách mấy thì người xem cũng không muốn nhìn cái màn hình chuyển động trong im lặng nên Lâm Trăn chính là người vừa phải bán nghệ vừa phải bán giọng.

Dường như Lâm Trăn đã nói quá nhiều nên ở giọng nữ bên kia kìm lòng không đăng mở mic lên: “Cống hiến cho tổ quốc xong rồi thì không có thành hộp tinh được đâu, ngoan, làm một cái hộp im lặng đi nhé.”

Lâm Trăn: “.....”

Bình luận lại bay.

【Cười tắt thở!】

【Hộp tinh ha ha ha!】

【Đừng ai cản tôi, cái Sao x100 này tôi tặng cho chị gái nhỏ!】

Quà tặng trong trực tiếp Tinh Hải TV gồm có Sao, Mặt Trăng, Mặt Trời, Chòm Sao, Thiên Hà và Tàu Vũ Trụ.

Bấy giờ đây, ở một khu phố trong thành phố A, Tô Mộ Mộ cầm chảo đập streamer nổi tiếng chết tươi nhưng vẫn không biết gì đang loot xác cực kì cẩn thận. Cô mặc cái váy xanh ngắn cũn cỡn kia vào rồi tiện thể nhận xét một câu: “Cái váy đáng yêu quá, không ngờ con trai ngày nay ti bỉ ghê.”

Hôm nay Lâm Trăn đã gặt hái được mấy cái tên ‘em gái đáng yêu có con chim xinh xinh’ ‘chàng trai ti bỉ’ ‘hộp tinh’ mà từ trước đến nay cậu chưa từng sở hữu, khung bình luận cũng đầy tiếng ha ha ha.

Bây giờ Lâm Trăn cũng không biết rốt cuộc là cô gái nhạt váy kia khiến tim mình ghen ứ hay người làm việc đó chính là đám người hâm mộ vô tình vô nghĩa kia nữa.

Bỗng, tiếng bước chân lén lút vang lên trong tai nghe của cậu— Trong trò chơi, người chết có thể nói chuyện với người khác và cũng nghe được những tiếng động xung quanh.

Thấy ai đó vẫn còn mãi mê loot đồ, Lâm Trăn buột miệng nhắc nhở: “Có người đến.”

Sau khi nói xong, Lâm Trăn cảm thấy hành động nhắc nhở người đã cầm chảo giết mình mà không có chút do dự này quá rộng lượng! Kiêu ngạo hừ hừ.jpg.

Không rõ là kỹ thuật bắn của người mò tới quá gà hay là vận may của Tô Mộ Mộc quá tốt mà phát súng của người thứ ba trúng vào chảo trên hông cô. Trong trò chơi này, chảo được vắt sau hông và nó chính là vật bảo vệ hoa cúc thần thánh nhất.

Phát súng không chạm tới mục tiêu của địch đã cho Tô Mộ Mộc thời gian để xử lý, cô nàng nhanh nhẹn xoay người cầm M4 cướp từ người Lâm Trăn lên bắn mấy phát giết chết kẻ địch rồi lại vui vẻ tiếp tục loot xác.

Có hộp mới để loot nên cái hộp trống không của Lâm Trăn có vẻ khá là hiu quạnh. Cậu buồn bã nói: “Chị gái nhỏ này, chị nhận được di sản của em thì phải bắn thật tốt nha. Chúc chị ăn gà, có duyên gặp lại.”

Vài giây sau, Tô Mộ Mộc thì thào: “Cuối cùng hộp tình cũng đi rồi.”

“Vẫn chưa đi đâu đó ==+++!” Lâm Trăn liên tục hít thật sâu để lấy lại bình tĩnh.

“!!!” Nghe thấy hộp lại bắt đầu nói chuyện, Tô Mộ Mộc cầm súng phản nhanh.

Tất nhiên cô sẽ không thể biết là sau khi cô chạy đi thì khung bình luận của Lâm Trăn lướt như cơn bão lũ, toàn là mấy người hâm mộ

streamer không nỡ để cô đi.

“Mấy người cứ rên la lưu luyến chẳng nỡ rời thế mà được à? Chỉ có một cô gái thôi mà mấy người đã thay lòng đổi dạ rồi hả? Tôi không còn là bảo bối lớn nhất, là nam thần của mấy người nữa rồi hả?”

“Đúng là đàn ông con trai, thay lòng đổi dạ nhanh phết!”

“Mấy người còn đùa kiểu này nữa thì tôi sẽ đi chơi Pikachu cho mấy người coi!” Lâm Trần phát huy tinh thần lâu lâu lại kêu oan la oán một lần cực kì nhuần nhuyễn.

【Hộp tinh đừng có ầm ĩ nữa.】

【Hộp tinh không có tư cách chơi Pikachu!】

Đám người hâm mộ vào trễ chẳng hiểu mô tê gì, sao tự dưng nam thần ăn gà của bọn họ lại bị giễu là hộp tinh thế?

— Hết chương 1 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hai Kẻ Liều Mạng

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ cầm đồ vừa nhặt được đánh thẳng vào bo cuối. Lại có một bo an toàn mới và cái mảnh đất nhỏ hẹp ấy còn tận 11 người chơi, tức là cô có tổng cộng 10 đối thủ.

Tô Mộ Mộ khom lưng cẩn thận chạy bo thì đột nhiên có một Voldemort (người chơi thích trốn trong bụi cỏ để đánh lén) đứng dậy từ bụi cây khiến cô giật mình, mày nhướng lên cao hơn tám độ, đầu ngón tay mảnh khảnh nhanh chóng ấn chuột định trả đũa nhưng đã quá muộn, cô vẫn trúng đạn ngã xuống đất chết.

“Haiz...” Tô Mộ Mộ thở dài, tim đập thình thịch vì bị kẻ đó dọa. Trò chơi này thử thách sức chịu đựng thể xác và tâm hồn quá thế.

Trò Tô Mộ Mộ chơi có tên là 【Tuyệt Địa Cầu Sinh*】 , đây là trò chơi thể thao chiến thuật nổi tiếng nhất. Người chơi khi vào trận sẽ phải đi tìm súng, xe, vật chữa thương sau đó liên tục chiến đấu với những người chơi khác trong khu vực an toàn không ngừng thu nhỏ lại và cố gắng sống sót đến phút cuối cùng.

(*)Tuyệt Địa Cầu Sinh(Tên tiếng Trung của PUBG): Tìm đường sống trong chỗ chết.

Khi trận đấu bắt đầu, một chiếc máy bay sẽ chở 100 người chơi đi nhảy dù xuống đảo hoang hay sa mạc, khi nó bay ngang bản đồ thì người chơi có thể chọn bất kì vị trí nào để nhảy xuống. Sau khi đáp xuống đất thì

bắt đầu tìm kiếm đồ. Mỗi trận đấu sẽ có những vòng bo an toàn khác nhau, ngoài ra còn có một bo độc nữa cũng thu nhỏ dần theo đuôi bo an toàn khiến phạm vi hoạt động của người chơi dần thu nhỏ lại, càng về sau thì cuộc chiến càng căng thẳng.

Trong game, người chơi chết được vài giây sẽ biến thành một hộp gỗ nên mọi người thường gọi những tên vừa nhảy dù xuống đất đã chết là đáp đất thành hộp, còn hộp tinh là từ để gọi những người chơi có số lần chết nhiều không đếm xuể.

Khát vọng chưa được thực hiện thì đã chết nên ý chí chiến đấu của Tô Mộ Mộc sục sôi, cô đang định bắt đầu một trận mới thì điện thoại trên bàn réo vang. Người gọi được hiển thị trên màn hình là mẹ Quan khiến tim cô trật nhịp, thứ thử thách sức chịu đựng tâm hồn dữ dội hơn đã tới rồi.

Tên thật của mẹ Quan là Quan Hi và anh chính là quản lý của Tô Mộ Mộc. Dù giới tính là nam nhưng phong cách làm việc của anh lại rất cẩn thận và dong dài, câu cửa miệng của anh luôn là ‘tôi đi quản lý xá xúu còn khỏe hơn là quản lý mấy cô!’ và điều đó luôn gợi lên hình ảnh người mẹ già lải nhải nhắc mình mặc quần ấm* vào mùa đông, thế là cái biệt danh đó ra đời.

(*)Quần ấm hay quần thu là loại quần dài được mặc lót bên trong để giữ ấm vào mùa đông.

Quan Hi đi thẳng vào vấn đề: “Một tin tốt và một tin xấu, cô muốn nghe tin nào trước?”

“Tin xấu.” Tô Mộ Mộc chuyển con trỏ đến nút bắt đầu, linh tính chẳng lành trong lòng cô ngày một rõ rệt.

“Sao cô lại khác người thế hả? Thôi để anh nói tin tốt trước nha.”

Tô Mộ Mộc: “.....”

Rõ ràng người không chịu theo kịch bản là anh đó, OK?

Tô Mộ Mộ bất đắc dĩ đáp: “Anh nói đi.”

“Anh đã nhận cho cô một chương trình giải trí tên là 《Đêm nay chạy trốn thôi! 》. Tổ sản xuất chương trình này từng làm 《Mọi người GOGOGO》 và 《Thám tử đến đây》, lượt xem và tiếng tăm khá ổn, tới lúc đó cô cứ cố gắng phát huy thật tốt thì chắc chắn sẽ nổi tiếng thôi.”

“Yên tâm đi anh Quan, em nhất định sẽ làm thật tốt trong phạm vi kịch bản. Vậy cái tin xấu kia là gì?”

“Lẽ ra cái vai diễn lần trước cô đi thử vai đấy đã nằm trong lòng bàn tay rồi...” Quan Hi đắn đo một lát, nói: “Nhưng lại bị người ta giật mất.”

Một thau nước lạnh đập tắt ngọn lửa trong tim Tô Mộ Mộ, cảm giác lạnh lẽo lan đến tận các đầu ngón tay đang cầm chuột. Cô hít thật sâu rồi bình tĩnh nói: “Em biết rồi.”

Tô Mộ Mộ duỗi ngón tay ra chọt chọt con búp bê hoạt hình lò xo trên bàn máy tính— Chọt cái đầu bí ối của mi này.

Dãy búp bê lò xo có đủ các kiểu mặt như khóc, cười, dễ thương nhưng con mặt khóc lại bóng hơn mấy con kia nhiều, có thể thấy là nó bị búng nhiều nhất.

Quan Hi nhú mày, dường như anh thấy Tô Mộ Mộ quá bình tĩnh nên hơi lo lắng hỏi: “Ngoài mặt thì cười hì hì nhưng trong lòng cô đang MMP* phải không.”

(*)MMP:Là ngôn ngữ mạng, một câu chửi thề rất tục và nghĩa tiếng Việt là ‘đ~~ mẹ mày’.

Tô Mộ Mộ nhíu mày: “Sao thế? Chẳng nhẽ anh Quan muốn em MMP với anh à?”

“...” Quan Hi được mở mang kiến thức về sức chiến đấu của Tô Mộ Mộ ghen hòng.

Tô Mộ Mộ cười nói: “Được rồi, anh cứ yên tâm đi. Em hiểu mà.”

Nghe thế, Quan Hi thở dài. Tô Mộ Mộ chính là nghệ sĩ nghiêm túc và cố gắng nhất anh từng dẫn dắt nhưng những điều đó lại là thứ mà cái giới này không cần nhất.

“Thôi, cô hiểu là được rồi. Chương trình giải trí đó sẽ bắt đầu quay vào tháng sau, lát nữa anh sẽ gửi thông tin cho cô xem trước. Chương trình này có rất nhiều hoạt động nên cô nhớ phải chuẩn bị sẵn tâm lý đấy nhé.”

“Dạ vâng, cảm ơn anh Quan.”

“Đúng rồi, gửi mấy tấm hình gần nhất của cô sang đây để anh đưa người ta chỉnh sửa để còn đăng Weibo quảng bá cho cô.” Quan Hi ngừng lại sau đó nhấn mạnh: “Đưa tấm nào có sức quyến rũ của phụ nữ ấy, đừng có đưa nước suối canh sương ra đây. Xin cô hãy tôn trọng tạo hình nữ thần của mình.”

“Em nhớ ảnh lần trước em gửi anh có vị phụ nữ lắm mà! Em còn cố tình quấn cái lô cuốn tóc nữa đó.”

“Hình như cô đã hiểu sai về phụ nữ rồi.” Quan Hi vỗ trán. Lúc trước khi đào ra Tô Mộ Mộ, anh đã đánh giá cao vẻ ngoài xinh đẹp làm lòng người rung động của cô nhưng ai ngờ gương mặt và nội tâm cô lại ngược nhau tới vậy

Tô Mộ Mộ: “.....”

Quan Hi nhắc nhở: “Trong khoảng thời gian rảnh rỗi này cô đừng có chơi game nhiều quá nghe chưa.”

“Biết rồi mẹ Quan.”

“Cô nói cái gì?!”

Tô Mộ Mộ nhanh nhẹn quyết đoán tắt điện thoại.

Đế lâu không đụng tới nên màn hình máy tính đã tối xuống, hình ảnh mờ mờ phản chiếu trên đó chính là gương mặt xinh xắn của Tô Mộ Mộ. Cô chợt nhớ tới câu mà Quan Hi đã nói khi tìm thấy mình ‘nhất quyết không được trang điểm, gương mặt này của cô rất mạnh, sẽ nổi tiếng thôi.’

Cuối cùng hiện thực lại cho cô một cái tát, Tô Mộ Mộ kìm lòng không đành ngồi lắc đầu. Nổi tiếng hay không thì liên quan gì tới mặt, phải coi mình có cái số đó không.

Ban đầu Tô Mộ Mộ cứ tưởng làm diễn viên cũng đơn giản như là thi đại học 5 năm để học được 3 năm vậy, chỉ cần bạn liều mạng và cố gắng thì sẽ gặt hái được thành tựu nhưng sau đó cô phát hiện ra mình sai rồi. Bây giờ cô bị thực tế tàn khốc tra tấn đến nỗi chỉ muốn quay trở về khoảng thời gian ngày nào cũng làm mười trang ôn thi đại học cực kì nhàn nhã kia.

Tô Mộ Mộ thiếu sức sống khi vừa mất vai diễn mở TAOBAO lên tức giận vung tay mua như một vị thần. Đến khi nhìn lại giỏ hàng của mình rồi lại ngó tới số dư trống trơn của thẻ ngân hàng thì cô như quả bóng xì hơi, ngoan ngoãn tắt taobao đi rồi mở trò chơi lên. Trút giận bằng phương pháp bảo vệ môi trường lành mạnh này tốt hơn nhiều.

Tô Mộ Mộ nhấn vào nút sẵn sàng chơi, ngọn lửa bùng lên trong mắt cô hệt như cây súng trường* có thể bắn kẻ địch thành thịt vụn trong một giây.

(*)Súng trường(tiếng Anh: Rifle), là loại súng cá nhân gọn nhẹ với nòng súng được chuốt rãnh xoắn, có báng súng và ốp lót tay hoàn chỉnh để phục vụ mục đích bắn điểm xạ. Rãnh xoắn này trong nòng súng được gọi là khương tuyến; khi bắn, viên đạn ép chặt vào thành nòng và miết vào khương tuyến này, biến dạng đồng thời tự xoay quanh trục nòng súng để tạo ra đường đạn ngoài sau khi bắn. Viên đạn sau khi thoát ra khỏi nòng sẽ xoáy mạnh trong không khí và tạo ra hiệu ứng khí động học giúp súng trường tầm bắn xa hơn hẳn so với các loại súng cổ như súng kíp hay súng hỏa mai. Từ “rifle” trong tiếng Anh cũng có nghĩa là “rãnh xoắn”, và một khẩu súng trường cũng được gọi là “a rifle gun”.

Tô Mộ Mộ vào trận. Lần này cô rất may, vừa đáp đất đã nhặt được một cây M416 và SKS. M416 là súng trường tấn công còn SKS là DMR, hai khẩu súng này mà phối hợp với nhau thì có thể nói đây là bộ đôi quấy khắp bản đồ.

Tô Mộ Mộ cầm súng trong tay và cảm nhận ý chí chiến đấu đang hùng hực trong tim mình, có thể tàn sát bốn phương bất kì lúc nào, ở đâu có tiếng súng thì đó chính là nơi cô sẽ đi, súng thép cứng cực kì luôn.

Súng thép ở đây không phải là một thứ vũ khí hay ho nào đó mà là hành động xông pha chiến đấu anh dũng xem thường cái chết.

Tô Mộ Mộ giờ phút này chính là một ví dụ cho cái tinh thần bất khuất liều mạng đó.

Treetreetwo dùng S686 giết chết Weinishui.

Nicetree dùng M416 giết chết Leffe.

Treetreetwo dùng 98K bắn trúng đầu giết chết Love520.

Nicetree dùng M416 giết chết Emmmm.

Treetreetwo dùng 98K giết chết Woshinidaye.

Nicetree dùng M416 bắn trúng đầu giết chết Hhh6666.

Nicetree dùng SKS bắn trúng đầu giết chết Comeoo.

Trong trò chơi, khi ai đó gục hoặc bị bắn chết thì góc phải màn hình sẽ có thông báo. Vì Tô Mộ Mộc đang tập trung quan sát tình hình xung quanh nên không để ý tới mấy dòng thông báo nhưng ánh mắt của đám người đang xem trực tiếp bên kia thì sáng như sao!

Bên kênh trực tiếp của Lâm Trăn.

【Mấy người có thấy mấy dòng thông báo giết người kia thú vị lắm không】

【Xem ID kia, đừng có nói là fan nữ của Thụ Ca nha】

【Nhảm nhí, Thụ Ca mà có fan nữ tôi ăn shit ngay!】

Lâm Trăn: “Ồ, mấy lời này được đấy. Hay là tôi lộ mặt để tranh thủ hấp dẫn fan nữ nha?”

Là một trong số ít những streamer không lộ mặt của trực tiếp Tinh Hải, quả thật phần lớn người hâm mộ của Lâm Trăn là nam, chỉ có vài bạn nữ hâm mộ vì ngón tay của cậu rất đẹp.

Lâm Trăn thật sự không thể hiểu nổi con gái.

【Cái ID này trông quen lắm, có phải là cái người cầm chảo đập Thụ Ca ở ván trước không?】

【Tôi vừa kéo lại xem thông báo chết, đúng rồi đó!! Một trăm phần trăm luôn!】

【Đệt, duyên phận nha, không ngờ lại được xếp chung!!】

【Đã vậy chứ, xét mấy cái dòng thông báo kia thì đây còn là một chị gái rất mạnh!!】

【6666, CALL* cho chị gái nhỏ!!!】

(*)CALL:Dùng ngón trỏ và ngón cái tạo thành hình điện thoại, đó là cách đếm số 6 bằng tay của Trung Quốc. Số 6 cùng âm với từ ‘trâu bò’ mang ý nghĩa khen ngợi một người nào đó rất giỏi. Ngoài ra CALL còn mang ý nghĩa ủng hộ.

Lâm Trần liếc nhìn khung bình luận rồi lại ngó sang góc thông báo, ở đó lại có thêm mấy thông báo Nicetree giết người. Chắc, khóe miệng Lâm Trần cong cong, cách cái màn hình mà vẫn cảm nhận được ý muốn giết người của ai đó, ham muốn giết người còn ghê gớm hơn cậu.

Thấy cả cái khung bình luận đầy tiếng kêu gào khen chị gái nhỏ quá ngẫu, Lâm Trần gạt bàn phím đi: “Thiệt chứ, hôm nay mấy người cứ thay lòng đổi dạ đi khen người khác suốt là sao? Chỉ là một chị gái thôi mà mấy người đã bị dắt mũi kéo đi rồi hả, đúng là fan phong trào.”

“Cái gì? Bảo tôi đừng có phá nữa hả? Chị gái nhỏ trâu bò lắm hả? Được, hôm nay tôi sẽ cho mấy người biết trâu bò thật là thế nào!”

“Một mình tôi dọn sạch cả thành phố!”

Nói xong, Lâm Trần leo lên xe máy chạy đến vùng an toàn của thành phố Yasnaya Polyana gần mình nhất và cũng là nơi tiếng súng chông chéo vang lên như tiếng pháo.

Lâm Trần xông vào thế này không phải do cậu hẹp hòi nhỏ mọn, thấy người hâm mộ khen nicetree thế là cậu bị người đó kích thích ý chí chiến đấu.

Tiếng lái xe trong trò chơi rất to nên lái nó vào bo an toàn chẳng khác gì đang báo cho tất cả mọi người biết mình đang đến, người lái xe sẽ trở thành cái bia di động cho người ta ngắm nên thường thì mọi người sẽ dừng xe ở gần bo rồi lạng lẽ đi vào. Thế nhưng, chẳng những Lâm Trăn lái xe vào thành phố mà còn kiêu ngạo bấm còi chạy vòng vòng, đây là thể loại ngửa đòn điển hình.

Quả nhiên, khi Lâm Trăn nhấn còi lần thứ hai thì có người đứng đằng xa tia cho cậu một viên.

Với hướng tiếng súng này thì Lâm Trăn có thể đoán được vị trí của kẻ địch, cậu dừng xe bên cạnh một bức tường đổ nát rồi núp vào trong để che chắn.

Vì kẻ địch trốn trong thành phố đầy công trình kiến trúc nên Lâm Trăn chỉ có thể đoán được hướng bắn qua tiếng súng đó, nếu muốn biết vị trí chính xác thì cậu phải nhả mồi nữa.

Cậu cố tình để lộ nửa đầu, quả nhiên người kia không thể dẫn lòng được bắn cậu thêm hai phát. Nhưng khoảng cách xa thế này chính là một thử thách đối với kỹ thuật và phán đoán của người bắn, thêm vào đó là Lâm Trăn thường xuyên di chuyển nên đối phương chẳng những không bắn trúng mà còn để lộ vị trí của mình.

Căn nhà màu xanh, cửa sổ lầu ba.

Lâm Trăn tự tin nhếch miệng.

【Tới rồi tới rồi!!!】

【Thần chết bắn tia!!】

Người hâm mộ bắt đầu hào hứng nhưng không ai dám nói gì nhiều, sợ nhiều bình luận quá sẽ che mất màn hình, bỏ lỡ màn bắn tuyệt vời của Lâm

Trần!

Lâm Trần ấn giữ shift để nín thở, cầm khẩu 98K với ống ngắm X8 lia thẳng đến cửa sổ lầu ba và nhắm thẳng đầu giết chết ngay khi đối phương vừa lấp ló.

Nhưng từ trước đến nay cái trò **【PUBG】** này luôn là nơi bộ ngựa bắt ve nhưng chim sẻ lại rình sau, đã vậy phía sau chim sẻ còn có cả trò chơi khủng bố tinh thần nữa.

Khi Lâm Trần bắn thùng đầu kẻ đang núp trên cửa sổ lầu 3 thì cậu nhay bèn phát hiện ra bên phải mình có người, thế là nhanh chóng dịch chuyển sang cái cây bên trái.

Vài tiếng đạn vang lên bắn thẳng đến vị trí của Lâm Trần vừa rồi và để lại vài vết đạn trên đó.

Sau khi để lộ vị trí, nếu người đó không giết chết Lâm Trần thì cơ hội sẽ bay mất....

Lâm Trần nhanh tay đổi sang súng bắn gần nhắm đến tảng đá người kia đang núp nổ súng, dễ dàng lấy được cú headshot(bắn trúng đầu).

Quá trình giết địch của Lâm Trần diễn ra rất nhanh khiến cho đám người xem không có đủ thời gian để nháy mắt.

【A a a a a, tôi còn chưa kịp thấy người đó ở đâu thì Thụ Ca đã headshot người ta rồi】

【Nếu chúng ta thấy rõ thì có nghĩa là Lâm thần đang trực tiếp để dạy học, phải cân nhắc đến ánh mắt của mọi người nên mới nổ súng chậm lại】

【Huấn luyện viên này, tôi đang dùng tốc độ chậm để xem trực tiếp.】

【Mỗi lần xem Lâm thần tấn công một thành phố là tôi lại thấy cứ như đang nhìn thần chết giờ lưỡi hái lên】

Lâm Trần có rất nhiều biệt danh trong trò chơi này, ví dụ như là Lâm Thần, Thụ Ca, Thỏ Xuy Xuy, Thần Chết Đến Rồi. Ba cái tên đầu bắt nguồn từ ID Treetreetwo còn cái sau cùng được đặt vì kỹ thuật bắn.

Lâm Trần loot xác của người vừa bị mình giết để kiếm chút đồ có ích mang theo.

Vài giây trôi qua, thành phố Yasnaya Polyana lại vang lên tiếng súng và ngay sau đó chính là thông báo Nicetree giết người.

Lâm Trần tắt màn hình loot đi để nhìn mấy dòng thông báo, khóe môi chứa ý cười: “Ồ, chị gái nhỏ của chúng ta xuất hiện rồi.”

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Ngàn Dặm Tặng Đầu

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

“Tiếng súng của chị gái nhỏ ban này là tiếng SKS, để tôi tìm xem chị ấy đang ở đâu.”

Là một con chim già trong 【PUBG】 , Lâm Trăn chỉ cần nghe là có thể đoán được loại súng và ước chừng được khoảng cách.

Chẳng mấy chốc lại có một tiếng súng vang lên, vẫn là SKS và thêm vào đó là cùng đến từ một hướng. Lâm Trăn có thể chắc chắn mười mười người nổ súng chính là Nicetree.

“Đi thôi, tôi dẫn đám biến thái đói khát các cậu đi gặp chị gái nhỏ.”

【???Cái gì??!! Rõ ràng là anh muốn đi gặp chị gái nhỏ mà sao lại đổ lên đầu bọn em vậy!】

【Còn bảo bọn này là biến thái nữa!!】

“Ồ, thế tôi không đi nữa.” Lâm Trăn làm bộ làm tịch xoay sang hướng khác định đi.

Đám người xem ngừng giở trò nhây trong nháy mắt, ồn ào đòi đi tìm Nicetree.

Lâm Trăn lừa xong rồi vẫn còn ra vẻ, cậu ta vừa cẩn thận tiến vào thành phố vừa oán trách fan ngày nay thật khó hầu.

Lần này Lâm Trăn đã đổi từ cách bắn liều mạng thành giữ mạng để đẩy vào thành phố.

Liều mạng và giữ mạng là hai phong cách trái ngược nhau, nếu liều mạng là cố gắng xông pha tới cùng thì giữ mạng chính là cố gắng trốn núp và ẩn mình.

Đương nhiên Lâm Trăn không phải là một người chỉ biết giữ mạng nhưng cậu phải đi tìm Nicetree, nếu hất mặt lên cao quá thì biết đâu chừng còn chưa kịp tới gần đã bị người nào đó hoặc là Nicetree bắn. Tuy cậu tự tin rằng sự di chuyển của mình còn trơn trượt hơn cả da rắn, rất khó bị bắn chết nhưng nếu Nicetree bắt đầu đề phòng thì cậu sẽ không thể đến gần đối phương.

Tìm kẻ địch tán dóc còn khó hơn là giết người.

Thành phố Yasnaya Polyana vẫn đang chìm trong cuộc đấu súng nảy lửa, Lâm Trăn di chuyển cẩn thận từng li từng tí.

【Lần đầu thấy Thụ Ca dè dặt thế này.】

【Sao tôi lại thấy hơi lãng mạn thế nhỉ? Anh băng qua mưa bom bão đạn để tìm kiếm em.】

【Bớt ảo tưởng đi, thể thao điện tử không có lãng mạn đâu.】

Sau khi lẩn vào thành phố, Lâm Trăn dùng đôi mắt cú vọ của mình để xác định vị trí của Nicetree, cô đang ở trên lầu 3 của một tòa nhà đỏ. Cậu trốn ngoài tường rào để quan sát tình huống trên lầu hai, chẳng mấy chốc đã thấy được cái đầu Nicetree lộ ra ngay cửa sổ nhưng đã vội rút về, có thể thấy cô đang kiểm tra tình hình bên ngoài.

“Cái đầu lấp ló kia làm tim tôi ngứa ngáy quá nè.” Lâm Trăn muốn nổ súng chỉ vì đó là thói quen của cậu.

Lúc trước mỗi lần Lâm Trần nói vậy là màn hình lại đầy bình luận đánh đánh đánh nhưng hôm nay không ai cho đánh.

【Không cho anh bắn chị gái nhỏ của bọn em!】

【Tôi có cảm giác lát nữa Thụ Ca mà đi qua thì sẽ bị chị gái nã một phát chết tươi, dù sao thì chúng ta cũng đã được thấy sự hung ác của chị gái nhỏ rồi.】

【Nhưng mà lén lút mò sang thế này thì không bị bắn cũng khó, suy cho cùng chị gái nhỏ đâu có biết Thụ Ca tới tìm chị để... Tán gẫu đâu?】

【Vậy thì hy sinh Thụ Ca đi.】

Nhìn đám fan trở mặt vô tình trên màn hình, Lâm Trần dờ khóc dờ cười: “Mấy người không thấy thương tôi hả trời.”

Lâm Trần vừa nói vừa lặng lẽ mò tới tòa nhà đỏ.

【PUBG】 ăn tiền ở chỗ chân thực, nhân vật trong trò chơi đi lại sẽ có tiếng bước chân, khoảng cách giữa hai người càng gần thì tiếng bước chân càng lớn nên khi Lâm Trần lượn tới gần thì nicetree núp trên lầu đã biết có người đến nhưng cô lại kè cà không nổ súng.

Lâm Trần đặc ý: “Chị gái nhỏ vẫn ngồi yên, mấy người nói xem chị gái nhỏ vừa ý tôi không nữa bắn hay là không phát hiện ra tôi?”

“Tôi mở mic trao đổi với chị ấy chút.”

Trong trò chơi có chế độ nói trong đội và nói với mọi người. Nói trong đội, cái tên đã nói lên ý nghĩa và chỉ có những người trong đội mới nghe thấy. Còn nói với mọi người thì có thể trò chuyện với người chơi gần nên trong 【PUBG】 mới hay có cảnh ‘lạ lỵ xin tha’——Còn bị bắn gục thì mở chế độ lên xin địch tha cho cái mạng chó.

Lâm Trần đang định mở mic thì trên lầu hai chợt vang lên tiếng thủy tinh vỡ, Nicetree nhảy từ cửa sổ xuống và đứng trước mặt Lâm Trần.

Lâm Trần vừa mừng vừa sợ: “Chị gái ơi, chị đang nhào vào vòng tay em đó hả?”

“Bùm——”

Giọng của Lâm Trần bị tiếng nade át mất, mặt khác thì màn hình cũng xám xịt cho thấy nhân vật cậu chơi đã chết cùng với cái xác của Nicetree nằm ngay bên cạnh.

Hai cái hộp im lặng nằm sánh vai bên nhau.

Lâm Trần: “...”

Tiếng cười sang sảng của Nicetree vang lên sau tiếng nổ mạnh.

“Có ngạc nhiên không! Có bất ngờ không? Dù hết đạn tôi cũng phải tìm thêm một cái đệm lưng~~”

Khi đó Tô Mộ Mộc đã hết gạo sạch đạn, đang mất hi vọng trốn trên lầu hai thì có thằng ngu mò tới lặc lư dưới lầu phát ra tiếng bước chân ồn ào, thế là cô lập tức quyết định dạy cho tên ngốc đó một bài học sinh động.

Lâm Trần và người xem trực tiếp cùng chia nhau sự ‘bất ngờ’ to lớn và niềm vui của Nicetree.

Thì ra Nicetree không giết cậu mà chỉ vì hết đạn nên mới tranh thủ nhảy xuống kéo cậu chết cùng.

Giọng điệu đắc ý của Nicetree không làm cho Lâm Trần tức giận mà còn khiến khóe miệng cậu cong lên, thú vị.

Lâm Trần khẽ hỏi: “Đùa thế này chị vui lắm hả?”

“Vui chứ, rất ư là vui luôn đó~~” Tô Mộ Mộ sung sướng nghĩ chơi game đúng là thoải mái.

Dường như Lâm Trần đã bị cuốn theo giọng nói vui vẻ của cô, cậu cười khê: “Chị vui là được rồi.”

Giọng nói dịu dàng trầm thấp và ngữ điệu cứng chiều như dòng điện truyền từ tai nghe vào tai Tô Mộ Mộ, nhột nhột và tê tê.

“Ồ, em trai đi ngàn dặm để tặng đầu thế này xem như là quà mọn lòng to đi. Cám ơn nha.” Vừa nãy Tô Mộ Mộ đa tận mắt nhìn thấy một người lén lút lén từ bên ngoài vào thành nhưng lại không ngờ cậu ta đi cả ngàn dặm để tặng đầu.

Vì hai lần gặp nhau đều rất ngắn, hơn nữa khi đang trong trận sẽ không thấy được ID của kẻ địch và Lâm Trần còn cố tình ép giọng xuống nên Tô Mộ Mộ không hề nhận ra giọng nói này chính là hộp tinh vừa lái nhái với cô ở ván trước.

Tô Mộ Mộ lại càng không ngờ rằng câu ‘đi ngàn dặm tặng đầu’ của mình lại khiến khung bình luận của Lâm Trần tràn ngập tiếng cười nắc nẻ.

Lâm Trần rất thờ ơ với cái màn hình đầy tiếng cười kia, tầm mắt cậu luôn đặt trên hai cái hộp trong trò chơi. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng ấn chuột: “Chị gái nhỏ chết rồi thì em cũng không muốn sống cô đơn ở đó nữa.”

Giọng nói từ tai nghe bên kia êm ái hơn cô tưởng, giọng nói trong trẻo và trầm thấp tựa như những tia sáng mặt trời làm ấm hai tai Tô Mộ Mộ, đồng cỏ trên mộ của trái tim thiếu nữ trong lòng cô bị nhổ mất mấy gốc rồi.

Tô Mộ Mộ buộc phải tắc lưỡi, mấy cậu con trai thời nay hư hỏng quá, mấy lời âu yếm kiểu này mà nói thuận miệng ghê.

【Thụ Ca đang tán gái đó hả?】

【Mấy lời tâm tình làm tôi hoa cả mắt.】

【 Mọi người mau học tập chút đỉnh đi, chỉ biết chơi game thôi là không có tương lai đâu.】

— Hết chương 3 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Thụ Ca Quá Bá

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Sau khi quay về màn hình chờ của trò chơi thì Tô Mộ Mộc lại nhận được lời mời của Treetreetwo, cô dứt khoát từ chối chẳng cần nghĩ ngợi gì.

Hình như Treetreetwo không cam tâm nên mời tiếp, Tô Mộ Mộc lại nhấn từ chối.

Tô Mộ Mộc nghĩ cô đã được xếp cùng với Treetreetwo hai lần ở chế độ SOLO rồi, lần đầu lần này vào lại gặp được Treetreetwo mình vừa từ chối thì ngại lắm nhỉ? Tô Mộ Mộc đắn to chuyển con chuột lên xuống giữa mấy cái chế độ chơi, cuối cùng cô chọn chơi DUO.

Trực tiếp bên kia, người hâm mộ Lâm Trăn lại cười khóc vì hành động của Tô Mộ Mộc.

【A a a, Thụ Ca của tôi mời con gái kìa!】

【Nhưng mà chị gái nhỏ đã từ chối rồi. Cá tính, tôi thích】

【Chơi với em này chơi với em này, cầu được ngồi chung xe với Thụ Ca】

【Cầu được ngồi Lamborghini với anh】

Thình thoảng Lâm Trăn sẽ chọn một người hâm mộ bất kì để chơi chế độ DUO, nói hay hơn là tăng độ khó cho trò chơi.

Nhưng hôm nay Thụ Ca đã bị từ chối hai lần nên tâm trạng khá tệ.

Lâm Trăn liếc nhìn dòng bình luận, lạnh lùng vô tình nói: “Mấy người là chị gái nhỏ hả? Không phải! Tôi không chơi.”

Đám người xem gào khóc, Lâm Trăn vui sướng khi người ta gặp họa, xem như đã báo được thù ‘thay lòng đổi dạ’ của đám fan.

【Tuy em không phải là chị gái nhỏ nhưng em sẵn sàng làm người con trai sau lưng Thụ Ca!】

Lâm Trăn phì cười: “Mấy người được đó, mặt dày gần bằng tôi.”

“Ấy, chị gái nhỏ vẫn từ chối tôi này. Tôi buồn quá, tôi chuyển qua DUO luôn không chơi SOLO nữa đâu.”

Hai người chơi chọn chế độ DUO cùng vào trận, cùng nhìn ID của đồng đội mình.

Số 1: Treetreetwo

Số 2: Nicetree

Tô Mộ Mộc: “.....”

Lâm Trăn: “!!!”

Hai người nảy sinh cùng một ý nghĩ: Vậy cũng được nữa hả!

【Duyên phận rồi!】

【Tôi nghi ngờ hệ thống cố ý ghê.】

Lâm Trăn vui vẻ mở mic: “Chị gái nhỏ ơi, trùng hợp ghê ha.”

Tô Mộ Mộc bất chấp đáp ừ.

Lâm Trần hỏi: “Sao chị lại từ chối lời mời của em?”

Tô Mộ Mộc chần chừ hỏi: “Cậu muốn nghe lời thật lòng hả?”

“Ừm!”

Tô Mộ Mộc hắng giọng, thẳng thắn nói: “Vậy tôi nói thẳng cậu đừng giận nhé, tôi thấy cậu hơi gà.”

“Cậu chính là cái hộp tinh lõi nhải bị tôi đập chết bằng chảo phải không?” Lúc này khi trở về màn hình chờ Tô Mộ Mộc chợt nhớ lại, cô bưng tỉnh ghép giọng của ‘hộp tinh’ và ‘ngàn dặm tặng đầu’ lại với nhau.

Lời thật lòng của cô làm Lâm Trần ghen hòng, không biết nên khóc hay nên cười: “Chị gái ơi, em không có gà.”

Bây giờ khung bình luận của Lâm Trần không còn nhìn được bằng mắt thường nữa, nhìn đâu cũng thấy ha ha ha và khen mắt Nicetree sáng như sao.

Sau khi Lâm Trần phủ nhận thì chỉ có sự im lặng đáp lại cậu.

Emmmm...

Lần đầu, cậu bị Nicetree cầm chảo đập chết.

Lần thứ hai, cậu bị Nicetree ném nade nổ chết.

Lâm Trần càng nghĩ càng thấy chột dạ, cậu cảm thấy câu phủ nhận kia chẳng có tí chỗ đứng nào.

Tô Mộ Mộc bên kia đang suy ngẫm xem có phải mình nói chuyện cay nghiệt và thẳng thắn quá không. Nghe giọng của Treetreetwo thì có vẻ rất trẻ, thôi thì cứ cố vũ chàng trai trẻ đang trưởng thành vậy.

Tô Mộ Mộc sửa lời: “Được rồi, tôi sửa lại vậy.”

Người thấy mùi thời thế có cơ hội xoay chuyển, hai mắt Lâm Trăn sáng ngời ôm hi vọng chờ đợi câu tiếp theo.

“Chỉ là tôi thấy cậu gà hơn mình thôi, nếu so với những người khác thì vẫn OK lắm.”

“...” Tim Lâm Trăn lạnh ngắt: “Chị gái này, chị không cần phải đâm thêm một dao nữa vào vết thương đâu.”

Lâm Trăn cực kì nghiêm túc, nói: “Thật ra em giỏi lắm đó.”

Cuộc nói chuyện giữa hai bạn trẻ cùng đội lại chìm vào bầu không khí im lặng đầy khó xử.

Lâm Trăn nghĩ cậu nhất định phải chứng minh khả năng của mình, cái này liên quan tới tôn nghiêm của đàn ông con trai!

Lâm Trăn đề nghị: “Hay là chúng ta PK thử nha?”

Chắc, đứa nhỏ không muốn thừa nhận thất bại.

Nể tình giọng nói dễ nghe của Treetreetwo và cái duyên gặp nhau tận ba ván liên tục, Tô Mộ Mộc sáng khoái nói: “Được thôi, nhưng đã là trận đấu thì phải có phần thưởng mới vui. Chúng ta cược gì đó đi?”

“OK luôn.” Lâm Trăn đồng ý rất thoải mái.

Tô Mộ Mộc hỏi: “Cậu có ý tưởng gì không?”

Khóe miệng Lâm Trăn cong lên, nụ cười ấy đầy tự tin và dí dỏm: “Nếu em thắng thì chị nói Thụ Ca quá giỏi ba lần, được không?”

“...” Tô Mộ Mộ nhướn mày, ngón tay bấu chặt lấy con chuột. Cô thật sự rất muốn tặng cho Treetreetwo ba viên 5.56 khi vào trận.

“Em đùa thôi.” Lâm Trăn vội nói.

“Em trai à, em vẫn còn trẻ người non dạ lắm nên đừng có dựng sẵn FLAG cho mình khi trò chơi chưa bắt đầu.”

Lâm Trăn đã có sẵn kế hoạch, nói: “FLAG hay thật thì thử cái biết ngay.”

Nghe giọng nói đầy sức sống ở đầu dây bên kia, dường như cô có thể tưởng tượng ra vẻ phấn chấn và kiêu ngạo trên mặt cậu. Tô Mộ Mộ chợt thấy hoảng hốt, tinh thần xông pha của ghé con không sợ cạp này chính là quá khứ của cô.

Tô Mộ Mộ kéo suy nghĩ đang bay xa trở về tập trung vào trò chơi: “Cậu giao kèo đi.”

Lâm Trăn nói: “Trận này chúng ta so xem ai lấy được nhiều mạng hơn thì người đó thắng, được không?”

“Được.” Mắt Tô Mộ Mộ lóe sáng, đầy sức sống.

Lên máy bay, hai người ăn ý không nhảy cùng một nơi vì mang tiếng là đồng đội nhưng thực chất lại là hai đối thủ cạnh tranh.

【Thụ Ca với chị gái nhỏ không nhảy chung, haiz.】

【Nhảy cùng nhau thì khó tính đầu người lắm, nhờ hai người cùng phát hiện ra địch thì sẽ dễ nảy sinh tình huống cướp mạng.】

【Vậy là hai người này biến DUO thành SOLO rồi hả?】

【Thực lực sẽ cho ta thấy cái gọi là đồng đội giả】

Nếu muốn lấy được mạng người thì phải bảo đảm cho mạng mình trước, mất mạng rồi thì lấy đầu người bằng niềm tin. Vì vậy, Tô Mộ Mộc không chọn nhảy ở nơi có nhiều người mà vẫn ngồi trên máy bay quan sát, sau khi xác nhận số người trên máy bay giảm đi cô mới chọn bay xuống cảng Lipovka.

Sau khi đáp xuống, Tô Mộ Mộc vừa loot nhà vừa mở bản đồ lên xem vị trí của Treetreetwo. Cậu ta chọn sân bay á?

Sân bay là một trong những nơi béo bở nhất trên bản đồ nên từ trước tới nay nó luôn là khu vực giao tranh quân sự. Hơn nữa lần này đường bay còn bắc ngang sân bay nên số người nhảy xuống đó rất nhiều, sống sót rời khỏi nơi đó là một vấn đề khó khăn.

Đương nhiên, điều đó cũng có nghĩa là Treetreetwo sẽ có nhiều người để giết hơn. Đây chính là thứ lợi ích luôn đi đôi với nguy hiểm mà người đời hay nhắc tới.

Tô Mộ Mộc lặng lẽ cầu nguyện cho Treetreetwo, cầu cho cậu đừng trở thành mạng trong tay kẻ khác.

Nhưng điều Tô Mộ Mộc không ngờ tới là góc phải màn hình liên tục xuất hiện thông báo Treetreetwo giết người. Một, hai, ba, bốn...

Áp lực ngày một đè nặng lên vai Tô Mộ Mộc, cô cảm thấy mình không thể ở đây chờ được nữa nên vội vàng vớ lấy một cây súng dẫn tay và một cái ống ngắm rồi nhanh chóng lên xe phóng sang khu vực khác.

Tô Mộ Mộc không biết rằng khung bình luận bên kênh trực tiếp của Lâm Trăn bên kia sắp nổi điên tới nơi.

【Cái này không phải là tuyệt địa cầu sinh mà là giết người hàng loạt mới đúng】

【Ngu, với người ta là tuyệt địa ‘cầu’ sinh còn với Thụ Ca là tuyệt địa tàn sát】

【Thụ Ca của em đẹp trai quá!! Em muốn sinh con cho Thụ Ca】

【Fan nam lâu trên tám tám lại nha】

Rất nhiều fan nam bị thu hút bởi thao tác như thần của Lâm Trăn nên ai cũng hăng như đánh tiết gà, người thì gào khóc kẻ thì điên cuồng gửi quà. Trong Tinh Hải, ai tặng cho streamer món quà cao cấp nhất thì thông báo sẽ hiện lên trên toàn hệ thống nên có vài người xem bên kênh khác lần theo thông báo mò sang.

Quần chúng chẳng biết mô tê gì tò mò hỏi.

【Streamer này bá đạo thế, có phải là bạch kim xử đồng đoàn không?】

【Bạn là ai vậy, đây là ID lớn của Thụ Ca nhà tôi đấy. Xử đồng đoàn con khi khô, người ta đang xử kim cương OK!!!】

PUBG sẽ tính điểm cho người chơi dựa vào biểu hiện của họ trong trận đấu, tùy theo điểm và người chơi sẽ có các danh hiệu như đồng bạc vàng, bạch kim, kim cương, tinh nhuệ, thủ lĩnh và thống lĩnh.

Bạch kim xử đồng đoàn nghĩa là từ để gọi những streamer hay tạo tài khoản phụ để chứng tỏ bản thân, người chơi ở cấp bậc đồng và bạc thường là những người mới chơi nên một khi gặp phải người chơi có kinh nghiệm thì chẳng khác gì con cá nằm trên thớt cho người ta chém giết.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ lái xe máy vượt núi băng rừng mãi đến khi nghe thấy tiếng súng phía trước mới thấy hào hứng lại, cuối cùng cũng có đầu người rồi!

Tính theo thông báo giết người ban nãy thì cô đã thua Treetreetwo 5 đầu nên khi nghe thấy tiếng súng Tô Mộ Mộ rất xúc động.

Tránh để đánh rắn động cỏ, Tô Mộ Mộ dừng xe bên ngoài vùng chiến rồi lén lút thả bộ vào trung tâm cuộc chiến. Cô quan sát và phán đoán khoảng cách cũng như vị trí của kẻ địch, có tổng cộng ba đội lần lượt ở phía Tây 275, Tây Nam 195 và Tây Bắc 345.

Tranh thủ lúc cả ba đang bắn nhau hăng say, Tô Mộ Mộ lấy ống ngắm ra bồi thêm vài viên cho hai người đã mất máu hướng Tây 275 và thành công cướp được mạng, cuối cùng thì góc phải cũng đã xuất hiện thông báo Nicetree giết người.

Đội hướng Tây Nam cũng bị phía Tây Bắc giết mất một người, trước mắt thì Tô Mộ Mộ và hai phía Tây Nam Tây Bắc đang tạo thành thế chân vạc giăng co—— 1V1V2.

Tất nhiên, Tô Mộ Mộ nhảy ra làm ngư ông đắc lợi khi ba đội bắn nhau cũng khiến cho hai đội kia rất ngửa răng nên cả hai bên cùng dỗi về phía cô.

Bên này Tô Mộ Mộc chỉ có mỗi cái cây để che chắn, cô chỉ cần bước ra thì hai bên sẽ tấn công ngay nên lựa chọn tốt nhất bây giờ chính là địch ngòi yên thì ta cũng thế và ở đó chờ xem vòng bo mới.

Một phút sau, bo an toàn mới xuất hiện. Tô Mộ Mộc liếc sang bản đồ rồi thầm mắng: Ngu người!

Khu vực an toàn nằm ở phía đối diện, chẳng mấy chốc bo độc sẽ siết tới mong cô. Tô Mộ Mộc ra ngoài thì sẽ bị người ta bắn nhưng cứ lì ở đây không đi tìm sớm muộn gì cũng bị bo đốt hết máu. Hơn nữa, hai đội kia biết mình đã ở trong bo nên không ai vội, tất cả đều ở đó chờ Tô Mộ Mộc bị ép giữa bo độc và bo an toàn thò đầu ra và giết cô.

Tô Mộ Mộc cẩn thận suy ngẫm. Chờ không phải là cách, lát nữa bo độc siết tới thì cô sẽ khó thoát đi hơn nên chỉ bằng cứ được một phen vậy. Tô Mộ Mộc đứng dậy, tiếng đạn ‘vùn vụt’ ập tới từ khu vực an toàn bắn trúng chân và người cô.

Tô Mộ Mộc bị mất máu trốn sang cái cây gần đó, cô mở màn hình trang bị lên, mũ 2 và giáp 2 đỏ chót.

Cực kì nguy hiểm...

Lâm Trần bên kia phát hiện ra Nicetree liên tục mất máu bèn quan tâm hỏi: “Chị gái nhỏ ơi, chị sao vậy?”

Tô Mộ Mộc đắn đo không biết có nên báo tình huống cho Treetreetwo không.

“Chị gái nhỏ? Chị có nghe em nói gì không?”

Tô Mộ Mộc nghe thấy vài âm thanh loạt soạt ở đầu dây bên kia, nghe như ai đó đang kiểm tra lại mic. Có lẽ do không nghe thấy cô đáp lời nên tưởng mic bị gì đó.

Tô Mộ Mộc căn môi, ngượng ngùng nói: “Tôi ở ngoài bo rồi.”

Tô Mộ Mộc hơi nóng, dù sao thì mấy câu mạnh miệng nói ra ban nãy vẫn còn văng vẳng bên ta cô. Thành tích giết người của Treetreetwo thì đặt ngay trước mắt còn cô mới giết được có hai người thì đã bị chặn rồi, mất mặt quá thể đáng.

“Chị cứ núp ở đó đi.”

Giọng nói không còn hoạt bát như ban nãy, khi Treetreetwo trở nên nghiêm túc lên thì nghe cũng rất man.

Lâm Trần lại hỏi: “Chị có đủ máu không?”

Tô Mộ Mộc không rõ cậu định làm gì nên chỉ biết thành thật nói: “Đủ.”

Cô vừa dứt lời thì trạng thái Treetreetwo trên màn hình đã đổi sang đang lái xe, hơn nữa khoảng cách giữa hai người ngày càng gần. Tim Tô Mộ Mộc chột hẫng một nhịp, Treetreetwo lái xe tới? Định... Cứu cô hả?

Một lát sau, tiếng xe gào rú vọng đến từ phương xa.

Tiếng súng nhắm vào Tô Mộ Mộc im bật, kẻ địch đang âm thầm quan sát và thậm chí còn đang cười nhạo vì đứa nào lại ngu tới nỗi chạy vào mưa bom bão đạn để tìm đến cái chết thế này?

Trong trò chơi, chỉ có đồng đội được mới nhìn thấy tên nhau nên khi cái ID kia ngày càng đến gần thì Tô Mộ Mộc đang cực kì cảm động bỗng chốc phải đổ mồ hôi lạnh thay cậu, Treetreetwo lái xe vào như thế có khác gì cái bia sống đâu.

Tô Mộ Mộc mở mic lên nhắc: “Trong căn nhà hướng 345 có hai người, tầng đá hướng 195 có một người. Người đó có súng trường nên cậu

phải cẩn thận đấy.”

Súng trường có sức lực thương rất cao, nếu không có mũ lv.3 thì chỉ cần một viên 98K là đủ để headshot nên phải cực kì cẩn thận.

“OK.” Lâm Trăn lái chiếc Jeep từ sân bay vọt thẳng tới chỗ Tô Mộ Mộ, xe và cây tạo thành một góc chắn và Nicetree đứng gọn trong cái góc đó, an toàn hơn nhiều. Nhưng Lâm Trăn ngồi ở ghế lái lại để mình lộ liễu trong tầm mắt của kẻ địch.

Tiếp theo đó, Lâm Trăn có một sự lựa chọn đó là nhanh chóng nhấn nút chuyển sang ghế bên cạnh và xuống xe nấp cùng với Nicetree. Làm vậy cậu sẽ giảm được tỷ lệ bị đối phương bắn trúng khi xuống xe và song song đó là dùng chiếc Jeep với gốc cây làm hàng rào che chắn, bắt đầu đáp trả.

Nhưng Lâm Trăn không làm thế, cậu đã đưa ra một quyết định nguy hiểm hơn. Lâm Trăn xuống khỏi ghế lái rồi nhanh nhẹn xoay người, nhắm mục tiêu và nổ súng.

Tiếng súng từ tảng đá bên kia cũng vang lên.

Treetreetwo headshot giết chết Wowow.

【Xuất sắc!! Cực kì xuất sắc!! A a a, Thụ Ca của em ngẫu quá xá!】

【Ba thao tác xuống xe xoay người nổ súng này ngẫu quá trời quá đất luôn!】

Nhưng tốc độ của Lâm Trăn có nhanh hơn nữa thì cũng không thể bắn trúng cả ba người cùng lúc nên sau khi Lâm Trăn bắn chết kẻ ở hướng 195 thì đội phía 345 cũng bắt đầu nổ súng. Nhưng, may mắn là Lâm Trăn có mũ và giáp 3 nên chỉ bị mất nửa máu và cậu đã nhanh chóng trốn sau gốc cây.

Nhưng bây giờ Lâm Trăn không chỉ chiến đấu một mình, khi đối phương đang tập trung bắn cậu thì Tô Mộ Mộc cũng chớp cơ hội nổ súng.

Nicetree bắn gục Weishenme999.

Lâm Trăn buột phải khen: “Nice!”

Treetreetwo giết chết 2018zuishuai.

“Clear*!” Lâm Trăn nhảy lên chiếc Jeep đầy vết đạn: “Chị gái nhỏ, lên xe.”

(*) Clear:Toàn đội/cả khu đã bị diệt.

Nhìn người đang ngồi trên xe và nghe giọng nói đầy sức sống và ấm áp như ánh mặt trời kia, Tô Mộ Mộc chột ngẩn người.

Ngày trước có một người theo đuổi Tô Mộ Mộc từng lái chiếc xe hơi thể thao chất đầy hoa hồng đến tỏ tình nhưng cô không hề cảm động, vậy mà sao hôm nay cô lại thấy cái người lái chiếc Jeep rách nát đến đón mình lại có vẻ đẹp trai thế này?

Tô Mộ Mộc đưa ngón tay lên gõ đầu.

Chắc chắn là do mày chơi game nhiều quá nên rơi mất não rồi.

Tô Mộ Mộc cố nén những suy nghĩ bay cao bay xa xuống và lên xe. Cô chân thành nói: “Cảm ơn cậu.”

Lâm Trăn có thể bỏ mặc cô không cứu, nếu vậy thì cô chắc chắn sẽ thua trong lần cược này.

Nhưng Lâm Trăn đã mạo hiểm lái xe từ ngàn dặm xa xôi tới đây, hơn nữa còn tốt bụng lấy chiếc xe để che chắn cho cô. Nếu người cầm 98K lúc này bắn chuẩn hơn và trúng ngay đầu của Lâm Trăn thì...

Lâm Trần cười nói: “Chúng ta là đồng đội nên tất nhiên em phải tới cứu chị rồi. Hơn nữa người bình thường sẽ khó nhằm trúng mục tiêu đang chuyển động lắm.”

“Nhưng cái người ở trong nhà ban này cũng đang di chuyển mà cậu vẫn bắn trúng đấy thôi.”

Lâm Trần đặc ý: “Em không phải là người bình thường.”

【Chúng ta lầm rồi, Thụ Ca không phải là đồng đội giả đâu.】

【Tình đồng chí làm mọi người cảm động.】

【Tình đồng chí gì? Mấy ông trai thẳng cứng như thép không biết gì thì đừng nói!】

Nghe câu trả lời của Treetreetwo, Tô Mộ Mộc không cười cậu mạnh miệng nữa mà khen cậu thật lòng: “Đúng, cậu không phải là người bình thường, kỹ thuật bắn rất xuất sắc!”

Cô vừa dứt lời thì chiếc Jeep Treetreetwo đang lái chọt đảo tới đảo lui trên đồng cỏ trông chẳng khác gì con rắn đang bò.

“Cậu làm gì vậy? Bàn phím không ăn hả?” Tô Mộ Mộc hơi hoảng, trong trò này mà lái xe đâm trúng cây cối đá nhà gì đó thì cũng chết được đấy không đùa đâu.

Nào ngờ giọng của Treetreetwo bên kia nghe có vẻ rất sung sướng lắm.

“Chị gái nhỏ khen em làm em vui nên lái xe nhẹ như gió bay ấy.”

— Hết chương 5 —

Tác giả nhắn nhủ: Có ai không hiểu mấy chi tiết game trong chương này không? Không sao, các bạn chỉ cần biết Thụ Ca làm anh hùng cứu người đẹp và anh ấy rất đẹp trai là được rồi. Đùa đấy, nếu tình yêu nào cảm thấy không hiểu thì cứ nói nha, tôi sẽ xem xét và cố gắng chỉnh sửa lại để giúp các bạn dễ hiểu hơn OTZ mặc dù tôi đã chỉnh lại vài lần để nó dễ hiểu nhất có thể rồi đó Trong trò chơi này không có trước sau trái phải mà chỉ có tọa độ đông tây nam bắc, làm vậy sẽ dễ báo phương hướng hơn. Hồi trước tọa độ đó là tiếng Anh, lúc đó tôi đau khổ muốn chết nhưng bây giờ thì đã có đủ các ngôn ngữ rồi. Phương tiện giao thông trong trò chơi có thể trở thành vật cản, nhưng khi bị bắn quá nhiều nó thì sẽ phát nổ. Nếu lúc dừng xe bạn đang ngồi ở ghế lái thì kẻ địch sẽ ở bên trái bạn, bạn có thể đổi sang ghế bên phải để xuống xe sẽ an toàn hơn một chút!

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Được Rồi Thụ Ca, Làm Người Phải Biết Khiêm Tốn

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ bật cười bởi sự hài hước của Treetreetwo nhưng vấn đề là cô rất tiếc mạng, sợ Treetreetwo tông vào cây nên cười nói: “Chúng ta ra ngoài ADD FRIEND* nhé.”

(*) ADD FRIEND: Thêm bạn.

“Hả?”

Giọng nam nghe có vẻ rất ngạc nhiên và vui sướng, Tô Mộ Mộ tưởng cậu định hỏi tại sao không đấu nữa nên giải thích: “Nếu bạn này cậu không đến cứu thì tôi cũng sẽ thua.” Cô nghĩ chỉ bằng cứ thoải mái nhận mình không tài giỏi bằng người ta cho rồi.

Giọng Lâm Trăn vang lên cùng cô: “Chị gái nhỏ định lấy thân báo đáp ơn cứu mạng hả?”

Tô Mộ Mộ: “...”

Lâm Trăn: “Ồ, không phải hả.”

Nghe giọng nói đượm màu thất vọng ấy, Tô Mộ Mộ nghĩ thằng em này chẳng ngoan tí nào, dám tranh thủ lợi dụng cơ hội để kiếm chút lợi lộc của cô bèn hừ nói: “Đi, chúng ta tiếp tục đấu.”

“Hả? Không ADD FRIEND* luôn à?”

Tô Mộ Mộ uy hiếp: “Cậu nhìn khẩu 98K trong tay tôi đi, biết điều thì im lặng.”

【Ha ha ha, uy hiếp level 98K】

【Đó giờ Thụ Ca chưa từng ghẹo gái, hôm nay cây già nở hoa rồi à?】

【Hôm nay miệng lưỡi của anh ấy còn ti bỉ hơn cả lúc bắn súng nữa, nhưng cứ lậ xe suốt】

Lâm Trăn tắt mic trong trò chơi, nói với mấy người đang xem trực tiếp: “Cái gì mà cây già nở hoa, tôi là cây khô tìm thấy mùa xuân đấy.”

“Tôi không nói gì thì mấy người cứ hò hét ầm lên, bây giờ tôi đổi nghề bán giọng thì mấy người lại chê tôi ti bỉ quá!” Lâm Trăn quay sang đổi fan rồi bắt đầu ấm ức: “Nhưng rõ là tôi cực kì vô tội nhé, suýt tí nữa là ADD FRIEND được rồi.”

“Chị ấy còn cầm 98K uy hiếp tôi nữa.” Lâm Trăn bỗng muốn đùa dai, nghĩ nghĩ hỏi: “Mấy người nghĩ xem nếu tôi nói với chị ấy là mình đang cầm AWM thì chị ấy có cầm chảo đánh tôi chết tươi trên xe không nhỉ?”

AWM là khẩu súng bán tĩa có lực sát thương cao nhất trong trò này, đó chính là niềm ao ước của tất cả người chơi.

【Được rồi Thụ Ca, làm người phải biết khiêm tốn】

【Cẩn thận Nicetree BLOCK* anh luôn đó】

(*) BLOCK: Chặn tài khoản, cho vào sổ đen hay đại loại thế.

【Có thể chị ấy sẽ nổi giận nhảy xuống xe】

Lâm Trần hiền lành nói: “Ờ, thế thì khiêm tốn vậy. Khiêm tốn mới là tác phong của tôi.”

Đám người hâm mộ im thin thít, ban này tên nào không chịu xuống xe theo cách bình thường như bao người mà cứ thích màu mè kiểu cách ấy nhỉ.

Cuối cùng, trận đấu kết thúc bởi sự thất bại của Tô Mộ Mộ. Dù sao thì từ đầu số KILL của cô cũng đã ít hơn người ta rồi. Nhưng Tô Mộ Mộ lại cho rằng đây là chính ván đấu kích thích, thoải mái và vui vẻ nhất của mình từ trước tới giờ.

Nhìn dòng chữ ‘Chúc mừng, tối nay ăn gà’ trên màn hình, Tô Mộ Mộ thở phào nhẹ nhõm bắt đầu xoay gáy và cổ tay. Trận này cô luôn chìm trong trạng thái đầy căng thẳng nên siêu mệt.

“Cho tôi tên steam* của cậu đi, tôi thoát ra thêm bạn với cậu.” Tô Mộ Mộ là một người biết chấp nhận sự thật, quan trọng hơn là thao tác của Treetreetwo khiến cô phải lau mắt nhìn lại nên bọn họ phối hợp rất ăn ý và vui vẻ.

(*) Steam: Phần mềm mua game.

Trong trò chơi, bọn họ chỉ có thể nói chuyện trong ván đấu, khi trở về màn hình chờ thì sẽ mất liên lạc nên Tô Mộ Mộ mới tranh thủ thời gian hỏi trước.

Lâm Trần tắt tiếng của livestream rồi đưa ID Thụ Thụ cho Tô Mộ Mộ.

【Mất tiếng? Thụ Ca bỏ chúng ta đi chơi với chị gái nhỏ rồi.】

【Chúng ta đã thất sủng】

【Ai biết đọc khẩu hình miệng không, mau đọc ID của Thụ Ca đi!】

【Tôi không cần ID của Thụ Ca, tôi chỉ cần chị gái nhỏ thôi】

Nhìn màn hình bình luận đầy tiếng kêu gào than oán, Lâm Trần vui vẻ cười khà khà, khoái trá chọc ghẹo fan: “Mấy người không có đâu, chỉ có mình tôi có thôi.”

Nhận được tên của Treetreetwo, Tô Mộ Mộc nhớ tới ID trong trò chơi và ID steam của cậu thì chợt ngẫm ra một điều: Tree là cây, hai cái cây gộp thì thành Lâm rồi còn gì. Có thể Treetreetwo họ Lâm hoặc là trong tên cậu có chữ Lâm. Mặt khác, từ cái tên này có thể thấy cậu là một chàng trai tinh tế. Phong cách đặt tên của mấy cậu trai chỉ có thể nói là đơn giản tới nỗi quỷ khóc ma gào, không phải là Scene thì là Mary Sue • Băng Tuyết • Lưu Ly các kiểu, đa số là kiểu đặt theo AV.

Gặp được một ID bình thường hơn tí, hỏi ra mới biết là do bạn gái đặt.

Nicetree: Tên cậu có chữ Lâm hả?

Treetreetwo: Chị gái nhỏ thông minh ghê!

Khóe miệng nhếch lên, cậu cảm thấy gọi Nicetree là chị gái nhỏ thế này rất thú vị.

Treetreetwo: Có chơi nữa không?

Nicetree: Mệt rồi, tôi nghỉ trước đây, lần sau chơi tiếp.

Treetreetwo: Được, chị gái nhỏ nghỉ ngơi sớm nha, ngủ cho đẹp da.

Tô Mộ Mộc phì cười, biết cả đẹp da cơ.

Nicetree: Cậu cũng ngủ sớm đi, tôi rút lại lời nói ban nãy nhé. Cậu rất giỏi.

Treetreetwo: Chị gái nhỏ này, tự dừng chị nói vậy làm em ngượng ghê.

Tô Mộ Mộc lại kìm lòng không dặng bật cười ra tiếng, cô không tin là Treetreetwo biết ngượng đâu. Trong khoảng thời gian tiếp xúc gần gũi, với hiểu biết của cô về Treetreetwo thì hẳn là cậu chàng đang dắc ý lắm.

Cô chuyển tầm mắt sang búp bê lò xo trên bàn, đầu ngón tay đặt trên đầu nó hơi do dự nhưng cuối cùng cô vẫn gõ mấy cái, đầu búp bê lắc lư khiến vẻ mặt nó trở nên sống động hơn nhiều.

Sau khi Tô Mộ Mộc thoát ra Lâm Trăn mới mở trực tiếp lên lại—
Ban nãy cậu sợ để lộ ID Nicetree sẽ mang đến phiền toái cho cô nên đã chỉnh màn hình đen.

“Tôi về rồi đây! Chị gái nhỏ out rồi, ai muốn xem tôi chơi SOLO nhấn phím 1, DUO nhấn phím 2, SQUAD nhấn phím 3.”

【Ha ha ha, streamer lòng dạ hiểm độc bắt chúng ta xem màn hình đen này giờ đã quay lại】

【Giận rồi, không dễ được đâu】

“Được! Nếu tất cả mọi người đã giận rồi thì buổi trực tiếp hôm nay kết thúc ở đây, các bạn ngủ sớm đi cho đẹp da nhé!”

Vừa dứt lời đã vội vàng LOGOUT* như một cơn gió bỏ lại đám người hâm mộ dần mất tập trung quen, mọi người nháo nhào bay vào chúc nhau ngủ ngon hoặc mắng tên streamer đánh mất lương tâm nào đó.

(*) LOGOUT: Thoát/Đăng xuất.

Đêm về khuya, cả thành phố chìm vào giấc ngủ.

Tô Mộ Mộc chọn chai sữa rửa mặt vị quýt mình thích nhất, rửa xong lập tức cảm thấy mình thơm ngào ngạt như tiên nữ. Vừa chui vào ổ chăn thì tin nhắn WeChat của Quan Hi hiện lên.

Quan Hi: Hình tạp chí cô chụp lần trước đã được đăng lên rồi, cô chia sẻ về để quảng bá đi.

Tô Mộ Mộc: OJBK*.

(*) OJBK: Cách nói OK theo hướng thô lỗ, JB là cái ấ ấ của con trai.

Quan Hi: OK thì ghi OK, thêm JB vào làm gì! Hình tượng, anh lạy cô chú ý cái hình tượng nữ thần của mình giùm anh với!

Quan Hi khuyên cô hết nước hết cái.

Tô Mộ Mộc: Cặn bã!

Nghệ sĩ là vậy đấy, không có cái gì gọi là đi và tan làm cả. Chỉ cần có việc là phải đi làm ngay không cần biết là đêm hay ngày.

Nhưng với nghệ sĩ mà nói thì có việc để làm mới là chuyện tốt, ăn không nằm rồi mới chết người.

Hôm nay Tô Mộ Mộc luôn ngụp lặn trong trò chơi, chưa có ăn dầm nằm dề với Weibo nên hào hứng mở lên— Đầu tiên là @* tên mình, xem @mình. Khoảnh khắc đó, tim cô lạnh lạnh.

(*) Tag tên.

Đây là nỗi đau của diễn viên hạng bét, cộng cả @ và bình luận vào cũng chỉ có hai cái.

Tô Mộ Mộ rơi nước mắt chia sẻ lại @ của Quan Hi, cảm ơn 【Thời đại Pioneer】 đã cho tôi cơ hội được bước trên con đường đầy nắng tươi đẹp này, mong rằng tôi có thể mang đến cho mọi người những nguồn cảm hứng mới mẻ hơn trong xuân hè tới.

Sau khi đăng xong, cô chuyển sang trang chủ xem thử. Tiếc rằng bài viết đầu tiên ngoài trang chủ chính là hình quảng bá cho bộ phim đã đá cô, chín tấm hình lần lượt là nam nữ chính cùng với vài diễn viên phụ khác.

Khu bình luận đầy sự mong chờ đối với bộ phim và rất nhiều fan CALL cho thần tượng nhà mình, đương nhiên cũng có những lời không hay nhưng tất cả đã bị đám fan đi ngang dè xuống.

Tô Mộ Mộ tinh mắt tìm thấy một bình luận về mình.

Cảm giác an toàn của 100kg: Tôi nghe một người bạn trong đoàn làm phim nói vai nữ thứ ba được giao cho Tô Mộ Mộ mà sao hình quảng cáo lại bị đổi vậy, cái này người ta gọi là tiết hồ* đúng không?

(*) Tiết hồ: là một thuật ngữ dùng trong trò mạt chược. Khi một người đánh bài, chỉ có người chơi tiếp theo (theo chiều ngược chiều kim đồng hồ) mới được lấy. Nghĩa bóng là một người nào đó sắp thành công thì bị người ta đoạt mất.

Người dùng giấu tên trả lời Cảm giác an toàn của 100kg: Bớt loan tin đồn nhảm lại đi! Hình Hình nhà tôi đụng gì tới cô? Chị ấy lấy được vai diễn bằng chính năng lực của mình, cô lấy tư cách gì nói xấu chị ấy! Tô Mộ Mộ là ai? Diễn viên hạng bét hả? Chưa nghe tên bao giờ luôn, đi thử vai để cộ nhiệt* hả?

(*) Cộ nhiệt: Từ ngữ mạng được dùng để chỉ những người/sự kiện/hành động cố làm gì đó với một nghệ sĩ nổi tiếng để thu hút sự chú ý.

Hay quá nhỉ, khoe miệng Tô Mộ Mộc hiện lên ý cười mĩa mai và bất đắc dĩ nhưng cái cô quan tâm là một câu khác— Hạng bát.

Đau lòng quá, nhưng chẳng thể cãi lại vì người ta nói không có sai!

Diễn viên hạng bát Tô Mộ Mộc hủy bỏ theo dõi trang về bộ phim kia, quyết định năm mắt làm ngơ rồi ôm nắm mồ trái tim thiếu nữ đã xanh cỏ của mình đăng một tin lên vòng bạn bè, lập ra mục tiêu là năm sau sẽ cố gắng trở thành diễn viên hạng hai.

Quan Hi lập tức trả lời: Cố lên! PS đừng bảo cái tin này cô cố tình chỉnh giới hạn để cho một mình tôi xem nha?

Phần lớn đám người A, B, C, D gì đó sẽ vào cổ vũ cố lên này nọ, chỉ có một người là khác hoàn toàn.

Bốn Tiên Nữ: Sao? Vai diễn bị cướp hay bị ai đó mắng là diễn viên hạng bát? Đừng đau lòng, có chị ở đây.

Tên thật của Bốn Tiên Nữ là Du Từ Từ, cô ấy chính người bạn khuê phòng của Tô Mộ Mộc. Quả nhiên chỉ có mỗi Du Từ Từ hiểu cô nhất.

Tô Mộ Mộc trả lời Bốn tiên nữ: Chị Du *nháy mắt ôm đùi* Mai một tở mà chết đói thì nhất định sẽ tới tìm cậu nương tựa.

Tô Mộ Mộc ôm điện thoại lúc thì xem Weibo lúc thì bay sang WeChat, chẳng mấy chốc đã chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ màng, cô nhận được một cuộc điện thoại, là Quan Hi.

“Anh nhận cho cô một vai diễn lớn!!”

“Phim của đạo diễn Trần!”

“Chắc chắn sẽ nổi tiếng!”

Ba câu của gã họ Quan, anh nhận cho cô XX, XX của XX, chắc chắn sẽ nổi tiếng!

Dù đã được nghe từ ‘nổi tiếng’ này vài năm mà đến nay vẫn là diễn viên hạng bét nhưng nơi đáy lòng cô vẫn còn nuôi hi vọng.

Tô Mộ Mộc vui sướng giơ chân múa tay: “Cảm ơn anh Quan! Em nhất định sẽ diễn thật tốt!”

Bỗng, cơ thể chợt mất thăng bằng và mọi thứ chìm vào bóng đen vô tận. Cô giơ tay lên định gọi trở lại nhưng không thể phát ra tiếng, cú ngã mạnh khiến cô bừng tỉnh và đập vào mắt chính là trần nhà xanh nhạt cùng với chiếc lưới bắt những giấc mơ treo ở đó.

Thì ra là mơ.

Tô Mộ Mộc gác cánh tay lạnh lẽo lên trán như thể làm vậy có thể giúp cô thoải mái hơn một phần nào đó.

Không biết đã nằm trên giường bao lâu, mãi đến khi mấy chú chim nhỏ bắt đầu líu ríu ngoài cửa sổ cô mới chậm chạp đứng dậy, áo ngủ thỏ con màu hồng nhạt biến vẻ xinh đẹp vốn có của cô trở nên đáng yêu hơn bao giờ hết. Thêm vào đó là cạp cổ trắng nõn lộ ra trên cổ áo và xương quai xanh nhỏ nhắn vô tình lộ ra vẻ gợi cảm.

Bộ áo ngủ ngây thơ này của cô từng bị cô bạn thân Du Từ Từ bắt chước giọng điệu của Quan Hi gheo tới gheo lui— ‘Chú ý hình tượng của cậu dùm cái đi! Cái áo này không đủ khí chất nữ thần’ khiến cho ‘nữ thần kinh’ Tô Mộ Mộc cảm thấy hết sức khó xử.

— Hết chương 6 —

Màn kịch ngắn

Tô Mộ Mộ:Tôi cảm thấy cậu rất giỏi.

Lâm Trăn:Chị gái này, mấy cái khác em cũng rất giỏi, có muốn thử không **【đắc ý】** **【cười xấu xa】** .

Tô Mộ Mộ: **【doge】** lặng lẽ lấy AWM ra.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bạn Bè Hay Chị Gái Nhỏ

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Ánh dương ban mai chiếu vào khiến cả căn phòng trở nên ấm áp.

Tô Mộ Mộ đẩy cửa sổ ra, chú chim sẻ nhỏ vội vã bay vào đứng trên lòng bàn tay cô giao chiếc lông trắng trong mỏ mình ra rồi vui vẻ nhảy tới nhảy lui như đang khoe khoang gì đó.

Tô Mộ Mộ không biết chiếc lông trắng này là gì nhưng chú chim này thường hay kiếm mấy thứ linh tinh kiểu hoa cỏ này nọ đưa cho cô, chỉ cần không phải là sâu trùng thì cái gì cũng dễ bàn.

Tô Mộ Mộ rất ư là có tâm tìm một cái hộp cất quà của chim sẻ nhỏ vào.

Chim sẻ bay lên vai Tô Mộ Mộ, dùng mỏ mình chỉnh lại tóc cho cô.

“Ha ha, nhột quá.” Tô Mộ Mộ vuốt đầu chim sẻ nhỏ: “Đói bụng rồi phải không.”

Chim sẻ nhỏ nghiêng đầu kêu chiêm chiêm như đáp lại lời cô nói.

Tô Mộ Mộ mở ngăn kéo lấy thức ăn cho chim đổ ra bàn, chim sẻ nhỏ vỗ cánh nhảy lên bắt đầu mổ ăn, ăn uống no nê xong thì vỗ cánh bay mất.

Chú chim đó không phải là chim cô nuôi mà do một năm trước nó vô tình lao vào ban công nhà Tô Mộ Mộ rồi choáng váng, sau khi được cô cứu thì chim nhỏ bắt đầu tìm đúng chỗ rồi canh giờ đến xin ăn xin uống,

nếu cô phải đi làm xa nhiều ngày thì thức ăn cho chim sẽ được để sẵn ở ban công.

Nếu Tô Mộ Mộ có ở nhà thì ngày mới luôn bắt đầu bởi chú chim này.

Nếu không phải đi làm thì Tô Mộ Mộ rất thích ở nhà chơi game hay là xem phim này nọ. Chơi game chủ yếu là để thư giãn và trút giận còn xem phim là để học tập kỹ thuật diễn xuất của các bậc anh chị.

Khác với đa số mọi người thường ngồi trước máy tính xem phim, Tô Mộ Mộ vừa xem phim vừa vận động hoặc là giãn cơ. Để được đẹp trong ống kính, cô cực kì nghiêm khắc trong việc giữ dáng của mình.

Hôm nay cô lại mở máy lên như mọi ngày, sau đó kéo chân phải về phía sau tạo thành chữ ‘hình’(型) với chân trái rồi gác hai tay lên lưng ghế với sống lưng thẳng tắp như loài thiên nga xinh đẹp nhìn vào màn hình.

Khoảng mười phút sau cô lại đổi một tư thế khác.

Tô Mộ Mộ rất dẻo dai, ngôn ngữ hình thể rất đẹp và đó cũng là lý do mà lúc trước đoàn phim đã chọn cô. Vì vai nữ thứ ba là một người múa rất giỏi nên lúc đó Tô Mộ Mộ thường nhốt mình trong phòng tập và phòng luyện múa cả một buổi chiều chỉ để lấy được vai diễn đó.

Tô Mộ Mộ đứng trước gương chụp một tấm hình, tuy vai diễn đã mất nhưng một tháng vất vả kia vẫn gặt hái được thành quả, ví dụ như cô thấy mình càng ngày Càng! Đẹp! Rồi!

Du Từ Từ từng nhận xét về Tô Mộ Mộ rằng cô là một người rất lạc quan, chỉ cần cho cô chút ánh mặt trời thôi cô sẽ tỏa sáng.

Tô Mộ Mộ hào hứng lấy mặt nhân vật hoạt hình che mặt mình rồi đăng lên một tài khoản phụ trên Weibo với dòng trạng thái ‘Tôi có tư thế xem phim rất độc đáo 【cười không nói】’— Quan Hi bảo tài khoản

chính là gương mặt đại diện, không phải là nơi được quyền phá phách này nọ nên anh ta đã tạo thêm cái một tài khoản nhỏ dùng hằng ngày.

Tối đó, Tô Mộ Mộc mở game lên chơi mấy ván DUO.

Trận thứ nhất, Tô Mộ Mộc mở mic.

Đồng đội: “Đệt, con gái con gái! Là em gái!”

Tô Mộ Mộc: “...”

Đồng đội: “Em gái này, em cứ yên tâm, anh sẽ bảo vệ em!”

Ba phút sau, đồng đội tốt vừa đáp đất đã thành hộp.

Trận thứ hai.

Tô Mộ Mộc: “Chúng ta nhảy ở đâu?”

Đồng đội: “Cô là gái hả? Mẹ nó xui ghê, hôm nay không được ăn gà rồi.”

Tô Mộ Mộc khó hiểu: “Là sao?”

Đồng đội: “Đám con gái mấy người chơi game gà lắm, chúng ta kiểm khu nhà hoang đi. Tuy là ít đồ nhưng sẽ chết chậm hơn chút.”

Đồng đội: “Cẩn thận tí, đừng xao lãng.”

Các loại vật tư thường nằm rải rác trên bản đồ, những nơi vật tư tập trung nhiều và phong phú thường là cảng Georgopol, sân bay, hầm trú ẩn, nhà máy điện lớn nhỏ, nhà máy quân sự, khu nhà cao tầng vân vân sẽ có rất nhiều người nhảy, đặc điểm của những nơi đó là giàu nhưng nguy hiểm. Ngoài ra, trên bản đồ vẫn còn rất nhiều khu nhỏ, chỉ có vài ba căn nhà cửa thưa thớt gọi chung là khu nhà hoang, đặc điểm là nghèo nhưng an toàn.

Đương nhiên cũng có người gặp vận tốt, nhảy xuống nhà hoang vẫn tìm được súng ống ngon lành.

Tô Mộ Mộ hiểu, anh ta không tin tưởng cô.

“Anh hai ơi, anh lo hơi quá rồi. Đường bay thế này thì chúng ta nhảy trường học thôi.”

“Trường học? Cô đùa hả, nhảy xuống đó một phút là cô chết ngay.” Đối phương không quan tâm tới Tô Mộ Mộ, anh ta nhảy xuống một khu nhà hoang bé tí ti.

Tô Mộ Mộ khinh thường chặc chặc, lúc máy bay đi ngang trường học thì cô nhấn nhảy.

“Cô nhảy nhầm chỗ rồi! Đúng là đồ gà, không chơi được trận này nữa rồi.”

Tô Mộ Mộ còn chưa đáp xuống đất thì đã thấy đồng đội mất liên kết, có thể thấy là anh ta đã cố tình thoát ra.

Tô Mộ Mộ: “...”

Trận thứ ba, Tô Mộ Mộ gặp được một tên gà ‘trời sinh’.

“Em là gái hả? Không phải là phần mềm đổi giọng đó chứ?”

Tô Mộ Mộ bị hai tên của trận trước dẫn vạt cả buổi, chán ngán đáp: “Đúng vậy. Phần mềm đổi giọng, 98 nguyên mua về đảm bảo không lỗi không hối hận. Bạn có muốn mua không?”

Nói thật, bây giờ Tô Mộ Mộ rất hận chính mình vì không dùng phần mềm đổi thành giọng nam.

“Ha ha, em gái thích đùa ghê. Anh thấy em chắc chắn là con gái thật! Trực giác của anh chuẩn lắm.”

“Em gái đừng sợ, anh dẫn em đi ăn gà!”

“Giọng em gái nghe hay ghê, em là người ở đâu thế?”

Hai chữ ‘em gái’ như máu gà tưới lên người anh đồng đội thứ ba của cô, anh ta vừa gặp người là bắn mặc kệ chiến thuật và khả năng để lộ vị trí của mình. Điều khiến Tô Mộ Mộc không thể chấp nhận được là nổ súng điên thì thôi đi nhưng mà Anh! Ta! Bắn! Không! Trúng!

Tô Mộ Mộc mai phục trong bụi cỏ cầm ống nhắm x8 nhìn kẻ địch trên núi, cô có thể bảo đảm 90% sẽ bắn trúng đầu.

Tô Mộ Mộc dặn: “Anh đừng nổ súng, để tôi.”

Kết quả là anh bạn ‘trời sinh’ ngồi xổm bên cạnh lại giành bắn trước, viên đạn bắn trúng đất dưới chân người đó thế là người ta giật mình trốn ra sau tảng đá, dù Tô Mộ Mộc có bắn tốt cách mấy thì cũng không để bắn xuyên qua đá để giết chết đối phương.

Tô Mộ Mộc: “...”

“Ủầy tiếc ghê, chạy mất rồi! Em gái, anh thoát ra kết bạn với em nhé?”

“Tôi kết cái móc xì với anh ấy.” Tô Mộ Mộc tức giận quay về màn hình chờ.

Ba trận phối hợp vừa rồi khiến cô bị ám ảnh nên con trỏ cứ đặt ở nút bắt đầu mãi không dám nhấn, có thể thấy tâm trạng người đang giữ chuột phức tạp và do dự cỡ nào!

Nhưng đúng lúc đó, trò chơi báo bạn bè Treetreetwo của bạn đã login.

Hai mắt Tô Mộ Mộc sáng ngời, tựa như có hàng ngàn bác gái ở trong tim cô múa quảng trường! Chính xác là vừa múa vừa hát, sung sướng!

Tô Mộ Mộc lập tức gửi ba cái dấu chấm than cho Treetreetwo.

Treetreetwo: 【Vui sướng】 【Vui sướng】 Đây đây đây, chị gái nhỏ nhớ em quá hả?

Nicetree: Lại đây! Vào đội! Chơi!

Treetreetwo: Được!

Lâm Trăn vội vã rời khỏi đội của mình rồi hí hửng chui vào đội của Nicetree.

“A Thụ, cậu đi đâu vậy?” Ba đồng đội bị Lâm Trăn cho leo cây cùng lên tiếng trong YY*

(*). YY: Phần mềm dùng để trao đổi bằng tin nhắn và giọng nói.

Lâm Trăn không hề áy náy nói: “Ba người tự chơi đi, tôi sang đội khác.”

“Cậu muốn rời khỏi chiếc Ferrari của chúng ta thật hả? Đây là xe chắc chắn ăn gà không còn gì để nghi ngờ luôn đó.”

Ba người chơi SQUAD với Lâm Trăn có một người là streamer nổi tiếng ở nền tảng khác, còn một người là tuyển thủ chuyên nghiệp của đội 4W, người còn lại không phải là dân trong nghề nhưng kỹ thuật không thua ai. Bốn người họ mà thành một đội, chỉ cần không xảy ra sự cố gì thì vào trận sẽ gặp thần giết thần, Phật chặn giết Phật rồi ăn gà.”

“Ha, tôi biết rồi, có em gái nào đó cướp cậu đi.” Streamer Đầu Sói bên Đại Ngư đã biết được mọi chuyện từ bình luận của người hâm mộ.

“Cái gì?!! Thụ Ca của chúng ta chơi với gái á?”

Tuyển thủ chuyên nghiệp 4W là người quen biết Lâm Trăn lâu nhất, anh ta cười hì hì trêu ghẹo: “Thụ Ca của chúng ta trưởng thành rồi.”

Nghe ba người bạn của mình chọc ghẹo, Lâm Trăn chẳng thấy chột dạ gì: “Chị gái nhỏ chơi rất giỏi, hơn nữa tôi thà ngồi khóc trên xe ba gác của chị gái nhỏ cũng không muốn ngồi cười trên chiếc Ferrari của mấy người. Hơn nữa một đã có tôi thì dù có là xe ba gác cũng sẽ mạ vàng, vững.”

— Hết chương 7 —

Màn kịch ngắn 2(Tiếp theo màn 1)

Lâm Trăn hào hứng lấy PS4(Play Station 4 – Máy chơi game của Sony) ra:Chị gái nhỏ này, chị có muốn chơi thử không? Em chơi 6* lắm đó!

(*) Một cái chơi chữ đồng âm: Số sáu đồng âm với từ trâu bò (cách nói khác của giỏi)

Tô Mộ Mộ clặng lẽ cất AWM:Cái mà cậu bảo giỏi hồi nãy là cái này đó hả?

Lâm Trăn:Đúng vậy, sao thế?

Tô Mộ Mộ c:Không có gì, game Sony rất hay.

Im ắng ba giây,Lâm Trăn chợt bừng tỉnh: 【 Thẹn thùng 】 【 Thẹn thùng 】 【 Thẹn thùng 】 Cái đó em cũng 6 lắm!

Tô Mộ Mộ c:...

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Tới Đây, Nhảy Xuống Sân Bay Đây

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộc hoàn toàn không biết chuyện Treetreetwo rời khỏi đội SQUAD của bạn mình, cô chỉ biết là từ khi cậu vào đội thì thế giới chợt bừng sáng! Cô trông thấy sao Kim! Trông thấy hi vọng! Nên vừa vào trận Tô Mộ Mộc lập tức mở mic, bật chế độ nói tràng giang đại hải.

“Tôi sắp tức chết rồi!”

Điều mà Lâm Trăn không ngờ tới là tai nghe phát ra giọng nam máy móc đầy nặng nề.

“!!!” Lâm Trăn hoảng hốt cả lăm: “Anh, anh trai?”

Ngoài Lâm Trăn thì đám người hâm mộ kia cũng giật mình lăm, vẻ mặt há hốc đầy kinh ngạc hiện lên đầy màn hình.

“A?” Tô Mộ Mộc lập tức phản ứng lại, cô bình tĩnh tắt phần mềm đổi giọng đi: “Ngại ghê, tôi quên tắt phần mềm đổi giọng.” Lúc đợi Treetreetwo, Tô Mộ Mộc đã hoàn tất phần cài đặt phần mềm đổi giọng nên mới nóng lòng dùng thử.

Lâm Trăn cười nói: “Người ta đi giả giọng nữ còn thì ngược lại đổi thành giọng nam.”

“Thì cũng tại cái đám đưa chuột kia chọc tôi tức điên lên đấy!” Tô Mộ Mộc bực bội tới nỗi lực phủ ngũ tạng phát đau, còn đau hơn lúc bà dì đến!

“Vừa nghe thấy giọng nữ đã âm thầm gấn cái móc gà cho tôi, đã vậy còn đòi bảo vệ tôi nữa. Chưa đáp xuống đất đã thành hộp, chả biết ai bảo vệ ai!”

“Ồ...”

“Tại sao con gái thì phải gà? Con gái không biết chơi game hả? Toàn là thanh niên của thời đại mới mà sao tư tưởng còn thua thời Đại Thanh vậy, 98K của tôi có thể lấy đầu cậu ta trong một giây đấy!”

“Ừ...”

“Con gái gì sao? Con gái thì không được chơi hả? Cậu nói xem! Con gái có chơi game được không?”

Lâm Trần đột nhiên bị hỏi nên không kịp chuẩn bị: “!!!”

May mà Tô Mộ Mộc không có hỏi Treetreetwo thật nên không chờ đáp án, tiếp tục bắn thêm một tràng nữa: “Tôi chơi 6 lăm đó! Tôi là tiên nữ xinh đẹp bắn súng cực giỏi!”

Tô Mộ Mộc bắn như súng liên thanh khiến Lâm Trần không có cơ hội nào để lên tiếng.

“Bảo tôi gà, ai gà! Một lũ dứa chuột!” Khí thế mǎng người có thể nuốt cả giang sơn.

Cắn nhǎn khô họng rồi cô mới tạm ngưng lại, Lâm Trần nhanh chóng tận dụng cơ hội khen nức nở: “Đúng đúng, chị gái nhỏ không gà tí nào.”

Nghe được lời an ủi của Lâm Trần, tâm trạng Tô Mộ Mộc tốt hơn đôi chút nhưng vẫn không quên được kinh nghiệm xương máu, hỏi: “Không dối lòng? Không xúc phạm?”

Lâm Trần run rẩy hỏi: “Thì sao ạ?”

Khác biệt, Tô Mộ Mộc thầm nghĩ. Cô chân thành khen: “Tôi phát hiện ra cậu tốt ghê.”

“Sao cậu lại không nói gì vậy?”

“Kịch bản là cậu phải cảm ơn lời khen của tôi, hiểu không!”

Lâm Trần thở phào nhẽ nhõm, gật đầu lia lịa: “Cảm ơn chị gái nhỏ đã khen! Chị tuyệt vời nhất!”

【Sao tôi cứ thấy Thụ Ca đang hoảng hốt trước khí thế bá đạo của chị gái nhỏ thế nhỉ, ha ha ha ha ha. 】

【Bị chị ấy dọa vã hết mồ hôi hột ha ha ha ha. 】

【Chắc là đầu chó của Thụ Ca đang run đấy 】

“Mấy người biết quả dứa to trong trò này không.” Lâm Trần sờ mũi: “Ban này tôi đã có được trải nghiệm cảm giác sợ hãi khi bị chị gái nhỏ cầm quả dứa to bắn biu biu biu.”

‘Dứa to’ là tên thân mật của vũ khí M249 có trong thùng thính được thả xuống, vì băng đạn của nó giống trái dứa nên được gọi là dứa to. Khẩu M249 này có thể bắn 100 phát liên, nhiều gấp đôi gấp ba băng đạn ba bốn mươi viên của các loại súng khác, cực kì thích hợp khi nằm bò dưới đất bắn địch với độ giật gần bằng không, dễ dàng bắn nát người đối thủ.

Người xem xác nhận là họ cũng bị dứa to sảy trúng, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện.

Trút giận xong, Tô Mộ Mộc thấy thoải mái hơn nhiều. Khi lấy lại tinh thần cô mới phát hiện ra ban này mình đã mất kiểm soát, cô ho khế rồi ấp úng nói: “Ngại quá, tôi không có nói cậu đâu. Tôi, do tôi giận quá thôi.”

“Em biết mà! Chị gái nhỏ đang mắng đám dứa chuột ngược!”

“Phì.” Tô Mộ Mộc sờ chóp mũi nhỏ xinh: “Tôi không làm cậu sợ chứ?”

“Không có đâu, em thấy chị rất đáng yêu.”

Tiệc là về sau đã bị tiếng động cơ máy bay át mất, lúc bọn họ đang ngồi tám chuyện thì thời gian chờ trận đã trôi qua và tất cả mọi người đang ngồi trên máy bay.

Tô Mộ Mộc tắt tiếng game đi, hỏi: “Ban nãy cậu nói cái gì thế? Tiếng máy bay to quá tôi không nghe thấy.”

Lời đã lên đến miệng những cuối cùng Lâm Trăn vẫn nghẹn trở vào, cậu sửa lời: “Em hỏi chúng ta nhảy ở đâu.”

【Chị gái nhỏ ơi, Thụ Ca khen chị đáng yêu. 】

【Láo toét! Bay cái gì mà bay, chị gái ơi vừa nãy Thụ Ca khen chị đấy. Bây giờ tên đó ngượng nên mới không nhận thôi! 】

Khung bình luận còn sốt sắng hơn cả chính chủ.

Lâm Trăn bắt đầu màn uy hiếp người hâm mộ mỗi ngày: “Mấy người được lắm, phá nữa là tôi tắt trực tiếp đấy nhé.”

【Thụ Ca ngạo kiều lên là mất tính người. 】

Tô Mộ Mộc không nghi ngờ gì, cô vừa mở bản đồ lên vừa nói: “Để tôi xem đường bay đã.”

“Ngang sân bay.” Tô Mộ Mộc đã chờ giây phút này từ rất lâu, cô nhếch miệng hào hứng mở mic lên nói với tất cả mọi người trên máy bay: “Là đàn ông con trai thì nhảy xuống sân bay! Nhào vô bắn nhau đi!”

Lâm Trăn: “...”

Kịch bản có bị ngược không ta?

【Ha ha ha, mẹ ời cười chết mất!” 】

【Chị Nicetree 6 cực 】

Tiếng rống của Tô Mộ Mộ vừa vang lên lập tức tạo thành phản ứng dây chuyền, người thì la hét có gái, người thì gào bố tố sư mấy đứa bất phần mềm đối giọng dụ nhảy dù, có người còn hét bắn đi, nhảy xuống sân bay bắn một trận cho đã!

Vì tiếng rống của Tô Mộ Mộ mà bầu trời sân bay đầy dù, dường như cả máy bay đã lượn xuống đó.

“Một đội, hai đội, ba bốn năm sáu bảy... Không đếm xuể...” Tô Mộ Mộ trợn mắt miệng há hốc: “Ôi mẹ ời nhiều quá vậy.”

Nghe cô thì thảo Lâm Trăn lại thấy buồn cười: “Thì chị là người đã gửi thư khiêu chiến mà?”

Lâm Trăn chỉnh góc nhìn để chụp lại toàn cảnh bầu trời đầy dù.

“Cảnh tượng này làm em nhớ đến một tấm hình rất nổi tiếng trên Weibo.”

【Em biết này! 】

【Em cũng biết! 】

Người hâm mộ Lâm Trăn hưởng ứng rất tích cực, chỉ có Tô Mộ Mộ mà chẳng biết mô tê gì.

Tô Mộ Mộ: “Hình gì?”

“Bắn xong ván này mà vẫn còn sống thì anh về cưới em.”

Giọng nói trầm thấp với ngữ điệu độc đáo kết hợp với hình tượng sẵn có của cậu tạo nên chất lãng mạn rất riêng khiến cho trái tim già cỗi của Tô Mộ Mộ đập thành thịch.

Tô Mộ Mộ bất giác xoay góc nhìn của màn hình như đang điều chỉnh lại cảm xúc.

Lâm Trần nhắc cô: “Nhảy xuống nhà máy nhé.”

Sân bay rất lớn nên cần phải có điểm đáp cụ thể.

Tô Mộ Mộ hoàn hồn, vội đáp: “Ừ.”

Tô Mộ Mộ chỉnh dù để lao thẳng xuống mặt đất rồi nhanh chân nhanh tay chạy vào nhà máy tìm súng. Lục và shotgun, tuy không phải là loại súng Tô Mộ Mộ thích dùng nhất nhưng có còn hơn không.

Bây giờ nghe đâu cũng thấy tiếng bước chân, kẻ địch rất nhiều nên chỉ có cây súng trên tay mới tạo cho cô cảm giác an toàn.

Tô Mộ Mộ vừa nạp đạn vừa quan sát kẻ địch phía trước: “Câu nói lúc nãy rất lãng mạn, nhưng e là có một bạn nhỏ ở đây không thể sống sót trở về cưới A Hoa trong xóm rồi.”

Khi người chơi áo trắng lộ ra, Tô Mộ Mộ dùng tốc độ sét đánh không kịp bịt tai cho người đó mấy viên đạn đồng, góc phải màn hình hiện lên thông báo cô đã bắn gục người chơi.

“Trùng hợp ghê, bên chỗ em cũng có.” Lâm Trần bắn mấy viên liên, góc phải hiện lên một dòng thông báo bắn gục và một dòng giết người.

Lâm Trần lại nói: “Nhưng mà ít nhất hai người không thể trở về bên em vẫn có đôi có bạn trên đường xuống Hoàng Tuyền.”

【Ở cuộc chiến sân bay này, tôi nghĩ Thụ Ca và Nicetree có thể sống sót ra khỏi đó.】

【Nên bắn xong trận này bọn họ có thể kết hôn rồi nhỉ? 】【

】【Tôi thấy ý kiến này cứ phải gọi là OK. 】【

Lâm Trần liếc sang màn hình xem bình luận rồi bị chọc cười, cậu quên tắt mic nhưng lại bất cẩn cười thành tiếng.

Tô Mộ Mộ khó hiểu hỏi: “Cậu cười gì vậy?”

Lâm Trần chưa kịp trả lời thì tiếng súng quanh họ vang lên ầm ỉ, bầu không khí trở nên căng thẳng khiến Tô Mộ Mộ không rảnh tiếp tục hỏi về nụ cười ngây ngô của Treetreetwo: “Tiếng súng ngoài nhà máy nghe như pháo hoa ấy.”

Lâm Trần dở khóc dở cười: “Thành quả của chị đấy, lẽ ra chị nên vui mới đúng.”

Tô Mộ Mộ ghen hòng, đúng là cô muốn bắn cho đã nhưng cô hoàn toàn không ngờ là có nhiều người nhảy xuống tới vậy!

Lâm Trần quan sát tình hình chiến đấu bên ngoài, nói: “Bọn họ bắn rất dữ dội nên tạm thời không phát hiện ta chúng ta. Bo an toàn nằm ở giữa bản đồ nên khá gần, chúng ta tìm chiếc xe đi hay là ở lại bắn với họ?”

Tô Mộ Mộ suy nghĩ nửa giây rồi vội nói: “Tìm xe đi.”

Lâm Trần đồng ý rất dứt khoát: “Được.”

“Tôi cứ tưởng cậu sẽ hỏi tại sao chúng ta lại không ra bắn với họ chứ.” Tô Mộ Mộ không thấy ngượng tí nào dù mọi chuyện do một tay cô bày ra.

“Em không có ý kiến gì.” Lâm Trần cười khê: “Nghe chị hết đó.”

Tim Tô Mộ Mộc lại trật nhịp nhưng cô đã nhanh chóng đề chút xao động ấy xuống, để em trai nhĩ không thất vọng, cô hăng hái nói: “Được! Chúng ta vào bo rồi bốn tiên nữ sẽ dẫn cậu đi ăn gà!”

【Tôi cảm thấy Thụ Ca đang thả thính, rõ ràng là anh ấy muốn bắt tim cho chị gái nhỏ 】

【Nhưng chị gái nhỏ lại ném trái tim của anh ấy vào nồi gà 】

— Hết chương 8 —

Tác giả nói nhảm:Có một lần tôi nhảy xuống sân bay, vừa đáp xuống đất đã thành hộp.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Oan Gia Ngõ Hẹp

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ đã hứa dẫn Treetreetwo đi ăn gà thì nhất định sẽ làm được, cô bật chế độ hành động cực mạnh lên rồi lập tức chạy ra ngoài tìm xe.

Tô Mộ Mộ chỉ huy: “Cậu kê cho tôi, tôi đi tìm xe.”

Kê là một chiến thuật phối hợp trong trò chơi, ví dụ như trong đội có người đi loot đồ, loot thính này nọ thì đội sẽ để lại một người đứng trên cao để quan sát tình huống và nổ súng giúp bạn mình rút lui an toàn khi nguy hiểm ập tới. Nếu cả đội không chịu phối hợp mà tùm năm tùm ba đi loot đồ thì một khi bị bắn sẽ dễ rơi vào thảm cảnh bị giết sạch.

Lâm Trần sáng khoái nói: “Được.”

Quanh sân bay có rất nhiều xe nên chẳng mấy chốc Tô Mộ Mộ đã tìm thấy một chiếc xe máy ba bánh— Đó là loại xe máy có gắn thêm bánh và ghế phụ bên cạnh, vì tính ổn định không cao nên gặp phải địa hình dốc và gồ ghề nó rất dễ lật, người chơi hay gọi nó là xe tang.

“Tôi tìm thấy xe rồi!” Tô Mộ Mộ lên xe: “Chờ đó tôi sẽ về đón cậu.”

Lâm Trần cười tủm tỉm, ngoan ngoãn nói: “Được.”

Tô Mộ Mộ lái chiếc xe máy ba bánh chạy âm ầm, Lâm Trần vừa trông thấy lập tức dở khóc dở cười. Chiếc xe máy có ba bánh này khác gì

phiên bản nâng cấp của xe ba gác đâu? Bây giờ cậu được ngồi trên xe ba gác của chị gái nhỏ thật rồi.

Xe máy ba bánh có tổng cộng ba chỗ ngồi, trừ vị trí điều khiển ra thì còn một chỗ phía sau và một chỗ bên cạnh. Ngồi sau lưng thì sẽ được ôm eo người lái như một đôi vợ chồng, còn vị trí bên hông thì thấp hơn hai ghế kia trông chẳng khác gì ghế con nít cho một gia đình ba người.

Lâm Trần lên xe thì được mặc định ngồi bên cạnh vị trí điều khiển, cậu nhanh tay lẹ chân nhấn nút chuyển sang ghế sau lưng Tô Mộ Mộ.

【Áu áu áu? Tôi vừa mới thấy gì? 】

【Động tác nhỏ của Thụ Ca, chuyển từ ghế phụ sang ghế sau là được ôm chị gái nhỏ rồi 】

【A, đàn ông 】

【A, đàn ông 】

Lâm Trần khinh khỉnh nói: “Mấy người nông cạn quá, tôi chỉ bảo vệ chị gái nhỏ thôi.”

【Thụ Ca đừng nói nữa, ai cũng là đàn ông nên bọn em hiểu mà 】

Tô Mộ Mộ vô tư nên không phát hiện ra hành động của Lâm Trần, cô chỉ nghe thấy giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên trong tai nghe.

“Chị gái ơi, em ngồi phía sau đỡ đạn cho chị nhé.”

Sau mông bọn họ đầy người, nếu có đạn bắn tới thì người bị bắn đầu tiên sẽ là Treetreetwo ngồi sau lưng cô.

Nghe được những lời đó, Tô Mộ Mộ cảm động vì ‘tinh thần đồng đội’ không màng sống chết của cậu nên vỗ ngực hứa: “Yên tâm, có tay lái

lựa của bốn tiên nữ ở đây thì cậu sẽ không bị bắn đâu!”

Tô Mộ Mộ lái chiếc xe ba bánh lao vút ra ngoài rồi phóng như điên trên đường ra khỏi sân bay, tiếng đạn ‘xoẹt xoẹt’ lướt qua người họ, tình huống khá nguy hiểm.

Người chơi cần phải có khả năng dự đoán cực kì tốt để bắn trúng vật thể đang chuyển động với tốc độ cao nên bắn trúng người đang ngồi trên đó lại càng khó, cả tuyển thủ chuyên nghiệp cũng không thể chắc rằng mình sẽ bắn trúng. Vậy nên dù tiếng súng vang lên liên tục nhưng người Tô Mộ Mộ và Treetreetwo vẫn chưa ăn viên đạn nào, chiếc xe thì đã có vài vết đạn nhưng chỉ cần chưa bốc khói đen thì mọi thứ vẫn chưa thành vấn đề.

Tô Mộ Mộ chạy dọc theo đường sân bay và thuận lợi lên núi rời khỏi tầm ngắm của quân địch, tiếng súng cũng biến mất sau lưng hai người.

“Cậu thấy sao?” Tô Mộ Mộ thoải mái thao tác trên bàn phím, vui sướng nói: “Tay lái lựa trong PUBG không có nói dốt đâu!”

“Gửi tặng 5 sao, khen thưởng 5 sao.” Lâm Trăn nịnh hót.

Khúc ra của đường băng sân bay có một đoạn đường núi gập ghềnh và đứng dốc nhưng phong cảnh thì lại rất đẹp. Tô Mộ Mộ và Treetreetwo lái xe ngang qua, xa xa là biển núi áng mây và ánh chiều tà nhuộm đỏ cả chân trời, gần thì có cây cỏ và các tòa nhà đủ màu xanh đỏ tím vàng dưới chân đồi.

Lâm Trăn chỉnh góc nhìn màn hình để người xem trực tiếp có thể trông thấy.

【Mẹ ơi, người thấy mùi phim truyền hình dài tập trong livestream ăn gà.】

【Đúng đó, tự nhiên thấy lãng mạn ghê.】

【Lúc trước vào game chỉ lo tìm súng, tìm người, tìm xe rồi cứ thế chém giết nên không để ý tới phong cảnh xung quanh, hôm nay tự dừng phát hiện ra đồ họa cũng đẹp phết nhỉ? 】

Lâm Trăn cười khẽ, tiện tay chụp lại tấm hình: “Tôi cũng thấy rất đẹp.”

Nhưng trên đời có câu vui quá hóa buồn.

Bỗng, hình ảnh ảm áp của trò chơi chợt xoay điên cuồng, chiếc xe ba bánh đã trật ra khỏi mặt đường và bắt đầu bay lên trời.

“A a a sắp lật xe rồi!” Tài xế lâu năm họ Tô tên Mộ Mộ hét chói tai.

Kèm theo tiếng la hoảng hốt của Tô Mộ Mộ chính là đầu xe đâm thẳng xuống vách núi.

Nicetree dùng phương tiện giao thông giết chết Nicetree.

Nicetree dùng phương tiện giao thông giết chết Treetreetwo.

Hai cái chết tức tưởi!

Đặc sắc...

Lâm Trăn dờ khóc dờ cười.

Chiếc xe ba bánh cậu ngồi lật thật rồi.

Đầu Sói bị Lâm Trăn cho leo cây ban nãy luôn dán mắt vào kênh trực tiếp của cậu nên quà tặng cũng tới rất nhanh, dòng chữ cũng chạy ngang màn hình.

Đại Ngư Đầu Sói tặng Thiên Hà X1: Thụ Ca à, cảm giác khóc trên xe ba bánh thế nào?

Lâm Trần nhìn màn hình, thản nhiên nói: “Cám ơn quà của anh Chó, em rất vui.”

Anh Chó là biệt danh của Đầu Sói, đó là người rất thân với cậu, bình thường vui vẻ thì gọi là anh Sói còn mà dỗi thì đổi thành anh Chó.

Và trận đấu đầu tiên đã kết thúc trong sự lật xe đầy nuối tiếc của hai vị đầu sỏ sân bay.

Ván thứ hai vừa bắt đầu Tô Mộ Mộc đã ngượng ngùng áy náy nói: “Tốc độ xe quá nhanh, chiếc xe bay lên quá đột ngột nên tôi không ngờ tới.”

Tất nhiên là Lâm Trần không quan tâm mới chuyện nhỏ nhặt ấy, cậu an ủi: “Không sao, tại chiếc xe đó cả, sau này chúng ta cạch mặt xe ba bánh đi.”

Nghe Treetreetwo nói đùa xong Tô Mộ Mộc lại càng xấu hổ, cô dè dặt hỏi: “Cậu không giận hả?”

Tô Mộ Mộc là một cô gái nghiện game, cô từng gặp được đủ loại người và ba đồng đội của cô trong mấy ván trước chính là kiểu thường thấy nhất, ngoài ra còn có mấy người ăn nói rất bẩn thỉu, một câu khắc khẩu là lôi tám đời tổ tông nhà người ta ra thăm hỏi. Nói chung là hết sức tạp nham. Người vừa có thao tác điêu luyện, tốt tính lại còn hài hước đầy sức sống như Treetreetwo có thể đếm được trên đầu ngón tay.

Thế là ấn tượng của Tô Mộ Mộc về Treetreetwo lại tăng lên nhiều.

“Chị gái nhỏ không cần phải để tâm quá đâu.” Lâm Trần thoải mái nói: “Trò chơi thôi mà, mọi người vui vẻ là được rồi.”

Đại Ngư Đầu Sói tặng Thiên Hà X1: Chị gái nhỏ ơi đừng bị thằng cầm thú này lừa, nó mang mặt người nhưng dạ là thú đấy! Lần trước tôi lật xe

nó mắng tôi thối đầu luôn!

【Ha ha ha, anh Sói đừng giận. Thụ Ca không chia mũi nhọn vào một mình anh đâu mà ai cũng bị hết 】【

Chửi anh vì anh không phải là chị gái Nicetree đó, ha ha ha ha ha 】【

Đại Ngư Đầu Sói tặng Thiên Hà X1: Tôi không phục! Ai đó vạch bộ mặt thật của thằng khỉ này ra cho chị gái nhỏ biết đi!

Lâm Trần chỉ có hai chữ để tặng cho màn hình bình luận—— Ha ha.

Tô Mộ Mộc hoàn toàn không hay biết gì về sự sôi nổi bên kênh trực tiếp, cô nói: “Tôi rất thích cách chơi game của cậu.”

Lâm Trần hí hửng muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn vờ bình tĩnh: “Đâu có, đâu có đâu, nhờ có đồng đội hỗ trợ thôi.”

Đại Ngư Đầu Sói tặng Thiên Hà X1: Mù mắt, không xem nổi. Sói đuôi to vờ làm con cừu nhỏ, tôi sẽ chống mắt chờ tới ngày cậu lộ đuôi!

“Anh Chó này, ba hồi anh gọi em sói bốn hồi lại bảo em là cừu rồi còn giấu đầu lòi đuôi gì đó, anh không thể nói nổi một câu rõ ràng à? Tiện thể, cảm ơn quà của anh Chó nha.” Lâm Trần hai mặt, lật như lật bánh tráng.

Một lát sau, Tô Mộ Mộc và Treetreetwo lại xếp hàng chờ ván mới ở phòng chờ. Đặc điểm của trò chơi này là trước khi chính thức bắt đầu thì tất cả người chơi sẽ tập trung ở một khu vực phòng chờ. Một trăm người một trăm kiểu, có người mắng chửi, có người mở nhạc, thậm chí còn có người bật phim heo. Đương nhiên, đa số là mọi người nói chuyện với nhau nên phòng chờ thường được gọi là phòng bản chất.

Vào đến phòng chờ, Tô Mộ Mộc chợt nghe thấy có người mở mic—— Alo alo, có ai nghe được không? Số 2 có nghe thấy không?

“Nghe thấy.” Có em gái đáp lại.

“Đệt mợ lại là gái à? Tối nay gặp phải hai đứa con gái, mẹ nó đúng là xui xẻo.”

Tô Mộ Mộ nghe được giọng nói đó, cô nhú mày nhìn sang: “Cái người mặc áo vàng này...”

Tô Mộ Mộ ngừng lại chưa nói hết.

Lâm Trần lại hiểu nhầm ý cô: “Chị gái nhỏ thấy cái áo vàng đó đẹp hả?”

Tô Mộ Mộ: “...” Sao thứ Treetreetwo để ý lại kì lạ thế nhỉ!

Treetreetwo không phục chạy lại trước mặt Tô Mộ Mộ nhảy nhót: “Chị xem em này, chị có chắc là cái áo vàng của người đó đẹp hơn bộ đồng phục của em không?”

【PUBG】 có rất nhiều mẫu quần áo, có vài mẫu còn được bán với giá mấy ngàn nguyên. Bộ Treetreetwo đang mặc là đồng phục trắng phối với váy ngắn và áo vest.

Treetreetwo nhảy tưng tưng làm Tô Mộ Mộ hoa mắt, cô hận không thể thò tay vào ấn đầu cậu xuống cho yên: “Tôi không có nói bộ đồ đó.”

“Ồ.” Lâm Trần yên tâm.

Tô Mộ Mộ tiếp tục thọc thêm một dao: “Mắt thẩm mỹ của tôi tệ cỡ đó hả? Mấy bộ đồ đó chỉ dùng để dụ mấy tên trai thẳng như cậu thôi.”

Cả bọn trai thẳng ở kênh trực tiếp tính luôn cả Lâm Trần cảm thấy đầu gối bị đâm một phát cực đau.

“Hình như người đó là đồng đội của tôi mấy trận trước, cái người mĩa mai tôi là con gái ấy.” Tô Mộ Mộ nghiêng đầu: “Nhưng mà tôi không chắc lắm.”

Tô Mộ Mộ vừa dứt lời thì anh chàng áo vàng kia đã léo nhéo nói: “Em gái à, em đừng có rảnh quần nhảy bậy nhé, trận ban này anh gặp một con nhỏ cứ khẳng khẳng đòi nhảy xuống trường học đấy. Ở đó có cả đồng người, cô ta tưởng nhảy xuống đó sẽ thành học sinh giỏi chắc!”

“...” Miêu tả thế này thì Tô Mộ Mộ có thể chắc chắn được rồi, đúng là oan gia ngõ hẹp.

Lâm Trăn ngược mắt lên, vẻ sắc lạnh chợt lướt qua: “Người thẳng đó nói là chị đó hả?”

Tô Mộ Mộ bĩu môi: “Không sao, để ý tới người như thế làm gì.”

“Ừm.” Lâm Trăn rất bình thản, không ai biết được cảm xúc trong cậu.

Ván này Lâm Trăn và Lâm Trăn đi rất vững nên thuận lời vào đến bo cuối cùng, bây giờ trong trận chỉ còn hai đội tính luôn cả đội Lâm Trăn.

Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn núp sau một gốc cây, bo cuối siết vào rừng nên xung quanh có rất nhiều cây cối, kẻ địch có thể núp ở bất kì nơi nào.

Quan Hi quan sát một lát, khước miệng cậu nhếch lên, chế giễu: “Trùng hợp ghê, thẳng áo vàng ban này đang núp sau gốc cây hướng 125 kìa, đồng đội nó ở sau tảng đá kế bên.”

Hai mắt Tô Mộ Mộ sáng lên, cơ hội báo thù đã tới. Nhưng tiếc là trời không chiều lòng người, Tô Mộ Mộ hơi bức: “Không ngờ bo an toàn lại nằm bên đó.”

Bo siết về phía đối diện tức là Tô Mộ Mộc và Treetreetwo muốn vào thì phải tiến lên trước, làm vậy sẽ gặp phải tình huống đối phương nổ súng rất nguy hiểm nhưng nếu đứng đây thì bo độc siết tới cũng chết.

Đã vậy cái tên áo vàng kia còn ý mình vừa được bo phù hộ vừa có cây cối đá tảng che chở nên bắt đầu hất mặt đắc ý.

“Bạn hiền phía đối diện ời, bạn có muốn bỏ vũ khí xuống đầu hàng không? Nếu bỏ súng xuống tôi sẽ không bắn, cho mấy người chết ngoài bo.”

— Hết chương 9 —

Tác giả nhăn nhu

Bo phù hộ nghĩa là khu an toàn siết ngay chỗ mình, nếu được bo cuối phù hộ thì người chơi sẽ có lợi thế rất lớn, chỉ cần phòng thủ là được. Ngược lại thì gọi là bo phạt.

Gần đây trò chơi mới cập nhật nên có vài chi tiết đã bị cũ, chẳng hạn như vấn đề trò chuyện giữa các đội viên, tôi sẽ giữ lại tình tiết mọi người không thể nói chuyện với nhau khi chưa vào trận, mọi người hiểu là được ha ~ = 3 =

Quý trọng mạng sống, cách xa phương tiện giao thông!

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Đừng Có Nhảy Nhót Trước Mặt Thụ Ca

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Nghe quả dưa chuột áo vàng nói xong, Tô Mộ Mộ nổi cáu. Thua thì không thành vấn đề nhưng thua bởi quả dưa chuột này thì cô không phục!

“Hà hà, anh đã bảo mà thấy không em gái, ngoan ngoãn nghe lời anh thì chúng ta chắc chắn sẽ ăn gà.” Có thể thấy là tên đó đang khoe khoang với em gái cùng đội.

Lâm Trăn khinh thường tặc lưỡi, cậu lắc ngón tay nói: “Em ngứa tay ghê.”

【 Có ai nhớ lần trước Thụ Ca tặc lưỡi xong đã xảy ra chuyện gì không? 】

【 Bo cuối 1V4, đối phương bị giết xong đã nằm dưới đất mắng anh ấy dùng hack 】

【 Tôi cảm thấy cậu bạn nhỏ này ý có bo phù hộ đứng đó to mồm với Thụ Ca thế này có vẻ hơi ngây thơ 】

Lâm Trăn hỏi: “Chị còn nade* không?”

(*) Nade (Grenade): Lựu đạn

“Còn.” Treetreetwo chưa nói câu tiếp theo thì cô đã thả nade xuống đất.

Lâm Trăn bảo: “Em dùng nade nổ bọn họ ra, chị tranh thủ nổ súng nhé.”

Mắt Tô Mộ Mộc sáng lên, ý hay!

“Được, chỉ cần cậu nắm được đầu nó ra thì tôi đảm bảo sẽ bắn gục.”

Lâm Trăn cười cười: “Em tin chị chắc chắn sẽ làm được.”

Lời cậu nói như cơn gió mát thổi qua nụ cười trên môi Tô Mộ Mộc.

Tô Mộ Mộc thích người tin tưởng đồng đội của mình như Treetreetwo hơn là cái loại chưa vào trận đã làm âm lên, chẳng những không tin vào đồng đội mà còn ác ý chỉ trích người chơi nữ.

Dùng nade để ép đối thủ ra khỏi nơi ẩn nấp là chiến thuật thường được dùng ở bo cuối, vì sát thương của lưu đạn rất cao, chỉ cần một quả là đủ để căn sạch máu. Nếu nade rơi ngay bên cạnh thì người chơi phải chủ động chạy khỏi phạm vi nổ.

Thình thoảng bo cuối sẽ xuất hiện tình trạng hai bên liên tục ném nade về phía đối phương, dân gian người ta gọi là trận chiến nổ banh xác.

Đương nhiên, người sử dụng nade phải linh hoạt, yêu cầu độ chính xác cao khi ném với khoảng cách xa vì một khi làm không tốt thì kẻ phải chết chính là người nhà mình.

Treetreetwo rút kíp nổ và thao tác vung tay ném đi nhanh, chuẩn, tàn nhẫn đáp thẳng xuống vị trí trốn của tên to mồm kia, dựa chuột nghe thấy tiếng nade lập tức chạy ra.

Tô Mộ Mộc đã giơ sẵn súng lập tức bóp cò bắn gục, dựa chuột bò dưới đất gắt gồng chửi đồng đội——” Cô làm cái gì vậy? Đứng trơ mắt nhìn tôi chết à?”

“Mẹ nó, lúc đối phương nổ súng anh không biết bắn theo à?”

“Đám con gái mấy người không biết chơi thì đừng có chơi! Bó chân bó tay!”

Nghe được những lời ấy, cả Tô Mộ Mộc cũng không chịu nổi nữa là cô bé bị mắng bên kia. Cô mở mic lên bảo: “Bạn gái ơi đừng cử động, tôi không bắn bạn đâu, tôi có lời muốn nói với đồng đội của bạn.”

Em gái kia thật sự nghe lời Tô Mộ Mộc, cô bé còn làm động tác giơ tay lên tỏ ý đầu hàng rồi đứng đó chôn chân nhìn đồng đội đang gục bên cạnh mình.

“Cám ơn.” Tô Mộ Mộc nói với cô bé rồi cầm chảo bước tới nhưng sau khi ngẫm nghĩ thì lại cất vào. Chảo là vật đầu tiên cô dùng để giết chết Treetreetwo, có ý nghĩa kỉ niệm! Dùng cho quả dưa chuột này thì phí của giờ!

Tô Mộ Mộc ngồi xuống đất bắt đầu đếm: “Đừng có mà xem thường con gái.”

Trong trò chơi này, ngoài súng ra thì nắm đấm, chảo, xà beng và dao lớn cũng là những vũ khí có thể giết địch. Vừa mới đáp đất chưa nhặt được súng thì hai người chơi thường sẽ nắm tay đôi với nhau, sử sách gọi là nắm đấm vàng.

Nicetree nắm chết Six666.

Sau khi giết tên đó xong, Tô Mộ Mộc đang định mở mic nói chuyện với em gái kia thì cô bé đã hí hửng gọi: “Bạn gái ơi!!! Yêu bạn quá à! CALL* cho bạn này! Tôi nhìn thẳng ngu này này giờ rồi đấy!”

(*) CALL: Giơ ngón cái và ngón út lên tạo thành hình điện thoại, đó cũng là cách ra hiệu số 6 bằng tay, ý nghĩa tương tự 6.

“Cả buổi cứ bô lô ba la vênh váo ghê lắm, làm như mình hơn người, ban này còn trách tôi cướp mất mạng của nó cơ!”

“Nếu ác ý tấn công đồng đội không bị ban ID* thì tôi đã cho nó một phát rồi!”

(*) Ban ID: Chặn tài khoản.

Tô Mộ Mộc: “...”

Lâm Trăn: “...”

Lâm Trăn cười nói: “Chị gái nhỏ ơi, đây là... Chị em thất lạc lâu năm của chị hả?”

Tô Mộ Mộc cũng dờ khóc dờ cười, quả dưa chuột áo vàng này chơi game quá thất bại.

Cô nàng kia vừa nói xong thì ba người lẳng lặng cầm súng đứng giữa bo nhìn nhau.

【Chưa thấy cái bo cuối nào bình yên như này 】

【Đúng, ba người tán dóc với nhau hả? 】

Em gái kia lại lên tiếng: “Bây giờ làm gì đây? Một mình tôi thì không đấu lại hai người rồi, hay là hai người bắn tôi đi?”

“Bạn chờ đã, tôi bàn với đồng đội một chút.” Tô Mộ Mộc bỗng có một ý tưởng nhưng đây là trận đấu của hai người nên cô phải hỏi ý kiến của Treetreetwo.

“Không cần phải bàn đâu chị, em nghe lời chị hết.” Lâm Trăn đã đoán được Nicetree định bàn với mình chuyện gì.

“Em không quan tâm đến thắng thua, chị vui là được.”

Treetreetwo nói chuyện rất ngoan, thiếu điều gâu gâu thêm mấy tiếng.

Tô Mộ Mộc bị cậu chọc cười: “Cảm ơn cậu.”

“Bạn ơi, tôi với bạn mình sẽ rút lui.”

“Oa! Thật hả! Không ngờ tôi lại được ăn gà ha ha ha. Cảm ơn hai người! Moa moa da~”

Tô Mộ Mộc cười đáp lại một cái moa moa.

Lâm Trần nghĩ tới nghĩ lui, cậu nhịn được, nhịn được... Nhưng đám fan kia thì không.

【Em muốn moa moa 】

【Em cũng muốn 】

【Cá chắc Thụ Ca cũng muốn 】

Lâm Trần bác bỏ ba câu liền: “Tôi không hề, tôi không có, đừng nói bậy.”

Tô Mộ Mộc hỏi: “Thế bây giờ chúng ta ra ngoài bo hả?”

“OJ...” Nói được một nửa thì sửa lại: “OK.”

【Ban này Thụ Ca định đáp OJBK đúng không? Sao phút chót lại bỏ JB vậy? 】

【Kính hoàng! Streamer bất lương bỗng chốc mất JB*! 】

(*) JB là cái ấy ấy của con trai á.

“Mấy người không vào bộ phận giặt tít UC đúng là phí của giờ.” Lâm Trần chưa từng yêu quý danh dự của mình như hôm nay: “Có chị gái nhỏ ở đây nên chúng ta phải ăn nói văn minh lịch sự.”

Lâm Trần chợt có một ý tưởng, cậu lấy quả nade cuối cùng ra, rút kíp: “Chị gái nhỏ, chị có nhớ lần thứ hai chúng ta gặp nhau nó lạnh như nào không?”

Tô Mộ Mộ lập tức hiểu ngay, không ngờ Treetreetwo vẫn còn ghi hận. Cô cười nói: “Rồi rồi rồi, muốn làm gì làm đi.”

Sau tiếng ầm rung hết màng nhĩ chính là cảnh Tô Mộ Mộ và Lâm Trần thành hộp, màn hình xếp hạng hiện lên con số 2, đen thôi đồ quên đi.

Sau khi thoát ra, Tô Mộ Mộ chơi với Treetreetwo thêm mấy trận nữa chỉ cần không có gì bất ngờ xảy ra thì tỉ lệ ăn gà của hai người rất cao. Khi Tô Mộ Mộ đang chơi sung sướng thì lại nhận được điện thoại từ quản lý.

Điện thoại vừa được kết nối đã vọng ra tiếng hò hét của Quan Hi.

“Tô Mộ Mộ! Cô xem Weibo đi!!”

Nhận thấy sự xúc động của Quan Hi, Tô Mộ Mộ biết ngay là có biến. Cô bất đắc dĩ nói với Treetreetwo trong game: “Ngại quá, tôi nghỉ đây.”

“Ơ? Trận này vừa mới bắt đầu mà.”

“Tôi có việc gấp.” Tô Mộ Mộ vừa vứt đồ vừa nói: “Tôi ném đồ ở ngoài cho cậu, nhớ tới lấy nha.”

Lâm Trần buồn bã nói: “Chị đi làm việc của mình đi, em cầm di sản và ý chí của chị đi ăn gà.”

“Ha ha, cậu sẽ làm được.” Tô Mộ Mộ tin Treetreetwo có khả năng đó: “Có dịp lần sau chúng ta chơi tiếp.”

“Được!”

Tô Mộ Mộ rời khỏi trò chơi, cố giữ vững tinh thần hỏi: “Weibo thế nào?”

“Đừng bảo là có người bôi nhọ em nha? Không đúng, em là diễn viên hạng bét thì đáng để ai mất công đi bôi nhọ. Chẳng lẽ là cái đoàn phim đã em xảy ra sự cố gì rồi hả?”

Quan Hi nói rất nặng nề: “Xem tài khoản phụ của cô đi.”

Nghe cái giọng tan lòng nát dạ của Quan Hi, Tô Mộ Mộ vừa lo lắng thấp thỏm lướt vào Weibo vừa thì thào: “Chẳng lẽ tài khoản phụ của mình bị lộ rồi hả? Cái đó thì có sao, bây giờ ngôi sao tạo tài khoản phụ... Ôi mẹ ơi!!! Sao lại có nhiều lượt chia sẻ vậy!!!”

“Một trăm hai mươi nghìn lượt chia sẻ, tám mươi nghìn bình luận, fan tăng lên ba mươi nghìn.” Tô Mộ Mộ tròn mắt nhìn đồng số liệu, cô nàng hạng bét trong suốt bắt đầu run rẩy.

“Tắm hình tư thế xem phim độc đáo của cô nổi lên.”

“...”

“Đứng đầu lượt tìm kiếm.”

“...”

Quan Hi bóp trán, bất đắc dĩ nói: “Sắp xếp bao nhiêu kế hoạch để tuyên truyền cho cô vậy mà cuối cùng lại chẳng bằng một lần vô tâm trồng liễu, liễu thành cây.”

“Mẹ Quan...”

“Sao?” Bây giờ ruột gan Quan Hi đang đau muốn chết nên không rảnh quan tâm tới cái biệt danh kia nữa.

“Tim em đau quá!” Tim Tô Mộ Mộ nhỏ máu nhìn hơn một trăm nghìn lượt chia sẻ.

“Tim anh cũng đau!!” Quan Hi rên cùng với Tô Mộ Mộ, nhưng suy cho cùng anh ta vẫn là một quản lý nên sự chuyên nghiệp đã giúp anh ta bình tĩnh lại và trong đầu đã nghĩ ra được rất nhiều kế hoạch, không thể bỏ qua một cơ hội quảng bá tốt thế này được: “Hay là chúng ta thuận nước đẩy thuyền, công khai thân phận của chủ tài khoản phụ này ra đi.”

Tô Mộ Mộ do dự: “Ừầy, cái tài khoản phụ của em có nhiều câu nói gây sốc lắm.”

“...” Tim Quan Hi run lên: “Cô đã viết những gì?”

“Nói chung là oán trời, trách đất, hận bạn chơi game á.”

“...”

Nếu tài khoản phụ của Tô Mộ Mộ thuộc về một người bình thường thì những câu nói đó chỉ là những cảm xúc khó chịu và lời oán trách nho nhỏ... Nhưng nó mà là tài khoản của một nhân vật công chúng thì lại là chuyện khác.

Người ngoài đang cầm máy ảnh theo dõi từng lời nói và hành động của họ.

Dường như Quan Hi đang nhớ tới những phát ngôn kinh người của Tô Mộ Mộ, anh ta vội vàng nói: “Giấu cái đuôi của cô cho kỹ vào, nếu không được nữa thì cô tạo thêm một tài khoản phụ khác đi.”

“Một tim ghê.”

“Rồi rồi, cô ý tứ chút thôi là được. Đừng để mọi người nghĩ hai cái tài khoản liên quan tới nhau đề phòng cô còn chưa kịp đỏ thì đã đen.”

“Em biết rồi.” Tô Mộ Mộ bổ sung: “Anh Quan lo hơi quá, phải đỏ trước thì mới có tư cách đen.”

“...” Quan Hi ghen hống vì Tô Mộ Mộ nói quá đúng.

Những ngẫm lại anh ta vẫn thấy không yên tâm: “Tốt nhất cô nên điều chỉnh cái tài khoản này lại,

“Ờ.”

Tô Mộ Mộ cúp điện thoại chưa được bao lâu thì tin nhắn của Du Từ Từ đã bay tới.

Từ Từ YO: Nãy giờ gọi cậu mà máy cứ bận suốt, ông chú họ Quan hả?

Tô Mộ Mộ: Đúng rồi, vì chuyện Weibo ấy.

Từ Từ YO: Tớ xem cái Weibo đó rồi, cậu được nha. Ha ha, một trăm nghìn lượt chia sẻ, chắc chắn, đáng người ngày càng đẹp.

Tô Mộ Mộ: Đừng nói nữa, tài khoản phụ đột nhiên nổi tiếng, thậm chí còn nổi hơn cả tài khoản chính nên tớ đang đau lòng đây.

Từ Từ YO: Ha ha ha, sau này tài khoản chính của cậu cũng thế thôi!

Tô Mộ Mộ: 【Cảm động】 Người tớ cần nhất chính là cô bạn thân tình ý như cậu đấy.

Từ Từ YO: Tớ thấy vết bầm trên đùi cậu, sao thế?

Tô Mộ Mộ” Va chạm lúc tập nhảy, suy cho cùng thì tớ cũng không phải là dân chuyên nghiệp.

Mấy phút sau Du Từ Từ mới gửi tới mấy cái mặt khóc.

Từ Từ YO: Moa moa, vất vả quá.

Từ Từ YO: Mộ Mộ, sau chuyện này cậu có muốn bắt đầu lại không? Làm diễn viên thì có gì hay, mệt mỏi nhưng cuối cùng chẳng có gì.

Tô Mộ Mộ: Dừng, tớ vừa đặt ra một mục tiêu là hạng 2! Đăng trong vòng bạn bè đấy! Cậu muốn tớ tự vả mặt mình à?

Từ Từ YO: Rồi, chờ cậu thành ngôi sao lớn tớ sẽ đi khắp nơi khoe khoang mình có cô bạn thân là ngôi sao!

= Bạn thích thì bạn làm dài phân cách thôi =

Chủ đề #Tôi có tư thế xem phim độc đáo# của Tô Mộ Mộ vẫn còn nổi, mọi người kéo nhau bắt chước âm ầm, có người đội mèo lên đầu xem phim và cũng có người nhón chân múa bale xem phim.

Lúc Lâm Trăn xem Weibo có trông thấy chủ đề đó, cậu đột nhiên nổi hứng đăng một cái Weibo.

Tôi cũng có tư thế xem phim độc đáo này, 【kiêu ngạo】 【kiêu ngạo】.

Lâm Trăn đăng kèm tấm hình mình đang trực tiếp xem phim và các fan xem phim cùng cậu, trong hình chỉ có bóng lưng của một chàng trai, mái tóc ngắn gọn gàng tươm tất và sống lưng cao gầy thẳng tắp.

Thế giới lớn cỡ nào thì vẫn có những cách đặc biệt nào đó để hai người gặp nhau.

Trong bóng tối, hai người không hẹn mà gặp.

— Hết chương 10 —

Màn kịch nhỏ

Lâm Trăn: Chúng ta phải ăn nói văn minh lịch sự

Tô Mộ Mộc: OJBK!

Lâm Trăn: 【Giật mình ngu người】

Tác giả nhăn nhu

Bộ phận giật tít UC nam chính mĩa mai chính là bè lũ thích tạo tin giật gân trên UC. Bọn họ hay để mấy cái tiêu đề kiểu ‘Kinh hoàng! 300 nghìn người trong nước nổi điên!’, ‘Kinh hoàng! Bí mật khiến cho 99,9% người kinh ngạc’ ấy.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Cây Nhỏ, Mau Tối Cứu Giá

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ đau lòng vì cái Weibo xem phim kia nên cô bỏ xem phim mấy ngày liền, liên tục lặn ngụp ăn gà với với Treetreetwo trong game.

Bên kênh livestream.

【Hôm nay vẫn livestream chơi với chị gái Nicetree hả? 】

【Đúng đó, mấy ngày nay chị ấy vừa online là Thụ Ca lập tức nhảy khỏi BMW, Ferrari với Rolls-Royce để leo lên xe ba bánh của chị ấy ngay 】

【Dầu máy chảy thành dòng, chị gái nhỏ làm bằng thép 】

【6666 】

【 Mẹ ơi, mấy người qua xem tiêu đề trực tiếp của mấy streamer bị Thụ Ca cho leo cây này, hình như mấy người đó bàn trước hay sao ấy, ai cũng đổi thành đoán xem xe ba bánh của Thụ Ca có lật không 】

Lâm Trăn nhìn màn hình, nói: “Bảo với họ là không lật đâu, vững vàng lắm.”

Đa số fan của Lâm Trăn là nam, bọn họ khá thích cô nàng Nicetree có giọng nói hay, kỹ thuật tốt và tính tình dễ thương này nên chẳng ý kiến gì về chuyện Nicetree thường trú trên kênh trực tiếp của Lâm Trăn mấy ngày liền.

Nhưng bọn họ có ý kiến thì Lâm Trăn cũng chẳng quan tâm mấy, dù có là trực tiếp thì cậu vẫn chơi những gì mình muốn chơi và sau đó mới cân nhắc đến vài yêu cầu của fan, nếu việc chơi với Nicetree khiến lượt xem giảm xuống thì cũng không tạo ra sức ảnh hưởng gì với cậu, suy cho cùng đây cũng chỉ là sở thích chứ không phải là kế sinh nhai.

Nhưng sự thật là khi có Nicetree, chẳng những độ hot của kênh trực tiếp không giảm mà còn tăng mạnh. Thêm vào đó, để sự phối hợp trở nên ăn ý hơn, hai người đã trở thành một đội hai thành viên bá bì bựa. Trận này đi cướp mạng, trận sau đi gây rối, trận sau nữa đứng giữa phòng chờ hẹn đua xe với người ta, bọn họ đã đẩy giá trị của trò chơi này lên cao hơn mức giá 98 nguyên của nó! Tặng khá nhiều video tư liệu gây cười quý giá cho đám người UP video.

【Thụ Ca, trạm B vừa đăng video của hai người hôm qua đấy】

Thấy bình luận của fan, Lâm Trăn hơi nhức đầu.

Đúng lúc đó, Tô Mộ Mộc lên tiếng: “Dạo này lạ ghê.”

Lâm Trăn có dự cảm chẳng lành, tim đập thành thịch: “Gì chị?”

Tô Mộ Mộc bực bội nói: “Lúc tôi login có rất nhiều người mời tôi, nhưng mà tôi không biết họ là ai cả.”

Trong **【PUBG】**, chỉ cần biết ID trong game thì sẽ gửi được lời mời. Lúc trước tình trạng này không xảy ra vì người xem trực tiếp đều là fan lâu năm của Lâm Trăn, mọi người tôn trọng cậu nhưng sau khi hot lên thì sẽ có mấy con bò lạc bay vào.

“Mấy người đừng có gây rối, đừng quấy rầy trải nghiệm game của chị Nicetree.” Lâm Trăn nhắc nhở người xem.

【Trời đất chứng giám, em chưa làm gì hết trơn】

【Em cũng chưa làm, tuy là rất muốn làm QAQ 】

Lâm Trăn nhìn màn hình, mọi người vẫn ủng hộ cậu hết mình và trách mắng những người mời Nicetree. Lâm Trăn hiểu, chưa chắc người mời Nicetree đã là người xem livestream, có thể là người nào đó trông thấy video nên tò mò vậy thôi.

“Chị gái này, chị có thể cài đặt từ chối lời mời lạ đấy.”

Tô Mộ Mộc tắt lời mời từ người lạ đi theo hướng dẫn của Lâm Trăn: “Cuối cùng cũng yên tĩnh.”

Nghe Tô Mộ Mộc thở phào, Lâm Trăn hơi áy náy nói: “Chị gái nhỏ ơi, thật ra có chuyện này...”

Từ đầu Lâm Trăn đã không có ý định gạt Nicetree chuyện cậu là streamer, chỉ là mấy ngày chơi với cô vui quá nên cậu quên mất. Thịnh thoảng lúc chơi game có nhớ ra nhưng lại bị kẻ địch đột ngột ập tới làm quên bống, có điều hôm nay thì buộc phải nói ra rồi.

Nếu cậu còn không nói, nhờ mà Nicetree biết được chuyện này bằng cách nào khác rồi hiểu lầm cậu lợi dụng mình để tăng độ hot thì có kêu oan trời cũng không thấu đâu.

“Cậu chờ tí, tôi nhận điện thoại cái.” Tô Mộ Mộc tắt mic.

“Ồ.” Lâm Trăn bất đắc dĩ lắc đầu: “Mấy người coi! Chuyện là vậy đó! Không phải tôi muốn giấu đâu mà đôi khi mọi thứ cứ khó khăn thế đấy, y như mấy cái hiểu lầm không cách nào giải thích rõ ràng của nam nữ chính trong phim thần tượng.”

Lâm Trăn điên cuồng tìm cho mình một lý do hợp lý.

【 Năm bắt trọng điểm, Thụ Ca được xác định là nam chính trong phim thần tượng 】

【 Nghe giọng của chị gái nhỏ thì em tin chị ấy là nữ chính, nhưng Thụ Ca có đủ tư cách không? 】

“Mấy người lại muốn khích tôi lộ mặt chứ gì? Không có cửa đâu.”
Lâm Trần rành ba cái mách khéo của fan nhà mình quá.

【 Xét tấm hình chụp bóng lưng Thụ Ca đăng lần trước thì tôi thấy anh ấy rất giống thần tượng 】

【 Chắc là ông chưa nghe câu bóng lưng trụ tim, mặt thật giết người rồi 】

Trong trực tiếp, Lâm Trần tiếp tục tán dóc với fan còn Tô Mộ Mộ bên kia thì nhận được điện thoại từ Quan Hi.

“Đọc kịch bản chương trình anh gửi cô chưa?”

“Đọc rồi, chương trình này rất thú vị, chỉ có một chữ mệt.”

“Cô biết là tốt rồi, tranh thủ khoảng thời gian được nghỉ để rèn luyện đi. Đừng để tới lúc đó tay cứng chân run không cử động nổi.”

“Có có, ngày nào em cũng chạy 5 cây số và tập anaerobic* nửa tiếng đồng hồ đấy!”

(*) Anaerobic exercise: Bài tập dành cho vận động viên của các môn thể thao không bền để phát huy được sức mạnh và tốc độ.

“Ừ, được đó. Cô có thể tăng thêm cường độ tập luyện cho thích hợp.”

“Anh Quan, anh muốn làm em chết mệt để thừa kế tiền thanh toán trong TAOBAO của em phải không?”

“Cô có mấy đồng trong TAOBAO mà đòi.” Quan Hi chẳng buồn quan tâm: “Đừng bảo là cô đang chơi game nha?”

“...”

“Anh bảo cô chơi ít lại, nhưng bây giờ anh thấy cô học được cái miệng lưỡi mắng người trợn tru này trên game đấy nhỉ?”

“Em oan quá, chơi game mà học hành gì.” Tô Mộ Mộc thành thật nói: “Hơn nữa, em chơi game đỡ gây phiền phức cho anh hơn mấy đứa đi ngủ với tiêu thịt tươi* hay chó săn* này nọ còn gì?”

(*) Từ dùng để gọi các sao nam trẻ mới nổi.

(*) Chó săn: Trai bao

Nói cũng đúng, ở nhà chơi game an toàn hơn lang thang ngoài đường nhiều. Quan Hi suýt bị tấy não thành công chột bùng tỉnh, trợn mắt nói: “Cô bớt trả treo lại đi...!”

“Ầy không nói với anh nữa đâu, nhảy dù rồi. Anh yên tâm, em sẽ siêng năng tập luyện mỗi ngày để có cơ thể khỏe mạnh và tinh thần dồi dào nhất để đối mặt với công việc tiếp theo!”

“Nghe được câu này của cô là tốt rồi.” Quan Hi rất yên tâm về Tô Mộ Mộc.

Quay lại trò chơi, Tô Mộ Mộc nhảy xuống Pochinki với Treetreetwo.

Có thể do cô đã quá quen với Lâm Trăn, cũng có thể vì không cần chú ý đến ý tượng và áp lực đè nén nên Tô Mộ Mộc giải phóng mình như chú ngựa hoang ngày ngày bay nhảy trên thảo nguyên ngàn dặm.

“Nhà tôi không có súng! Có người đến.” Tô Mộ Mộc leo lên lầu hai mới biết trong nhà chỉ có phụ kiện và băng dính*. Cô tuyệt vọng định nhảy của sổ xuống như kẻ địch đã giơ tay lên đâm về phía cô

(*) Bandage: Băng cứu thương – Hồi máu nhưng một lần hồi rất ít máu.

“Nó đâm tôi!” Uất ức nói: “Tôi đã chạy rồi mà nó còn đâm tôi!”

Tim Lâm Trăn run run: “Chị đừng sợ, chị cứ chạy vòng vòng kéo dài thời gian đi để em đi lấy súng rồi qua cứu chị.”

“Mày đâm tao chứ gì! Hôm nay tao sẽ cho mày biết cái gì gọi là cú đâm của tiên nữ!” Tô Mộ Mộc vung tay lên.

Lâm Trăn: “...”

Nicetree đâm gục Zhenren.

“666.” Lâm Trăn dờ khóc dờ cười, dây cung trong lòng được buông lỏng. Cậu lo hơi quá nên quên mất chị gái Nicetree hung hãn cỡ nào!

Trong nhà của Tô Mộ Mộc, người chơi bị cô đâm gục quỳ dưới đất mở mic xin tha: “Đừng đừng đừng, đừng giết em, em là con gái! Anh đẹp trai tha cho em một lần đi mà ~~”

“Đúng là bây giờ đám con trai mấy người có thể dùng tất cả mọi thủ đoạn để sống ha.” Tô Mộ Mộc than thở trong đội.

“Cậu gạt ai vậy, giọng nữ của phần mềm đổi giọng này y hệt cái tôi mua.” Tô Mộ Mộc ngồi xuống đâm vào đầu đối phương: “Tôi ghét nhất là bị gạt đó.”

Nicetree đâm chết Zhenren.

Nghe tới chữ ‘gạt’ kia, tuy không cố tình nhưng Lâm Trăn vẫn chột dạ. Cậu có cảm giác sau khi mình nói thẳng với Nicetree thì cũng bị cô đâm chết! Hoặc là lái xe đâm chết? Không thì một viên 98K headshot thôi.

Tô Mộ Mộc không biết câu nói của mình đã vô tình biến thành sét đánh vào lòng Treetreetwo, cô chỉ nghe thấy tiếng bước chân và tiếng đạn dưới nhà.

Tay không của Tô Mộ Mộc không thể đánh lại súng trường, cô la lên: “Đồng đội của nó tới rồi, có súng! Cây Nhỏ mau tới cứu giá đi!”

“Tới đây, tới đây.” Lâm Trăn mặc kệ, cậu cầm súng vọt vào nhà Nicetree.

— Hết chương 11 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Thụ Ca Còn Độc Thân, Chị Có Muốn Tìm Hiểu Thử Không?

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộc kê sát súng kẻ địch và bắt đầu chơi trò ‘Tần vương vây trụ’, làm thế sẽ rất nguy hiểm nhưng trong không gian nhỏ hẹp này thì đó chính là một cách khi đã không còn cách.

Chiêu này của Tô Mộ Mộc có được gọi là tìm đường sống trong kẻ chết.

Lâm Trăn cầm súng lao vào thì trông thấy cảnh tượng hãi hùng của Nicetree với kẻ địch, có thể thấy đối phương đã bị cô xoay như chong chóng, súng được bóp cò liên tục và trên tường cũng chỉ chít vết đạn nhưng Nicetree vẫn chưa gục.

“Chị ơi né qua một bên đi, em sợ bắn trúng chị.” Lâm Trăn đã giơ súng nhưng Nicetree và đối thủ cứ chạy vòng vòng nên cậu không ngắm được.

“Bắn đi bắn đi, cậu mau bắn đi, bắn hai bọn tôi xong cậu có thể cứu tôi đây.” Tô Mộ Mộc biết Lâm Trăn đang do dự. Suy cho cùng khoảng cách giữa cô và đối phương quá gần, hơn nữa còn di chuyển nên rất dễ ăn đạn.

“Biết rồi.” Lâm Trăn lập tức nổ súng, Nicetree chỉ còn lại chút máu lập tức gục xuống và theo sau cô chính là kẻ địch.

Người này bị bắn gục chứ không chết, điều đó cho thấy người chơi này không phải là đồng đội của tên Nicetree đã đâm chết và đồng đội của hắn đang ở gần đây.

“Thì ra hai người này không cùng đội, cậu cẩn thận nhé.” Tô Mộ Mộ đã phát hiện ra tình huống không đúng: “Đỡ trăm dậy cái đã.”

“Tiểu nhân tuân mệnh.”

“Sàn nhà lạnh ghê nơi.” Tô Mộ Mộ buột miệng thì thào.

Lâm Trần thấy cô diễn nhập tâm quá nên bật cười: “Chị gái, chị là diễn viên kịch nói à?”

Tô Mộ Mộ thót tim, đúng là diễn viên nhưng không phải kịch nói, tạm xem như đúng phân nửa rồi?

Tô Mộ Mộ hỏi lại: “Cậu thấy tôi nói nhiều quá hả?”

“Ấy đâu có, chỉ là em thấy...”

“Thấy đáng yêu, khỏi nói bốn tiên nữ cũng biết.” Tô Mộ Mộ vội vã cướp lời. Thật ra da mặt cô hơi mỏng, cô sợ Treetreetwo lại dùng cái giọng khiến người ta thụ thai đó khen mình đáng yêu!

Thôi thôi, cô muốn bảo vệ danh dự cho trái tim thiếu nữ già cỗi của mình nên không thể đỏ mặt vì lời khen của một bạn nam trong game được.

【Ha ha ha, mẹ tôi ơi vua kịch nói ăn gà xuất hiện rồi, Thụ Ca bị lu mờ rồi】

【Vừa được xem ăn gà vừa được nghe kịch nói, lấy lại vốn rồi.】

Bỗng, dưới lầu vang lên tiếng bước chân, Tô Mộ Mộ mới kịp thấy cái bóng người thì đối phương đã lao tới. Treetreetwo phản ứng nhanh nhẹn

tặng cho người ta mấy viên đạn đồng, thành công giết chết người đó nhưng 6 giây sau thì xung quanh chợt xuất hiện tia lửa và màn hình của Tô Mộ Mộc biến thành màu đen. Cô và Treetreetwo đã bị nổ chết.

Ngoài trận vang lên giọng của một người chơi nghe như con nít.

“Hai người giết chết đồng đội tôi rồi nên tôi cũng không muốn sống nữa oa oa oa! Dù chết tôi cũng phải lấy mấy người làm đệm lưng! Cảm giác ăn nade thế nào?”

“...” Tô Mộ Mộc dờ khóc dờ cười: “Sao tác phong này giống tôi quá vậy nè? Cầm nade lao vào lòng địch chết chùm hả?”

“Khụ khụ.” Lâm Trăn có thể đoán ra lý do. Không biết ai đã gửi video anh bị Nicetree giết bằng nade hôm nọ vào bộ sưu tập những câu chuyện buồn người cho 【Ăn gà cực vui】 , có lẽ thằng nhóc này xem được cái video đó nên mới bắt chước Nicetree— Khi những thao tác cực đẹp và gây cười được khai thác thì những người chơi khác sẽ thường xuyên mang ra sử dụng.

Vậy nên suy cho cùng thì người hại chết bọn họ chính là Nicetree.

Nhưng Lâm Trăn đâu dám nói cái suy nghĩ mang tầm vũ trụ ấy cho Nicetree nghe, cậu chưa muốn chết.

Khi đầu Lâm Trăn đang viết kịch bản thì Tô Mộ Mộc đã bắt đầu trận thứ hai, mấy trận tiếp theo bọn họ rất thuận lợi, thắng vàng nhiều thì ý tưởng cũng tăng lên.

Tô Mộ Mộc chặn ngán lắc chuột, đề nghị: “Hay là chúng ta chơi SQUAD đi, ghép thêm hai người qua đường nữa vào bắn chung cho vui.”

Lâm Trăn giật mình: “Hả? Chẳng lẽ chị chơi với em chán lắm hả?”

Nghe giọng nói uất ức của Lâm Trăn, Tô Mộ Mộc buồn cười, giọng cô dịu dàng như cơn gió nhẹ phớt qua mưa phùn.

“Tất nhiên là không phải rồi, chỉ là tôi muốn tăng độ khó cho trò chơi tí thôi.”

Tim Lâm Trăn bị giọng nói dịu dàng ấy kích thích: “Được.”

Lúc trước Lâm Trăn chơi SOLO thắng mãi đâm ra chán nên cậu hay ghép đôi với người lạ. Không ngờ chị gái nhỏ cũng có ý nghĩ này, hợp với cậu hết sức!

【??? Chị gái nhỏ thay đổi rồi 】

【Bị Thụ Ca tiêm nhiễm rồi 】

【Tính ra thì Thụ Ca vẫn chưa nói cho chị gái nhỏ chuyện trực tiếp đây 】

【Sợ rồi chứ gì? Nói không chừng trong đầu Thụ Ca đã có sẵn 100 cách chết rồi ấy nhỉ? 】

Lâm Trăn bị fan đả kích, dù họ có nói đúng thì cậu vẫn mạnh miệng: “Nhảm nhí, tôi sợ mới là lạ ấy. Tôi chỉ đang nghĩ xem nên tự giới thiệu bản thân mình với chị gái thế nào thôi, nói với chị ấy tôi là đại ca ăn gà của Tinh Hải hả? Nói vậy có kiêu ngạo quá không, tôi thấy chị ấy thích người khiêm tốn.”

Màn hình đầy tiếng ‘xuế’.

Nhưng đây chính là lựa chọn đồng ý ghép người lạ khiến Lâm Trăn hối hận nhất trong đời.

Sau khi vào trận, Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn ghép với hai người khác. Số 3Aishushuvà số 4Ssss10. Biểu tượng loa của số 3 sáng lên, sau

tiếng sột soạt thì giọng nói mừng rỡ ríu rít của số 3 vang khắp cả phòng chờ.

“A a a a Thụ Ca!! Anh là Thụ Ca đúng không!! Thụ Ca ời Thụ Ca, em là fan của anh nè!!!!”

“!!!” Gáy Lâm Trăn vã mồ hôi nhưng gan bàn chân thì lại lạnh ngắt, cậu điên mất. Cậu là fan xào, fan bánh bột lọc fan ốc len fan gì cũng được, chỉ cần cậu không phải là fan của tôi thôi!!!

“Fan? Fan gì?” Tô Mộ Mộ ngờ nghệch.

“Chị nai xừ, em cũng là fan của chị nữa a a a a a!”

Nghe thấy phát âm tiếng Anh khiến ai cũng phải nhức đầu, Tô Mộ Mộ thấy ngực đau đau. Tuy cô vẫn chưa hiểu mô tê gì nhưng vẫn buột miệng nhấn mạnh: “Bạn học này! Xin hãy chú ý phát âm tiếng Anh của bạn chút nhé.”

“Ô ô ô, do em xúc động quá, sơ ri sơ ri.”

“Thụ Ca ời, em thích anh lắm luôn! Chị gái, em với bạn gái em cũng thích chị lắm!” Bạn fan Thụ Ca bận đi học, mấy ngày nay không xem livestream nên không biết Thụ Ca mình hâm mộ đang lo lắng vụ ‘giải thích trực tiếp’, thế là cậu ta nhảy vào nói huych toẹt hết luôn.

Khoảnh khắc ấy, Thụ Ca đau nát tâm can.

Tô Mộ Mộ hết sức khó hiểu: “Sao cậu lại biết tôi?”

Chẳng lẽ cô bị lộ rồi hả? Mà đâu, ID của cô chẳng liên quan gì đến thân phận cả nên không thể có fan nào nhận ra được, huống chi cô còn chẳng có fan, buồn.jpg.

Thay vào đó, Thụ Ca mà số 3 gọi có vẻ là Cây Nhỏ nhỉ? ID của số 3 là Aishushu, có vẻ là...

“Cây Nhỏ, hai người quen nhau à?” Tô Mộ Mộc nói với Lâm Trăn.

“Em..” Lâm Trăn ấp úng không biết nên nói gì, cậu có cảm giác hòng 98K đã kể vào gáy.

“Gì? Chị gái nhỏ không biết hả, Thụ Ca là streamer của trực tiếp Tỉnh Hải á. Đương nhiên là em biết anh ấy, em là fan trung thành của anh ấy đó. Hì hì, tất nhiên là anh ấy không biết em.”

Lâm Trăn: “...”

【Đưa dao cho Thụ Ca】

【Đưa súng cho Thụ Ca】

Str... Streamer??? Tô Mộ Mộc ngẩn ngơ, vậy tức là lúc cô chơi game với Treetreetwo thì mọi người đang xem đó hả? Vậy là quá trình cô bung lụa đã bị mọi người thấy hết rồi hả?

Máu nóng dồn lên đầu cô, hai tai ong ong như hàng ngàn cơn sóng biển đang vỗ vào, thậm chí cô còn nghe thấy tiếng nước biển.

“Bắn không lại thì bảo là hack, sao mà suy nghĩ của mày đen tối thế hả?”

“Ha ha ha, thử năm đấm của bốn tiên nữ đi!”

“Không nghe lời thì chết!”

“LYB*, mày tưởng mày mặc đồ may mắn* núp trong lùm thì tao không thấy mày chắc!”

(*) LYB = 老阴逼(lǎo yīnbī): Cách mắng những người chơi trốn trong góc đánh lén người khác trong trò chơi.

(*) Bộ quần áo ẩn nấp được thả trong thùng thính.

Những lời ‘chưa uốn lưỡi bảy lần’ lúc chơi chột ủa về đập thẳng vào đầu cô, càng nghĩ tới mặt cô càng đỏ, đầu cũng nóng lên hận không thể chui vào tủ lạnh làm mát lại.

Chờ đã, phải rồi, phải bình tĩnh.

Streamer thôi mà, bây giờ chỉ cần có thể căn cước là làm được nhưng có người xem hay không thì phải coi lại đây! Biết đâu chừng kênh trực tiếp của Treetreetwo không có ai coi thì sao!

Tô Mộ Mộc ôm hi vọng dè dặt và lo lắng hỏi: “Kênh của Treetreetwo có người xem không?”

“Chị ơi, em...” Lâm Trăn đang định nói thì fan cậu đã ngắt ngang.

“Nhiều lắm luôn! Đệ nhất ăn gà của trực tiếp Tinh Hải! Fan nhiều cực! Đàn ông con trai mà ai cũng muốn sinh con cho anh ấy! Nhất là sau khi chị xuất hiện thì số người lại tăng vọt. Hí hí, lát nữa thoát trận em phải đi xem lại trực tiếp mấy bữa nay mới được.”

Tô Mộ Mộc: “...”

Lâm Trăn: “.....” Thật ra bây giờ tôi rất muốn số người xem là số âm vô cực.

Lâm Trăn bị fan bán sạch sành sanh tuyệt vọng nhắm mắt lại. Ai đó cho cậu khẩu 98K đi, cậu muốn headshot bạn fan này rồi tự sát.

“À đúng rồi, hình như Thụ Ca vẫn còn độc thân! Chị gái nhỏ có muốn tìm hiểu thử không?” Fan Thụ Ca và fan CP ‘Cây Cối’ cần cù chăm chỉ đi

chung một đường.

— Hết chương 12 —

Màn kịch ngắn

Thụ Ca:Tiêu rồi, không thể ngờ tới! Chương sau phải làm sao mới được sống đây? Online chờ, gấp!

Tô Mộ Mộc:Hứa hứa.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Chị Luôn Là Tiên Nữ Bé Nhỏ

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Thụ Ca độc thân này, chị có muốn tìm hiểu thử không?

Tôi tìm bà nhà cậu ấy!

Đó chính là tiếng lòng của của Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn.

Tô Mộ Mộ bực bội di chuột, lúc thì xem đầu khi thì ngó xuống đuôi máy bay, nghĩ tới những câu nói ‘động trời’ của mình đã rơi vào tay bao nhiêu người thông qua kênh trực tiếp của Treetreetwo thì cô... Chỉ muốn đâm đầu xuống đất biến thành hộp.

“Chị ơi, chị giận hả...”

Giọng nói vang lên trong tai nghe không còn rục rờ như ánh mặt trời nữa mà chứa đựng sự áy náy cũng như lo lắng khôn tả.

Số 3 Aishushu nghe thấy lập tức phát hiện ra tình huống không đúng, biểu tượng loa cạnh tên cậu lóe lên rồi tắt ngóm.

Nghe được giọng của Treetreetwo, tim Tô Mộ Mộ chột nhói lên. Thật ra cô không giận đến vậy mà chỉ hơi xấu hổ thôi, chính cô cũng không nhớ mình đã thốt ra bao nhiêu lời khiếm nhã, bây giờ nhớ lại chỉ muốn chết luôn cho rồi.

“Chị ơi?”

Thấy Nicetree không trả lời, giọng Lâm Trần hơi nóng nảy.

Tô Mộ Mộc bực bội muốn điên lên được, cô ậm ừ nói: “Tôi không giận.”

【Thụ Ca cẩn thận nha!! Con gái nói không là có đó!! 】

【Kinh nghiệm xương máu, Thụ Ca nhất định phải nhớ, không tức là có! Có! Có! 】

Thụ Ca không sợ trời không sợ đất nay lại bị đám fan kia dọa mất mặt.

Lâm Trần biết mình đuối lý nên vội vàng giải thích: “Em không cố tình gạt chị đâu, chỉ là em chưa có cơ hội nói thôi.”

“Em cũng không có lợi dụng chị để nổi tiếng!”

“Tôi biết.”

Tô Mộ Mộc đáp rất hờ hững nhưng không phải vì Treetreetwo gạt cô mà do cô đang dùng 90% não để nhớ lại mấy ngày chơi game gần đây, rốt cuộc cô đã làm bao nhiêu chuyện ngu ngốc rồi.

Còn lời giải thích của Lâm Trần thì cô tin. Tuy hai người mới quen nhau thôi nhưng không hiểu sao cô lại rất tin tưởng chàng trai ấm áp như ánh mặt trời, có khiếu hài hước và mỗi lần ti bỉ là sẽ ti bỉ không ai bằng này.

Vấn đề là lòng người khó đoán, Tô Mộ Mộc không chỉ cách Lâm Trần một cái bụng mà họ còn cách cả cái màn hình nên cậu không thể biết được suy nghĩ trong lòng cô, cậu chỉ biết là Nicetree rất giận! Giận tới nỗi nói chuyện với cậu lạnh nhạt quá chừng luôn.

“Ba người diễn phim truyền hình dài tập hả?” Cuối cùng thì số 4 im lặng từ đầu đến giờ cũng phải bùng nổ: “Bay đâu đây?!”

Lâm Trần đang ủ rũ chột nổi giận, cậu đang buồn mà còn ở đó bay bay bay cái gì, bay lên thiên đường hay cút xuống địa ngục gì cũng OK! Cậu đang định cẩu kính thì chột nghe thấy tiếng Nicetree bảo ‘xuống cảng Georgopol’.

“Được!” Lâm Trần lập tức vênh tai lên, thiếu điều gâu thêm mấy tiếng.

Sau khi đáp xuống, Lâm Trần lòi ra 10 vạn sức chiến đấu để càn quét cảng Georgopol, mặt khác luôn miệng hỏi——

“Chị ơi, chỗ em có mũ 3 chị lấy không?”

Tô Mộ Mộc tới nơi phát hiện ra Treetreetwo đang đội mũ 2 ngoan ngoãn cạnh bên cạnh.

“Chị ơi, chỗ em có giáp 3 chị lấy không?”

Tô Mộ Mộc lại tới nơi phát hiện ra Treetreetwo đang mặc quả giáp 1 tồi tàn nhất.

“Chị ơi, chỗ em có M416 chị lấy không?”

Tô Mộ Mộc lại lượn sang, Treetreetwo ném khẩu M416 đã lắp full phụ kiện xuống đất, trong tay cậu chỉ có khẩu M16A4.

“.....” Tô Mộ Mộc đã cảm nhận được lòng tốt dữ dội của Treetreetwo, cô há miệng định nói nhưng lại nghẹn trở vào, cuối cùng thờ dài nói: “Cám ơn.”

Nghĩ tới chuyện Treetreetwo đang livestream, Tô Mộ Mộc không muốn nói nhiều quá.

Vất vả nửa ngày nhưng chỉ đổi được một lời cảm ơn đầy khách sáo, Lâm Trần thấy lòng mình lạnh ghê gớm. Nếu là lúc trước thì chắc chắn

Nicetree đã cười ha hả rồi đắc ý nói ‘đi, chị dẫn cậu đi ăn à’ rồi.

【Hình như vấn đề lần này rất nghiêm trọng】

【Tôi cứ có cảm giác sau trận này Nicetree sẽ hủy kết bạn】

【Tôi cũng có cảm giác đó, cô bạn gái từng lạnh nhạt với tôi thế này đã thành bạn gái cũ rồi】

【Sự im lặng của phụ nữ còn đáng sợ hơn cơn giận của họ nữa, thấp nhang cho anh】

Những bình luận của fan khiến Lâm Trăn cực kì sâu não. Cậu từng tưởng tượng ra rất nhiều cảnh Nicetree nổi giận với mình, chẳng hạn như vừa đáp đất đã cho cậu một viên đạn đồng chết tươi hoặc là trực tiếp mắng cậu trách cậu. Cậu có thể nhận hết tất cả nhưng điều cậu sợ nhất chính là cô lặng, khách sáo và dần kéo dần khoảng cách giữa hai người.

Bên này, đám thằng nam đang tự bố nào vui vẻ, hận không thể ôm nhau chui vào góc run rẩy thì Tô Mộ Mộ không biết mô tê gì bên kia đang ghen ghen chết.

Thật ra lý do khiến cô im lặng chính là Treetreetwo đang livestream! Cô lo mình không kiểm soát được, vừa mở miệng ra là hình tượng tiên nữ bé nhỏ (chính xác là không hề có) của mình sẽ đổ sập! Thêm vào đó là cô chưa kịp điều chỉnh lại cảm xúc nên không biết phải nói gì, tựa như bạn đang thích thú sắm một vai diễn chỉ cho mỗi mình xem thì có một người chọt nói với bạn rằng vai diễn của bạn đã bị mọi người xem từ đầu đến cuối và ai cũng thấy được vẻ ngớ ngẩn của bạn!

Xấu hổ miễn bàn!

Thế nên dù Treetreetwo nói gì Tô Mộ Mộ cũng dùng những từ đơn giản để đáp lại, cô nghĩ rằng muốn nói gì thì chờ đến khi không có ai hăng

nói.

Nhưng không may là sự im lặng của cô đã làm mọi người hoảng sợ.

Vì cả Tô Mộ Mộc lẫn Lâm Trăn đều không tập trung nên trận đấu nhanh chóng kết thúc trong sự cầu thả.

Trước khi trận đấu kết thúc, số 3 Aishushu lại mở mic: “Em sai rồi, ban nãy bạn gái vừa mới thông nã cho em. Chị gái nhỏ ơi, chị đừng giận Thụ Ca nha. Hai người nhất định phải làm hòa nhé, hai người mà không hòa thì em sẽ thành chó độc thân như Thụ Ca đấy.”

“.....” Tim Lâm Trăn ghen tặc, phút cuối mà vẫn còn đâm cho tôi thêm một nhát!

Số 4 cũng mở mic: “Mẹ, mấy người lạnh quá. Bộ phim truyền hình dài tập này chưa hết à.”

Tô Mộ Mộc: “.....” Sao tự dưng cô thấy tình huống phát triển theo hướng nghiêm trọng quá vậy?

Về lại màn sảnh chờ, Tô Mộ Mộc thấy biểu tượng loa của Treetreetwo đang sáng lên, nhấp nháy nhưng cậu vẫn còn do dự.

Tô Mộ Mộc hỏi: “Mic cậu hỏng rồi hả?”

“Không có. Chị ơi, chị vẫn còn giận hả?” Lâm Trăn cảm thấy tình hình này còn khủng bố hơn ngồi co ro trong phòng tối và bị mấy người vây quanh, để thể hiện sự chân thành của mình, Lâm Trăn đề nghị: “Hay là vào trận cho chị đâm em nhé?”

“Không đến nỗi đó đâu.” Tô Mộ Mộc ngu người, cái gì đấy.

Lâm Trăn lại chân thành nói: “Em tắt trực tiếp rồi nên chị cứ yên tâm, có gì chị cứ nói thẳng.”

“Cậu tắt rồi hả?”

Giọng của Nicetree nghe như người chết khát tìm được nguồn nước, sức sống ủa về như cơn lũ.

“Dạ.”

“Emm cậu phải nói sớm chứ, cậu tắt rồi thì tôi được nói chuyện thoải mái rồi.” Tô Mộ Mộc lại bung lụa, hành động và giọng nói còn bình thường hơn cả chữ bình thường.

“Ô?” Bây giờ tới lượt Lâm Trăn ngu người.

“Tôi không giận thật mà, tôi chỉ ấ hơi xấu hổ nên mới không nói gì thôi.” Tô Mộ Mộc đã bị Quan Hi luyện thành thói quen giữ lấy cái gánh nặng hình tượng trước mặt công chúng nên khi biết trạng thái bung lụa của mình bị rất nhiều người thấy cô đã cực kì xấu hổ.

Nhưng chẳng mấy chốc cô đã điều chỉnh lại tư tưởng. Bỏ màn hình máy tính đi thì còn ai quen ai đâu mà cô phải ôm gánh nặng hình tượng, có khi nói tên cô ra thì hơn phân nửa người xem sẽ hỏi ‘ai vậy’ đấy.

“Hả? Xấu hổ á?” Lâm Trăn ngẩn ngơ.

“Đúng đó!” Tô Mộ Mộc chột dừ lên: “Tên nhóc kia, cậu hù tôi sợ muốn chết. Ai mà ngờ được vở kịch một người xem lại được đưa lên sân khấu thế này! Cách diễn khác nhau một trời một vực luôn đó cậu biết không!”

Đầu óc Lâm Trăn bắt đầu hoạt động cường độ cao: “Chị im lặng không nói gì vì xấu hổ hả?”

“Chứ còn sao nữa?”

Lâm Trần liếm đôi môi khô khốc, cảm thấy may mắn nói: “Em cứ tưởng mình sắp mất đi một người bạn rồi, bây giờ em đang có cảm giác mình vừa sống sót sau tai nạn đấy.”

Tô Mộ Mộc nghĩ cậu em Treetreetwo vừa ngốc vừa đáng yêu, cô buồn cười nói: “Tội gì phải thế, tôi tin cậu không cố tình đâu mà.”

“Cũng như cậu sẵn sàng tin tưởng tôi trong game vậy đấy.”

Lâm Trần thấy mặt trời chân lý đang chói qua tim mình, thế giới chợt bừng lên nắng hạ và giọng cô thì chẳng khác gì tiếng chim hót hoa nở khi xuân về.

“Cậu yên tâm, tôi đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình rồi. Livestream thôi mà, sợ gì.” Dù sao Tô Mộ Mộc cũng là diễn viên nên chẳng sợ mất mặt. Mới đầu cô hơi xấu hổ nhưng xấu hổ qua đi thì thoải mái thôi, nói đi nói lại thì người xem cũng không biết cô là Tô Mộ Mộc, cô cần gì phải lo.

“Nhưng mà lần sau cậu có livestream thì nhớ báo tôi một tiếng.” Đăng nào cô cũng phải chuẩn bị sẵn tâm lý chứ.

“Dạ.” Lâm Trần không tin nổi là mọi chuyện lại trôi qua đơn giản thế này.

“Đúng rồi, cậu nhớ lại dùm tôi cái này với.” Tô Mộ Mộc ngượng ngùng: “Mấy ngày nay lúc cậu mở livestream tôi có high lên mắng Tam Tự Kinh không vậy?”

Nghe xong, khóe môi Lâm Trần nhếch lên. Dường như cậu đã tưởng tượng ra vẻ dè dặt của Nicetree, sau đó cậu thật sự nghiêm túc ngẫm lại và chắc chắn nói: “Không có.”

“Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi.” Tô Mộ Mộc thở phào nhẹ nhõm: “Hình tượng tiên nữ bé nhỏ của tôi vẫn còn.”

Nghe được tiếng thì thào của Nicetree, Lâm Trăn chột mím cười: “Chị luôn là tiên nữ bé nhỏ mà.”

— Hết chương 13 —

Tác giả nhả nhủ

Thật ra Tô Mộ Mộc luôn ôm gánh nặng thần tượng, tuy độ nổi tiếng của cô vẫn chưa chạm tới hai chữ thần tượng đó ← ←

Chuyện trực tiếp, Mộ Mộc không nổi giận mấy, lần này Thụ Ca đã được trải quả tuyệt địa cầu sinh rồi (phiên bản đồng nhân)

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thụ Loli

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Lâm Trăn chột mím cười: “Chị luôn là tiên nữ bé nhỏ mà.”

Tự khen mình là một chuyện còn nghe Treetreetwo khen mình lại là chuyện khác, Tô Mộ Mộc hơi ngượng. Cô ho khẽ nói sang chuyện khác.

“ID kênh cậu là bao nhiêu vậy?”

Lâm Trăn ngạc nhiên hỏi: “Chị muốn kiểm tra hả?”

“Tôi chỉ tò mò muốn xem thử thôi.”

Lâm Trăn báo ID cho Nicetree.

“Nhưng mà bây giờ em không có trực tiếp, kênh em đang để màn hình đen.”

“Được rồi, tôi xem tí.” Tô Mộ Mộc tò mò vào kênh, tuy Treetreetwo đã tắt trực tiếp nhưng người xem vẫn chưa thoát ra mà vẫn ở đó gõ bình luận âm ầm.

【 A a a a a, đừng mà Nicetree, đừng vứt bỏ bọn em a a a a. Muốn trách thì trách Thụ Ca ấy, bọn em vô tội mà!! 】

【Chị gái nhỏ ơi mau trở lại đi a a a 】

【Tôi cá một que cay là chị gái sẽ không trở lại nữa 】

【Mong là Thụ Ca có thể phát huy tinh thần ti bỉ của mình trong trò chơi để khuyên chị gái nhỏ quay về 】

【Thụ Ca thắng thế này, tôi sợ anh ấy sẽ đổ thêm dầu vào lửa 】

“Ha ha ha, đây là fan của cậu hả?” Tô Mộ Mộ thích thú nhìn màn hình.

Livestream là một hiện tượng vừa bùng lên trong mười năm trở lại đây nhưng một thanh niên như Tô Mộ Mộ lại chưa tiếp xúc thử lần nào nên thấy rất mới mẻ.

Lâm Trần thở dài, không muốn thừa nhận đáp ‘ừm’.

Tô Mộ Mộ cười nói: “Bọn họ hài hước ghê.”

“Phá đám là giỏi nhất, đập em xuống thuận tay thuận chân dữ thần, thiếu điều lột da róc xương em thôi đấy.”

“Idol nào thì fan nấy nhì.”

Lâm Trần câm nín mấy giây, hỏi: “Chị đang khen em hả?”

“Đương nhiên là khen cậu rồi, cậu có livestream nữa không? Tôi thấy fan cậu có vẻ sốt ruột lắm.”

“Đa số là lo cho chị.”

“Thật không?” Tô Mộ Mộ chưa bao giờ được thử cảm giác có fan vây quanh hơi vui vẻ: “Hay là cậu livestream tiếp đi, không nên để tất cả mọi người phải lo lắng quá.”

“Em tiếp tục nhé?”

Tô Mộ Mộ luôn miệng nói: “Tiếp đi, tiếp đi.”

Lâm Trần vừa mở trực tiếp lên là số người xem lại cao ngất, hơn nữa còn có xu hướng tiếp tục tăng.

Bình luận điên cuồng lướt qua màn hình—— 【Thụ Ca về rồi, làm hòa chưa? 】

“Chị ơi, chị có muốn chào hỏi bọn họ không? Chị nói bọn họ sẽ nghe được đấy.”

“Tôi với Thụ Ca nhà các cậu vẫn bình thường nên mọi người yên tâm, sau này vẫn chơi với nhau vui vẻ.”

Sau khi cô lên tiếng, khung bình luận bùng nổ, ai cũng khen cô.

“Thấu hiểu đạo lý? Đúng đúng, tôi chính là người như thế. Đoàn kết yêu thương? Có chút chút. Nhân từ thánh thiện là cái quái gì vậy? Thầy giáo thể dục dạy ngữ văn cho cậu hả?” Tô Mộ Mộc vừa xem bình luận vừa trả lời.

Lâm Trần bên cạnh sung sướng thêm một nhát: “Có khi là thầy dạy nhạc đấy.”

【Wase, thiệt luôn á hả? Sau này đi xem livestream sẽ bị cả hai người đâm thọt luôn 】

【Không chịu nổi, cáo từ! 】

Bấy giờ, màn hình toàn chữ là chữ chồng chéo lên nhau không thấy nổi góc hình livestream nào.

Tô Mộ Mộc lại nhìn sang số người xem, sau đó cô trợn mắt há miệng, líu lười nói: “Ờ...”

Chờ đã, đang livestream!

Chữ mờ chưa kịp ra khỏi miệng đã bị đổi.

Tô Mộ Mộc cố nhớ lại đoạn kịch bản hình tượng nữ thần 【Lời khuyên và tài liệu tham khảo để tạo nên một nữ thần thanh lịch mới】 mà Quan Hi gửi cho mình, Chương 3: Cách nói chuyện của nữ thần, nữ sinh, phụ nữ, con nít và cô nàng mạnh mẽ.

Nhưng thời gian quá ít, Tô Mộ Mộc không thể nghĩ ra được chi tiết cụ thể nào nên buột miệng nói nhảm—

“Đờ người luôn rồi, livestream của cậu có nhiều người xem ghê.”

Tác phong của Nicetree thay đổi một trời một vực khiến cho Lâm Trần không kịp trở tay, thế là cậu không nén nổi đành bật cười thành tiếng.

Cộng đồng fan cũng giật mình quên mất bình luận khiến màn hình trống trơn.

【Tôi cá mười gói que cay, ban này chị gái nhỏ định nói là đờ mờ】

Vỏ bọc của Tô Mộ Mộc bị nhón fan Thụ lật tẩy, thêm vào đó là tiếng cười lộ liễu của Treetreetwo khiến mặt cô đỏ hồng.

【Thường thôi thường thôi, đâu có nhiều người mấy.】

Đám fan Thụ lại học cách nói chuyện của Nicetree gỡ bình luận.

Thật ra số liệu của nền tảng trực tiếp không hoàn toàn chính xác, con số trăm vạn người xem này xuất hiện rất thường xuyên nhưng số người thực tế thì lại không tới, những lời họ nói chính là sự thật.

【Không không, bọn em là fan zombie*】

(*) Fan máy được mua bằng tiền.

【Không sao, không sao! Chị có thể xem như bọn em không tồn tại 】

Tô Mộ Mộc: “...”

Tô Mộ Mộc then quá hóa giận mở phần mềm đổi giọng lên, trân trọng tuyên bố: “Từ giờ trở đi mấy người đã mất bốn tiên nữ.”

“!!!” Lâm Trăn uất ức: “Cái này đâu có liên quan gì tới em, tại sao em phải nghe giọng phần mềm giống họ.”

“Fan làm thì idol phải gánh.” Tô Mộ Mộc tặng cho Lâm Trăn một câu nói kinh điển.

【Đúng đúng, Thụ Ca gánh ha ha ha 】

“...Được.” Vài giây sau, Lâm Trăn nghiêng răng nghiêng lợi mở phần mềm đổi giọng.

“Từ giờ trở đi mấy người đã mất luôn bốn Thụ ca.”

“Anh ơi, anh dẫn em đi ăn gà nha? Em là loli á, moa moa da.”

Tô Mộ Mộc: “...”

【Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, mẹ ơi Thụ loli 】

【Lúc nào Thụ Ca cũng là người ti bỉ số một, không bì nổi anh 】

Vào trận, Lâm Trăn phát huy sự loli ấy triệt để.

“Anh đẹp trai ơi, em sợ quá, anh tới đây nhanh lên ~”

Lâm Trăn vừa mở mic làm nũng cực kì điêu luyện vừa nhanh tay giải quyết kẻ địch trong căn nhà bên kia.

Mới đầu Tô Mộ Mộ không quen lắm nhưng tới khi quen rồi thì cô phát hiện ra làm ‘anh’ cũng rất vui. Có thể do đã đổi giọng, cũng có thể vì không ai biết cô là Tô Mộ Mộ nên cô chẳng việc gì phải lo lắng đến hình tượng.

Túm quần lại là Tô Mộ Mộ bắt đầu anh dừng bung lụa rồi!

“Em Thỏ ơi đừng sợ, anh tới cứu em đây.”

Vì fan đã lấy chữ tree trong Treetreetwo rồi nên Tô Mộ Mộ bèn chọn từ đồng âm với two, tức em Thỏ.

(*)Thỏphiên âm là ‘tù’

Nghe thấy cái biệt danh gái tính đó, Lâm Trăn giật mình và sau đó cậu bĩu môi. Cái này có được gọi là tự đào mồ chôn mình không?

Hai người giải quyết hết kẻ địch xung quanh rồi ôm đồ cướp được xuất phát vào bo an toàn.

Tô Mộ Mộ nhìn cái mũ level 2 trên đầu Treetreetwo, đùa bảo: “Em Thỏ, em có muốn anh tặng mũ 3 cho em không?”

“Không cần đâu, em chờ anh dẫn em đi ăn gà.”

“Em có biết em đội mũ 2 là chữ gì không?”

“Chữ gì?” Lâm Trăn có linh cảm chẳng lành.

“Chữ ‘oan*’ đó.”

(*) Chữ ‘thỏ’ là đây -> 【兔】 và chữ ‘oan’ là đây -> 【冤】

“Vậy em đội mũ 3 thì có phải là chữ ‘oan’ không?”

“Em Thỏ học hiểu nhanh ghê!”

Giọng Tô Mộ Mộc Cao lên, cần bao nhiêu lưu manh là có hết bấy nhiêu lưu manh.

Nghe giọng điệu bồn chột của Nicetree trong tai nghe, Lâm Trăn có cảm giác sau khi dùng phần mềm đổi giọng thì Nicetree đã được gỡ phong ấn. Cô thay đổi hoàn toàn, chính xác hơn là đổi về Nicetree khi chưa biết cậu đang mở trực tiếp.

Khi bọn họ đi qua một sườn núi thì Lâm Trăn bá con nhà bà đạo đã phát hiện ra người trong nhà, cậu dừng xe lại rồi nhảy xuống, mượn một tảng đá để che mình: “Anh đẹp trai này, em Thỏ trốn sau tảng đá bắn người, đoán một chữ xem.”

Bình luận giành đáp——【Miễn*!!】

(*) Chữ‘miễn’—>【堯】đọc là ‘tù’ (cũng đồng âm với Thỏ), dùng để diễn tả hai đầu của một cây cầu. Có lẽ tác giả (trong vai fan Thụ Ca) dùng chữ này để nói đây là hai đầu chiến tuyến, một bên là Thụ Ca còn bên kia là địch.

Tô Mộ Mộc nở nụ cười tựa như đóa quỳnh trắng lạng lẽ nở rộ trong đêm đen, giọng cô chứa đầy sự tự tin và tin tưởng.

“Không.”

“Là ‘chết’.”

“Là ‘chết’.”

Lâm Trăn và Tô Mộ Mộc đồng thành, câu nói đầy ẩn ý của hai người không hẹn mà gặp rồi hòa vào nhau bởi sự kì diệu nào đó.

— Hết chương 14 —

Tác giả giải thích

Xem bình luận thấy có mấy bạn vẫn không GET (hiểu), tôi giải thích chút nha. Chữ ‘chết’ ở đoạn cuối có nghĩa là một khi Thụ Ca đã mai phục thì đối phương chắc chắn sẽ chết chứ không hề đơn giản như chữ ‘miễn’~

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Không Dựa Vào Kỹ Thuật Vây Ti Bì Thì Sao?

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Sau khi ‘bye bye’ mọi người, Tô Mộ Mộ tháo tai nghe xuống xoa hai tai đỏ ửng vẫn còn ông ông tiếng súng tiếng xe và giọng nói rục rờ, trầm thấp và trong như— Cô liếc ra bầu trời đầy sao ngoài cửa sổ, có lẽ là như vì sao sáng trên kia, khiến người khác có thể cảm nhận được sự bình yên trong tâm hồn.

Từ Từ YOYO: Gần đây cậu hay chơi game này phải không? Lúc nãy có một bạn đã gửi cho tớ một cái video, ha ha ha cười chết, hài lắm.

Từ Từ YOYO chia sẻ một video 【Ăn gà cực vui: Tổng hợp TOP 10 chuyện hài trong PUBG】

Tô Mộ Mộ mở video lên và hai mắt cô biến thành màu đen, Du Từ Từ không biết ID của cô trong game nên không biết cô cũng góp một chân trong cái danh sách tổng hợp này.

TOP 10 và TOP 1 trong video được cắt từ những trận đấu của Tô Mộ Mộ và Treetreetwo.

Từ Từ YOYO: Còn cái này nữa 【CP streamer ăn gà tấu hài】, mò nó em gái đó chọc tớ cười mệt mỏi, hơn nữa giọng cô ấy còn giống cậu ha ha ha.

Tim Tô Mộ Mộ đập thành thịch, cô tiếp tục mở video lên xem và tuyệt vọng che mắt lại.

Tô Mộ Mộ: Không phải giống mà chính là tớ.

Từ Từ YOYO:???

Tô Mộ Mộ: Nicetree chính là tớ a a a a a a a...!

Từ Từ YOYO: Hai người chơi ID đôi hả? Chì hai họ Tô này, không ngờ chì lại yêu qua mạng. Tối lúc Quan Hi chém chì là em không có cứu đâu nha.

Tô Mộ Mộ: Không, tình cờ thôi. Cậu biết cái ID Nicetree không phải của tớ mà, tớ không có đặt cái tên đấy.

Từ Từ YOYO: Cũng đúng.

Tô Mộ Mộ vô liêm sỉ bỏ thêm một cậu: Nhưng cái tên Nicetree rất hợp với con người tớ 【nháy mắt cười】

Từ Từ YOYO: Bớt bớt lại đi.

Có điều chuyện thế này lại khiến Tô Mộ Mộ yên tâm phần nào, cả người bạn thân Du Từ Từ cũng thấy giống thôi nên hẳn là người ngoài sẽ không nhận ra được. Emmm, nếu để Quan Hi biết cô vào trò chơi bung lụa ti bỉ thế này, đã vậy còn gộp thành một bộ sưu tập để lan truyền thì cô cũng không biết mình nên gọi sẵn xe cứu thương cho bản thân hay là gọi dùm cho anh ấy nữa.

Từ Từ YOYO: Cậu đấy, Weibo phụ hot, chơi game cũng hơi hot vậy mà làm diễn viên lại không hot nổi. Đây là số cmn trời...

Tô Mộ Mộ: Cậu không thương tớ nữa hả, đâm vào tim tớ đau quá nè.

Một lát sau, Du Từ Từ lại chia sẻ một video khác.

Từ Từ YOYO: Có tính... Tìm hiểu chàng streamer chơi game với cậu không?

Từ Từ YOYO: → → Xét Weibo thì có vẻ là một chàng trai tốt nha.

Từ Từ YOYO: Chó săn nhỏ*, gâu gâu gâu.

(*) Chó săn nhỏ (Tiểu chó săn): Lên mạng xem thấy ghi là tình nhân/trao bao @@

Tô Mộ Mộ mở Weibo lên, ID của Treetreetwo là Thụ Treetreetwo, nhưng điều đầu tiên cô để ý chính là—— 718567 người theo dõi. Tô Mộ Mộ chớp mắt đếm lại.

Tô Mộ Mộ: Đệt, a a a cậu ta có tư cách gì!!!!

Từ Từ YOYO: Sao, gì đấy? Chẳng lẽ cậu ta có bạn gái hả?

Tô Mộ Mộ: Số fan của cậu ta còn nhiều hơn tớ!!

Từ Từ YOYO:

Tô Mộ Mộ: Tốn thương lòng tự trọng quá. Tớ muốn đi mua fan, loại một tệ 100 fan á. Hình như loại cao cấp 1 tệ 10 fan còn hay để lại bình luận gào thét đại đại, bá bá gì đó ha?

Từ Từ YOYO: Dù cậu có tốn hết tiền đi mua thì cũng là giả thôi. Ế... Đợi tí, đầu cậu mất não hả, cái này quan trọng không?

Tô Mộ Mộ: Vấn đề này cực kì quan trọng! Mai chơi game tớ sẽ tiếp tục mở phần mềm đổi giọng.

Tô Mộ Mộ cực kì bất bình.

Dù Từ Từ đã hiểu tại sao bao lâu nay cô nàng mãi độc thân rồi.

Tô Mộ Mộ: Phải rồi, lúc nãy cậu bảo chó săn gì gì ấy? Emm, sao cậu lại đen tối thế này.

Thấy bạn mình không nhả gì, cô tự đi xem Weibo của Treetreetwo.

Trừ lượng fan bùng nổ kia thì lượng người cậu theo dõi và số Weibo đăng lên cực kì ít ỏi và hiu quạnh. Cậu cũng chẳng chăm chỉ cập nhật Weibo, thường thì hai ba ngày mới có một cái nên Tô Mộ Mộ chẳng cần phải chuyển trang đã thấy được cái tư thế xem phim kia.

Ngón tay cô dừng lại trong giây lát, khóe miệng nhếch lên. Không ngờ bọn họ lại có duyên với nhau thế này.

Tô Mộ Mộ phóng to bức hình lên, giữa tấm ảnh chính là bóng lưng cao gầy mang chút bí ẩn của một chàng trai với làn da màu lúa mạch khỏe mạnh. Bàn của Treetreetwo rất sạch sẽ với hai giá đỡ tai nghe, có lẽ một cái được dùng để chơi game còn cái kia thì để dành nghe nhạc. Có thể thấy Treetreetwo là một người rất tinh tế trong đời sống.

Ngoài ra trên bàn còn có một vật trang trí quỹ đạo hệ Mặt trời khá thú vị, một cốc nước kẻ caro trắng đen và vài cuốn sách. Cực kì đơn giản.

Dưới bình luận có rất nhiều thám tử, dường như họ cầm kính lúp để soi từng góc một.

Netizen A: Không ngờ Thụ Ca trong game thì ti bỉ mà ngoài đời lại nghiêm chỉnh thế này, cái bàn này sạch còn hơn lau ly! Quỳ lạy!

Netizen B: Có cảm giác cuộc sống hằng ngày của Thụ Ca hơi buồn tẻ, tôi phát hiện ra một cuốn toán cao cấp trong đồng sách trên bàn anh ấy, thôi lượn đây.

Tuy có rất nhiều người đoán Treetreetwo ngoài đời là một người nghiêm khắc + buồn tẻ + đơn giản nhưng bất ngờ là Tô Mộ Mộ lại rất

thích.

Netizen C: Ban này tôi lên TAOBAO search thử hai cái tai nghe của Thụ Ca, tội lỗi tội lỗi!

Bầu không khí của mấy bình luận sau đi hơi xa, Tô Mộ Mộ từng nếm thử phong ba bão táp trong làng giải trí hiểu rất rõ nguyên nhân. Cô không biết Treetreetwo xem xong những lời ấy sẽ nghĩ thế nào.

Tô Mộ Mộ tắt bình luận đi rồi lướt sang một bài viết khác, bài đăng gần nhất là một cái phỏng vấn của Treetreetwo 【Phỏng vấn Thụ Ca: Từng từ chối lời mời của đội tuyển chuyên nghiệp để làm con ngoan trò giỏi!】
—— Dẫn Phóng viên đi ăn gà mấy ván nhưng Phóng viên quá gà nên không gánh nổi 【cười xấu xa】 【cười xấu xa】 À mà thật ra tôi không phải là con ngoan trò giỏi.

Phỏng vấn! Tuyệt thật! Diễn viên hạng bét họ Tô tên Mộ Mộ lại bắt đầu xoa tay hâm mộ.

Cô vào giới giải trí này ba năm nhưng chưa có một buổi phỏng vấn nào, nhắc tới lại thấy chua xót.

Nửa đầu phỏng vấn là đoạn giới thiệu về Treetreetwo, sau đó là phỏng vấn dạng đối thoại. Treetreetwo vẫn giữ vững nguyên tắc nói chuyện cột nhà của mình, sinh động và hoạt bát đến nỗi Tô Mộ Mộ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ cậu qua từng câu chữ trên màn hình.

Thường thì phỏng vấn sẽ có một tấm hình nửa người của nhân vật được phỏng vấn nhưng Treetreetwo quá bí ẩn nên chỉ có một tấm hình tay đang cầm chuột, ngón tay sạch sẽ và thon dài thấy rõ gân và cơ. Tô Mộ Mộ than thở, chẳng trách lại có mấy cô nàng trở thành fan vì tay cậu.

Phỏng vấn chỉ nói rằng Treetreetwo họ Lâm, tốt nghiệp một trường điểm của thành phố A và bây giờ đã là sinh viên năm tư của một trường đại

học nổi tiếng. Mười sáu tuổi tham gia huấn luyện của đội 4W, biểu hiện rất xuất sắc nên không chỉ được đội ấy chọn mà còn bị các đội khác giành giật, nhưng Treetreetwo lại từ bỏ con đường game thủ chuyên nghiệp để trở về đi học, cuối cùng đậu vào một trường nổi tiếng.

Tô Mộ Mộ xem hết đoạn giới thiệu rồi thở dài thườn thượt.

Túm quần lại, cuộc sống của Treetreetwo chỉ có thể dùng bốn chữ để tả đó chính là cần gì có đó.

Màn đêm yên tĩnh lặng lẽ ôm lấy tiếng than thở nỉ non của Tô Mộ Mộ.

Phóng viên: Trong ba năm livestream Thụ Ca giấu mặt không bán thịt vẫn chiếm được vị trí đầu bảng nổi tiếng của trực tiếp Tinh Hải, tôi rất tò mò không biết là anh có bí quyết gì? Đừng nói với tôi là kỹ thuật nha, câu trả lời này quá tầm thường!

Treetreetwo: Vậy dựa vào ti bỉ thì sao?

— Hết chương 15 —

Tác giả lâm nhảm

Dần chạm đến đời thật rồi, tôi hơi xúc động.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Làm Người, Nói Tiếng Người Dùm Cái Đi

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Câu trả lời của Treetreetwo khiến Tô Mộ Mộc cười ha hả, cô ôm điện thoại nằm trên giường cười ngây ngô như con dở người. Cô có thể tưởng tượng ra vẻ mặt tuyệt vọng của phóng viên khi nghe được câu trả lời ấy.

Tô Mộ Mộc thích thú tiếp tục xem phỏng vấn.

Phóng viên: Thụ Ca, năm 16 tuổi anh đã tham gia vào một buổi huấn luyện tuyển người của đội tuyển chuyên nghiệp và dấy lên một cơn sóng lớn, nghe nói khi ấy có vài đội khác ra giá cao để mời anh, chờ đến khi anh tròn 18 tuổi thì chính thức gia nhập đội, xin hỏi tại sao anh lại đột ngột từ bỏ con đường đó vậy?

Treetreetwo: Ước mơ của tôi vào năm 16 tuổi chính là trở thành một tuyển thủ chuyên nghiệp vì như thế tôi có thể tham gia thi đấu và làm rạng danh đất nước mình, tôi cảm thấy như thế rất ngẫu và đầy vinh quang nhưng sau đó tôi lại đổi ý. Tại đây tôi cũng xin cảm ơn đội tuyển đã gửi lời mời đến tôi vào năm đó, cảm ơn sự yêu thích và ủng hộ của họ.

Phóng viên trả đòn: Tôi cứ tưởng là Thụ Ca thẳng thắn thế này sẽ đáp là vì tiền thưởng, vì lương cao nên mới muốn trở thành tuyển thủ.

Treetreetwo trịnh trọng nói: Không đâu, tôi không thiếu tiền, tôi chỉ vì ước mơ của mình thôi.

Phóng viên:

Phóng viên: Tôi đang định cảm ơn vì Thụ Ca đã nói được tiếng người.

Treetreetwo: Nhưng lại phát hiện ra tôi cầm thú hơn nhỉ?

Nhìn thấy câu hỏi ấy, âm cuối hơi cao của Treetreetwo chột quanh quần bên tai Tô Mộ Mộc, giọng nói nhẹ nhàng và trầm thấp xen lẫn vị đào hoa. Cô đoán là mấy ngày nay mình nghe giọng Treetreetwo hơi nhiều nên đầu óc bị chập vài chỗ, nhìn chữ mà cũng tưởng tượng ra được giọng cậu.

Phóng viên: Xin Thụ Ca giọng cao đánh khẽ, chúng ta quay trở về chủ đề ban nãy nhé. Nói vậy thì ước mơ tiếp theo của anh là gì, đã thực hiện được chưa?

Treetreetwo: Ước mơ thứ hai là đậu thủ khoa đại học.

Phóng viên: Anh nói thật á???

Treetreetwo: Chính xác là vẻ mặt này! Lúc tôi nói ra ước mơ tiếp theo của mình thì quản lý đội và cha mẹ tôi cũng có vẻ mặt đấy.

Treetreetwo: Nhưng sau đó tôi chỉ thi được 689 điểm, không được làm thủ khoa. Điều đó là một tiếc nuối, ừm, trường tôi nhiều tên biến thái quá trời luôn.

Phóng viên: Thụ Ca, mong anh dùng từ cẩn thận. Mấy kẻ học dốt đã bị cục đá 100 nghìn tấn đè nát nát rồi.

.....

Lời kết của phóng viên học dốt: Sau khi kết thúc phỏng vấn, phóng viên bé nhỏ đã ôm đùi Thụ Ca đi ăn gà mấy ván. Trong quá trình chơi, phóng viên bé nhỏ chột thấy mặt trời chói qua tim nên đã hỏi Thụ Ca là có phải anh dối ý vì ‘người đó’ không. Dù sao thì 16, 17 tuổi cũng là lứa tuổi đẹp nhất cho mối tình đầu mà.

Nhưng Thụ Ca chỉ tặng cho phóng viên nụ cười mỉm chi đầy ẩn ý.

Sau đó phóng viên bỗng tìm thấy nguồn cảm hứng, hỏi Thụ Ca người đó là nam hay nữ. Thụ Ca cho phóng viên một viên 7.62.

Nên rốt cuộc người khiến Thụ Ca thay đổi suy nghĩ là trai hay gái thì phóng viên bé nhỏ đã đổ máu nhưng vẫn không đào ra được. Nhưng vấn đề nam nữ này đã không được làm sáng tỏ thì nhóm fan nam của Thụ Ca vẫn còn hi vọng!!

Dưới bình luận có rất nhiều lời nhắn gửi của các bạn nam đang dâng trào cảm xúc—‘Em muốn sinh con cho Thụ Ca’.

Tô Mộ Mộ phát hiện con trai thời đại này mặt dày quá dày, dày như tường thành ấy!

Đương nhiên cũng có những bình luận khá bình thường—— ‘học hành chăm chỉ, chưa làm thủ khoa chưa học trường điểm thì không còn mặt mũi nào để chơi game nữa’, ‘anh tham gia không phải vì tiền mà là vì ước mơ 66666’.

Xem hết đoạn phỏng vấn dài thòng ấy, Tô Mộ Mộ cảm thấy Treetreetwo có đủ vốn liếng và tư cách để nói chuyện theo cái kiểu hách dịch đấy.

Có những người mà càng quen lâu bạn càng thấy họ chẳng có gì đáng để nhắc tới, nhưng có vài người bạn càng tìm hiểu lại càng thấy họ cực kì thú vị, có thể thấy Treetreetwo là mẫu người thứ hai. Dường như chàng trai mà cô chưa từng gặp mặt ấy luôn mang đến cho cô những điều bất ngờ, cậu hết như biển mây thay hình đổi dạng từng giây từng phút khiến cô không cách nào đoán nổi giây tiếp theo cậu sẽ trông thế nào.

Tô Mộ Mộ kéo lại xem lời kết của phóng viên và sự tò mò bắt đầu len lỏi trong tim cô, không biết cái người có sức hấp dẫn to lớn đủ để thay

đổi suy nghĩ của Treetreetwo là ai thế nhỉ.

Xem xong đoạn phỏng vấn ấy, cô nàng Du Từ Từ kia còn xúc động hơn cả Tô Mộ Mộc.

Từ Từ YOYO: Mòe nó a a a! Tô Mộ Mộc! Em trai Thụ Thụ này hợp với cậu nhất trên đời đấy!! Miệng lưỡi ngựa đòn y chang nhau!

Tô Mộ Mộc:??? Cậu suy nghĩ lại cẩn thận rồi hăng nói nhé. Tranh thủ WeChat có chức năng xóa để giữ lại cái mạng nhỏ của cậu đi.

Từ Từ YOYO: Ấy, ý của tớ là hai người rất xứng đôi. Thật đó, cậu ta là mẫu người lý tưởng của cậu đúng không?

Từ Từ YOYO: Tớ vẫn còn nhớ hai cái lý do cậu hay dùng để từ chối sự theo đuổi của các bạn nam thời trung học đầu. Cái thứ nhất, ‘bạn không chơi game giỏi bằng tớ, về nhà ngắm lại xem, tạm biệt và không tiễn’.

Tô Mộ Mộc:

Từ Từ YOYO: Cái thứ hai, ‘kì trước tổng điểm thi của cậu không cao bằng tớ, chúng ta không có tiếng nói chung nên thôi đi nha’.

Tô Mộ Mộc: 【Vỗ trán】 Mấy cái đó là lịch sử đen tối mà, đừng nói nữa.

17, 18 chính là độ tuổi của trẻ trâu không sợ trời chẳng ngán đất, bây giờ nhớ lại Tô Mộ Mộc chỉ biết cảm ơn bạn học ngày ấy đã không đánh mình như tử.

Từ Từ YOYO: Bây giờ cậu gặp được rồi đấy, chàng trai vừa chơi game giỏi và học tập còn giỏi hơn này.

Tô Mộ Mộc: Cậu tỉnh lại đi, cậu ta là em nhỏ.

Từ Từ YOYO: Ô, rồi sao? Trend bây giờ là phi công trẻ đấy, nhỏ hơn lại tốt, nhỏ hơn lại hay, nhỏ hơn tuyệt không chê vào đâu được. Mặt khác, cậu còn chưa thấy mà sao dám phán người ta là em ‘nhỏ’ thế?

Tô Mộ Mộc: 【đối phương không muốn nói chuyện với bạn và ném cho bạn mười quả nade.ipg】

Từ Từ YOYO: Uầy, thôi được rồi. Chúng ta chuyển sang vấn đề chính, chủ nhật này cậu giúp tớ một chuyện được không? Cửa hàng tớ có buổi chụp hình nhưng thợ nhiếp ảnh lại xin nghỉ mất rồi, tạm thời tớ không tìm được người nào thích hợp nên đành phải đến thỉnh cậu xuống núi nè 【chấp tay】

Tô Mộ Mộc: Được thôi, bữa tối cậu đãi.

Từ Từ YOYO: OJBK, tặng kèm một người dẫn đường kiêm lái xe luôn!

Tuy Tô Mộ Mộc không phải là thợ chụp ảnh chuyên nghiệp nhưng cô từng làm người mẫu tạp chí và quay phim nên cảm giác ống kính khá tốt, dù không bằng thợ chụp chuyên nghiệp nhưng hình cô chụp sẽ không mắc phải những lỗi cơ bản cũng như không run tay để ảnh bị mờ và thứ Du Từ Từ cần là hình quảng cáo chứ không phải là hình trực tiếp trận đấu nên không cần phải quan tâm tới mấy cái tính nghệ thuật với bầu không khí kia.

Bấy giờ, hai người cực kì ăn ý.

Tô Mộ Mộc đồng ý chụp giúp Du Từ Từ. Sáng chủ nhật cô dậy rất sớm để ra ngoài chạy bộ sau đó vô tình đụng phải Du Từ Từ đang đến tìm mình.

“Ngực cậu này, eo cậu này, mông cậu này, chân cậu này tớ thích hết luôn hu hu hu!”

Tô Mộ Mộ đẩy tay cô nàng ra, cười tủm tỉm nói: “Mỗi ngày tập một tiếng là cậu có ngay. Sao? Có cần tớ hướng dẫn cậu tập luyện không?”

“.....” Du Từ Từ thở dài: “Thôi tớ đi ôm kem, nước ngọt, bánh kem của mình tiếp tục béo lên vậy, ít nhất còn được vui.”

Tô Mộ Mộ nhéo hai má mìn màng của cô nàng: “Tớ về nhà thay bộ đồ đã, cậu đã mang đủ thiết bị chụp hình chưa?”

“Trên xe hết rồi.”

Người lái xe là Du Từ Từ, vì cô nàng mới học lái thôi nên cố tình dặn Tô Mộ Mộ ngồi bên cạnh không được nói gì để cô nàng đỡ căng thẳng.

Tô Mộ Mộ buồn chán vùi đầu chơi điện thoại, khi lấy lại tinh thần thì cô phát hiện ra trước mặt là trường cũ của mình, cô ngạc nhiên hỏi: “Sao cậu lại về trung học A vậy.”

“Chủ đề của bộ sưu tập lần này là thanh xuân, tớ thấy chúng ta lấy cảnh ở trường trung học là hợp nhất. Cậu yên tâm, tớ đã nhắn chú bảo vệ trước rồi nên chúng ta có thể vào đó chụp một tiếng. Hà hà, vào những lúc này thì thân phận học sinh cũ có giá ghê.”

Tô Mộ Mộ kéo áo lên che mặt, bước chân xuống xe hơi do dự.

Bên này, hai người đang ngập ngừng trước cổng. Bên kia, trong khu lớp mười hai, các học sinh đang vùi đầu tự học còn giáo viên thì ngồi trong văn phòng để chấm bài. Lẽ ra chủ nhật phải là thời gian để vui vẻ hoặc nghỉ ngơi nhưng phòng học của khu lớp mười hai thì lúc nào cũng bận bịu, hết năm này rồi lại sang năm khác như một vòng tuần hoàn.

“Tiểu Trăn à, cảm ơn em đã đồng ý về trường chia sẻ kinh nghiệm của mình với lứa đàn em.” Cô Lý là chủ nhiệm của lớp Lâm Trăn khi cậu học ở

trường này, cô đẩy chiếc kính lão lên nhìn cậu học trò yêu quý của mình với ánh mắt hiền hòa.

“Cô Lý khách sáo với em quá, dù sao thì em cũng lên năm 4 rồi nên không có nhiều tiết, thời gian khá thoải mái.” Đối mặt với những người mà mình kính trọng thì Lâm Trăn rất lễ phép, hoàn toàn khác cái vẻ ngửa đôn của cậu thường ngày.

“Em ngồi đây đợi cô một lát, cô phải đi nói cho các em ấy biết đã.”

“Dạ.” Lâm Trăn nhìn cô bước vào phòng học rồi mới chuyển tầm mắt sang sân thể dục, đường chạy đỏ và sân cỏ xanh ngập tràn hơi thở của thanh xuân dưới ánh mặt trời chiếu rọi.

— Hết chương 16 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Giấc Mơng Ngày Xưa Ấy

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Du Từ Từ nhận ra Tô Mộ Mộ đang do dự, cô quan tâm hỏi: “Cậu sao vậy?”

Sự đắn đo lóe lên trong mắt cô, Tô Mộ Mộ bất đắc dĩ nói khẽ: “Tớ sợ đụng phải thầy cô cũ...”

Năm đó Tô Mộ Mộ được xem là một trong những học sinh được các thầy cô yêu mến, cô sợ gặp phải một trong những thầy cô từng dạy mình sau đó màn ‘tra hỏi của các thầy cô’ lại bắt đầu.

Mộ Mộ à, em đi du học thế nào rồi? Có đậu thạc sĩ không? Bây giờ em đang làm công việc gì? Kết hôn chưa? Người yêu em bao tuổi? Là người ở đâu? Em mà có con thì nhất định phải bảo nó thi vào trường trung học A của chúng ta nhé.

Tô Mộ Mộ chợt thấy ừ ừ, cô phải trả lời thế nào đây?

Đã thôi học, đang làm diễn viên hạng bét, chưa kết hôn, là một con chó độc thân, con á? Cha nó vẫn còn đang trốn ở cái xó xỉnh nào thì lấy đâu ra con?

Ôi trời ơi! Nghĩ tới lại thấy thảm!

Thiếu điều mắt trái dán chữ khóc, mắt phải in chữ khổ vào thôi!

Du Từ Từ biết Tô Mộ Mộ đang lần lữa, cô bưng tỉnh khỏi giấc mộng, gương mặt được trang điểm xinh xắn hiện lên vẻ áy náy: “Mộ Mộ à, xin lỗi cậu. Tớ không tính đến chuyện này.”

Du Từ Từ gãi đầu, tuy hơi tiếc nhưng bạn vẫn quan trọng hơn nên cô đề nghị: “Hay là chúng ta đổi chỗ nha?”

Tô Mộ Mộ đã xem thiết kế của Du Từ Từ lần này, chính xác là không có nơi nào thích hợp để chụp bằng trung học A.

Nghĩ thế, Tô Mộ Mộ chợt nở nụ cười rục rịch, thoải mái nói: “Thôi thôi, dù sao trung học A cũng có rất nhiều nhân vật lớn, chưa chắc thầy cô đã nhớ mặt tớ.”

“Ừm... Thôi, hay là chúng ta bỏ đi.” Du Từ Từ thật sự rất lo lắng cho Tô Mộ Mộ.

“Nhưng chắc chắn bọn họ sẽ nhớ được mặt tớ! Tớ xinh vậy mà.” Tô Mộ Mộ tự kiêu nói.

Du Từ Từ: “...”

“Trên xe cậu có khẩu trang không, tớ đeo khẩu trang che mặt là được. Làm vậy thầy cô sẽ không thấy đâu.” Tô Mộ Mộ nháy mắt, vẻ mặt rất tự nhiên.

Nhìn cô nàng không tim không phổi họ Tô tên Mộ Mộ, Du Từ Từ vỗ trán: “Cậu vui là được.”

Cô nhét khẩu trang vào tay Tô Mộ Mộ rồi ôm túi to túi nhỏ vào trong, thúc giục: “Đi thôi, đi thôi.”

“Rồi rồi.” Tô Mộ Mộ cố khiến giọng mình trở nên thoải mái nhưng đáy mắt cô lại chẳng được mấy ý cười, may mà Du Từ Từ đi phía trước

không trông thấy.

Nhìn bóng lưng Du Từ Từ vừa bị mình gạt xong, Tô Mộ Mộ cảm thấy mình diễn cũng tốt lắm, chắc đám đạo diễn kia mù hết rồi nên mới không chọn cô.

Tô Mộ Mộ thông thả theo sau Du Từ Từ, chú bảo vệ làm ở đây khi Tô Mộ Mộ đi học vẫn còn đó, chỉ là chú ấy đã mập lên và đen hơn nhiều.

Từ cổng trường bước vào có một con đường lớn, lá phong đỏ rực như lửa hai bên đường, gió thu thổi qua khiến những chiếc lá ấy rơi xuống biến khung cảnh thơ mộng như mơ.

Trung học A có bốn mùa cực kì rõ rệt, xuân có đào hạ có long não, thu có phong đỏ và đông đến thì tất cả chỉ còn mỗi cảnh khô tiêu điều. Tô Mộ Mộ bước lên lá phong phát ra tiếng loạt soạt, chẳng khác gì âm thanh của bảy năm trước.

Một chiếc lá chậm rãi bay xuống và đáp trên đầu Tô Mộ Mộ, cô lấy chiếc lá xuống kẹp giữa hai đầu ngón tay ngắm nhìn. Ánh mắt cô đảo sang lớp lớp rừng phong, dừng trên bức giảng của sân thể dục. Kí ức chợt ủa về như thủy triều, cô nhớ về cái năm mình đậu đại học J sau khi tốt nghiệp, trở thành người đại diện xuất sắc của lứa vừa tốt nghiệp để trở về trường phát biểu trong ngày khai giảng, biến người đông nghìn nghịt như hiện về trước mắt, dù giọng nói đã run lên vì căng thẳng nhưng nó vẫn đầy áp sự tự tin và kiêu ngạo như ánh mặt trời thanh xuân.

“Cậu đứng đây ngơ ngác chi vậy?” Du Từ Từ vỗ vai Tô Mộ Mộ.

Suy nghĩ bị kéo trở về, Tô Mộ Mộ bùi ngùi nói: “Tự dưng tớ thấy chúng mình già ghê.”

Tâm can Du Từ Từ run rẩy, cô đặt tay lên tim mình noi: “Sao cậu lại nhắc đến cái chuyện đau lòng đấy.”

“Tớ đã biến từ một cô nàng xinh xắn thành người đẹp rồi.”

Giọng của Tô Mộ Mộc và Du Từ Từ cùng vang lên và rồi bầu không khí dần trở nên lúng túng.

Du Từ Từ: “...”

Tô Mộ Mộc: “Ờ...”

Du Từ Từ nổi giận nói: “Người đẹp họ Tô này, cậu có thời gian rảnh đứng đây bù ngủ thì mau tới giúp tớ xách đồ đi! Tớ sắp mệt chết rồi!”

Du Từ Từ bực tức nhét cái túi to vào tay Tô Mộ Mộc rồi quay đầu bước đi, nhưng đi được nửa đường cô nàng lại quay về cười hà hà: “Tớ phát hiện ra cậu với em trai Thụ Thụ kia hợp lắm lắm lắm luôn đó.”

Tô Mộ Mộc gật đầu: “Fan cậu ấy cũng nói thế.”

“Nói hai người bọn tớ rất ngứa đòn, người ta là thần điêu hiệp lữ còn bọn tớ là hai nòng súng miệng lưỡi.” Tô Mộ Mộc chột mím cười.

“.....” Du Từ Từ rất muốn bóp cổ Tô Mộ Mộc lắc lắc, cái này thì có gì để vui hả!

Tô Mộ Mộc vừa tán gẫu với Du Từ Từ vừa đi đến sân thể dục, thợ nhiếp ảnh nghiệp dư Tô Mộ Mộc phát huy rất tốt, trừ mấy lúc đang chụp thì ngẩn người, kim lòng không dặng chuyển ống kính sang chụp mấy tấm hình phong cảnh ra.

Chụp chủ đề sân thể dục xong, Du Từ Từ cầm máy chụp ảnh xem lại hình. Tô Mộ Mộc chán ngán ghép ngón tay lại thành khung ảnh rồi đi khắp nơi tìm cảnh.

Cuối cùng ánh mắt cô tập trung vào tòa nhà khu lớp mười hai đang chìm trong ánh mặt trời, nơi hành lang trên lầu ba kia có một chàng trai

mặc chiếc áo sơ mi trắng, khoác hai tay mình lên tay vịn và hướng tầm mắt về phía xa.

Tòa nhà ấy đang đắm mình trong bầu không khí học tập nặng nề và chàng trai ấy như chút tia sáng le lói giữa không gian nhuộm màu ảm đạm khiến cho mọi thứ trở nên rực sáng.

Tiếc là khoảng cách gia giữa hai người hơi xa, hơn nữa Tô Mộ Mộ còn bị cận thị nên chỉ trông thấy một bóng hình mờ ảo.

Du Từ Từ đã phát hiện ra ánh mắt của Tô Mộ Mộ cứ nhìn mãi về phía xa, cô cũng nhìn sang hướng đấy: “Ồ, hình như là một anh chàng đẹp trai.”

Dùng từ hình như ở đây vì Du Từ Từ còn cận nặng hơn Tô Mộ Mộ.

Tô Mộ Mộ gật đầu đồng ý: “Trông rất đẹp trai.”

“Ừ, tiếc là tớ không thấy rõ.” Du Từ Từ hí mắt lại: “Cậu mau tả chi tiết xem nào.”

Thật ra Tô Mộ Mộ cũng không thấy rõ mặt chàng trai kia nhưng theo kịch bản của phim thần tượng thì cô đoán là cậu rất đẹp trai, nói đi nói lại thì đây vẫn là độ tuổi đẹp nhất của đời người.

Nếu bắt cô phải tả, Tô Mộ Mộ vắt óc ngẫm nghĩ mãi mới tìm ra được một câu thích hợp: “Nói chung là đẹp trai như giấc mộng của cô gái 16 tuổi ấy.”

Du Từ Từ: “...” Tầm cỡ tác phẩm tiêu biểu của trường phái trừu tượng rồi đấy!

Cùng lúc đó, ‘giấc mộng của cô gái 16 tuổi’ trên hành lang đang hắt hơi, chẳng thấy thơ mộng chỗ nào. Ừm, thu đến mà vẫn còn đứng ngoài

hành lang làm màu thì phải trả giá.

Từ khi Tô Mộ Mộc và Du Từ Từ vào sân thể dục thì Lâm Trăn đã nhìn thấy, nhìn hai người dồi dào sức sống chạy tới chạy lui bèn đoán là học sinh mới tốt nghiệp trở về để chụp hình kỉ niệm.

“Tiểu Trăn.” Sau lưng vang lên giọng nói hiền lành của cô Lý: “Vào đi em.”

“Dạ cô Lý.” Lâm Trăn chuyển tầm mắt, xoay người bước vào phòng học.

Trên sân thể dục.

“Đừng nhìn nữa, giấc mộng của cậu đã đi rồi.” Du Từ Từ tiếc nuối nói: “A! Tớ nhớ ra rồi, ban nãy không xem được nhưng chúng ta có thể dùng máy ảnh chụp anh chàng đẹp trai lại mà!”

Tiêu cự của ống kính đủ để chụp được vật ở xa.

“Du Từ Từ, cậu giỏi thật đấy. Dùng máy chụp hình như kính viễn vọng luôn.” Tô Mộ Mộc buồn cười. Dù miệng thì mỉa mai thế nhưng trong game cô cũng thường dùng ống ngắm như kính viễn vọng, không biết đã bị Treetreetwo trêu chọc bao nhiêu lần.

“Người ta gọi cái này là thông minh! Thôi bỏ đi, anh chàng đẹp trai đi mất rồi thì còn tác dụng gì nữa đâu, của sắp nhỏ cả. Chúng ta mau quay về chụp hình thôi.” Du Từ Từ là một người đi theo chủ nghĩa thực tế.

— Hết chương 17 —

Tác giả lên tiếng

Trong trò chơi có scope x2, scope x4, x8, x15 dùng để ngắm xa hơn, thính hợp dùng làm kính viễn vọng → →. Nhưng tốt nhất là đừng có cầm

ổng ngắm thò đầu ra nhìn vì rất dễ bị người ta bắn tĩa.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Mầm Non Của Mùa Xuân

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ chụp ảnh giúp Du Từ Từ rờn rã cả một ngày, về nhà tới vừa ngã đầu đã chìm vào giấc ngủ, sau đó Quan Hi lại sắp xếp lịch làm việc tạm thời nên mấy ngày nay cô không lên mạng.

Chụp xong bộ ảnh tạp chí Tô Mộ Mộ về nhà lết lên bàn máy tính. Vì sau khi tải ứng dụng trực tiếp Tinh Hải về cô chưa cài đặt lại nên nó khởi động cùng với máy tính, dưới góc phải xuất hiện một thông báo 【Thụ Ca dẫn gái đi ăn gà, thế giới bùng nổ】

Trông thấy tiêu đề ấy, Tô Mộ Mộ ngẩn người. Cô nhấn vào xem với tâm trạng hết sức phức tạp.

Livestream của Treetreetwo đang cực kì náo nhiệt, Tô Mộ Mộ nhìn giới thiệu trực tiếp, hôm nay Treetreetwo chơi SQUAD với 3 streamer khác và trong đó là một người là streamer Liên Minh Huyền Thoại tên là Phong Xuy Biến Hạp Cốc, gọi tắt là Phong Cốc. Hai ID khác Tô Mộ Mộ chưa gặp lần nào.

“Anh ơi, anh cho em cây 98K đi.”

Giọng nói nũng nịu vang lên trong tai nghe, mềm mại đến nỗi tim của một cô gái như Tô Mộ Mộ cũng phải mềm nhũn.

【A a a a giọng của Kiều Kiều nghe hay quá trời quá đất】

【 Tim tim tim tim của tôi chịu không nổi, cần một viên thuốc trợ tim! 】

【 Nghe tiếng anh trai của cô ấy, tôi đã muốn cho cô ấy tất cả mọi thứ! 】

Chẳng trách đám thằng nam này lại xúc động như thế, một người có cùng giới tính như Tô Mộ Mộc cũng không chịu nổi sự tấn công bằng âm thanh này.

Lâm Trần vẫn tỉnh bơ tiếp tục loot nhà, bình tĩnh nói: “Cô đã có SKS rồi mà.”

“Nhưng mà người ta thấy cây 98K của anh bắn rất tốt, lúc này anh cầm nó giết rất nhiều người, trông rất bá rất bá rất bá đó.”

“Chọn súng quan trọng nhưng kỹ thuật bắn quan trọng hơn.”

【 Thụ Ca, anh thằng thần thế này không tìm được bạn gái đâu 】

【 Thằng thế OTZ 】

【 Anh cứ cho người ta đi mà 】

“Kiều Kiều, lát nữa bọn anh loot được 98K sẽ cho em.” Phong Cốc đứng ra nói đỡ.

“Được ạ, cảm ơn anh Phong Cốc.”

Hôm nay người Lâm Trần mời là Phong Cốc, khi đó Phong Cốc có hỏi là kéo thêm hai streamer cùng nền tảng đến được không, anh ta nhấn mạnh là streamer vì sợ Lâm Trần hiểu lầm. Giới game thủ cũng như giới showbiz vậy, rất nhiều người không thích bị người ta cọ nhiệt.

Nhưng Lâm Trăn là một trường hợp ngoại lệ, với cậu mà nói thì không có cái gì gọi là cộ nhiệt vì người xem chọn ai là tự do của chính họ.

Đương nhiên, Lâm Trăn cũng có một vòng bạn bè chơi game rất hẹp nên đi nhờ xe của cậu là một việc không hề đơn giản.

Người Phong Cốc dẫn đến là một streamer ca hát có giọng cực ngọt tên là Đường Tiểu Kiều, một người khác cũng là streamer LOL tên là Lão Nạp Cười Heo Đến.

Ban đầu mọi thứ cực kì bình thường, nhưng sau khi Lâm Trăn xuất sắc cứu nguy mấy bạn thì thái độ của Đường Tiểu Kiều nhiệt tình hơn hẳn còn Lâm Trăn thì vẫn giữ cái thái độ không mặn không nhạt, phải chết thì không sống kia.

Lâm Trăn cầm AKM lao vào một căn nhà đang có bắn nhau, cậu cứ tưởng là bên trong chỉ có hai người nhưng ai ngờ vào tới nơi mới biết số người bên trong nhiều hơn cậu tưởng.

“Mòe nó! Mấy người ở đây chơi mạt chược hay là mở cuộc họp vậy.” Lâm Trăn vừa chửi rửa vừa nổ súng, mãi đến khi đám người trong nhà và đám chạy đến cứu biến thành hộp.

“Giàu rồi giàu rồi.” Lâm Trăn hí hửng kiểm hàng.

“6666.” Phong Cốc cười nham hiểm: “Khà khà, bọn này sẽ chờ loot hộp.”

Đường Tiểu Kiều: “Oa, Thụ Ca tuyệt quá.”

Lão Nạp Cười Heo Đến: “Đi theo Thụ Ca loot hộp mãi không hết.”

Tô Mộ Mộ ngồi xem cũng giật mình, kỹ thuật này 6 quá xá!

Cô thường đi bắn với Treetreetwo, tuy biết rõ kỹ thuật của cậu rất sắc bén nhưng nó lại không kích thích thị giác bằng xem từ góc nhìn thứ nhất thể này, có thể nói là siêu bùng nổ siêu đẹp trai!

Tô Mộ Mộc âm thầm lờ ra so sánh, nếu như người đó là cô thì chưa chắc đã còn mạng trở ra. Nghĩ thế, Tô Mộ Mộc kim lòng không tặng cho cậu món quà.

Ế, sao lại không hiện lên? Tô Mộ Mộc không tin vào ma quỷ tiếp tục nhấn tặng quà nhưng màn hình vẫn thế. Cô nóng nảy bắt đầu nhấn liên tục N lần.

Bấy giờ, mọi người trong livestream vẫn đang nói chuyện.

“Mấy người lại đây, có mấy cái thùng mập lắm.” Lâm Trăn im lặng rồi lại bổ sung: “Ừm, ở đây có cả 98K, cô có thể lấy để luyện tay.”

“Ôi ôi Thụ Ca, anh có bị ngốc không. Cái người ta muốn lấy là cây 98K trong tay anh chứ không phải là 98K trong hộp.”

Phong Cốc hỏi: “Có gì khác nhau?”

“Đương nhiên là cây 98K Thụ Ca từng dùng tốt hơn chứ, cây đó đã được thêm BUFF rồi mà.”

Lão Nạp Cười Heo Đến: “Xì, miệng em ngọt quá nha Kiều Kiều. Sao không thấy em khen anh với Phong Cốc vậy.”

Kiều Kiều vui vẻ ra mặt: “Hai người có giỏi bằng Thụ Ca đâu.”

Lão Nạp Cười Heo Đến: “Ồ, chê bọn mình kìa, đau lòng quá.”

Lâm Trăn im lặng một lúc lâu cuối cùng cũng mở miệng.

“Trò này không có BUFF, mấy cái cơ bản đó mà cô cũng không biết hả?”

Kiều Kiều: “.....”

Khung bình luận chìm vào sự yên tĩnh.

Nicetree tặng Chòm Sao X1.

Nicetree tặng Chòm Sao X1.

Nicetree tặng Chòm Sao X1...

Livestream đang gượng gạo thì bị đồng quà tặng của Nicetree phủ kín. Và bầu không khí lúng túng ấy lại càng trở nên xấu hổ hơn bao giờ hết.

【Chị gái bé nhỏ đến rồi!!! 】

【Chiến trường tu la, chiến trường tu la 】

【Kích thích, kích thích, quá kích thích 】

Nhìn thấy đồng quà bay bay trên màn hình, Lâm Trăn trượt tay tặng cho Phong Cốc một viên đạn đồng.

“Cái định mệnh A Thụ, sao cậu lại bắn anh!”

“Bắn nhầm, bắn nhầm.” Lâm Trăn giải thích rồi mỉm cười nhìn ID Nicetree: “Chị gái nhỏ không online mấy ngày liền, vừa xuất hiện đã gây ra tiếng vang lớn, cảm ơn quà của chị nhé.”

【Ghen tị, ghen tị 】

【Vừa mới online đã thấy Thụ Ca đi với đứa con gái khác, cực kì tức giận! 】

【Tức quá chịu không nổi nên đập quà! Cái này được đấy! 】

Tôi không hề! Tôi không có! Đừng có đoán mò!

Tô Mộ Mộ thấy mình oan hết sức, do tốc độ của máy tính với tốc độ mạng bị chậm thôi mà!

Rõ ràng cô định đập quà để khen kỹ thuật của Treetreetwo mà sao cuối cùng lại thành ghen tuông thế này. Nhưng mà bây giờ cô đi giải thích thì lại càng kì lạ.

“Chị gái nhỏ online rồi.” Lâm Trần nói với ba đồng đội: “Xong ván này tôi nhảy xuống xe đây.”

Phong Cốc hỏi: “Ế? Cậu nhảy đi đâu? À à, thì ra là Nicetree tới.”

Lão Nạp Cười Heo Đến: “Ban này tôi có ghé sang livestream của cậu, hà hà, định dẫn cô nàng khác đi chơi DUO chứ gì.”

Lâm Trần cười nói: “Mấy người đã soi livestream rồi thì nhóm fan Thụ đang xem cũng nên phối hợp tí nhỉ.”

Tô Mộ Mộ nghe hiểu, hai chữ ‘mấy người’ được nhấn khá mạnh kia không chỉ giới hạn trong ba streamer kia mà còn tính cả cô nữa.

Khung bình luận cực kì phối hợp, mọi người cùng nhau gõ—— 【Né ra né ra, xe ba bánh của chị Nicetree tới rồi, Ferrari BMW Bentley ngoan ngoan né sang một bên. 】

Mặt Tô Mộ Mộ đỏ lên, hết sức hà, diễn viên hạng bét bỗng nhiên có ảo giác được fan CALL.

“Cảm ơn mọi người. Chị gái nhỏ ơi, chị online đợi em một lát để xong trận này em rời đội nha.”

Nghe thấy giọng nói ấm áp đầy sức sống như ánh mặt trời của Treetreetwo, mọi thứ trở nên đáng sợ hơn vì cô có cảm giác mình đang rung động bởi sự trêu ghẹo của Treetreetwo. Hình như cái này không phải là ảo giác.

Oa, em trai streamer này là mẫu người cậu thích này.

Tô Mộ Mộ, đừng có nói là cây già nhà cậu sắp nở hoa, định yêu qua mạng nhá?

Những lời Du Từ Từ nói lướt qua đầu Tô Mộ Mộ hết như bình luận lướt qua màn hình, hơn nữa còn là bình luận đỏ chói của thành viên, đủ tàn ác đủ lóa mắt và đủ rung động.

Không được đâu Tô Mộ Mộ, cô có còn trẻ nữa đâu mà lại rung động vì một người chưa biết mặt thế, gốc à?

Tô Mộ Mộ cố đè nén mầm non của mùa xuân trong tim mình.

— Hết chương 18 —

Màn kịch ngắn

Lâm Trăn: Khiếp sợ.jpg, thì ra anh đã bắt đầu đi vào tim vợ từ lúc này, biết thế anh công khai quyến rũ em luôn cho rồi.

Tô Mộ Mộ:.....

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Cho Em Cách Liên Lạc Được Không

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộc ném trái tim thiếu nữ mạnh động của mình vào bao tải mang chôn, chôn xong bèn đăng nhập vào trò chơi. Chẳng mấy chốc Treetreetwo đã đến.

Giọng nói ấm áp như ánh mặt trời chiếu rọi vào sảnh chờ khiến cả thế giới chợt bừng sáng.

“Chị gái nhỏ ơi, lâu rồi không thấy chị đâu mọi người hay chắc đến chị lắm đó, em không biết đám người đó là fan em hay fan chị nữa.” Giọng Treetreetwo ngập tràn ý cười, tìm không thấy tí trách móc nào cả.

“Đương nhiên là fan cậu rồi, tôi thì cùng lắm là người bọn họ yêu ai yêu cả đường đi lối về thôi.”

Nửa giây sau cô mới phát hiện ra câu đấy sai sai. ‘Yêu ai yêu cả đường đi lối về’, vậy có khác gì nhét mình vào đường đi của Treetreetwo đâu.

Người xem livestream là những người thông minh nên màn hình lập tức xuất hiện YOYOYO yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Tô Mộ Mộc không dám nhìn thẳng, vì tự làm tự chịu nên cô chỉ biết cầu cho Treetreetwo đừng có tóm cái câu hỏi lại, không thì cô thật sự chẳng biết phải trả lời thế nào.

Nhưng bây giờ Treetreetwo lại không ký thỏa thuận ngầm với cô như trong ván đấu, cậu lòi cả chuyện ban nãy ra tính chung.

“Ô? Có đâu, chị đập cho em quá trời quà nên người yêu ai yêu cả đường đi lối về là em mới đúng, ca ca.” Nói xong còn bắt chước mấy con quạ kêu ca ca, diễn như thật.

Tô Mộ Mộc bị ghẹo ho khê, sao cô lại thua một chàng trai nhỏ được chứ?

Thua kỹ thuật bắn súng thì được chứ khí thế thì quyết không nhường đâu.

Tô Mộ Mộc cười bảo: “Quà livestream chẳng hợp với cậu tí nào, chỉ có đạn Magnum mới hợp với sự cao quý của Thụ nhỏ nhà chúng ta thôi.”

Magnum là loại đạn chỉ dùng cho AWM, có đội mũ level 3 thì một viên vẫn headshot. Loại đạn đó chỉ có trong thùng thính, tìm cả bản đồ cũng không có nổi một viên nên cực kì quý hiếm.

Tất nhiên là Lâm Trăn biết Nicetree đang cạnh khóe.

Chắc, chị đang uy hiếp cậu đây mà. Miệng lưỡi của Nicetree chẳng khác gì kỹ thuật bắn của chị ấy.

Bình luận bảo Nicetree lại bắt đầu hung dữ khiến ai cũng phải lạnh run bay bay.

Nhưng Lâm Trăn lại nghĩ khác họ, cậu thấy Nicetree khéo ăn khéo nói thế này rất đáng yêu.

“Nếu viên Magnum đó đến từ chị thì em sẽ nhận.” Lâm Trăn nhìn đám fan đang nhao nhao lên, cười nói: “Em nghĩ chị mà mở livestream thì sẽ nhận được rất nhiều sự ủng hộ đấy.”

“Tôi không phục câu cậu vừa nói, tôi không livestream vẫn được mọi người ủng hộ mà.” Diễn viên hạng bét trong suốt như thủy tinh mạnh miệng nói, mặt không đỏ thớ không gập, dù sao cũng chẳng có ai biết cô là ai.

【Vui vẻ, Thụ Ca ti bỉ xuyên lục địa đã quay lại rồi, sách dạy làm thằng nam cú về tủ đi thôi】

【Ti bỉ cũng phải xem đối tượng là ai mới được】

【Tôi cũng thấy chị gái nhỏ mà livestream sẽ hot】

【Đúng đúng đúng, chắc chắn là hot hơn cái cô Đường Tiểu Kiều kia】

【Ô mấy cái người này, Nicetree chưa đến thì nâng Đường Tiểu Kiều trên tay, Nicetree vừa tới lập tức chuyển sang chị ấy. Chậc chậc.】

【Tính ra thì tôi chưa khen Đường Tiểu Kiều câu nào đâu đấy, nói chuyện nhào nhoét nghe mệt lỗ tai】

【Tôi thích Đường Tiểu Kiều đấy thì sao, miệng ngọt là cái tội à? Cô ấy với Thụ Ca cùng livestream, anh là vua sủng thếp em là y tá ngọt ngào đáng yêu cũng xứng đôi lắm mà】

【Chẳng có ai vừa mới chơi đã 6 cả, tuy Đường Tiểu Kiều gà còn hơn chữ gà nhưng vẫn biết nghe lời, khá OK】

【Này, mấy người có thôi đi không? Đây là livestream của Thụ Ca, phải biết phân biệt chủ nhà là ai chứ, đừng có ở đây múa phím】

Livestream bỗng chốc ầm ĩ lên.

Thình thoảng fan Lâm Trăn cũng có cãi nhau nhưng phần lớn những người lý trí sẽ đứng ra khuyên nhủ, khác hẳn hôm nay, mọi người càng cãi

càng hăng máu.

Lâm Trần nhíu mày nhìn màn hình rồi thành một núi, Nicetree biến mất đến tận hôm nay mới online, cậu không muốn sự kiện này làm cô mất hứng.

“Quản lý đâu rồi? Ai cãi nhau cấm nói hết.”

Nhưng thời buổi này thì ai mà chẳng có tài khoản phụ, có người bị cấm xong lại mở tài khoản khác quay về cãi.

Lâm Trần đang cân nhắc xem có nên tắt chức năng bình luận không thì giọng của Nicetree chột vang lên. Rất bình tĩnh, lạnh lạnh không mang theo chút cảm xúc nhấp nhô nào: “Được rồi, đừng cãi nữa.”

“Tôi rất biết ơn những người đã lên tiếng cho mình, các cậu đã mang đến mùa xuân ấm áp cho quả tim già cỗi của tôi.” Đây là lần đầu tiên Tô Mộ Mộc thấy mình như một ngôi sao lớn, bỗng chốc có rất nhiều người CALL cho cô, sướng. Nhưng thích cô thì cứ thích thôi, cần gì phải trách móc người khác.

“Có người thích tiêu có người thích mật, khẩu vị của mỗi người khác nhau nên không thể bắt ép một ai đó ăn những món mình thích được. Và lại, biết đâu ngày nào đó tiêu với mật ong được trộn chung một chén thì sao, cái vị đó có khi sẽ khiến mọi người vừa nghe đã sợ mất mật đấy.”

“Cãi nhau chẳng có gì vui cả, chơi game đã hơn.”

Tô Mộ Mộc chẳng có ác ý hay địch ý gì với Đường Tiểu Kiều cả. Trong mắt cô, dù cô bé có ổng ẹo, có đáng yêu, có mạnh mẽ hay sắc bén thì cũng chỉ là một hình tượng mà thôi. Streamer cũng như diễn viên vậy, dù điểm xuất phát là công việc hay là sở thích thì cũng phải làm thật tốt, hình tượng nào được yêu thích thì phát triển theo hướng đó thôi, dù sao cũng đâu có phạm pháp. Bản thân cô còn lấy hình tượng nữ thần đây, nhưng sự

thật thì... Chắc là Quan Hi hối hận vì đã ký hợp đồng với một nữ thần kinh như cô lắm.

“Thật ra ấy, tôi thấy những gì các bạn xem trên mạng không hẳn là những gì các bạn tưởng tượng. Ví dụ như tôi nhé...” Tô Mộ Mộc chuyển câu chuyện sang bản thân mình: “Tôi thường hay khen mình là nàng tiên bé nhỏ.”

“Nhưng thật ra...” Cố kéo dài âm cuối để kích thích mọi người.

Mọi người cứ tưởng là cô định nói ngược lại nhưng ai ngờ Tô Mộ Mộc lại hí hửng bảo: “Thật ra tôi chính là nàng tiên bé nhỏ!”

Bình luận 【Bớt bớt bớt 】 bay bay.

Nghe được câu đùa dí dỏm của Nicetree, Lâm Trăn chột mím cười, ánh mắt nhìn về phía màn hình trở nên dịu dàng hơn nhiều.

“Mặt khác thì Thụ Ca của các bạn khiến ai cũng phải bất ngờ đấy.”

“Ế? Em á?”

“Học sinh giỏi chơi game cực 6 nè, không ngờ tới nhỉ.” Tô Mộ Mộc lại đẩy câu chuyện về Lâm Trăn.

Còn Đường Tiểu Kiều thì đến đây là đủ, nói càng nhiều càng dễ tạo ra hiểu lầm.

Tới đây thì Lâm Trăn đã hiểu, Nicetree không chỉ khuyên nhủ mà còn đang nói giúp cho Đường Tiểu Kiều.

Dù trên internet hay ngoài đời thật thì ai cũng đeo một lớp mặt nạ để gặp gỡ nhau, trên trực tiếp Tinh hải thì Lâm Trăn là một streamer cực kì ti bỉ nhưng ngoài đời cậu có thể là một học sinh ngoan ngoãn vui đùa vào sách vở làm bài. Đường Tiểu Kiều làm nũng tỏ vẻ đáng yêu trên livestream

nhưng ngoài đời cô bé có thể là một người hoàn toàn khác, chúng ta không nên dùng một khía cạnh mà người đó bày ra để định nghĩa về họ.

Vậy Nicetree thì sao?

Lâm Trăn thấy rất tò mò không biết ngoài đời Nicetree sẽ là một người thế nào.

“Quay trở lại thôi. Cây Nhỏ à, lát nữa đường bay thế nào thì chúng ta cũng nhảy xuống trường học làm đại ca ở đó nhá, có học sinh giỏi ở đây thì sợ gì.”

Lâm Trăn bật cười đáp: “Được, hôm nay chị bảo nhảy đâu thì em nhảy đó.”

“Với chúng ta thì điểm nào trên bản đồ cũng giống nhau thôi.”

Phải tin tưởng vào đồng đội của mình thì mới dám vứt mọi chiến thuật đi như thế, đó là phép so sánh tương đương.

Vài giây sau, Lâm Trăn như người vừa tỉnh khỏi giấc mộng, giật mình vui vẻ hỏi: “Chị ơi, chị xem bài phỏng vấn của em rồi hả?”

【Ô ~~~~~】

【Phỏng vấn? Phỏng vấn gì】

【Lượn thẳng vào Weibo Thụ Ca, xem xong bạn sẽ yêu anh ấy】

Nghe thấy sự vui sướng của Treetreetwo cô mới biết mình đã vô tình để lộ ra một chuyện.

Hơ, rõ ràng cô mới là ngôi sao mà thế quái nào cứ như cô nàng theo đuổi thần tượng, lén lút tìm hiểu mọi thứ của đối phương thế này.

“Ừm...” Tô Mộ Mộc không tình nguyện mấy, đáp lời.

Treetreetwo cười hì hì nghe có vẻ vui và đặc ý tựa như giọt sương nằm phơi nắng trên lá sen vậy, ấm áp và đầy sức sống.

Tô Mộ Mộc biết bây giờ cậu đang rất vui.

“Chị có thấy là em rất xuất sắc không.”

“Trừ điểm không có ảnh chụp, tôi là người yêu thích sắc đẹp.”

“Ô chị này, chị đừng nhìn mọi thứ từ một hướng như thế, em là một người có nội hàm.”

【Chị gái nhỏ đã nói lên tiếng lòng của bọn em 】

【Mấy người nói mình nội hàm thường emmmm 】

【Tôi không tin, tôi không tin, tôi không muốn phim thần tượng biến thành phim hài 】

“Mấy người đã nói vậy thì tôi đưa hình của mình lên để chứng minh nhé.”

Tô Mộ Mộc bị cậu khơi gợi tính tò mò nên nhanh tay chuyển màn hình trò chơi sang liếc thử rồi bật cười thành tiếng: “Cái là hình (gạt) người kinh điển đấy.”

“Đây là cái cây được trồng khi em ra đời, là bản thể của em.”

“Trời ơi tin được không! Streamer nổi tiếng đăng ảnh bản thể không mặc quần áo trong lúc livestream! Do anh ta không có đạo đức hay là nhân cách biến thái.”

“.....” Lâm Trăn dở khóc dở cười: “Ai lại đi mặc quần áo cho cái cây bao giờ.”

Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn tấu hài trên livestream, bầu không khí lại hài hòa như trước nay nó vẫn thế.

Trời dần khuya, Lâm Trăn đã livestream xong, hai người chúc ngủ ngon xong đang định logout thì Tô Mộ Mộc chợt nhớ ra một chuyện.

“Đợi đã.”

“Sao thế chị?”

“Tháng sau tôi không có thời gian để lên mạng.”

“Chị bận bao lâu?”

“Nếu mọi chuyện thuận lời thì khoảng hai tháng.”

Lâm Trăn buồn bã đáp à.

“Lâu quá, em không nhớ.”

Giọng Treetreetwo rất trầm ra chiều uể oải lắm.

Sự thẳng thắn và đơn giản của chàng trai trẻ như một cú đấm thẳng vào tim cô, mọi thứ quá bất ngờ khiến cô không kịp chuẩn bị nên đánh trật mất nhịp tim.

“Chị ơi, chị cho em cách liên lạc được không?”

— Hết chương 19 —

Editor:Lâm Trăn cứng quá không chịu nổi >~< Thật ra Đường Tiểu Kiều cũng khá là đáng yêu, mẫu nữ streamer yêu thích của mấy bạn nam >~<

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Em Sẽ Là Hốc Cây Của Chị

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Từ Từ YOYO: Rồi sao? Cậu có cho không?

Ngón tay Tô Mộ Mộc khựng lại nhìn tin nhắn trên màn hình, lúc đó dường như trái tim thiếu nữ của cô đã thoát ra khỏi bao bố nên là...

Tô Mộ Mộc: Cho -.-

Tô Mộ Mộc: Cho QQ, trong WeChat có nhiều tin nhắn công việc nên sợ bị lộ.

Nếu chuyện cô là Nicetree bị đào ra cùng với tác phong của cô trong game——À, nghe nói gần đây giọng cô còn bị biến thành video SM đấy.

Ừay, tính đi tính lại thì kích thích quá chưa hẳn là chuyện tốt, biết đâu được mở cửa nhà ra lại thấy Quan Hi treo cổ, chết rồi vẫn còn muốn lôi cô theo thì khổ.

Từ Từ YOYO: Ha ha, Tô Mộ Mộc ơi là Tô Mộ Mộc, cậu bảo tớ nên nói gì với cậu đây.

Tô Mộ Mộc: Ôm đầu, cậu đừng nói gì hết. Tớ biết, tớ biết mình nên nén nỗi đau để từ chối! Nhưng những lời Thụ bé nhỏ nói làm tớ rất là, rất là... Túm quần lại là cay cay khiến tớ kìm lòng không đặt.

Từ Từ YOYO: Thì ra cậu thích chó săn nhỏ.

Tô Mộ Mộ: Tớ không có thích chó săn nhỏ! Cậu biết tớ chỉ ăn mềm không ăn cứng mà.

Từ Từ YOYO: Ồ, vậy ở dưới giường thì thích cún con, nằm lên giường thì đổi sang chó sói.

Tô Mộ Mộ: Đệt, Du Từ Từ, cậu còn tính người không? Hơn nửa đêm, tớ ngồi đây bày tỏ tiếng lòng của một cô gái trẻ cho cậu vậy mà cậu lại tỏ thái độ lồi lõm thế đấy hả.

Từ Từ YOYO: Đệt, cậu trả tính người cho tớ đi? Hơn nửa đêm mà cậu cứ ở đó lải nhải không cho ai ngủ. Tớ cũng là chó độc thân nhá, cậu nói nữa xem, nói nữa tớ cắn cậu đấy á á á á.

Từ Từ YOYO: Nghẹn lòng nghẹn lòng, ngủ ngủ.

Tô Mộ Mộ: Lồi lõm lồi lõm, ngủ ngủ.

Vài phút sau, Du Từ Từ lại gửi một tin tới—— Cậu sang xem tường nhà cậu ta thử đi, biết đâu lại có hình chụp đấy.

Tô Mộ Mộ: Dè dặt, dè dặt, không muốn thành bà dì biến thái.

Từ Từ YOYO: Vậy cậu cứ ở đó dè dặt đi, cô nàng đối trá.

Vài ngày sau đó, Tô Mộ Mộ bận rộn học kịch bản và làm quen với đoàn đội chế tác nên không có nhiều thời gian online. Dù có tìm được chút thời gian rảnh để lên xem thử thì Treetreetwo cũng không có ở đó, một mình cô chơi SOLO vài trận nhưng chẳng thấy vui vẻ gì nên không mấy hào hứng.

Một tuần trước khi vào đoàn 《Đêm nay chạy trốn thôi! 》, đạo diễn chợt hẹn Tô Mộ Mộ và Quan Hi ra ngoài gặp mặt. Với kinh nghiệm bao

năm trong nghề thì đây không phải là một cuộc hẹn tốt lành gì, cô chắc hẳn lần quay này sẽ xảy ra vấn đề gì đó.

Tục ngữ có câu mộng đẹp thì chẳng linh nhưng mộng linh lại không đẹp.

Tô Mộ Mộ đã đoán đúng.

Đến điểm hẹn, đạo diễn ghi hình thẳng thắn đưa ra yêu cầu thay đổi hình tượng nhân vật.

“Nước đến chân rồi mà mấy người vẫn còn đổi hình tượng nhân vật, thật phiền phức.” Quan Hi bày tỏ sự khó chịu của mình nhưng anh không làm quá căng.

Chương trình này được xây dựng gồm có 5 khách mời cố định, mỗi tập sẽ có vài khách mời bí mật. Nhóm năm khách mời cố định có hai nam và ba nữ, tất cả đều là tiểu hoa đán* với tiểu thớt tươi nam thanh nữ tú.

(*) Tiểu hoa đán/Tiểu thớt tươi: Ngôi sao nữ/nam mới nổi.

Tuy chương trình giải trí không có kịch bản chi tiết như phim truyền hình nhưng vẫn có thiết kế tạo hình nhân vật cơ bản, khách mời cố định sẽ diễn theo nhân vật mình được thiết kế chẳng hạn như ai là người chịu trách nhiệm trí tuệ, ai là người sẽ pha trò và phát huy khả năng diễn xuất của mình để phối hợp ghi hình.

Đương nhiên, dù có tạo hình nhân vật nhưng họ vẫn có không gian tự do khá lớn, khách mời có thể thoải mái thể hiện khả năng của mình trong phạm vi đó, chỉ cần mang đến hiệu quả tốt là được. Mặt khác, 《Đêm nay chạy trốn thôi!》 không phải là chương trình liên quan đến tình yêu nên yêu cầu về hình tượng nhân vật không nặng lắm.

Vì thế, thay đổi hình tượng nhân vật vào phút chót cũng không đến nỗi nào nhưng làm vậy thì bắt nạt người ta quá. Tô Mộ Mộc nghĩ thầm, không biết là do tổ tiên tập bồng nảy sinh lòng tham hay là ý của một diễn viên nào đó.

Nhưng dù là lý do nào thì Tô Mộ Mộc cũng quen rồi.

Đạo diễn ghi hình cười khách sáo, ông nói hình tượng nhân vật không quan trọng lắm, biểu hiện tốt thì vẫn xuất sắc thôi. Song, ông cũng ám chỉ rằng núi dựa của một nghệ sĩ khác chính là nhà đầu tư cho chương trình, cô ta khăng khăng chối thì chẳng ai dám đứng ra ngăn cả.

Cô nàng không thích đối thiết kể nhân vật mà đối Tô Mộ Mộc đi luôn còn được nữa là.

Nghe được lời đạo diễn ghi hình nói, ngón tay trên đùi cô giật giật, khoe môi cong cong một nụ cười châm chọc và không rõ là đang mỉa mai tổ tiết mục hay là tự giễu mình.

Tô Mộ Mộc cố tìm cho mình một nụ cười thích hợp, sau đó cô chọn nụ cười lịch sự nhưng không đánh mất tự tin: “Chi tiết thì cháu sẽ nghe theo sự sắp xếp của đạo diễn và anh Quan. Ừm, ngại quá, cháu đi vệ sinh một lát.”

Đạo diễn ghi hình gật đầu rồi xoay sang bắt đầu bàn chuyện với Quan Hi, loại diễn viên hạng bét như Tô Mộ Mộc có chương trình để quay là may lắm rồi.

Đầu Tô Mộ Mộc đáng thương cứ ong ong lên, cô cần bình tĩnh lại ngay lập tức. Cô biết đó không phải là lỗi của đạo diễn ghi hình, không phải lỗi của tổ tiết mục hay thậm chí còn chẳng phải lỗi của bất kì ai mà chỉ vì cô không nổi tiếng, không đủ vốn liếng và tư cách.

Tô Mộ Mộc vội vã bỏ đi, cô sợ mình tiếp tục ở đó thì sẽ để lộ ra vẻ mặt không nên có rồi khiến người đó ghi thù thì tất cả những sắp xếp trước đó của công ty và Quan Hi sẽ uổng phí.

Tô Mộ Mộc đi rất vội, vẻ mặt chẳng vui vẻ gì cho cam. Cô kiếm được cơ hội bỏ đi không bao lâu thì nhận được tin nhắn từ Quan Hi bảo cô về nghỉ ngơi trước để anh ta tiếp tục bàn bạc kỹ càng với tổ tiết mục.

Tô Mộ Mộc hít hít cái mũi chua xót trả lời cho Quan Hi.

Tô Mộ Mộc: Cảm ơn anh Quan, sau này nổi tiếng em sẽ tặng tiền thưởng cho anh, tặng thật nhiều rồi mời anh với chị dâu đi du lịch, mua sắm sành sanh.

Quan Hi: Xì, được, anh nhớ rồi đấy.

Tô Mộ Mộc: Em đồng ý đấy, đổi đổi đổi. Cứ cho cô ta đi, cho cô ta hết đi.

Quan Hi: Cái này chúng ta có thể bàn lại, nói đi nói lại thì người nuốt lời vẫn là họ nên đó không phải là trách nhiệm của chúng ta.

Quan Hi: Sắp đến ngày vào đoàn rồi mà vẫn còn bị người ta cướp đi trắng trợn thế này, bọn họ làm ăn tệ quá. Mộc Mộc, cô cứ yên tâm, anh sẽ tranh thủ cho cô.

Tô Mộ Mộc: Không cần đâu anh Quan.

Tô Mộ Mộc: Cái em cần là cơ hội, không chịu chấp nhận thì em sẽ mãi mãi không có được cơ hội.

Với Tô Mộ Mộc thì cơ hội quá quan trọng và quý báu.

Quan Hi: Cô chịu uất ức rồi.

Quan Hi: Đúng, chỉ có nổi tiếng thì lời của chúng ta mới có sức nặng.

Trước đó thì bọn họ chỉ còn cách chấp nhận.

Quan Hi: Chúng ta cố lên, đầu tiên phải nắm được cơ hội lần này đã.

Tô Mộ Mộ: Đúng đó, biết đâu chừng sang ngày mai là em đỏ chót ngay hừ hừ.

Nói thì nói vậy nhưng trong lòng cô vẫn thấy bất đắc dĩ. Chẳng lẽ một diễn viên hạng bét không thể đỏ trong nay mai thì buộc phải để mặc cho người khác nhào nặn hay sao.

Nhìn những lời ấy, trong lòng Quan Hi chợt bùng lên ngọn lửa hiên ngang đầy nổi loạn.

Quan Hi: Được, chờ cô đỏ chót.

Tô Mộ Mộ suy xét đôi chút rồi lại gửi tin nhắn an ủi Quan Hi.

Tô Mộ Mộ: Em có thể làm một học sinh giỏi, có thể cầm được 98K. Em có thịt có da, có ngực tấn công có hông phòng thủ. Em là người đẹp sừng thép được bo thần phù hộ, là tiên nữ nhỏ bé thiên biến vạn hóa. Đối thiết kẻ nhân vật thô mà, em sợ cô ta chắc?

Quan Hi: Cô chơi game ít thôi...

Tô Mộ Mộ: Hơn nữa nếu từ chối chương trình này thì em lại thất nghiệp mất, không có tiền trả góp nhà và trả nợ thẻ tín dụng. Hu hu hu mẹ Quan ơi, đời người gian khổ quá à.

Quan Hi: Cô cầm miệng ngay đi Tô Mộ Mộ, để những kí ức tốt đẹp của tôi ngừng lại ở mười lăm phút trước đi.

Nhắn tin với Quan Hi xong, ánh sáng trong mắt Tô Mộ Mộc vụt tắt. Cô trở về nhà bắt đầu thẩn thờ lờ quanh nhà, lúc thì xếp lại giá sách, lúc thì chồng quần áo.

Sắc trời dần tối, Tô Mộ Mộc nhận được tin nhắc của Quan Hi để xác nhận cô đã thay đổi thiết kế nhân vật và tiếp tục tham gia. Nhưng Quan Hi đã tranh thủ lấy về cho cô chút lợi ích, chẳng hạn như lấy thêm vài đoạn ống kính cho cô rồi dặn cô tối nay phối hợp quảng bá với Weibo của tổ tiết mục tiện thể lan tin trong vòng bạn bè và kéo cô vào nhóm WeChat của chương trình.

Tô Mộ Mộc vội vàng đăng một tin trong vòng bạn bè bày tỏ một công việc mới sắp bắt đầu, đây là một hành trình mới, cảm ơn tổ tiết mục, chờ mong được hợp tác cùng với 4 nghệ sĩ khác.

Bạn bè và người trong tổ làm chương trình vào like cho cô.

Vòng bạn bè bình yên và tươi đẹp, trông có vẻ cực kì chăm chỉ, cực kì ấm áp và cực kì vui vẻ.

Chỉ có Tô Mộ Mộc là âm thầm MMP.

Chẳng mấy chốc, cha mẹ họ hàng và nhóm bạn chí cốt đã trông thấy bài đăng của cô, mọi người đều gửi WeChat sang hỏi thăm.

“Ba mẹ yên tâm, chương trình giải trí lần này cứ như đi chơi ấy, đi du lịch bằng tiền của người ta nên thích lắm luôn. Không có mệt mỏi gì đâu ạ, ba mẹ hãy chờ đón đứa con gái xinh đẹp của hai người đi, moa moa da.”

“WOC Từ Từ, cậu biết đâu, lần này tớ sẽ hợp tác với ba anh chàng đẹp trai đấy, hâm mộ không, ghen tị không.”

“Em họ, chị không có ra nước ngoài quay, không mang hàng xách tay về được đâu.”

“Bác ạ, cháu đi làm việc chứ có phải đi yêu đương đâu mà bác bảo cháu tranh thủ tìm người gả ạ.”

Đối mặt với vòng bạn bè và WeChat đông vui như trẩy hội, đâu đâu cũng thấy vòng tròn đỏ báo số tin nhắn chưa đọc, vừa bớt được một cái thì mười cái khác lại xuất hiện nhưng cô vẫn thấy lòng mình trống trải đến lạ, khó chịu ghê.

Vòng bạn bè chợt xuất hiện một bài viết mới, người đăng chính là nghệ sĩ nữ đòi đổi thiết kế nhân vật—— Chân thành cảm ơn sự chăm sóc và yêu thương của bảo bối, không nỡ để em làm một con nhỏ đàn ông, moa moa ta. Bảo bối ơi, em yêu anh, em mãi mãi là tiên nữ giỏi giang của anh. PS đồng thời cảm ơn nhóm nhân viên của tổ làm chương trình, mong chờ được hợp tác với mọi người.

“.....”

Có những lúc dù có cố gắng cũng thành công cốc vì người khác không chỉ cố gắng mà còn có núi để dựa lưng. Khi bọn họ đạp lên đầu bạn bước qua, bạn chỉ có thể trơ mặt nhìn mình mất máu chết.

Hốc mắt Tô Mộ Mộ Cay cay và dần bị nước mắt cắn nuốt, tầm mắt dần mờ đi.

Chợt, điện thoại của Tô Mộ Mộ reo lên, là cuộc gọi QQ của Treetreetwo. Nước mắt của cô rơi tí tách trên ảnh đại diện mặt cười của cậu.

Tay cô đã nhanh hơn não, Tô Mộ Mộ nhấn nhận cuộc gọi.

“Ấy? À à, em nhấn nhầm. Chị ạ, ngại quá, em định gửi hình cho chị.”

“Ừm...”

Lâm Trăn nhận ra cảm xúc của Nicetree không ổn định: “Chị ơi, chị sao vậy?”

“Chị khóc à.” Lâm Trăn nói chuyện cẩn thận hơn, tựa như đang trò chuyện với một báu vật bị rơi vỡ.

Nghe thấy tiếng khóc thút thít và hơi thở dồn dập ở đầu dây bên kia, dường như còn thấp thoáng tiếng nỉ non khe khẽ. Lâm Trăn không biết Nicetree đang nói gì, cậu đang đắn đo xem mình nên hỏi gì đó hay là chờ tâm trạng cô ổn định lại hẵng tính sau nhưng ai ngờ quãng giọng bên kia chợt cao lên.

“Ai không có bảo bối! Chỉ mình cô ta có bảo bối chắc! Mình cô ta chắc! Thứ bảo bối gian ác!”

Lâm Trăn: “...”

“Muốn làm tiên nữ thì ngâm miệng vào đi, còn há mỏ đi rêu rao nữa, đặc ý cái móc xì ấy...”

“Vì sao? Cô ta có tư cách gì? Bọn họ có tư cách gì?” Âm cuối trầm xuống cùng với tiếng nấc và giọng mũi nghẹn ngào. Thật ra thì oán trách đến giờ phút này rồi chính cô cũng không biết mình đang mải mê chương trình giải trí lần này hay là vai diễn lần trước, hoặc là những công việc từng bị người ta nằng nết trên tay nữa.

Nhớ đến bao uất ức từ khi vào nghề đến nay, nhớ tới những lần chỉ biết cắn răng nhịn, nhớ tới những cơ hội cô liều mạng vất vả kiếm về bị người ta lấy đi chỉ với một câu nói khiến tim cô ngày càng lạnh lẽo.

Sau đó Tô Mộ Mộc lại khóc oa oa.

Có những lúc, những việc Tô Mộ Mộc không thể nói thẳng với những người thân xung quanh mình, cô phải gượng cười khiến áp lực đè xuống

nặng như ngọn núi lớn ngày ngày ăn mòn sức chịu đựng của cô.

Cô không biết mình đã khóc bao lâu, cô chỉ biết hai mắt mình đã sưng vù cùng với cổ họng đau rát. Cô xoa mặt, híp mắt phát hiện ra Treetreetwo vẫn chưa ngắt cuộc gọi.

“Cậu, cậu còn nghe không?” Cảm xúc của Tô Mộ Mộc dần trở lại bình thường, cô ngượng ngùng nói: “Xin lỗi cậu, tôi... Ban này tôi không điều khiển được cảm xúc.”

“Không sao, bây giờ chị thấy thoải mái hơn chưa?”

“Ừm, đỡ hơn nhiều rồi.” Sau khi tỉnh táo lại, cô biết mình vừa làm chuyện mất mặt nên hai má và vành tai nóng bừng bừng. Cô làm cái gì vậy trời...

Nổi điên với một người xa lạ.

May mà Treetreetwo vừa hiền lành vừa tốt bụng, không bị những lời điên loạn của cô dọa chạy mất.

Tô Mộ Mộc đang chần chừ không biết nên an ủi chàng trai bị dọa mất mặt và lấy lại chút hình tượng nhỏ nhoi của mình thế nào thì giọng của Treetreetwo đang vang lên. Giọng nói ấy như ánh trăng dịu dàng ôm lấy cả thành phố về đêm: “Thật ra em thấy rất may vì mình đã gọi cuộc điện thoại này.”

“Hả?” Tô Mộ Mộc nghĩ đến cảnh bề mặt của mình, hai má cô nóng ran.

“Em mà không gọi thì chị sẽ ngồi khóc một mình mất!”

“Mai mới có gì buồn chị cứ nói với em.”

“Em không chỉ là Cây Nhỏ của chị, em còn có thể làm một hốc cây* của chị nữa.” Lâm Trăn đoán Nicetree ghen cục tức này trong lòng từ rất lâu nên cảm xúc của cô mới bùng phát dữ dội như thế.

(*) Được biết rằng hốc cây là nơi có thể che giấu mọi niềm vui, nỗi buồn và bí mật.

Tô Mộ Mộ bên này nghe được lời của Treetreetwo, hốc mắt cô lại cay cay.

— Hết chương 20 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Vỡ Kịch Máu Chó

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Trải qua cuộc điện thoại đêm đó, quan hệ giữa Tô Mộ Mộc và Treetreetwo đã được kéo lại gần hơn và cũng xa hơn.

Gần vì con người chính là loài sinh vật kì quái như thế, sau khi lớp giấy ấy bị chọc thủng thì dường như chẳng còn gì đáng để họ bận tâm, nội dung cuộc trò chuyện của họ đã chuyển từ trò chơi sang công việc, cuộc sống và mấy chuyện học hành.

Xa vì mỗi lần nhớ đến đêm đó là Tô Mộ Mộc lại xấu hổ, cô không thể mặt dày đối mặt với Treetreetwo.

Nhưng tóm cái váy chung lại là gần.

~~~~~

Chương trình giải trí 《Đêm nay chạy trốn thôi! 》 Tô Mộ Mộc nhận chỉ được chiếu trên mạng nhưng số vốn đầu tư cũng khá cao, tất cả đều được quay bên ngoài phim trường. Chương trình có tổng cộng 8 tập nên sẽ đến 8 nơi để thực hiện ghi hình.

Năm khách mời cố định đều là những người mới còn trẻ tuổi, tuy lần đầu gặp nhau có hơi dè dặt nhưng chẳng mấy chốc đã bắt đầu rôm rả lên.

Tô Mộ Mộc còn phát hiện ra trong số năm khách mời thì trừ một mình cô là nữ còn rất cả đều là nam, không thấy bóng dáng nghệ sĩ nữ ‘bảo bối’

đâu, người thay thế cô ta là anh chàng Giang Trường Vũ đang nổi lên trong giới.

Dù Tô Mộ Mộ có hơi hoang mang nhưng vẫn không đi nhiều chuyện hỏi thăm tổ chương trình, đối với một nghệ sĩ thì giữ mồm giữ miệng là một yêu cầu rất quan trọng, có điều Quan Hi đã cấp tốc tìm tin tức về cho cô.

“Cô nàng bảo bối đó bị kim chủ đá nên rút rồi.”

Sau bài đăng đó, thì Quan Hi và Tô Mộ Mộ đã đặt cho cô ta biệt danh bảo bối.

“...” Thời thế thay đổi nhanh quá, không đỡ kịp. Tô Mộ Mộ rất muốn gõ 666.

“Tổ chương trình vội vàng kéo cậu thịt tươi họ Giang tới thế vào. Hà hà Mộ Mộ, cô đụng trúng vận may rồi, trong năm khách mời cố định chỉ có một đóa hoa là cô nên cô không nổi thì ai nổi.”

“Cậu thịt tươi họ Giang cũng đang phất lên nên dẫn về kha khá độ nóng cho chương trình. Bây giờ ngẫm lại mới thấy may mắn vì chúng ta không rút lui trong cơn nóng giận đấy. Khà khà, đúng là lùi một bước trời cao biển rộng.” Quan Hi dặn: “Cô tranh thủ tạo quan hệ tốt với cậu thịt tươi kia, cộ tí nhiệt nhá.”

“Anh không sợ em bị đám fan bạn gái của anh ta giết chết hả.” Tô Mộ Mộ cạ lời: “Nói không chừng chúng ta còn chưa kịp cộ được tí ti nhiệt nào đã bị bóp choáng váng rồi.”

Mặt Quan Hi biến sắc, nhanh chóng đưa ra chỉ thị mới: “Xin cô hãy đứng cách cậu ta ba nghệ sĩ.”

Anh ta đang nhắc đến ba khách mời nam còn lại, nếu so sánh với đám ‘fan bạn gái’ có lực tấn công siêu mạnh kia thì ba nghệ sĩ còn lại an toàn hơn nhiều. Nói thẳng ra là không có nhiều fan bạn gái.

Tô Mộ Mộ: “...”

Tập đầu tiên của chương trình có tên là 《Ngôi nhà ma quái》 được quay ở một bệnh viện bỏ hoang, ban đêm đến đây quay thì khỏi cần phải dàn cảnh cũng đã sợ xanh mặt vì không khí u ám bao trùm nơi này rồi.

Tô Mộ Mộ không sợ trời không sợ đất chỉ sợ ma, người ta bị hù thì hét lên hoặc là chạy hay khóc la gì đó, còn phản ứng đầu tiên của cô là đánh. Theo thống kê sơ bộ thì cô đã phá mất 10 món đạo cụ rồi.

Cái này hoàn toàn trái ngược với hình tượng nhân vật của cô—— Vì sau khi cô nàng bảo bối đi thì hình tượng ban đầu lại về với cô rồi. Tô Mộ Mộ chết lặng, thôi kệ, có việc để làm là được rồi. Nhưng sau khi xem xong đoạn quay, đạo diễn ghi hình phát hiện hiệu quả cực kì tốt! Đúng là một gói cảm xúc đi động, cứ vậy đi!

Nhưng dù có đạo diễn ghi hình chống lưng thì sau khi quay xong cô vẫn bị các thầy làm đạo cụ kéo đi tâm sự.

Quay phim xong, cố hòng Tô Mộ Mộ khàn khàn nên cô đành phải gật đầu với thầy làm đạo cụ, thì thào nói lần sau mình sẽ cẩn thận.

Có thể thấy cô là một người rất vô dụng.

Ra khỏi chỗ thầy làm đạo cụ, Tô Mộ Mộ gặp Giang Trường Vũ. Nhớ đến lời dặn của Quan Hi, cô giữ khoảng cách ba người đứng.

“Cố hòng cô ổn không?”

Tô Mộ Mộc a lên, giọng cô nghe như bị chà giấy nhám nên tất nhiên là không ổn rồi.

“Cho cô này, thẩm giọng.” Giang Trường Vũ đưa cho Tô Mộ Mộc một bình giữ nhiệt.

Bình giữ nhiệt đựng thuốc đông y, tuy vị hơi kì quái nhưng xuống tới cổ họng lại rất ngọt khiến tình trạng của nó đỡ hơn nhiều.

Tô Mộ Mộc đang định há miệng cảm ơn thì Giang Trường Vũ đã cuống quýt cản lại.

“Khỏi khỏi, cô cứ để cổ họng mình nghỉ ngơi đi.”

Lúc Giang Trường Vũ giơ tay lên, tầm mắt Tô Mộ Mộc nằm ngang cổ tay cậu ta, cổ tay trắng nõn của chàng thịt tươi họ Giang có ngấn đỏ, đó là dấu vết cô để lại khi siết chặt lấy tay cậu ta lúc quay chương trình.

“...” Tô Mộ Mộc ôm bình giữ nhiệt vòng lòng để dành ra hai tay trống, một tay xòe còn tay kia gập ngón giữa và ngón út lại đặt lên, làm động tác quỳ xuống để xin lỗi Giang Trường Vũ.

Mới đầu Giang Trường Vũ không hiểu, sau đó cậu ta mới nghiệm ra: “Ha ha ha ha, cô thú vị ghê.”

Nụ cười khiến cậu ta sáng bừng lên, Giang Trường Vũ thích thú nói: “Xin lỗi thì phải làm thế này này.” Giang Trường Vũ giơ tay múa chân: “Bộ phim vừa rồi tôi diễn vai câm điếc nên có đi tìm hiểu sơ sơ.”

Đây là lần đầu Tô Mộ Mộc gặp được một người biết ngôn ngữ của người khuyết tật, thế là cô tò mò đứng học hỏi với Giang Trường Vũ. Hai người, một người học một người giảng cực kì hăng hái.

Mãi đến khi quản lý của Giang Trường Vũ đến cắt đứt cuộc nói chuyện giữa hai người, anh ta nhìn bình giữ nhiệt trong tay Tô Mộ Mộc, cố ý nói: “Trường Vũ, tôi đã đưa nước thấm giọng cho mọi người rồi, còn phần của đạo diễn thì cậu tự đưa đi.”

“Được.”

Đưa một ít đồ ăn thức uống cho người cùng đoàn là hành động thường thấy của nghệ sĩ, đó là cách tạo quan hệ đơn giản nhất nên Tô Mộ Mộc không ngây thơ nghĩ rằng chỉ mình cô có bình nước.

Giang Trường Vũ nói: “Tạm biệt nha, lần sau rảnh lại tán gẫu.”

Tô Mộ Mộc gật đầu rồi nhìn Giang Trường Vũ và quản lý của cậu ta đi xa, dường như hai người đang thầm thì gì đó. Có vẻ Giang Trường Vũ không vui lắm, cậu ta bước đi nhanh hơn để giành đường trước quản lý.

Tô Mộ Mộc có thể đoán được nội dung của cuộc nói chuyện ấy, bây giờ Giang Trường Vũ đang nổi lên nên cậu ta phải cẩn thận với những ‘âm mưu’ và nghệ sĩ nữ nuôi ý định tạo scandal. Cô không trách bọn họ cẩn thận thái quá vì tình huống này đã xảy ra rất nhiều, hiển nhiên phải đề phòng.

Thật ra Tô Mộ Mộc cũng chẳng thích thú gì, cô thấy mình về chơi với Treetreetwo còn thoải mái và yên tâm hơn nói chuyện với mấy người có tâm hồn cong cong vẹo vẹo này.

Tô Mộ Mộc: 【Khóc ròng một dòng sông.jpg】

Cây Nhỏ Ánh Dương: Sao vậy chị? Cô bảo bôi đấy lại ra oai à?

Cây Nhỏ Ánh Dương là cái tên Tô Mộ Mộc đặt cho Treetreetwo, cô thấy cái tên này rất hợp.

Tô Mộ Mộc: Bảo bối rút khỏi công việc này rồi, hôm nay chị đã phá hủy rất nhiều đồ, bản thân cũng không đền nổi.

Tô Mộ Mộc: Chị sắp đói chết ở đầu đường rồi, hu hu hu.

Thật ra thì không đến nỗi đấy nhưng cô đã phá quá nhiều đồ nên thấy hơi lán tẩn.

Chẳng hiểu sao mấy ngày nay cứ trôi qua trong các loại xấu hổ thế nhỉ.

Cây Nhỏ ánh dương: Ha ha ha, chị đập hết bao nhiêu rồi.

Mí mắt Tô Mộ Mộc giật giật, cái tên thẳng nam thần kinh chết người này, cô đang lo lắng thật đấy không có đùa đâu.

Cây Nhỏ ánh dương: Đừng lo, chị còn em mà.

Tim cô lại trật nhịp. Sai rồi sai rồi, cô đã hiểu lầm Thụ Ca, Thụ Ca vẫn là lời như ngày nào.

Một lát sau, Tô Mộ Mộc đi vệ sinh quay lại phát hiện ra Treetreetwo đã gửi n tin nhắn.

Cây Nhỏ ánh dương: Chị ơi, chị đâu rồi?

Cây Nhỏ ánh dương: Chị giận hả?

Cây Nhỏ ánh dương: Cái tin ha ha ha ha kia được gửi hơn 2 phút rồi nên em không xóa đi được 【Khóc ròn một dòng sông.jpg】

Cây Nhỏ ánh dương: Em không cười chị nữa, em đền giùm chị nha 【Hỗ dữ rơi xuống đất khóc huhu.jpg】 Chị lại đây để ý tới em đi mà.

Tô Mộ Mộ bị cậu chọc cười, cô gõ lạch cạch cả tràng dài—— Ban nãy tôi đi vệ sinh, địa điểm này hành người quá thể, trong phòng không có buồng vệ sinh nên phải ra ngoài đi rất xa. Trời thì tối, tôi đi không lựa giờ nên té sắp mặt mo.

Soạn tin nhắn xong, đang định gửi đi thì tay cô khựng lại và cuối cùng là nhấn xóa.

Tô Mộ Mộ: Chị vừa đi rót nước.

Ừm, tiên nữ không cần phải đi vệ sinh.

Bấy giờ Tô Mộ Mộ vẫn chưa hiểu, cô không biết tại sao mình phải quan tâm đến hình tượng thế này, cô chỉ làm thế theo bản năng.

.....

Lúc ghi hình, Tô Mộ Mộ thì được thời gian rảnh thì sẽ làm hai việc đó là lướt TAOBAO Weibo hoặc là xem livestream. Bốn nghệ sĩ khác bận chế độ cướp của giết người chơi game cô hoàn toàn không tham gia vào bởi vì có một lần đi ngang xem thử thì ‘ấy dà cướp của giết người, gà quá, chuồn thôi chuồn thôi’.

Hôm nay quay xong, Tô Mộ Mộ lại bắt đầu xem livestream. Sau lần tặng quà kia, Tô Mộ Mộ không dám dùng tài khoản có tên trong game của mình để tác oai tác quái nữa nhưng cô rất siêng năng gửi tin nhắn cho Treetreetwo, khen trận này bắn ổn rồi là trận kia có vấn đề.

Vậy nên trước bao nhiêu con mắt nhòm ngó, người xem phát hiện ra một chuyện đó là streamer vui đầu vào trò chơi rồi là không buồn để ý tới chó không buồn nhận điện thoại bắt đầu xem di động?

【Thụ Ca đang yêu hả? 】

【Không tập trung chơi game mà cứ xem điện thoại mãi là sao vậy 】

【Nhớ chị gái nhỏ, muốn chị ấy về quản lý Thụ Ca 】

Lâm Trần ngẩng đầu lên trông thấy những dòng chữ đầy ai oán kia bèn cười nói: “Quản lý cái gì? Tôi đang nhắn tin với chị gái nhỏ của mấy người đấy.”

【Mới đó mà đã phát triển ra ngoài đời thật rồi à?? 】

【Đừng nói là Thụ Ca lái máy bay nha 】

【Quả nhiên Thụ Ca vẫn giữ được thần thái lả lơi trong nghiêm túc, 6
】

“Chị gái nhỏ bảo tôi chơi game đi đừng nghịch điện thoại nữa, nghe lời chị ấy vậy.”

Mấy chữ 【bớt bớt bớt 】 bay bay.

Mặt Tô Mộ Mộ đang xem livestream nóng bừng bừng, chọc ghẹo trái tim thiếu nữ đã nằm yên dưới phần mộ lộ liễu thế này là phạm pháp đó!

“Cô đang chơi PUBG hả?”

Tô Mộ Mộ ngẩng đầu lên trong thấy gương mặt tuần tú của Giang Trường Vũ, buộc phải công nhận là giá trị của gương mặt 360 độ không góc chết này đủ để mê đắm hàng ngàn cô gái, chẳng trách cậu ta lại trở thành ông chồng thời đại mới.

“Không có, tôi thích xem thôi.” Tô Mộ Mộ trợn mắt nói dối.

Tô Mộ Mộ nhớ tới trận SQUAD mình đi ngang xem được, đến nay cô vẫn còn sợ hãi hành động giết chết ba đồng đội của Giang Trường Vũ hôm ấy.

“Hả? Xem thôi không chơi à.” Giang Trường Vũ hơi buồn bực.

Tô Mộ Mộ cảm nghĩ thấy cái này có hơi giả nên cô sửa lời: “Nói chính xác hơn là rất ít chơi, dù sao mọi người cũng chơi SQUAD mà, vừa đủ.”

Giang Trường Vũ không nghi ngờ gì nhưng cậu ta vẫn nhiệt tình mời: “Nếu cô muốn chơi thì có thể nói với bọn tôi, bọn tôi để lại một vị trí để kéo cô cũng được.”

Tô Mộ Mộ nghĩ chàng trai à, cậu ngây thơ quá, tới lúc chơi rồi chưa biết ai kéo ai đâu.

“Được, có cơ hội tôi sẽ chơi~” Tô Mộ Mộ cười cười với Giang Trường Vũ rồi lại cúi đầu xem livestream.

Giang Trường Vũ sờ mũi, hình như đây là lần đầu tiên cậu ta thấy sự quyến rũ của mình không có tác dụng.

Khi Giang Trường Vũ đã đi xa, Tô Mộ Mộ lại ngẩng đầu lên nhìn bóng lưng kia.

Mình quá thông con nhà bà mình!

Giữ khoảng cách, GET.

Tối đó, Tô Mộ Mộ kể lại chuyện này với Du Từ Từ, cô nàng nổi trợn lòi đình, núi rừng rung động.

Từ Từ YOYO: Tô Mộ Mộ, tớ nên nói là cậu trong sáng không vướng bụi trần hay bảo cậu là kẻ dị hợm đây?

Từ Từ YOYO: Đó là chàng ngôi sao đẹp trai họ Giang tên Trường Vũ vậy mà cậu lại từ chối người ta vì chê người ta bẩn quá dở!!!

Từ Từ YOYO: Cậu cậu cậu cứ làm chó độc thân đi, ha ha, bye bye, không hẹn gặp lại.

Tô Mộ Mộ bị mắng thối đầu, chưa chắc độc thân đâu nha.

Nhưng sau khi cô từ chối Giang Trường Vũ với cái lí do ít khi đi ăn gà thì báo ứng đã ập tới, Treetreetwo đột ngột hẹn cô chơi ăn gà Mobile.

Tô Mộ Mộ ghen hòng lén lút nhìn quanh phòng nghỉ. Cô liếc nhìn đám nghệ sĩ đang chơi game và nhân viên công tác, nhất là anh chàng Giang Trường Vũ chơi không dưới ba ván kia, sau khi chắc chắn cậu ta đang chơi SQUAD cực high và không rảnh nhìn tới mình thì mới yên tâm trả lời: Tối liên, chờ bốn tiên nữ tải trò chơi đã.

Tô Mộ Mộ tải xong bèn lén lút trốn sang phòng trang phục bên cạnh chơi, không chơi được bản PC thì Mobile là một lựa chọn giải khuây khá hay.

“Có người có người, mẹ nó, bắn bắn, WOC!” Tô Mộ Mộ bắn n phát nhưng chẳng có phát nào trúng khiến cô rất bực bội, thực lực của cô cao hơn thế này.

Tô Mộ Mộ ai oán nói: “Mobile khó chơi quá!”

Đúng vậy, Tô Mộ Mộ tung hoành ngang dọc trên PC lại biến thành con gà mờ trong Mobile. Chẳng những không xử lý được những pha bắn gọn gàng mà còn chẳng biết cách di chuyển. Lúc trước cô còn âm thầm cười nhạo đám Giang Trường Vũ, đúng là tạo nghiệp mà, chả biết ai cho cô lá gan đó nữa.

“A a a sao chị lại không ngắm chuẩn vậy nè!!”

Nghe thấy tiếng than thở của cô, Lâm Trăn đoán cô mới chơi bản Mobile nên chưa biết bí quyết bắn. Mặc dù bản PC hay bản Mobile thì vẫn

là một trò nhưng thao tác lại khác nhau một quãng xa, cậu cũng phải tập mãi mới thuận tay được. Sau khi đạt tiêu chuẩn cậu mới dám mời Nicetree chơi cùng chứ cậu mà cũng gà mờ thì không gánh cô được rồi.

“Chị ơi, chị...”

Lâm Trăn lên tiếng, cậu đang định hướng dẫn Nicetree thì đã bị một giọng nam đột ngột vang lên ngắt ngang.

“Cô phải dùng tay phải để điều chỉnh màn hình còn tay trái thì nhấn nút bắn.”

Giọng của Giang Trường Vũ bỗng nhiên vang lên khiến Tô Mộ Mộc giật bắn, cô bật người dậy: “Sao anh lại vào đây?”

“Quên lấy quần áo.”

【Đệt!!! Tin động trời!! Đêm hôm bên cạnh chị gái nhỏ có đàn ông!!
】

【Đàn ông!!!! 】

【Đã vậy còn lấy quần áo?? Tự bố nào thêm một vụn chữ 】

Lâm Trăn: “...”

Tô Mộ Mộc đang chơi nên không thấy màn hình bình luận, cô không biết mình đã bị các fan trên mạng bỏ vào bộ phim máu chó được chiếu lúc 8 giờ.

— Hết chương 21 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Ghen

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ đang bận nói chuyện với Giang Trường Vũ thì trong điện thoại chợt có tiếng súp.

“Cậu chờ chút.” Tô Mộ Mộ lập tức dời sự chú ý của mình về trò chơi.

“Đây đây, người ở đây, cô xem bản đồ thu nhỏ này.” Giang Trường Vũ đứng ngoài xem Tô Mộ Mộ vụng về nổ súng còn sót ruột hơn cả cô nên hóa thân thành bác tài xế già ngồi bên cạnh tay lái chỉ đạo, nhắc: “Cô xem dấu chân trên bản đồ thu nhỏ này, đó chính là nhắc nhở hướng địch.”

“Ồ, Mobile có tính năng thông minh ghê.” Bây giờ Tô Mộ Mộ mới phát hiện ra điểm khác biệt, trong PC, nếu mắt bạn không tinh thì đừng nói tới chuyện bắn, có khi chết rồi bạn còn không biết người ta giết mình thế nào.

‘Tôi là ai’ ‘đây là đâu’ ‘ai bắn thế’ diễn hình.

Giang Trường Vũ không biết Tô Mộ Mộ đang so sánh với bản PC, cậu ta chỉ nghĩ đơn giản là Tô Mộ Mộ đang khen tính năng của trò chơi chứ không biết là cô đang ghê bản Mobile này này gà. Nếu trong đoàn ghi hình có máy tính thì cô đã không chơi.

Lâm Trần nghe Nicetree trò chuyện cùng người đàn ông lạ, cậu trượt tay, ấn nhầm, chết.

“Cây Nhỏ à, sao cậu lại chết thế.”

Lâm Trăn đang nghĩ xem mình nên lấy cớ gì thì chợt nghe thấy tiếng cười sang sang ở đầu dây bên kia: “Ha ha ha gà.”

Lâm Trăn: “...”

【Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha, Thụ Ca gà 】

【Ôi mẹ ời hài quá 】

Thấy Treetreetwo chết, một mình cô chơi cũng không có gì vui nên từ bỏ, nói: “Thôi, cậu chết rồi thì chị nghỉ luôn đây.”

Nghe được những lời ấy, Lâm Trăn thấy khá là vui vẻ nhưng mây đen trong lòng cậu còn chưa kịp tan đi thì lại nghe thấy giọng nam xa lạ nói: “Còn có bảy tám phút nữa là bắt đầu quay rồi, không đủ thời gian chơi đâu.”

Trần Lâm Trăn nổi gân xanh, bảy tám phút đủ để anh đáp xuống thành hộp, rồi lại hộp, tiếp tục hộp, thành hộp tinh luôn đó tin không.

“À phải rồi, kịch...”

“Cậu chờ đã!” Tô Mộ Mộc hét lớn, cô sợ Giang Trường Vũ lỡ miệng nói ra làm lộ thân phận nghệ sĩ của mình.

“Ừ, vậy chị out trước nha. Cây Nhỏ à, lần sau chúng ta chơi tiếp nhé.” Tô Mộ Mộc vội vàng logout.

“Bạn cùng chơi không biết tôi là nghệ sĩ.”

“Ồ.” Giang Trường Vũ chợt hiểu ra nhưng cậu ta không hỏi nhiều: “Đúng rồi, với cái thao tác lúc nãy thì cô không muốn chơi cùng bọn tôi vì sợ bọn tôi cười cô gà phải không?”

“...” Cô gái tay to* cười gượng: “Đúng đó, ngại tạo thêm phiền phức cho mọi người.”

(*) Tay to: Ý nói những người chơi game cực kì giỏi, có thể gánh được đồng đội của mình.

“Không sao, lần sau chơi cùng đi. Cô có thể kéo cả bạn mình theo. Yên tâm, tôi sẽ cẩn thận không để lộ thân phận của cô.”

Tô Mộ Mộc ứa mồ hôi, bạn Giang à, chúng ta không đủ trình để gánh Treetreetwo đâu.

Vì thế, tối hôm sau, DUO ‘ân ái’ biến thành bộ ba ‘có tính người’.

Giang Trường Vũ hỏi: “Chúng ta nhảy thành phố Yasnaya Polyana nhé?”

Tô Mộ Mộc không có ý kiến gì: “Được.”

Lâm Trần: “...”

Giang Trường Vũ: “Bạn số 3 ời, bạn tên là Một Gốc Cây Nhỏ hả? Bạn nói chuyện được không?”

Lâm Trần trợn mắt nhìn ID Giang Trường Vũ rồi tâm không cam lòng không nguyện ừ đáp lại.

Bản Mobile có thể đặt tên bằng tiếng Trung, nhắc tới cũng khéo, tên của Giang Trường Vũ là Một Quả Cam Lớn còn tên của Tô Mộ Mộc là Tiểu Tiên Nữ Sắp Nổ. Ai lướt qua tên của cái đội này sẽ tưởng Một Gốc Cây Nhỏ và Một Quả Cam Lớn là tên đôi.

Giang Trường Vũ đùa: “Tên hai đứa mình hợp ghê.”

Lâm Trần: “...”

Giang Trường Vũ nhiệt tình nói: “Chơi trò này phải nói chuyện, cậu cứ nói thoải mái đi đừng ngại ngần gì nhé.”

Lâm Trăn: “...”

Thấy Treetreetwo mãi không lên tiếng, Tô Mộ Mộc gọi thử: “Cây Nhỏ?”

Lâm Trăn: “Ừm.”

Giang Trường Vũ buồn cười nói: “Cậu bạn này bẽn lễn ghê, cô phải dạy cậu ta nhiều vào.”

Tô Mộ Mộc đang nghĩ xem Treetreetwo bị gì, sao tự dừng lại kì lạ thế này nên không kịp nghe những lời Giang Trường Vũ nói, cô đáp lại theo quán tính: “Dạy cái gì?”

“Yêu cầu đầu tiên chúng ta cần có là mặt dày, cấp cao hơn người ta gọi là không biết ngượng. Bạn cô bẽn lễn thế này, cô chỉ bảo cho cậu ta chút đi.”

Tô Mộ Mộc: “...”

Không, chắc chắn là cậu đã hiểu lầm rồi, cái từ bẽn lễn đó không có liên quan gì tới Treetreetwo cả.

Lâm Trăn: “...”

Tôi bẽn lễn cái con khỉ khô á, tôi chỉ không muốn quan tâm tới anh thôi há.

Tô Mộ Mộc giải thích: “Cây Nhỏ không phải là người bẽn lễn đâu.”

Giang Trường Vũ hỏi lại: “Vậy tại sao cậu ta lại không nói chuyện?”

Nghe hai người bên kia đối đáp trò chuyện với nhau, Lâm Trăn bực dọc nói: “Kết nối mạng không ổn định.”

Nghe giọng nói ồm ồm của Treetreetwo, cô nhận ra cậu đang khó chịu nhưng vương Giang Trường Vũ bên cạnh nên không tiện hỏi nhiều. Có điều sau khi vào trận, Tô Mộ Mộc lo lắng cho cảm xúc của Lâm Trăn nên hết sức ân cần.

Súng, máu, mũ 3 giáp này nọ cô ưu tiên đưa hết cho Treetreetwo.

Tô Mộ Mộc hỏi Treetreetwo: “Ở đây có M4 này cậu có lấy không?”

Giang Trường Vũ la làng la xóm lên: “Ơ Mộc Mộc, sao cô bắt công thế? Tôi ở ngay kế bên mà sao cô chỉ hỏi cậu ta không hỏi tôi?”

“Cậu có AKM rồi.”

Giang Trường Vũ không chịu: “Bắn AKM đâu có đã bằng M4.”

Thấy Giang Trường Vũ chạy sang nhà mình, Tô Mộ Mộc nhanh tay nhặt súng lên.

Giang Trường Vũ: “Ế?”

Cậu ta thấy Tô Mộ Mộc chạy một vòng sang chỗ Treetreetwo ném khẩu súng xuống: “Cậu cầm đi.”

Nhìn cây súng Nicetree đưa sang, khóe môi Lâm Trăn nhếch lên, tâm trạng đỡ hơn nhiều.

Giang Trường Vũ: “...”

Cái này không phải là bắt công nữa mà là cực kì bắt công luôn!

“Mộc Mộc, cô nữ đối xử với một người đẹp trai ngời ngời như tôi thế à, đáng lòng quá.”

“Hết cách, nếu cậu muốn thì có hàng ngàn hàng vạn cô bạn gái...”
Nói được nửa chừng thì cô sửa lại: “Hàng ngàn hàng vạn em gái xếp hàng tặng súng cho cậu.”

Tô Mộc Mộc không hề xuyên tạc, cô có đầy đủ cơ sở khi nói như thế. Có một nghệ sĩ trong giới từng để lộ thân phận của mình, sau đó bị 99 người chơi khác đuổi theo khắp bản đồ, biến 【PUBG】 thành 【Running Man】. Còn một lần khác cô với Cây Nhỏ chơi DUO gặp phải fan cậu, thế là có hai đội chạy tới cho súng, cho xe, cho đồ đủ kiểu.

Đó là sức mạnh của fan.

Khi ba người vào đến bo cuối, Giang Trường Vũ xung phong chết đầu: “Tôi chết rồi, hai người tiếp tục đi. Tôi đi vệ sinh cái, cố lên, giết chết chúng nó đi!”

“Ấy ấy, Giang Trường... Giang ấy ấy, cậu để ý hình tượng tí đi.”

“Hả?”

“Cây Nhỏ là streamer, có rất nhiều người nghe thấy lời cậu nói.”

Tô Mộc Mộc nghĩ thầm, uầy, nếu để cho đám fan bản gái của Giang Trường Vũ biết ‘hoàng tử bé của chúng ta cũng biết đi toilet’ thì chả biết có vỡ mộng không.

Hơn nữa trước đó Tô Mộc Mộc cũng đã dặn rồi, cô sợ Giang Trường Vũ đang chơi thì bật thốt ra một câu tao đ*t con m* mày.

Sau đó mà lỡ bị đào ra thì cội lòng của cả ngàn fan nữ sẽ tan nát, lúc đó tội lỗi của cô nặng dừ dằn lắm.

Dựa vào kết quả quan sát của cô trong mấy ngày làm việc cùng Giang Trường Vũ thì ngoài thấp thỏm ra chỉ có lo lắng.

“Streamer hả?” Giang Trường Vũ nói: “Tôi cũng từng làm streamer, cái lần lên chương ấy ấy ấy... Nói chung là tôi từng làm streamer rồi.”

Nhớ lời lời Tô Mộ Mộ dặn đừng để lộ thân phận nghệ sĩ, Giang Trường Vũ ậm ờ nói cho qua.

Nghe hai người bên kia ầm ừ như đang làm cái gì đó mờ ám, Lâm Trần nhú mày.

Lâm Trần khó chịu nói: “Bây giờ em không có livestream.”

Giang Trường Vũ hiểu, bảo: “Tôi hiểu mà, bây giờ nhiều người đi làm streamer lắm nên rất khó nổi tiếng, mà không có ai xem thì chẳng còn tâm trạng gì. Ấy ấy ấy, tôi đi vệ sinh cái đã, đau bụng đau bụng.”

Lâm Trần nổi gân xanh.

Chờ Giang Trường Vũ đi mất, Tô Mộ Mộ quay sang hỏi: “Cậu ta không có ý gì đâu, cậu đừng để bụng nhé.”

Lâm Trần cực kì để bụng hừ đáp: “Không sao.”

Tô Mộ Mộ do dự, cô nhìn trái ngó phải để xác định là không có ai rồi mới hỏi khẽ: “Tâm trạng cậu không vui hả?”

“Hơi hơi.” Lâm Trần thành thật thừa nhận.

“Sao... Sao vậy?” Tô Mộ Mộ thấp thỏm hỏi, tim cô đập nhanh.

Lâm Trần thở dài: “Em không làm được bài thi cấp 6, không biết có đậu nổi không.”

“Ồ.” Tô Mộ Mộc hiểu ra, gật đầu. Xem ra cô ảo tưởng hơi nhiều rồi, may mà cô chưa mất mặt vì tưởng là ai cũng yêu mình. Sau khi điều chỉnh lại tâm trạng, cô trêu chọc: “Đúng là nổi sầu của thanh niên trẻ, hâm mộ ghê.”

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Tâm Tư Khó Hiểu Của Chàng Trai Trẻ

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Sau khi Giang Trùng Vũ bỏ đi, bầu không khí giữa hai người trở nên lúng túng theo một cách khó hiểu nào đó.

Tô Mộ Mộc có thể cảm nhận được tâm trạng khó chịu của Treetreetwo.

“Chị ơi, em đi nghe điện thoại đã.”

Vừa nói hết câu thì đầu dây bên Treetreetwo im bật, Tô Mộ Mộc thở phào nhẹ nhõm rồi nhàm chán nhìn màn hình chờ của trò chơi.

Điều khác với bản PC là Treetreetwo chơi tài khoản na, mặc chiếc áo sơ mi trắng hoa văn trái tim và đội chiếc mũ lưỡi trai ngẫu lòi. Tô Mộ Mộc chọt vào nhân vật trên màn hình—— Giờ nào rồi, điện thoại của ai thế nhỉ?

~~~~~

“Một tháng sau, trực tiếp Tinh Hải tổ chức lễ trao giải cuối năm cho streamer được yêu thích nhất, em có đi không?”

“Sao vậy? Chị à, đám nhân viên bên Tinh Hải nhà chị chết hết rồi hả, sao lại để bà chủ tự đi thông báo thế này?” Lâm Trần nói rất vội.

Người gọi cho cậu là Lâm Huyền, BOSS của trực tiếp Tinh Hải và cũng là chị họ cậu, vì hai người rất thân nên mỗi lần gọi nhau hai người thường bỏ luôn chữ họ.

“Ồ, em bị ai chọc giận rồi chạy tới chỗ chị trút hả?” Lâm Huyền chắc chắn, nói: “Em block hết đám người bên Tinh Hải rồi đấy thôi? Bảo họ thông báo cho em bằng niềm tin à.”

“Ờ.” Lâm Trần nhớ tới tiêu đề bảo cậu dẫn gái đi ăn gà lần trước, sau đó cậu đã block hết tất cả những người liên quan đến Tinh Hải: “Đáng đời, gài ai không gài lại đi gài em. Chị về dạy lại họ đi nha, đừng có soạn tiêu đề bậy bạ nữa, em không có dẫn con gái đâu.”

“...” Lâm Huyền dờ khóc dờ cười: “Được rồi, nhiều chuyện quá. Lần trước em block hết khiến bọn họ hốt hoảng chạy đến chỗ chị chịu đòn nhận tội, sợ mịch lòng em kia kìa.”

“Đúng là mịch lòng em rồi đấy, bịa đặt sinh sự đó OK? Lâm Trần nói rất nghiêm túc: “Cái đó mà được chia sẻ trên 500 là phải chịu trách nhiệm đó.”

“Thôi thôi, chị không nói lại em rồi. Em bỏ block bọn họ đi, chị nghĩ là em sẽ không muốn đến lễ trao giải đâu nhì, tới lúc đó em không cần phải có mặt, đưa chút thông tin...” Lâm Huyền tự sắp xếp những vấn đề tiếp theo.

“Em đi.”

“Để bọn họ làm... Cái gì, cái gì? Hả? Sao em lại đột ngột thay đổi suy nghĩ vậy?” Lâm Huyền rất ngạc nhiên.

“Không có gì, dù sao thì em cũng đã lên năm tư, sắp tốt nghiệp rồi nên không cần phải lo gặp phiền toái gì ở trường nữa.” Lúc trước cậu chọn giấu mặt để lãng lạng đi học.

“Chắc, em là em trai chị, đuôi em vừa giơ lên là chị đã biết em muốn gì rồi. Thằng thẳng được khoan hồng, chống cự bị nghiêm trị. Từ trước đến nay em luôn giấu mặt, sao hôm nay lại đổi tính, muốn lộ mặt ra vậy?”

“Em chị đẹp trai thế này, lộ ra cũng không làm chị mất mặt, sợ gì.”

Trong đầu Lâm Trăn lại vang lên câu nói của Một Quả Cam Lớn ‘Mộc Mộc, cô nữ đối xử với một người đẹp trai ngời ngời như tôi thế à, ghen lòng quá’.

Xí, làm như mình anh đẹp trai ấy!

Thấy Lâm Trăn vòng vo không nói, Lâm Huyền chắc chắn ở đây có vấn đề.

“Chị nhớ hồi trung học có một lần em bị động kinh, tự dừng quyết chí chăm chỉ học hành, khi đó...”

Lâm Huyền còn chưa dứt lời thì đã bị Lâm Trăn ngắt ngang: “Chỉ có mình chị nghĩ học hành chăm chỉ là động kinh thôi.” Lâm Trăn không nói nhảm với Lâm Huyền: “Nói chung là hôm đó em đến, thời gian cụ thể thì chị bảo người bên Tinh Hải báo lại sau nha.”

Vừa dứt lời lập tức cúp điện thoại, khi cậu quay lại trò chơi thì nhân vật Nicetree vẫn đứng ở màn hình chờ, không biết là đang treo máy hay là vẫn ở đó.

“Chị gái nhỏ ời, chị còn đó không?”

“Đây.” Tô Mộ Mộc lấy lại tinh thần: “Cậu nhận điện thoại xong rồi hả?”

“Xong rồi.” Nghĩ đến lễ trao giải streamer của Tinh Hải một tháng sau, cậu bỗng thấy hào hứng hơn hẳn: “Chị chơi tiếp không?”

Tô Mộ Mộc thấy hình như tâm trạng Treetreetwo đã tốt lên sau khi nhận điện thoại, nên người hay việc có thể khiến cậu buồn hay vui vẻ gì đó chẳng liên quan gì tới cô cả.

Nghĩ thế, Tô Mộ Mộ ngượng ngùng sờ mũi. Cô đang nghĩ gì thế này, điều này quá đối mình thường mà? Cô cần gì phải buồn?

“Chị gái nhỏ ơi, lúc này Tinh Hải gọi điện bảo em tham gia lễ trao giải Tinh Hải.”

Lâm Trăn không thể giấu được tâm sự của mình nên ngoan ngoãn khai ra.

“Cậu có giải cả?” Tô Mộ Mộ cười nói: “Chúc mừng nha.”

Thì ra là điện thoại đến từ trực tiếp Tinh Hải, Tô Mộ Mộ vừa chúc mừng vừa lắc lư theo câu kết luận ấy.

“Dạ.” Lâm Trăn nghĩ đến tháng 1 Nicetree vẫn còn đang đi làm nên nhắc cô: “Tới lúc đó chị nhớ xem trực tiếp nha.”

“Được, chắc chắn chị sẽ xem, cố vũ cho cậu.”

“Mộc Mộc, A Giác tìm tôi chơi DUO, hai người chơi đi na.”

Giọng của Giang Trường Vũ đột ngột xen vào. Cậu ta đứng khá xa nói vọng vào chỗ Tô Mộ Mộ: “Đúng rồi, sắp bảo nửa tiếng sau làm thêm một đoạn, cô để ý thời gian nhé.”

“Biết rồi, cảm ơn.”

Lâm Trăn nghe thấy giọng của Một Quả Cam Lớn, hình như sau đó anh ta đi mất nhưng cậu nhớ được một từ.

“Mộc Mộc?”

“Ồi?” Tô Mộ Mộ đáp lời Treetreetwo theo bản năng.

“Là chữ Mộc nào vậy chị?”

“Mộc trong gỗ mộc ấy, hai mảnh gỗ.”

Thật ra lúc mọi người gọi cô theo kiểu thân mật thì Tô Mộ Mộc cũng không biết rốt cuộc nó là ‘Mộ Mộ’ hay là ‘Mộc Mộc’ nữa. Nhưng để tránh bị lộ, cô cứ nói là Mộc Mộ đi thì hơn. Dù sao thì bỏ thêm cái họ vô ‘Mộ Mộ’ nữa là mọi thứ lộ ra hết rồi.

Lâm Trần cười khế: “Vậy là mộc trong chữ Lâm của em rồi?”

“Ha?” Hai má Tô Mộ Mộc nóng lên, lấp ba lấp bấp: “Đúng... Đúng rồi.”

“Em gọi chị là Mộc Mộ luôn được không?”

Giọng nói ấm áp như ánh mặt trời đang cẩn thận dò hỏi lọt vào tai khiến tim Tô Mộ Mộc mềm nhũn, mềm mại như những thứ được phơi dưới ánh mặt trời.

“Được...”

Lúc trả lời, cả Tô Mộ Mộc cũng không để ý đến sự dịu dàng của mình.

“Mộc Mộ.” Lâm Trần khẽ gọi.

Tiếng gọi của Treetreetwo làm ruột gan Tô Mộ Mộc rối bời, chẳng biết có nên đáp lại không.

Tô Mộ Mộc hơi sầu não, khi không gọi gọi cái gì, cứ như thẳng khờ ấy, làm cô cũng ngu theo.

Không ngờ, sau đó Treetreetwo lại thốt ra một câu chữ——“Ông anh Một Quả Cam Lớn đột nhiên nhảy xuống xe, xấu bụng quá.”

Thật ra trong câu trách móc ấy có cất giấu âm mưu nho nhỏ của chàng trai trẻ, ẩn ý là vòng vo nói có người khác quan trọng hơn nên Giang Trường

Vũ mới chuồn mất? Hay là anh ta chê chúng ta nhàm chán quá nên bỏ đi?

Nói chung là đang lên án.

Lâm Trần không biết đã cho người ta leo cây bao nhiêu lần nhưng vẫn mạnh mẽ cạnh khỏe người khác.

Nghe Treetreetwo nói, Tô Mộ Mộc bật cười. Cô cứ tưởng là Treetreetwo không thích Giang Trường Vũ, nhưng xem ra là cô lo nghĩ quá nhiều rồi. Mới chơi đó mà đã không nhớ để người ta đi rồi?

Nếu Lâm Trần biết được suy nghĩ của Tô Mộ Mộc thì chắc cậu sẽ hộc máu.

Tô Mộ Mộc trêu ghẹo: “Hoàng tử của Một Quả Cam Lớn tìm cậu ta rồi nên tất nhiên là phải nhảy xe.”

Đây là một trò đùa trong tổ chương trình, Giang Trường Vũ mới gặp đã thân với một cậu thịt tươi khác tên là Kha Giác, chơi game cực kì ăn ý với nhau. Lần trước có một trò chơi nhập vai, Giang Trường Vũ vào vai công chúa, Kha Giác sắm vai hoàng tử còn Tô Mộ Mộc là con rồng hung dữ muốn cướp công chúa, bọn họ vài mấy khác mời khác diễn một vở kịch gây cười, sau đó trong đoàn bắt đầu đùa nhau gọi công chúa Giang Trường Vũ và hoàng tử Kha Giác.

“Hoàng tử??” Giọng Lâm Trần cao vút.

Tô Mộ Mộc nghĩ Lâm Trần không biết trò đùa trong tổ làm chương trình nên cũng không GET công chúa Giang Trường Vũ, cô đang định giải thích thì giọng nói hí hửng của Treetreetwo vang lên.

Lâm Trần tự động bỏ não, tâm trạng vui vẻ: “Thì ra là bạn trai à, vậy chúng ta không nên chia cắt công chúa với hoàng tử ha.”

Tô Mộ Mộc bên này nghe thấy giọng cậu có vẻ hớn hở lắm, hết như con chim nhỏ cứ nhảy tung tăng ấy.

“Cây Nhỏ...”

“Chị gái nhỏ yên tâm, em không kỳ thị gì đâu. Tư tưởng của em OPEN lắm, chị cứ yên tâm, yên tâm.”

“Đúng rồi, lần sau bọn họ có muốn chơi PC thì cứ đến tìm em, em vác bọn họ bay!”

“Súng với đầu người gì đó cho họ hết!”

Tô Mộ Mộc: “...”

Sao Treetreetwo nghe xong lại vui vẻ thế nhỉ?

Rốt cuộc là sao?

Ai đó làm ơn thông nào cô cái đi, có đáp án tham khảo cho lời giải của bài toán năm bắt được tâm tư suy nghĩ khó hiểu của chàng trai trẻ này không?

— Hết chương 23 —

Tác giả nói nhảm

Tính ra thì cách cái màn hình, không ai thấy được mặt nhau nên dễ bỏ não ra các thể loại máu chó lắm, Thụ Ca nghĩ thấy mùi nguy hiểm nên quyết định dùng tới sắc dụ rồi.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Người Đến Bất Ngờ

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tổ làm chương trình của Tô Mộ Mộ di chuyển đến vùng duyên hải miền nam của tổ quốc để tiếp tục ghi hình. Bây giờ đang là mùa đông, vừa đến biển là cảm giác sung sướng thoải mái khi hè về lại ùa vào lòng.

Lúc quay mấy tập trước bị lạnh nên mọi người phải quấn mình như cái bánh chưng, lần này ra biển cuối cùng cũng được giải thoát, ai cũng ném lớp áo lông dày đi đổi thành trang phục mùa hè mát mẻ.

Trong tay Quan Hi có mấy nghệ sĩ nên không thể đi theo Tô Mộ Mộ mọi lúc mọi nơi. Dù vậy, anh ta ở cách xa hàng ngàn cây số vẫn nhắn tin dặn dò cô.

“Tập quay ngoài bãi biển sẽ có một khách mời đặc biệt, cô nhớ ăn mặc đẹp lên, đừng để thua người ta đó!”

Nghệ sĩ nổi tiếng thường có stylist chuyên nghiệp riêng, Tô Mộ Mộ chỉ là một nghệ sĩ bình thường nên cô phải tự xử lý. May mà gout ăn mặc của cô khá tốt, không dễ mắc những lỗi quá mù mắt nên Quan Hi rất yên tâm.

Tô Mộ Mộ dở khóc dở cười, đây có phải là cuộc thi sắc đẹp đâu. Nhưng cô biết Quan Hi luôn muốn tốt cho mình nên ngoan ngoãn bày tỏ mình biết rồi.

Người còn nhiều chuyện hơn Quan Hi chính là Giang Trường Vũ, lúc đi ngang qua Tô Mộ Mộc đã cố ý nói một câu: “Nghe trợ lý tôi nói nữ khách mời lần này đẹp lắm nha.”

“Vậy càng tốt, mấy tập trước toàn là nam khách mời, cuối cùng cũng có một cô gái tới để tôi không phải cô đơn rồi.” Tô Mộ Mộc cười tủm tỉm: “Tính ta thì tôi cũng xinh lắm.”

Giang Trường Vũ: “...” Mấy anh chàng đẹp trai như lá cây vây quanh cô vậy mà lại bị đóa hoa Tô Mộ Mộc chê ỉ chê ôi!

Giang Trường Vũ đến báo tin xong vẫn đứng lượn lờ quanh Tô Mộ Mộc mãi không chịu đi.

“Cậu còn chuyện gì cần nói hả?”

“Ồ, định hỏi cô tối nay có muốn đi ăn gà không?”

“Đi.”

Giang Trường Vũ chần chừ ấp úng hỏi: “Cây Nhỏ thì sao? Cậu ta có chơi không?”

Mắt Giang Trường Vũ lóe sáng nói: “Tôi thấy cậu ta chơi giỏi lắm luôn, đi với cậu ta thì xác suất ăn gà tăng cao đáng kể.”

Tô Mộ Mộc chợt hiểu ra, cười nói: “Được, tới lúc đó tôi mời cậu vào. Nhưng mà cậu với Kha Giác đừng có đến phòng tôi, ánh mắt của quản lý cậu hôm qua có thể giết chết tôi đấy.”

“Đừng để ý tới anh ta, anh ta cứ tưởng tôi làm bằng vàng, ai tới cọ cũng sáng bóng ấy.” Giang Trường Vũ nhún vai, sau đó chờ mong nói: “Vậy tối nay không gặp không về nhé!”

Nhìn bóng lưng Giang Trùng Vũ, Tô Mộ Mộ oán thăm. Nhiệt tình tới mời cô là giả, muốn kéo thêm Cây Nhỏ mới là thật. Ủây, đúng là con trai! Chơi game là quan trọng nhất.

Một ngày trước khi 《Đêm nay chạy trốn thôi!: Tập bãi biển 》 chính thức ghi hình, Tô Mộ Mộ gặp được nữ khách mời đặc biệt. Cô ngớ người, không ngờ người đó lại là Đường Tiểu Kiều.

Vóc dáng nhỏ nhắn đáng yêu của Đường Tiểu Kiều mặc chiếc váy hoa dài, mái tóc dài ba ba theo gió ngọt ngào không nói nên lời. Cô bé ngoan ngoãn đứng bên cạnh đạo diễn, được ông ấy dẫn đi chào hỏi từng người trong nhóm khách mời cố định.

Đường Tiểu Kiều đi tới chỗ Tô Mộ Mộ, mỉm cười vươn tay ra: “Xin chào, em là Đường Tiểu Kiều.”

“Xin chào, tôi là Tô Mộ Mộ.”

Đường Tiểu Kiều đảo mắt, hỏi: “Em có thể gọi chị là chị Mộ Mộ không?”

Tô Mộ Mộ lớn tuổi hơn Đường Tiểu Kiều nhiều nên cô bé gọi chị cũng đúng thôi.

“Đương nhiên là được.” Tô Mộ Mộ vừa trả lời vừa quan sát cô bé, âm thầm cầu mong đối phương không nhận ra mình.

Giọng nói ngọt ngào nũng nịu của Đường Tiểu Kiều hết như miếng bánh mật, tính cách cô bé cũng hoạt bát đáng yêu nên rất được lòng người trong đoàn, nhưng duyên của cô bé với phái nữ lại không tốt mấy.

“Khách mời vừa tới là streamer đúng không, ngực to thật, chả biết có phải là silicon không.”

“Chắc chắc là silicon, mấy cô gái thời nay có thể làm tất cả để nổi tiếng, nhất là dùng dao kéo trên người mình.”

“Nghe là biết cái giọng ông ọ của cô ta dùng để quyến rũ đàn ông, mới đến có mấy ngày đã xoay đám người trong đoàn như xoay dế.”

“Ôi, cười ta có đẹp người ta có quyền, cô khỏi ở đó đỏ mắt*.”

(*) Đỏ mắt ghen tị

“Ai thèm đỏ mắt, chỉ có quý mới biết cô ta đã làm cách gì để vào đoàn.”

Phòng rửa tay nữ chưa bao giờ thiếu lời đồn vì lúc nào đám con gái cũng ở trong này dặm phấn trang điểm rồi tiện thể lại tán gẫu mấy câu. Chẳng may, màn tám chuyện đầy máu chó này bị Tô Mộ Mộc nghe thấy. Thật ra cô không thích xen vào chuyện của người khác lắm, có rất nhiều lời đàm tiếu sau lưng bạn và dù bạn có làm gì thì người ta cũng tìm được cái cớ để soi mói, cách tốt nhất chính là ngó lơ.

Nhưng lần này bọn họ thật sự rất quá đáng! Vì—— Tám thì tám chứ, chiếm nhà vệ sinh không chịu đi rồi còn tám càng lúc càng high là sao!

Tô Mộ Mộc không rảnh trốn trong buồng ngủ ‘mùi toilet’.

Thấy hướng tán chuyện dần chuyển sang Đường Tiểu Kiều dùng thủ đoạn đặc biệt nào đó để vào đoàn, Tô Mộ Mộc ho khẽ, đẩy cửa tạo tiếng vang rồi mới chậm chạp bước ra ngoài.

Mấy người bên ngoài nghe thấy có tiếng bèn tản đi như một cơn gió, không dám nán lại vài giây để đụng mặt cô.

Tô Mộ Mộc ra bồn rửa tay, chợt nghe thấy trong buồng bên cạnh có tiếng nước nở khe khẽ. Cô khựng lại, khẽ thở dài để lại một túi khăn giấy

trên bàn rồi lập tức đi mất.

Khi chương trình bắt đầu quay, chẳng rõ có phải vì trong sáu khách mời chỉ có mình Tô Mộ Mộ là nữ trong cả đám nam không mà Đường Tiểu Kiều rất bám cô. Cô bé ân cần theo trước đuổi sau, câu nào câu nấy toàn chị Mộ Mộ, chịu khó cực kì.

Trong chương trình thường có mấy trò chơi nhỏ, trò nào cũng đòi hỏi rất nhiều thể lực, thỉnh thoảng Đường Tiểu Kiều không chịu nổi Tô Mộ Mộ sẽ giúp đỡ một tay, sự săn sóc ấy khiến Đường Tiểu Kiều ngày một thân thiết với cô.

Nhưng Tô Mộ Mộ mệt tim lắm! Vì Đường Tiểu Kiều cứ theo không mãi rồi, cô sợ cô bé nhận ra tên ingame nên không vào đó mấy ngày nay, ngựa tay gần chết.

Bên này Tô Mộ Mộ đang ngựa tay vì không được vào game, Treetreetwo bên kia là cả một bầu trời u ám. Dạo gần đây Treetreetwo vào game tàn sát rất bừa bãi, làm mới kỷ lục mạng người của mình mình trong chế độ SOLO, nghe đồn cậu ta giết người quá nhiều nên suýt bị công ty phát hành tưởng là hack rồi cấm luôn tài khoản.

Vì mấy ngày nay làm màu quá nhiều nên trên Weibo nổi lên rất nhiều tranh luận. Có rất nhiều người đồn Treetreetwo là hacker, dùng hack làm màu. Đương nhiên, fan Treetreetwo vẫn ủng hộ cậu, hai bên lời qua tiếng lại cả ngày, chẳng có phút giây nào yên bình.

Tô Mộ Mộ nhìn bình luận trên mạng, cái sau đen hơn cái trước. Tô Mộ Mộ không hiểu mấy người đó lấy đâu ra nhiều tinh thần đến vậy, ăn no rừng mờ leo lên mạng nói xấu cả thế giới.

Tô Mộ Mộ hơi lo lắng gửi tin nhắn an ủi Treetreetwo, cô sợ cậu nghĩ quẩn vì mấy cái bình luận bôi nhọ kia.

Treetreetwo trả lời rất nhanh.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ, chị đây rồi! Chị có xem video của em mấy hôm nay không? 32 kill có ngẫu không?

Cách cái màn hình nhưng Tô Mộ Mộc vẫn cảm nhận được sức sống và nhiệt huyết của Treetreetwo, cô có lo nghĩ nhiều quá không nhỉ...

Cây Nhỏ Ánh Dương: Em không quan tâm tới mấy lời bôi nhọ đó đâu, chị gái nhỏ đừng lo lắng. Đúng rồi, trong hai bộ này chị thích bộ nào?

Tô Mộ Mộc xem tấm hình Treetreetwo gửi sang, là hai bộ vest. Cô lập tức đoán ra mục đích Treetreetwo hỏi.

Tô Mộ Mộc: Cậu định mặc đến buổi lễ trao giải hả?

Cây Nhỏ Ánh Dương: Dạ, em nghĩ ánh mắt của con gái sẽ tốt hơn.

Nhìn thấy dòng tin ấy, Tô Mộ Mộc buồn cười, Cây Nhỏ giới nịnh ghê.

Tô Mộ Mộc: Mặc bộ bên trái đi, kiểu dáng ấy trông trẻ trung hơn.

Tô Mộ Mộc: Đợi đã, chị không biết cậu trông thế nào nên không dám chắc chắn cậu mặc bộ nào đẹp hơn đâu.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Không sao, em mặc bộ nào cũng hợp.

Tô Mộ Mộc: Vậy cậu bảo chị chọn chi?

Treetreetwo không nói gì mà chỉ gửi mặt cười sang.

Dường như lý do nằm trong sự im lặng ấy, với Treetreetwo thì bộ nào cũng như nhau nhưng được Tô Mộ Mộc chọn thì khác.

Nghĩ tới đó, Tô Mộ Mộc vụt đỏ. Bây giờ, cô không còn đủ dung lượng não để ngẫm xem mình có đang ảo tưởng không nữa rồi, cô chỉ biết đầu

mình đang nóng cháy và đang có dấu hiệu bùng nổ.

Không muốn nghĩ sâu thêm nữa nên Tô Mộ Mộc gõ chữ đổi sang chuyện khác.

Tô Mộ Mộc: Lễ trao giải được tổ chức ngày 16 tháng 1 đúng không?

Treetreetwo: Đúng rồi, bắt đầu lúc 2 giờ chiều. Chị nhớ xem trực tiếp nha.

Tô Mộ Mộc đi xem lại lịch quay, sau khi chắc chắn hôm đó không bận gì mới đi đặt sẵn đồng hồ báo lịch để bảo đảm mình sẽ không quên.

~~~~~

Quay xong tập bãi biển, Đường Tiểu Kiều rời khỏi đoàn ghi hình. Trước khi đi, cô bé có lòng tặng cho Tô Mộ Mộc một cái khăn choàng cổ và đôi bao tay.

“Đến khi mọi người di chuyển sang điểm ghi hình tiếp theo thì sẽ lạnh lắm.” Đường Tiểu Kiều vui vẻ nói: “Nên hôm ghi hình xong em có đi dạo cửa hàng, lúc thấy khăn choàng và đôi bao tay này em đã nghĩ nó hợp với chị Mộc Mộc nên mua, mong là chị sẽ thích.”

“Cảm ơn em.” Tô Mộ Mộc vuốt chiếc khăn mềm mại, cười nói: “Đẹp lắm.”

Trong mấy ngày ghi hình, tuy Tô Mộ Mộc vẫn chưa thân với Đường Tiểu Kiều đến mức bày tỏ tình cảm nhưng hai người vẫn trò chuyện với nhau rất vui. Ít nhất thì về sau cô có hay chơi game với Đường Tiểu Kiều, dù cô chỉ dùng tài khoản phụ.

“Anh Trùng Vũ, hi vọng sau này sẽ có cơ hội hợp tác. Tạm biệt anh.” Đường Tiểu Kiều nói với Giang Trùng Vũ, hai tay cô bé trống trơn và mặt

vẫn tỉnh bơ như thường.

Giang Trường Vũ đùa nói: “Sao Tô Mộ Mộ có khăn choàng và bao tay mà anh lại không có?”

Đường Tiểu Kiều nháy mắt: “Để đó cho fan nữ của anh thể hiện tình cảm đấy.”

Tô Mộ Mộ đứng bên cạnh nói theo: “Chuẩn luôn.”

“Đàn ông con trai không thềm so đo với đám con gái.” Giang Trường Vũ phẩy tay, nói: “Về rồi nhớ thường xuyên vào game chơi với bọn anh nhé.”

Trong khoảng thời gian quay, tất cả tình cảm của ekip đều được móc nối thông qua trò chơi. Vì Đường Tiểu Kiều biết chơi, tuy là kỹ thuật cũng thường thôi nhưng ít ra cô bé có thể đoàn kết với đám Giang Trường Vũ.

Đường Tiểu Kiều cười duyên nói: “Nếu anh muốn chơi đến thế thì cứ ôm đùi chị Mộ Mộ đi, có chị ấy ở đây thì lo gì không có đùi.”

Tô Mộ Mộ ngẩn người, cô có cảm giác câu nói của Đường Tiểu Kiều có chứa thứ gì đó, kiểu cứ ẩn ý như nào ấy.

“Ừ, thế cũng đúng, Một Gốc Cây Nhỏ rất bá.”

“Chứ sao.” Đường Tiểu Kiều mỉm cười, cố tình liếc nhìn Tô Mộ Mộ.

Mãi đến khi cô bé đi rồi Tô Mộ Mộ vẫn không biết rõ là cô bé đã nhận ra mình trong những ngày ở cạnh nhau nhưng cố tình không nói hay vẫn chưa hay biết gì, nếu là về trước thì cô phải cảm ơn vì Tiểu Kiều đã không vạch mặt.

16 tháng 1 là ngày đoàn chương trình rời khỏi bãi biển, Tô Mộ Mộ dậy sớm xuống lầu ăn sáng. Lúc đi ngang qua sảnh lớn, cô thấy mọi người

đang dựng sân khấu, hình như định tổ chức một bữa tiệc tối. Nhưng khách sạn lớn nào cũng hay có mấy cái hoạt động đấy nên cô chẳng buồn quan tâm.

— Hết chương 24 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Tôi Không Gánh Cái Scandal Đấy Đâu

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Ăn sáng xong, Tô Mộ Mộ phối hợp với tổ chương trình hoàn thành công việc cuối cùng. Bận bịu khiến thời gian trôi qua rất nhanh, mới chớp mắt đã đến giữa trưa. Khi đồng hồ báo 13h50 vang lên cô mới giật mình nhớ ra, vội vàng mở điện thoại lên tranh thủ xem trực tiếp trong giờ ăn trưa.

“Chị Mộ Mộ đam mê quá nhỉ, giữa trưa ăn cơm vẫn còn xem điện thoại.”

Qua hai tháng làm việc cùng nhau, cả ekip làm chương trình đã đoàn kết một lòng, cô bé trang điểm thấy Tô Mộ Mộ lấy điện thoại ra vừa ăn vừa xem bèn trêu ghẹo.

“Xem trực tiếp.”

“Trực tiếp gì ạ? Game ạ?” Cô bé không chơi game nhưng cô biết đám khách mời bọn Tô Mộ Mộ suốt ngày tụ tập chơi với nhau rất high.

“Tựa tựa thế.” Tô Mộ Mộ nhìn chăm chăm màn hình điện thoại, sợ mình sẽ bỏ mất chi tiết gì đó.

Bấy giờ, trực tiếp buổi lễ trao giải vẫn chưa chính thức bắt đầu, chỉ có hai MC đứng trên sân khấu để giới thiệu.

Thình thoảng màn hình lại xoay tròn, lúc thì hướng về sân khấu khi thì chuyển sang chỗ khác, khi ống kính xoay vòng thì tim Tô Mộ Mộ chột

đập nhanh, sao khung cảnh này quen thế nhỉ?

Cô bé trang điểm nghiêng người sang xem kè: “Ô, sảnh lộ thiên của khách sạn chúng ta đang ở đây mà?”

Lễ trao giải được diễn ra ở ngay khách sạn???

Treetreetwo đang ở cách đây rất gần?

Suy nghĩ bay qua đầu Tô Mộ Mộc còn nhiều hơn cả bình luận trong trực tiếp.

“Chị đi đây một lát.” Tô Mộ Mộc cầm điện thoại vội vã đi đến khu vòm giếng trời.

Vì tổ chức lễ trao giải nên khu vực ấy đã được nhân viên trực tiếp Tinh Hải chặn lại, ai không phải là nhân viên và khách có thiệp mời thì không được vào, nhưng khách sạn có một đài ngắm cảnh ở đối diện sân khấu.

Tô Mộ Mộc ngạc nhiên đứng trên đài cao, trước mặt cô chính là buổi lễ trao giải cực kì náo nhiệt.

“Streamer tiếp theo đây chính là một người rất bí ẩn vì cậu ấy chưa từng lộ mặt ở bất kì một dịp gặp mặt nào, nhưng điều đó vẫn không ảnh hưởng gì đến những người yêu thích cậu trên trực tiếp Tinh Hải.”

“Bây giờ hãy để tôi được mời streamer được yêu thích nhất năm nay, Treetreetwo!”

Khi tiếng vỗ tay chào đón quen thuộc vang lên, một chàng trai cao gầy thoải mái tự tin bước lên sân khấu. Bàn tay sạch sẽ thon dài nhận lấy mic, khoe môi nhếch lên tạo thành một độ cong tươi tắn, bình tĩnh chào hỏi mọi

người dưới sân khấu và ngồi trước màn hình: “Chào mọi người, tôi là Treetreetwo.”

Trông Treetreetwo rất trẻ, dù đứng trên sân khấu nhưng cậu không hề luống cuống, giọng cậu cực kì nhẹ nhàng và ấm áp chứa đựng sức sống của thanh xuân, vóc người cao ráo kia như cánh buồm trắng ngoài biển khơi tự do và phóng khoáng.

Ánh nắng ấm áp ở Thiên Tân chiếu lên gương mặt tuần tú ấy, vẻ mặt tươi cười rực rỡ ấy đâm thẳng vào lòng người.

Dường như có một tia nắng đã chiếu rọi vào mặt hồ trong tim cô khiến nó gợn sóng lăn tăn, lấp lánh bảy sắc cầu vồng.

Tô Mộ Mộ đứng trên cao, ánh mắt cô lẳng lẳng rơi xuống người Treetreetwo. Tất cả âm thanh xung quanh đã biến mất, trong thế giới của cô chỉ còn mỗi mình cậu, tựa như chàng trai bước ra từ giấc mộng tuổi mười sáu.

“Chị Mộ Mộ!” Em gái trang điểm vỗ vai cô: “Chị sao thế? Gọi chị mấy lần mà chị vẫn không nghe.”

“Hả?” Tô Mộ Mộ lấy lại tinh thần, đối mặt với cô bé đi theo mình, cô vẫn thả hồn mình theo gió.

“Ban nãy chị vội vã bỏ đi chưa kịp ăn xong nên em mang đến cho chị này.”

“Ừ, được rồi, cảm ơn em nhé.” Tô Mộ Mộ mất hồn mất vía nhưng ánh mắt cô chưa từng rời khỏi sân khấu.

“Chị đang nhìn gì vậy?” Cuối cùng cô bé đã phát hiện ra Tô Mộ Mộ không thèm nhìn mình lần nào: “Oa, anh đẹp trai này là ai vậy? Không thua

anh Trùng Vũ tí nào, có khi vào nghề sẽ trở thành công chồng thời đại mới của mới luôn đấy.”

Cô bé thợ trang điểm riu rít liên tục, nhưng giờ phút này Tô Mộ Mộ hoàn toàn không để tâm đến lời cô ấy nói.

Cô bé nhìn điện thoại: “Sắp đến giờ rồi, chúng ta xuất phát thôi, không thì sẽ trễ chuyến bay đấy.”

Tô Mộ Mộ bị cô bé nắm tay kéo đi nhưng vẫn quyến luyến không nỡ quay đầu lại nhìn mấy lần. Treetreetwo cao ráo và đẹp trai đến nỗi MC cũng phải thiên vị cậu, thời gian trò chuyện với cậu dài hơn những người khác rất nhiều.

Tô Mộ Mộ kìm lòng không đành thở dài.

Thế này thì ngoài đời sẽ có biết bao nhiêu em gái thích Treetreetwo đây.

Từ Từ YOYO: WOC, kinh khủng quá! Tình địch của cậu đang tăng lên theo cấp số nhân. Nói thật nhé, hôm nay lúc tớ xem trực tiếp cũng suýt thành tình địch của cậu đấy.

Du Từ Từ gửi hình fan chụp Treetreetwo cho cô cùng với hoạt động Weibo của cậu gần đây nhất, có thể thấy bình luận đã nhiều hơn. Weibo cũ của cậu đã bị đào ra và đang bị fan điên cuồng bình luận và chia sẻ.

Tô Mộ Mộ: Ôi giời, dám chỉ biết nhìn mặt các cậu. Thật ra hôm nay tớ đã thấy cậu ấy rồi.

Từ Từ YOYO: Tớ cũng thấy mà, ảnh cap lại từ video đây. Mấy cô bé trong WeChat của tớ đang bùng nổ, hào hứng đi tải trò chơi về la hét đòi đổi chồng đây này.

Tô Mộ Mộ: Ý tứ là thấy trực tiếp ấy. Buổi lễ trao giải của cậu ấy được tổ chức ở khách sạn đoàn tớ đang ở.

Từ Từ YOYO: Hai người gặp nhau rồi hả?!

Tô Mộ Mộ: Không, tớ chỉ đứng nhìn từ xa thôi, cậu ấy không thấy và cũng chẳng biết tớ là ai hết.

Từ Từ YOYO: Cảm giác được thấy mặt trực tiếp thế nào?

Thậm chí Tô Mộ Mộ còn chẳng cần phải nhớ lại vì cái cảm giác ấy vẫn rõ mồn một như được khắc vào đầu cô, chỉ cần chạm khẽ thôi là cảm giác rung động ấy lại ùa về.

Từ Từ YOYO: Cậu có nổi tính thú lên không, có xúc động muốn xông lên đó lôi cậu ấy về nhà không?

Từ Từ YOYO: Ế? Cậu đâu rồi? Sao không nói gì thế này?

Từ Từ YOYO: Đừng có bảo là cậu sa vào lưới tình rồi nha?

Dù Từ Từ đã miêu tả tâm trạng của Tô Mộ Mộ cực kì chính xác.

Hạt giống yêu thích đang vui vẻ nảy mầm trong tim cô, đó chính là rung động.

Nhiều hơn tình bạn nhưng vẫn chưa chạm đến tình yêu.

Tô Mộ Mộ:.

Từ Từ YOYO:????

Bên này, trái tim thiếu nữ của Tô Mộ Mộ đang thức tỉnh. Bên kia, Lâm Trần chiếm hết tất cả sự nổi bật trong ngày lại đang đứng ngồi không yên.

Sau khi nhận thưởng xong, cậu gấp gáp gửi tin nhắn cho Nicetree
—— Chị gái nhỏ ơi, chị đã xem chưa?

Nhưng tin nhắn ấy lại chìm xuống đáy biển, Lâm Trăn đợi rất lâu, cuối cùng màn hình điện thoại cũng sáng lên. Cậu vội vã mở ra xem nhưng Nicetree chỉ gửi lại một chữ ‘hờ!’.

Từ cảm thán ấy đã khởi động chế độ hoạt động liên tục trong não Lâm Trăn.

Chị gái nhỏ than thở thế này, đừng bảo là quên xem rồi nhé?

Hay là thấy mình cũng bình thường? Cái này không đúng lắm...

Hay là thấy mình khác xa tưởng tượng của chị ấy?

Lâm Trăn nghĩ tâm trạng cậu lúc này còn thấp thỏm hơn lúc chờ thành tích thi đại học.

May mà Nicetree lập tức gửi thêm một tin nữa.

Tô Mộ Mộc: Xem rồi, siêu đẹp trai.

Chị ơi, nói chuyện đừng có lấy hơi dài thế! Hù chết người đấy!

Lâm Trăn nhận được câu trả lời lập tức thở phào nhẹ nhõm, thấy lòng mình vui vẻ ngắt ngảy.

“Thụ Ca đang xem gì mà cười vui thế?”

Lâm Trăn nghe tiếng ngẩng đầu lên, trước mặt cậu là MC Fighting Go của buổi trao giải hôm nay. Cô thường được gọi là chị GoGo, tên thật là Cam Phỉ Đình, nổi tiếng nhờ kỹ thuật bắn tốt, vẻ ngoài xinh đẹp cùng với vốn kiến thức rộng rãi về các tựa game hàng đầu, trở thành nữ thần nổi tiếng nhất trong giới game thủ.

Lâm Trần từng làm đồng đội và đối thủ của GoGo. Nói thật lòng thì cậu khá là khâm phục trình độ của cô ấy.

“Không có gì, tâm sự với bạn vài câu thôi.” Lâm Trần gửi tin nhắn báo off cho Nicetree, nói: “Chị GoGo cần gì hả?”

“Ừa, cậu đừng có bắt chước đám người kia gọi tôi là chị nha, rõ ràng tuổi của chúng ta cũng tầm tầm ngang nhau thôi mà.” Cam Phi Đình mất hứng đẩy vai Lâm Trần, nói tiếp: “Tối nay mọi người sẽ mở tiệc đấy, anh Chó với 4W cũng đi, ngoài ra còn rất nhiều người trọng giới, cậu có đi không?”

4W là đội tuyển **【PUBG】** chuyên nghiệp, vì có kí hợp đồng với Tỉnh Hải nên hôm nay cũng đến đây tham gia. Anh Cầu không phải là người của Tỉnh Hải nhưng anh ta lại quen thân với đám Lâm Trần, Cam Phi Đình nên cũng tới để góp vui. Thật ra điều này cũng khá bình thường vì đây chỉ là một buổi liên hoan bí mật, không liên quan gì đến lợi ích thương mại.

“Cậu đừng từ chối nha.” Ngoài miệng thì hỏi ý kiến Lâm Trần nhưng trước khi cậu trả lời Cam Phi Đình đã giành trước: “Anh Chó vượt hơn nửa chiều dài tổ quốc để đến đây thăm cậu đấy, ai bảo cậu cứ giấu mặt suốt làm chi.”

“Lâu lâu mọi người mới có dịp gặp nhau nên tất nhiên là phải đi rồi.” Lâm Trần cười cười: “Chẳng lẽ ông Chó đấy bắn không lại tôi trong game nên chạy tới tìm tôi PK offline hả.”

Nghe cậu nói xong, Cam Phi Đình thở phào nhẹ nhõm, đùa: “Tôi cứ tưởng là nhận giải xong cậu lại trốn về làm người vô hình chứ. Cậu đấy, mặt thì rõ đẹp trai mà sao cứ trốn mãi không chịu lộ ra thế, gương mặt này thu hút được biết bao nhiêu là fan.”

Thứ một streamer cần nhất chính là fan, thu hút được bao nhiêu sự chú ý thì sẽ đổi được bấy nhiêu lợi ích.

Lâm Trần cười cười: “Tôi không cần nổi tiếng.”

Tối đó, Tô Mộ Mộ dùng tài khoản phụ lướt thấy một bài đăng, đó là ba tấm ảnh liên hoan Treetreetwo đăng lên. Chẳng mấy chốc lượt bình luận đã vượt mốc ngàn.

Netizen* A: Ôi đệt đệt, wase, mấy tấm ảnh này quý lắm luôn. Hơn phân nửa streamer trong giới đi hết luôn thì phải, có cả mấy streamer game khác nữa này.

(*) Netizen: Cư dân mạng

Netizen B: Có cảm giác cái biển quảng cáo đang đổ ập xuống, người thì không trúng mà toàn trúng tiền.

Netizen C: Thụ Ca đứng trong đám người ấy nổi bật hơn hẳn.

Netizen D: Emmmm Thụ Ca đứng đó trông như phim thần tượng ấy, hâm mộ anh vì rõ là có thể dùng mặt để kiếm cơm nhưng anh vẫn dùng chính kỹ thuật của mình QAQ.

Netizen E: Tin nhỏ, có rất nhiều streamer nghe được tin đồn nên vội vàng chạy tới để xem mặt Thụ Ca bí ẩn ngoài đời, anh Chó điên rồi nhà tôi chính là một ví dụ, hôm nay anh ấy còn phá lệ quay trực tiếp buổi offline.

Netizen F: Chị GoGo đúng là một đóa hồng trong lùm cây, da trắng mặt đẹp chân dài ~~ Em yêu chị GoGo~~

Netizen G: Nói chứ, mấy người có phát hiện ra tấm hình thứ ba GoGo đang đứng bên cạnh Thụ Ca không, xứng đôi phết!

Netizen E: Thêm một tin nhỏ nữa, nghe bảo đám anh già đầu kia sợ bị Thụ Ca từ chối nên đã nhờ GoGo đi mời Thụ Ca tham gia.

Bình luận ‘ghép cặp’ của netizen G nhận được N like, chẳng mấy chốc đã được đẩy lên top và có khá nhiều người trả lời mình đồng ý với quan điểm này——‘Áu áu áu, nam thần game với nữ thần game ở cùng nhau, tôi đã tìm thấy hạnh phúc rồi!’, ‘Tính ra thì lúc giới thiệu chị GoGo đã nhấn mạnh rằng Thụ Ca không phải là một người chơi chuyên nghiệp vậy mà Thụ Ca vẫn ra sân khấu, biết đâu là yêu thật đó~’, ‘Lúc trước Thụ Ca cũng có chơi với chị GoGo nhỉ, khi đó anh ấy còn khen kỹ thuật và phản xạ của chị ấy rất sắc bén ha?’.

Ngón tay lướt trên màn hình chột cứng đờ, dường như đầu cô vừa bị thứ gì đó đập mạnh, hơi đau, hơi choáng.

— Hết chương 25 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Tôi Không Gánh Cái Scandal Đấy Đâu 2

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Hôm nay Thụ Ca trả lời netizen G: Rõ ràng tôi với anh Chó @TốiNaySóiĐến còn xứng hơn này, quần áo chị gái nhỏ chọn cho tôi thành đôi đôi với anh ấy 【ghét bỏ】 【ghét bỏ】.

Câu trả lời của Lâm Trăn lập tức được anh Chó chia sẻ: Trời ơi cậu đừng có nói bậy, anh đây trong sạch nhé, Cốc @PhongXuyBiếnHạpCốc hãy tin tôi, tôi đang chờ cậu dẫn tôi đi đánh xếp hạng đây.

Phong Cốc cũng hồi âm rất nhanh: Hôm nay trong tiệc liên hoan cậu đã cướp chân gà của tôi! Tình yêu ngày xưa ấy đã chết rồi, tình yêu mới @KhôngĐủNổiTiếng.

Cái trò điểm danh AT* ngày càng lan rộng, hết người này đến người khác bị gọi tên, cuối cùng gọi ra gần hết những streamer nổi tiếng. Vì có rất nhiều lượt chia sẻ nên Weibo ấy lại lao lên vị trí đầu, hơn nữa còn lan ra cả ngoài giới game thủ, đám quần chúng ăn dưa nhàm chán cũng bắt chước theo.

(*) điểm danh AT: Điểm danh những người có mặt

Có vài quần chúng ăn dưa kéo về Weibo gốc, thoát đầu ai cũng ngạc nhiên vì anh Treetreetwo đẹp trai, sau đó bắt đầu hỏi xem chị gái nhỏ mà cậu nhắc tới. Câu hỏi ấy vừa xuất hiện lập tức dậy lên sự xúc động trong lòng fan CP ‘Cây Cối*’ và fan trung thành của Thụ Ca. Bọn họ chạy lạch

bạch tới chiến trường, một lòng cùng nhau bổ sung kiến thức cho quần chúng ăn dưa.

(*) CP Cây Cối này đã xuất hiện từ chương trước trước rồi nhưng vẫn chưa giải thích, thật ra tên gốc của CP này là CP Thụ Mộc, dịch ra mới thành cây cối nhưng mình thấy để CP Cây Cối dễ thương hơn.

Netizen 1: Chị gái nhỏ Thụ Ca nói chắc chắn là Nicetree, bạn xem tổng hợp những video bọn họ chơi với nhau đi rồi quay lại xem phút thứ 1:32 của video này, gần đây Thụ Ca chơi random lại gặp gái, nghe xem rồi so sánh, anh ấy gọi người khác là em gái 0v0!

Netizen 2: Lần trước Thụ Ca đang chơi game mà vẫn nghịch điện thoại, bảo là nhắn tin với Nicetree, có nghĩa là hai người đã bí mật liên lạc với nhau rồi.

Netizen 3: Bọn tôi có chảo hện ước, nade hện ước và chiếc xe ba bánh từng đấu với Ferrari.

Vì đám fan lâu năm nhiệt tình bổ sung kiến thức nên video chơi game của Tô Mộ Mộc bà Lâm Trăn lại bị đào ra, hơn nữa còn lan ra ngoài giới với tốc độ tên lửa. Có rất nhiều người không chơi game lướt theo làn sóng dữ dội ấy đến xem video, sau đó các loại ha ha ha lập tức chiếm cứ cả Weibo.

“...” Tô Mộ Mộc không ngờ kết quả cuối cùng lại là thế này, tâm trạng u uất của cô trở nên tươi sáng hơn, rực rỡ như pháo hoa bắn ra đủ loại sắc màu.

Nhưng mà...

Sao cọng lông của cô cứ nổi tiếng hơn gương mặt cô thế nhỉ!

Từ Từ YOYO: Em trai nhà cậu ứng xử khéo ghê, lằng lằng gạt bỏ scandal nhưng vẫn không làm ai phải mất mặt.

Tô Mộ Mộc:.

Từ Từ YOYO: Cậu càng im lặng chứng tỏ trong lòng càng dậy sóng, đừng giả vờ nữa, có phải là vui tới nỗi nhảy tung tung lên không?

Tô Mộ Mộc: 【Điều nhảy quảng trường khủng bố】

Đúng là Tô Mộ Mộc có hơi vui vẻ, tất nhiên một người thông minh như cô có thể nhận ra Treetreetwo đang lằng sang chuyển khác, điều ấy có nghĩa là tạm thời cậu vẫn chưa thích cô nàng tên GoGo kia.

Từ Từ YOYO: Bớt đi nha, xem cậu đặc ý kìa. Không biết đâu, tớ cũng phải đi tìm anh sói nhỏ, áu áu.

Từ Từ YOYO: Nhưng mà cậu phải cẩn thận nha, bây giờ video của cậu đang nổi tiếng, lỡ đâu bị lộ...

Tô Mộ Mộc: Không thể nào, lần trước cậu xem xong vẫn không chắc đó là tớ mà.

Tô Mộ Mộc vừa thề thốt với Du Từ Từ xong thì Quan Hi đã gọi điện đến, hơn nửa đêm mà tiếng chuông đòi mạng ấy vẫn vang lên thế này tức là có việc gấp, Tô Mộ Mộc lập tức nhận ngay.

Quan Hi gầm rú: “Tô Mộ Mộc! Cô là kẻ thù hay là công ty đối thủ của anh thế!”

Tiếng gầm của anh ta khiến tai Tô Mộ Mộc đau đau, cô buộc phải kéo điện thoại ra xa rồi nói với nó: “Anh Quan bình tĩnh đã, chuyện gì vậy?”

“Cô nói xem! Người trong cái video game đó là cô đúng không!!” Lúc đầu xem cái video bạn bè gửi tới anh ta thấy nó rất hài nhưng càng xem

càng thấy sai sai, sau đó vội vàng xem liên tục 5,6 cái để xác nhận. Tuy giọng trong video và giọng ngoài đời hơi khác nhau nhưng cái cách nói năng và mấy câu cửa miệng đầy cộng thêm gần đây Tô Mộ Mộc đang chơi cái game này thì chắc chắn là cô không lẫn đi đâu được!

“Anh nói cho cô biết, cô đừng hòng dối gạt lấp liếm cho qua nhé!!” Quan Hi hít sâu, cố gắng tìm lại bình tĩnh: “Cô nên biết rằng bí mật là thứ không nên tồn tại giữa quản lý và nghệ sĩ, hơn nữa chuyện này còn liên quan đến hình tượng của cô trước công chúng, anh không muốn thấy cái ngày cô bị người ta phanh phui be bét đâu, trên mạng đã lan ra tới đâu rồi mà cô vẫn còn để anh đứng trong sương mù thế này.”

Quan Hi nói rất đúng, tốt nhất nghệ sĩ, quản lý và công ty phải hợp tác với nhau bởi sự chân thành vì giấu diếm sẽ gây ra rất nhiều phiền toái làm liên lụy đến công ty và chính nghệ sĩ đó.

“Là em...” Tô Mộ Mộc tự biết mình sai rụt cổ lại.

“Cô cô cô muốn chọc anh tức chết à.”

“Thật ra cái người trong video cũng khác em lắm mà, chắc là không có ai nhận ra đâu nhỉ? ”

Internet và đời thật cách nhau cả ngọn núi, trừ những người thân thiết gần gũi hoặc là những người hiểu rõ lời ăn tiếng nói của cô ra thì rất khó để người khác nghĩ cô gái MAX hài hước trong game là một diễn viên hạng bét ngoài đời là cùng một người.

“Đúng là không có ai nhận ra, chỉ có anh nghi ngờ thôi.” Quan Hi nhớ hôm nay diễn đàn tràn ngập video này nhưng không có ai nhắc tới anh và Tô Mộ Mộc. Anh quản lý đã quản lý Tô Mộ Mộc bao năm nay, hiểu rõ tính nết con người cô nên mới nhận ra được nhưng vẫn chưa dám chắc chắn 100% nên mới gọi cho cô để xác nhận.

“Nhưng không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất*.” Quan Hi bóp trán thở dài, nói: “Tôi phải nghĩ sẵn cách xử lý mới được.”

(*) Đây là một kiểu chơi chữ: Nhất vạn (10000) – Vạn nhất (nghĩa thông dụng của từ này là ‘lỡ như/chẳng may’), mười ngàn không đáng sợ chỉ sợ cái xác suất một phần mười ngàn.

Tô Mộ Mộ nói khẽ: “Bị nhận ra cũng đâu đến nỗi nào? Bây giờ nghề sĩ chơi game nhiều lắm chứ có phải mình em đâu. Huống chi hình tượng mê game cũng thu hút được nhiều fan lắm đó, bằng chứng là có quá trời lượt chia sẻ này.”

“Với điều kiện cô không mở miệng chửi đệt, chửi mọe nó, chửi người ta bắn như bãi c*t ch* vân vân thì điều đó hoàn toàn đúng.”

“...”

“Cô có thấy mấy nữ streamer không, người nào cũng anh ơi moa moa da, anh ơi 666! Còn cô thì sao? Dùng phần mềm đổi giọng bảo người ta gọi mình là anh, đã vậy còn cầm súng chĩa vào đầu địch bắt người ta hát nhạc thiếu nhi cho mình nghe nữa.”

“...” Lịch sử đen tối bị đào ra khiến Tô Mộ Mộ cạn lời. Ngẫm lại thì đúng là lúc chơi game với Treetreetwo cô đã làm khá nhiều chuyện ti bỉ.

“Cô giấu cái đuôi của mình kín vào cho anh! Không thì anh sẽ cầm ba mét vải trắng đến trước cửa nhà treo cô lên đấy, hay là cô thích nhuộm đỏ? Dù sao cũng là đoạn đường cuối cùng, anh cho cô nhiều sự lựa chọn.”

“...” Sao lúc trước cô lại không phát hiện ra anh Quan hài hước thế nhỉ!

Quan Hi xoa mi tâm, bùi ngùi nói: “Tô Mộ Mộ à, không có fan nam nào đi thích một ngôi sao nữ ăn nói sỗ sàng đâu.”

“...” Tô Mộ Mộc bị dạy dỗ liên tục gật đầu như con gà mổ thóc nhưng đến đoạn đấy thì chợt nghĩ tới điều gì đó, cô thẳng lưng dậy: “Anh Quan, anh vừa mới nói gì thế?”

“Anh bảo cô giấu đuôi vào.”

“Không phải câu này.”

Quan Hi nhớ lại, hỏi: “Anh ơi, moa moa da?”

“Không phải không phải.” Tô Mộ Mộc mím môi, hỏi: “Fan nam không thích hả?”

“Đúng vậy, chắc chắn luôn. Anh cũng là đàn ông nên anh biết, ai cũng thích mấy cô gái hiền lành, dịu dàng, ngọt ngào, ngốc ngốc, đáng yêu hoặc là một trong số đó cả.”

“Ừ...” Tô Mộ Mộc chần chừ, hỏi: “Nhỡ đâu anh chỉ đại diện cho cánh đàn ông quá lứa lỡ thì ngoài 30 thì sao?”

Quan Hi không vui, anh nhấn mạnh: “Quá lứa lỡ thì gì ở đây. Tô Mộ Mộc, cô đừng có trả thù cá nhân nha, anh là một cành hoa tuổi 30, độ tuổi vàng của một người đàn ông, đang trend đấy.”

“Anh Quan, thật ra trend bây giờ là phi công trẻ.”

“...Cô im ngay!” Quan Hi nổi điên ngắt điện thoại.

Điện thoại thì đã cúp nhưng lời Quan Hi nói vẫn quanh vẫn trong đầu cô như nổi ám ảnh không cách nào lãng quên. Cô nghĩ nghĩ, bây giờ người quen duy nhất thích hợp để hỏi chỉ có Giang Trường Vũ.

Tô Mộ Mộc: Ấy, công chúa Cam ơi có đó không?

Giang Trường Vũ: Không.

Tô Mộ Mộc: Ế! Anh Trường ơi, anh Vũ ơi, anh hai ơi. Đừng mà đừng đừng, anh quay lại đi.

Giang Trường Vũ: Chuyện gì mà nhảnh lúc nửa đêm vậy, tôi đang quay đêm, cô chỉ có 1 phút để kể lể thôi đó.

Tô Mộ Mộc: Cậu thích mẫu con gái thế nào?

Giang Trường Vũ:???

Giang Trường Vũ: Cô không sợ tôi khai cô ra, bảo nửa đêm có một ngôi sao nữ nhảnh tin quấy rối tôi hả.

Tô Mộ Mộc: Tôi nghiêm túc đấy, hỏi chút thôi.

Giang Trường Vũ: Tôi thích một cô gái dịu dàng, nết nã, hiền lành và hiếu thảo với người lớn. Thật ra nhan sắc thế nào không quan trọng, quan trọng nhất chính là tính cách của người đó, hai người phải hòa hợp thì mới ở bên nhau được.

Nhìn thấy những dòng ấy, tim cô nặng trĩu. Vậy những gì Quan Hi nói chính là sự thật rồi.

Giang Trường Vũ: Đó là câu trả lời mẫu mực do công ty soạn sẵn, thấy tôi thuộc giới không 【đặc ý】 Thật ra tôi chỉ có một yêu cầu thôi, chỉ cần xinh là được.

Tô Mộ Mộc: .....

Giang Trường Vũ: Ở đúng rồi, tôi thích cả ngực to nữa.

Đầu cô úng nước rồi nên mới đi hỏi Giang Trường Vũ, chưa hỏi còn đỡ, càng hỏi càng thấy nghẹn lòng.

Khi Giang Trường Vũ xin nghỉ hai ngày để đi chụp hình năm mới bên này nhận được tin nhắn WeChat của Tô Mộ Mộc, cậu ta hơi hoang mang, nhưng sau khi trả lời tin nhắn xong ngẩng đầu lên nhìn Đường Tiểu Kiều tập trung ngồi lướt Weibo với vẻ mặt dửng dưng như đang chơi game đến bo cuối thì lại càng ngu.

Giang Trường Vũ tò mò hỏi: “Sao em lướt Weibo mà cứ như đi đánh giặc, đầy mùi thuốc súng thế?”

Trong lần nghỉ phép này, cậu ta vô tình gặp được người bạn cũ Đường Tiểu Kiều ở điểm chụp hình.

Đường Tiểu Kiều không thèm ngẩng đầu lên, tập trung chiến đấu cực kì hăng hái: “Đây là cuộc chiến của fan CP, anh không hiểu được đâu.”

Tuy Giang Trường Vũ rất nhiều chuyện nhưng chưa tới nỗi xen vào đời tư của người khác nên không định nghiêng người sang xem cô bé đang đăng gì. Nếu cậu ta xem thử thì chắc sẽ sợ hãi cách dùng tài khoản phụ của một nữ streamer lắm.

Đường Tiểu Kiều nhanh nhẹn soạn hết một Weibo, tiếp tục tẩy não mọi người rằng chị Nicetree tốt lắm lắm, cực kì xứng với Thụ Ca luôn.

Anh đẹp trai Giang Trường Vũ bị ngó lơ thì thào: “Ừây, con gái mấy người lạ thật đấy.”

“Sao thế?”

“Ban này Tô Mộ Mộc chạy tới hỏi anh thích mẫu con gái thế nào làm anh sợ tới nỗi tưởng là cô ấy định tỏ tình! Cuối cùng lại không phải.

Đường Tiểu Kiều khựng lại, cuối cùng cô bé cũng ngẩng đầu lên nhìn Giang Trường Vũ: “Chị Mộc Mộc đã nói gì?”

“Đây, cho em xem.” Giang Trường Vũ giơ điện thoại ra trước mặt cô bé.

Đường Tiểu Kiều lướt qua lịch sử trò chuyện như một cơn gió: “...”

“Em trả lời giúp anh một câu được không?”

“Được thôi.” Giang Trường Vũ thoải mái đáp, sau đó nghiêng đầu sang tò mò hỏi: “Em định trả lời thế nào?”

Đường Tiểu Kiều soạn chữ sau đó nhấn gửi đi—— Không phải chàng trai nào cũng thế đâu, trên đời vẫn còn những người rất đặc biệt.

Tin nhắn xoay mãi không chịu gửi đi, nhìn lại mới thấy mạng đã bị ngắt rồi.

— Hết chương 26 —

Lời nhắn của tác giả

Lâm Trần chống nạnh đắc ý vì sự thông minh của mình~ Nhưng bên Tô Mộ Mộ toàn là đồng đội heo nên không ai hiểu được lòng cậu.

Editor:Người thấy mùi JQ của ông Chó với ông Gió nhé, hai ông bớt bớt tung cầu lương lại đi, cưng quá ai chịu nổi >~< Tiện thể thì yêu Kiều Kiều quá trời quá đất, streamer tạo acc clone để làm fan CP Cây Cối, cười chết >O

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Nỗi Lo Tiềm Ẩn

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ hỏi Quan Hi, hỏi Giang Trường Vũ nhưng càng hỏi cô càng thấp thỏm không yên. Ngẫm lại thì đi hỏi cô bạn thân Du Từ Từ có vẻ hợp lý, nhưng cuối cùng Du Từ Từ chỉ đáp một câu—— Tựa tựa thế, cậu không nhớ tớ với gã bạn trai cũ chia tay thế nào à? Anh ta bảo tớ có thể khiêng nổi thùng nước, không mảnh manh, không nhỏ nhắn như chim nhỏ nép vào lòng nên anh ta không có cảm giác thành tựu, sau đó tớ đá luôn.

Câu trả lời của Du Từ Từ khiến tim Tô Mộ Mộ rơi thẳng xuống vực sâu, cô thở dài kéo chăn lên che kín đầu.

Nếu được quay về quá khứ, cô sẽ sắm vai một em gái ngọt ngào để tạo được ấn tượng tốt với Treetreetwo.

Nhưng mà... Uầy, thôi bỏ đi. Cô đang nghĩ cái gì thế, rồi bản tính của con người cũng sẽ lộ ra thôi. Hơn nữa người như Treetreetwo thì làm gì thiếu người theo đuổi, kiểu nào cũng không tới phiên một người bạn trên mạng như cô.

Tắm rửa đi ngủ.

Chương trình giải trí đóng máy vào cuối tháng 1, trước khi giải tán các nghệ sĩ đã khoác vai nhau chụp tấm ảnh kỉ niệm và cùng đăng lên Weibo thể hiện sự lưu luyến với lần ghi hình này.

Về phía Tô Mộ Mộ, tuy trước khi vào đoàn có vài khúc nhạc đệm không vui vẻ là mấy nhưng sau khi chính thức ghi hình thì vẫn có những kỉ niệm rất vui vẻ. Đạo diễn rất hài lòng với biểu hiện của cô trong chương trình, ông còn nói thẳng nếu tiếp tục quay mùa 2 thì ông ấy sẽ đập vốn đầu tư vào để đề nghị Tô Mộ Mộ tham gia.

“Cố lên, tôi chăm cô rồi đấy.” Đạo diễn vỗ vai Tô Mộ Mộ. Trong mấy tháng ghi hình, ông rất hài lòng với cô bé Tô Mộ Mộ nghiêm túc cố gắng hết mình trong công việc này.

Tô Mộ Mộ mỉm cười: “Cảm ơn đạo diễn, mong sẽ có cơ hội tiếp tục được hợp tác với chú.”

Tiếp theo chính là Giang Trường Vũ vừa mới tạm biệt bọn Kha Giác xong, cậu ta bịn rịn nói với Tô Mộ Mộ: “Tôi sẽ không ôm cô để khỏi xuất hiện scandal, về rồi nhớ lập đội đi cướp của giết người tiếp nhé.”

Tô Mộ Mộ buồn cười: “Cậu không chịu quên game giây nào cả.”

“Đúng rồi, tối hôm cô gửi WeChat cho tôi có cả Đường Tiểu Kiều ở đó, cô bé nói không phải chàng trai nào cũng thế nhưng mạng không ổn định nên không gửi đi được.

Tô Mộ Mộ ngẩn ngơ rồi lập tức cong mắt cười: “Cảm ơn.”

Đó là lời cảm ơn gửi đến Giang Trường Vũ và cũng là lời cảm ơn dành cho Đường Tiểu Kiều. Cô nghĩ lòng tốt vô tình trao đi vẫn sẽ được đền đáp. Có vẻ Đường Tiểu Kiều đã đoán ra cô là ai nhưng vẫn giữ im lặng không công khai ra ngoài.

“Nhưng tôi lại không đồng ý với cái quan điểm đó.”

Tô Mộ Mộ đang cảm động thì cái tên Giang Trường Vũ phá không khí kia đâm cho cô một dao.

“Thôi cậu cứ làm anh chàng đẹp trai yên tĩnh đi.” Tô Mộ Mộc giữ vai Giang Trùng Vũ lại để cậu ta không ngứa đòn nữa.

Khâu ghi hình cho chương trình đã kết thúc nhưng Tô Mộ Mộc vẫn không được thanh thoi vì năm mới Tết đến nên lịch làm việc của cô kín mít. Ngày nào cô cũng phải theo Quan Hi đi thăm hỏi khắp nơi, đưa quà tặng lễ để chúc Tết sớm tất cả những nhân vật máu mặt mà họ có thể với tới.

Tô Mộ Mộc bận tối tăm mặt mũi nên không chơi game mấy ngày liền, thậm chí cô còn chẳng có thời gian chơi Mobile, chỉ tranh thủ được chút thời gian đi trên đường để xem Treetreetwo trực tiếp cho đỡ ghiền.

Có lẽ buổi họp mặt sau lễ trao giải hôm nọ đã rút ngắn khoảng cách của Treetreetwo với mọi người nên số người và số lần lập đội đi cướp của giết người với cậu tăng lên đáng kể, trong số đó có cả nam lẫn nữ, có vài người kéo bạn theo và họ đều là những người đến từ các lĩnh vực khác nhau, thậm chí có cả những ngôi sao trong giới giải trí và làng thể dục thể thao.

Nói chung là hôm nào kênh trực tiếp của cậu cũng cực kì náo nhiệt, tên những người ngồi trên xe Treetreetwo được thay đổi liên tục và đáng chú ý nhất chính là GoGo và người của đội 4W.

4W là đội chuyên nghiệp nên miễn bàn đến kỹ thuật, GoGo thường là cô gái duy nhất trong chế độ SQUAD nhưng cô không hấp tấp, không tạ* và có thể bắt kịp mọi người nên khá được lòng người. Thịnh thoảng không chơi SQUAD thì GoGo sẽ phát trực tiếp hoặc là phát sóng trực tiếp của Treetreetwo lên Weibo và ngồi bình luận.

(*) Tạ: Chơi kém, làm gánh nặng cho đồng đội.

Tô Mộ Mộc đang ngồi xem trực tiếp, GoGo tặng hết mũ 3 giáp 3 cho Treetreetwo.

“Không cần đâu, cô cầm đi.” Treetreetwo không đung vào.

“Ban này mũ và giáp của cậu bị trúng một viên rồi, đưa chúng cho tôi rồi lấy mấy cái này đi, ai trong đội mình cầm đồ tốt cũng có tác dụng hơn tôi cầm.” Cam Phỉ Đình nói rất hợp lý, cả ba người còn lại đều có kỹ thuật và phản xạ nhạy bén hơn cô rất nhiều.

“Thụ Ca cứ cầm đi, chờ mọi người dẫn tôi đi ăn gà.”

“Được, dễ mà.”

Tô Mộ Mộc bắt đầu ghét cái livestream này. Chậc, anh chàng nghiện game. Cậu rảnh quá không có gì làm nên chơi game suốt ngày thế à.

Tô Mộ Mộc tắt trực tiếp bắt đầu nhắm mắt nghỉ ngơi.

Quan Hi nhìn cô, nói: “Cuối cùng cô nàng mê game cũng chịu ngồi yên rồi, chiều nay chúng ta đến chỗ đạo diễn Cố, tối nay còn một buổi tiệc tất niên nữa.”

Tô Mộ Mộc hừ khê không đáp.

Mười mấy phút sau, điện thoại cô chợt rung lên, tin nhắn của Treetreetwo nhấp nháy trên màn hình.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ, ban này chị có xem không~ Em có 17 kill á!

Tô Mộ Mộc nhướn mày, có xem, thấy mũ 3 giáp 3.

Tô Mộ Mộc giả dối trả lời: Cây Nhỏ lúc nào cũng giỏi. Sắp tới Tết rồi mà sao cậu có nhiều thời gian chơi game vậy?

Tô Mộ Mộc bận tới nỗi chân không chạm đất, đầu vầng mắt hoa.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Em được nghỉ đông.

Câu nói khiến lòng cô ghen ứ. Đúng rồi, Treetreetwo đang học năm tư nên bây giờ đang được nghỉ. Làm sinh viên sướng thật, mang đầy hơi thở thành xuân và sức sống vô tận.

Tô Mộ Mộc hâm mộ từ tận đáy lòng: Trân trọng quỹ thời gian tự do thoải mái cuối cùng nhé.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Đạo này chị gái nhỏ không vào chơi được nên em chỉ biết livestream nhiều hơn cho chị xem thôi.

Câu nói hết sức đơn giản ấy dễ dàng khiến khóe môi cô tạo thành một độ cong đầy sung sướng.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Nhưng ngày một em phải về quê rồi nên không còn nhiều thời gian livestream nữa, chị phải nhớ em nha.

Tô Mộ Mộc cầm điện thoại với gương mặt nóng bừng, hết như cô gái mới biết yêu lúng túng trước lời trêu chọc của chàng trai trẻ, thật ra cô rất muốn hỏi tại sao lại phải nhớ cậu? Có phải... Vì cô có một vị trí đặc biệt nào đó không?

Nhưng Tô Mộ Mộc lại sợ không dám hỏi nhiều, sợ mình tự dất vàng lên mặt, sợ mình đã ảo tưởng sức mạnh quá nhiều.

Dù sao đó cũng là phong cách nói chuyện của Cây Nhỏ đó giờ, trước sau như một chưa bao từng thay đổi.

Tô Mộ Mộc xoa mặt mình, gửi lại cậu gương mặt lạnh lùng nhưng trong lòng lại dậy sóng ‘.’

Treetreetwo trả lời rất nhanh, là emo khóc hức hức.

Tô Mộ Mộ cười cười ngốc nghếch chọc emo trên màn hình như đang chọc vào gương mặt tuần tú của Treetreetwo.

Đến khi giật mình nhận ra mình đang làm gì, cô hét lên ‘tiêu rồi’!

Cô cứ nghĩ ngợi linh tinh mãi như con đần vậy.

Tô Mộ Mộ ném điện thoại đi rồi dựa vào kính xe giả chết.

Quan Hi hết sức khó hiểu với cơn điên bất chợt của Tô Mộ Mộ.

Tô Mộ Mộ theo chân Quan Hi đi đến trạm thăm hỏi cuối cùng xong lập tức quay về nhà tìm mẹ. Trước khi chia tay, Tô Mộ Mộ ôm Quan Hi nói mấy lời cũ rích: “Anh Quan, hẹn anh năm sau gặp lại nhé.”

“Sang năm gặp. Ủm, trân trọng mỗi mùa Tết không vương bận việc gì nhé.”

“Ha ha ha, được thôi!” Tô Mộ Mộ cười ha hả. Nếu năm sau cô có thể nổi tiếng thì thì số công việc sẽ tăng lên rất nhiều, vào dịp Tết Âm lịch gia đình quây quần bên nhau thì lại càng bận. Tất nhiên bây giờ thì hai người vẫn được đón một cái Tết bình yên.

Tô Mộ Mộ dọn hành lý xong lập tức xuất phát về nhà cha mẹ. Cô là một tài xế mù đường nên dù đã đi theo chỉ dẫn những vẫn tốn nhiều hơn người ta một tiếng đồng hồ mới về đến căn nhà ở vùng ngoại ô thành phố.

Khi Tô Mộ Mộ học cấp 2 thì việc làm ăn của nhà cô phất lên, chuyển vào thành phố ở nhà to cửa rộng, sống những ngày tháng hạnh phúc. Nhưng đến năm hai đại học thì cha cô làm ăn thất bại, chẳng những thiếu nợ mà còn phải nhập viện. Tô Mộ Mộ buộc phải thôi học để về nước.

Khi đó gia đình cô đã đi đến cảnh cùng đường bí lối nhưng may mà trời đã không cắt hết đường sống, tuy Tô Mộ Mộ không có bằng cấp gì

nhưng cô có nhan sắc có dáng người nên đã đi phỏng vấn làm người mẫu tạp chí, sau đó được Quan Hi đào ra dẫn vào giới giải trí.

Tô Mộ Mộ không hề hối hận khi đã thôi học về nước để vừa đi làm vừa chăm sóc cha mình nhưng cha mẹ luôn nghĩ mình đã nợ cô nên những năm đó gia đình họ luôn ở bên nhau với vẻ gượng gạo không nói nên lời.

Nhưng nay Tô Mộ Mộ đã hết khổ, tuy sự nghiệp diễn viên của cô không lên như điều gặp gió nhưng tiền cô làm ra đủ để thanh toán chi phí ăn mặc ở đi lại, thậm chí còn đủ để đặt cọc mua một căn nhà trả góp trong thành phố A thì khúc mắc trong gia đình mới dần dần được gỡ bỏ.

Sau khi thanh toán nợ nần xong, sức khỏe của cha cô cũng khá lên nên ông dẫn theo mẹ cô ra ngoại ô tìm một nơi non xanh nước biển để dưỡng già.

“Mộ Mộ hả, cuối cùng con cũng chịu về nhà rồi. Lần ghi hình này phải chạy hết đầu này tới nơi nợ, có cực không con? Lại đây để mẹ xem có gãy đi không nào.” Bà Tư Mỹ Kỳ mẹ Mộ Mộ đau lòng kéo tay con mình quan sát từ trên xuống dưới, sau đó nói cái câu mà cô dùng đầu ngón chân cũng đoán ra được: “Biết ngay là gãy mà.”

“Mẹ ơi đâu có đâu. Lần nào về mẹ cũng nói con gãy hết.”

“Lại còn đen nữa!” Tư Mỹ Kỳ nhấn giọng.

“...” Bấy giờ mặt Tô Mộ Mộ đen thật, cô dờ khóc dờ cười: “Con không chịu đâu, con xinh xắn trắng trẻo thế này cơ mà có đen đâu! Con có còn là đứa con gái mập mập trắng trẻo của mẹ nữa không.”

“Có có có, con là con gái ngoan của mẹ.” Tư Mỹ Kỳ gật đầu liên tục, bà cầm góc áo Tô Mộ Mộ chê ỉ chê ôi: “Đang mùa đông lạnh giá, con đừng có mặc mấy cái áo khoác chỉ được cái mẽ ngoài này. Lại đây, mặc cái này này. Mẹ tự tay gom bông vải lại tìm người may cho con đấy.”

“Bà đừng có lấy cái khiêu thâm mỹ của mình để ép con nữa. Bây giờ con bé là ngôi sao nên phải để ý hình tượng, cất cái cái áo bông cổ lỗ sĩ của bà vào đi.”

Cha Mộc Mộc vừa đi vớt cả rổ trứng gà ra kiên quyết bênh con gái mình.

“Đúng đúng đúng.” Tô Mộc Mộc sợ cái áo bông đã dày lại còn đen thui kia rồi: “Mà mẹ này, con không lạnh đâu nên mẹ đừng lo nhé.”

Tô Minh Hoa nhét trứng nấu trà vừa luộc xong vào tay Tô Mộc Mộc: “Ăn đi này con gái, thơm lắm.”

“Cám ơn cha!” Tô Mộc Mộc cười hì hì nhận quả trứng nấu trà thơm ngào ngạt.

Tô Mộc Mộc cảm nhận được niềm vui đến từ tận đáy lòng, cuối cùng năm nay bọn họ cũng đã gỡ được khúc mắc, có thể vui vẻ thoải mái đón Tết rồi.

Tô Mộc Mộc lột quả trứng nấu nước trà thơm ngát ra, quả trứng màu trà bóng lưỡng khiến cô nhớ tới Treetreetwo đội mũ 1 nhảy nhót bên cạnh mình trong game, vì thiết kế của mũ 1 trong game cũng tròn vo và trơn nhẵn nên hay được gọi là đầu trứng gà.

“Nhìn đứa nhỏ ngọc này xem, ăn có mỗi quả trứng luộc nước trà thôi mà cười cứ như đang yêu ấy.” Tô Minh Hoa cười rộ lên, vẻ mặt đầy hiền lành phúc hậu.

Nghe tới hai chữ đang yêu, Từ Mỹ Kỳ phấn chấn hẳn: “Mộc Mộc à, khi nào con mới đi tìm bạn trai? Đừng có lao đầu vào quay phim suốt ngày để lỡ mất chàng trai tốt con nhé.”

— Hết chương 27 —

Màn kịch ngắn

Lâm Trăn: Bác ời con tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, không hút thuốc, không uống rượu, trẻ trung khỏe mạnh vóc người cân đối, bác có muốn cân nhắc cho con gái mình không?

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Cậu Thấy Chị Ta Thế Nào?

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ về nhà cha mẹ tận hưởng cuộc sống của một con heo, hôm nào cũng ngủ nướng, vừa xuống giường đã được cho ăn. Mới ở có mấy ngày mà cô sờ bụng đã thấy béo lên rồi.

Cơ hội Tết đến xuân về tốt thế này thì tất nhiên phải vào game để phung phí thời gian rồi, nhưng login xong thấy Treetreetwo không có trong game cô lại chẳng thấy vui tí nào.

Trừ chuyện mẹ Tô cứ luôn miệng hỏi ‘khi nào con mới tìm bạn trai’ thì Tô Mộ Mộ thấy mùa Tết Âm lịch năm nay khá suông sẻ, chẳng hạn như chương trình 《Đêm nay chạy trốn thôi!》 cô quay sẽ được chiếu trong dịp Tết này, vì chương trình vừa ghi hình vừa biên tập lại nên được phát sóng rất nhanh.

Hôm nhận được tin ấy, Tô Mộ Mộ hí hửng đăng lên Weibo và vòng bạn bè để kêu gọi tất cả mọi người đến xem.

Đêm giao thừa, chương trình cô và gia đình cùng nhau xem không phải là Xuân Vãn* đếm ngược mà là tập đầu tiên của 《Đêm nay chạy trốn thôi!》.

(*) Xuân Vãn: Chương trình đêm giao thừa mỗi năm của đài CCTV

“A, thằng bé Giang Trùng Vũ này được nha.” Tư Mỹ Kỳ nói bóng nói gió: “Mẹ thấy trong chương trình hai đứa có vẻ thân nhau quá nhỉ?”

“...” Tô Mộ Mộc đau đầu: “Mẹ ơi, mẹ gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu đi. Đó là ông chồng thời đại mới của hàng ngàn cô gái đấy, con không cướp nổi và cũng chẳng dám cướp đâu.”

Tô Minh Hoa gạt đầu, bảo: “Thằng nhóc này khá đẹp trai, không được, theo cậu ta con mình sẽ không có cảm giác an toàn.”

Nghe được lời cha nói, trong đầu cô chợt hiện lên gương mặt của Treetreewo. Cậu như tỏa sáng khi đứng trên sân khấu, đẹp trai chẳng kém gì Giang Trùng Vũ.

“Có thể sau này con sẽ tìm một người đẹp trai tựa tựa thế đấy.”

Câu nói đó còn chưa được não xét duyệt thì đã thốt ra rồi.

Tư Mỹ Kỳ và Tô Minh Hoa cùng nhìn cô, đồng thanh: “Đừng có nói là con đã tìm được người rồi nha?”

“Không có, đâu có đâu.” Tô Mộ Mộc vội vàng xua tay. Nhưng với hai cặp mắt đang nhìn mình chăm chăm, mông ngồi chưa kịp nóng thì cô đã muốn nhấc chân bỏ chạy.

May mà hai vợ chồng ông bà không hỏi tới mà tiếp tục tính toán khả năng Giang Trùng Vũ thành con rể.

Tô Mộ Mộc thở phào nhẹ nhõm, quyết định tặng cho lá chắn Giang Trùng Vũ một cái bao lì xì năm mới to thật to.

Tô Mộ Mộc bị cha mẹ kéo đi chúc Tết liên tục suốt mấy ngày đầu năm, mãi đến mừng 5 cô mới được yên thân. Bên Cây Nhỏ cũng không khá hơn cô là mấy, tuy hai người không thể vào game nhưng ngày nào Cây Nhỏ cũng gửi tin nhắn kiểm lại xem hôm nay đã đi đến nhà người thân nào với cô.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ ơi, hôm nay chị có vào game không?

Xem ra hôm nay Cây Nhỏ cũng đi chúc Tết xong rồi.

Nếu là ngày trước thì chắc chắn Tô Mộ Mộc sẽ trả lời là ‘Đi chứ! Cứng lên rồi! Cây súng to tướng của bốn tiên nữ đang khát khao khó nhin đây này!’.

Nhưng bây giờ cô đã có kinh nghiệm rồi, phải chú ý hình tượng!

Tô Mộ Mộc rút khẩu súng về, dịu dàng đáng yêu nhăn lại: Có chứ, lâu rồi không chơi 【Cười ngốc.jpg】.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Bạn có phải là chị gái nhỏ không? Đừng bảo là đứa cháu gái bảy tuổi hay đứa cháu trai tám tuổi nào đó nha?

Tô Mộ Mộc hít sâu, cúng cho cậu một emo: 【Cậu nhìn khẩu 98K trong tay chị rồi nói lại lần nữa xem nào.jpg】

Cây Nhỏ Ánh Dương: Áu áu áu.

Tô Mộ Mộc không để ý đến sự sung sướng trong tin nhắn của Treetreetwo, lòng cô đang bồn chồn vì cái phản ứng của cậu. Cô bực bội sờ mũi, chẳng lẽ hình tượng khó xoay chuyển lắm hả?

Vì đang Tết nên có khá ít người xem livestream nhưng niềm vui vẫn lan tỏa khắp nơi. Mọi người đang gửi những lời chúc Tết cho nhau ở bình luận, Treetreetwo cũng bị cuốn theo bầu không khí hân hoan ấy nên đang định đổi phong cách livestream.

“Hôm nay là năm mới rồi nên chúng phải làm cái gì đó mới chứ nhỉ, đến lúc tóm được đội địch tôi và chị gái nhỏ sẽ không bắt họ hát nhạc thiếu nhi nữa.”

Tô Mộ Mộ cảnh giác hỏi: “Vậy cậu định làm gì?”

Linh cảm mách cô biết Cây Nhỏ sẽ không làm thiên sứ đâu.

Lâm Trần háo hức đề nghị: “Tôi với chị gái nhỏ sẽ bắt họ hát ‘mừng năm mới’ nhé?”

【66666 cầm súng ép bọn họ nghe hát hả 】

【Vậy thì đội địch sẽ chọn chết 】

Lần này cả Tô Mộ Mộ cũng đứng về phía fan, cô vô tình từ chối lời đề nghị của Cây Nhỏ: “Cho cậu mic và sân khấu này, tự cậu hát đi.”

“Đừng mà!”

Vì đang Tết nên Tô Mộ Mộ và Cây Nhỏ hẳn có vẻ khá thoải mái, bọn họ chỉ bắn từ bi cho vui thôi, quan trọng hơn vẫn là các fan đang tán gẫu đầu vô mồm với nhau trong kênh chat. Mọi người cùng nhau khinh bỉ Xuân Vãn, chuyển sang bữa cơm giao thừa ăn tới mừng năm vẫn chưa xong, than phiền chuyện năm nay lại bị giục cưới, thảo luận xem có chương trình hay bộ phim nào đáng xem trong kì nghỉ Tết dài hạn này không.

Có mấy fan tinh ý phát hiện ra Nicetree có gì đó sai sai.

【Có ai thấy hôm nay chị gái nhỏ là lạ không? 】

【Đã phát hiện ra, im lặng hơn này, ăn nói nhẹ nhàng hơn này, chị ấy bệnh hả 】

Lâm Trần bị 98K cảnh cáo lăm băm: “Chị gái nhỏ không có bị bệnh, mấy ngày nay bọn tôi vẫn trò chuyện với nhau suốt, hơn nữa ban nãy chị ấy còn hoạt bát cầm súng uy hiếp tôi.”

Tô Mộ Mộ: “...”

Tô Mộ Mộc then quá hóa giận cầm theo cái chảo vừa nhặt được đứng ngoài đường cái bình tĩnh nói với người trong nhà: “Cây Nhỏ, cậu ra đây.”

Lâm Trăn không nghĩ thấy mùi nguy hiểm vừa nghe thấy lệnh tập trung lập tức ngoan ngoan từ bỏ loot nhà, nhảy cửa sổ xuống: “Gì thế chị?”

“Tặng cậu cái chảo năm mới vui vẻ này.” Tô Mộ Mộc giơ chảo lên đập Treetreetwo.

Tiếng ‘bốp’ vừa giòn vừa tan ấy vang vọng vào lòng người.

Mũ 3 của Lâm Trăn bị cái chảo cắn máu, đỏ chót.

“Ừ ừ.” Lâm Trăn phần nộ nhưng chỉ dám ư mấy tiếng.

【23333* êm tai không? Nếu êm thì là chảo tốt đấy 】

(*) 23333: A ha ha ha ha

【Cả đám ai cũng nhận ra giọng chị gái nhỏ sai sai, chỉ có mỗi Thụ Ca gốc nghềch lợn tợn chạy qua thôi đấy. Đã vậy còn nhảy qua cửa sổ, vội vàng đi hiến máu 2333 】

【Không qua thì làm gì giờ? Thụ Ca từ bỏ lòng tôi cũng đau lắm chứ 】

“Không sao, có gì đâu. Chị gái nhỏ vui là được rồi.”

Lâm Trăn không làm thì đã không chết ho khê rồi nói sang chuyện khác hóng lấp liếm cho qua.

“Mùng 1 Quýt TV có chiếu một chương trình giải trí đó, mọi người có xem không? Rất hay.” Lâm Trăn cực lực đề cử: “Tôi nghĩ mọi người nên xem đấy.”

Tim Tô Mộ Mộ trệt nhịp, đừng có bảo là trùng hợp vậy nha?

Tô Mộ Mộ hơi lo lắng hỏi: “Cậu nói chương trình nào ấy?”

“Đêm nay bỏ trốn thôi, mỗi tập có 5 khách mời và 1 khách mời bí ẩn, vừa phát tập 1 xong, tên là trốn khỏi thị trấn cổ làm em cười chết, nhất là Tô Mộ Mộ ấy, coi vui lắm ha ha ha.”

Nghe Cây Nhỏ nhắc đến họ tên mình, tim Tô Mộ Mộ đập nhanh, tai đã ù mất, sau đó ngón tay cầm chuột cũng cứng đờ ra.

“Có một game Tô Mộ Mộ bị mù đường, vác vật phẩm nhiệm vụ chạy khắp thành, đi hết cả khu nam rồi cuối cùng mới tìm được hướng bắc.

Tô Mộ Mộ: “.....”

【Ha ha ha ha hài thế, vậy để đó lát nữa em đi xem 】

【Xem rồi, Thụ Ca đề cử có tâm ghê, chồng Giang Trường Vũ đẹp trai lắm á á á. Nhưng Thụ Ca cứ yên tâm, em vẫn thích anh 】

【Em cũng có xem gào gào, em với Thụ Ca xem cùng chương trình này. Em có thấy tập sau tên là trốn khỏi bệnh viện khủng bố ấy, hết sức chờ mong 】

“Tuy Tô Mộ Mộ chạy trốn rất cực khổ, chị ấy với người quay chạy mệt bỏ hơi tai nhưng vẫn không hoàn thành nhiệm vụ, hơi tiếc.”

Tô Mộ Mộ: “...”

Vì đang bước vào giai đoạn đặc biệt nên Tô Mộ Mộ nhạy cảm như con gái mới lớn không thể nắm bắt chính xác giọng nói vui vẻ ấy chứa khen ngợi nhiều hơn hay là mỉa mai chiếm đa số.

“Mà nhé, thật ra Tô Mộ Mộc là đàn chị của tôi đấy. Không ngờ chị ấy lại bước vào con đường diễn viên, tôi ở đây chân thành mong mọi người ủng hộ chị ấy nhiều hơn nhé.”

【Đàn chị của Thụ Ca, vậy chị ấy học cũng giỏi lắm nhỉ? 】

【Chưa chắc đâu, trong một ngôi trường luôn có cả đầu rồng lẫn đuôi gà mà 】

“Không đâu, chị ấy giỏi lắm. Thầy cô giáo thường hay nhắc đến chị ấy, chị ấy tốt nghiệp rồi bọn tôi vẫn sống dưới cái bóng của chị ấy mà.”

Thì ra Cây Nhỏ là đàn em của cô à? Thì ra bọn họ từng sống cùng một thành phố, học cùng một trường hả?

Nghĩ tới đoạn duyên đó của hai người, Tô Mộ Mộc bỗng thấy thoải mái và vui vẻ hơn. Cô dè dặt hỏi: “Vậy cậu thấy chị ta thế nào?”

Tô Mộ Mộc nghĩ đây là một cơ hội hiếm gặp, có thể gián tiếp tìm hiểu suy nghĩ của Cây Nhỏ.

Nhưng nhìn từ phía Lâm Trăn thì điều đó không đơn giản như thế.

Khi người con gái hỏi một chàng trai rằng anh cảm thấy cô gái kia thế nào thì đó chính là một vấn đề rất khó giải quyết, là một câu hỏi giết người.

【Đệt! Chết rồi chết rồi! Mong Thụ Ca hãy trả lời cẩn thận! 】

【Câu hỏi đó không đơn giản như cái cháo kia đâu 】

Câu hỏi của không không chỉ làm cho khung bình luận nổi điên mà còn khiến đầu óc Lâm Trăn đình trệ, câu hỏi này khó hơn tất cả những đề thi cậu từng làm.

Tô Mộ Mộc tập trung chơi game với Cây Nhỏ, không mở trực tiếp nên hoàn toàn không biết câu hỏi cô vô tình thốt ra đã khiến cả kênh livestream lạnh run.

Vào thời khắc quan trọng ấy, một bóng hình lén lút len vào qua khe cửa.

Tô Mộ Mộc đợi mãi vẫn không nhận được câu trả lời hoang mang gọi: “Cây Nhỏ?”

Lòng cô thấp thỏm như gợn sóng lăn tăn, hết gợn này đến gợn khác dần lan rộng.

Bóng hình lén lút nhào tới, sức nặng mấy chục ký ập lên người Lâm Trần.

“Cái đờ!” Tiếng hét của Lâm Trần vang vọng kênh livestream, sau đó luồng trực tiếp bị ngắt.

【Đã xảy ra chuyện gì vậy? Hình như tôi nhìn thấy cục gì đó trắng núc ních】

Nhóm fan mới gia nhập ngu người, cả Tô Mộ Mộc cũng ngu người. Câu hỏi đó khó lắm hả, phải logout để trốn luôn hả?

Đám fan lâu năm nhảy ra giải đáp thắc mắc.

【Con chó mập ở nhà cha mẹ Thụ Ca đấy, có lần được gửi nuôi bên nhà anh ấy, thường hay nhào tới ngắt ngang livestream】

【Nghe tiếng hét của Thụ Ca ban nãy thì tôi đoán là đau lắm】

【Người từng bị chó vồ muốn nói là có thể bẻ gãy cả xương sườn đấy】

Lâm Trần nghiêng đầu nhìn con Samoyed đang lắc đuôi bày ra bản mặt tươi tắn vô hại với cả người lẫn vật. Thường thì chắc hẳn Lâm Trần sẽ đuổi con chó suýt giết chủ này đi, nhưng hôm nay...

Lâm Trần ôm chặt lấy con Samoyed, vừa ôm vừa cảm động nói: “Chó con, hôm nay mày là cứu tinh của tao đấy!”

Samoyed chẳng biết mô tê gì nhưng nó biết cậu chủ nhỏ đang ôm mình nên càng vẫy đuôi nhiệt tình hơn, hai chân sau đập đập, người cứ xoay tới xoay lui, vui lắm.

Lâm Trần vuốt lông con chó nhà mình rồi tĩnh tâm lại. Nhớ tới câu hỏi ‘cậu thấy chị ta thế nào?’ của Nicetree, đầu óc chợt quay ngược thời gian đưa cậu về kí ức ngày xưa ấy.

Thời cấp ba cậu thường nghe các thầy cô giáo nhắc tới các đàn anh đàn chị xuất sắc trong trường, cái tên thường hay lọt vào tai nhất trong số đó chính là Tô Mộ Mộc.

“Cô bé đàn chị của các em ấy chẳng những thông minh mà còn chăm chỉ học tập nữa. Thi tốt thì không hề thấy con bé kiêu ngạo, mà thi không được thì con bé cũng chẳng suy sụp tinh thần.” Về mặt thầy cô đầy tự hào: “Các em phải bắt chước anh chị đi trước cố gắng học hành nhé.”

Mỗi lần nghe thầy cô kể tới những học sinh mình yêu thích là sắp nhỏ lại âm thầm cười xòa, ở cái tuổi đó thì ai mà chẳng nghĩ trời đất bao la chỉ có ông đây là giỏi nhất đâu.

Tất nhiên, Lâm Trần cũng thế.

— Hết chương 28 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Ngọc Nhiên Và Bất Ngờ

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Đó là một buổi trưa sau ngày khai trường vào mùa xuân, Lâm Trần chơi bóng rổ cùng bạn bè trên sân thể dục. Xung quanh đầy các bạn nữ đứng đó hào hứng vỗ tay cổ vũ các bạn nam, hơi thở của thanh xuân lan tràn trên sân thể dục.

Lúc nghỉ giữa hiệp, các chàng trai mặc quần áo ướt đầm mồ hôi nhanh chóng bị các bạn nữ ân cần chạy đến bắt chuyện. Khi ấy Lâm Trần đã cao lăm rồi, cậu có thể dễ dàng lơ đãng phóng tầm mắt qua đỉnh đầu các bạn nữ để nhìn ra ngoài.

Và cậu trông thấy một cô gái có dáng người cao cao duyên dáng lướt qua con đường giữa rừng cây, ánh chiều tà hắt lên khiến gương mặt cô đỏ ửng, đẹp hơn cả hoa đào, đuôi tóc khẽ lắc lư theo từng bước chân trông cực kì đáng yêu và hoạt bát.

Cơn gió nhẹ thổi qua khiến những chiếc lá cây rơi xào xạt, cô ấy ngẩng đầu lên chạm tay vào khoảng không ấy nhưng chẳng bắt được chiếc lá nào, vậy mà trên đỉnh đầu và vai lại dính khá nhiều.

Cô cầm cuống lá giơ lên trời nhìn, có thể là đang nhìn gân lá và cũng có thể là hình dạng phiến lá.

Đầu óc cậu hỗn loạn, dường như tất cả mọi âm thanh ồn ào náo nhiệt xung quanh đã biến mất trong khoảnh khắc ấy và chỉ để lại tiếng tim đập thình thịch vừa vang vừa dội.

Biển ngôn từ bao la kia không thể miêu tả nổi tâm trạng cậu lúc này, hoảng hốt ngẩn ngơ, một dòng chữ trong sách chọt hiện lên

cậu hiện lên dòng chữ từng gặp được trong sách ‘Đãi đảo sơn hoa lạn mạn thì, tha tại tùng trung tiểu*’.

(*) Tạm dịch: Khi muôn hoa trên núi rừng nở rộ, nàng ấy đứng giữa hoa cười.

Cô gái ấy chỉ đi ngang qua một lần đã bắt được trái tim của chàng trai trẻ.

Sau đó mọi người nói cho cậu biết đó là đàn chị khóa trên hay được thầy cô nhắc tới

Ngoài mặt, Lâm Trăn thờ ơ chỉ đáp một chữ ‘ồ’ nhưng sự thật bên trong là niềm vui sướng nhảy nhót tung tăng như chim sẻ.

Khí phách đầy tự tin và kiêu ngạo của chàng trai trẻ dần bị tình cảm nhen nhóm trong tim mài nhẵn.

FLAG là gì? Lâm Trăn nghĩ đó chính là trường hợp của cậu. Thậm chí cậu còn rất hối hận, tại sao hôm khai giảng cậu lại cúp học làm lỡ mất bài phát biểu đàn chị đã đại diện cho những học sinh tốt nghiệp xuất sắc lên đọc hôm đó.

Sau khi rời khỏi sân bóng, Lâm Trăn lập tức chạy nhanh tới bức tường treo bảng tuyên dương những học sinh tốt nghiệp ưu tú của trường.

Bảng tuyên dương này chính là thứ bắt mắt nhất của trường cấp ba A trong mùa tốt nghiệp, nghe nói năm nay có rất nhiều học sinh ưu tú tốt nghiệp nên cái bảng đó dài tận mười mét.

Trường cấp ba A rất thoáng, tấm bảng tuyên dương ấy không phải là những dòng chữ ngắn gọn nhàm chán và già cỗi mà cả hình chụp lẫn câu chữ đều hết sức hài hước. Thậm chí trên bảng còn có những cặp đôi yêu nhau, đã vậy còn xếp cùng một chỗ, người thì liếc sang trái còn người kia thì liếc sang phải để chụp hình, tạo thành khung cảnh hai người đang gườm nhau.

Lâm Trần lướt qua các tấm ảnh rồi dừng lại ở tấm thứ bảy chụp Tô Mộ Mộ. Cô gái trong tấm ảnh ấy mặc đồng phục, gương mặt trái xoan trắng noãn, để kiểu tóc học sinh ngoan ngoan, mặt mũi xinh xắn, chóp mũi nhỏ xinh cùng với khóe môi hơi nhếch lên tạo nên vẻ lạnh nhạt thờ ơ.

Hình chụp Tô Mộ Mộ rất bình thường và nghiêm túc như đang chụp hình chứng minh nhân dân, cô không tạo những dáng chụp kì quái như người khác khiến bức hình nổi bật lên giữa rừng ảnh kì dị.

Dưới ảnh là điểm thi đại học của Tô Mộ Mộ và câu nói cô thích nhất —— ‘Sơn trọng thủy phục nghi vô lộ, liễu ám hoa minh hựu nhất thôn*’.

(*) Sơn cùng thủy tận ngộ hết lối, liễu rủ hoa cười lại gặp làng: hàm ý là một người đang mất hết hi vọng chợt tìm thấy đường sống.

Hai mắt Lâm Trần đảo quanh, cậu cẩn thận đọc từng chữ một cho tới khi dòng chữ ‘tôi cực kì thích một chàng trai có đầu óc thông minh nhạy bén và ăn nói dí dỏm, chẳng hạn như cái cậu xếp trước trước trước trước trước trước tôi ấy, anh bạn đối thủ lâu năm của tôi ời, mong là sau khi tốt nghiệp xong chúng ta vẫn còn cơ hội thi đua với nhau’ đập vào mắt.

Lâm Trần dò theo thứ tự trước trước trước trước trước trước trước kia mò tới tấm hình đầu tiên, đó là người tốt nghiệp xuất sắc nhất trường họ năm nay và cũng là thủ khoa của kì thi lần này, số lần tên anh ta xuất hiện trong lời nói của các thầy cô có thể sánh ngang Tô Mộ Mộ.

Lâm Trần hừ khế, ý chí chiến đấu đã âm thầm bén lửa.

Chàng trai trẻ về nhà ném cặp xuống tuyên bố: “Cha mẹ, con quyết định tạm nghỉ game để chăm chỉ học hành, cố gắng trở thành thủ khoa trong kì thi đại học.”

Cha mẹ Lâm Trần: “???”

Cha Lâm ngạc nhiên đến nỗi không phát hiện ra tàn thuốc đã rơi xuống quần tạo thành một cái lỗ.

Đầu óc thằng bé bị gì rồi hà?

Chàng trai mười sáu tuổi chính là một con ngựa hoang. Chúng có thể cứu cả thế giới chỉ vì một câu nói và cũng có thể vì câu nói ấy để lập ra những mục tiêu lớn chẳng hạn như chăm chỉ học hành.

Lâm Trần bị lưỡi chó liếm ướt nhẹp chọt vùng ra khỏi kí ức, cậu ấn đầu chú chó đang niềm nở xuống và đảo mắt sang bên cạnh, phát hiện ra màn hình điện thoại sáng lên tự bao giờ. Cậu cầm lên xem thử, là tin nhắn của Nicetree.

Nicetree: Cậu ổn không?

Lâm Trần cầm điện thoại suy nghĩ xem nên trả lời thế nào.

Nicetree: Cậu có sao không, đừng bảo là bị chó vồ gãy xương sườn rồi nha?? **【Hoảng sợ.jpg】** Có cần chị gọi 120 giùm không?

Lâm Trần nghĩ dù là chuyện gì cũng không được để chị gái nhỏ phải lo lắng nên cậu soạn tin nhắn rồi gửi đi.

Tuy Nicetree đã đưa ra một câu hỏi rất hóc búa khiến đầu óc Lâm Trần ngưng hoạt động nhưng sau khi bình tĩnh lại thì chỉ số thông minh của cậu bắt đầu login.

Câu hỏi ấy có rất nhiều đáp án nhưng nguyên tắc thì chẳng có gì khác biệt đó là đừng khen một cô gái khác trước mặt một người con gái—— Đó là những gì chị Lâm Huyền đã dạy cậu.

Nên Lâm Trăn nghĩ câu trả lời cho cảm nghĩ về đàn chị khóa trước thế này là được rồi.

Đàn chị là sự rung động đầu đời của Lâm Trăn thời cấp ba, cảm giác đó chỉ là chút yêu thích và ca ngợi, dù bao năm đã qua nhưng cậu vẫn không thể nói ra những lời trái lương tâm kiểu đàn chị cũng thường thôi hay đại loại thế. Hơn nữa Lâm Trăn không phải là một người lảm chuyện nên cậu sẽ không tùy tiện đánh giá một người.

Chẳng mấy chốc Tô Mộ Mộc đã nhận được tin Lâm Trăn trả lời.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Em không sao, chị gái nhỏ đừng lo lắng.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Đàn chị là một nhân vật trong truyền thuyết!

Nhìn thấy câu trả lời ngắn gọn đấy, tim cô lại trật nhịp.

Cảm nghĩ khi một chàng trai nhận xét bạn ‘là một nhân vật trong truyền thuyết’ thế nào?

Tô Mộ Mộc tốn chút thời gian để suy nghĩ rồi chợt hiểu ra, có vẻ tình cảm Cây Nhỏ dành cho cô chính là sự kính mến và hâm mộ của đàn em với đàn chị.

Nhưng tại sao vẻ đẹp ngần này lại không nhận được một lời khen ngợi nào thế?

Tô Mộ Mộc tự luyến nhéo mặt mình, ánh mắt của thằng nhóc thối này cao gớm nhỉ, hừ!

Tô Mộ Mộ thấy buồn bực nên bắt đầu quấy rồi cô bạn thân Du Từ Từ.

Tô Mộ Mộ: Tớ xấu lắm hả?

Từ Từ YOYO: Để tớ xem xem cái gói cảm xúc cậu gửi lần trước nằm ở đâu.

Từ Từ YOYO: 【Đối phương không muốn nói chuyện với bạn đồng thời tặng bạn quả nade.jpg】

Tô Mộ Mộ: Ấy, tớ hỏi nghiêm túc mà.

Từ Từ YOYO: Người đẹp họ Tô của tôi ơi, cậu vừa bị cái gì kích thích đấy?

Tô Mộ Mộ: Đúng vậy, tớ là người đẹp mà. Quan Hi cũng kí hợp đồng với tớ vì cái gương mặt này đấy.

Đọc được tin nhắn của Tô Mộ Mộ, Du Từ Từ nằm trên giường suýt bị nhồi máu cơ tim.

Từ Từ YOYO: .....

Từ Từ YOYO: Cậu đừng tưởng là trên đời không có thứ gì có thể chia cắt được tình bạn của chúng ta nhé.

Tô Mộ Mộ: Thật ra là Cây Nhỏ đã xem Đêm nay bỏ trốn thôi nên tớ tranh thủ hỏi xem cậu ấy thấy tớ thế nào, sau đó cậu ra cứ ập úng không nói nên lời.

Tô Mộ Mộ cầm gương trang điểm lên sờ mặt mình rồi là tiếp tục gửi tin nhắn cho Du Từ Từ.

Tô Mộ Mộ: Chắc do tớ không phải là mẫu người cậu ấy thích nhỉ?

Từ Từ YOYO: Ặc, bây giờ yêu cầu của mấy đứa nhỏ cao quá vậy?

Tô Mộ Mộ: Đúng đó, cậu ấy... Phải rồi, có khi nào cậu ấy không thích con gái lớn tuổi hơn không?

Du Từ Từ không đáp, tin nhắn từ Tô Mộ Mộ lại được gửi đến.

Tô Mộ Mộ: Thôi bỏ đi, có lẽ trong mắt cậu ấy tớ chỉ là một đàn chị khóa trên chẳng có gì đặc biệt và là một diễn viên xuất hiện trên TV thôi, tớ còn phải cảm ơn cậu ấy vì đã đề cử chương trình tớ quay trên sóng livestream đây.

Từ Từ YOYO: Tô Mộ Mộ, đây là lần thứ mấy cậu nhắn tin cho tớ lúc nửa đêm vì một cậu con trai rồi hả, cậu đã lún sâu rồi.

Tô Mộ Mộ:.

Dù sao Tô Mộ Mộ cũng là một người trưởng thành đã lăn lộn trong xã hội vài năm nên suy nghĩ rất chừng mực, sau lần trò chuyện với Du Từ Từ đêm đó thì mọi chuyện chẳng còn là vấn đề nữa.

Tình cảm là một thứ có thể đến rất bất ngờ, có thể tích lũy theo ngày tháng, có thể cực kì khó hiểu... Nói chung, dù thế nào thì có một thứ vẫn mãi không thay đổi đó là không thể gượng ép.

Nên khi ở cùng nhau, Tô Mộ Mộ và Treetreetwo nên chơi thế nào thì cứ chơi, muốn mắng gì cứ mắng. Bầu không khí livestream hôm sau vẫn rộn rã như thường.

Đang livestream thì bên kia chợt có giọng cậu bé nào đó vang lên.

“Anh, em không biết làm bài này, anh chỉ em đi.” Một cái đầu nhỏ hé vào qua khe cửa nói với người đang ngồi trước bàn máy tính.

“Anh đang livestream, em đợi tí đã.” Lâm Trăn kéo ống kính nghiêng sang chỗ khác rồi nói với bên còn lại: “Rồi, lại đây đi.”

Để bảo vệ sự riêng tư của người nhà, mỗi lần livestream cậu sẽ nói trước cho họ biết để không ai lọt vào khung hình.

【Ồ, giọng cậu nhóc đáng yêu quá! Làm trái tim mấy bà dì biến thái rung rinh】

【Là em họ của Thụ Ca phải không nhỉ? Tôi nhớ cậu bé đang học cấp 2】

【Kẻ phá hủy livestream thứ 2 đã xuất hiện, lần nào cậu em họ xuất hiện là có ngay đủ thứ vấn đề tốn thời gian】

Còn kẻ quá hủy thứ nhất chắc chắn chỉ có thể là Samoyed, cùng lắm em họ chỉ chiếm mất thời gian của Thụ Ca còn Samoyed thì dùng bạo lực phá hủy luôn và thứ bị phá hủy có cả Lâm Trăn lẫn máy tính.

“Em lộ mặt có sao đâu, em đẹp trai thế này, trong trường có nhiều bạn nữ tặng chocolate cho em lắm đó. Anh à, đừng có bảo là anh sợ em đẹp trai quá cướp mất fan của anh nha.” Em họ khinh khỉnh nói.

【Ha ha ha ha Thụ Ca có người thừa kế rồi, nổi dòng nổi dõi】

Cả Tô Mộ Mộ nghe xong cũng bật cười, đúng là phong cách di truyền qua từng thế hệ.

“Tôi vẫn còn độc thân đấy ở đó mà thừa với chả kế gì, mấy người đừng có dùng từ bậy bạ.” Lâm Trăn dờ khóc dờ cười cho chính mình, nói: “Chị gái nhỏ đợi một lát nhé, em phải giải bài cho em họ.”

“Được.”

“Các bạn cũng đợi chút nha, tôi xong ngay.” Lâm Trần nói với fan và tất cả người xem.

【Thụ Ca đẹp trai thế này mà còn độc thân á, em không tin! Vậy rồi dám chố độc thân xấu trai bọn em sống làm sao đây】

【Moa ha ha, vậy tức là chúng ta vẫn còn cơ hội】

【Mấy người bớt mơ mộng đi, người còn cơ hội là chị gái nhỏ kìa. Mấy người không thấy hả, Thụ Ca nhắc chị gái nhỏ đợi một lát rồi mới đến phiên chúng ta đấy】

Vì lúc này Treetreetwo xoay camera đi nên Tô Mộ Mộ chỉ trông thấy bóng cậu đứng dậy, sau đó thấy những ngón tay dài tháo tai nghe xuống đặt trên bàn rồi khe khẽ giảng bài cho em họ. Em họ xoắn não bảo không hiểu, Treetreetwo kiên nhẫn giảng lại thêm một lần.

Thái độ và giọng nói của cậu khiến Tô Mộ Mộ chợt trở về cái thời ngày xưa ấy. Cơn gió nhẹ thoảng qua ngoài cửa sổ, trên bảng đen là con số đếm ngược ngày thi đại học, tiếng ve rền rĩ không ngừng nghỉ khiến con người ta buồn ngủ, thầy giáo đứng trên bục giảng về những vấn đề quan trọng cần nhớ cho kì thi.

Chỉ nghe giọng thôi nhưng Tô Mộ Mộ có thể tưởng tượng ra dáng vẻ Treetreetwo giờ phút này, gương mặt đẹp như tranh vẽ ấy có thể đi thẳng vào lòng người.

Treetreetwo bên này đang giảng bài cho em họ nhưng cậu không thể bỏ mặc Nicetree và người xem livestream bên kia được nên vỗ đầu cậu em có hàng ngàn câu hỏi vì sao rồi đeo tai nghe lên nói với mọi người: “Ngại quá, có thể mọi người phải chờ thêm một lát nữa.”

【Không sao, không sao. Thụ Ca nói cái gì bọn em cũng thích nghe hết】

【Hiu hiu hiu, nếu tôi có một người anh họ như Thụ Ca thì chắc chắn sẽ có điểm thi rất cao】

“Thật ra bài ấy còn một cách giải nữa.” Đầu óc của cô đã bắt đầu hoạt động từ khi nghe Treetreetwo đọc đề.

Lâm Trần thấy khá hứng thú: “Chị gái nhỏ, chị nói đi.”

Tô Mộ Mộc nói: “Cậu chuyển ống kính vào đề bài đi, chị cần đọc đề để nắm rõ nội dung.”

5 phút sau.

【66666, tuy bọn họ nói toàn tiếng Trung nhưng tôi lại không hiểu chữ nào hết】

【Nghe sách trời +1. Lúc đầu xem Thụ Ca và chị gái nhỏ bắn súng tôi nghĩ mình đã mất tư cách chơi game rồi, nay tư cách xem livestream cũng vỗ cánh bay đi hu hu hu】

Người mới vào hoang mang nhìn lại tiêu đề livestream.

【Đệt, có chuyện gì xảy ra vậy? Tôi vào nhầm kênh trực tiếp rồi hả?】

【Đây không phải là kênh livestream ăn gà à? Sao chui vào lại thấy giải đề toán vậy】

Nhóm fan bắt tay vào tặng quà cho ‘livestream game’ đầy kích thích ấy—— Livestream ăn gà hay nhất, các bạn nhất định không được bỏ lỡ!

Mấy người đang mở nền tảng trông thấy dòng chữ chạy qua, có rất nhiều người bị nó hấp dẫn bèn chui vào, sau đó ai cũng học máu 【Cái cái cái này là cái quái gì! Đường cong gì, hàm số XXX gì. Đúng đó mọi người đừng cười tôi, tôi còn chả biết vẽ kí hiệu hàm số nữa là】

“Chị nói xong rồi.” Tô Mộ Mộ cười cười: “Cậu có thể giảng cho em họ theo hướng đây.”

“Chị gái nhỏ luôn tạo ra bất ngờ cho mọi người.”

Hai mắt Lâm Trăn lấp lánh khi nói ra những lời ấy, trong đó chất chứa sự khen ngợi từ tận đáy lòng.

Nghe Treetreetwo khen, Tô Mộ Mộ hơi đắc ý hừ hừ. Nếu tôi bảo tôi là đàn chị trong truyền thuyết của cậu thì chắc là cậu sẽ bất ngờ hơn, kinh ngạc hơn nhiều đấy.

— Hết chương 29 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Cô Nổi Tiếng Rồi! Đúng Không!

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Nicetree khiến Lâm Trăn quá bất ngờ nên cậu vui đến nỗi quên mất cậu em họ ham học hỏi đứng ngay bên cạnh.

Em họ bị ngó lơ lặng lẽ đứng một bên nhìn Lâm Trăn cười ngây ngô, cậu bé chột bưng bình tĩnh. Nhóc ôm đề luyện lao bình bịch ra ngoài la ầm lên: “Bác trai bác gái ời, anh họ yêu qua mạng!”

Em họ đang ở độ tuổi dồi dào sức sống, giọng nói giòn giã trong vắt ấy vang lên lọt vào kênh trực tiếp.

“Ấy! Thằng khỉ này!” Da đầu Lâm Trăn run lên vì cậu em họ, cậu quay ra cửa dạy dỗ: “Đi mách cha mẹ anh nữa hả? Lần sau đừng hòng anh dẫn em chơi game.”

【Ha ha ha ha ha, Thụ Ca yêu qua mạng hả? Em có giọng loli này】

【Thụ Ca ời, hẹn hò không? Em có giọng chị đại này】

【Thụ Ca, em có giọng đàn ông được không】

Màn hình đầy tiếng ha ha ha không tim không phổi, thật ra tâm trạng Lâm Trăn rất thấp thỏm, cậu cầm tai nghe cẩn thận nghe thử xem Nicetree sẽ nói thế nào.

“Chị về rồi, ban nãy đi cho chim ăn. Em họ cậu sao rồi? Hiểu bài chưa?”

Lâm Trần: “.....”

【Chó của Thụ Ca, chim của chị gái nhỏ, giết】

【Tôi đoán là bạn này Thụ Ca rất mong chờ một tình yêu trên mạng】

“Alo? Cây Nhỏ, sao cậu không nói gì vậy? Có phải mọi người lại bình luận gì rồi không? Tô Mộ Mộc hoang mang hỏi liên mấy câu.

“Không có gì.” Lâm Trần chuyển hướng: “Chị gái nhỏ, lúc đi học chị giỏi lắm đúng không?”

Tô Mộ Mộc thoải mái nói: “Cũng thường thôi, lúc đó đã đậu vào một trường đại học ở nước ngoài.”

Thật ra cô nàng đang đặc ý lắm, cùng trường với cô đàn chị cậu sùng bái đó nha **【uốn éo nhảy quăng trường.jpg】**

Nửa giây sau cô lại tự phỉ nhổ mình. Tô Mộ Mộc ơi mày điên rồi hả, tự so bì với chính bản thân mình rồi lại còn hí hửng, còn nhảy quăng trường nữa.

Lâm Trần đoán Nicetree sẽ không nói ra tên trường, có lẽ cô không muốn kể chi tiết để tránh lộ thông tin cá nhân nên Lâm Trần không hỏi. Nhưng fan của cậu thì lại không cẩn thận như thế.

【Chị gái nhỏ đậu trường nào vậy?】

【Hóng tên hóng tên】

【Thụ Ca mau hỏi đi】

Lâm Trần bao che: “Được rồi, thế thôi, mọi người đừng hỏi chuyện riêng tư của chị ấy nữa.”

“Bọn họ đang hỏi trường đại học chị đậu vào hả?” Tô Mộ Mộ đang ở trong trò chơi, không xem trực tiếp nên cô chỉ nghe những lời cậu nói để đoán nội dung bình luận.

Tô Mộ Mộ thoải mái nói: “Cũng thường thôi, là đại học J ấy.”

【Hi hi hi, chắc là mua bằng giả ở nước ngoài nên ngại nói đấy】

Dòng bình luận ấy và giọng Tô Mộ Mộ xuất hiện cùng một lúc, giọng điệu cực kì chói tai khiến cho các fan nổi lên mắng người đó đừng ăn nói bậy bạ, tạo nghiệp đầu năm.

“Đại học J?”

Nhận ra Treetreetwo đang chần chừ, Tô Mộ Mộ đột nhiên nhớ ra – Phải ha, Treetreetwo là đàn em của cô nên chắc có nghe giáo viên nói cô đậu đại học J! Sao giờ, liệu cô có bị cậu phát hiện không?

Tô Mộ Mộ khá lo lắng. Không rõ do suy nghĩ của bọn con trai hơi chậm chạp hay do Treetreetwo chỉ thuận miệng hỏi, cô chỉ nghe thấy cậu ghẹo: “Đại học J mà chỉ thường thôi á, chị gái nhỏ, chắc là câu nói của chị sẽ nổi lắm đó.”

Có vẻ cậu không hề phát hiện ra, Tô Mộ Mộ thở phào nhẽ nhỡm. Song, cô hơi tiếc và âm thầm cầu cho cậu ấy đừng nổi lên.

【Đệt! Đại học J danh giá! Chị gái nhỏ giỏi quá luôn】

【Há! Tát thẳng mặt cái thứ đầu óc đen tối】

Ban này Lâm Trần có thấy câu bình luận kia, cậu thẳng tay cấm bình luận luôn không nhiều lời, thậm chí còn chẳng nhờ tới quản lý kênh. Nhìn chung thì các streamer chẳng mấy khi chủ động làm việc này nhưng Lâm Trần chưa bao giờ hành động theo lẽ thường cả.

【Đệt 6666】

【Quả nhiên, Thụ Ca là người cực kì bao che khuyết điểm =.=】

Sau khi cấm ID đó, Lâm Trăn thấy may vì Nicetree đang chơi game không xem trực tiếp nên không thấy được câu bình luận đó.

Vài ngày sau khi buổi livestream đó kết thúc, sự thật đi ngược lại mong muốn của Tô Mộ Mộc. Cô trông thấy câu ‘đậu đại học J bình thường thôi’ cùng với câu——‘Lưu Cường Đông bỏ vợ đẹp, Mã Vân từ chức tại Ali’ đứng cùng nhau trên bảng xếp hạng.

Trong đầu Tô Mộ Mộc có một câu MMP không biết có nên nói không.

~~~~~

Khi tập 2 của 《Đêm nay chạy trốn thôi!》 được đăng lên, có sẵn hiệu quả tuyên truyền của streamer nổi tiếng Lâm Trăn, chất lượng của chương trình khá tốt cộng với sự tham gia của ông chồng quốc dân Giang Trường Vũ, có thể nói là chương trình đã nổi lên.

Số fan của Tô Mộ Mộc tăng vọt sau tập ấy, fan Weibo tăng thêm 500 ngàn. Cô cầm điện thoại đếm đi đếm lại mấy lần mới chắc chắn mình không đếm nhầm! Chính xác là tăng thêm 500 ngàn fan!

Tô Mộ Mộc hết sức háo hức, hận không thể tung bông bắn hoa, vừa múa vừa hát. Nhưng vài giây sau cô đã tỉnh táo lại, chương trình bùng nổ cách mấy thì cũng không bá đạo tới mức này đâu nhỉ?

Tô Mộ Mộc lo lắng gửi tin nhắn cho Quan Hi: Anh Quan, anh sợ số liệu của em tệ quá nên mua fan cho em hả?

Quan Hi: Bộ anh rảnh lắm hả?

Quan Hi: Do chương trình nổi lên thôi, ban này trang web có gửi tin cho anh, lượt xem tăng lên mấy triệu và đang trên đà tiếp tục tăng, hơn nữa còn nhận được rất nhiều lời khen.

Quan Hi: Nên fan của cô là người thật, công ty không hề mua fan và thủy quân*, gần đây có rất nhiều công việc mới tìm tới chỗ anh, 《Đêm nay chạy trốn thôi!》 mùa 2 tiếp tục mời cô đấy. Cô chuẩn bị tinh thần đi, sắp tới sẽ có nhiều công việc cho cô bận tới nổi đầu vầng mắt hoa đấy.

(*) Internet Water Army: Một đội quân trên mạng được thuê để tăng bình luận với nội dung cụ thể.

Quan Hi: Tô Mộ Mộ, cô đợi được rồi.

Vì quá xúc động và vui vẻ nên tay cầm điện thoại cô run run, hai mắt hơi sưng lên cay cay. Cô đợi được rồi? Đợi đến cái ngày lịch làm việc kín mít, đợi đến cái ngày bình luận vượt quá hai con số, đợi đến cái ngày có rất nhiều công việc và cơ hội rồi!

Tuy 500 ngàn fan còn chưa bằng số lẻ của một ngôi sao lớn nhưng đó chính là con số Tô Mộ Mộ chịu đựng bao năm nay để đổi về. Cảm giác đó sung sướng như thể được sống tới già rồi từ già cuộc đời ấy!

Tô Mộ Mộ hí hửng trả lời bình luận của fan, cô gõ chữ tới nỗi hai tay đau nhức rồi vẫn thấy ngọt ngào.

Có điều, dù cô đã nổi tiếng nhưng hình tượng có vẻ hơi khác với hình tượng Quan Hi đặt ra ban đầu...

“Tôi cười chết mất ha ha, trong cái tập nhà ma ấy Tô Mộ Mộ bị con ma trốn trong nhà vệ sinh lao ra dọa, cô ấy nhảy dựng lên quơ quào loạn xạ, vô tình túm trúng mặt nạ ma bỏ chạy, tôi đoán là con ma đó đuổi theo cô ấy để lấy lại đạo cụ nhỉ? Thế lực Tô Mộ Mộ ghê thật, cô ấy chạy quanh

nhà ma tận năm vòng, người quay chương trình và nhân viên giả ma không ai bắt kịp cô ấy.”

Chứ sao...

Cô đã tập luyện mỗi ngày để có thể lực tham gia chương trình đó đấy, hơn nữa lúc đó cô sợ thật nên ăn nói hơi lộn xộn tí.

“Có lần bị hù cô ấy đã la hét ồm ồm túm lấy tay Giang Trường Vũ chạy như điên, Giang Trường Vũ đáng thương bị kéo đi chắc ói lên ói xuống luôn quá.”

Tô Mộ Mộ vẫn còn nhớ rõ buổi ghi hình hôm đó, cổ họng cô khàn đặc, đã vậy còn nắm đở tay Giang Trường Vũ, sau đó đổi được một ly trà ấm áp từ cậu.

“Tập trấn cổ đó, Tô Mộ Mộ không phân biệt được đông tây nam bắc nên vác vật phẩm nhiệm vụ chạy quanh cả trấn nhưng cuối cùng nhiệm vụ vẫn thất bại, SAD.jpg.”

“Tôi nghe một streamer đề cử chương trình này nên mới sang xem, không ngờ cũng thú vị ra phết đấy.”

Nhìn thấy bình luận ấy, Tô Mộ Mộ mỉm cười, phải cảm ơn Cây Nhỏ vì đã quảng cáo nữa.

“Thể lực của Mộ Ca* tốt ghê, hơn nữa chị ấy còn ga lăng với khách mời nữ lắm. Trong tập bãi biển có Đường Tiểu Kiều mặc váy lụa dài, do thua trong trò chơi nên bị phạt xuống biển, Mộ Ca đã khoác chiếc áo da bò của mình lên người cô ấy.”

(*) Đây là biệt danh nên mình sẽ để nguyên như tên Thụ ca nhé, các bạn hiểu nghĩa của nó mà ha.

“Thảo nào mấy hôm nay Đường Tiểu Kiều hay CALL cho Mộc Ca thế, bảo là cảm ơn sự săn sóc của Mộc Ca lúc ghi hình.”

“Mộc Ca, Mộc Ca, chị khó lường thật đấy.”

Không! Không được! Đừng gọi tôi là Mộc Ca, tôi là tiên nữ bé nhỏ mà!

Tô Mộ Mộ xem bình luận khắp nơi rồi vỗ trán, đưa ra một kết luận là không biết bây giờ nên làm thế nào.

“Anh Quan, hình như trong chương trình đó em cũng được lắm, fan tăng lên rất nhiều.” Tô Mộ Mộ thấp thỏm.

“Ừ... Tốt.” Quan Hi đang nghiên cứu bình luận về chương trình và càng xem mày anh nhíu càng chặt.

“Có điều... Biệt danh của em đã biến thành Mộc Ca, càng ngày càng đi xa hình tượng nữ thần công ty đặt ra rồi, rốt cuộc như vậy có được tính là thành công không?” Chính cô cũng thấy hoang mang.

“.....” Quan Hi cầm điện thoại với vẻ mặt mông lung.

Anh có biết đâu, anh cũng tuyệt vọng lắm chứ!?

Nào ai ngờ được con người nữ thần kinh trong cô có thể xuyên thủng cả màn hình vi tính, làm rung động tâm hồn mỗi người xem đâu?

Nhưng bài cô đăng trước đó bị nhóm fan mới đào ra, vì hình chụp tạp chí và các vai phim truyền hình cô từng diễn khá lạnh lùng và máu lạnh, hoàn toàn trái ngược với phong cách trong chương trình giải trí nên nhóm fan mới đang kêu gào trời ời tin được không.

Quan Hi đang đau đầu luôn quan sát hướng đi của dư luận, sau khi nhận ra thứ hình tượng đó đã hóa thành mây khói thì công ty lập tức điều

chỉnh. Bọn họ không bác bỏ hình tượng vốn có ban đầu mà đổi sang hình tượng grotesque đáng yêu khác hẳn vẻ ngoài. Hình tượng mới rất hợp với sở thích số đông nên fan của Tô Mộ Mộ vẫn đang tăng lên.

Quan Hi vui sướng nói với Tô Mộ Mộ: “Gần đây tình hình của cô rất tốt nên công ty có ý định đẩy tài nguyên* về phía cô đấy.”

(*) Tài nguyên quảng cáo, tài nguyên tạp chí, tài nguyên vai diễn vân vân... Gọi chung là tài nguyên.

“Cảm ơn công ty và cảm ơn sự chăm sóc của anh Quan, gần đây mọi người vất vả nhiều.”

Tô Mộ Mộ nói rất thoải mái, mấu chốt là cô hiểu rõ lời cảm ơn tốt nhất chính là cố gắng làm việc, cố gắng kiếm tiền.

Quan Hi Thấy cô lại tiếp tục vui đầu nghịch điện thoại, hỏi: “Cô đang làm gì đấy?”

“Đặt trà chiều cho các chị em bên bộ phận tuyên truyền của công ty, gần đây bọn họ vất vả vì em nhiều.” Dứt lời, Tô Mộ Mộ ngẩng đầu lên nhìn Quan Hi: “Anh Quan, anh có muốn ăn gì không?”

“Ha ha, bỏ đi. Gần đây chị dâu cô bắt anh giảm béo, không cho anh ăn đồ mua bên ngoài.” Quan Hi sờ bụng mình rồi lại nhìn chăm chăm Tô Mộ Mộ, khó hiểu nói: “Nghỉ Tết xong cô béo lên hả? Cô là nghệ sĩ đang trên đà nổi tiếng, cẩn thận tí đi.”

“.....” Ánh mắt Quan Hi quá bén nhọn, cô chỉ lặng lẽ béo lên năm cân đã bị phát hiện.

“Anh nói thật nhé, cô lo giảm cân xuống đi vì anh đã nhận quay mùa hai của Chạy trốn cho cô rồi đấy.”

Tô Mộ Mộ chẳng có ý kiến gì với công việc này, thậm chí cô còn rất vui khi được quay mùa 2 vì đó chính là sự khẳng định cho năng lực của mình nhưng cô vẫn rên rỉ: “Anh Quan, anh muốn giết chết ngôi sao bé nhỏ đang bay lên đấy à! Anh có biết là quay chương trình đó mệt lắm không!”

Mệt chết, cực kì mệt, hết sức mệt, đến nay nghĩ lại Tô Mộ Mộ vẫn còn lạnh run.

Quan Hi làm việc với Tô Mộ Mộ lâu rồi nên biết ngay cô chỉ thuận miệng nói vậy thôi, không oán trách thật nên đuổi cô đi.

“À đúng rồi, mùa này có một tập đặc biệt hợp tác với trò chơi **【PUBG】** .”

Tô Mộ Mộ ngửi thấy mùi bất thường, cô tỉnh táo ngồi thẳng dậy, hỏi: “Công ty trò chơi định làm gì đó đặc biệt hả?”

“Bingo.” Quan Hi cười tủm tỉm nói: “Nghe bảo trò chơi ấy đang tạo sức ảnh hưởng nên tăng cường quảng cáo rất dữ dội. Bọn họ tìm một đại diện tuyên truyền cho hình tượng game và sau đó có thể là các giải đấu trong nước. Vì có liên quan đến trò chơi nên tập đặc biệt của mùa này sẽ mời streamer game nổi tiếng nhất tham gia.”

“Nói chung là anh sẽ tranh thủ giúp cô.” Quan Hi vỗ vai Tô Mộ Mộ: “Bây giờ cô đang nổi lên, hơn nữa bản thân cô cũng chơi trò này nên chắc là sẽ trội hơn người khác.”

“Ừm, cảm ơn anh Quan. Có việc gì cần em phối hợp thì anh cứ dặn nhé.” Tô Mộ Mộ nghĩ nếu cô có thể làm đại diện cho **【PUBG】** thì xem ra cũng có duyên đấy nhỉ? Uầy, sau này lúc chơi với Cây Nhỏ cô có thể khoe khoang là mấy người đang chơi với đại diện game đấy.

Đương nhiên, cái này thì phải ngẫm lại vì cô không thể tự vạch mặt mình được.

Tô Mộ Mộ mơ mộng hão huyền xong lại trở về mặt đất, tò mò hỏi: “Phải rồi, streamer đó là ai vậy anh?”

Quan Hi bảo: “Hình như tên là Lâm Trăn, streamer nổi tiếng nhất của trực tiếp Tinh Hải, lần trước sau khi cậu ta lộ mặt trong buổi lễ trao giải thì nổi dữ lắm, tiếng tăm lan đến tận showbiz nhưng hình như cậu ta không muốn vào nghề, lần này cậu ta chỉ đồng ý tham gia chương trình vì Tinh Hải có đầu tư vào thôi.”

— Hết chương 30 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Chị Gái Nhỏ?

Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

“Sặc! Khụ khụ khụ!” Tô Mộ Mộc suýt nghẹn bánh bột ngô chiên: “Cây Nhỏ?”

Từ khi Tô Mộ Mộc nổi lên, các fan mắt tinh hơn cúm đã đào ra tất cả sơ yếu lí lịch cùng với quá khứ của cậu chẳng hạn như tên gì, học tiểu học cấp 2,3 rồi là đại học ở đâu. May là Treetreetwo sắp tốt nghiệp rồi nên không cần phải đến trường nữa.

Nhưng nhờ thế Tô Mộ Mộc đã biết được tên thật của Treetreetwo.

“Sao cô xúc động thế?” Quan Hi ngạc nhiên liếc nhìn Tô Mộ Mộc: “Hai người quen nhau à?”

“Ặc... Cậu ấy chính là người hay chơi game với em đấy.”

“Bạn trai tin đồn Treetreetwo á?” Quan Hi theo dõi từng cử chỉ hành động của cô trong game thốt lên, ngẫm lại cũng thấy đau lòng lắm, ‘mẹ Quan’ hàng thật giá thật đây mà.

Từ khi biết Tô Mộ Mộc đang chơi game và cực kì nổi tiếng thì anh luôn tìm xem các video được cắt nổi biên tập lại để theo dõi từng hoạt động của Tô Mộ Mộc, đề phòng hôm nào đó cô bung lụa tự vạch mặt chính mình.

Vì hành động của Tô Mộ Mộc trong game rất dễ thấy nên anh cũng biết quan hệ của cô với Treetreetwo.

“Anh Quan, anh đừng có đùa theo đám người trên mạng chứ.”

Quan Hi trả lời rất lạnh lùng: “Ồ, anh cứ tưởng là cô hài lòng với scandal chị gái nhỏ Nicetree lắm chứ.”

Tô Mộ Mộc: “.....”

Quan Hi dặn dò: “Bản thân cô phải cẩn thận đấy, đừng vạch áo cho cậu ta xem lưng. Bây giờ trên mạng đã xuất hiện các bình luận tiêu cực về cô rồi đấy, chúng ta không phải là đồng nhân dân tộc, không thể bắt tất cả mọi người thích mình nên cái gì cần để ý thì cô phải cẩn thận.”

Hình tượng của Tô Mộ Mộc là ngốc nghếch trái ngược với vẻ ngoài, nói khó nghe hơn là giả tạo.

Nếu trong chương trình thì có thể bao biện là tạo hiệu ứng nhưng trong trò chơi chính là con người thật 100%.

“Em biết rồi.” Tô Mộ Mộc gật đầu lia lịa. Thật ra thì Quan Hi không cần phải nhắc nhở thì cô cũng không mong mình bị lộ.

Nếu không thì đàn em Cây Nhỏ của cô sẽ thất vọng lắm nhỉ?

Quan Hi bùi ngùi nói: “Suy cho cùng cậu ta vẫn là sinh viên, nếu scandal xuất hiện thì chẳng có lợi gì cho cô cả.”

Tô Mộ Mộc cắn bánh ngẫm nghĩ gì đó, lát sau cô hỏi: “Còn 2 tháng nữa là cậu ấy tốt nghiệp rồi, không phải sinh viên là được rồi ha?”

“Khụ! Tô Mộ Mộc!”

“Ừm, em biết rồi.” Tô Mộ Mộc vội vàng cầm cúi ngoan ngoãn ăn bánh rán.

Một tuần trước ngày ghi hình 《Đêm nay chạy trốn thôi! 》 mùa 2, Weibo chính thức của chương trình công khai danh sách khách mời cố định, ngoài Tô Mộ Mộc thì có 2 người cũ tham gia, Kha Giác và Giang Trường Vũ không làm khách mời cố định nhưng bọn họ sẽ tham gia với tư cách khách mời đặc biệt.

Tô Mộ Mộc nhìn danh sách khách mời thở phào nhẹ nhõm. Không có chàng trai nghiện game Giang Trường Vũ với Kha Giác thì cô không cần phải thấp thỏm lo bị lộ quá nhiều, trong mấy khách mời cũ thì chỉ có Giang Trường Vũ từng chơi với Cây Nhỏ nhờ có cô ở giữa bắc cầu thôi.

Đương nhiên, dù Giang Trường Vũ có ở đây thì cô vẫn tin cậu ta sẽ giữ bí mật cho mình khi được dặn trước, cái cô lo là tên ấy lỡ miệng nói ra thôi.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ phải đi công tác từ 2 đến 3 tháng hả?

Tô Mộ Mộc: Đúng vậy, có việc làm rồi nên không cần phải làm cá khô nữa.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Làm việc vất vả lắm đó. Nói mới nhớ, em sắp ghi hình một chương trình giải trí, tới lúc đó chị gái nhỏ sẽ được thấy em trên TV nè.

Tô Mộ Mộc: Ghê thật, cố lên nhé. Tin rằng Cây Nhỏ của chị sẽ không thua kém ngôi sao nào đâu.

Cây Nhỏ Ánh Dương: 【Mỉm cười.jpg】

Tô Mộ Mộc chợt dạ nhìn chăm chăm cái emo mỉm cười kia, cô cứ thấy có mang hàm ý nào đó. Chẳng lẽ Cây Nhỏ đã lần mò theo dấu vết cô

để lại và phát hiện ra gì rồi? Nhưng ngẫm lại thì cô thấy mình hơi hoang tưởng.

Chỉ có mấy cô nàng đang yêu mới được nhận kỹ năng thám tử của Holmes thôi, Cây Nhỏ là con người thẳng thắn thế này thì làm sao biết được.

《Đêm nay chạy trốn thôi! 》 mùa hai chính thức ghi hình, vì đang trong tháng 4 của mùa xuân, khí hậu thoải mái hơn mùa một nhiều nên Tô Mộ Mộ thích thú đem theo rất nhiều quần áo đẹp.

“Cảnh báo điện cao áp.” Hôm vào đoàn, Quan Hi thông báo lại tình hình với Tô Mộ Mộ: “Cô còn nhớ cái người đòi cướp hình tượng nhân vật của cô ở mùa 1 nhưng vừa vào đoàn đã chia tay kim chủ nên bị người ta đá ra khỏi tổ chương trình không?”

Gần đây Quan Hi xem rất nhiều video game nên có học được mấy từ mới, chẳng hạn như cảnh báo điện cao áp.

“Nhớ, bảo bối đấy mà.” Mí mắt Tô Mộ Mộ giật giật, cô đoán: “Đừng bảo là cô ta làm hòa với kim chủ rồi nha?”

“Đúng vậy! Sau đó cô ta thấy chương trình này nổi tiếng và vẫn còn ghim chuyện mình bị đá đi nên sống chết đòi vào đoàn.” Quan Hi buông tay: “Một nghệ sĩ nữ đã bị loại ra để đổi cô ta vào.”

Mùa 2 sắp xếp khách mời cố định khác mùa 1, tổ hợp bốn chiếc lá tô sắc đóa hoa hồng đã được đổi thành ba lá hai hoa.

Tô Mộ Mộ hơi bất đắc dĩ nhún vai, buộc phải nói là bây giờ cô đang nổi tiếng nên không còn nằm trên vị trí đầu danh sách dễ bị nhào nắn nữa.

“Cô phải cận thân với bảo bối đấy, nếu cô ta có thể thuận lợi quay mùa một thì bây giờ đã nổi lên rồi, nhưng cô ta lại bị đá đi nên hẳn là khó chịu

lắm.”

“OK, em hiểu mà.” Tô Mộ Mộ bày tỏ mình đã tính toán sẵn, song cô thấy đầu mình hơi đau và âm thầm cầu cho nàng bảo bối ấy đừng gây ra chuyện gì.

Tên thật của bảo bối là Hồng Giai Tư, nếu cô ta có thể dỗ ngọt kim chủ thì chứng tỏ cô ta chính là một nhân vật đáng gờm. Ít nhất khi vào đoàn cô ta có thể dụ dỗ được tất cả những người có tiếng nói ở đó, và lại cô ta còn có người chống lưng nên ai cũng phải cho cô ta chút thể diện.

“Xách hành lý của tôi lên đi, quần áo và trang sức bên trong đặt lắm đây, mấy người cận thận nhé.” Hồng Giai Tư lắc lư vòng eo nhỏ căn dặn trở lý của mình, móng tay sơn đỏ chót chỉ đông chỉ tây trông có vẻ trịnh trọng lắm.

“Chị Mộ Mộ, em có xem phần một rồi, em thích chị lắm đó!” Hồng Giai Tư thấy Tô Mộ Mộ xuống xe lập tức niềm nở ôm lấy tay cô: “Ngoài đời chị đẹp hơn trong chương trình nhiều, chụp với em tấm ảnh để em đăng Weibo khoe với fan chút nha.”

Vừa nói hết câu Hồng Giai Tư đã giơ điện thoại lên.

“À, ngại quá, tôi chưa trang điểm nên để lần sau nhé.” Tô Mộ Mộ mỉm cười đề điện thoại Hồng Giai Tư xuống.

Hồng Giai Tư trang điểm nhạt kiểu xinh tươi, dồi dào tinh thần, vừa đến đã nhiệt tình tìm Tô Mộ Mộ mới xuống khỏi xe, mệt mỏi vì gió sương để chụp ảnh. Bạn có thể bảo là cô nàng ngây thơ hồn nhiên hành động tùy ý và cũng cũng có thể nói cô ta là một người xảo quyệt.

Lòng người khó dò, Tô Mộ Mộ không biết mục đích thật sự của Hồng Giai Tư là gì nên chỉ cần từ chối khéo là được.

Hồng Giai Tư ngượng ngùng nói: “Chị Mộc Mộc chưa trang điểm nhưng vẫn đẹp lắm mà.”

Tô Mộ Mộc cười cười: “Ngại quá, đó là quy định của công ty.”

Có rất nhiều công ty đặt ra các quy định như thế, có quy định không được tùy tiện chụp hình với fan, có quy định không được để mặt mộc lên hình và nhất là các ngôi sao nữ cần phải chú ý hình tượng.

Hồng Giai Tư chu miệng cắt điện thoại đi, thoải mái nói: “Thôi được, thời gian còn dài nên chúng ta vẫn còn rất nhiều cơ hội. Nhưng mà chị Mộc Mộc này, công ty của chị nghiêm khắc quá, gặp em mà ở trong cái nơi đầy rẫy quy định như thế chắc em chết mất.”

“Công ty chỉ muốn tốt cho tôi thôi.”

“Mộ Mộc, Giai Tư, hai người đều ở đây thì tốt quá, tôi giới thiệu khách mới đặc biệt của tập này cho hai người làm quen này.” Giọng phó đạo diễn vang lên sau lưng Tô Mộ Mộc.

Lưng Tô Mộ Mộc cứng đờ. Cô có xem lịch quay, tuy sau khi quay xong sẽ được cắt ghép biên tập lại và thứ tự các tập sẽ thay đổi nhưng Lâm Trần là khách mời đặc biệt đầu tiên vào đoàn nên người phó đạo diễn định giới thiệu là ai... Rất dễ đoán.

Vậy là cô và Cây Nhỏ sắp chính thức gặp nhau rồi hả?

Tô Mộ Mộc cảm thấy sau lưng mình không phải là hai con người mà là một ông mặt trời chói lóa khiến cô không dám nhìn thẳng.

Hồng Giai Tư quay lại trước cô, trông thấy người đứng cạnh phó đạo diễn thì hai mắt cô ta sáng lên: “Phó đạo diện, ông tìm đâu ra anh chàng đẹp trai thế này, sao tôi chưa thấy cậu ta lần nào thế nhỉ.”

“Cậu ấy là streamer Treetreetwo bên trực tiếp Tinh Hải, không phải là người trong làng giải trí. Mộ Mộc, Giai Tư, hai người nhớ quan tâm đến cậu ấy chút nha.”

Thứ nhất là đạo gần đây Lâm Trăn rất nổi tiếng, thứ hai cậu là người của nhà đầu tư Tinh Hải nên phó đạo diễn khá dễ tâm.

Bấy giờ Tô Mộ Mộc không thể làm cộc gỗ đứng yên ở đó được nữa, cô cup mắt lặng lẽ xoay người rồi nhanh nhẹn liếc nhìn Lâm Trăn.

Chàng trai trước mặt cô cao dong dỏng, cậu mặc chiếc áo thun trắng khoác sơ mi ca rô phối với quần jean cực kì bình thường nhưng đi cùng với nụ cười lễ phép và gương mặt tuấn tú kia thì hình như không còn bình thường nữa.

Cô thường xem Lâm Trăn qua màn hình livestream, khoảng cách gần nhất giữa hai người chính là lần trông thấy cậu ở khách sạn đó, hai người cách nhau cả hội trường lễ giao giải và đài quan sát, nhìn nhau từ phía xa.

Đây là lần đầu tiên đứng đối mặt nhau, khoảng cách gần đến mức có thể thấy rõ mặt mũi và lông mi cậu thể này đủ để khiến tim Tô Mộ Mộc đập vội vã.

“Anh chàng đẹp trai, chị là Hồng Giai Tư, cậu có thể gọi chị là Tư Tư.” Hồng Giai Tư giơ tay ra bắt lấy tay Lâm Trăn.

“Chào chị Giai Tư.” Lâm Trăn lịch sự chào hỏi rất chừng mực, chẳng mấy xa lạ nhưng không hề thân thiết.

Sau đó tầm mắt cậu chuyển sang Tô Mộ Mộc.

Không biết đó có phải là ảo giác không, cô có cảm giác ánh mắt cậu nhìn mình nhiều ý cười hơn thì phải?

“Câ...” Tô Mộ Mộ suýt thốt ra cái tên cô thường gọi Lâm Trăn, giờ cô mới biết thói quen đáng sợ thế nào.

“Chào cậu Treetreetwo, tôi là Tô Mộ Mộ, cậu có thể gọi tôi là chị Mộ Mộ, ai cũng gọi tôi như thế cả.” Tô Mộ Mộ vội vàng sửa lời, lịch sự nhã nhặn nói. Cô vừa phải giả vờ không quen đàn em vừa phải vờ không biết Cây Nhỏ, đó là một thử thách rất lớn.

Nghe Tô Mộ Mộ nói, nhất là khi cô nhắc đến hai chữ Mộ Mộ và Treetreetwo thì Lâm Trăn chợt giật mình, vẻ nghi ngờ lướt qua mắt cậu.

“Chào đàn chị, em là đàn em khóa sau của chị, chúng ta đều tốt nghiệp từ trung học A.”

“Trùng hợp thế?” Tô Mộ Mộ cố diễn kiểu tôi không biết và tôi cực kì ngạc nhiên: “Xem ra chúng ta đều là người tài đến từ trung học A nhỉ.”

Vẻ hoang mang trên mặt cậu càng rõ rệt hơn, Tô Mộ Mộ hơi buồn cười, cái cậu đàn em này viết hết tâm tư suy nghĩ trên mặt à.

Phó đạo diễn nói: “Phải rồi, trong chương trình các cô có thể gọi Lâm Trăn là Treetreetwo hoặc là Tiểu Thụ*.”

(*) Từ Cây Nhỏ Tô Mộ Mộ dùng là từ thân thiết hơn, còn Tiểu Thụ này chỉ là cây nhỏ bình thường thôi nên mình sẽ tách ra để phân biệt.

“Hiểu ạ, nghệ danh ấy mà.” Hồng Giai Tư cười hờ hớ nói: “Nhưng em thấy gọi anh chàng đẹp trai hoặc tên thật nghe hay hơn.”

“Ừm...” Lâm Trăn lơ đãng trả lời Hồng Giai Tư, mắt cậu vẫn dán trên người Tô Mộ Mộ.

Hồng Giai Tư đã phát hiện ra Lâm Trăn không để ý đến mình, sau khi biết cậu đang tập trung vào ai thì cô nàng cực kì khinh bỉ. Xí, chỉ là Tô Mộ

Mộc thôi mà.

Vì tính háo thắng của con gái, Hồng Giai Tư lại lên tiếng: “Anh chàng đẹp trai này, hai chúng ta đều là người mới trong nhóm, sau này phải nhờ Mộc Ca quan tâm nhiều hơn rồi.”

Phó đạo diễn sợ Lâm Trăn không hiểu nên vỗ vai cậu, cười giải thích: “Đó là biệt danh của Tô Mộc Mộc vì trong mùa 1 cô ấy rất mạnh mẽ ha ha ha.”

Ngoài mặt Tô Mộc Mộc cười rất lễ phép nhưng trong lòng cô rất MMP, cô không ghét cái tên đó nhưng cô thật sự không muốn bị người ta đùa giỡn nhắc tới trước mặt Cây Nhỏ, xấu hổ lắm luôn.

“Như nhau thôi, mọi người trong đoàn cùng săn sóc lẫn nhau mà.” Tô Mộc Mộc pha trò: “Tôi xách hành lý về phòng trước đây.”

Hồng Giai Tư nói: “Chị Mộc Mộc này, chị bảo công ty cho chị một trợ lý đi, tự xách đồ đạc mệt lắm.”

“Em xách giúp chị nha.” Lâm Trăn khom lưng xuống nhắc vali Tô Mộc Mộc lên.

“Ấy.....”

Lâm Trăn hành động quá nhanh, cậu đã xách lên trước khi Tô Mộc Mộc trả lời nên cô không thể từ chối. Cùng lúc đó, Lâm Trăn ngẩng đầu lên, ánh mắt phiếm ý cười ẩn giấu chút gian xảo nhìn cô chăm chăm.

“Chị gái nhỏ?”

“!!!”

— Hết chương 31 —

Tác giả nhả nhủ

Tất nhiên là Thụ Ca không đoán bằng giọng nói~ Thế thì ai cũng đoán ra hết rồi ~ Cái quan trọng là giọng, phát âm tiếng Anh, đại học J cùng với những lần tán gẫu với Cây Nhỏ trước khi ghi hình. Lúc trước Cây Nhỏ không nghĩ nhiều nhưng sau khi cẩn thận suy ngẫm và liên kết lại thì dễ đoán hơn nhiều.

Editor: Vừa gặp đã đánh nguyên một đòn phủ đầu, không đùa với Thụ Ca được đâu:v Anh biết hết:v

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Chẳng Lễ Quan Hi Còn Dịu Dàng Hơn Cô À?

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Đầu óc Tô Mộ Mộ lập tức bị dừng ngay ba chữ chị gái nhỏ, cô chưa kịp khởi động lại thì Hồng Giai Tư đã chen vào nói: “Anh chàng đẹp trai ời, cậu bắt công quá. Cậu gọi tôi là chị Giai Tư mà sao lại gọi chị Mộ Mộ là chị gái nhỏ thân mật thế.”

Tô Mộ Mộ nhìn Hồng Giai Tư, lúc trước cô cứ thấy Hồng Giai Tư thích xen vào chuyện của người khác nhưng bây giờ cô lại thích cái tính đó của cô ta, đúng là ân nhân cứu mạng.

Nhờ sự ngắt ngang ấy, Tô Mộ Mộ dần lấy lại tinh thần, cô đùa: “Tôi là đàn chị của cậu ấy nên tất nhiên là thân hơn rồi.”

Lâm Trăn nghe cô nói xong lại nhú mày, tia sáng trong mắt cậu vụt tắt và thay bằng chút hoang mang.

Tô Mộ Mộ khách sáo bảo: “Đàn em à, phiền cậu nhé.”

Phó đạo diễn là người khôn khéo nên vừa phát hiện ra bầu không khí sai sai giữa bọn họ là ông tìm cớ kéo Hồng Giai Tư đi ngay.

Hồng Giai Tư đi xa rồi quay đầu lại nhìn Lâm Trăn và Tô Mộ Mộ, cô nành nhú mày: “Tô Mộ Mộ với anh chàng đẹp trai kia là lạ, hình như có bí mật gì đó.”

Phó đạo diễn đáp qua loa: “Thắc mắc nhiều quá vậy, để ý trai đẹp nhà người ta rồi à?”

“Làm gì có, chú đừng nói linh tinh nhé, anh nhà cháu hay ghen lắm đó.” Hồng Giai Tư rất sợ mấy mẫu tin bìa đặt này bị đồn ra ngoài nên không để ý đến hai người kia nữa.

Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn đi về phía khách sạn, cô đang lo lắng nên đi rất chậm khiến cho Lâm Trăn chân dài vai rộng phải đi chậm theo cô, hai người đi từng bước cứ như đang tản bộ.

Dọc đường có rất nhiều người trong đoàn chào hỏi Tô Mộ Mộ, cô lơ đãng đáp lời rồi lạng lẽ quan sát dáng người cao gầy của Lâm Trăn.

Không thể dùng những từ tuần tú và đẹp trai đơn giản để miêu tả cậu, dù đã tròn 22 tuổi nhưng trên người cậu vẫn còn vương hơi thở thiếu niên dồi dào sức sống của thanh xuân.

Thật ra từ thiếu niên ấy chỉ được dùng để nói về độ tuổi 15 hay 16 nhưng Lâm Trăn lại khiến người ta cảm thấy từ đó không tồn tại thứ giới hạn kia. Cậu ấy có thể khiến bạn nhớ về lớp học oi bức với những cơn gió nhẹ thoảng qua, tiếng ve kêu râm ran cả sân trường và tiếng cười thoải mái sau các tiết học.

Cậu hết như bức tranh ánh mặt trời vàng tươi có thể thắp sáng cả thế giới của bạn.

Tô Mộ Mộ cụp mắt xuống, đặt ánh nhìn của mình lên bàn tay đang kéo tay cầm vali, những ngón tay thon dài với những đường gân rõ rệt trông cực kì mạnh mẽ.

Lâm Trăn nói: “Đàn chị ơi, chị ở phòng số mấy vậy?”

Giọng nói chỉ vang lên trong tai nghe nay xuất hiện ngay bên tai mình, vừa gần vừa rõ khiến Tô Mộ Mộ chưa quen được. Cô đè nén chút cảm xúc vừa bị cậu gọi lên, bình tĩnh nói: “Tầng 11 và phòng 11.”

“1111?” Lâm Trăn buồn cười: “Đó là phòng của chó độc thân mà?”

Tô Mộ Mộ: “.....”

Cây Nhỏ, cậu đừng tưởng bây giờ tôi đang sắm vai đàn chị nên không dám headshot cậu nhé.

“Em sai rồi, em không nên chọc ghẹo chị.”

Dường như Lâm Trăn đã trông thấy ánh mắt nguy hiểm của Tô Mộ Mộ, cậu xin lỗi nhanh như chong chóng.

“Đàn chị, có muốn cầm 98K bắn nát đầu chó của em cho hả giận không?” Lâm Trăn cười hết sức chân thành nên chẳng ai trông thấy cái đuôi hồ ly sau lưng cậu.

“.....” Thì ra thằng nhóc này cứ im im không nói gì này giờ để tìm cơ hội tung chiêu lớn vạch mặt cô.

Tô Mộ Mộ thản nhiên nói: “Không cần đâu, dù sao chị cũng là đàn chị của cậu nên phải rộng lượng nhường nhịn cậu chứ.”

“Em cứ tưởng chị sẽ hỏi 98K là gì chứ.” Lâm Trăn cười tủm tỉm, đuôi hồ ly vểnh cao.

Tô Mộ Mộ bày ra vẻ mặt khó hiểu cần giải thích: “Là một vũ khí trong trò PUBG nhĩ? Cái vũ khí bá đạo ấy? Chị đâu có nói sai nhĩ?”

Thấy Tô Mộ Mộ chỉ biết được mấy điểm cơ bản, Lâm Trăn giật mình cụp đuôi hồ ly xuống: “Đúng rồi.”

Tô Mộ Mộ hài lòng gật đầu: “Chị bảo mà, ghi hình tập này có liên quan đến trò chơi, đó là một nhà đầu tư lớn nên chị nào dám nói bậy nói bạ, trước khi đến đây chị đã tìm hiểu rồi, đây là tinh thần yêu nghề kính nghiệp.”

Miệng thì liếng thoảng nhưng ánh mắt cô lại nhìn tít tận đâu, làm như ở bên có vàng bạc châu báu gì đó hấp dẫn hơn cả Lâm Trăn vậy. Tuy không nhìn cậu nhưng cô có thể cảm nhận được ánh mắt cậu đang nhìn mình chăm chăm, hệt như cảm giác bị 98K lắp thêm ống ngắm X8 nhắm vào vậy.

Tô Mộ Mộ thấy khá căng thẳng, nó khiến tim cô đập dữ dội hơn những lần đứng trước ống kính và dưới những ngọn đèn màu, dường như nói dối và diễn trước mặt Lâm Trăn là việc khó khăn hơn rất nhiều.

Nghe được câu trả lời của cô, Lâm Trăn chỉ đáp một tiếng à rồi không hỏi thêm gì nữa.

Tô Mộ Mộ nghĩ mình diễn khá đạt cảm thấy não không đủ dung lượng để dùng, rốt cuộc a là cái quái gì?

Hai người sánh vai đi trong hành lang nhỏ hẹp, bầu không khí nặng nề hệt như những bước chân đang giẫm nát thảm kia.

Bấy giờ, bọn họ đụng phải mấy thanh niên đang cười hi hi ha ha đùa giỡn với nhau, hai bên chạm mặt khiến hành lang chật chội trở nên bé nhỏ hơn bao giờ hết. Tô Mộ Mộ nhích chân qua đứng sau lưng Lâm Trăn, chừa cho đám người kia một con đường nhỏ để bọn họ đi trước.

Sau khi phát hiện ra động tác của Tô Mộ Mộ, Lâm Trăn cũng di chuyển nhưng cậu chỉ nghiêng người để che cho Tô Mộ Mộ phía sau, bóng lưng cao ngất ấy như tấm khiên che chắn chắn người cô. Động tác bảo vệ nhỏ xíu ấy khiến tim Tô Mộ Mộ đập nhanh.

Khi lướt mắt qua cổ tay và vạt áo Lâm Trăn, cô đột nhiên muốn chụp lấy nó.

Sau khi nhận ra mình đang suy nghĩ lan man, Tô Mộ Mộc cuống quýt ngược mắt lên và đập vào mắt cô chính là mái tóc ngắn và bả vai rộng lớn của Lâm Trăn, cô đứng phía cậu hết như nàng công chúa được hoàng tử bảo vệ.

Tô Mộ Mộc thầm than Cây Nhỏ cũng có một mặt cực MAN và cần thận thế đấy.

Hai người chỉ thuận miệng tán gẫu mấy câu chứ không hỏi han gì nhiều, Lâm Trăn vừa đưa hành lý đến phòng cô xong lập tức ngoảnh đi.

Sau khi vào phòng, Tô Mộ Mộc thở phào nhẹ nhõm. Cô nhào lên giường, vui mình trên chiếc giường êm ái và gối đầu mềm mại.

Trong đầu chợt hiện lên gương mặt của Lâm Trăn và bóng lưng khi cậu đi mất, hình như cô có hơi lưu luyến.

Ủầy, Tô Mộ Mộc! Mà 25 tuổi như không phải 15 tuổi! Có cần phải háo sắc thế không?

Tô Mộ Mộc tự khinh bỉ gõ đầu mình rồi mò tìm điện thoại.

Tô Mộ Mộc: Tớ gặp Cây Nhỏ rồi, suýt lộ đấy.

Từ Từ YOYO: Gì? Chẳng lẽ cậu ta là Cây Holmes à? Cho tớ nghe mỗi giọng thôi thì tớ không dám chắc chắn là cậu đâu.

Tô Mộ Mộc nghĩ nghĩ. Thật ra trong lúc ghi hình cô hay tán chuyện với Cây Nhỏ, thỉnh thoảng có để lộ ra mấy cái tên và thời tiết, nếu Cây Nhỏ xem hết chương trình cùng với giọng nói, phát âm tiếng Anh và thông tin về trường đại học của cô thì cậu nghi ngờ cũng đúng.

Tô Mộ Mộ: Cậu ấy gọi tớ là chị gái nhỏ, tớ suýt trả lời rồi đấy. Lẽ ra tớ nên cảm ơn cô nàng bảo bối vì đã gây rối lúc đó để cứu nguy.

Từ Từ YOYO: Ờ, nếu cậu ta nhận ra thì cậu cứ thẳng thắn thừa nhận đi.

Rất lâu sau đó, Tô Mộ Mộ mới mè nheo gửi trả một tin nhắn.

Tô Mộ Mộ: Tớ ngại lắm 【Mệt mỏi.jpg】.

Tô Mộ Mộ: Cậu nghĩ xem nếu cậu ấy biết tớ là Nicetree thì có thất vọng không? Kiểu: Hài hùng! Đàn chị giỏi giang của tôi là một người ăn nói thô lỗ! Trời ạ! Không ngờ đàn chị của tôi lại càn lời thế này!

Tô Mộ Mộ: Hừm, anh Quan với Giang Trường Vũ có nói mà, đám con trai thích con cái dịu dàng nhỉ?

Từ Từ YOYO: Con gái rơi vào lưới tình luôn có mấy cái suy nghĩ kỳ quái như thế, tớ hiểu mà.

Tô Mộ Mộ:

Tô Mộ Mộ: Tớ thừa nhận mình là con gái.

Từ Từ YOYO: Trọng tâm của câu ấy là phần giữa và phần cuối chứ không phải phần đầu, cảm ơn.

Từ Từ YOYO: Nếu cậu lo Treetreetwo không thích Nicetree bung lụa thì cậu có thể dùng thân phận đàn chị đang có để của người ta. Chẳng hạn như lúc ghi hình nũng nịu tí nè, đáng yêu tí nè để tăng độ yêu thích. Còn không thì giả làm người mới để cậu ta dẫn cậu đi chơi game rồi nói ‘Woa ~ Thụ Ca giỏi ghê, em thần tượng anh lắm đó’ dạng vậy.

Từ Từ YOYO: Ừ, tớ thấy OJBK lắm đó. Chắc là con trai thích kiểu này, cậu ta là thanh niên trẻ nên chắc là thích được tâng bốc lắm đó.

Từ Từ YOYO: Còn vấn đề tuổi tác thì chắc là được chỉ? Chỉ cần cậu ta thích cậu thì hết vấn đề ngay.

Tô Mộ Mộc:

Tô Mộ Mộc: Cậu bảo một con đại bàng đi làm chim sẻ à.

Từ Từ YOYO: Tớ hiểu tâm trạng của cậu.

Từ Từ YOYO: Là người bạn thân nhất của cậu, tớ dùng chút tính người còn sót lại để nhắc là cậu có thể bắt chước Đường Tiểu Kiều.

Dù Từ Từ còn sót chút tính người lặng lặng chìm xuống nước, Tô Mộ Mộc gọi cỡ nào cũng không thấy trả lời.

Ngẫm lại thì thấy Dù Từ Từ nói cũng đúng, phần lớn fan trên livestream và Weibo của Đường Tiểu Kiều là nam. Thế là cô lại lên xem Weibo cô bé và phát hiện ra mấy bài đăng gần đây là bài chia sẻ để quảng cáo cho chương trình giải trí, có mấy cái liên quan tới cô.

Hôm nay là một ngày đầy năng lượng, ăn chút bánh ngọt để lấy tinh thần này, mọi người cố lên nha ~ Bắn tim ~

Và hình đăng kèm là Đường Tiểu Kiều đang ăn bánh ngọt.

Hôm nay vừa chụp hình quảng cáo xong, về tới nhà mệt quá nên ngủ ngay 【 Buồn ngủ.jpg 】 Nên đành phải trốn livestream vậy. Các bạn Đường* đừng giận nha, chúng ta không gặp không về ở buổi livestream ngày mai nhé. Để bày tỏ sự áy náy, tôi sẽ ngọn ngẫu nhiên vài yêu cầu nhé moa moa da~~

(*) Đường: Tên fan của Đường Tiểu Kiều

Tô Mộ Mộc ngó xuống bình luận, tuy lướt bình luận không cao nhưng toàn là Đường Đường là thiên sứ bé nhỏ; Yêu em~ Nghỉ ngơi cho khỏe

nha; Tim tim.

Xét ID và ava thì có vẻ là nam, trong đó có mấy ID gắn V* cô thấy khá quen mắt, đó là mấy streamer từng chơi game với Lâm Trăn.

(*) ID gắn V: Tài khoản VIP

Tô Mộ Mộ lại quay về xem bình luận bên Weibo mình.

Đệt ha ha ha cười tắt thở, chỉ có Mộ Ca trâu bò nhất, điên cuồng CALL; Lắc nguyên cái bụng mỡ béo cổ vũ cho chị Mộ, hóng mùa 2; Mộ Ca vừa ra tay là biết ai ngay hà hà; Gương mặt là tiên nữ nhưng bên trong là sao hài, ai đồng ý thì like cho tôi.

Tô Mộ Mộ vỗ trán. Tiếp đó cô tiện tay theo dõi Đường Tiểu Kiều, không ngờ cô bé lập tức gửi tin nhắn riêng cho cô.

Đường Tiểu Kiều: Em với chị Mộ theo dõi lẫn nhau rồi 【Cười to.jpg】 , hôm nay chị Mộ Mộ vào đoàn thuận lợi không?

Tô Mộ Mộ: Ồ ~~~ Khá thuận lợi, cảm ơn em đã quan tâm, moa moa da~

Sau khi học hỏi, Tô Mộ Mộ gõ thêm mấy gợn sóng trông có vẻ đáng yêu hơn nhiều.

Đường Tiểu Kiều: Chị Mộ Mộ cố lên, nếu sau này có cơ hội hợp tác thì mong chị quan tâm tới em nhiều hơn nha~

Tô Mộ Mộ: Đâu đâu, tới lúc đó em cũng phải quan tâm tới chị mới được, bần tim tim~

Tô Mộ Mộ nói rất thật lòng, cô cảm nhận được sự ủng hộ và ý tốt đến từ Đường Tiểu Kiều.

Đường Tiểu Kiều:??? Anh là anh Quan hả?

Tô Mộ Mộ chết mất. Sao vậy, chẳng lẽ Quan Hi còn dịu dàng hơn cô à?

— Hết chương 32 —

Màn kịch ngắn

Tô Mộ Mộ:Dám ghẹo tôi là chó độc thân à

Lâm Trăn:Gâu gâu gâu

Tác giả nhả nhủ

Vỏ bọc của Tô Mộ Mộ sắp rách rồi nhưng vẫn chưa rách 【Châm thuốc suy ngẫm.jpg】 Thật ra Tô Mộ Mộ không sợ Lâm Trăn đi lan tin mình là diễn viên, chỉ là sau khi có ý với người nào đó thì hơi áp lực vậy thôi.

Editor:Nội tâm Mộ Mộ tởm sắp sụp đổ rồi:v Cười lăn cười bò với cái câu Quan Hi còn dịu dàng hơn chị ấy, cười mệt chết >O<

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Em Biết Rồi Nhưng Em Không Có Nói Đầu

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

《Đêm nay chạy trốn thôi! 》 kết hợp với những điểm đặc sắc trong PUBG, dùng địa hình dã ngoại để dựng thành ngoại cảnh, khách mời được chia 2 người một nhóm xuất phát đi tìm vũ khí, đánh bại đối thủ, tìm những manh mối được giấu trong thính và tập hợp đủ mật mã trong cả bảy thính đi giải câu đố để lấy được chìa khóa qua màn mở ra cánh cửa bí ẩn.

Trong quá trình chơi, tổ chương trình sẽ cho người áo đen vào để gây rối nhiệm vụ của khách mời.

Trước khi ghi hình, tất cả mọi người tập trung một chỗ để chuẩn bị. Đạo diễn cầm loa nhấn mạnh lại sự an toàn trong quá trình ghi hình.

Đây là lần đầu được thấy khung cảnh ghi hình nên Lâm Trăn khá là thích thú, hai mắt cứ đảo quanh, cái gì cũng mới lạ. Khi Tô Mộ Mộc vào phim trường, đập vào mắt cô chính là Lâm Trăn trông cứ như con nít.

“Chào đàn chị.”

Hai mắt Lâm Trăn như xài hack, cô vừa mới bước vào vài giây thì cậu đã tự động đến gần rồi chủ động tiến lên chào hỏi.

Hôm nay Tô Mộ Mộc mặc bộ đồ rằn ri, ăn mặc đơn giản là thế nhưng lại phô bày được dáng người thon thả mềm mại không bỏ sót phần nào, mái tóc dài được uốn nhẹ tôn lên gương mặt xinh xắn nhưng không làm mất đi vẻ quyến rũ đầy sức hấp dẫn không thể chối từ.

“Chào, lần đầu vào đoàn quay đã quen chưa?” Tô Mộ Mộ trông thấy vẻ tò mò của Lâm Trăn ban này bèn nghĩ đến bản thân mình trong lần đầu vào đoàn, lúc đó cứ như được vào khu vườn của bà Lưu ngoại vậy, cái gì cũng mới cái nào cũng lạ.

“Em thấy rất vui, tới lúc đó mong chị có thể chỉ bảo em nhiều hơn.”

Đối mặt với bao nhiêu ống kính và hàng chục hàng trăm staff nhưng Lâm Trăn hoàn toàn không bị luống cuống tí nào.

Dứt lời, Lâm Trăn cười ha ha khen: “Hôm nay đàn chị đẹp quá.”

“Cậu cũng đẹp trai lắm.” Tô Mộ Mộ quan sát Lâm Trăn, màu bộ đồ rằn ri rất hợp với cậu, nhất là đôi giày leo núi và đôi chân dài kia, đã đẹp trai rồi còn ngầu.

Lâm Trăn được khen xong hai mắt sáng rỡ, nếu người cũng có hình dáng động vật thì cô nghĩ mình có thể thấy hai tai và đuôi cậu đang vểnh lên.

Nhưng Tô Mộ Mộ chợt nhớ tới lần cô hỏi cảm nghĩ của cậu về ‘đàn chị’, rõ ràng lúc đó thẳng thóc này không nhắc tới chữ xinh đẹp nào, hừ, tới lúc gặp nhau thì ngoan ngoãn hơn, miệng cũng ngọt hơn nhiều.

“Chị Mộ Mộ, em tới bôi thuốc màu cho chị này.” Cô bé trang điểm chạy tới: “Tốt ghê, em với chị lại cùng nhóm, em lại được trang điểm cho người đẹp rồi.”

“Mấy tháng rồi không gặp mà em vẫn ngọt ngào quá nha.” Tô Mộ Mộ cười nói. Vì có sẵn tình bạn từ mùa 1 nên Tô Mộ Mộ và cô bé nói chuyện rất vui.

“Vậy cũng phải xem coi gặp ai thì mới ngọt được.” Cô bé cười hì hì vừa vẽ cho Tô Mộ Mộ vừa nói: “Bỏ thêm ít thứ vào thuốc màu có thể

chống muỗi nên khách mời nào cũng phải bôi.”

“Ừ, đừng lo, em có lòng quá.” Tô Mộ Mộ biết cô bé giải thích vì lo rằng cô không muốn bôi nguyên vệt thuốc màu lên mặt, lên hình sẽ bị xấu.

Cô bé bực bội nói: “Chỉ có chị Mộ Mộ dễ tính thôi, ban nãy lúc em vẽ cho Hồng Giai Tư cô ta cứ la làng than xấu suốt.”

“Chỉ được nói như thế trước mặt chị thôi nhé, biết chưa.” Tô Mộ Mộ vỗ tay cô nàng.

“Em biết rồi.” Cô bé làm mặt xấu, đang định chuyển sang bôi cho Lâm Trăn thì chợt thấy anh chàng này quen quen: “Ô, đây là anh chàng soái ca ở khách sạn hôm đó mà?”

Lâm Trăn: “Khách sạn?”

Tô Mộ Mộ biến sắc, cô định ngăn lại nhưng đã trễ.

“Đúng rồi, lúc đó chị Mộ Mộ còn chạy tới xem anh nhận thưởng nữa đấy.”

Ánh mắt Lâm Trăn nhìn về phía Tô Mộ Mộ sáng rõ và ẩn chứa sự chờ mong.

Đúng lúc có staff chạy tới gọi cô bé trang điểm đi nên cô nàng nhét cọ và lọ thuốc màu vào tay Tô Mộ Mộ: “Chị Mộ Mộ, chị vẽ giúp anh chàng đẹp trai này nha. Em có việc phải đi trước, lát nữa vẽ xong thì đưa cho em nhé, cảm ơn chị nhiều.”

Vừa nói hết câu đã vội vàng bỏ đi.

Tô Mộ Mộ cầm cọ liếc nhìn chàng trai cao dong dỏng kia: “Để chị vẽ cho cậu nhé.”

“Dạ.” Giọng Lâm Trăn có vẻ vui sướng: “Đàn chị, hôm em nhận thưởng chị có đi xem hả?”

Tay cầm cọ khựng lại, chủ nó nở một nụ cười lấy lệ rồi tiếp tục vẽ cho Lâm Trăn như chưa có gì xảy ra.

“Đúng vậy, khi đó đoàn ghi hình ở ngay khách sạn, chị thấy ngoài sảnh đông vui nên đi xem thử. Sao? Khi đó cậu đang đứng trên sân khấu nhận giải à?”

Rõ ràng lúc đó Tô Mộ Mộ chạy tới vì Lâm Trăn mà bây giờ lại làm bộ không biết, đoán chừng đang chột dạ sợ bị lộ nên vừa nói xong tập tức cụp mắt xuống nhìn chằm chằm cổ Lâm Trăn, nhìn hoài nhìn mãi. Trông... Ừm, xương quai xanh của thằng nhóc này cũng đẹp phết.

Ấy không đúng! Cô đang nghĩ linh tinh gì thế này!

Tô Mộ Mộ đang bận thả hồn đi xa thì Lâm Trăn rầu rĩ nói: “Đàn chị ơi, chị vẽ lên miệng em rồi.”

“Á!” Tô Mộ Mộ ngược mắt lên nhìn, đúng là cọ vẽ đã chạm đến khóe miệng Lâm Trăn, cô luôn miệng nói: “Uầy ngại quá ngại quá.”

Lâm Trăn cười cười bảo không sao, hơn nữa cậu cũng không hỏi chuyện nhận giải lần đó nữa mà sầm nã bảo: “Đàn chị, chị mất tập trung thế này có khi vẽ mặt em thành mặt mèo đấy, thế thì ảnh hưởng tới vẻ đẹp trai của em lắm.”

“Vẽ thành mặt mèo cũng chẳng ảnh hưởng gì tới độ đẹp trai của cậu đâu nên yên tâm đi, vẫn còn rất rất nhiều con gái thích cậu mà.”

“Vậy đàn chị có thích không?”

Tô Mộ Mộ châm cọ vẽ lên chóp mũi cậu rồi ngừng cười, cảnh cáo: “Đừng có dùng mấy cái chiêu trò của gái đó ở chỗ chị.”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của cô, Lâm Trần hơi căng thẳng và uất ức: “Em, em đâu có...”

“Em đâu có làm vậy với cô gái nào đâu.” Lâm Trần nhấn mạnh.

Vẻ mặt cậu rất chân thành, chân thành tới nỗi Tô Mộ Mộ không dám hạch hỏi ý nghĩa của cái câu kia.

Cô cười nói: “Đùa cậu thôi, xem cậu sợ kìa, đàn em nhỏ ngây thơ ghê.”

Nghe cô nói xong, Lâm Trần nhú mày.

“Mộ Mộ.” Một khách mời cố định khác đi về phía Tô Mộ Mộ, nhiệt tình vỗ vai cô: “Lâu rồi không gặp em, càng ngày em càng rực rỡ ha.”

“Anh Đỗ, anh để rìa mép từ khi nào thế, có vị đàn ông hơn nhiều nha.”

Nghệ sĩ chào hỏi với cô tên là Đỗ Tử Lê, năm nay gần ba mươi tuổi và phát triển theo hướng hình tượng lưu manh có văn hóa.

“Bộ phim sau cần nên nuôi trước cho các fan làm quen dần.” Đỗ Tử Lê nhìn về phía Lâm Trần: “Đây là khách mời đặc biệt của tập này phải không, tên Lâm Trần hả?”

Tô Mộ Mộ: “Dạ, là đàn em khóa dưới của em đấy. Đây là lần đầu tiên cậu ấy đi ghi hình nên không biết gì cả, phiền anh Đỗ quan tâm cậu ấy nhiều hơn nhé.”

“Ha ha ha, em đã lên tiếng rồi thì anh chắc chắn sẽ làm.” Đỗ Tử Lê nhìn Lâm Trần không nói tiếng nào, trêu chọc: “Anh bạn nhỏ này sợ người lạ hả?”

Lâm Trăn thản nhiên nói: “Hơi hơi.”

Tô Mộ Mộ thấy thái độ của Lâm Trăn là lạ, cô không kìm lòng được nghĩ thầm mấy hôm nay Lâm Trăn trò chuyện với người trong đoàn vui vẻ lắm mà sao bây giờ lạnh lùng vậy, chẳng lẽ do khí thế của anh Đỗ Tử Lê mạnh mẽ quá hả? Nếu vậy thì có thể hiểu lí do Cây Nhỏ im lặng, có vài đạo diễn và nghệ sĩ có khí thế khủng bố dữ lắm, mười bước chân quanh họ lặng ngắt như tờ ấy.

Tô Mộ Mộ cầm hộp thuốc màu và cọ vẽ suy nghĩ vài giây rồi kéo tay Lâm Trăn nói: “Đàn em, phiền cậu trả lại cho cô bé kia giùm chị nhé, cảm ơn.”

Lâm Trăn: “Ồ.”

Một lát sau, Tô Mộ Mộ và Đỗ Tử Lê bắt đầu trò chuyện. Bọn họ chỉ bàn về chuyện quay phim nên Lâm Trăn chẳng chen được câu nào.

Lâm Trăn đứng đó nhìn họ rất lâu, cậu sờ cảm nghĩ gì đó rồi lặng lẽ bỏ đi.

Khi chương trình bắt đầu ghi hình, sáu khách mời được chia thành 2 đội. Lâm Trăn, Đỗ Tử Lê và một nam khách mời khác đứng trước ba thùng thính và trong thùng thính chính là đồng đội của họ và vũ khí được chia ban đầu, bọn họ có thể chọn một trong các thùng để tìm đồng đội.

Thật ra đó chỉ là chiêu trò qua mắt của chương trình thôi vì các đội đã được chia sẵn, chọn đại một thùng thính để tìm thấy đồng đội chỉ là chi tiết tạo kịch tính thôi. Hơn nữa theo ý bên công ty trò chơi thì thắng lợi của trận đấu thành phải thuộc về Lâm Trăn. Ai đưa tiền thì người đó lớn nhất, ai lớn nhất thì có tiếng nói nhất mà.

Quá trình ghi hình và kết quả đã có sẵn kịch bản, tuy các nghệ sĩ chỉ diễn theo nhưng điểm kích thích ở đây là những biến cố không thể biết

trước xảy ra trong quá trình đó.

Dù Lâm Trăn đã biết mình sẽ cùng đội với Tô Mộ Mộc, biết người trong thùng thính trước mặt chính là cô nhưng cậu vẫn cực kì chờ mong, đáy mắt cậu lấp lánh vui sướng.

Được staff nhắc nhở, hai khách mời khác mở thùng thính của mình ra và ồ ồ để tạo không khí cho chương trình rồi kéo đồng đội và lấy vũ khí ra ngoài.

Khi Lâm Trăn mở thùng thính ra, Tô Mộ Mộc cũng xốc dù bay mắc trên thùng lên để lộ ra gương mặt nhỏ nhắn xinh xắn.

Khoảnh khắc đó, trong đầu Lâm Trăn hiện lên rất nhiều hình ảnh và tất cả là dáng vẻ cô dâu đỡ khăn voan trong các bộ phim thường chiếu trên TV, tuy khăn voan của cô dâu màu đỏ còn dù thả xuống màu xanh nhưng nó vẫn khiến tim cậu đập cực nhanh.

Đầu Tô Mộ Mộc bị quấn rất nhiều băng vải, cô vừa gỡ băng vải trên đầu ra vừa phàn nàn: “Anh làm đạo cụ ới, anh làm đạo cụ không có tâm gì hết, tại sao băng vải lại bị nhét khắp nơi trong thùng thế này!”

Lâm Trăn thấy vậy bèn đi tới giúp cô nhưng cậu càng gỡ càng buồn cười.

“Cậu cười gì thế.” Tô Mộ Mộc khó hiểu. Trong tiềm thức, cô chỉ cho rằng dáng vẻ nhếch nhác của mình trông quá xấu thôi.

Sự thật là Lâm Trăn đang nghĩ khoảnh khắc Tô Mộ Mộc lộ đầu ra khỏi thùng xinh đẹp chẳng khác gì cô dâu nhưng cậu không tiện nói trong chương trình công khai nên lùi một bước, đổi sang một từ so sánh khác: “Quấn quá trời băng vải nhìn y chang xác ướp luôn.”

Tô Mộ Mộc giơ chảo lên uy hiếp: “Xin hãy chú ý cách dùng từ của cậu, chị không muốn giọt máu đầu tiên dính chảo đến từ đồng đội mình đâu.”

“Ế? Vũ khí của chúng ta là chảo à?” Lâm Trần hết sức ngạc nhiên.

“Đúng, còn thêm đồng bandage không có tâm của các thầy làm đạo cụ nữa.” Tô Mộ Mộc chỉ đồng băng vải bọn họ vừa gỡ xuống.

Trong game thì chảo là vũ khí còn bandage là đồ cứu thương, tổ chương trình tinh tế dùng nó vào trò chơi này.

Tô Mộ Mộc nhìn sang vũ khí của hai đội bên cạnh rồi ghen lòng nhìn lại vũ khí của đội mình: Một cái chảo, một cây súng lục và mười cái bandage!

Thế là cô dí dỏm nói với mấy người ngoài khung hình: “Đạo diễn, chú không thể chinh bọn cháu vì đội cháu có một đại thần chơi game được. Ít ra thì đội anh Đỗ còn được cầm tiểu liên, đội kia còn cầm cả M16 cơ mà.”

“Không sao, mấy thứ khác chúng ta có thể loot trong trò chơi.” Lâm Trần nháy mắt cười láu lỉnh, nói: “Nếu không được nữa thì đi cướp của đội khác.”

Lời cậu nói khiến Tô Mộ Mộc sửng sốt, dường như chỉ trong một giây họ đã vào trong game, trong tai nghe vang lên những lời đầy tự tin và gọi đòn của Cây Nhỏ.

“Không có xe hả? Không sao, cướp một chiếc có ngay.”

“Không có đạn á? Đừng lo, giết một đội lấy đồ giao hàng là có.”

“Hết máu? Sợ gì, cướp một đội nào đó là được, giao máu tha tội chết.”

Đó là những việc Tô Mộ Mộc và Lâm Trần thường làm khi chơi game, cực kì bá đạo.

Tô Mộ Mộc lấy lại tinh thần hỏi: “Cậu muốn cầm súng hay là chảo?” Vừa hết câu lập tức đề nghị: “Hay là cậu cầm súng đi, sát thương cao hơn chút.”

“Em cầm chảo.” Lâm Trần lấy cái chảo trong tay cô, cười nói: “Cái chảo này khá đặc biệt.”

— Hết chương 33 —

Tác giả nhả nhủ

Thật ra giáp của Tô Mộ Mộc đã bị bắn nát rồi, chỉ còn mỗi cái chảo bảo vệ thôi. Hôm nào Thụ Ca chịu hết nổi sẽ giật luôn cái chảo của cô ấy.

Editor:Chảo hẹn ước, chảo kỉ niệm mà, phải đặc biệt thôi:v

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Khát Vọng Sống Tác Oai Tác Quái

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ cứ thấy cái chào của Lâm Trăn nó kì dị thế nào ấy nhưng vì sắp bắt đầu nên cô không hỏi thêm gì.

Sau khi vào rừng, Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn gặp phải người áo đen tổ chức trình đã gài vào. Lâm Trăn cầm chào đập ‘bộp bộp bộp’ giết chết người áo đen, mạng người được tính cho đội cô.

Tô Mộ Mộ có thể tưởng tượng ra dòng phụ đề và lồng tiếng biên tập thêm vào.

Kết thúc cuộc chiến, hai người loot được súng, máu và một mảnh bản đồ không trọn vẹn trên người bọn họ. Một lát sau, tiếng báo động vang lên giữa không gian, bo độc bắt đầu thu nhỏ.

“Chúng ta đi men theo bo độc thôi.” Tô Mộ Mộ nhìn bản đồ rồi vẽ một vòng tròn lên đó.

Lâm Trăn đang xem bản đồ nghe thấy bèn ngược lên nhìn cô rồi nhanh chóng cúi xuống, nói: “Nghe tiếng máy bay ban này thì chắc là hướng đông, 90% bo an toàn tiếp theo sẽ thu về khu vực đó.”

“Ờ, đông...” Nghe thấy từ chỉ hướng, Tô Mộ Mộ hơi choáng. Cái bản đồ không hoàn chỉnh này chẳng có chú thích nên cô cầm nó bắt đầu niệm chú: “Trên bắc, dưới nam, trái tây, phải đông.”

“Phì.” Lâm Trăn nhìn cô nghiêm túc đứng học thuộc bèn bật cười: “Không cần phải nhớ đâu, chị theo em này.”

“Ờ.” Tô Mộ Mộ hơi xấu hổ gật đầu.

“Đến lúc đụng phải người chị đừng kéo tay em chạy thực mạng nhé, em chạy không nổi đâu.” Lâm Trăn đi phía trước chợt nhớ ra sự kiện ở mùa 1 bèn quay lại chớp mắt với cô.

“...” Tô Mộ Mộ bị ghẹo giật lấy cái chào trong tay ai đó giơ lên đánh, tiếng chào khá vang.

Hai người chạy gấp chạy vội vào với kế hoạch đến khu an toàn trước để chiếm cứ địa hình có lợi nhất. Trên đường đi sang hướng đông, bọn họ đụng phải một dòng suối nhỏ.

“Chờ đã, để em xem xem.” Lâm Trăn giơ chân bước lên đồng bùn phủ đầy lá, sau khi xác nhận nó đủ cứng rồi mới cẩn thận dò bước tiếp theo, cuối cùng thoải mái nhảy qua dòng suối nhỏ.

Lâm Trăn đứng bên kia bờ suối vẫy tay với Tô Mộ Mộ: “Chị bước lên dấu chân em sang đây đi, đá dưới lòng sông hơi trơn nên chị cẩn thận nhé.

Tô Mộ Mộ quay đầu lại nhắc anh ghi hình: “Anh phải cẩn thận nhé.”

Ở những nơi hoang dã thế này thì phải hết sức cẩn thận, dù tổ làm chương trình đã đi khảo sát địa hình rồi nhưng chưa chắc sẽ không có gì ngoài ý muốn.

Tô Mộ Mộ giẫm lên dấu chân Lâm Trăn, lúc qua suối cô đạp phải một hòn đá cuội trơn nhẵn, đến khi tới gần bờ thì có một đôi tay xuất hiện trước mắt cô, da thịt màu lúa mạch khỏe khoắn bóng lưỡng dưới ánh mặt trời.

Cô vươn tay ra nắm lấy và cảm nhận được sức mạnh đến từ đôi tay kia đã giúp cô bước lên bờ an toàn.

Lâm Trần đỡ Tô Mộ Mộc xong lại đi giúp staff, đoàn người tiếp tục đi thẳng. Dọc đường đi, Lâm Trần luôn xung phong dẫn đầu. Nào là đi trước để dò đường rồi là xông ra khi gặp nguy hiểm, khi bầu không khí cần sôi nổi thì cậu với Tô Mộ Mộc pha trò, lúc cần cẩn thận thì cậu cực kì đáng tin cậy.

Tô Mộ Mộc biết trái tim mình đã rơi vào tay giặc rồi.

Có vài người ở trên mạng thì cực kì thú vị nhưng gặp nhau ngoài đời lại thấy xa cách và nhàm chán. Ngược lại, có những người sẽ tạo nhiều cảm tình với bạn hơn khi được gặp họ ngoài đời. Hiển nhiên Lâm Trần chính là vế sau.

Nếu trước kia tình cảm Tô Mộ Mộc dành cho Lâm Trần chỉ là chút rung động thì bây giờ đã phát triển thành thích cậu ấy rồi.

Cuối cùng dựa theo kịch bản thì đội Tô Mộ Mộc và Lâm Trần giành được chiến thắng trong trò chơi, lấy được chìa khóa và mở ra cánh cửa bí mật, sau đó tổ làm chương trình lại chơi cho khán giả một vố, thật ra đằng sau cánh cửa bí mật là một cách cửa khác.

Vật vã đi đến phút cuối cùng, nhóm khách mời mệt thở không ra hơi tuyệt vọng nằm sõng soài trước ống kính.

Đạo diễn la ‘CUT, kết thúc công việc’ và đám khách mời lập tức ngồi dậy với vẻ mặt bình tĩnh như không có gì, tất nhiên bọn họ vẫn còn chút mệt mỏi. Mặc dù màn cuối cùng chỉ là diễn thôi nhưng quay cả ngày trời thì mệt vẫn cứ mệt.

Có vẻ đây là lần đầu cậu trông thấy cảnh tượng này nên Lâm Trần giật mình ngơ ngác.

“Giật mình hả?” Tô Mộ Mộ đập tay trước gương mặt đang dại ra của Lâm Trần.

Lâm Trần sờ mũi, nói: “Em chỉ thấy mọi người quá giỏi thôi, diễn rất đạt.”

Nhưng không được bao lâu cậu lại nhớ ra Tô Mộ Mộ cũng là nghệ sĩ nên liên tục bổ sung: “Không phải ý xấu đâu ạ, em chỉ thấy mọi người nắm bắt cảm xúc rất thoải mái tự nhiên thôi.”

“Chị biết cậu không có chê bai gì mà, không cần phải giải thích đâu.” Tô Mộ Mộ nói: “Hôm nay quay cả ngày, về khách sạn nhớ nghỉ ngơi sớm nha. Lát nữa cậu tìm cô bé trang điểm để tẩy trang đi, nước không rửa được loại thuốc màu này đâu.”

“Dạ được, cảm ơn đàn chị đã nhắc nhở.” Lâm Trần nhìn Tô Mộ Mộ, đang định tán gẫu mấy câu thì cô đã bị người ta lôi đi nên cậu chỉ biết tiếc nuối nhìn theo bóng lưng ấy.

Sau khi kết thúc công việc, Tô Mộ Mộ lại bị đạo diễn lôi đi nói chuyện rất lâu mới được về phòng mình. Vừa tẩy trang xong lập tức nằm dài trên giường không thèm dưỡng da, hai chân cô đau nhức như thể nó không thuộc về mình, quay cả ngày thật sự rất mệt.

Dù vậy nhưng tâm trạng cô cứ xao động mãi không cách nào bình tĩnh lại.

Tô Mộ Mộ: Có online không?

Từ Từ YOYO: Có, trực điện thoại chờ cô gái nãy mầm xuân gọi này.

Tô Mộ Mộ bị vạch mặt then quá hóa giận: Không nói nữa, đi đây.

Từ Từ YOYO: Đừng mà! Tớ chờ cả ngày nay đó, cảm giác được ghi hình với em trai nhỏ thế nào?

Tô Mộ Mộ: Rất tốt, Cây Nhỏ được sẵn đón lắm, tớ thấy trong đoàn có rất nhiều em gái hỏi xin cách liên lạc.

Tô Mộ Mộ nhớ có mấy em gái cứ tiếp cận Cây Nhỏ từ lúc ghi hình đến tận khi kết thúc, quá đáng hơn nữa là anh quay phim tới bày tỏ sự mến mộ giùm cháu trai nhà mình.

Từ Từ YOYO: Chắc, cách cái màn hình điện thoại mà tớ vẫn nghĩ thấy mùi chua này.

Tô Mộ Mộ đang tán chuyện với Du Từ Từ thì tin nhắn của Đỗ Tử Lê xuất hiện —— Ăn gà không em? Đại thần dẫn bay này!

Đỗ Tử Lê nhắc tới đúi vào giờ phút này và ở ngay đây thì Tô Mộ Mộ dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết đó là Lâm Trăn. Thằng nhóc này ghi hình xong không chịu nghỉ ngơi mà còn chơi game. Tô Mộ Mộ kể tin nhắn của Đỗ Tử Lê với Du Từ Từ.

Từ Từ YOYO: Cơ hội của cậu tới rồi, đi thôi, đi giả làm newbie* ngốc thôi! Nhớ kỹ ba bí quyết anh Thụ Ca ời, moa moa da và bá quá xá nhá.

(*) Newbie: Người mới

Tô Mộ Mộ:

Tô Mộ Mộ: Nếu tớ mà gọi Cây Nhỏ chắc cậu ấy ngu người luôn quá.

Từ Từ YOYO: Chả hiểu sao cậu lại là lớp trưởng môn văn nữa, ý trên mặt chữ không quan trọng, vấn đề là cốt lõi hiểu chưa?

Từ Từ YOYO: Đừng bỏ qua cơ hội này nhá, ba ngày sau là em trai nhỏ rời đoàn rồi, không chịu nhào tới nữa là thôi nhé!

Tô Mộ Mộ: Nhào cái gì mà nhào, cậu thực nữ tí đi.

Từ Từ YOYO: Tự cậu hiểu sai nên đừng có đổ cho tớ, nhớ phải đặt một cái tên đáng yêu nha.

Tám với Du Từ Từ xong, Tô Mộ Mộ chấp nhận ý kiến của cô nàng đi tạo một tài khoản nhỏ tên là Marie Su, phiên âm sang là Mã Lệ Tô xong —— Thì Đường Tiểu Kiều và Du Từ Từ đánh giá cô đã thua mất phân nửa rồi.

ID trong game của Đỗ Tử Lê là duziteng (Đau Bụng), Lâm Trăn dùng tài khoản phụ Little Tree (Cây Nhỏ) nhưng điều khiến Tô Mộ Mộ thoáng lo là trong đội có cả Fighting GO.

Đỗ Tử Lê: Lâm Trăn và Phỉ Đình dẫn thì muốn không ăn gà cũng khó! Em yên tâm, anh chỉ nói là dẫn thêm một bạn tới thôi, cô ấy không biết em là ai cả.

Tô Mộ Mộ: Được ạ, cảm ơn anh Đỗ.

Để phối hợp quảng bá trò chơi, công ty phát hành và tổ chương trình đã mất công mất sức đưa cho 6 khách mời máy tính riêng và kéo đường dây mạng riêng của khách sạn để đảm bảo tốc độ game, có thể nói là cực kì tận tâm. Nên mùa này khác với mùa trước, Tô Mộ Mộ hoàn toàn không cần phải nhín chút thời gian mở Mobile lên ăn gà mà bọn họ có thể công khai ngồi trong khách sạn mở máy tính chơi game.

Tô Mộ Mộ vừa đeo tai nghe lên đã nghe thấy giọng nói đầy sức sống của Cam Phỉ Đình.

“Đau Bụng là ai hả? Ha ha, các bạn thử đoán xem. Tôi đã hứa với anh ấy là không nói rồi, bật mí một chút là anh ấy cực kì đẹp trai.”

“Ồ, xem anh Đau Bụng của chúng ta kéo theo ai đến này, là một chị gái có giọng nói rất hay.” Cam Phi Đình nhấn rất mạnh.

Tô Mộ Mộc biết ngay cô nàng đang livestream.

“Cây Nhỏ là ai? Tôi chỉ có thể nói với các bạn đó là đại thần, còn chính xác là ai thì tôi không nói được, tôi còn phải cảm ơn anh Đau Bụng vì đã kéo vào để được chơi với Cây Nhỏ đây này.”

【Được GoGo khen là đại thần thì hẳn là bá lắm! 】

【ID này có vẻ quen nhỉ 】

Dù biết được Lâm Trăn không kéo Cam Phi Đình vào khiến cô thờ phào nhẹ nhõm nhưng nghe cô nàng gọi Lâm Trăn là Cây Nhỏ cứ thấy khó chịu thế này ấy, ghen ghen tim này.

“Mấy người không nhận ra tôi là ai luôn hả, gọi Thụ Ca.”

Với Lâm Trăn thì cái tên Cây Nhỏ này cũng đặc biệt hết như chào vậy, cực kì đặc biệt.

Lời nhắc nhở của cậu rất vừa phải, kiêu ngạo hài hước nhưng không đánh mất lễ độ.

Lâm Trăn vừa dứt lời, kênh livestream của Cam Phi Đình lập tức sôi sục lên.

【Đệt đệt đệt, Treetreetwo đó hả? 】

【A a a lâu rồi không được xem Thụ Ca livestream, không ngờ đến chỗ GoGo lại được gặp, tình yêu đích thực mọi người hay nói là đây chứ đâu! 】

【Đội này có cả Thụ Ca lẫn GoGo, nhìn là biết dù hai người kia có tạ thì vẫn được ăn gà → → 】

Cam Phi Đình đùa: “Ha ha các bạn nói bậy cười nhạo Đau Bụng coi chừng tối nay bụng mình bị nguyên rửa đấy.”

“Thụ Ca à, tôi định giấu cho cậu nhưng không ngờ cậu lại tự vạch mặt mình rồi, không phải lỗi tôi đâu nha.” Cam Phi Đình làm nũng nói: “Nếu hôm nay cậu đã ở đây thì tôi có thể thoải mái đi mò cá rồi, lát nữa một kéo ba bay.”

【Tôi thấy ảo giác hả, GoGo vừa mới dịu dàng kìa → → 】

【Tự lộ để GoGo yên tâm nhĩ~ Nói cho cô ấy biết cô ấy không cần phải gánh ba người mới, vui vẻ vui vẻ 】

Phần lớn người xem livestream của Cam Phi Đình là fan cô ấy nên tất nhiên sẽ nói cho cô nhưng thỉnh thoảng lại có mấy bình luận trái chiều.

【Đám người tầm thường, Thụ Ca tự lộ để mọi người gọi anh ấy là Thụ Ca vì khát vọng sống đang tác oai tác quái nhá 】

Lâm Trần nói đùa đáp lời Cam Phi Đình: “Dựa vào cái cây của tôi thì chắc là ngã mất.”

Đỗ Tử Lê ngắt lời: “Tôi chơi mấy trận rồi nên nắm được mấy cái cơ bản mà, yên tâm, tôi bắn nhau không giỏi nhưng ẩn núp tốt lắm.”

Tô Mộ Mộ hít sâu, chỉ là moa moa da, bá quá xá thôi mà, mình cũng biết vậy.

Tô Mộ Mộ giả ngu hỏi: “Tôi không giỏi bay lắm đâu, tới lúc đó mọi người đừng chê tôi ngốc nha.”

Cảm Phi Đình rộng rãi nói: “Không sao, cứ bay đại đi. Bay nhầm thì cứ đứng đó đừng đi đâu để tôi với Thụ Ca đi đón mọi người.”

Đỗ Tử Lê: “Tôi nhảy vuông góc xuống nha, chờ mấy người tới đón.”

“Lúc bay xuống nhấn W, xoay chuôt để chỉnh tầm nhìn cho đến khi chỉ nhìn thấy chân mình thì có thể bay khá xa, nếu tốc độ là 126km/h thì đúng rồi đó. Nếu chấm ở ngay dưới chân mình cứ chỉnh tầm nhìn căng thẳng đầu xuống rồi ngó sang tốc độ bay, khi đó tốc độ sẽ tăng lên.” Lâm Trần không rồi hơi thừa lời, bắt đầu hướng dẫn.

Nghe Lâm Trần nói, cô biết cậu đang xem mình là người mới nên sự thật là cậu không hề nhận ra cô nhỉ? Do cô lo nghĩ quá nhiều thôi.

“Chưa hiểu thì cũng không cần phải căng thẳng.” Lâm Trần dịu dàng nói: “Lát nữa chị bay sai thì em bay theo chị là được.”

— Hết chương 34 —

Tác giả nhả nhủ

Thụ Ca đang cố gắng phối hợp với diễn xuất của chị gái nhỏ! >.<
Chắc lúc nghe người khác gọi mình là Cây Nhỏ cậu ấy đã rụng hết lá cây rồi:v

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Hay Em Nên Gọi Chị Là Chị Gái Nhỏ Nicetree?

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Lâm Trăn nói rất khẽ và dịu dàng, tựa như đang ghé sát tai Tô Mộ Mộc thì thầm khiến mặt cô nóng lên.

【Hừ, Thụ Ca đang ghẹo gái, đừng tưởng tôi không biết nhé】

【Hừm, biết nhưng không nói】

【Hu hu hu, cảm thấy tình cảm của chị GoGo bị đem đi cho chó ăn rồi, hừ tức giận!】

Thấy khung bình luận bắt đầu mất kiểm soát, Cam Phi Đình bất đắc dĩ nói: “Các bạn đừng gây sự mà, ngoan nha.”

Nghe Cam Phi Đình nói, Lâm Trăn nghĩ những lời cậu nói khiến livestream của Cam Phi Đình gây chiến nên cậu lên tiếng hỏi thăm vì ý thức trách nhiệm: “GoGo, bên cô sao thế?”

“Có gì đâu, đám fan thất tình khóc hu hu bảo cậu ghẹo gái, bọn họ la gào buồn bã thôi.” Cam Phi Đình ăn ngay nói thật, dù sao livestream cũng được công khai nên cô ta chẳng cần phải giấu diếm làm gì, nếu Lâm Trăn vào kênh xem thì cũng thấy thôi.

“Tôi đau đầu ghê, đối tượng scandal của bốn cung nhiều thế mà sao bọn họ cứ bắt tôi treo cổ trên cái cây của cậu thế nhỉ.”

“Hắn là do Cây Nhỏ tuần tú đẹp trai, fan em có mắt nhìn người ghê.” Gánh nặng thần tượng của Đỗ Tử Lê khá nặng, hơn nữa thân phận và tuổi tác vẫn còn đó nên anh không thể thốt ra hai chữ Thụ Ca, bèn đổi giọng gọi là Cây Nhỏ.

Nghe Cam Phỉ Đình và Đỗ Tử Lê ghép đôi rồi nói đùa với nhau, Tô Mộ Mộ siết chuột. Nếu Cây Nhỏ dám đáp lại một câu——Tất nhiên là do tôi giỏi, tôi được săn đón nên mọi người mới bảo cô chọn tôi thì cô... Cô sẽ...

Tô Mộ Mộ tự tưởng tượng rồi lại tự nổi giận. Chắc, cô sẽ đi gõ cửa phòng Cây Nhỏ rồi treo mình lên cái cây đó luôn!

“Ồ, bọn họ thích ghép đôi với ảo tưởng sức mạnh lắm mà. Lần trước có người @ tôi, cho tôi đọc tình đồng nghiệp của tôi với anh Chó. Tôi với anh Chó á? Quỷ quái gì đâu không, may mà tôi là một gốc cây thẳng đuột, không có cong.” Lâm Trăn dùng giọng tới giờ vẫn còn sợ nói đùa.

【Ha ha ha ha ha ha, nói thật nhé, trong mảng văn đồng nghiệp thì Thụ Ca có nhiều CP nhất á】

【Sau khi Thụ Ca lộ mặt thì ngày càng nhiều】

【Thụ Ca tổng công, muôn đời ngàn năm】

Có thể thấy đám người xem cực kì am hiểu.

Khi mọi người đang nói chuyện thì chuyển bay duy nhất ra đảo đã cất cánh, Lâm Trăn mở bản đồ lên xem đường bay.

Tô Mộ Mộ hắng giọng, cố gắng khiến cho giọng mình dịu dàng và ngọt ngào đến nỗi vắt ra nước: “Thụ Ca, chúng ta nhảy đâu đây?”

Tô Mộ Mộ chuẩn bị tinh thần mãi nhưng vẫn không thốt ra mấy chữ anh Thụ ới được! Nói đi nói lại thì ở đây vẫn còn Đỗ Tử Lê mà! Nên cô chỉnh sửa lại một chút rồi bỏ thêm trợ từ ới vào, cố gắng mềm mại hết mức thì hẳn là rất OK.

Lâm Trần: “Nhà... Nhà máy điện nhỏ.”

Nhà máy điện? Tô Mộ Mộ nhìn chằm tọa độ màu đỏ thước đo, nhằm hướng rồi, cô bèn mở bàn đồ lên xem thử. Cậu bị ngốc hả Cây Nhỏ, sao lại chằm vào Mylta.

Cam Phi Đình cũng phát hiện ra, khó hiểu hỏi: “Rốt cuộc là nhà máy điện hay là Mylta?”

“Ban này trượt tay, nhảy nhà máy điện nhỏ.” Khóe miệng Lâm Trần nhếch lên, tâm trạng cực kì tốt. Cậu lấy lại tinh thần, chằm tọa độ: “Loot hết nhà máy điện này rồi chúng ta có thể đi cướp của đám người bên nhà máy điện lớn.”

Cướp của!? Hợp ý chụy!

Tô Mộ Mộ hưng phấn hai mắt sáng bừng lên, cô cầm chuột nao nao muốn đi thử.

Một nhà máy điện nhỏ không đủ để nuôi sống cả bốn người nhưng nếu đi cướp thêm đồ bên nhà máy điện lớn thì sẽ ổn.

Nhưng mà—— Phải chú ý hình tượng.

Tô Mộ Mộ diễn vai ngọt ngào dịu dàng, nói khẽ: “Vậy có nguy hiểm không? Tôi chưa chơi bao giờ nên hơi sợ.....”

Nghe cái giọng ồm ọ của Marry Su, nụ cười trên mặt Cam Phi Đình cứng đờ và hơi khó chịu, nhưng trớ trêu ở chỗ đây là cô gái cho Đỗ Tử Lê

kéo vào nên cô nàng không thể nói gì, chỉ biết cười hì hì nói: “Em gái cứ yên tâm, Thụ Ca 1V4 OK lắm, hướng chi còn cả tôi ở đây, bọn tôi phối hợp không phải nói điêu đâu, có thể bảo vệ mọi người.”

【Đúng đúng đúng, có tiên nữ GoGo của chúng ta và Thụ Ca ở đây mà! Cặp đôi thần thánh bá bá bá】

【Bảo em người mới ngờ nghệch này bám đuôi cẩn thận, đừng nổ súng bậy bạ thì năm cũng có gà ăn】

Đỗ Tử Lê không biết Tô Mộ Mộc đang làm gì mà đổi cả cách nói chuyện nhưng nghệ sĩ ấy mà, kinh nghiệm diễn cực kì phong phú.

“Ha ha ha ha Tô... Tô, cùng lắm thì chúng ta đắp đất thành hộp thôi. Đừng sợ, trước khi em tới anh đã làm hộp ăn gà mấy lần rồi.” Đỗ Tử Lê định gọi họ tên Tô Mộ Mộc theo thói quen nhưng anh lập tức sửa lại.

Tô Mộ Mộc: “.....”

Anh Đỗ này, cái hộp nhà anh tu luyện thành tinh rồi em vẫn chưa đắp đất thành hộp đâu.

Sau khi bốn người nhảy dù, cuộc chiến khốc liệt tranh giải diễn viên xuất sắc nhất của Oscar chính thức bắt đầu.

Tô Mộ Mộc làm bộ làm tịch nói: “Em nhảy xuống thế này có ngã chết không nhỉ?”

Lâm Trần phối hợp cười nói: “Không đâu, em sẽ đỡ chị.”

Tô Mộ Mộc: “.....”

Cây Nhỏ à, cậu lừa cái người đang giả làm newbie đấy hả, nhảy dù trong trò này thì làm sao đỡ được.

Cam Phỉ Đình: “Ha ha ha, Thụ Ca đừng bị đê thành hộp nhé, cậu là hi vọng của đội ta đấy.”

Đỗ Tử Lê chẳng biết mô tê gì: “Hả? Trò này có chơi đỡ người hả?”

Sau khi bốn người đáp xuống, Tô Mộ Mộc bắt đầu thể hiện khả năng diễn xuất sắc của mình. Cô thông thả loot đồ, trong nhà máy điện tối như mực ấy, mắt cô lướt đến cây M16, tuy nó không bằng khẩu M4 yêu thích của cô nhưng cầm cây này còn đỡ hơn cầm lục.

Tô Mộ Mộc vọt tới ‘bụp bụp bụp’ nhặt súng và đạn lên, ‘cách cách’ lắp đạn vào. Sau đó cô phát hiện ra bên cạnh mình có một Cam Phỉ Đình đang đứng loot cùng lâu.

Tốc độ tay chậm hơn Tô Mộ Mộc, Cam Phỉ Đình hơi ngượng: “Tốc độ tay của em gái Tô nhanh quá, Đau Bụng, anh tìm đâu một ca thủ tới gạt bọn em hả.”

Đỗ Tử Lê đùa: “Chắc do độc thân nên tốc độ tay khá nhanh!”

Tô Mộ Mộc bắn một phát cảnh cáo lâu hai.

Lâm Trăn cười hết sức vui vẻ: “Đừng chọc chị Tô Tô, hậu quả nặng nề lắm.”

Bốn người loot nhà máy điện nhỏ rồi chặn một đội bước ra từ nhà máy lớn, chẳng mấy chốc đã giết sạch đội kia.

Lâm Trăn hí hửng nói: “Lại đây chia của nào!”

Khi mọi người tụ tập lại một chỗ thì Cam Phỉ Đình trông thấy quần áo trên người Lâm Trăn: “Ấy Thụ Ca, cậu có bộ số lượng giới hạn này hả? Tôi thích bộ đồ này lắm, cậu cho tôi mượn mặc được không?”

Tô Mộ Mộc đảo quanh Lâm Trăn, tay liên tục đổi qua đổi lại hai thanh súng: “Ồ? Sao quần áo của mọi người lại khác nhau thế? Chết rồi rơi quần áo ra hả?”

Nếu cậu dám cời thì tôi sẽ bứng gốc cây nhà cậu đi luôn—— Lâm Trăn GET kỹ năng đọc hiểu tiếng Trung cấp 10.

Da đầu Lâm Trăn run lên: “Giữa ban ngày ban mặt mà cô đòi lấy đồ của tôi thì tôi còn mặt mũi nào nữa!”

Lâm Trăn từ chối hết sức hợp lý, Cam Phi Đình bị cậu chọc cười.

Hành trình loot sau đó là một cuộc chiến ngầm cực kì dữ dội.

Cam Phi Đình: “Thụ Ca, chỗ tôi cho mũ 3 này.”

Tô Mộ Mộc ngọt ngào hỏi: “Thụ Ca, chỗ chị cũng có mũ 3 này, cậu có lấy không?”

Đỗ Tử Lê không biết gì chỉ muốn vào góp vui: “Mũ 3 mũ 3! Anh lấy anh lấy.”

Lâm Trăn: “.....”

Gì đấy, hôm nay mũ 3 rải khắp bản đồ à? Công ty game có thấy mất mặt không! Không biết bớt bớt mấy thứ trang bị phòng thủ quý đi à?

Mấy phút sau.

Cam Phi Đình: “Ha ha ha ha tôi cười chết mất, bình luận bảo chúng ta là cặp đôi thần thánh còn cặp Đau Bụng với Marie Su là cặp hộp thánh thần.”

Tô Mộ Mộc: “.....”

Đỗ Tử Lê: “Chắc chắn tôi với Tô Tô là cặp hộp cực kì xinh đẹp.”

Lâm Trăn: “Không dám nhận, không dám nhận đâu, tôi chỉ là lông gà vỏ tỏi thôi.”

Sau khi bốn người ra khỏi nhà máy điện lại gặp phải một đội đi rừng, Đỗ Tử Lê thành công biến thành hộp.

“Oa oa oa, ba người phải giữ lấy tâm nguyện của tôi tiếp tục chiến đấu nhé.”

Cam Phi Đình đau buồn nói: “Anh Bụng chết thảm quá, hai mắt em rừng rừng loot đồ.”

Đỗ Tử Lê nhắc nhở: “Tô Tô à, trong hộp anh có rất nhiều máu, em lấy nhiều nhiều nhé.”

Ban này Tô Mộ Mộc đã trúng mấy viên đạn vì cứu Đỗ Tử Lê, tình hình máu rất nguy hiểm.

Tô Mộ Mộc: “Được.”

Cam Phi Đình nói đầy ẩn ý: “Tính ra thì thao tác của Tiểu Tô nhanh nhẹn và khôn khéo lắm nhé, tôi bắn gục, cô ấy giúp tôi bắn chết, phối hợp hoàn hảo.”

Lâm Trăn: “Mèo mù vớ cá rán thôi.”

“Đúng vậy đó~~~” Tô Mộ Mộc chợt dạ bỏ thêm ba dấu lượn sóng.

Ba người giàu có tiến vào Mylta, Cam Phi Đình đề nghị loot thêm lần nữa nhưng Tô Mộ Mộc lại bị người ta bắn trong một căn nhà nhỏ. Cô lập tức gửi tín hiệu cầu cứu cho đồng đội, Lâm Trăn cách xa cô nhất nhanh chóng chạy về phía này còn Cam Phi Đình ở rất gần cứ lọ mọ mãi.

“Bọn họ có một người núp sau bức tường hướng 230, còn hai người đang ở lầu dưới nhà tôi và một người nữa không rõ vị trí, tạm thời tôi không thấy được.” Tô Mộ Mộc đang phải diễn vai newbie ngốc thật cẩn thận nhưng cô không muốn hai đồng đội gặp nguy hiểm vì mình nên đành phải tạm thời từ bỏ, báo cáo chính xác vị trí địch.

Cam Phi Đình vọt vào nhà bị đối phương bắn gục, cô ta quỳ bò dưới đất: “Đệt đệt, tôi sắp bị giết rồi, Thụ Ca Cây Nhỏ cứu mạng!”

Tô Mộ Mộc trên lầu nhanh chóng chạy xuống giết chết người đã bắn Cam Phi Đình, đúng lúc đó Lâm Trăn chạy tới, ba người lại diệt một đội.

Cam Phi Đình sống sót sau tai nạn thử phào nhẹ nhõm: “Cảm ơn ân cứu mạng của Thụ Ca.”

Livestream của Cam Phi Đình cực kì phối hợp gửi bình luận 【Phải lấy thân báo đáp!】

Cam Phi Đình lại nói: “Cảm ơn cả Tô Tô nữa, phản ứng của cô rất nhanh, vượt qua sự tưởng tượng của tôi đấy.”

Tô Mộ Mộc cười cười: “Tôi phải cảm ơn hai người lại đây cứu tôi mới đúng.”

Ba người ra khỏi Mylta, bo an toàn siết vào sân bay nên bọn họ lái xe về phía cầu lớn.

Nghe thấy tiếng súng dữ dội ở hướng đó, Tô Mộ Mộc đề nghị: “Hay là đợi lát nữa chúng ta hăng qua?”

Có rất nhiều người thích canh cây cầu đi về phía sân bay để bắn các xe đi ngang qua, có rất nhiều người đã bỏ xác lại nơi này. Tô Mộ Mộc nghĩ cứ chờ bo độc siết qua cầu rồi bọn họ hăng lái xe đi sẽ tốt hơn vì số người muốn chiếm cầu để lấy đầu người rất nhiều.

Cam Phỉ Đình ngó lơ: “Bạn gái à, bo độc siết tới thì chúng ta khó sống đấy.”

Cam Phỉ Đình nhấn chân ga xông lên cầu lớn.

Quả nhiên nơi đó có người đang cầm khẩu súng chặn cầu thần thánh nhất——DP-28 điên cuồng sấy xe.

Lâm Trăn phát hiện ra sức chịu đựng của chiếc jeep gần cạn nên bèn nhắc nhở: “Xe sắp nổ rồi, dừng lại, mau xuống xe.”

Cam Phỉ Đình phản ứng rất nhanh, lập tức dừng xe sau động xe sắt vụn trên cầu để tìm một chỗ ẩn nấp cho ba người. Nhưng khi Cam Phỉ Đình và Lâm Trăn xuống xe thì vẫn bị đối phương bắn gục, Tô Mộ Mộ phía sau thành công thoát được một kiếp.

Trong tình huống hiểm nghèo, Tô Mộ Mộ chẳng buồn quan tâm tới người mới ngốc nghếch nữa. Sau khi trốn sau vật che chắn, cô nhanh chóng tìm được nơi kẻ địch nổ súng rồi bắn liên ba viên ‘bang bang bang’ headshot, may mà đối phương chỉ chặn cầu có một mình, có vẻ đồng đội người đó chết hết rồi nên mới ở đây chịu độc bo để kéo được đội nào hết cùng thì hay đội đó.

Tô Mộ Mộ vội vàng chạy tới cứu Lâm Trăn và Cam Phỉ Đình.

“Chị Tô Tô 666, một phát headshot, nếu chị cầm súng bắn tía thì chắc là một hai phát tên đó đã chết rồi.” Cam Phỉ Đình tỏ ra ngạc nhiên: “Chị tay to thế này mà sao ban nãy không CARRY* bọn em thế.”

(*) Carry: gánh.

“May mắn và thông minh đột xuất thôi.” Mặt Tô Mộ Mộ nong nóng, cô biết rõ lý do này cực kì giả dối.

Nhanh chóng tìm được vị trí địch, nhanh chóng tìm được chỗ nấp, một phát headshot đi liền với nhau... Đó không phải là thứ mà may mắn và thông minh đột xuất có thể giải thích được.

“Khả năng thông minh đột xuất này có thể vào thẳng Thanh Bắc* trong kì thi đại học luôn đó.” Ý cười thấp thoáng đâu đó trong lời cậu nói.

(*) Thanh Bắc được viết tắt từ Thanh Hoa và Bắc Đại, đó là hai trường đại học nổi tiếng nhất Trung Quốc.

Giọng nén người của Lâm Trăn vang lên trong tai nghe như tiếng sấm giạt ùng ùng bên tai Tô Mộ Mộ khiến tai cô ong ong, cả người run rẩy.

Đúng lúc đó thì bo độc siết đến, Tô Mộ Mộ chỉ còn nửa máu đang hoảng loạn nên không phát hiện ra, thế là đang cứu người thì mình cũng nằm nốt, mặt đất xuất hiện ba cái hộp.

Sự cố ập đến bất ngờ khiến Tô Mộ Mộ ngu người, cô đang chột dạ nên ruột gan càng rối bời hơn, nói: “Chị hơi mệt nên out trước đây, mọi người chơi đi.”

Vừa dứt lời lập tức tắt máy tính luôn chẳng buồn nhấn thoát game nữa, một giây sau gương mặt ngẩn ngơ của cô được phản chiếu lên màn hình.

Cô đang làm gì vậy?

Giả thần giả quỷ như con ngốc trong game, đã vậy còn lên cơn thần kinh đi so bì khả năng diễn xuất với cô gái khác nữa, đó không phải là cô.

Tô Mộ Mộ rũ vai cúi đầu xuống, buồn bã nhìn sàn nhà chằm chằm, tâm trạng rối bời và bắt đầu ghét bỏ chính mình.

Không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, Tô Mộ Mộ mới lấy lại tinh thần và dần tỉnh táo lại.

Thôi bỏ đi, ra ngoài ăn bữa khuya để an ủi tâm hồn vậy. Cô cầm điện thoại đứng dậy chuẩn bị ra ngoài.

Cửa phòng khách sạn mở ra, Tô Mộ Mộ trông thấy một bóng người cao ráo bên ngoài, cô giật mình định lùi vào đóng cửa lại nhưng cánh cửa đã bị một lực lớn cản lại.

“Đàn chị, em có lời muốn nói với chị.” Giọng nói lo lắng của Lâm Trăn ẩn chứa ý vị cầu xin.

Hai người độ sức với nhau qua cánh cửa, Tô Mộ Mộ có thể cảm nhận được sự kiên trì của Lâm Trăn và lời xin xỏ của cậu đã khiến cô mềm lòng.

Tô Mộ Mộ buông tay ra, thản nhiên nói: “Cậu vào đi.”

Đối mặt với thái độ thờ ơ của Tô Mộ Mộ, Lâm Trăn không vội vào phòng mà cứ đứng lẫn lữa ngoài cửa.

“Vào đi, trong này không phải là động Bàn Tơ nên không chết người đâu.” Tô Mộ Mộ quay lại liếc nhìn cậu. Ban nãy thì giữ cửa dừ dẩn lắm mà sao bây giờ lại ngu người ra thế.

“À.” Lâm Trăn ngoan ngoãn buông thông tay hai bên, chậm chạp vào phòng.

Sau khi đóng cửa lại, cậu dè dặt nhích từng bước như thể dưới chân đầy vệt cao su và chỉ cần cậu bất cẩn đạp phải thì tiếng rít chói tai sẽ vang lên.

Lâm Trăn lóng ngga lóng ngóng đứng giữa phòng Tô Mộ Mộ, ánh mắt cậu không dám đảo đi đâu, mắt nhìn xuống mũi và mũi chĩa xuống tim, lo lắng hỏi: “Đàn chị, chị... Giận rồi hả?”

Tô Mộ Mộc thoải mái đáp: “Giận gì đâu, do tôi quay cả ngày nên mệt mỏi thôi. Đàn em à, cậu cũng mau về nghỉ ngơi đi.”

Tô Mộ Mộc dứt lời bèn xoay người đi như đang trốn tránh điều gì đó, cánh tay mảnh khảnh bỗng bị giữ chặt, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng bỏng đến từ lòng bàn tay cậu và sức lực ẩn giấu bên trong nó, sự tiếp xúc tay chân ấy khiến tim cô đập loạn như chú nai nhảy nhót trong rừng.

Sau đó cô bị Lâm Trần đè vào tường, hai tay cậu chặn ngang và hơi thở nguy hiểm bao trùm lấy cô, sau lưng và hai hướng trái phải là đường cụt rồi.

Lâm Trần lặng lẽ nhìn chăm chăm Tô Mộ Mộc, trông mắt đen hiện lên vẻ nghiêm túc và vội vã.

Tô Mộ Mộc chưa từng thấy Lâm Trần thế này, tim cô bay lên tận cổ họng, đôi môi đỏ hồng mấp máy không biết phải làm sao. Đâu ai ngờ một con cún của giầy trước lại hóa sói ở giầy sau và lộ ra một sức mạnh không ai có thể chống lại thế này.

Giọng nói của Lâm Trần nghe như thứ âm thanh ma mị siết chặt lấy tim cô: “Đàn em? Đàn chị?”

“Hay em nên gọi chị là chị gái nhỏ Nicetree đây?”

— Hết chương 35 —

Màn kịch ngắn

Lâm Trần: Không diễn kịch với chị nữa, em lấy luôn cái chào của chị đây (^)

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Tuy Ở Cùng Phòng Nhưng Mà Bọn Đây Trong Sáng Lắm Nhá

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Ánh mắt cố chấp và âm cuối cao vút, đó không phải là một câu hỏi mà là một lời khẳng định chắc chắn.

Tô Mộ Mộ vừa bị vạch mặt vừa bị Lâm Trăn đè vào tường cảm thấy mình đang nổ tung, trong đầu cô chỉ còn những đóa pháo hoa đang bùng sáng, cực kì náo nhiệt, rất nhiều hình ảnh ẩn dụ hiện lên nào là sóng thần rồi là núi lửa phun trào... Nói chung là loạn.

Tô Mộ Mộ không thể phân biệt chuyện khiến cô bùng nổ dữ dội hơn là chuyện vị vạch trần hay là bị đè vào tường nữa.

Lưng Tô Mộ Mộ dán vào vách tường, cô khẽ ngẩng đầu lên, hai má hồng hồng, Lâm Trăn đứng gần trong gang tấc khiến cô hồi hộp nuốt nước miếng: “Cậu, sao cậu biết?”

Hai mắt Lâm Trăn lóe lên, ánh mắt sắc bén và tinh tế ấy nhìn chăm chăm Tô Mộ Mộ, khẽ nói: “Nhiều lắm, có rất nhiều chi tiết nhỏ ghép lại với nhau khiến em bắt đầu nghi ngờ. Nhưng lúc em vào đoàn có gọi chị là chị gái nhỏ nhưng thái độ của chị rất thờ ơ nên em không thể chắc chắn.”

Nói đến về sau, giọng Lâm Trăn ra vẻ khá là ảm ức.

Có lẽ do lực hấp dẫn nên khi hai người đang nói chuyện thì hai cơ thể đã sát lại gần nhau.

“Sau đó...”

Nhìn hai má Tô Mộ Mộ đỏ ửng lên như hoa đào tháng ba đang nở rộ, lời cậu nói chợt ngưng lại và lúng túng cúp mắt xuống. Cậu chỉ muốn trốn tránh sự mê hoặc ấy thôi nhưng kết quả lại là cảnh xuân ập vào mắt.

Tô Mộ Mộ mặc chiếc áo sơ mình xanh nhạt, khuy áo trên cùng không được cài và sau khi hai người giăng co thì chiếc khuy thứ hai cũng sắp bung ra.

Vì thế, góc nhìn của Lâm Trăn có thể trông thấy xương quai xanh trắng nõn và đường cong bí ẩn.

Tại Lâm Trăn đỏ ửng, ban nãy cậu bị thái độ lạnh nhạt của Tô Mộ Mộ kích thích nên mới nóng đầu giữ cô rồi... Rồi... Rồi còn đẩy vào tường... Bây giờ giật mình tỉnh táo lại mới phát hiện ra tư thế của hai người cực kì mờ ám.

Lâm Trăn lập tức lùi bước và quay đầu đi, ngượng ngùng không dám nhìn Tô Mộ Mộ.

“???”

Tô Mộ Mộ dụi khóe mắt theo thói quen, mắt cô không có dính gì đâu nhỉ?, không đến nỗi nhục cỡ đó đâu ha.

Quan trọng nhất là cô chỉ mới nghe Lâm Trăn nói được có nửa câu thôi, cắt ngang tàn nhẫn quá.

“Sau đó thì sao?” Tô Mộ Mộ giơ tay ra chọt tay Lâm Trăn.

“Hả?” Tầm mắt của chàng trai vừa mới hoàn hồn họ Lâm tên Trăn khẽ lướt qua ngực Tô Mộ Mộ rồi quay ngoắt đi.

Nhận được tín hiệu từ ánh mắt Lâm Trăn, Tô Mộ Mộ cúi xuống nhìn.

“Ặc...” Cô vội vàng kéo áo, tim đập bình bịch như sắp lao ra ngoài.

Lâm Trăn nói: “Em không có!”

Tô Mộ Mộ bật cười: “Chị đã nói gì đâu mà.”

“.....” Lâm Trăn im lặng nửa giây: “À.”

Lời được thốt ra, hai người liếc nhau và cũng hiểu ý bật cười, mọi vấn đề đã được hóa giải.

Lâm Trăn tiếp tục nói: “Sau đó em đã nghĩ tại sao chị lại không muốn thừa nhận mình quen biết em? Chị thấy trong đoàn có nhiều người nhiều miệng nên sợ lộ? Hay là... Hay là em đã làm gì đó khiến chị không vui?”

Tô Mộ Mộ sững người. Phải rồi, cô đã lỡ mất một chi tiết đó là khi cô đang lo lắng và đề phòng thì có thể Lâm Trăn cũng như thế.

Cô ở đây sợ mình không hoàn hảo trong mắt cậu nhưng thật ra cậu cũng đang lo lắng không yên nhỉ? Vậy Lâm Trăn đã lấy tư cách gì để lo lắng nhỉ? Bạn tay to chơi game? Đàn em nhỏ đẹp trai? Hay là... Hay là một suy nghĩ khác...

“Em nghĩ chắc chắn chị có lý do gì đó nên mới không muốn thừa nhận, vì thế em mới quyết định ngồi yên xem tình hình để tránh trường hợp nói ra khiến chị mất hứng.”

Đó là những lời đầy quan tâm và săn sóc nhưng bên trong nó có ẩn giấu chút uất ức và không cam tâm.

Có lẽ cuộc đời cậu quá xuôi chèo mát mái nên khi đụng phải sóng gió ở chỗ Tô Mộ Mộ, Lâm Trăn cảm thấy khá thất bại và ảo não.

Tô Mộ Mộ ngạc nhiên nhìn cậu, không ngờ sự thật phía sau bức màn là thế này và cô hoàn toàn không ngờ rằng cậu lại âm thầm chịu đựng vì

mình như thế. Cô thầm thở dài, rễ của Cây Nhỏ ngày một cắm sâu vào tim cô rồi.

“Không có đâu, cậu rất tốt.” Tô Mộ Mộ ngập ngừng, sau đó cô lại nhấn mạnh: “Chơi cùng với cậu rất vui.”

Nghe thế, hai mắt Lâm Trăn sáng rỡ như đèn pha, vui sướng và hào hứng không cách nào giấu nổi đang lan tràn: “Thật không?”

Nụ cười tươi hơn cả ánh mặt trời quá chói mắt khiến Tô Mộ Mộ không thể kìm nổi ham muốn được ngắm thêm nhiều lần nữa, song cô lại thấy lo lắng muốn lùi bước.

“Ừ.” Tô Mộ Mộ lo rằng từ ấy quá nhỏ bé không đủ để diễn đạt nên gật đầu thêm cái nữa.

Nếu Lâm Trăn có đuôi thì hẳn là nó đã vênh lên tận trời. Cậu biết mà, cậu anh tuấn đẹp trai thế này, trẻ trung với tương lai tươi sáng thế này thì dù chưa chạm đến mức độ thích nhưng ít nhất chị gái nhỏ cũng phải có cảm tình chứ!

Tô Mộ Mộ có thể cảm nhận được sự sung sướng đến từ Lâm Trăn, cô chợt phát hiện ra Cây Nhỏ rất dễ dụ, cô gật đầu xong là cậu chẳng thèm hỏi tới lý do ‘chị không thừa nhận em’ nữa, đành nhìn cô nói một thì nó chắc chắn là một.

Khá ngốc, khá đáng yêu.

“Vậy tại sao chị gái nhỏ vẫn không chịu nhận mình quen biết em thế?”

Tô Mộ Mộ: “.....”

“Chị gái nhỏ?”

Tô Mộ Mộ nuốt bài ca tự ảo tưởng sức mạnh kia vào rồi bắt đầu trêu ghẹo: “Anh Thụ Thụ này, người ta ngại mò, hong được hỏ*?”

(*) Tại chị Mộ Mộ đang dọa nên mình đối đó, không phải sai chính tả đâu nha.

Lâm Trăn: “.....”

Nếu Lâm Trăn lùi lại hai bước thì Tô Mộ Mộ sẽ phát hiện ra sức mạnh của câu nói ấy lớn cỡ nào, dường như cậu đã bị cô hù thành em Thỏ nhỏ chỉ biết nhảy nhót lung tung rồi.

Lâm Trăn ngu người triệt để, Tô Mộ Mộ có định làm nũng để hai người phải lúng túng đâu, sao lần nào cô giả làm em gái đáng yêu nũng nịu cũng thất bại thế nhỉ?

Tô Mộ Mộ ngoa ngán vò tóc, gượng gạo ho khê rồi bịn rịn nói: “Chúng ta đã giải quyết xong rồi, vậy cậu có còn chuyện gì nữa không?”

Thật ra thì Lâm Trăn cũng không nỡ về vì cậu muốn ở bên Tô Mộ Mộ lâu chừng nào hay chừng ấy. Sau đó cái khó nó ló cái khôn, nói: “Chị có muốn chơi DUO không? Mobile ấy.”

“Được thôi.” Tô Mộ Mộ cực kì hợp tác đồng ý ngay.

Ai ngờ vừa mở lên thì Giang Trùng Vũ đã gõ cửa, cậu ta nhiệt tình gửi lời mời——Chơi cùng đi, chơi cùng đi.

Chẳng mấy chốc cậu ta lại bổ sung thêm một câu—— Đừng có giả bộ treo máy nhá, tôi biết cô đang ở đó đấy.

“.....” Tô Mộ Mộ liếc sang Lâm Trăn: “Chị mời một người vào đội nha.”

“Dạ.” Miệng thì đồng ý nhưng trong lòng cực kì khó chịu.

Tô Mộ Mộc cũng có ư gì đâu, nhưng khi cô kéo Giang Trường Vũ vào thì cậu ta lại kéo tên Đường Tiểu Kiều vào bốn người mở mic.

Trong bốn người, chỉ có mỗi Giang Trường Vũ hí hửng nhất: “SQUAD! Lên lên lên!”

Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn: “.....”

Đường Tiểu Kiều nhìn thấu tất cả: “.....”

Lâm Trăn chợt nhớ ra một điều: “Đường Tiểu Kiều, cô đang livestream hả?”

“Vừa mở sóng, chuẩn bị live, sao vậy anh? Nếu mọi người không thích thì em sẽ không mở.”

“Không cần đâu, để anh với chị gái nhỏ đổi thành acc nhỏ.”

Khi Lâm Trăn đang nói chuyện thì mic của cậu và Tô Mộ Mộc sáng lên.

Lâm Trăn nói với Tô Mộ Mộc: “Cái acc Nicetree trong Mobile của chị bị lộ rồi mà bây giờ còn chơi với em nữa thì chưa chắc fan bên livestream Đường Tiểu Kiều không đoán ra Nicetree là chị nên chị dùng acc nhỏ đi.”

Tô Mộ Mộc nhìn Lâm Trăn chăm chú, không ngờ cậu lại chu đáo thế này: “Được.”

Vừa mới nói xong thì cô đã liếc thấy Lâm Trăn đang đổi tài khoản: “Cậu cũng đổi luôn hả?”

“Hừm.” Lâm Trăn lên tiếng xem như đồng ý.

Sau đó Tô Mộ Mộc lướt ID mới của Lâm Trăn là Cây To Thật Là To bèn bật cười, ra đây chính là nguyên nhân cậu muốn đổi tài khoản.

Tiếng cười ấy không chỉ vọng vào điện thoại Tô Mộ Mộ mà còn đi vào điện thoại Lâm Trăn.

Bấy giờ, Giang Trường Vũ đã hiểu ra rồi: “Đệt, bà Mộ Mộ ơi, trong phòng bà có đàn ông thật hả!?”

Tiếng la ấy khiến Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn ngượng ngịu, hận không thể chui vào màn hình điện thoại.

Đường Tiểu Kiều nói: “Giang bự bự ơi, Giang to to ơi, Giang nam thần ơi, anh cứ tập trung chơi đi đừng phân tâm nhé.”

Giang Trường Vũ: “Ồ.”

Tuy mới đầu bầu không khí hơi lúng túng nhưng sau khi vào game thì trạng thái đó biến mất nhanh như chớp.

Game là một thứ rất tốt!

Từ Từ YOYO: Thế là đám trai đơn gái chiếc hai người ở cùng một phòng hai ba tiếng đồng hồ để chơi game hả?

Tô Mộ Mộ: Không được hả?

Từ Từ YOYO: Được, nhưng tớ cảm thấy hành động đó 6 quá.

Tô Mộ Mộ:..

Từ Từ YOYO vẫn chưa chấp nhận từ bỏ, hỏi: Hai người không có tận dụng cơ hội làm thêm cái gì đó hả? Năm tay ôm hôn chẳng hạn...?

Tô Mộ Mộ: Không có!

Từ Từ YOYO: Ờ hiểu, em trai bất lực.

Tô Mộ Mộ: Nói cái gì đấy, đàn em cư xử lịch thiệp thôi mà. Cậu mong chờ cảnh mở cửa đè vào tường ép hôn rồi tắt đèn giống trong phim chắc?

Tô Mộ Mộ lại nhớ tới xúc cảm khi chạm vào cánh tay rắn chắc của Lâm Trăn cùng với hơi thở ấm áp phả vào mặt khi cậu đẩy cô vào vách tường. Ấy ăy, Tô Mộ Mộ vội vàng gạt đi những hình ảnh quyến rũ ấy đi.

Từ Từ YOYO: Tớ đâu có mong chờ gì, nhưng nghe cách cậu miêu tả thì chắc là cậu muốn lắm nhỉ, há há há.

Tô Mộ Mộ: Ha ha...

Từ Từ YOYO: Nhưng tớ hơi lo lắng, mấy chàng thanh niên trẻ tầm tuổi này dễ nóng người lắm mà nhỉ, sao cậu ấy chẳng có tí ý định xấu xa nào với cậu thế? Chẳng lẽ cậu ấy bất lực thật á OoO.

Tô Mộ Mộ: Bớt, cậu tỉnh lại giùm đi!

Đừng bị Tô Mộ Mộ lừa bởi mấy câu trả lời hài hước ấy, thật ra cô đang nơm nớp lo sợ đấy.

Tô Mộ Mộ nằm trên giường sờ mặt mình, sờ xuống ngực rồi lại giơ hai chân lên lắc lư, chẳng lẽ mình không quyến rũ hả? Không thể nào?

Hôm sau, chương trình vẫn được ghi hình như thường lệ, sáng hôm đó Tô Mộ Mộ chào hỏi Lâm Trăn, tuy là hành động đó hết sức bình thường nhưng khi hai ánh mắt chạm nhau thì đáy lòng cả hai đều cảm nhận được sự khác biệt.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Lén Lút Hẹn hò Giữa Đêm Khuya Thanh Vắng

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tập được ghi hình hôm nay chính là đoạn sau khi mở ra cánh cửa bí ẩn của tập PUBG phiên bản người thật và cũng là tập trốn khỏi nhà ma do trong kế hoạch của chương trình. Tổ làm chương trình đã thiết kế một hệ thống tầng tầng lớp lớp các thể loại thử thách cửa ải bên trong một căn nhà ma chẳng khác gì mê cung, khách mời qua ải thành công có thể giành được thắng lợi của trò chơi. Tất nhiên, để kết hợp quảng bá cho game thì tất cả những cửa ải đều có liên quan đến PUBG, vũ khí giết ma cũng là vũ khí có trong trò chơi.

Đạo diễn cầm loa lớn bắt đầu nói: “Chia đội thôi, mọi người có thể tự do chọn đội cho mình.”

Nghe được tự do chọn đội, các khách mời lập tức lùi ra sau ba bước để tách mình khỏi Tô Mộ Mộc. Cô dờ khóc dờ cười nói với họ: “Mọi người sao vậy? Tự dưng đứng xa thế?”

Đỗ Tử Lê nói: “Sau khi trải qua mùa 1 thì bọn anh biết em còn kinh khủng hơn ma nữa.”

Một khách mời khác đón lời ghẹo cô: “Giang Trường Vũ còn trẻ nên chạy với em được chứ đồng xương già cỗi của anh thì chịu không có nổi đâu.”

Thật ra các khách mời chỉ đùa vậy thôi, tất nhiên Tô Mộ Mộc không hề để bụng nhưng cô vẫn cứng cổ lên cãi lại một câu: “Em có kinh khủng

tới nổi đó đâu.”

Đạo diễn cầm loa nói to: “Chỉ có Treetreetwo đứng đó không nhúc nhích, cậu đứng gần Tô Mộ Mộc nhất nên vào cùng đội với con bé đi, những người khác thì tiếp tục chia đội.”

Lâm Trần hí hửng liền sang Tô Mộ Mộc, cười nói: “Em cùng đội với đàn chị nha.”

Tô Mộ Mộc ho khẽ, ngượng ngùng nhắc nhở Lâm Trần: “Cậu phải chuẩn bị sẵn tâm lý nhé.”

“Chuẩn bị tâm lý á?”

“Bọn họ không có gạt cậu đâu, chị dữ hơn ma luôn đấy.”

Lâm Trần cười to: “Đàn chị à, em có xem mùa 1 mà. Sẽ ổn thôi, tâm lý của em OK lắm.”

Dù có Lâm Trần an ủi nhưng Tô Mộ Mộc vẫn thấy bồn chồn. Tập nhà ma của mùa 1 được rất nhiều người yêu thích, nó đã tặng cho mọi người rất nhiều memes và cái hot nhất chính là Tô Mộ Mộc. Cái vẻ mặt méo mó đó cực kì bẽ mặt nên cô không muốn đánh mất mặt mũi và hình tượng của mình trong mắt Lâm Trần, tuy đã bị cậu bắn mất giáp nhưng cô vẫn muốn làm một cô gái thủy mị nét na. Có lẽ đó chính là gánh nặng của một người đang tương tư ai đó, nó nặng hơn gánh nặng thần tượng nhiều.

Tô Mộ Mộc nghĩ thầm, lát nữa cô phải cố gắng kìm nén bản thân lại.

Căn nhà ma có tổng công ba cửa vào, ba đội rút thăm quyết định thứ tự. Bọn họ sẽ gom góp vật phẩm nhiệm vụ trong quá trình vượt ải, cuối cùng chương trình sẽ xét tổng thời gian vượt ải và số vật phẩm nhiệm vụ để xác định đội thắng cuộc. Tô Mộ Mộc và Lâm Trần rút ngẫu nhiên ra được cánh cửa số 1.

Đứng trước cửa nhà ma, có thể thấy tinh thần của Tô Mộ Mộc đang căng thẳng, tuy cô biết ma quỷ bên trong là giả nhưng trông thấy thì vẫn sợ.

Lâm Trăn nhìn quanh, sau khi chắc chắn trước mặt họ không có ai bèn tắt mic mình và mic Tô Mộ Mộc đi, nói khẽ: “Chị ơi đừng sợ, có em ở đây mà.”

Nghe được giọng nói dịu dàng ấy, Tô Mộ Mộc nghiêng đầu nhìn Lâm Trăn. Gương mặt tuần tú kia đang nở nụ cười hiền hòa khiến cậu trong rất mực dịu dàng, vóc người cao ngất hết như gốc cổ thụ sừng sững ngàn năm không đổ khiến Tô Mộ Mộc có cảm giác an toàn.

“Được.” Tô Mộ Mộc nở nụ cười xinh như gấm như hoa, cô đưa tay ra mở mic lên cho cậu.

Ánh mắt cậu lướt qua cổ tay trắng nõn cùng với hương thơm nhàn nhạt bay lượn trong không khí khiến tim cậu nhộn nhịp lên, môi cậu mấp máy rồi lại lặng lẽ nhìn sườn mặt cô.

Hai người có cảm tình với nhau cẩn thận dò xét đối phương hết như hai đứa ngốc.

Vào đến nhà ma, Tô Mộ Mộc bám chặt theo Lâm Trăn. Ban đầu cô vẫn còn hơi ngượng nhưng sau khi bị ánh đèn u ám và thứ âm thanh rùng rợn kia dọa mất mật thì cô nhanh chóng nắm chặt góc áo Lâm Trăn, hoảng hốt trốn sau lưng cậu.

“Chỗ này còn ghê hơn mùa 1, tay nghề của các thầy trong nhóm đạo cụ ngày càng cao.”

Lâm Trăn đi phía trước vẫn bày ra vẻ thản nhiên như gió thổi mây bay nhưng trong đầu cậu đã tung bông tung hoa tự lúc nào, cả thế giới đầy màu sắc. Cậu nghĩ hôm nay mặc bộ đồ này xong khỏi cần phải giặt, đem về làm lưu niệm luôn!

Lâm Trần vừa âm thầm háo hức vừa ra chiều thoải mái đùa giỡn để tạo bầu không khí cho chương trình rồi lặng lẽ nắm lấy tay Tô Mộ Mộ.

Tô Mộ Mộ giật mình ngược mắt lên, đập vào mắt cô là bờ vai vững chãi và bóng lưng mang đến cảm giác an toàn khiến trái tim vừa được sống chậm lại bắt đầu đập nhanh như nai con nhảy loạn khắp nơi.

Nhưng may mà rung động thì có rung động nhưng cô vẫn nhớ mình đang ghi hình nên cuối cùng hai người bọn họ đã phối hợp với nhau và thuận lợi hoàn thành phần ghi hình của nhà ma.

Sau khi kết thúc công việc, đạo diễn vui vẻ vỗ vai Tô Mộ Mộ: “Hôm nay quay vất vả quá, nhưng tôi xem hình ảnh ghi lại thấy cô đã kiềm chế hơn nhiều rồi nhỉ.”

Tô Mộ Mộ lơ đãng liếc sang Lâm Trần rồi lại chuyển về đạo diễn, pha trò: “Cung cấp một gói cảm xúc là đủ rồi, mùa này chú để cháu làm nàng tiên yên tĩnh đi mà. Đạo diễn ơi, lúc cắt ghép biên tập lại chú nhớ nương tay nhé.”

Đạo diễn cười ha hả: “Được được được, tới đó bảo tổ biên tập photoshop cho cô hình tiên và nhạc thiên thần nhé.”

Ghi hình xong, nhóm nhân viên phụ trách đã đi dọn dẹp các thứ trong trường quay còn các nghệ sĩ thì đang bàn với tổ chương trình về lịch trình ngày mai, bầu không khí ấy cực kì bình thường nhưng chợt có những đám đông tụm năm tụm ba lại xì xào bàn tán, một tum, hai, ba... Ngang càng có nhiều người lấy điện thoại ra vùi đầu xem rồi thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên nhìn Tô Mộ Mộ và Lâm Trần với ánh mắt ấy đầy vẻ tò mò.

Tô Mộ Mộ cảm nhận được ánh mắt đến từ khắp nơi, cô có linh cảm chẳng lành. Nhưng cô chưa kịp đến hỏi thì đã có người chủ động đến lộ ra đáp án.

Hồng Giai Tư nhẹ nhàng bước tới nhường mày khiêu khích Lâm Trăn và ánh mắt ấy đã báo cho cô biết chuyện này không hề đơn giản.

Hồng Giai Tư cười quyến rũ nói: “Đạo diễn, lần này chú phải cảm ơn chị Mộ Mộc với anh chàng đẹp trai này đó nha, mùa 2 còn chưa chiếu đã nổi tiếng rồi.”

“Mọi người xem điện thoại chưa, chủ đề hot nhất Weibo và đứng thứ 5 trên bảng tìm kiếm ấy.” Mặt Hồng Giai Tư in ba chữ xem diễn hài to tướng.

Nghe thế, Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn nhìn nhau rồi cùng đi mở điện thoại.

#Tin hot! Tiểu hoa Tô Mộ Mộc mới nổi lên lút hạn hò với nam sinh viên giữa đêm khuya thanh vắng#

Bên trong chủ đề là hình chụp cảnh Lâm Trăn vào phòng Tô Mộ Mộc đêm qua, mặc dù ảnh hơi mờ nhưng chỉ cần không mù thì ai cũng nhận ra đó là Lâm Trăn và Tô Mộ Mộc.

Netizen A: Đệt đệt đệt, bố mày không tin! A a a chắc chắn là con nhỏ đó quyến rũ chồng tôi.

Netizen B: Quyến rũ cái gì, đừng có ăn nói khó nghe thế, biết đâu chừng hai bên tình nguyện trao đổi tài nguyên đấy. Chắc chắc, chiêu của streamer này tốt ghê, bước thẳng vào làng giải trí rồi còn được ngủ với gái đẹp nữa.

Netizen C: Phiền lâu trên thức tỉnh tỉnh người lại nhá, mấy người đi search thử xem, Thụ Ca nhà tôi hoàn toàn không cần phải mượn chuyện này để lấy tài nguyên há.

Netizen D: Tôi lạy mấy người, có scandal cái là đẩy hết lên đầu bên nữ, sao không nghĩ theo hướng streamer này đang cọ nhiệt của Mộc Mộc

nhà tôi thế.

Netizen E: Tô Mộ Mộc là chị của Thụ Ca mà? Tôi nhớ Thụ Ca có quảng bá mùa 1 trên livestream ấy, giờ nghĩ lại thấy nguyên nhân Thụ Ca đi ghi hình chương trình có vẻ khá là đáng suy ngẫm.

Netizen F: Chắc chắn chỉ là đàn chị bình thường thôi! Tôi không tin tôi không tin, Thụ Ca của chị gái nhỏ mà.

Netizen G: Có cái quái gì quan trọng đâu nhỉ? Người trưởng thành hết rồi, nửa đêm gõ cửa thì sao? Mấy người cứ nhảy tung tung lên ấy.

Dù số ít cư dân mạng có cùng quan điểm với nhau nhưng phần đông vẫn căn chặt các thuyết âm mưu và quy tắc ngầm, hơn nữa cuộc chiến dần có xu hướng lan đến các nghệ sĩ khác chẳng hạn như Giang Trường Vũ có mối quan hệ rất tốt với Tô Mộ Mộc. Thậm chí có người còn đoán Tô Mộ Mộc có quan hệ với rất nhiều người trong làng giải trí.

Bình luận đang đánh nhau loạn cào cào, các fan chiến nhau khiến tia lửa văng tung tóe.

Tô Mộ Mộc: “.....”

Nhìn phần bình luận chứa đầy những từ ngữ dơ bẩn kia, môi Tô Mộ Mộc dần trắng bệch. Thật ra khi bước chân vào con đường nghệ sĩ cô đã chuẩn bị sẵn tinh thần vì sớm muộn gì cũng có ngày bị người ta soi mói từ đầu tới chân và bị họ tấn công bằng ngôn từ nhưng lần này lại liên lụy đến Lâm Trần khiến cô rất áy náy.

Mặt khác, cô không hề ôm đúi và cũng chẳng có đủ vốn liếng để làm chân dài của đại gia, cô chỉ một gốc cây ngụp lặn trong cái làng giải trí này thôi. Tất cả những gì cô lấy được chính là kết quả của từng bước cố gắng của cô gộp lại.

Ngó thấy vẻ mặt tái xanh của Tô Mộ Mộc, Hồng Giai Tư thích thú khi người ta gặp nạn, nói: “Độ hot của scandal vẫn đang tăng vút lên đấy. Đạo diễn à, hay là tranh thủ mượn làn sóng này để quảng bá cho chương trình đi, làm thế Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn có thể kêu gọi thêm một ít fan nữa đấy.”

“Không được, tôi phản đối.”

Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn đồng thanh, vừa nói xong thì hai người nhìn nhau, không ngờ họ lại có tâm linh tương thông thế này.

Về phía Tô Mộ Mộc, cô không muốn những vướng mắc lợi ích phức tạp ấy làm ảnh hưởng đến quan hệ của cô với Lâm Trăn.

Đạo diễn do dự. Đây chính là một chủ đề tốt, tuy tin tức nghiêng về hướng tiêu cực nhưng có thể kéo được khá nhiều sự chú ý nên ông thương lượng: “Hay là chúng ta im lặng trước, để đó vài ngày chờ đến khi độ nóng lên đến đỉnh điểm thì chúng ta sẽ lên tiếng bác bỏ, khi đó tổ làm chương trình cũng sẽ giúp đỡ hai người.”

Tô Mộ Mộc nhú mày, cô đang nghĩ cách để từ chối đạo diễn nhưng vẫn không làm mích lòng ai thì Lâm Trăn đã lên tiếng trước, cậu quả quyết từ chối: “Cháu thấy không ổn, scandal này sẽ gây ảnh hưởng xấu đến hình ảnh chị gái nhỏ. Hơn nữa netizen chỉ muốn tin những gì họ muốn tin nên bây giờ chúng ta mà không giải thích làm rõ thì họ chắn chắn sẽ cho rằng chuyện đêm qua là thật, sau này dù chúng ta có giải thích cách mấy họ cũng sẽ cho rằng chúng ta không lên tiếng suốt thời gian qua vì đang âm thầm làm giả chứng cứ.”

“Bây giờ cháu đang Weibo để nói rõ ra sẽ tốt hơn.” Lâm Trăn chưa được xã hội mài dũa nhiều, nếu hôm nay là ai khác thì cậu có thể vòng vèo thương lượng nhưng chuyện này lại liên quan đến hình tượng của Tô Mộ

Mộc nên cậu không muốn giả vờ ngớ ngẩn cho qua mà dùng thái độ rất kiên quyết.

Đạo diễn bị Lâm Trăn chống đối trước mặt mọi người nên hơi ngượng ngùi, nhưng Lâm Trăn khác với những nghệ sĩ khác, cậu là streamer do công ty game chọn ra, cậu không cần phải kiếm miếng cơm từ các chương trình nên ông không tiện nói.

Tô Mộ Mộc trông thấy sự kiên quyết trong mắt Lâm Trăn. Tuy cách từ chối thẳng thừng này có hơi trẻ con và xúc động nhưng mỗi từ mỗi chữ cậu nói ra đều vì cô, chút quan tâm ấy đã đủ để Tô Mộ Mộc cảm động rồi. Tương tự, cô cũng không muốn Lâm Trăn phải chịu tổn thương vì những tin đồn ấy.

Tô Mộ Mộc khẽ giữ lấy tay Lâm Trăn.

“Đàn chị?” Lâm Trăn hoang mang nhìn cô, không hiểu tại sao cô lại cản mình.

“Bây giờ tất cả những gì cậu nói đều có thể bị cư dân mạng phóng đại và phỏng đoán theo hướng ác ý, thậm chí còn phải rước lấy những lời mắng chửi và chế nhạo nữa.”

“Vậy chẳng lẽ cứ để bọn họ nói hươu nói vượn thế à?” Lâm Trăn hơi nóng nảy.

“Đương nhiên là không rồi. Chúng ta phải bác bỏ tin đồn nhưng phải bàn lại xem nên làm thế nào.” Tô Mộ Mộc an ủi Lâm Trăn rồi quay sang nói với đạo diễn: “Cháu sẽ bàn với quản lý của mình rồi cho tổ chương trình một câu trả lời thuyết phục nhất. Đạo diễn cứ yên tâm, cháu và Lâm Trăn sẽ không làm ảnh hưởng đến danh tiếng của chương trình vì bản thân mình đâu.”

Tô Mộ Mộ vén tóc lên tai, cười nói: “Nói đi nói lại thì chúng ta cũng đã làm việc với nhau lâu rồi nên có nhiều tình cảm lắm mà.”

Tô Mộ Mộ mỉm cười như đóa hoa nở rộ dưới ánh mặt trời, sóng mắt và khóe môi chứa vẻ dịu dàng, xinh đẹp và hiểu chuyện, khác hẳn hình tượng của cô trong game.

Lâm Trần nhìn cô chăm chú, tình cảm thương mến của chàng thanh niên trẻ lóe lên trong mắt cậu,

“Được, có những lời đó của cô thì tôi yên tâm rồi.”

Với đạo diễn thì sau khi chương trình được ghi hình, cắt ghép, quảng bá và phát sóng lên không bị ảnh hưởng gì mới là điều quan trọng nhất.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Bây Giờ Trên Mạng Ai Cũng Biết Thụ Ca ... Rồi

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ vừa mới nói chuyện với đạo diễn xong thì điện thoại cô cũng réo inh ỏi, màn hình nhấp nháy tên mẹ Quan.

Lâm Trăn đứng bên cạnh trông thấy cái tên ấy bèn thẳng lưng lên, nơm nớp lo sợ hỏi: “Mẹ đàn chị gọi đến hả?”

Lâm Trăn đã từ bỏ não ra cảnh ba mẹ Tô Mộ Mộ cầm quần áo cậu chạy theo đập đánh người rồi.

Tô Mộ Mộ cười khì: “Không phải, là quản lý của chị.”

Nghe thế, Lâm Trăn thở phào nhẹ nhõm.

“Đi thôi, chúng ta vào phòng nghỉ.” Tô Mộ Mộ liếc sang ra hiệu với Lâm Trăn, cậu gật đầu theo sau.

Tô Mộ Mộ nhấn nhận cuộc gọi nhưng không vội kè tai vào mà kéo ra khá xa.

“Tô Mộ Mộ!!!”

Lâm Trăn đứng gần đó có thể nghe thấy tiếng hét rõ mồn một.

“Anh Quan, anh trông thấy cái scandal đó rồi hả? Bây giờ em đang ở cùng với Tô Mộ Mộ để bàn các giải quyết này, anh đừng nóng vội.” Lời Tô Mộ Mộ nói có tổng cộng hai ý, một là khiến Quan Hi yên tâm vì cô

đang nghĩ cách và hai là nhắc Quan Hi đừng nói bậy, đừng nhắc tới mấy chữ bạn trai bé nhỏ trong game của cô.

Cảm xúc của Quan Hi đã được nén xuống phần nào: “Lâm Trăn đang ở bên cạnh cô hả?”

Tô Mộ Mộ: “Vâng, em mở loa ngoài nhé!”

“Được.” Quan Hi bóp trán: “Trước tiên hai người nói tôi biết rốt cuộc là chuyện thế nào.”

Tô Mộ Mộ thành thật kể lại mười mười chuyện tối qua cho Quan Hi.

Nghe xong, Quan Hi thở dài nói: “Mộ Mộ à, cô đâu phải người mới, sao lại không cẩn thận trong mấy chuyện này vậy? Cô đang trong quá trình đi lên nên có rất rất rất nhiều người nhìn chăm chăm cô đấy.”

Thật ra không chỉ mình paparazzi biết làm những chuyện này mà các nghệ sĩ cạnh tranh với cô hay thậm chí tổ chương trình muốn tạo CP cũng sẽ bán đứng Tô Mộ Mộ.

Nghe anh nói, Tô Mộ Mộ hơi lúng túng vì đúng là cô đã không cẩn thận.

Trông thấy vẻ mặt ấy, Lâm Trăn hơi khó chịu nên vỗ lưng cô an ủi, nói: “Anh Quan à, đó là lỗi của em. Khi đó em vội đến tìm đàn chị quá nên không cân nhắc hậu quả.”

Lâm Trăn chủ động chịu trách nhiệm nên Quan Hi không tiện trách móc nhiều, cái quan trọng nhất bây giờ là giải quyết vấn đề, anh nói: “Thật ra chuyện này không đến nỗi tai tiếng, cùng lắm chỉ là chút bê bối thôi. Hai người đều người trưởng thành rồi nên dù có yêu đương cũng chẳng sao cả, quá lắm là mất ít fan nhưng vấn đề là thời gian và tiêu đề của câu chuyện quá khó chịu. Công chúng rất dễ bị gạt, dễ bị dẫn dắt theo hướng giao dịch

ngầm mà một khi đã nghĩ theo hướng đó rồi thì có giải thích thế nào cũng rất khó được chấp nhận.”

Tô Mộ Mộc lập tức hiểu ngay: “Nên một cái thông báo đính chính đơn giản không thể thay đổi được suy nghĩ của mọi người mà chúng ta phải tăng thêm kịch tính để bọn họ vui vẻ đón nhận đúng không?”

“Đúng, cô xem dưới mấy bài bác bỏ tin đồn từ studio của các ngôi sao đi, trừ fan ở dưới tự CALL tự vui ra thì hơn phân nửa còn lại chẳng ai tin cả.”

Nghe Tô Mộ Mộc và Quan Hi bàn với nhau, đầu óc Lâm Trăn bắt đầu hoạt động, phải có một cách nào đó khiến mọi người dễ dàng chấp nhận hơn...

Lâm Trăn cố gắng suy nghĩ, chợt mắt cậu sáng lên: “Em có ý này, hai người xem được không nhé.”

Khi ra khỏi phòng nghỉ, Tô Mộ Mộc mệt mỏi nói với Lâm Trăn: “Cảm ơn cậu đã bảo vệ chị lúc ghi hình nhé.”

“Chị khách sáo quá.”

“Mong là cậu sẽ không để tâm đến những bình luận đó: “Tô Mộ Mộc mím môi. Cô là nghệ sĩ, hơn nữa còn lớn hơn Lâm Trăn mấy tuổi nên sẽ dễ dàng chấp nhận hơn cậu chút.”

“Em không quan tâm mấy người đó nói gì đâu.” Lâm Trăn khinh thường, ánh mắt cậu tràn ngập vẻ kiêu ngạo của tuổi trẻ. Nhưng nói đến đây thì cậu ngừng lại, ngượng ngùng vò tóc rồi nói một câu không đầu chẳng đuôi: “Em tin chị.”

Tô Mộ Mộc giật mình, cô không hiểu nên hỏi lại: “Tin chị chuyện gì?”

“Em tin chị không có ôm.....” Lâm Trăn nghĩ nghĩ rồi đổi sang một từ khác: “Không đi lên bằng đường tắt, tin chị làm bằng chính sức mình.”

Đôi lúc sự tin tưởng và thấu hiểu của những người bên cạnh bạn quan trọng hơn bất kì thứ gì khác, lời Lâm Trăn nói như ánh mặt trời xua tan lo lắng trong lòng Tô Mộ Mộc, giúp cô nở một nụ cười từ đáy lòng.

Lúm đồng tiền kia tươi như hoa, cô vờ giận, nói: “Thật ra chị cũng bực lắm, chị cũng muốn ôm đúi đó chứ, nhưng sau lưng chị không có các mối quan hệ nên ôm bằng niềm tin.”

Tất nhiên cậu biết cô chỉ đùa thôi nên cười cười phớt lờ.

“Chị về trước đây, bên cậu có gì mới thì nhớ nói chị biết nhé.”

“Được, đàn chị nghỉ ngơi cho khỏe nhé, mai còn phải ghi hình nữa.”

Hai người tạm biệt xong vẫn còn lần lữa không chịu xoay người đi, cứ đứng đó nhìn nhau rồi cả hai cùng im lặng. Nhưng giữa họ không có sự lúng túng mà chỉ vương vấn chút lưu luyến bịn rịn, vài giây sau, Tô Mộ Mộc cười yếu ớt tạm biệt: “Chị đi đây, mai gặp nhé.”

“Vâng.” Lâm Trăn gật đầu, cậu nhìn chăm chăm bóng lưng chậm chậm đi mất, dáng người nhỏ nhắn dong dỏng cao ấy trông rất yếu ớt khiến đáy lòng cậu chột xúc động, cậu rất muốn... Rất muốn bước tới ôm lấy cô, trở thành chỗ dựa cho cô, che gió che mưa cho cảnh hoa ấy.

Mãi đến khi bóng lưng cô khuất xa khỏi tầm mắt cậu mới cụp mắt xuống, lưu luyến trở về phòng mình. Chợt, điện thoại trong túi rung lên, trên màn hình là cái tên Lâm Huyền.

Lâm Trăn nhận cuộc gọi, hỏi ngay: “Chị ạ? Chị muốn hỏi về scandal lần này chứ gì?”

Nề nếp nhà họ Lâm khá thoải mái, hơn nữa từ bé Lâm Trăn đã độc lập nên khi trông thấy scandal người nhà cậu có lo lắng nhưng họ sẽ không thay phiên nhau gọi đến tra hỏi. Song, họ cũng chẳng ngồi yên mặc kệ, vì thế Lâm Huyền đã được chọn làm người đại diện đi hỏi thăm.

Lâm Huyền hỏi: “Chuyện của em với cô nàng nghệ sĩ Tô Mộ Mộ là sao đấy? Scandal âm ỉ xôn xao khắp nơi, cha mẹ em lo lắng đấy.”

Nghĩ đến hai vị phụ huynh không xem tin tức giải trí mà còn biết, Lâm Trăn sầu sầu nói: “Paparazzi viết bậy viết bạ thôi.”

“Ồ, nhà mình cũng đoán thế, nhưng mà sau này em cẩn thận chút đi.” Lâm Huyền lại hỏi: “Có cần chị giúp gì không?”

Thái độ của Lâm Trăn rất kiên quyết: “Chị, em có thể tự giải quyết chuyện này.”

“Được, có gì cần hỗ trợ thì cứ tìm chị.” Lâm Huyền sáng khoái đồng ý. Sau cùng, cô lại gằn giọng hỏi: “Em với cô bé nghệ sĩ đó không có gì thật hả? Hai đứa có.....”

“Không có!” Lâm Trăn vội vàng phủ nhận, hơn nữa còn nhấn mạnh: “Đám phóng viên kia viết bừa cả thôi, y như đám quảng cáo bên Tỉnh Hải các chị ấy, thích đặt điều về người khác lắm.”

Tuy Lâm Trăn phủ nhận rất nhanh nhưng trong thâm tâm cậu rất muốn hai người có xảy ra chuyện gì đó.

Lâm Huyền dở khóc dở cười: “Thằng khỉ nhà em được lắm, chuyện xưa lắc xưa lơ rồi vẫn còn lôi ra nói tới nói lui trước mặt chị.”

“Một lần là đủ rồi.” Lâm Trăn khó chịu lắm lắm.

“Được được, chị sai rồi. Chị thay mặt cho nhân viên của mình chân thành xin lỗi cậu ấm nhà họ Lâm.”

Lâm Trần hừ hừ để thể hiện sự chấp nhận, cậu lại hỏi: “Chị, cha mẹ em thấy scandal có giận lắm không?”

Nếu người lớn nhà cậu tin lời mấy bài báo lá cải xong lại đọc được bình luận trên mạng rồi nghĩ Tô Mộ Mộc là dạng con gái đi quyến rũ cậu thì tiêu rồi.

Nếu người lớn nhà cậu tin lời mấy bài báo lá cải ấy rồi lại xem bình luận trên mạng rồi có ấn tượng về Tô Mộ Mộc là người quyến rũ cậu thì hỏng bét.

“Giận chứ, chắc chắn phải giận rồi.”

Lâm Trần vội vàng nói: “VẬY chị giải thích giúp em với, chuyện này không có liên quan gì đến Tô Mộ Mộc cả, tại em đến tìm chị ấy chơi game thôi. Phải rồi, chị ấy là đàn chị khóa trước của em, bọn em tốt nghiệp cùng trường trung học, chị ấy giỏi lắm. Bọn em không có làm gì xấu xa như báo lá cải nói đâu. Thôi bỏ đi, để em tự gọi cuộc điện thoại để giải thích với họ.”

“Em nghĩ gì thế, bác trai bác gái giận em vì em đã làm hỏng danh tiếng con gái nhà người ta ấy.”

Lâm Trần: “.....”

Lâm Huyền nói: “Họ còn nói hai đứa mà quen nhau thật thì em phải thoải mái thừa nhận, đừng có chối bay chối biến, đàn ông con trai phải biết chịu trách nhiệm. Nhưng chị đoán chừng chuyện của hai đứa chỉ là hiểu lầm thôi nên mới ngăn hai bác gọi tới dạy dỗ em đấy.”

“Ồ.” Tảng đá trong lòng cậu rơi xuống, cha mẹ không có ấn tượng xấu về chị ấy là được rồi.

Lâm Huyền chợt nhớ ra: “Đội đã, ban này em nói nửa đêm nửa hôm em đi gõ cửa phòng con gái người ta để chơi game á hả?”

“Thì sao?” Lâm Trần khẽ nhíu mày, cậu nhận ra nụ cười đầy xấu xa ẩn ẩn trong câu nói ấy nên chợt có linh cảm chẳng lành. Một giây sau, cậu chợt nghe thấy tiếng cười thờ không ra hơi của Lâm Huyền ở đầu bên kia và tiếng cô la lối: “bác trai bác gái ời, ha ha ha ha, con người chết mất, không ngờ thằng em thằng như ông thếp của con lại bla bla.....”

Lâm Trần then quá hóa giận, nghe được một nửa thì cúp điện thoại luôn. Cậu biết ngay chị mình chẳng tốt đẹp gì mà.

Chiều hôm sau, khi câu chuyện đã bắt đầu lên men được một ngày thì weibo video cực kì nổi tiếng về PUBG tên là **【Ăn gà cực vui】** đã đăng một đoạn video mới, bật mí bí ẩn streamer nổi tiếng Treetreetwo gõ cửa nghệ sĩ nữ lúc nửa đêm, hoàn toàn không ngờ có một ngày chúng ta lại được chạm vào giới giải trí.

Mở video lên, trong đó là cảnh phối hợp lấy đầu người đầy xuất sắc của Treetreetwo và Tô Mộ Mộc, Giang Trường Vũ đáp đất thành hộp, Đường Tiểu Kiều làm ý tá cứu thương, ngoài ra còn có các streamer bọn họ vô tình gặp được trong chế độ SQUAD, mọi người đứng cách bức tường hò hét tán gẫu với nhau.

Lâm Trần chia sẻ bài đăng đó: Đêm đó tôi với đồng đội cực kì sa đọa, trước mặt tôi đang tham gia ghi hình tập đặc biệt do PUBG hợp tác với 《Đêm nay chạy trốn thôi! 》, tới lúc đó mong mọi người hãy cày view giúp tôi nhé.

Tô Mộ Mộc, Giang Trường Vũ và Đường Tiểu Kiều cũng nhanh chóng bắt kịp.

Tô Mộ Mộ: Hi vọng mọi người sẽ quan tâm đến tập ăn gà phiên bản người thật kết hợp bởi Đêm nay chạy trốn thôi và trò chơi PUBG, hứa hẹn sẽ cực kì hấp dẫn, quay tập ấy mệt cực luôn.

Đường Tiểu Kiều: Tin thật, tối qua Thụ Ca lái Jeep làm lật xe khiến cho bốn người lăn xuống đất thành hộp 【Ảnh chụp màn hình.jpg】 , các bạn cho nhận xét đi nào.

Giang Trường Vũ: Người một nhà với nhau phải nằm chết ngay ngắn chỉnh tề thế đấy 【mỉm cười mệt mỏi.jpg】

Quần chúng hóng chuyện đêm khuya A: Tôi có xem livestream hôm đó, lúc trông thấy scandal có hơi ngu người nhưng tôi không có thói quen chụp màn hình lại nên không đào được chứng cứ, cuối cùng hôm nay chứng cứ cũng chịu lòi ra rồi.

Netizen A: Ha ha ha, mẹ ời cười chết mất, trai đơn gái chiếc ở chung một phòng chơi game hết buổi tối á?

Netizen B: Giống idol tôi y chang, chơi game là chuyện lớn, mở concert chỉ là chuyện bên lề.

Netizen C: Xét tẩm ảnh chụp thành tích kia thì đúng là chơi liên tục ba tiếng đấy.

Netizen D: Mộ Ca với Đường Đường ngọt lắm, CP Xylitol* lại có đường từ chính chủ ăn rồi.

(*) CP Xylitol – Tên gốc là CP Mộ Đường Thuần 【木糖醇】 : Bỏ lên mạng thấy ra chất tạo ngọt xylitol (và lọ kẹo xylitol bán đầy trong mấy cửa hàng), xylitol là một rượu đường sử dụng như một chất làm ngọt, mình thấy hay hay nên để luôn, tương tự CP Cây Cối.

Khi trông thấy bình luận ấy, mí mắt Lâm Trăn giật giật. Cậu không phục nghĩ Mộc Đường Thuần là cái thá gì, CP Cây Cối mới là CP số 1!

Video lật ngược tình thế ấy được quần chúng hóng chuyện chia sẻ, ai cũng bảo là cười tắt thở, thậm chí còn có vài người nghi ngờ bọn họ đang sao tác* nhưng điều đó chẳng còn quan trọng nữa.

(*) Ghép đôi hai nghệ sĩ, tạo tin đồn kiểu hẹn hò, quý mến nhau các kiểu.

Trong biển bình luận ấy, thỉnh thoảng lại có mấy người nhảy bén ghi là——‘Sao tôi thấy giọng Tô Mộ Mộc hơi giống Nicetree thế nhỉ?’

Nhưng chẳng mấy chốc nó đã bị nhấn chìm bởi đại dương ha ha ha ha.

Lát sau, Weibo chính thức của tổ chương trình cũng hành động, họ chia sẻ kèm theo lời hứa trao tặng máy tính có chữ ký của khách mời, skin súng* và các món quà bí ẩn khác.

(*) Skin súng: Thay vì cầm mãi một khẩu súng cũ kỹ và khẩu nào cũng giống nhau thì công ty game đã thiết kế ra rất nhiều mẫu súng đặc biệt với rất nhiều màu sắc cực kì bắt mắt, người chơi thích mẫu nào thì mua mẫu đó, vào trận nhật súng lên thì khẩu súng sẽ có skin mình đã mua. Mỗi súng có một kho skin khác nhau, mua skin súng nào thì cầm súng ấy bắn mới có skin, cầm khẩu khác không có đâu:3 Thật ra mấy bạn có thể vào game nhờ người nào có mua skin nhuộm súng hộ mình, chỉ cần người đó cầm súng lên thì súng sẽ đổi màu, người đó thả ra để mình nhật lại thì súng mình có màu ấy luôn:3

Cuối cùng scandal lần này đã được giải quyết thuận lợi, hình tượng của Tô Mộ Mộc chẳng bị ảnh hưởng tí mảy may nào mà còn giúp cô nổi tiếng hơn. Chương trình giải trí còn chưa được phát sóng đã hot, sự quan tâm của mọi người với game cũng tăng nót, nơi nơi vui mừng phấn khởi.

Chỉ có mình Lâm Trăn phải chịu uất ức, cậu nhận được mấy bình luận đùa mình là kẻ bội bạc, trách móc cậu bỏ rơi chị gái nhỏ, fan Cây Cối tức tối khó chịu lên án vì mất CP, cực kì khó chịu, Thụ Ca quá lãng nhăng, anh ấy không còn lương tâm nữa.

Lâm Trăn vô duyên vô cớ bị oan hết sức ghen lòng, nhưng cậu không thể nói với mọi người Tô Mộ Mộc chính là Nicetree được.

— Hết chương 38 —

Tác giả nhắn nhủ:

Người xem cười, người xem cười xong đến người nhà cười, Thụ Ca đã ‘không được’ rồi còn bị xem là kẻ bội bạc cảm thấy cực kì phẫn nộ ném điện thoại.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Vạch Trần Bộ Mặt Không Muốn Ai Biết Của Nữ Diễn Viên

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Lần này scandal trên mạng âm ỉ và xôn xao lắm nên tất nhiên ba mẹ Tô Mộ Mộc cũng nghe tiếng, họ đã phải chờ đến khi chủ đề ấy dần nguội đi mới gọi đến hỏi để con gái không phải khó chịu.

“Con gái à, scandal trên mạng là thật hay giả thế con?”

Nhà họ Tô có một quy tắc không thành văn là vợ chồng họ Tô thà nói chuyện với con gái về những tin đồn thật thật giả giả bên ngoài còn hơn là ngồi ở nhà lo lắng không đâu.

Tô Mộ Mộc thoải mái nói: “Đương nhiên là giả, mẹ yên tâm đi, con không sao đâu nên ba mẹ đừng lo lắng.”

“Giả à...”

Tô Mộ Mộc hơi rầu rĩ, sao cô lại thấy mẹ mình có vẻ thất vọng thế nhỉ?

Tư Mỹ Kỳ chưa từ bỏ hi vọng, hỏi tới: “Con với cậu nhóc họ Lâm đó không có hi vọng nào hả?”

“.....” Tô Mộ Mộc hiểu rồi, mẹ cô không quan tâm đến cái scandal kia mà chỉ để ý đến chuyện dựng vợ gả chồng cho cô thôi.

“Mẹ với ba con xem rồi, thằng bé tốt lắm đó. Sinh viên của trường đại học danh tiếng nhé, mặt mũi tuấn tú nhé, tuổi trẻ đầy tương lai hứa hẹn nhé, con có ý định tìm hiểu thử tí không? Phải rồi, hai đứa học chung một trường cấp 3 mà chỉ? Duyên phận đó con ơi!”

“Mẹ, cậu ấy nhỏ hơn con mà.” Tô Mộ Mộc vỗ trán, đoán chừng ba mẹ cô hận không thể biến scandal đó thành chuyện thật đấy nhỉ.

“Nhỏ hơn có ba tuổi thôi chứ nhiều đâu, tuy con trai nhỏ tuổi hơn không biết săn sóc nhưng có những chuyện phải dạy cho nó từ từ, năm đó ba con...”

Tô Mộ Mộc ngắt ngang lời bà: “Tuy Lâm Trăn nhỏ hơn con nhưng cậu ấy biết quan tâm người khác lắm á.”

Mẹ Tô lập tức hào hứng: “Vậy thì tốt chứ sao! Con phải nắm bắt, nắm bắt ha.”

“Mẹ à, mẹ đừng có tính toán trên đầu Lâm Trăn nữa được không.” Tô Mộ Mộc dờ khóc dờ cười.

“Sao? Mẹ tính trên đầu nó là sao, con bé này biết ăn nói không thể, mẹ đang lo cho con đó, mẹ...”

“Mẹ? Mẹ? Mẹ nói gì vậy? Con đang ghi hình trên núi nên sóng điện thoại không tốt, con không nghe rõ, gì cơ ạ? Đạo diễn gọi rồi nên con tắt nha.” Tô Mộ Mộc tìm cái dây vàng ngắt điện thoại.

Cuộc gọi thì tắt được nhưng không ngăn nổi WeChat, Tư Mỹ Kỳ lập tức đánh giết tới, đã vậy còn chèn thêm cái mặt đáng yêu—— Con gái ngoan, mẹ với ba con không phải là người cổ hủ nên con tìm bạn trai nhỏ tuổi hơn cũng chẳng sao, chỉ cần hai đứa hợp nhau là ba mẹ yên tâm rồi. Cố lên nha, mẹ thấy thằng bé Lâm Trăn này tốt đó.

Tô Mộ Mộ nhìn màn hình điện thoại, ánh mắt cô dịu dàng hơn.

Lâm Trần à, cái tên ấy như chiếc lông vũ lướt qua mặt hồ trong tim cô để lại những gợn sóng.

Tô Mộ Mộ ngược mắt lên nhìn về phía các cô gái đang vây quanh Lâm Trần, mấy anh trai trong tổ chương trình cũng chạy tới góp vui. Lâm Trần cao cao đứng ngay giữa rất dễ thấy, cậu bị bao vây thế này trông cũng có vị ngôi sao.

Hôm nay Lâm Trần rời đoàn nên có rất nhiều người trong tổ làm chương trình không nở, ai cũng muốn chụp hình chung, có mấy cô bé can đảm còn xin cả cách liên lạc.

Thấy Lâm Trần được mọi người hoan nghênh, chút cảm giác phức tạp chột lan tràn trong lòng cô. Suy nghĩ của mẹ cô được nhuộm quá nhiều màu hồng, vấn đề tình cảm và tuổi tác không được giải quyết đơn giản bởi việc cô có để ý đến nó hay không mà còn phải xem sự lựa chọn của đối phương nữa.

“Cô nhìn gì mê mẩn thế?” Giang Trường Vũ nhìn theo ánh mắt Tô Mộ Mộ và giọng cậu cũng gọi Tô Mộ Mộ đang suy nghĩ miên man về.

Trong mùa 1 thì Giang Trường Vũ là khách mời cố định nhưng sang mùa 2 lại thành khách mời đặc biệt, ngày Lâm Trần rời ekip cũng là ngày cậu ta vào đoàn.

“Ừầy, thì ra cô đang nhìn em trai Cây Nhỏ.” Giang Trường Vũ bày ra vẻ chột bưng tỉnh rồi nháy mắt trêu chọc: “Lúc trước tôi đã tự hỏi tại sao một người đẹp trai ngồi ngồi như tôi lượn lờ bên cạnh cô suốt ngày thế này mà sao chẳng thấy cô động lòng, giờ xem ra trong tim giai nhân đã có người rồi nên mới thế. Ừm, bại bởi em trai Cây Nhỏ thì cũng không oan ức gì mấy.”

Tô Mộ Mộ bị lộ hết tâm tư suy nghĩ thấy rất ngượng, cô đỏ mặt đẩy Giang Trường Vũ, nói: “Cậu... Cậu đừng nói bậy.”

“Mặt cô đỏ lên hết rồi này, lại còn cà lăm nữa mà dám bảo tôi nói bậy á?”

“Trong đoàn nhiều người lăm miệng nên anh ăn nói cẩn thận chút, đừng để có người có lòng nghe được lại đi tung tin các kiểu.” Trải qua vụ scandal này, Tô Mộ Mộ đã cẩn thận hơn.

“Dù sao Cây Nhỏ cũng là sinh viên chứ không phải là người trong làng giải trí, mấy thứ đó sẽ gây ảnh hưởng không tốt đến cậu ấy.”

“Cậu ấy sắp tốt nghiệp rồi mà nhỉ?”

Tô Mộ Mộ trợn mắt nhìn Giang Trường Vũ: “Cũng thế!”

“Rồi rồi rồi, cũng thế. Cây Nhỏ nhà cô được bảo vệ kín cổng cao tường thật đấy.” Giang Trường Vũ vội vàng xua tay nhận thua. Song, ánh mắt cậu ta lại vô tình chạm đến tầm mắt của Lâm Trăn, dường như Lâm Trăn đang nhìn chăm chăm chỗ cậu ta và Tô Mộ Mộ, đôi mắt ngập tràn tia nắng dịu dàng ấm áp kia thoáng vẻ khó chịu, cách xa thế mà cậu ta vẫn ngửi thấy mùi giấm chua.

Giang Trường Vũ nghĩ thầm, xem ra không phải hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình* rồi.

(*) Hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình: nàng có tình như chàng chẳng màng đến.

“Ấy, Tô Mộ Mộ.....” Giang Trường Vũ chột lại gần Tô Mộ Mộ.

“Gì thế?” Tô Mộ Mộ hoang mang cau mày không biết cậu ta muốn làm gì.

Giang Trường Vũ vừa cười xấu xa vừa liếc nhìn Lâm Trăn, quả nhiên bên cậu có hành động, đôi chân dài không nên kìm nén được đang sai bước tới.

Giang Trường Vũ cười sắp méo miệng vì bí mật lớn mình vừa đào ra được, cậu ta lùi lại: “Không có gì, tôi đi tìm đạo diễn nói chuyện phiếm đây, ha ha ha!”

Nói xong lập tức co cẳng chạy đi như ma đuổi để lại Tô Mộ Mộ với hàng tá dấu chấm hỏi trên đầu. Giang Trường Vũ bị ai nhập hả?

Đúng lúc đó thì Lâm Trăn cũng đến nơi, cậu thản nhiên nhìn Giang Trường Vũ xa xa, sau khi điều chỉnh lại tâm trạng mới cười hỏi Tô Mộ Mộ: “Đàn chị ơi, mình chụp chung một tấm nhé?”

Tô Mộ Mộ hoa mắt bởi nụ cười tươi roi rói của Lâm Trăn, cô chặn quả tim đang mất phanh lại, cười giòn: “Sao thế, đàn em muốn mở rộng dịch vụ chụp cùng ngôi sao đến chỗ chị rồi hả?”

Biết Tô Mộ Mộ đang cười nhạo mình, Lâm Trăn ngượng ngùng nói: “Do em muốn tìm đàn chị chụp chung tấm hình thôi, chị mới là ngôi sao lớn mà.”

Đối mặt với ánh mắt khát khao của Lâm Trăn, đương nhiên Tô Mộ Mộ chẳng có lý do nào để từ chối. Cô lấy điện thoại ra: “Lại đây chụp tấm hình nào.”

Lâm Trăn liếc thấy ảnh màn hình trong điện thoại cô, ánh mắt cậu chợt có vẻ do dự: “Đây là hình chụp ở trường hả?”

“Đúng đó.” Tô Mộ Mộ thoải mái đưa màn hình điện thoại ra cho Lâm Trăn xem: “Đây là hình chị chụp lúc về trường cũ với cô bạn đấy.”

Tô Mộ Mộc phát hiện ra Lâm Trăn đang xúc động, cô cười nói: “Trông thấy ảnh trường cũ nên vui thế à?”

Nói đến đây cô lại nghĩ sau khi mình tốt nghiệp thì có thể Lâm Trăn đã ngồi trong căn phòng cô từng học, xem tấm bảng cô từng xem bèn mỉm cười khe khẽ.

“Không ạ! Đàn chị ơi, người này là em đấy.” Lâm Trăn xúc động chỉ vào tòa nhà lớp 12: “Khi đó em đang đứng ngoài hành lang chờ để vào tẩy não, à không, là phát biểu kinh nghiệm cho lứa đàn em này.”

Lâm Trăn nhớ đến hai cô gái chạy tới chạy lui trên sân thể dục mà cậu cứ tưởng là đàn em vừa tốt nghiệp, không ngờ lại là Tô Mộ Mộc, thì ra bọn họ đã từng gặp nhau vào một khoảnh khắc kỳ diệu như thế. Lâm Trăn hí hửng nghĩ tất cả chính là duyên phận.

Nhìn Lâm Trăn vui sướng, Tô Mộ Mộc cũng bị ánh mặt trời chói chang kia ảnh hưởng. Cô nhớ rất rõ chàng trai trẻ đứng trên hành lang hôm ấy, khi đó cô còn nói đùa với Du Từ Từ là anh chàng ấy rất tuần tú, đẹp trai như giấc mộng tuổi 16. Không ngờ người ấy lại là Lâm Trăn, vậy cậu chính là phiên bản người thật của giấc mộng đấy à?

Lâm Trăn ngược mặt lên cười nói: “Đàn chị ơi, chị gửi tấm này cho em với được không?”

“Được chứ, dù sao cậu cũng là nhân vật chính của tấm hình mà. Chúng ta chụp ảnh luôn thôi để chị gửi cậu một thể.”

Tô Mộ Mộc mở chế độ chụp hình, lúc giờ điện thoại lên cô đã nhích lại gần cậu. Đối với Tô Mộ Mộc đang tương tư mà nói thì cơ thể Lâm Trăn hết như quả cầu lửa, nóng nóng nóng.

Sự thật là khi chạm vào nhau, cả hai đều cố gắng kìm chế rung động dưới đáy lòng nhưng vẫn muốn được tiếp cận đối phương từng chút một.

Tô Mộ Mộ phát hiện ra người Lâm Trăn cứng đờ, cô khó hiểu nhìn sang nhưng cậu lại không có gì khác thường, nụ cười vẫn tươi rói trên mặt cậu.

“Chụp hình thôi mà, cần gì phải căng thẳng thế.”

“Ồ!”

Mùi hương trên người Tô Mộ Mộ vẫn vít xung quanh khiến hai tai Lâm Trăn hồng hồng.

Tô Mộ Mộ là một cô gái có vóc người cao ráo trong làng giải trí, nhưng cô đã mang giày cao gót mà rồi vẫn lùn hơn Lâm Trăn nửa cái đầu. Cô nghĩ thầm, rốt cuộc thằng nhóc này cao cỡ nào thế nhỉ.

Sau tiếng tách nhỏ, màn hình dừng lại, Tô Mộ Mộ trong bức ảnh trông cực kì tự nhiên. Có thể nói việc bày ra tư thế hoàn hảo nhất trước ống kính đã là bản năng của cô rồi nhưng ngược lại thì Lâm Trăn chỉ giờ mỗi kiểu tay chữ V.

Tô Mộ Mộ nhìn thành quả chụp ảnh chung của hai người, buồn cười nói: “V-sign của cậu có từ năm nào năm nào rồi ấy.”

Lâm Trăn bị chê cười ngượng ngùng nói: “Chụp với dàn chị nên đầu óc không đủ dung lượng.”

“Chị đâu có ăn tươi nuốt sống cậu.” Tô Mộ Mộ cúi đầu gửi ảnh cho Lâm Trăn nên không thấy hai mắt Lâm Trăn sáng sủa và hai má hồng hồng, đến khi cô ngẩng đầu lên thì cậu đã bình tĩnh lại.

“Chị gửi ảnh cho cậu rồi đấy, chúc cậu trở về thuận buồm xuôi gió nhé.”

Lâm Trần hơi mất vui, phàn nàn: “Không có tâm gì hết, mấy câu chị nói cũ kĩ quá rồi.”

“Vậy thì cậu về nhà có rảnh thì dẫn chị vào game nhảy dù nhá.”

“Được!” Lâm Trần hí hửng nhếch miệng cười, khoe miệng rộng ra tới mang tai.

~~~~~

Trên đường về, Lâm Trần nhận được điện thoại của Lâm Huyền.

Lâm Huyền đi thẳng vào vấn đề: “Hình như công ty game muốn mời em làm đại diện đấy.”

“Đại diện? Không có hứng thú.” Lâm Trần nhàm chán nói: “Em không định đặt chân vào giới giải trí.”

“Thế chị từ chối giúp em nhé?”

“Từ chối đi.”

“Từ chối cũng tốt, lần này em đi quay có mỗi cái chương trình giải trí đã có scandal thế này, tới đó làm đại diện game với nghệ sĩ nữ nữa chắc lại có thêm scandal khác.”

Lâm Trần đang lười biếng nằm dài trên ghế bật dậy: “Cùng làm đại diện game với nghệ sĩ nữ á? Ai vậy?”

“Lúc đầu công ty trò chơi khá thích nữ streamer Đường Tiểu Kiều và Cam Phỉ Đình nhưng gần đây Tô Mộ Mộc đang nổi lên, hơn nữa cô ấy là nghệ sĩ nên lượng fan đông đảo hơn nên cũng được đưa vào phạm vi suy xét.”

“Chị à, chị khoan từ chối giúp em nhé. Chị bảo là để em suy nghĩ thêm, tiện thể hỏi dùm em xem rốt cuộc nghệ sĩ nữ nào sẽ chính thức kí hợp đồng đại diện nhé.”

Nghe Lâm Trăn nói xong, Lâm Huyền ngửi thấy mùi gì đó nên nhíu mày hỏi: “Em có ý với Tô Mộ Mộc hả?”

“Gì?”

“Đừng có giả ngu với chị, ban đầu chả thấy em hào hứng gì nhưng vừa nghe nói có hợp tác với nghệ sĩ nữ là thay đổi cái mặt, với cả lần trước nổ ra scandal em có vẻ quan tâm đến ấn tượng của bác trai bác gái với Tô Mộ Mộc lắm.” Lâm Huyền nhay bén phân tích.

“Phụ nữ kinh khủng thật.”

“Em trai thân yêu của chị à, sau này đừng nói những câu như thế nhé, không thì em sẽ biết kinh khủng thật sự là thế nào đấy.” Lâm Huyền cười khê uy hiếp.

“.....” Lâm Trăn nghĩ chuyện này chẳng có gì để giấu diếm nên thành thật nói: “Đúng thế.”

“Cuối cùng em trai chị cũng đã trưởng thành rồi.” Lâm Huyền hân hoan vui mừng: “Có cần chị giúp gì không cưng?”

Lâm Trăn nhut chí nói: “Em có cảm giác chị ấy chê em nhỏ.”

Lâm Trăn nghĩ đến lúc còn trong đoàn, cậu thấy quan hệ giữa Tô Mộ Mộc với Đỗ Tử Lê và Giang Trường Vũ khá tốt, lần trước cô còn khen Đỗ Tử Lê để râu đẹp trai nên Lâm Trăn nghe xong cảm thấy rất lo lắng, liệu chị gái nhỏ có thích mẫu con trai lớn tuổi chừng chạc hơn không nhỉ?

Lâm Trăn sờ cằm mình, cậu có nên để ít râu không ta.

Lâm Huyền kinh hãi: “Nhỏ?????”

Lâm Trần nghe thấy giọng nói bùng nổ bên kia là biết ngay chị mình đã hiểu lầm: “Lâm Huyền, chị bớt đen tối lại đi! Em đang nói tuổi đấy!”

“Ồ... Tuổi à... Nhưng chị nghĩ cô bé đó không ghét em đâu.”

“Là sao ạ?”

“Nếu con gái ghét em thì nào có cho em vào phòng, em cứ đứng bên ngoài nói chuyện thôi.”

“Ồ!” Lâm Trần cẩn thận ngẫm lại, hình như đúng thế thật: “Nói thế thì em vẫn còn cơ hội nhỉ.”

Lâm Huyền ném cho cậu sự khinh bỉ, có tí ti tí mà đã vui vẻ ngần này rồi, xem ra thằng em này đã lún rất sâu, cô chỉ biết chúc cho cậu em ngốc nhà mình cửa gái được suông sẻ thôi.

Trong chiếc xe bên kia, trái tim của chàng trai trẻ nào đấy đang bay bổng. Lâm Trần đi không bao lâu thì trái tim thiếu nữ già cỗi của Tô Mộ Mộc đã bắt đầu nhớ nhung ai đó rồi. Cô cúi xuống nhìn màn hình điện thoại rồi chột tay lên người được chụp trong hình, ngay lúc đó thì tin nhắn của Quan Hi được gửi đến.

Quan Hi: Hai tin tốt!

Tô Mộ Mộc: Tin gì ạ?

Quan Hi: Anh nghe được tiếng gió là bên PUBG đang muốn mời cô làm đại diện game. Mặt khác, có một bộ phim cổ trang và một bộ phim hiện đại đã liên lạc tới, anh sẽ gửi kịch bản đến chỗ cô để cô xem thử, anh thấy hai cái kịch bản này khá ổn đấy.

Tô Mộ Mộc: Chuyện vui thay nhau đến luôn ^_^.

Quan Hi: Ủ, anh đang tính chuyện tuyển cho cô một trợ lý.

Tô Mộ Mộ: Không cần phải vội tuyển thế đâu anh ạ, em có thể tự xử lý chuyện của mình mà.

Đúng như những lời Tô Mộ Mộ nói, chuyện vui nối đuôi nhau tới những tai họa cũng đổ ập xuống đầu.

Mấy hôm sau, trên mạng lại có tin đồn về cô—— Vạch trần bộ mặt không muốn cho ai biết của nữ ngôi sao Tô Mộ Mộ.

Nói có sách mách có chứng, bài viết kèm theo video phân tích giọng nói bằng sóng âm để chỉ ra Tô Mộ Mộ chính là một người chơi nữ nổi tiếng trong PUBG tên Nicetree.

Video còn cố tình cắt ra những câu nói chẳng mấy hay ho lúc chơi game để lên án hình tượng nữ thần với nội tâm mạnh mẽ đầy giả tạo và chỉ ra bản chất thật chính là một con người tục tĩu và kém văn hóa, thậm chí còn cắt cả cảnh Tô Mộ Mộ cầm súng chia vào người chơi khác ép đối phương ca hát hoặc là nói gì đó để làm chứng cứ cô làm nhục các người chơi.

— Hết chương 39 —

Tác giả nhắn nhủ

Bây giờ tâm trạng của hai người là thế này:

Lâm Trăn:Chị ấy có chê mình nhỏ tuổi không nhỉ?

Tô Mộ Mộ:Cậu ấy có chê mình lớn tuổi không nhỉ?

Nói từ một hướng nào đó thì hai người cũng ăn ý phết! Mặt khác thì Đường Tiểu Kiều và Giang Trường Vũ đã nhìn thấu tất cả.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Tai Họa Mà Cũng Biết Dắt Tay Nhau Tới!

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Thực chất thì những lời nói và hành động của Tô Mộ Mộ trong video game chẳng có gì đáng nói cả, nhưng sau khi cắt ghép chỉnh sửa thêm phụ đề cộng với hướng bình luận dẫn dắt thì tất cả đều chỉ thẳng mặt mắng Tô Mộ Mộ kém văn hóa, hơn nữa còn hoài nghi hình tượng nữ thần cô theo đuổi bấy lâu nay.

Dưới bình luận có rất nhiều người hò hét bảo hình tượng của Tô Mộ Mộ đã sụp đổ và họ hết sức thất vọng về loại nghệ sĩ làm bộ làm tịch giả dối như cô.

Netizen A: Lúc trước tôi có thích Tô Mộ Mộ, tôi thấy cô ta tựa như một nữ thần và sau khi xem chương trình giải trí thì lại càng thích hơn, nghĩ chứ nữ thần của tôi hài hước thế này cũng đáng yêu lắm nhưng bây giờ thấy cô ta trong game cũng chả ra gì.

Netizen B: Giả tạo quá, bỏ theo dõi, rời fandom.

Netizen C: Cùng chơi game nhưng tôi thích kỹ thuật và sự chân thật của GoGo hơn, hay là ngọt ngào như Đường Tiểu Kiều cũng được, chẳng thích thú gì với cái dạng như Tô Mộ Mộ, gần đây cô ta tạo nhiệt hơi lỗ thì phải?

Netizen D: Tạo nhiệt lỗ quá thể. Tôi cược một xu, chắc chắn sắp tới sẽ có chuyện gì đó rất lớn. Uầy, quản lý đám nghệ sĩ tạo nhiệt này lại đi, phiền chết.

Netizen E: Giọng trong video thế này thì tôi đoán Tô Mary Sue lần trước cũng là cô ta ha? Nếu thật thì chắc chắn là cô ta mắc bệnh công chúa rồi, miễn bàn cãi.

Nhìn khung bình luận biến thành bãi chiến trường bàn tán trong vài phút ngắn ngủi, Tô Mộ Mộc chắc chắn có thủy quân, hơn nữa còn là dạng thủy quân cao cấp biết rõ đường đi nước bước cụ thể, đầu tiên là tin giật gân, sau đó là thủy quân khổng chế tình hình để dẫn hướng dư luận. Không biết cô đã cản đường ai mà người ta lại bày ra trận địa lớn thế này để bôi nhọ cô.

Một lát sau tin tức dần lan ra ngoài khiến nhiều người nhìn thấy hơn và bình luận cũng bắt đầu thay đổi.

Netizen 1: Trợn mắt há mồm, tôi còn tưởng là chuyện gì ghê gớm lắm chứ ai dè lại lộ quần ra cho tôi xem mấy thứ này, thất vọng thất vọng.

Netizen 2: Mấy người tung tin giật gân này có chơi game không thế? Có ý định chơi thử để trải nghiệm không, xe lửa chạy ra khỏi miệng chị* có thể nghiền nát mi một trăm lần đấy!

(*) Kiểu mấy cô gái ăn nói thô lỗ, những lời chửi tục ấy được ví như xe lửa.

Netizen 3: Tôi cảm thấy tác phong này rất đáng yêu, thao tác của Mộ Ca nhà tôi ngẫu chết, lúc trước yêu chị ấy, bây giờ lại càng yêu chị ấy!

Netizen 4: Sau vụ giải thích scandal lần trước thì tôi đã đoán Nicetree là Tô Mộ Mộc rồi! Tôi đoán quá chuẩn! Mừng nhảy như điên!

Có lẽ những người phải ôm tâm trạng nhấp nhô nhất khoảng thời gian này chính là fan CP Cây Cối, mấy hôm trước bọn họ vẫn còn đang thất tình thì hôm nay thời kì hoàng kim của fan CP đã đến. Ủây, thì ra CP của chúng

ta chẳng những không chết tươi mà còn tung biết bao nhiêu là đường! Sau đó đám fan CP vừa gặm đường vừa bận rộn chiến đấu.

Netizen 5: Thì ra bấy lâu nay chị gái nhỏ Nicetree chính là Tô Mộ Mộc! A a a tôi chợt nhớ tới đám người nói Nicetree xấu như ma nên không dám lộ mặt, bây giờ cho tôi xin phép được chống nạnh cười phát.

Netizen 6: Xylitol muốn đổi thành Cây Cối, làm sao bây giờ → → .

Netizen 7: Người đã đẹp rồi còn giỏi chơi game, gặp được một chị gái nhỏ thế này thì còn chần chừ gì nữa, mau thành fan thôi!

Lúc đầu Tô Mộ Mộc khá lo lắng khi thấy mình bị lộ, thậm chí cô còn đặt sẵn ngón tay lên màn hình điện thoại chuẩn bị gọi cho Quan Hi nhưng mọi thứ xảy ra vượt ngoài những gì cô dự đoán. Giai đoạn đầu thủy quân vẫn kiểm soát được tình huống nhưng người qua đường và fan bay vào ngày càng nhiều khiến thủy quân không cách nào chèn ép nổi.

Tô Mộ Mộc nhìn lượng fan Weibo của mình tăng lên vùn vụt, chẳng được mấy chốc thì Quan Hi đã gọi đến, có điều lần này cảm xúc của chàng quản lý họ Quan có vẻ khá bình tĩnh, thậm chí còn chủ động an ủi cô.

“Cô đừng quan tâm tới cái tin giật gân này quá, may mà sau khi biết được chuyện của cô trong game tôi đã chuẩn bị sẵn, bộ phận truyền thông đã tìm được đội giúp cô dẫn hướng bình luận của fan rồi nên tạm thời không có chuyện gì to tát cả. Mấy ngày tới bọn tôi sẽ theo dõi sát sao cho cô.”

“Anh Quan và công ty vất vả quá.”

Quan Hi cười nói: “May mà đổ nổi tiếng của cô đang tăng nên có sẵn nguồn nước tự động, cộng thêm người của chúng ta nữa thì mấy cái tin đồn nhỏ xiu ấy chẳng làm gì được cô đâu.”

Tô Mộ Mộc cười: “Nếu em không nổi lên thì có khi mấy cái tin này còn chẳng có cửa bùng nổ ấy chứ.”

Tô Mộ Mộc và Quan Hi đều biết rất rõ rằng có người đang đứng sau lưng giật dây đám thủy quân ấy.

“Không sao, nhờ có chương trình giải trí lần trước nên phần lớn công chúng đã đón nhận hình tượng hài hước như một nữ tráng sĩ của cô rồi, xem như chúng ta đã tìm được phúc trong họa từ lần bơi nhọ này, fan cô đang tăng lên theo cấp số nhân đấy.” Quan Hi bóp trán: “Anh chỉ lo đây là một liên hoàn kế* thôi.”

(*) Kế hoạch liên hoàn: Một chuỗi các âm mưu nối liền tằm tắp, chưa xong cái này thì cái khác đã ập tới.

“Ừm.” Tâm trạng Tô Mộ Mộc khá nặng nề, cảm giác này tựa như cô vất vả leo từ chân núi lên đến sườn núi, có thể nhìn ngắm được nhiều phong cảnh hơn nhưng trong làn mây mù dày đặc ấy lại có một bàn tay vô hình kéo lấy chân cô, cố hết sức lôi cô vào khe núi.

“Anh đã nhờ công ty liên lạc với chủ PO* này rồi, để xem chúng ta có thể đào ra người giấu mặt phía sau hay không.” Quan Hi nửa vui nửa buồn nói: “Cuối cùng cô cũng nổi tiếng rồi, người nổi tiếng có lắm thị phi.”

(*) PO: được viết tắt từ chữ POST trong tiếng anh, chủ PO là chủ của một tài khoản Weibo và họ dùng tài khoản của mình để đăng bài, đăng ảnh, đăng video.

“Em đã bị bơi nhọ chuyên nghiệp rồi.” Tô Mộ Mộc không khỏi bùi ngùi, chợt nhớ đến cô nàng trong suốt của nửa năm trước vẫn còn rầu rĩ vì bị nặng mất công việc trên tay và lượt chia sẻ cùng bình luận chỉ vượt mức mười mà chỉ trong nháy mắt đã trở thành cô gái được thủy quân ghé thăm rồi.

Tô Mộ Mộ thoải mái bảo: “Người ngay thẳng không sợ bóng đen, kệ bọn họ đi.”

“OK, chúng ta sẽ thường xuyên liên lạc với nhau về vấn đề này, cô cứ yên tâm ghi hình đi, đừng quan tâm quá nhiều.”

Sau tin nhắn đó, có rất nhiều người gửi tin nhắn đến cho cô.

Có cô nàng khuê mật hàng thật giá thật chẳng hạn như Du Từ Từ: Tớ vừa mới chiến một trận cho cậu, bây giờ đầu óc hơi choáng. Cậu bị đám người chuyên nghiệp bơi nhọ hả?

Du Từ Từ chính là kiểu khuê mật đầy ý chí kiên cường và giàu lòng hi sinh cao cả.

Có người thích diễn như Giang Trùng Vũ: Đệt! Không ngờ cô lại là Nicetree! Tôi xem biết bao nhiêu video của cô mà hoàn toàn không nhận ra! Hơn nữa chúng ta đã quen nhau bao lâu nay mà cô không thèm nói cho tôi biết, tôi rất tức giận!

Nhiều dấu chấm than thế này thì chắc là Giang Ca giận dữ dẫn lắm.

Có cô bé tri kỷ như Đường Tiểu Kiều: Chị Mộ Mộ đừng quan tâm đến những lời họ nói, em thấy chị với Thụ Ca là tốt nhất.

Fan CP chuyên nghiệp có khác, khen người này là phải kéo luôn người kia vào.

Có những người lo lắng như cha mẹ Tô Mộ Mộ: Ai dà, sao con lại chửi bậy trước mặt Lâm Trăn thế này, con là con gái nên phải chú ý chút nha.

Giữa vô vàn các tin nhắn quan tâm ấy, Tô Mộ Mộ phát hiện ra rằng bên trong chẳng có bóng dáng của ai kia. Cô ngó sang QQ, Cây Nhỏ đang

ở chế độ offline, đoán chừng cậu đang điên cuồng chạy luận văn tốt nghiệp. Tuy đã biết nguyên nhân nhưng Tô Mộ Mộ vẫn thấy hơi mất mát.

Bỗng, trên Weibo chợt hiện lên thông báo xin kết bạn—— Phi Đình GoGo xin kết bạn với bạn.

Phi Đình GoGo: Chị Nicetree, em xin được Weibo của chị từ chỗ anh Đỗ, mong chị sẽ không thấy em quá đường đột.

Tô Mộ Mộ trả lời rất khách sáo nhưng chẳng mấy xa cách: Không đâu, cô có chuyện gì không?

Phi Đình GoGo: Em có thấy tin tức hôm nay, hi vọng chị sẽ không đau buồn vì nó quá. Lúc trước em cũng hay bị nói như thế, nói em giả làm cô nàng mạnh mẽ, nói em hai mặt và thậm chí còn nói em được làm MC vì ôm được đùi của một người trong giới. Lúc đó em rất buồn nên lén lút trốn đi khóc một mình, khóc xong lại phải cười tươi đứng ra giải thích. Rõ ràng em đã cố gắng đến thế mà, bọn họ lấy tư cách gì để nói em như vậy? Nên em rất hiểu tâm trạng của chị.

Tô Mộ Mộ không ngờ Cam Phi Đình chỉ có duyên chạm mặt vài lần lại chạy tới an ủi mình. Nhìn những dòng Cam Phi Đình viết, tim Tô Mộ Mộ chợt nhói lên. Cô đã từng trốn đi khóc một mình vì bị người ta bắt nạt cùng với những bình luận ác ý, những lần không có việc để làm phải ăn mì gói nhưng vẫn phải báo với ba mẹ rằng mình đang ăn tiệc trong nhà hàng cao cấp để họ không phải lo lắng, những lúc sốt rất cao nhưng vẫn không muốn bỏ công việc ghi hình vất vả lắm mới có được cùng với rất nhiều những chuyện tương tự thế.

Nghĩ đến đây, Tô Mộ Mộ bỗng thấy cô nàng Cam Phi Đình có số phận gần giống mình trở nên gần gũi hơn.

Dù là cô hay là Đường Tiểu Kiều, người từng khiến cho các fan xem livestream cãi nhau, hay Cam Phi Đình thì mục đích của bọn họ vẫn là phô

bày những mặt tốt nhất của mình ra cho mọi người xem thôi. Về tình về lý mà nói, chẳng lẽ các cô không có cái quyền được thoải mái bung lụa à?

Tô Mộ Mộc: Cảm ơn sự thấu hiểu của cô, mong rằng cô cũng không để những lời bàn tán ấy trong lòng.

Phi Đình GoGo: Bây giờ em đã học được cách ngó lơ nó rồi, nói đi nói lại thì lời của đám bôi nhọ ấy cũng tựa tựa cái rắm ấy mà, cùng lắm là khiến cho thế giới thối hơn một chút thôi.

Phi Đình GoGo: Thật ra em gửi lời mời kết bạn với chị để xin lỗi về chuyện hôm đấy.

Tô Mộ Mộc không hiểu mô tê gì: Hôm nào thế?

Phi Đình GoGo: Cái hôm chơi với chị ấy, hôm cùng chơi với anh Đỗ và Thụ Ca ấy. Thật ra em không biết chị là Nicetree, em cứ tưởng là chị có ác ý cố tình giả làm người mới ngốc nghếch để trêu chọc bọn em, sau đó em lại bản thua nên tính tình hơi nóng nảy, không biết giữ mồm giữ miệng đi mĩa mai chị.

Lời xin lỗi bất ngờ đến từ Cam Phi Đình khiến Tô Mộ Mộc ngu người, lúc đó cô cố tình giả làm người mới thật, dù Cam Phi Đình ăn nói hơi khó nghe nhưng đó là sự thật.

Tô Mộ Mộc: Không đến nỗi đấy đâu, khi đó tôi cũng sai.

Phi Đình GoGo: Vậy nếu cả hai đều sai thì chúng ta xí xóa nhé? Ngao ngao ngao, lúc trước em có xem livestream của Thụ Ca, em siêu thích chị á! **【Điên cuồng CALL.jpg】**

Phi Đình GoGo: Nghĩ tới chuyện ngu xuẩn mình đã làm hôm đó là em lại muốn ăn mấy viên 5,56 để bình tĩnh lại.

Phỉ Đình GoGo: Có dịp lại chơi với nhau nhé!

Tô Mộ Mộc: Được.

Bình tĩnh xem xét lại thì Cam Phỉ Đình vừa có nhan sắc vừa có kỹ thuật, một cô gái có tính cách nhiệt tình ngay thẳng thế này thường khá được yêu thích trong giới game thủ, Tô Mộ Mộc chẳng có dị nghị gì về cô nàng, thậm chí có được một cô gái làm bạn cùng chơi game thế này thật sự rất đáng tin cậy nên Cam Phỉ Đình đã ngỏ lời thì Tô Mộ Mộc cũng thuận nước đẩy thuyền đồng ý.

Sau đó cô tán gẫu rất nhiều chuyện với Cam Phỉ Đình, dường như cô nàng rất tò mò về làng giải trí nên hỏi thăm rất nhiều tin tức nhưng Tô Mộ Mộc chỉ trả lời vừa đủ, chỉ nói đến những điều thú vị và gạt đi số thị phi xung quanh. Cam Phỉ Đình rất biết điều, cô nàng không hỏi mọi thứ quá chi tiết, cuối cùng hai người cùng theo dõi nhau trên Weibo.

Mấy ngày sau đó Tô Mộ Mộc vẫn ghi hình như thường lệ và bài đăng thứ hai vạch trần bộ mặt không muốn cho ai biết của nữ nghệ sĩ đầy giả dối cũng dần nhen nhóm một ngọn lửa trong thành phố.

— Hết chương 40 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chị Gái Nhỏ Oì, Em Chóng Mặt Quá, Chị Cho Em Ôm Một Lát Đi

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tin giật gân thứ hai vẫn rung động lòng người như thế, người đăng bài đưa ta đầy đủ các bằng chứng để chỉ trích Tô Mộ Mộc làm giả bằng cấp cùng với hình tượng học rất giỏi mà công ty đã tuyên truyền thời kì đầu.

Hắn chỉ ra rằng Tô Mộ Mộc từng nói bóng nói gió về thành tích nổi trội xuất sắc của mình lúc phỏng vấn, chưa từng phải lo lắng về chuyện học tập, trên livestream có nhận mình là sinh viên đại học J nhưng lên tới nam hai thì thành tích các môn học chuyên ngành xếp từ dưới đếm lên nên thôi học.

Có thể thấy Tô Mộ Mộc đầu vào đại học J là tin chính xác nhưng lại không đủ khả năng để theo học nên nghỉ cũng là sự thật.

Trong bài còn nêu ra rất nhiều nghệ sĩ thích bịa ra chuyện tốt nghiệp đại học ở nước ngoài để đắp nặn hình tượng cao lớn của mình, thật ra bọn họ đều là người mua bằng giả, mong các fan hãy cảnh giác cao độ để chọn cho mình một thần tượng trung thực để theo đuổi.

Ở cuối bài, người tung tin đăng kèm một đoạn video chơi game của Nicetree và có thể thấy đó là giọng của một cậu con trai. Từ video ta thấy cậu Nicetree nam này có tác phong mạnh mẽ như hổ báo, kỹ thuật bắn cực kì bá đạo và ở một trình độ nhất định.

Người tung tin nói rằng: Tôi đây có một suy đoán to gan rằng liệu nữ thần game thủ mới toanh có tên Nicetree mà các bạn theo đuổi cùng với kỹ thuật như thần kia có phải là của cô ta hay không? Thời buổi này đi thuê người chơi dùm cũng chẳng có gì lạ **【Cười gian.jpg】**. Theo tôi được biết thì có khá nhiều streamer bị phơi bày chuyện thuê người chơi hộ đấy nhỉ?

Sau khi bài viết ấy được đăng lên thì nó lập tức gây ra tiếng vang lớn hết như ngư lôi dưới lòng biển sâu.

Tin giật gân trước có thể nói đó là tính cách của Tô Mộ Mộ nên chẳng có gì hay ho để lên án nhưng lần này nó lại nhắm vào nhân phẩm của cô.

Sau khi đọc được bài đăng ấy, Tô Mộ Mộ lập tức liên lạc với Quan Hi nhưng cô lại phát hiện ra điện thoại anh đang bận.

Cô hơi lo lắng gãi đầu.

Nhưng cô có thể đoán được rằng sau khi bài viết ấy được tung ra thì người bận nhất không phải là cô mà là quản lý, có lẽ bây giờ điện thoại anh sắp nổ tung rồi.

Nhìn bài bôi nhọ ngày một sôi trào, Tô Mộ Mộ không khỏi thở dài. Nếu cô chỉ có một thân một mình thì có thể cho phép mình được buông thả, tự mình đứng ra đáp trả đám người kia, nhưng cô là một nghệ sĩ, trước khi nói bất kì điều gì cũng phải thông qua sự đồng ý của công ty.

Tô Mộ Mộ lại gọi điện thoại nhưng nó vẫn đang bận nên cô chỉ biết gửi cho anh một tin WeChat ‘hồi âm gấp’ rồi tiếp tục theo dõi tình hình.

Nhưng chỉ trong giây phút ngắn ngủi ấy, Tô Mộ Mộ nhận ra tình huống đang phát triển theo hướng xấu đi.

Khả năng tìm kiếm của netizen rất mạnh mẽ, sau khi bằng cấp và chuyện chơi game hộ của Tô Mộ Mộc bị lòi ra thì tất cả những thông tin cá nhân bao gồm cả tin tức về người nhà cô đều bị đám bơi nhò khó lường và số người qua đường có khả năng hóng hớt cực mạnh tuôn ra ngoài.

Netizen A: Tôi có đi tìm và phát hiện ra một điều rất thú vị, công ty Minh Diệu này đã phá sản và đóng cửa vì tội lừa gạt, người chịu trách nhiệm về pháp luật cho công ty này là cha Tô Mộ Mộc. Ha ha, có thể năm đó Tô Mộ Mộc không chỉ bỏ học vì thành tích kém mà còn vì nhà cô ta đã hết tiền đấy nhỉ?

Netizen B: Biết đâu cô ta không đầu vào đại học J bằng khả năng mà phải nhờ đến tiền thì sao?

Netizen C: Công ty lừa đảo, bằng cấp học sinh giỏi là giả, có khi chơi game cũng đi thuê người. Chắc chắn, dạo này drama xuất sắc ghê, hít hà đã phết.

Netizen D: Cha lừa gạt, con lừa đảo, gen di truyền mạnh ghê. Nghe bảo công ty game đang định mời cô ta làm đại diện, giờ chắc bỏ rồi, hủy hết hình tượng game người ta mất.

Netizen E: Chuyện lần này khiến tôi hơi thất vọng, uầy, dù sao cũng từng yêu nên không chuyển sang anti được thì thành người qua đường vậy.

Mới đầu, khi đọc được những lời mắng chửi ấy cô vẫn âm thầm nôn mửa nhưng những lời mắng chửi ấy xuất hiện ngày càng nhiều, thậm chí còn có mấy ID trông khá quen mắt, những người từng ủng hộ cô đều nói rằng mình đã quay đầu.

Khoảnh khắc ấy, tim Tô Mộ Mộc hơi ghen. Cô vẫn chưa tu đến cảnh giới hoàn toàn không bị những lời nói của cư dân mạng ảnh hưởng.

Netizen ngày càng mắng chửi thậm tệ hơn, nào là chưa học hành cho xong đã muốn nổi tiếng, nào là tạo nhiệt giả dối, nào là bại hoại thuần phong mỹ tục làm gương xấu cho trẻ nhỏ, nào là thứ nghệ sĩ này phải bị đóng băng, nào là Tô Mộ Mộc vừa mới vào nghề đã nhận được rất nhiều tài nguyên của công, nói không chừng cô ta đã thực hiện giao dịch ngầm nào đó, tiếc là đến mãi vẫn không nổi tiếng.

“Cô ta nên vui vì lúc trước đã không nổi tiếng, bây giờ vừa mới nổi đã lộ nguyên hình rồi, hì hì.”

“Làm biết bao nhiêu chuyện đồi bại, lúc trước nhà cô ta phá sản, bây giờ cô ta lại thành thế này, chắc là báo ứng của cái gia đình lừa đảo đấy.”

Có mấy người nói giúp Tô Mộ Mộc vài câu cũng như giữ thái độ nghi ngờ với tin tức ấy lập tức bị đám netizen đập ngược về——“Ruồi nhặng không tìm đến quả trứng còn nguyên.”, “Thánh mẫu* cú đi.”

(*) Thánh mẫu: Những người có trái tim bao la với vạn vật, cái gì cũng tốt đẹp và luôn nghĩ thế giới màu hồng.

Những lý lẽ đầy ác ý đấy không chỉ nhắm vào bản thân Tô Mộ Mộc mà còn nhắc đến người nhà cô.

Tô Mộ Mộc thấy đầu óc mình không đủ dung lượng, câu chuyện mấy năm trước lại ùa về trong đầu cô, áp lực nặng trĩu, nặng đến mức cô không thể thở được.

Đoạn, cô run run đặt tay mình lên khung viết bình luận, run rẩy gõ rất nhiều chữ. Cô muốn nhanh chóng phản bác lại những lời độc địa mà họ dành cho người thân mình, nhưng gõ được một lát thì tay cô đã khựng lại

---

Cô mím môi cảm nhận sự nhụt chí và bất đắc dĩ lúc bấy giờ, cô là một nghệ sĩ, cô phải chú ý hình tượng của mình trước công chúng, bây giờ gửi

bình luận trả lời sẽ kéo theo những phản ứng dây chuyền khiến mọi việc trở nên rối ren hơn...

Nghĩ thế, Tô Mộ Mộc dờ dẫm xóa hết tất cả những gì vừa gõ, cô khó chịu bấu vào cánh tay mình, da thịt trắng nõn dần có những vết bầm rất sâu.

Tô Mộ Mộc trơ mắt nhìn bọn họ mĩa mai mình và không cách nào đánh trả lại, ánh sáng từ màn hình điện thoại hắt lên mặt nhưng giờ phút này cô chẳng được nói và làm bất kì điều gì cả.

Đau thương không nói nên lời lan tràn trong mắt Tô Mộ Mộc, sự bất lực lặng lẽ bao trùm lấy cô.

Cô không gạt ai và ba cô cũng chẳng lừa bất kì kẻ nào.

Tại sao họ lại nói về cô và người nhà cô như thế? Họ lấy tư cách gì khi bừa bãi gạt đi tất cả những gì cô kêu ngạo?

Những lời độc địa ấy như lũ ma quỷ giương nanh múa vuốt dữ tợn xé rách cơ thể cô, hận không thể kéo cô xuống địa ngục.

Tô Mộ Mộc cuộn mình ở đầu giường và bóng đêm yên tĩnh bao trùm xung quanh cô, cô kiên cường cắn môi cố kiềm nén đôi mắt đã ngấn lệ.

Trong màn đêm âm u bất tận ấy không có một tia sáng nào.

Cảm giác này rất quen thuộc, rất giống sự bất lực và bối rối của cô khi sống một mình ở nước ngoài và nghe được tin nhà phá sản và ba đang lâm bệnh nặng.

Điện thoại rơi ra khỏi tay cô, những lời mắng nhiếc mĩa mai ấy dần biến mất theo ánh sáng màn hình tắt ngóm trước mắt cô.

Nhưng chúng nó vẫn vang lên bên tai cô như lời nguyền rũa của ma quỷ——Cô và ba cô chính là những kẻ lừa đảo!

Tô Mộ Mộ thấy rất nực cười, lựa chọn của cô, sự đấu tranh của cô, cố gắng của cô... Tại sao tất cả được thốt ra từ lũ bôi nhọ lại xấu xí đến vậy?

Không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, điện thoại Tô Mộ Mộ chợt réo vang cắt ngang sự yên tĩnh trong căn phòng. Cô vùi đầu mình vào gối và không muốn đi xem, dường như cô đang muốn tách mình ra khỏi thế giới này nhưng tiếng chuông điện thoại cứ vang mãi không ngừng, cố gắng lôi Tô Mộ Mộ ra khỏi thế giới của riêng cô.

Tô Mộ Mộ yếu ớt mệt mỏi quay đầu nhìn điện thoại, là Lâm Trăn. Cô mím môi, đáy mắt đã hiện lên chút ánh sáng, ngón tay run run ấn nhận điện thoại.

“Rầm rầm.”

Tiếng đập cửa cùng vang lên bên ngoài và ngay trong điện thoại khiến Tô Mộ Mộ giật mình, khó tin nhìn ra cửa.

“Mở cửa, là em.”

Giọng nói dịu dàng của Lâm Trăn vang lên bên tai, hơi khàn và quyến rũ hết như nam châm khiến cô bất giác nhích lại gần.

Tô Mộ Mộ mở cửa, bên ngoài là Lâm Trăn mệt mỏi vì gió sương, trông là biết cậu chạy cả đêm tối. Vẻ mệt mỏi hiện rõ trên gương mặt hốc hác nhưng khi trông thấy Tô Mộ Mộ cậu lại nở nụ cười. Nụ cười ấy hết như ánh nắng hè xua tan bụi bặm trên người cậu và cũng hòa tan trời đông giá rét cùng với bóng đêm quanh cô.

Lâm Trăn cười giơ hai ngón tay lên trán chào cô, ngẫu nhiên bảo: “Chị gái nhỏ ơi, hốc cây của chị đến rồi này.”

Tóc hơi rối, vàng trán giãn ra, nụ cười rực rỡ, đâu đâu cũng là ánh mặt trời.

Tô Mộ Mộ tròn mắt, trong con người long lanh nước mắt kia chính là gương mặt tươi cười của Lâm Trăn, hết như một người chợt xuất hiện giữa gió tuyết mịt mù có thể cho cô tựa vào.

Tô Mộ Mộ không thể kìm chế được tình cảm trong lòng mình nữa, cô lao tới chỗ Lâm Trăn, tự vùi mình vào vòng tay ấm áp và cảm nhận sự an toàn và thỏa mãn từ trước tới nay chưa từng có.

Bấy giờ, tất cả những lời bàn tán xôn xao ngoài kia chẳng còn liên quan gì đến cô nữa, quanh cô chỉ còn mỗi mùi hương của ánh mặt trời, thậm chí cô còn chẳng buồn lo tên paparazzi nào đó sẽ chụp được rồi lại tung ra scandal, cô chỉ muốn lặng lẽ ôm lấy cậu mà thôi.

Lâm Trăn sờ đầu Tô Mộ Mộ, mái tóc mềm mại đã nhuốm hơi lạnh. Chẳng được mấy chốc hôm vai đã dần ấm ướt, tay Lâm Trăn khựng lại rồi nhẹ nhàng vô tâm lưng mảnh mai kia.

“Em luôn ở đây.” Giọng Lâm Trăn khàn khàn.

Đôi khi, an ủi một người không cần quá nhiều ngôn ngữ, chỉ cần một câu ấy thôi là quá đủ rồi.

Tất cả đau khổ và uất ức tích tụ mấy hôm nay chợt bùng lên vì động tác và giọng nói dịu dàng của Lâm Trăn, nước mắt cố nén bấy lâu nay cuối cùng đã tràn mi.

Tô Mộ Mộ ôm chặt lấy Lâm Trăn khóc nức nở như trút cạn cả linh hồn, nhưng cô không khóc lóc giải thích hay kể khổ gì vì biết rõ Lâm Trăn hoàn toàn tin tưởng mình và dường như sự tin tưởng ấy đã biến thành sức mạnh và lòng can đảm trào dâng trong cô, bảo vệ và giúp cô có thể lờ đi những lời phỏng đoán xấu xa ấy nữa.

Nước mắt Tô Mộ Mộ cứ tuôn ào ạt không ngừng thấm ướt đầm áo Lâm Trăn và cũng thấm sâu vào lòng cậu khiến nó đau nhói, đau lòng

không biết để đâu cho hết.

Thời gian trôi qua thật lâu, Tô Mộ Mộ đã khóc đã và giờ chỉ còn những tiếc nức nghẹn ngào. Lại thêm những vòng kim đồng hồ quay đi, khi cảm xúc dần ổn định cô mới ngượng ngùng che mặt mình và đôi mắt sưng vù đi, rứt khỏi vòng tay cậu. Khóc thành mặt mèò thế này, xấu chết.

Cô lén nhìn hai vết ẩm trên áo Lâm Trăn qua khe hở rồi lại càng xấu hổ hơn, nói: “Ngai quá, làm ướt áo cậu rồi.”

Tô Mộ Mộ quay đi vội vàng lau nước mắt trên mặt mình rồi đi lấy khăn giấy lau áo cho cậu.

Ai ngờ chưa đi được mấy bước thì Lâm Trăn phía sau đã ôm lấy Tô Mộ Mộ và cúi người ngực trên vai cô, lồng ngực nóng hổi và động tác thân mật ấy khiến tim cô vội vã phóng nhanh.

“Chị gái nhỏ ơi, em chóng mặt quá, chị cho em ôm một lát nha.” Lâm Trăn hệt như con gấu Koala ù xù vắt trên người Tô Mộ Mộ, hơi thở ấm áp phả lên vành tai cô khiến nó dần nóng lên.

“Cậu sao thế?”

Tô Mộ Mộ nhận ra nhiệt độ của cơ thể đang ôm lấy mình hơi cao.

Lâm Trăn yếu ớt nói: “Em bị bệnh.”

Nói tới đó thì Lâm Trăn chột lùi lại, nói: “Phải ha, em bị bệnh rồi. Em không thể lây bệnh cho chị được nên phải đứng xa chị ra.”

“Nói linh tinh gì thế hả.” Tô Mộ Mộ vội đỡ Lâm Trăn vào giường nằm xuống, bấy giờ cô mới biết nét mệt mỏi nơi đáy mắt cậu không chỉ vì đường xá xa xôi mà còn vì đang bệnh.

“Cậu đã bệnh rồi mà còn...” Giọng Tô Mộ Mộc hơi nóng nảy nhưng thấy Lâm Trăn cúp mắt cúi đầu xuống thì giọng cô tắt ngóm.

Cô khẽ thở dài rồi nhẹ nhàng kéo chăn lên cho cậu, hiền hòa nói: “Cậu đi khám bác sĩ chưa?”

“Có, em uống thuốc rồi.” Lâm Trăn rất hiểu tình trạng cơ thể mình, cậu chỉ cảm nhẹ thôi. Tinh thần cậu uể oải không phải vì bệnh mà do tác dụng phụ của thuốc nhưng đang lo lắng cho Tô Mộ Mộc nên cậu đã gắng gượng, cuối cùng khi cảm xúc của cô trở lại bình thường thì cậu không còn sức để chịu nữa.

“Thôi chị cứ đứng xa em chút đi.” Lâm Trăn nhích ra sau.

Tô Mộ Mộc giữ cậu lại, nói gần: “Năm yên.”

Ai cũng bảo người bệnh thường yếu đuối và Lâm Trăn cũng vậy, cậu uất ức dùng ánh mắt đáng thương nhìn Tô Mộ Mộc.

Tô Mộ Mộc phát hiện ra mình ăn nói hơi hung dữ, khụ, cô cũng khá ngượng và hối hận vì đã dữ dằn với cậu nên dịu giọng nói: “Cậu ngoan đi.”

“Ồ.”

Lâm Trăn đáng thương và ngoan ngoãn như đứa trẻ, đáng vẻ đó khiến Tô Mộ Mộc thấy khá là đáng yêu.

Tô Mộ Mộc vào nhà vệ sinh tìm khăn mặt, thấm ít nước lạnh và ra ngoài thì thấy Lâm Trăn đang vui mình trong chăn, chỉ lộ ra nửa cái đầu. Cô hoảng hốt, cuống quýt kéo chăn ra thì bắt gặp Lâm Trăn mặt đỏ như ớt khi.

“Cậu bệnh nặng hơn rồi hà?” Tô Mộ Mộc chẳng nghi ngờ gì, lo lắng đặt tay lên trán cậu. Cô hơi khó hiểu, độ ẩm vẫn bình thường mà sao mặt

Lâm Trăn còn đỏ hơn ban nãy, kiểu bệnh tình khó qua khỏi thế này?

“Không, không có.” Lâm Trăn nói nhỏ.

“Nếu cậu không chịu nổi thì phải nói nhé, chị dẫn cậu đi khám. Bệnh nhẹ cũng phải cẩn thận, không cứ để kéo dài sẽ thành bệnh nặng đấy.”

“Vâng.” Lâm Trăn dán mắt lên trần nhà không dám nhìn Tô Mộ Mộc, cậu cố gắng che mũi mình khỏi mùi hương thuộc về Tô Mộ Mộc vẩn vít quanh chóp mũi, thậm chí cậu còn bắt đầu nhấm code máy tính nhưng tất cả đều vô dụng.

Trong đầu chỉ còn mỗi cái mộng của thần Cupid đang cầm tên bắn vào tim cậu. Woa, đây là giường của chị gái nhỏ, chị ấy đang ngồi trên giường nhìn mình á, ban nãy bọn họ còn ôm nhau tận hai lần á!

Lâm Trăn càng nghĩ càng thấy cơ thể mình nóng cháy, có khi còn thiêu luôn đầu óc cậu,

Cuối cùng, Lâm Trăn lặn lội mãi cũng quyết định từ bỏ, thay vì ép lòng mình bình tĩnh lại thì tại sao lại không mượn dịp này để an ủi chị gái nhỏ đây?

Nghĩ xong, Lâm Trăn sung sướng đảo mắt nhưng lại phát hiện ra Tô Mộ Mộc đang xem điện thoại.

“Chị đừng xem nữa, đừng quan tâm đến những lời cộng đồng mạng nói.” Lâm Trăn giật lấy điện thoại trong tay cô bỏ lên giường rồi lấy tay che lại.

“Ơ?” Tô Mộ Mộc nhìn Lâm Trăn giữ chặt điện thoại mình, ngượng ngùng phủ nhận: “Chị không có xem mấy thứ đó...”

Nói được một nửa thì cứng họng.

Thấy Tô Mộ Mộc im lặng, Lâm Trần bèn tò mò liếc xuống màn hình.

“Đừng xem.” Tô Mộ Mộc không đồng ý, vùng vẫy đòi lại điện thoại của mình.

Chỉ là Lâm Trần đã trông thấy những thứ đang hiện trên đó— Cách chăm sóc người bị cảm và sốt cao.

Bị phát hiện, Tô Mộ Mộc then thùng đỏ mặt nói: “Chị sợ không chăm được nên mới đi tìm hiểu thôi.”

Lâm Trần ngây ngô cười hì hì, khoe miệng ngoác đến tận mang tai: “Cái này cần gì phải Baidu*, em dễ chăm lắm.”

(*) Baidu (Baidubaiké – Bách Khoa 100 độ): Giống kiểu google bên mình.

“Cây Nhỏ ấy mà, tưới nước bón phân tắm nắng là lớn thôi.”

“Lớn lên rồi có thể trở thành cây to cho chị gái nhỏ dựa vào.”

Hai chữ dựa vào như luồng điện chạy thẳng vào tim cô khiến nó vừa nhột vừa tê. Cô nhìn chăm chú vào mắt cậu, tuy nó không sáng ngời như ngày thường nhưng lại chứa đựng sự cố chấp và đầy nghiêm túc.

Tim Tô Mộ Mộc đứt phanh, dường như muốn lao ra khỏi ngực cô. Cô chột vờn tay kéo chiếc khăn đang vắt trên trán cậu xuống, che đôi mắt kia lại.

Tim Lâm Trần trật nhịp, đây là lời từ chối của chị hả?

“Được.” Tô Mộ Mộc khẽ đáp.

“Hử?” Lâm Trần tưởng mình nghe nhầm nên kéo khăn xuống nhìn Tô Mộ Mộc bằng ánh mắt nóng bỏng.

Tô Mộ Mộc bị cậu nhìn lại càng ngượng: “Đang nghỉ ngơi thì lo nghỉ ngơi đi, tròn mắt lên thế làm gì, không mệt hả.”

Nhìn chị là em hết mệt ngay. Bây giờ Lâm Trăn chỉ dám âm thầm trả treo rồi ngoan ngoãn nói: “Dạ, em sẽ nghỉ ngơi cho khỏe.” Nhận được sự chấp nhận của Tô Mộ Mộc khiến Lâm Trăn cảm thấy bệnh của mình đỡ hơn nhiều.

Lâm Trăn nhắm mắt lại mới nhớ ra có gì đó sai sai, cậu lại mở mắt ra nhìn Tô Mộ Mộc.

Bị cậu nhìn, Tô Mộ Mộc lại cắt phanh tim: “Gì thế?”

“Rõ ràng em tới để an ủi chị mà sao bây giờ lại thành chị chăm sóc em thế này.” Lâm Trăn hơi sần sùi.

Tô Mộ Mộc nao nao, thoải mái mỉm cười: “Chị đã vui lên nhiều rồi.”

Sự xuất hiện của Lâm Trăn chính là lời an ủi tốt nhất. Bao nhiêu lời nói sáo rỗng cũng chẳng bằng niềm tin và sự bầu bạn này.

Đêm đen có dài thì trời cũng sẽ sáng.

Điều quan trọng nhất là bây giờ cô không còn là kẻ cô đơn bước đi trên con đường này nữa rồi.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Nói Tôi Thuê Người Chơi Á? Vậy Thì Trực Tiếp Bắn Nát Đầu Chó

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

“Chị ra ngoài gọi điện thoại.” Tô Mộ Mộc dẫn góc chăn cho Lâm Trăn rồi dặn dò: “Em mau nghỉ ngơi cho khỏe đi.”

“Dạ được.” Lâm Trăn đang hí hửng lắm nên Tô Mộ Mộc có nói gì cũng đúng hết, nói không chừng dứt cho cậu ăn *** cậu cũng chẳng biết gì nuốt hết luôn.

Tô Mộ Mộc nhìn gương mặt tươi tắn kia bèn không kìm lòng được chọt mặt cậu.

“Chị gái nhỏ, chị tranh thủ lợi dụng lúc con người ta đang gặp khó khăn vậy luôn á hả?” Sau khi giật mình, Lâm Trăn cười giỡn nói.

“Đúng đó.” Tô Mộ Mộc bị năm thóp không muốn lãng phí một cơ hội tốt thế này nên to gan lớn mật chọt chọt chọt như muốn hút hết tất cả ánh mặt trời của Cây Nhỏ vào đầu ngón tay rồi đặt vào tim mình.

Ngón tay xinh xắn như ngọc chạm vào da cậu, cảm giác tiếp xúc da thịt này khiến Tô Mộ Mộc thích không muốn buông tay, đến khi lấy lại tinh thần thì phát hiện ra mình đã ghẹo Lâm Trăn khá lâu rồi.

Tất nhiên, Lâm Trăn chẳng thèm để ý, cậu vẫn nhìn cô cười rất tươi.

Tô Mộ Mộc bị cậu nhìn chăm chăm hơi ngượng, cô ho khẽ, ấp úng nói: “Chị... Chị ra ngoài trước đây.”

Tô Mộ Mộc bỏ ra ngoài ban công, cô lo mình nói chuyện quá to làm ảnh hưởng đến Lâm Trăn nên đóng cửa sổ lại rồi mới gọi cho Quan Hi.

Quan Hi bên kia bận sút đầu mẻ trán, nghe được giọng nói bình tĩnh kì dị từ Tô Mộ Mộc khiến anh hơi ngạc nhiên: “Nghe chiều cảm xúc của cô vẫn ổn đấy nhỉ?”

“Em đỡ hơn nhiều rồi.” Ban đầu khi đọc được bài bơi nhọ ấy Tô Mộ Mộc rất tức giận, sau đó trông thấy những bình luận ác ý đề cập đến người nhà mình, hơn nữa còn liên tục bác bỏ tất cả mọi sở trường và tất cả những điều mình tự hào thì cô không thể gánh vác được nữa, uất ức ập đến như nước tràn bờ đê.

Đôi khi phủ định cố gắng của một người, đập nát sự tự tin của họ còn khiến người ta khó chịu hơn những lời chửi bới như lông gà vỏ tỏi kia nhiều.

Tô Mộ Mộc hỏi: “Hiện bên phía công ty nói thế nào ạ?”

“Lần này công ty rất kín miệng về scandal của cô, không ai chịu lộ ra kẻ đứng phía sau thao túng. À, bọn anh đã điều tra được scandal lần trước rồi, đó không phải là người trong đoàn ghi hình mà là khách trong khách sạn.” Quan Hi nếm mũi, đầu đầu nói: “Nên đừng như người thuê thủy quân lần này không phải là bảo bối.”

Sau khi bình tĩnh lại, Tô Mộ Mộc cũng bắt đầu suy ngẫm, cô nói: “Xác suất người đó là bảo bối không cao, gần đây tài nguyên của em với cô ta cũng không có mâu thuẫn gì nên việc thuê người bơi nhọ em chẳng có ích lợi gì cho cô ta cả. Mặt khác, trong khoảng thời gian làm việc chung em chỉ thấy cô ta có hơi ngang ngược và kiêu căng một chút thôi. Đối với scandal của em lần này cô ta chỉ ôm tâm trạng vui sướng khi người gặp

họa, nếu dư sức thừa hơi cỡ đó thì em nghĩ cô ta sẽ muốn tiêu nó cho kim chủ chứ không muốn lãng phí ở chỗ em đâu.”

“Ừm, cô nói có lý. Nhưng biết người biết mặt không biết lòng, cô qua lại với cô ta phải cẩn thận đấy.” Quan Hi dặn: “Công ty đang nghĩ cách giải thích còn chi tiết thì chúng ta cần phải làm rõ với nhau. Anh biết cô thôi học nhưng chuyện cha cô thì anh mong cô có thể kể rõ cho anh biết.”

“Năm đó ba em tin lầm người nên đã bị một người bạn quen biết hơn hai mươi năm lừa gạt. Ông ta đã lợi dụng chức vụ của mình, dùng danh nghĩa công ty đi lừa đảo. Sau đó công ty đóng cửa, ba em hoàn toàn không biết gì nên không cần phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng dù sao ông cũng là người chịu trách nhiệm về mặt pháp lý nên vẫn phải đứng ra bồi thường các khoản kinh tế.” Các ngón tay đang cầm điện thoại trắng bệch, cô thở dài nói: “Rồi nhà em đổ nợ, ba em không thể gắng gượng qua được tai nạn lần ấy nên đã ngã bệnh.”

“Nhà em xảy ra chuyện lớn nhưng ba mẹ sợ làm ảnh hưởng đến em đang du học ở nước ngoài nên cứ giấu mãi. Đến khi bệnh tình của ba em ngày càng trở nặng, họ hàng thân thích mới lo điều gì đó không hay sẽ xảy ra, sợ hai cha con em phải xa nhau mãi mãi mà em lại không được nhìn mặt ông lần cuối nên mới lén lút nói cho em biết.” Tô Mộ Mộc buồn bực nắm tay vịn lan can. Thật ra cô không muốn nhắc đến chuyện này mấy nhưng cô biết chỉ có sự thật mới đủ sức làm dịu đi cơn bão lần này.

“Khi đó em lập tức gọi cho ba mẹ, em muốn về nước nhưng mẹ cứ khuyên em mãi, bảo em đừng để lỡ tương lai của mình vì gia đình. Nhưng người đó là ba em mà... Sao em có thể thanh thản tiếp tục đi học ở nước ngoài được chứ. Khoảng thời gian đó chính là mùa thi, em không thể tập trung được nên đã thi rớt mấy môn, kì thi vừa kết thúc được mấy ngày thì em nhận được tin bệnh tình ba em đang nguy kịch.” Tô Mộ Mộc mím chặt đôi môi khô cứng: “Nên em đã chọn về nước.”

“Ba em là một người rất ngay thẳng, công ty người ta đóng cửa thì ai cũng hận không thể lẳng lặng chuyển tài sản của mình đi nhưng ba em lại ngoan ngoãn giao hết lên để bồi thường. Thêm vào đó là ông ngã bệnh nên nhà em đã nhanh chóng đổ nợ, khi... Khi em thấy bọn họ nói ba em là kẻ lừa đảo... Em đã rất rất rất tức giận.” Đầu ngón tay Tô Mộ Mộc bầu chặt lan can sắt, trắng bệch không mang chút màu máu nào.

Cơn gió đêm cuốn theo sự mát lạnh thổi qua tóc cô, đôi mắt nhuốm màu đau thương nhìn vào bóng đêm u ám. Những lời bàn tán và cười cợt thoáng hiện lên trong đầu cô, nhưng lần này cô không còn đau khổ và bất lực nữa, vẻ kiên cường dần lấp lánh trong mắt cô, kéo về sự bình tĩnh và can đảm vốn có.

“Đó chính là câu chuyện trong quá khứ. Anh Quan à, em mong rằng khi công ty lên tiếng giải thích có thể bảo vệ sự riêng tư của gia đình em, em không muốn bọn họ bị làm phiền vì mình.”

Nghe thế, Quan Hi thở dài. Anh ta cũng làm cha và cũng có cha có mẹ nên hiểu rõ tấm lòng bảo vệ người thân của một người cha cũng như con cái.

“Cô yên tâm, anh sẽ giữ chừng mực. Cô đừng xem mấy cái bình luận đó và cũng đừng đứng ra tự giải quyết. Một mình cô đứng chống chọi và đấu tranh giữa dòng nước lũ chẳng mang đến ý nghĩa gì cả, hơn nữa còn dễ bị chụp lại làm nhược điểm để biến nó thành công cụ đánh trả về phía cô. Huống chi bây giờ ở đó còn có thủy quân nên cô phải nhịn, bài giải thích sẽ được đăng trong vòng vài tiếng nữa thôi, chúng ta giữ liên lạc nhé.”

Khi giải thích, mỗi một từ một chữ trong bài đều phải dẫn đo cân nhắc cẩn thận nên một hai tiếng đồng hồ chính là tốc độ nhanh nhất.

Quan Hi nói thế chỉ vì một mục đích, Tô Mộ Mộc à, lạy cô đừng mất kiểm soát giờ chân lên đạp vào nhá.

Nghe Quan Hi lải nhải như bà mẹ già, Tô Mộ Mộ buồn cười: “Em biết rồi mẹ Quan.”

“Cô còn cười nữa!” Nảo Quan Hi sắp nổ tung, anh nói tiếp: “Mộ Mộ, chuyện này cứ để bọn anh xử lý là được, nhưng tình hình bên phía cha mẹ cô bây giờ thế nào rồi?”

Vì chuyện lần này có liên quan đến cha mẹ Tô Mộ Mộ, mọi thứ âm ỉ lên thì những người trẻ như bọn họ vẫn chịu được, chỉ lo hai người lớn tuổi khó thở đau tim làm ảnh hưởng tới sức khỏe thôi.

“Sau lần bị lộ thân phận trước đó em đã đặt cho bọn họ một tour du lịch nước ngoài một tháng rồi, ảnh chụp được đăng trong vòng bạn bè trông vui vẻ lắm.” Tô Mộ Mộ thấy rất may vì mình đã tính toán trước.

“Vậy thì được rồi, nhưng đến khi họ về thì cái gì nên thấy cũng sẽ thấy thôi.”

“Em hiểu mà, em không định gạt họ mà chỉ tạm kéo dài thời gian để tập trung đối phó với đám người kia thôi. Đến khi ba mẹ về em sẽ giải thích với họ cẩn thận.” Tô Mộ Mộ giữ vững tinh thần, dù đối phương có mục đích gì thì cô cũng sẽ không bị đánh bại.

Vả lại, bây giờ cô không còn phải chịu đựng một mình nữa rồi. Tô Mộ Mộ đảo mắt sang lớp cửa sổ thủy tinh sát sàn, bây giờ cô mới phát hiện ra Lâm Trăn đang nhìn mình, trông thấy cô nhìn sang cậu còn ở đó vẫy tay.

Tuy sức khỏe của thanh niên khá tốt nhưng Tô Mộ Mộ vẫn thấy tức giận, sao lại không biết thương chính mình thế này? Cô làm động tác ngủ, Lâm Trăn lập tức rụt vào chăn, ngoan ngoãn nằm đó.

Tô Mộ Mộ bị vẻ lém lỉnh ấy chọc cười, nhìn Lâm Trăn, cô chợt nhớ ra một chuyện...

“Phải rồi anh Quan, em còn một chuyện muốn nói với anh trước.”

“Cái gì cơ?” Tinh thần của Quan Hi lập tức bị kéo căng.

“Lâm Trần tới tìm em, bây giờ đang nằm trong phòng.” Tô Mộ Mộ ậm ừ nói: “Em ấy bị bệnh nên em phải chăm sóc.”

Tô Mộ Mộ cố tình bỏ thêm câu sau để uyển chuyển bày tỏ với Quan Hi là nếu anh bảo cô phải cẩn thận vì đang ở trên đầu sóng ngọn gió, phải để Lâm Trần đi thì cô sẽ không làm thế.

“Ừ... Không sao, cứ để cậu ta ở cùng cô đi.” Có vẻ Quan Hi bây giờ đã bước vào giai đoạn ‘điếc không sợ súng’ rồi, cuối cùng anh còn cười trêu ghẹo: “Thanh niên mấy cô mấy cậu yêu đương liều mạng thật đấy, gió mới thổi đã thành mưa phùn, thế là bay ngay tới bên cô, tôi già đầu rồi nên không thể cuồng nhiệt và lãng mạn như hai người nữa.”

Bị Quan Hi ghẹo, Tô Mộ Mộ xấu hổ ho khẽ.

“Nói đi, nam Nicetree kia ở đâu ra đấy? Chuyện này cô chưa nói với anh thì phải.” Quan Hi chuyển đề tài.

Nói tới đây cô lại thấy cạn lời, đó chính xác là một hiểu lầm do ma xui quỷ khiến. Tô Mộ Mộ lại liền thoả giải thích với Quan Hi.

“Khi đó đúng lúc em được nghỉ nên đã đưa tài khoản của mình cho em họ chơi, thằng bé chơi giỏi lắm luôn. Tính ra thì em ấy cũng không mượn quá lâu, em cũng chẳng rõ tại sao lại bị ghi hình nữa.”

Quan Hi: “.....”

“Nhắc tới em mới nhớ, chắc chắn em họ không phải là người bơi lội em đâu. Tuy trong game có tính năng ghi hình nhưng chẳng có người chơi bình thường nào giữ video ấy lâu như thế cả.” Tô Mộ Mộ chột sững

người, dường như cô đã tìm thấy vết tích âm mưu này để lại trong màn sương mù dày đặc: “Chỉ có streamer mới làm thế thôi.”

“Đám thủy quân kéo scandal liên tục nhằm vào hình tượng và hợp đồng đại diện game của cô, nếu kẻ bôi nhọ cô là người trong giới game thủ thì...” Quan Hi suy nghĩ, bảo: “Để anh xem trong số những đối thủ cạnh tranh của cô thì ai đáng nghi nhất.”

Tô Mộ Mộ cảm thán nhiên đáp: “Được ạ.”

Tuy thân phận của kẻ giấu mặt phía sau đã dần lộ ra nhưng phỏng đoán thế này cũng chẳng khiến tâm trạng con người ta vui lên được.

Quan Hi an ủi: “Cô đừng quan tâm đến đồng thị phi trên mạng nhiều quá.”

Tính ra thì Tô Mộ Mộ khá xấu hổ vì ban nãy đã khóc âm lên, nhưng bây giờ tâm trạng cô đã tốt lên nhiều. Người nhà cô vẫn bình yên, công ty và Quan Hi đều nghĩ cho cô, Lâm Trăn cũng tin tưởng và ủng hộ cô, hơn nữa trong điện thoại cô vẫn còn rất nhiều tin nhắn quan tâm đến từ bạn bè. Du Từ Từ gọi đến mà cứ thấy máy bận, đoán là cô đang nói chuyện điện thoại nên không gọi nữa mà chỉ gửi một tin nhắn—— Bạn yêu, khi nào cậu bình tĩnh lại rồi thì nhắn cho tớ một câu nhé, nếu cậu cần tớ có thể chạy tới đó ngay.

Tất cả mọi người chính là chỗ dựa vững chắc sau lưng cô, giúp cô có được nguồn động lực và khả năng chống chịu cực kì mạnh mẽ.

Tô Mộ Mộ ngượng ngùng cười tự giễu: “Tính ra bôi nhọ gì gì đó cũng chỉ có thế thôi.”

“Ban nãy em còn khóc lóc ỉ ôi làm ướt hết áo Cây Nhỏ đấy, mặt mặt chết người.”

Quan Hi: “.....”

Tô Mộ Mộc, cô vậy là không được rồi, không cho cô khoe khoang tình cảm OK!

Quan Hi cạ lời.

“Nhưng khóc xong thì em cũng hiểu ra, giả thì không thể biến thành thật mà thật thì không thể làm giả được.” Rào chắn tâm lý của Tô Mộ Mộc lại được dựng lên, thậm chí mỗi một bức tường, viên gạch cũng như từng lớp ngói đều được gia cố vững chắc hơn trước rất nhiều.

“Tất cả những gì em có được hôm nay đều được đổi từ sự cố gắng của chính mình, từng chút từng chút một đều thật hơn cả chữ thật. Bọn họ muốn quấy đục vụng nước để nói xấu em thì cũng không thay đổi được sự thật.”

Quan Hi thở phào nhẹ nhõm: “Thấy cô thế này thì anh nghĩ mình không cần phải từ chối lời mời tham gia trận đấu dùm cô nữa rồi.”

“Trận đấu gì ạ?”

“PUBG định tổ chức một trận đấu giao hữu giữa các ngôi sao và tuyển thủ chuyên nghiệp, cô là khách mời không thể thiếu của bọn họ nhưng sau khi scandal hôm nay nổ ra thì anh đoán là sẽ có sự thay đổi, anh sẽ cố gắng giúp cô ghi danh vào, cô...”

“Đi!” Tô Mộ Mộc đã vui lên bắt đầu giành lời: “Sao lại không đi? Không đi làm sao được? Đương nhiên là phải đi! Anh Quan à, anh nhất định phải giật một vị trí về cho em nhé.”

“Nói em thuê người chơi á? Thế thì bốn tiên nữ sẽ cho bọn họ nhìn thấy cái gọi là thực lực bản nết đầu chó.”

“Em vừa được nhận tiền thù lao vừa được vả mặt đám người đó, sung sướng ngất ngây.”

“.....” Quan Hi nghe thấy tiếng cười háo hức chờ mong của Tô Mộ Mộc ở đầu dây bên kia.

— Hết chương 42 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Mắt Fan Cp Sáng Như Những Vì Sao

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ ngắt cuộc gọi với Quan Hi rồi trở lại phòng, không ngờ lại trông thấy chàng trai trẻ nghiện mạng xã hội kia đang xem điện thoại!

Cô bước vội tới tắt màn hình điện thoại, đôi mắt xinh tròn tròn: “Thụ Ca à, anh bận ba cả ngày trời rồi bây giờ có chịu nghỉ ngơi đàng hoàng không đây!”

Hai mắt Lâm Trăn sáng rực lên, vui rạo rực hỏi: “Ban nãy chị gọi em là gì?”

Mặt Tô Mộ Mộ đỏ ửng, quyết chí giả ngu: “Em mau nghỉ ngơi đi.”

Tuy không được nghe Tô Mộ Mộ gọi Thụ Ca một lần nữa nhưng Lâm Trăn vẫn thấy rất thỏa mãn, vì sau này còn nhiều cơ hội nên cậu không hỏi nữa mà chỉ thương lượng: “Lát nữa đi nha.”

“Em không muốn sống nữa hả?” Tô Mộ Mộ hơi giận và bất đắc dĩ.

“Em với bạn xử lý đoạn code này xong là OK rồi, em phải khiến cho bọn nó nếm thử cảm giác bị thủy quân bao vây mới được.”

Nghe thế, Tô Mộ Mộ ngơ ngác, buồn bực hỏi: “Em đang làm gì vậy?”

“Em đang tạo một phần mềm tự động, nó có thể tự động trả lời bình luận. Hôm nay đọc được bài viết đó em đã sốt ruột chạy tới đây, không đủ

thời gian để hoàn thiện nên phải nhờ bạn cùng phòng giúp đỡ.” Lâm Trần hì hì vui vẻ: “Đám thủy quân đó múa phím đặt điều bằng trí tuệ nhân tạo, cái em làm là phần mềm tự động, nhanh hơn bọn nó nhiều.”

“.....”

Tô Mộ Mộ từng có ý định mua trí tuệ nhân tạo múa phím lựa chọn im lặng không nói.

“Em biết làm mấy cái này nữa hả?”

Lâm Trần hết hồn: “Chị gái nhỏ ơi, em học IT mà, chị không biết hả.”

Tô Mộ Mộ dở khóc dở cười: “Em chưa nói lần nào mà.”

Lâm Trần hừ khê: “IT là ngành được đào tạo tốt nhất tại đại học A, tất nhiên là em phải học cái tốt nhất rồi.”

“Xì, đấy là lí do em chọn ngành đấy hả?” Tô Mộ Mộ buồn cười nhưng cô vẫn không đồng ý, lắc đầu giữ tay Lâm Trần lại, khuyên nhủ: “Sức khỏe của em quan trọng hơn đồng thị phi đấy.”

Nếu Tô Mộ Mộ quan tâm đến người thân mình, không muốn bọn họ bị tổn thương vì những lời bịa đặt trên mạng thì tâm trạng đó cũng tương tự khi đối mặt với Lâm Trần, nếu những điều đó làm ảnh hưởng đến sức khỏe Tô Mộ Mộ thì mất nhiều hơn được.

Ngón tay mềm mại trắng nõn đặt trên cổ tay mình khiến Lâm Trần ngu người nhìn mãi, thời gian trôi qua rất lâu mới nở nụ cười tươi tắn, ngoan ngoan như cừu con: “Được, nghe lời chị gái nhỏ.”

Rồi quay đầu đi.

Tô Mộ Mộ trông thấy hai cái tai ác ma mọc ra trên đầu người nào đấy, cậu nói vào điện thoại: “Mấy thằng bay thử nghiệm xong chưa, nhanh

lên đi, bố mày phải đi nghỉ ngơi rồi.”

Tô Mộ Mộ: “.....”

Thụ Ca à, hai mặt bánh tráng lật thoải mái ghê ha.

Chẳng mấy chốc, bạn cùng phòng Lâm Trăn đã đáp lời. Cậu nhún mồm tin nhắn thoải lên và nghe thấy bên kia đang khua chiêng gõ trống hết sức náo nhiệt, một tin nhắn thoải nhưng có thể nghe được ba tiếng hò hét của mấy thằng bạn cùng phòng thần kinh.

“Bọn tao muốn gặp chị Mộ Mộ! Tao muốn xin chữ kí!!”

“Lão đại* à, mày đê đầu cười cổ bọn tao mà không chịu nhả ra tí ích lợi nào à? Bọn tao muốn gặp chị Mộ Mộ!”

(*) Lão đại: Một kí túc xá thường có 4 người, lão đại/nhị/tam/tứ là cách gọi bốn người lần lượt từ lớn đến bé.

“Đã bảo là cùng nhau làm chó vậy mà mày lại bỏ bọn tao theo vợ! Đúng là lời lũ đàn ông con trai nói không đáng tin tí nào.”

Lâm Trăn: “.....”

Ngu rồi...

Lâm Trăn cuống quýt tắt đi, ngượng ngùng nói với Tô Mộ Mộ: “Chị đừng để ý tới bọn nó, bọn nó hay nổi điên vậy lắm.”

“Đâu có đâu, mấy chàng trai trẻ dồi dào sức sống mà, làm chị nhớ lúc còn đi học ghê.”

Nghe được ba chữ ‘chàng trai trẻ’, Lâm Trăn nhú mày. Cậu nhớ Tô Mộ Mộ hay gọi mình là em trai, thật ra cậu không muốn để Tô Mộ Mộ nghĩ rằng mình nhỏ hơn cô mấy tuổi nên không đáng để nương tựa.

Bình tĩnh suy xét lại thì một người con trai vừa cao vừa đẹp trai lại còn thành thật như cậu đáng để dựa vào lắm đấy chứ.

~~~~~

Đêm hôm đó, công ty Tô Mộ Mộc đã lên tiếng giải thích. Bọn họ lên án bài bôi nhọ đã thêm mắm dặm muối, gièm pha đầy ác ý đồng thời đưa ra câu trả lời đơn giản cho chuyện thuê người chơi game cũng như chuyện gia đình và lý do cô nghỉ học, thêm vào đó là yêu cầu mọi người tôn trọng cuộc sống riêng của nghệ sĩ.

Ngoài ra, bài đăng còn nhắc đến chuyện Tô Mộ Mộc đã nhận lời mời tham gia vào giải đấu giao hữu của **【PUBG】** vào tháng 7, mong rằng mọi người sẽ theo dõi và ủng hộ cô.

Cuối cùng, công ty nói rằng họ đang bắt tay vào làm các thủ tục để đưa đơn lên tòa, chính thức kiện tất cả các tài khoản đã ác ý bôi nhọ cô.

Sau khi bài viết được đăng lên, công ty lại mua thêm một ít thủy quân cao cấp để điều khiển tình hình.

Trông thấy bài công khai giải thích ấy, cuối cùng tảng đá lơ lửng trong lòng Tô Mộ Mộc cũng rơi xuống. Cô chia sẻ bài đăng ấy về—— Vô cùng cảm ơn các fan đã bảo vệ tôi (tuy là các bạn đã bị xóa mất bình luận📷), cảm ơn công ty và quản lý của tôi (năm nay chắc chắn sẽ gửi họ bao lì xì dày ời là dày📷) cảm ơn những người bạn đã tin tưởng tôi,📷 và lẽ phải nằm trong tim mỗi người, vàng thật không sợ lửa nên tôi đã chuẩn bị tươm tất cho lời mời thi đấu vào tháng 7 rồi, bạn thì sao?

Cây – Hôm Nay Tươi Nước Chưa: Em đã lên xe ba bánh rồi, ngồi rất vững📷.

Netizen 1: Cuối cùng cũng chờ được bài giải thích rồi, lên xe lên xe! CALL cho chị gái nhỏ nào!

Netizen 2: Tôi biết ngay tài khoản của đám blogger đấy chả có gì tốt đẹp mà, xem ra sau này đọc được mấy tin rumor* thì phải chờ tầm ba ngày rồi hẵng nói. Nhưng mà hôm nay mọi thứ được làm sáng tỏ rất nhanh, chuyện của hôm đó kết thúc ngay đêm đó luôn.

(*) Rumor: Tin tức chưa xác thực.

Netizen 3: Dưới bài bôi nhọ đó chả có câu nào tiếng người OK, tôi mới nói có một câu mà đã bị cả đám điên cuồng cản trả rồi, mong là Tô Mộ Mộ đừng bị ảnh hưởng gì.

Netizen 4: Emmm, em sai rồi, sau này em không tin vào mấy bài đăng lá cải đó nữa đâu.

Netizen 5: Tôi cũng hay cho người khác mượn tài khoản lắm, nhưng điều đó có ảnh hưởng gì tới việc tôi sở hữu tài khoản đó không? Không hề! Nên tôi rất tin tưởng Mộ Mộ, chờ mong trận đấu của cô ấy.

Netizen 6: Vò đầu như điên, Thụ Ca chia sẻ rồi.

Người ta thường nói mắt fan CP sáng như sao nên chẳng mấy chốc bọn họ đã phát hiện ra điều bí ẩn sau hai bài chia sẻ.

Netizen 7: A a a a a a a a a a CP gốc nhà tôi tắt đường rồi! Emotion 【Liều rữ đong đưa】 này là mấy nhánh cây nhỏ cùng với lá cây á.

Netizen 8: Vậy ra đây là mộ đóng dấu của chính chủ đó hả?

Netizen 9: Tôi có cảm giác giải đấu chính là nơi ngược đãi chó.

Tô Mộ Mộ cài đặt thông báo cho những bài chia sẻ của bạn bè, Lâm Trăn chính là người chia sẻ bài Weibo nhanh nhất nên cô trông thấy ID của cậu hiện lên, cái cậu này thật là... Khiến con người ta không biết nên nói gì

cho phải. Ấy mà... Tô Mộ Mộ ngẩng đầu lên— Quả nhiên, người nằm trên giường đang núp trong chăn chỉ lộ ra mỗi cái đỉnh đầu khiến lớp chăn cộm lên thành gò núi nhỏ.

“Em vẫn còn lướt Weibo à!”

Khi lời nói được thốt ra thì cái đỉnh đầu kia cũng biến mất, chui tọt vào trong chăn.

Cuối cùng Tô Mộ Mộ cũng yên tâm khi thấy ai đó đã chịu nghe lời. Cô rũ mắt xuống nhìn emotion👉Lâm Trăn chia sẻ, khóe môi cong cong đầy ngọt ngào.

Trong chuyện lần này, cô rất biết ơn vì có Lâm Trăn ở bên cạnh nhưng cô không thể công khai điều này trên Weibo nên chỉ biết cảm ơn bằng cách ẩn dụ đó, may mà Lâm Trăn có thể hiểu tấm lòng cô.

Bài giải thích cho Tô Mộ Mộ vừa được đăng không lâu thì Quan Hi đã nhắn tin cho cô bảo là bài viết đang đứng đầu bảng xếp hạng giúp cho hoạt động tháng 7 của công ty game được hâm nóng trước khi diễn ra khiến phía lãnh đạo khá hài lòng nên bọn họ đã nắm thêm được một góc của bản hợp đồng đại diện.

Bình luận dưới bài chia sẻ của Tô Mộ Mộ dần xuất hiện rất nhiều bạn cũ từng học cùng trường trung học A và đại học J với cô.

Bạn học 1: Hồi đầu tôi đã rất hoang mang khi đọc được bài rumor đó, tôi cứ tưởng cô diễn viên Tô Mộ Mộ đó không phải là Tô Mộ Mộ của trung học A trước kia, loay xoay cả nửa ngày cuối cùng tất cả chỉ là hiểu lầm, sau khi đàn chị tốt nghiệp ra trường rồi thầy cô vẫn hay khen chị lắm, cố lên nhé.

Bạn học 2: Thật lòng nhé, trung học A bọn tôi không có óc bả đậu đâu, cảm ơn.

Bạn học 3: Tôi và Tô cùng là sinh viên của một giáo sư hướng dẫn, khi cô ấy nghỉ học giáo sư đã đề nghị cô ấy tạm lưu lại kết quả và rất mực chào đón cô ấy trở về. Tôi từng nhắc đến chuyện này dưới bài rumor nhưng lại bị xóa mất.

Quần chúng hóng hót nhấn vào ảnh đại diện của bình luận đó xem thử, sau khi đọc hết phần giới thiệu sơ lược thì run rẩy quay trở về, tất cả đều bày tỏ rằng chúng ta chỉ là người bình thường nên tốt nhất không nên tự hành hạ mình.

Scandal đó tạm thời chìm xuống sau bài giải thích từ phía công ty Tô Mộ Mộ, tất nhiên vẫn còn rất nhiều thành phần chống đối cả thế giới không tin vào những điều ấy nên cứ đinh ninh rằng Tô Mộ Mộ chính là kẻ lừa đảo. Có điều chẳng ai dám mon men vào Weibo Tô Mộ Mộ gây chuyện nữa vì mỗi lần bọn họ đập vào một câu thì sẽ có vô số người đá móng họ về. Thế là đám người đó đành phải đổi chiến trường, tiếp tục trở về tác oai tác quái dưới bài bôi nhọ kia nhưng chẳng mấy chốc đã chết chìm trong đó.

Vì đám thủy quân được Lâm Trăn lập trình sẵn đã ập đến như bão táp, chúng không gây chuyện mà chỉ dùng những bình luận có sẵn cùng với các emotion.

Công ty thủy quân không thể địch lại đám thủy quân tự động nên bại trận thê thảm.

Cuộc vui trên mạng xã hội vẫn đang tiếp diễn, còn tâm trạng của những người ở ngoài đời thật thì đã bình tĩnh lại từ rất lâu rồi.

Tất nhiên người bình tĩnh chính là Tô Mộ Mộ còn Lâm Trăn thì cực kì buồn bã.

Quay ngược thời gian trở về mấy phút trước, Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì cô cầm gối đầu nói với cậu: “Chi

sang giường nhỏ ngủ, em là người bệnh nên cứ ngủ ở đây đi. Giường lớn thoải mái hơn đấy.”

“Hả?!”

Lâm Trăn chờ cả một đêm hoàn toàn không ngờ rằng trong căn phòng này có cả giường nhỏ!

Tô Mộ Mộ vờ lướt đi vờ thất vọng trên mặt Lâm Trăn, cười thầm bỏ đi mất.

Hôm sau, Tô Mộ Mộ mở cửa phòng khách sạn ra và trông thấy mấy miếng giấy ghi chú được dán ngay đó—Chị Mộ Mộ ơi, em tin tưởng chị~ Cố gắng vượt qua nhé~

Trông thấy cách xưng hô và nói năng kia, Tô Mộ Mộ có thể đoán được người dán lên là cô bé thợ trang điểm khá thân thiết với mình.

Giang Trường Vũ vẫn chưa rời đoàn ghi hình thì thực tế hơn—— Cô có ý định tìm hiểu các phương thức liên lạc với luật sư, công ty thủy quân và tổ chức dâm thuê chém mướn không? Nói một tiếng tôi đưa ngay.

Nhìn thấy những dòng Giang Trường Vũ viết, Tô Mộ Mộ không nhịn được bật cười thành tiếng.

Thấy Tô Mộ Mộ vui vẻ, Lâm Trăn cũng tò mò rướn đầu xem thử: “Giới giải trí không chỉ tồn tại thị phi mà nó còn có cả những tình cảm chân thành nhỉ.”

Trước mắt đột nhiên xuất hiện Lâm Trăn tự quần mình như xác ướp khiến Tô Mộ Mộ hoảng hốt: “Em quần mình lại làm gì vậy?”

“Để khỏi bị chụp ấy mà.” Lâm Trăn chớp chớp đôi mắt lộ ra khỏi khe hở của lớp khăn.

“Em đang giấu đầu lòi đuôi đấy.” Tô Mộ Mộc kéo thử một góc khăn nhưng lại phát hiện ra nó rất chặt, cô lại nhìn dáng vẻ hài hước của Lâm Trăn rồi thoải mái cười thật tươi, hai mắt cong cong như vầng trăng khuyết đầy ngọt ngào.

Hôm đó, Lâm Trăn lại vất chân lên cổ chạy trở về. May mà đã được ngủ một đêm nên tinh thần cậu đã tốt hơn rất nhiều, hai người đã lặng lẽ rời khỏi khách sạn như hai tên trộm.

Hôm nay ngoài trời đổ cơn mưa nhỏ, hành lang của khách sạn vào sáng sớm còn chẳng thấy bóng nhân viên phục vụ đâu chứ đừng nói đến khách du lịch và đoạn đường vắng bóng người này rất hợp ý Lâm Trăn.

Thật ra sau khi khỏi bệnh cậu hơi sầu sã, tối qua cậu đã nói với Tô Mộ Mộc rằng mình sẽ trở thành gốc cây lớn cho cô dựa vào, rốt cuộc cô có hiểu ý nghĩa của nó không?

Nhưng bây giờ bảo cậu hỏi lại lần nữa thì có vẻ hơi thẳng quá, ngốc chết.

Lâm Trăn khá rối rắm, gì mà yêu đương còn khó hơn cả thi cử thế này.

Khi Lâm Trăn đang đắn đo suy nghĩ thì Tô Mộ Mộc đã lên tiếng.

“Chị chỉ đưa em được đến đây thôi.” Tô Mộ Mộc đỡ vành nón lên, cười tủm tỉm nhìn cậu: “Chờ chị giải quyết hết tất cả mọi chuyện ở đây rồi sẽ tìm em chơi.”

Lâm Trăn lưu luyến nhìn Tô Mộ Mộc chăm chú như thể hai người sẽ phải xa nhau rất lâu, cậu thấp thỏm, dè dặt nắm lấy tay cô.

Đôi vai mảnh khảnh của Tô Mộ Mộc run run, sau đó gương mặt xinh đẹp ấy giãn ra và cong cong đầy ý cười.

Lâm Trần chợt thấy ánh mặt trời đang tỏa sáng khắp nơi, đầy hi vọng, cậu biết Tô Mộ Mộc đã hiểu được lòng mình vì nếu không thì cô đã chẳng cho cậu nắm tay.

Lâm Trần vui sướng mời mọc: “Buổi lễ tốt nghiệp của em sẽ diễn ra vào tháng 6, chị có thời gian đến dự không?”

— Hết chương 43 —

Tác giả nhắn nhủ

Thụ Ca cảm thấy yêu đương còn khó hơn cả đi thi thật sự rất ngốc nghếch~ Năm bàn tay nhỏ bé trước thôi~

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Chị Gái Nhỏ Oí, Em Muốn Làm Quản Lý Kênh

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Đối mặt với gương mặt chờ mong của Lâm Trăn, chẳng hiểu sao Tô Mộ Mộ lại nảy ra ý muốn trêu chọc cậu.

Cô làm bộ làm tịch lấy điện thoại ra, rề rà nói: “Em chờ đã, để chị kiểm tra lại lịch trình xem sao.”

“Dạ.” Lâm Trăn đầy háo hức, thành thật báo: “Lễ tốt nghiệp sẽ diễn ra vào ngày 15 tháng 6.”

Lâm Trăn đã chuẩn bị sẵn tâm lý khi yêu đương với một nghệ sĩ, không phải chờ đến hơn chín giờ tối mới hẹn nhau ăn bữa cơm thì phải chờ đến chủ nhật để hẹn hò.

Tô Mộ Mộ xem lịch rồi nhướn mày, khề ồ lên.

Thấy thế, Lâm Trăn không biết diễn lập tức hiện lên vẻ thất vọng.

Tô Mộ Mộ do dự nói: “Hôm đó...”

Lâm Trăn sợ cô khó xử nên thoải mái bảo: “Không có thời gian rảnh cũng không sao, đương nhiên phải ưu tiên cho công việc rồi.”

“Lịch trình hôm đó vẫn còn trống.” Tô Mộ Mộ tắt điện thoại đi, cười hì hì nhìn Lâm Trăn bằng ánh mắt lấp lánh vẻ lém lỉnh.

Tuy ai cũng bảo chỉ số thông minh của người đang yêu sẽ tuột xuống mức không nhưng dù có ngốc cách mấy thì Lâm Trăn vẫn nhận ra cô đang trêu chọc mình.

“Chị gái nhỏ à, không ngờ chị lại chọc ghẹo em thế đấy.” Lâm Trăn nhéo lòng bàn tay Tô Mộ Mộ nhưng hai mắt cong cong lại chẳng có vẻ gì giống như đang giận và khó chịu mà ngược lại còn hết sức thân mật.

Động tác lén lút của Lâm Trăn khiến Tô Mộ Mộ hoảng loạn ho khẽ, hứa hẹn: “Được rồi, chị nhất định sẽ đến dự lễ tốt nghiệp của em.”

Lời vừa hết thì hai người cũng chìm vào im lặng, không phải do lúng túng xấu hổ gì mà do không nỡ rời xa nhau.

Bọn họ lẳng lặng nhìn nhau, cả hai đều mong thời gian có thể dừng lại vào lúc này để giờ phút chia tay không thể đến.

Cơn gió nhẹ lướt qua, hạt mưa phùn lất phất ngoài kia cũng theo vào hắt lên mặt Tô Mộ Mộ, lạnh lạnh và mang theo hơi thở của mùa xuân.

Giọt mưa rơi vào mắt, Tô Mộ Mộ nháy mắt theo bản năng và trông thấy gương mặt đột ngột đến gần của Lâm Trăn, vẻ rực rỡ như ánh mặt trời trên gương mặt anh tuấn khiến tim cô đập thình thịch, hồi hộp đến nỗi nhịp thở loạn hết cả lên.

Lâm Trăn định hôn cô à?

Thế cô nên nhắm mắt lại hay là nổi giận đây?

Khi Tô Mộ Mộ đang nghĩ lan man thì ngón tay Lâm Trăn nhẹ nhàng lướt qua mặt cô, cảm giác tựa lông hồng.

Hạt mưa trên gương mặt trắng hồng đã bị ngón tay dịu dàng gạt đi mất.

Tô Mộ Mộc ngơ ngác, sau đó cô nghe thấy giọng Lâm Trần vang lên bên tai mình——“Em đi đây.” Giọng nói rất khẽ nhưng ngập tràn vị nhớ thương.

Đến khi cô lấy lại tinh thần thì nơi tầm mắt chỉ còn mỗi bóng lưng cậu.

Một lát sau, Lâm Trăn chưa đi được vài bước quay đầu lại vẫy tay với cô, cười xán lạn như ánh mặt trời có thể tua tan cơn mưa trong phút chốc.

Tô Mộ Mộc đỡ dần mãi, đến khi Lâm Trần khuất xa khỏi tầm mắt cô mới hoàn hồn và lập tức lôi điện thoại ra bắt đầu nhắn tin với khí thế ngất trời. Dù bây giờ là sáng sớm nhưng cô vẫn đến quấy rầy người bạn thân thiết của mình mà chẳng hề thấy hổ thẹn.

Tô Mộ Mộc:!!!!

Từ Từ YOYO: Gì đấy? Trên mạng lại có tin bôi nhọ cậu hả? Sao rồi?
Địa chỉ! Tớ đi chiến đấu ngay!

Tô Mộ Mộc: Không có, ban này Cây Nhỏ đột nhiên lại gần làm tớ tưởng em ấy định hôn mình, ai dè người ta chỉ giúp tớ lau nước mưa trên mặt rồi bỏ đi.....

Tô Mộ Mộ: Đi mất tiêu.....

Tô Mộ Mộ: Đi mất tiêu luôn!!

Cô gửi liền ba tin nhắn, điều đó nói lên rằng lòng cô đang dậy cơn sóng thần cực lớn!

Từ Từ YOYO: Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha 【Cười tắt thở.jpg】

Từ Từ YOYO: Cô gái à, câu ấy không hôn câu nên câu thấy buồn hả.

Tô Mộ Mộ vừa trở về từ vùng trời khiếp sợ: Tên thằng nam này 【Ủ rũ.jpg】 .

Từ Từ YOYO: Cậu nên thấy mình may mắn vì cậu ấy không dán gì đó lên mí mắt mình đi, điều đó có nghĩa là vẫn cứu được.

Tô Mộ Mộ: Bốn tiên nữ có sẵn mắt hai mí rồi ==, không cần phải dán thêm thứ gì cả, không đúng, cậu lạc đề rồi.

Từ Từ YOYO: Rồi rồi, thế hôm qua hai người ở cùng phòng hả? Có làm gì không? 【Cười gian ác.jpg】

Tô Mộ Mộ: Tớ sợ làm ảnh hưởng đến em ấy nghỉ ngơi nên ngủ trên giường nhỏ.

Từ Từ YOYO:

Từ Từ YOYO: Hai người tám lạng nửa cân thôi, khỏi cười nhau.

Du Từ Từ cứ tưởng rằng mình sẽ được nghe chuyện mờ ám cực kì thất vọng, thất vọng xong thì chợt nhớ ra một điều.

Từ Từ YOYO: Mới sáng sớm, thứ nhất là rảnh rồi chạy tới kiểm chuyện, thứ hai là chẳng có gì đen tối để hóng hót, đã vậy còn bắt tớ ở đây ăn thức ăn chó ngậy thơ của mấy người, tính người đâu! Tạm biệt!

Đối mặt với lời trách móc của bạn mình, Tô Mộ Mộ cảm điện ngoại ngu người. Xem ra không chỉ có đàn ông mới khó nắm bắt mà phụ nữ cũng vậy.

Khi Tô Mộ Mộ đang tán dóc với Du Từ Từ thì tin nhắn của Cam Phi Đình chợt hiện lên khiến cô nheo mắt theo phản xạ,

GoGo Phi Đình: Em có trông thấy bài đăng hôm qua, chị Mộ Mộ vẫn ổn chứ?

GoGo Phỉ Đình: Em cũng hay bị cư dân mạng tấn công nên khá hiểu cảm giác của chị.

Tô Mộ Mộc: Không sao cả, yên tâm.

GoGo Phỉ Đình: Ồ, vậy thì tốt quá! Em có xem thông báo từ phía công ty chị, tuy là dư luận đang nghiêng về phía chị, giúp chị đẩy đi những ảnh hưởng tiêu cực nhưng liệu công việc của chị có bị ảnh hưởng gì không?

Tô Mộ Mộc: Ảnh hưởng chút đỉnh nhưng vấn đề không lớn lắm, tin rằng công ty tôi sẽ giải quyết ổn thỏa.

GoGo Phỉ Đình: Ủm, chị Mộ Mộc, bọn em ủng hộ chị. Em, Thụ Ca và các streamer khác đều ủng hộ chị.

Thấy Cây Nhỏ xuất hiện, mí mắt Tô Mộ Mộc giật giật, cô chợt có một loại cảm xúc khó tả thành lời.

Tô Mộ Mộc: Cảm ơn tất cả sự quan tâm của mọi người, tôi phải đi ghi hình rồi nên không nói nữa nhé.

GoGo Phỉ Đình: Được được, thế chị tiếp tục làm việc đi.

Tán gẫu câu được câu chẳng với Cam Phỉ Đình xong, Tô Mộ Mộc cân nhắc rồi xếp cô nàng vào nhóm ‘tháng ngày êm ả’ trong vòng bạn bè.

Bạn bè của Tô Mộ Mộc trong WeChat rất tạp nham, có nghệ sĩ, có giới truyền thông, có staff hậu trường, có người thân bạn bè nên cô chia nhóm vòng bạn bè rất cẩn thận. Chẳng hạn như nhóm ‘tháng ngày êm ả’ với nhóm ‘giới giải trí’, nhóm ‘người thân’ chỉ nói đến chuyện vui không nhắc đến chuyện buồn và nhóm có thể thoải mái nói OJBK vân vân.

‘Tháng ngày êm ả’ là nhóm chỉ có những bài về cuộc sống thường ngày và không nhắc gì đến chuyện cá nhân cùng với các loại bí mật.

Tô Mộ Mộ thở dài. Cô không muốn chia mũi nhọn về phía Cam Phi Đình nhưng cô nàng là một trong những người cạnh tranh hợp đồng đại diện, khi những mâu thuẫn về lợi ích xuất hiện thì tốt nhất vẫn nên đề phòng.

Cô cũng mong rằng mình đã lo nghĩ quá nhiều.

Tiền bước Lâm Trăn, Tô Mộ Mộ trở về đoàn để ghi hình như bình thường. Cô bé trang điểm vừa trông thấy cô đã nhào tới ôm và bày tỏ rằng hôm nay sẽ trang điểm cho cô thật đẹp để đám antifan* ghen tị tới chết.

(*)Antifan:Ngược lại với fan, antifan là người ghét nghệ sĩ đó, muốn tìm mọi cách để nói xấu, bôi nhọ, chửi bới cũng như hàng loạt các hành động khác để dìm nghệ sĩ đó xuống.

Bảo bối Hồng Giai Tư đi ngang qua thấy hai người làm trò mèo bèn hô ‘cắt’, mĩa mai: “Buồn nôn chết đi được. Em gái à, em tranh thủ lúc vẫn còn cơ hội đi ôm chị Mộ Mộ nhà em nhiều vào, có khi sau này người ta đỏ chót rồi thì em chẳng còn cơ hội nữa đâu.”

Cô bé chẳng hiểu mô tê gì: “Hả? Là sao?”

“Nổi tiếng, chặn đường họ nên người ta mới muốn bôi nhọ mình chứ mà không nổi tiếng thì còn thua một con kiến, muốn người ta giẫm lên người ta còn chẳng buồn ngó tới.”

“Hơn nữa có ngôi sao nổi tiếng nào chưa bị bôi nhọ lần nào đâu? Nếu được nổi tiếng thì dù có bị mắng tôi cũng sẵn lòng đấy.” Hồng Giai Tư nói hết lời rồi lắc mông đi mất.

Cô bé trang điểm không thích kiểu nói năng của Hồng Giai Tư nên đứng sau lưng cô ta ‘xí’ một tiếng.

Tô Mộ Mộ vỗ vai cô bé an ủi: “Tuy lời cô ta nói rất khó nghe nhưng nó là sự thật.”

Chỉ mới mấy tháng trước thôi, đa số cư dân mạng còn chẳng biết Tô Mộ Mộ là ai.

Khi cô bị đá ra khỏi đoàn làm phim, dù có người nhắc tới cô dưới bình luận của bài Weibo quảng bá cho bộ phim đó thì họ cũng chỉ hỏi rằng cô nàng diện viên thua cả hạng ba đó là ai thôi.

Nhưng bây giờ cô đã trở thành người được lên hot search* và đứng top chủ đề, hơn nữa Baidu ba chữ Tô Mộ Mộ sẽ ra được mấy trăm trang và tất cả đều là tin tức về cô chứ không phải một người cùng họ cùng tên nào đó.

(*)Hot search:Bảng xếp hạng các từ khóa được tìm kiếm nhiều nhất.

Tô Mộ Mộ nghĩ tới thôi đã thấy vui vẻ.

Nhưng ảnh hưởng lớn nhất scandal này tạo ra không phải là khiến cô trở nên nổi tiếng hơn mà là thay đổi tư tưởng của Tô Mộ Mộ, giúp cô có thể tự nhiên và thoải hơn khi đối phó với đám bôi nhọ mình trên con đường nghệ thuật sau này.

Cô bé thợ trang điểm đang đứng bên cạnh bệnh vực Tô Mộ Mộ thì quay đầu lại và trông thấy cô đang cười hí hửng một cách đầy khó hiểu khiến cô bé âm thầm lo lắng, đừng bảo là... Chị Mộ Mộ bị kích thích quá độ rồi nha?

Vài ngày sau, Tô Mộ Mộ nhận được tin nhắn từ Quan Hi bảo rằng anh đã mở một kênh livestream cho cô trên trực tiếp Tinh Hải. Bên đó không có yêu cầu thời gian livestream nghiêm khắc và đảm bảo sẽ đưa kênh cô lên bảng đề cử mỗi lần live, Quan Hi thấy rất ổn nên đồng ý để cô thoải mái chơi.

Sau khi nhận được tài khoản, Tô Mộ Mộc lập tức báo với Lâm Trần rồi chờ đến khi có lịch trống thì mở livestream.

Tuy cô thường hay xem trực tiếp nhưng đây là lần đầu tiên tự mình livestream nên nhìn cái gì cũng thấy mới lạ.

Chẳng mấy chốc, rất nhiều người hâm mộ và người qua đường trông thấy Weibo của Tô Mộ Mộc và thông báo hệ thống nhảy vào kênh bắt đầu tung hoa, số người xem trực tiếp tăng nhanh đáng kể.

Tô Mộ Mộc cười với ống kính: “Chào mọi người, tôi là Tô Mộ Mộc.”

【Cách chào hỏi này cổ lỗ sĩ quá. Không được, lại thôi】

【Bọn em cần được chào đón đặc biệt hơn, hôn moa moa da chẳng hạn】

【Em nằm sẵn rồi, muốn được moa moa da!】

Kênh trực tiếp đông lên hẳn, ngày càng có nhiều chữ bay qua màn hình làm hoa cả mắt với đủ các thể loại yêu cầu khiến đầu óc Tô Mộ Mộc rối bời.

Tuy cô có thể thoải mái khi đứng trước ống kính nhưng lại là một tay mơ chính hiệu trong giới streamer. Thêm vào đó là cô vẫn còn lạ lẫm với các tính năng livestream nên phản ứng chậm chạp là chuyện hết sức bình thường.

Thế là mọi người được dịp xem cô nàng có siêu năng lực kéo một chàng trai cao to chạy cả đoạn dài bối rối như một đứa trẻ trên kênh trực tiếp.

“Chờ chờ chờ đã! Các bạn nói chậm thôi, tôi không thấy được các bạn đang ghi cả.”

“Thu nhỏ màn hình lại kiểu nào ấy nhỉ? Ủầy, staff đã chỉ rồi nhưng mà tôi quên khuấy đi mất.”

“Quản lý kênh á? Quản lý kênh gì? À à tôi nhớ ra rồi, staff có nhắc tới, đờ...”

Chữ mờ lên tới miệng thì Tô Mộ Mộc vội vàng đánh trống lảng sang từ khác.

“Định mệnh, làm cách nào để chọn quản lý kênh?”

【Ha ha ha ha đừng giả bộ nữa, bọn em biết chị định nói đờ mờ rồi】

Tô Mộ Mộc bị vạch mặt vẫn vờ bình tĩnh nói: “Đừng đừng đừng, anh em à, chừa nhau chút mặt mũi đi.”

Tô Mộ Mộc livestream chưa được bao lâu thì một ID nhảy tọt vào.

Treetreetwo ném cho Tô Mộ Mộc một món quà: Ban nãy ai bảo muốn được moa moa da, ai đòi làm quản lý kênh chị gái nhỏ đấy?

【Thụ Ca đến kiểm tra phòng* rồi!】

(*)Kiểm tra phòng (ký túc xá hay bệnh viện):Ở đây từ này được dùng để kiểm tra kênh livestream.

【Thụ Ca livestream!!】

【Chị Mộc Mộc vừa mới lên sóng thì Thụ Ca đã xuất hiện, tôi không tin bọn họ không lên kế hoạch trước!】

【Không có không có, không có ai moa moa da với chị Mộc Mộc hết! Ai dám? Không ai dám đâu, bọn em chỉ muốn xem hai người moa moa da thôi】

【Muốn xem hai người moa moa da! +10086】

Tô Mộ Mộc: “.....”

Fan gì thế này!

Fan nhà người ta thì ước thần tượng của mình không yêu đương, không kết hôn còn fan nhà cô thì ngược lại, người nào người nấy cực thích ghép CP.

Tuy là âm thầm khinh bỉ fan là thế nhưng khóe miệng lại nhếch lên cho thấy tâm trạng sung sướng của cô lúc này.

Bên kia, Lâm Trăn vẫn giữ nguyên bản sắc—— Chẳng mấy khi thỏa mãn yêu cầu của fan, thỉnh thoảng chiều fan cũng phải xét theo tâm trạng.

Và Lâm Trăn đã cực kì khinh người đáp lời những bạn đang xem trực tiếp.

Treetreetwo: Không đấy, tại sao phải làm cho mấy người xem.

【Dạ dạ dạ, nghe anh hết, vậy không cho bọn này xem moa moa thì cho xem game đi được không】

“Được, Cây Nhỏ vào game không?” Tô Mộ Mộc sáng khoái đồng ý yêu cầu của fan.

“Ừm, chị gái nhỏ chờ em một lát.”

Lâm Trăn vừa dứt lời thì mọi người trông thấy kênh trực tiếp của Tô Mộ Mộc bị tấn công hàng loạt.

Treetreetwo tặng Tàu Vũ Trụ X1

Treetreetwo tặng Tàu Vũ Trụ X1

.....

Màn spam* vừa kết thúc thì Lâm Trăn lập tức nhảy vọt lên đứng đầu bảng xếp hạng quà tặng.

(*)Spam:Từ ngữ mạng, ý chỉ những tin nhắn hay thư được gửi hàng loạt.

“Chị gái nhỏ ơi, em muốn làm quản lý kênh.”

Giọng điệu như đúng rồi của Lâm Trăn vang vọng trên kênh trực tiếp.

Tô Mộ Mộc: “.....”

【Ha ha ha, cho anh ấy đi, cho anh ấy đi, cho Thụ Ca của bọn em đi】

【Đúng, theo nguyên tắc thì người đầu tiên làm quản lý kênh chính là Thụ Ca không sai đi đâu được!】

【Tôi phát hiện ra mặt Thụ Ca cực dày, đồng thời phát hiện ra Thụ Ca giàu lắm luôn á hu hu hu hu】

“À phải rồi, theo nguyên tắc thì chị còn phải cảm ơn người đã tặng quà nữa. Ví dụ như chị tặng quà cho em thì em sẽ nói là cảm ơn món quà của chị gái nhỏ Nicetree...”

Lâm Trăn tốt bụng nhắc nhở tay mơ Tô Mộ Mộc.

Cậu vừa dứt lời thì mọi người trông thấy ID của Lâm Trăn được đổi nhanh như một cơn gió, anh Thụ.

— Hết chương 44 —

Màn kịch ngắn

Tô Mộ Mộc:Fan của tôi là loại fan gì thế này!

Lâm Trăn:Fan mẹ vợ chẳng? Hơn nữa còn là fan mẹ vợ rất hài lòng với chàng rể như em đây?

Tô Mộ Mộc:.....

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Chị Gái Nhỏ À, Rốt Cuộc Chị Có Tận Bao Nhiêu Cậu Em Vậy?

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Các fan xem livestream cực kì phối hợp với Lâm Trăn, cả đám vội vàng cảm ơn ‘anh Thụ’.

【Cách cái màn hình những vẫn cảm nhận được sự vội vã của Thụ Ca!】

【Cổ vũ cho Thụ Ca để tăng tinh thần, chị Nicetree mau gọi đi~~~】

Nhìn quân địch chiếm đầy màn hình, Tô Mộ Mộ chợt thấy ghen lòng. Tô Mộ Mộ rề rà mãi mới thoải mái cười nói: “Các cậu nghịch ngợm quá.”

Dù cô bảo là ‘các cậu’ nhưng có thể thấy trọng tâm của nó là chữ ‘cậu’ kia.

“Chị thấy hay là đừng gọi Cây Nhỏ nữa.” Tô Mộ Mộ ngừng lại rồi chậm rãi nói: “Mà đổi thành Vô Cây Già luôn đi.”

“Dày cực, không lo bị đánh.” Giọng Tô Mộ Mộ ngọt ngọt mềm mềm, sự dịu dàng ấy kèm theo chút cười cợt và ẩn giấu vị uy hiếp.

【Ha ha ha ha, cây mặt dày chính là Vô Cây Già chứ còn gì nữa, chuẩn miễn chinh luôn】

Đám fan đó chẳng khác gì cỏ đầu tường, lay trái ngã phải, lúc thì cổ vũ Lâm Trần, khi thì đứng về phía Tô Mộ Mộ.

【Thụ Ca đừng khóc, ngày tháng còn dài!】

Lâm Trần làm bộ làm tịch lai oai oái lên, tức giận nói: “Chị gái nhỏ không chịu gọi nên tôi cũng hết cách, đành vậy thôi.”

Màn hình lập tức bay bay **【Bớt bớt bớt】** .

Nghe Lâm Trần mặt dày như mo nói thế, Tô Mộ Mộ kìm lòng không đành nhắn tin cho cậu.

Tô Mộ Mộ: Em đừng gây rối nữa **【Lật bàn.jpg】**

Cây Nhỏ Ánh Dương: Em không có gây rối **【Đặt bàn lại.jpg】**

Cây Nhỏ Ánh Dương: Nhưng mà chị quên là mình đang livestream à?

Tô Mộ Mộ:

Tô Mộ Mộ đã mắc phải một lỗi mà đa số streamer mới vào nghề thường gặp đó chính là thỉnh thoảng lại hành động như chẳng có ai và quên mất mình đang livestream. Thật ra nghệ sĩ cũng thế, chẳng hạn như chưa tắt mic đã đứng tán gẫu với người bên cạnh.

Nên khi cô ngẩng đầu lên thì kênh trực tiếp đang lướt đủ các loại suy luận.

【Lúc chị gái nhỏ nhấn điện thoại thì Thụ Ca cũng cúi đầu xuống xem di động】

【Chắc hẳn bọn họ đang bàn chuyện gì đó bí mật sau lưng chúng ta, uầy uầy uầy】

【Cố khi bí mật đó chính là (Anh Thụ ới, anh đừng làm thế nữa mà) đây?】

【Lầu trên có sáng tạo, tròn điểm, tròn điểm】

Nhìn màn hình bình luận, nếu trước mặt không có máy quay thì chắc cô đã vùi đầu vào bàn luôn không muốn dậy nữa.

Tô Mộ Mộ nghĩ bây giờ mình mà không lên tiếng cứu vớt thì buổi trực tiếp này sẽ hỏng mất, thế là cô thẳng sống lưng lên, đánh trống lảng: “Chúng ta vào game thôi.”

Vừa nghe đến game là sự chú ý của các fan lập tức bị thu hút.

Lâm Trần mời Tô Mộ Mộ rồi đổi sang chế độ chơi vừa mới ra mắt gần đây— Hình thức chơi Flare Gun*.

(*)Flare Gun:Súng gọi thính.

Tô Mộ Mộ có nghe nói tới chế độ này nhưng vì công việc quá bận nên chưa có cơ hội chơi thử. Bây giờ, vừa lên máy bay cô đã háo hức xắn tay áo lên, nóng lòng muốn chơi.

“Chế độ này khác gì chế độ mình hay chơi thế?” Tô Mộ Mộ hỏi rõ trước.

Lâm Trần nói: “Không khác mấy, thêm được khẩu Flare Gun thôi.”

Cái mang tên chế độ flare gun chính là người chơi loot được một khẩu flare gun rồi giơ lên trời bắn thì một thùng thính siêu to sẽ được thả xuống.

Khi thùng thính được thả, có rất nhiều người chơi khác chạy tới giành, dân gian người ta hay gọi là ‘một mũi lên bắn lên trời, ngàn quân vạn mã đến họp’ ấy.

Flare gun thường xuất hiện ở những vùng hoang vắng chẳng hạn như đồng rơm hay nhà vệ sinh đại loại thế, điều đó đã dẫn đến hiện tượng lạng ngắt như tờ ở những khu dân cư giàu có còn nơi có flare gun thì xảy ra vô số trận chiến đẫm máu.

“Lúc đáp xuống chị cứ chạy đi loot đồ trước đi, để em tìm flare gun cho.” Lâm Trần tranh thủ mò mẫm mấy ngày nay nên đã thuộc nằm lòng những vị trí có súng.

“Được.” Tô Mộ Mộ đáp lời, vừa đáp xuống đất cô đã lao vào nhà.

Cô cứ tưởng Lâm Trần sẽ đi tìm súng rất lâu, ai ngờ mới loot được một lát cậu đã trở về.

Tô Mộ Mộ ngạc nhiên hỏi: “Nhanh thế à?”

Lâm Trần dờ khóc dờ cười nói: “Em đang tìm súng thì có hai người tới bảo là fan đang xem livestream nên chạy tới tặng súng tặng xe cho em.”

Tô Mộ Mộ: “.....”

Lâm Trần đặc ý nói: “Chị xem, nổi tiếng lợi thế đấy.”

Lâm Trần vừa nói hết lời thì nghe thấy tiếng xe gần đó, hai người lập tức bước vào trạng thái đề phòng.

Sau đó kênh All* chọt có tiếng la lớn.

(*)Kênh All:Nói với tất cả mọi người. Mở mic all là mở mic lên nói với tất cả mọi người

“Nữ thần ới nữ thần, Mộ Mộ nữ thần ới đừng bắn, bọn em đến giao súng cho chị!”

“Áu áu áu, bọn em được gặp chị gái nhỏ Nai Xừ rồi!!”

Hai giọng nam giàu sức sống đang lái xe đến chỗ họ.

Tô Mộ Mộc hết sức vui mừng: “Fan chị cũng tới rồi.”

‘Biu! Biu!’

Một viên một bạn nhỏ, hai bạn fan đến ship hàng đã bị Lâm Trần giết chết tươi nằm lăn lốc trên mặt đất.

Tô Mộ Mộc: “.....”

【Ha ha ha ha ha ha ha】

【Mẹ ơi, Thụ Ca ác quá!】

Tô Mộ Mộc vô cùng đau lòng: “Em không thể đối xử với fan chị như thế được!”

Lâm Trần chẳng hề áy náy cất súng đi rồi nhấn chuột cho nhân vật đứng đó nhảy nhót để thể hiện tâm trạng vui vẻ của cậu giờ phút này.

Tô Mộ Mộc giờ nằm đắm với Lâm Trần trong game rồi chạy đến chỗ hai bạn fan số nhỏ. Nhìn hai chiếc hộp nằm chổng trơ trên đất, cô đau lòng nói: “Fan chị thành hộp rồi.”

Lâm Trần lặng lẽ theo sau, hờ hững ‘ờ’ nói: “Đừng lo, dù sao flare gun và hàng ship vẫn còn mà.”

Hai cái hộp nằm dài trên đất la oai oái.

“Thụ Ca độc ác quá, cướp mất nữ thần nhà bọn tôi thì thôi đi, còn lấy luôn mạng người ta nữa hu hu hu.”

“Hu hu hu, lần này không tới để ship hàng mà là ship mạng hu hu hu.”

Hai cái hộp phát ra tiếng nước nổ khiến Tô Mộ Mộ cực kì thương fan cảm thấy rất đau lòng.

“Để tưởng niệm hai bạn.” Tô Mộ Mộ chân thành đề nghị: “Tôi với Cây Nhỏ sẽ bắn flare gun cạnh hộp của hai người nhé.”

“Khẩu flare gun...” Tô Mộ Mộ chất phác nói: “Hai bạn đã giao tới ấy.”

Nghe thế, hai mắt Lâm Trăn sáng rực lên: “Đúng đúng, đứng bên cạnh hộp hai người bắn pháo hoa.”

Khi flare gun được bắn lên trời sẽ tạo ra hiệu ứng pháo hoa nên Lâm Trăn miêu tả như thế rất chuẩn.

Hai bạn fan: “.....”

Rõ là xát muối lên miệng vết thương mà!

【Đen tối quá ha ha ha ha! Được cái em thích!】

【Chị gái nhỏ lầy hơn Thụ Ca luôn rồi】

【Hai con người lầy lội, ti bỉ đáng yêu】

Sau đó Tô Mộ Mộ dùng khẩu flare gun của hai người chết bắn một cái pháo hoa còn Lâm Trăn thì hí hửng tặng thêm ba cái nữa.

Chẳng mấy chốc, bốn cái thính siêu khủng được thả xuống theo tiếng súng.

Vì cả bản đồ có thể nghe được tiếng súng nên khi trông thấy pháo hoa được bắn lên trời, đám người xung quanh lập tức leo lên xe chạy tới cướp, tiếc là tất cả đều bị Lâm Trăn và Tô Mộ Mộ mai phục quanh thính giải quyết sạch.

Một lát sau, đội ngũ hai người đội mũ 3 giúp 3 cùng với hai bộ đồ ngụy trang trong thính xuất hiện.

“Ừây, AWM. Đây là khẩu tín ngưỡng trong game đấy, tuy chỉ cần một viên là bắn nát một cái mũ 3 nhưng ai cũng biết là tôi hiếm khi dùng mấy khẩu trong thính này lắm.” Lâm Trần ôm AWM, ngoài miệng thì chê ỉ chê ôi nhưng trong lòng thì sung sướng ngất ngây như con gà tây.

【Thụ Ca làm vậy là không được, sao anh không tặng súng tốt cho chị gái nhỏ thế】

“Không sao, tôi cầm Groza là được rồi, để em ấy làm tín ngưỡng của tôi là được.”

Tô Mộ Mộc cười hai mắt cong cong, giọng điệu thoải mái ấy chất chứa vẻ nghịch ngợm và dí dỏm.

【Đệt đệt đệt, sao tôi thấy bây giờ chị gái nhỏ là lời y hệt Thụ Ca thế nhở】

【AWM là tín ngưỡng của anh, anh là tín ngưỡng của em, áu áu áu, hai người diễn phim truyền hình dài tập à】

【??? Sao livestream của Thụ Ca lại sập* thế nhỉ】

(*) Sập livestream: Livestream bị mất tín hiệu, mất sóng.

Nhớ tới lời trêu chọc của Tô Mộ Mộc ban nãy, Lâm Trần mặt dày tung hoành ngang dọc trong giới streamer cũng phải ngượng ngùng, hai má cậu nóng nổi, đỏ chót như tôm hùm hấp bia.

Khi màn hình xuất hiện đầy dấu chấm hỏi, Lâm Trần điều chỉnh lại tâm trạng rồi nghiêm mặt mở webcam lên, mặt không đỏ thỏ không gấp nói dối: “Chó con nhà tôi mới hất đổ camera.”

Samoyed đang làm tổ trong nhà cha mẹ Lâm Trăn lẳng lặng ăn thức ăn chó nằm thoi cũng dính đạn.

Còn việc mọi người có tin lời giải thích đó hay không thì chẳng quan trọng gì mấy.

Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn đang chơi thì có người vào khung bình luận hỏi về Nicetree nam.

【Lần này được xem Nicetree livestream thì tôi tin chuyện thuê người chơi hộ kia chỉ là tin lá cải rồi】

【Đừng nhắc tới chuyện phiền lòng đấy nữa, thoải mái xem livestream đi】

【Nước sạch thì tự trong, hôm nay được xem pha đánh úp kẻ địch của chị gái nhỏ thì sẽ biết cái gì là thật cái gì là giả】

Tô Mộ Mộ liếc sang màn hình bình luận, cô biết người Quan Hi sắp xếp đã xuất hiện rồi. Nhưng kẻ mở đầu câu chuyện là người của Quan Hi còn những câu trả lời phía sau thì có cả fan lẫn người do anh sắp xếp.

Về phần nam Nicetree thì Quan Hi và Tô Mộ Mộ đã lên sẵn kế hoạch, bọn họ sẽ chờ đến khi livestream có đông người xem nhất để nhắc tới và giải thích luôn.

Suy đi tính lại, dù họ không hỏi thì cũng có người hỏi tới thôi, nên chi bằng cứ ra tay trước để chiếm lợi thế.

Đương nhiên Tô Mộ Mộ đã nói trước với Lâm Trăn về đoạn nhạc đệm này để cậu có thể nói thêm vào để góp vui các kiểu con đà điểu.

Nhận được tin nhắn của Tô Mộ Mộ, Lâm Trăn còn nghiêm túc hỏi xem có nên chuẩn bị sẵn kịch bản không, cô cười bảo không cần.

Thật ra mấu chốt của vấn đề là phải tự nhiên, viết sẵn kịch bản thì sẽ trở nên giả tạo, hơn nữa cô cũng khá tin vào khả năng xử lý tình huống của Lâm Trăn.

“Nam Nicetree à.” Tô Mộ Mộc cười nói: “Nam Nicetree lúc đó là thật, nữ Nicetree tôi đây cũng thật nốt. Em ấy là em họ tôi, khi đó em ấy được nghỉ nên tôi cho em mượn tài khoản chơi tạm.”

Khi công ty đứng ra giải thích không kể quá chi tiết về nam Nicetree, đó chính là chiêu họ cố tình để lại. Sự thật là lượng thông tin công chúng có thể tiếp thu trong một bản thông báo có một giới hạn nhất định và đối với những ai không chơi game thì điều họ quan tâm hơn cả chỉ có bằng giả và lừa gạt thôi. Nên chuyện thuê người chơi game thì cứ để đến lúc livestream game nhấn lại sẽ mang đến hiệu quả lớn hơn rất nhiều.

“Phải, các bạn cũng thấy đấy, kỹ thuật của em họ lúc chơi tài khoản của tôi rất 6, em ấy chơi game còn giỏi hơn tôi nữa.”

“Gì? So với Cây Nhỏ ấy hả?”

Tô Mộ Mộc chưa nghĩ ra cách để trả lời thì đầu dây bên kia đã vang lên giọng nói chần chừ do dự của Lâm Trăn.

Lâm Trăn: “Ừ...”

Tô Mộ Mộc: “Sao thế?”

Lâm Trăn uất ức hỏi: “Chị gái nhỏ, rốt cuộc chị có tận bao nhiêu cậu em thế?”

Tô Mộ Mộc: “!!!”

Lâm Trăn vừa hỏi xong thì màn hình bình luận đầy chữ 【Ha ha ha Thụ Ca ghen tị】 【Cái cậu bảo so với Thụ Ca thì sao ấy, cậu đâm nát trái

tim thủy tinh của anh ấy rồi ha ha ha ha ha】 【Gấp! Chị gái nhỏ mau khen Thụ Ca của bọn em giỏi nhất đi】 .

— Hết chương 45 —

Tác giả lại lắm nhảm

Dạo này cứ ngồi gõ chữ nên lâu rồi không đi ăn gà với bạn bè 【Mặt chó lè lưỡi.jpg】 , lần trước có thử chơi random một lần, kích thích cực.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Chị Gái Nhỏ Phải Hôn Mới Được Dậy Được

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Giọng nói uất ức của Lâm Trăn khiến Tô Mộ Mộc dờ khóc dờ cười.

Cậu có diễn kịch cùng với cô đâu, cậu đang phá cô thì có.

Nhưng dù vậy, Tô Mộ Mộc vẫn không thấy ảo não vì bị hỏi khó vì cô có thể ngửi thấy mùi giấm chua loét bên kia màn hình. Tưởng tượng ra dáng vẻ uất ức của cậu khiến tim cô mềm nhũn, chỉ muốn vỗ về ai đó liền ngay và luôn.

Cùng lúc đó, Tô Mộ Mộc lướt sang màn hình bình luận, mí mắt cô run run và rồi một ý tưởng chợt lóe. Cô đọc bình luận trên màn hình: “Dù có bao nhiêu thì Thụ Ca của chúng ta vẫn là số một.”

Lúc đọc, hai mắt Tô Mộ Mộc sáng lấp lánh, tất cả mọi nguồn sáng đều nằm trong ánh mắt cô. Đôi mắt cong cong như vầng trăng khuyết của người đang đắm chìm trong tình yêu ngọt ngào như được tắm trong gió xuân tháng hai.

Đọc xong cô lại gian xảo hỏi lại: “Các bạn thấy có đúng không?”

Không ngờ fan cô còn chưa kịp trả lời thì Lâm Trăn đã ưỡn ngực, kiêu ngạo giành đáp: “Không cần phải hỏi họ, chị gái nhỏ nói sao thì sự thật chính là như thế.”

【Á đờ, chịu không nổi】

【Thụ Ca ăn cháo đá bát dễ sợ, lợi dụng bọn em xong là ném ngay, hừ】

【Hồi trước làm fan Thụ Ca đã không có địa vị gì rồi, sau này... Ngày càng mất địa vị, hu hu hu】

Đúng lúc đó, tiếng chuông cửa phòng khách sạn vang lên.

Tô Mộ Mộc bỏ lại một câu tôi phải đi mở cửa rồi đẩy ghế ra đứng dậy, và.... Mọi người được trông thấy một Tô Mộ Mộc phía trên ăn mặc như tiên nữ còn nửa người dưới thì xỏ chiếc quần rộng thùng thình.

Có thể thấy được sự đối lập hết sức rõ nét giữa trên và dưới.

.....

【Tiêu rồi, tiêu rồi!!】

【Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha Mộc Ca giang hồ của em ời】

[illegible]

【Cười cái gì mà cười, không được cười, biết đâu sau này nó lại trở thành xu hướng mới đấy】

Đứng dậy xong Tô Mộ Mộc mới nhận ra có gì đó sai sai, sau đó cô cúi đầu xuống và có cảm giác tinh thần mình đang sụp đổ. Tán gẫu hăng say quá nên chơi ngu rồi!

Nhưng chuyện đã vậy rồi thì chẳng cần phải che giấu làm gì nữa nên cô vờ như không có gì xảy ra, tiếp tục đi mở cửa.

Người bên ngoài là nhân viên của tổ làm chương trình đến để bàn với Tô Mộ Mộc về vấn đề ghi hình ngày mai.

Tô Mộ Mộ thảo luận với staff xong rồi lại tỉnh bơ quay về ngồi trước ống kính, đầu óc cô bắt đầu hoạt động cường độ cao để nghĩ xem nên làm gì cho qua vấn đề này.

Bấy giờ, Lâm Trăn đột nhiên lên tiếng như vị cứu tinh được thượng đế gửi xuống để cứu vớt thể diện đang lung lay chực đổ của Tô Mộ Mộ.

Cậu hoảng hốt hét to: “Ấy! Chị gái nhỏ ơi, sao chị lại để lộ bí mật của giới streamer chúng ta thế này.”

【Cái gì? Thì ra streamer nào cũng thế à!】

【Thôi xong, sau này em không dám tin tưởng vào quần áo trên người streamer nữa rồi】

“Thật ra diễn viên bọn tôi đi quay cũng hay thế đấy.” Tô Mộ Mộ nương theo lời Lâm Trăn để chuyển câu chuyện sang một hướng khác: “Chẳng hạn như đi quay vào mùa hè nóng bức và đạo diễn chỉ yêu cầu quay nửa người trên thì nghệ sĩ nào cũng mặc nửa dưới cực kì mát mẻ.”

Tô Mộ Mộ mở lời, quả nhiên mọi người không còn cười cợt về sự cố xảy ra trong buổi livestream nữa mà tất cả đều bắt đầu tò mò hỏi về những câu chuyện thú vị khi quay phim.

Thế là Tô Mộ Mộ bèn kể cho bọn họ nghe những mẫu chuyện hay ho khi quay phim và đi chụp bìa cho tạp chí.

Với quần chúng mà nói thì quay phim và chụp hình tạp chí đều là những chuyện họ không hề có cơ hội trải nghiệm nên chẳng những người hâm mộ háo hức mà cả Lâm Trăn cũng nghe rất say sưa.

“Phải đó, đừng tưởng lúc lên hình đẹp lung linh mà lắm, thật ra mỗi lần chụp cổ trang vào mùa hè là bọn tôi lại phải mặc cả đồng quần áo nặng

nề, bên cạnh có cây quạt thổi vù vù, chụp hình giữa trời nóng 40 độ, nếu không làm thế chắc bọn tôi chết mất.”

“Khi quay chương trình giải trí thì người mệt nhất không phải là bọn tôi mà là mấy anh quay phim, nếu hôm đó phải quay trong núi thì đi một ngày hỏng một đôi giày cũng chẳng có gì lạ.”

“Ừm đúng rồi, mùa đông thì dán miếng giữ nhiệt*. Tôi nhớ có một lần đi quay ở phương nam, khi đó trời đang vào đông, trong đoàn có mấy anh người phương bắc không tin vào lời đồn nên mang theo quần áo mùa đông mỏng dính, cuối cùng mặt mũi họ đỏ chót, run rẩy chạy tới tìm bọn tôi mượn miếng giữ nhiệt.”

(*) Miếng giữ nhiệt hay còn gọi là noãn bảo bảo, kích cỡ một miếng giữ nhiệt khoảng một bàn tay người lớn hoặc to hơn, có thể dán trực tiếp lên vùng da cần giữ nhiệt (giống dán salonpas) để giữ ấm.

【Ha ha ha ha ha ha, tại sao lại xem thường mùa đông ở phương nam bọn tôi thế】

【Người bắc đi học ở miền nam cho hay, mùa đông không có hệ thống sưởi rất khó sống】

【Thật ra đi quay thế này cực lắm nhỉ】

Tô Mộ Mộ cười nói: “Cực thì có cực, mệt cũng có mệt nhưng đi kèm theo đó chính là niềm vui. Bây giờ ngẫm lại mới thấy đó chính là những ký ức quý giá nhất.”

Dần dà, kênh livestream trở thành nơi để mọi người nói chuyện phiếm. Các fan có thể thoải mái hỏi, Tô Mộ Mộ thoải mái trả lời, thỉnh thoảng lại chen vào mấy câu ‘Trước mặt chị có người!’ ‘A a a, Mộ Mộ loot sót mũ 3 rồi! Đúng đúng, trong cái góc tối ban này ấy’ ‘Thụ Ca mau tới đây! Chị gái nhỏ bị bắn rồi!’ vân vân.

Nói chung là bầu không khí hết sức thoải mái.

Từ đầu tới đuôi, Lâm Trăn luôn là một người nghe rất nghiêm túc. Sự thật là bản thân cậu còn muốn hiểu về Tô Mộ Mộ hơn những người hâm mộ kia nhiều.

Vì thế, cậu dõi theo từng câu từng chữ cô nói và ghi tạc những khoảng thời gian nằm trong kí ức kia vào lòng.

Còn trong game thì Lâm Trăn lại hóa thân thành một người bảo vệ, trừ những lúc gọi cô lên xe hay nhắc nhở về kẻ địch thì cậu chẳng nhiều lời thêm một chữ nào.

【 Tính ra thì tại sao lúc xin nghỉ học xong Mộ Mộ lại muốn làm người mẫu tạp chí, sau đó là bước chân vào giới giải trí thế? 】

【 Có từng hối hận không? 】

Nhìn thấy câu hỏi ấy, Tô Mộ Mộ chợt thấy xúc động.

Cô hoàn toàn có thể dùng vài câu hài hước để lấp liếm cho qua, chẳng hạn như ‘cái này phải đi hỏi quản lý nhà tôi, chắc là anh ấy chấm trúng mặt tôi’ hoặc là ‘các bạn thấy nhan sắc với dáng người của tôi thế này mà không tìm ra đáp án hả?’.

Nhưng đột nhiên cô không muốn cười cợt như thế, cô muốn trả lời vấn đề này thật nghiêm túc.

Đó chính là một câu trả lời cho năm năm qua.

Bấy giờ, trong game, Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn đang ngồi trên xe rong ruổi trên đồng cỏ xanh rờn để chạy bo.

Tô Mộ Mộ nhìn màn hình trò chơi, xa xa là núi non trùng điệp, bầu trời xanh xanh, tiếng máy xe jeep âm ỉ bên tai, đạn từ phía địch đập vào

thân xe phát ra tiếng kim loại đầy kích thích, xui xẻo hơn nữa chính là vòng bom đỏ nằm ngay trên đầu Tô Mộ Mộc và Lâm Trần đang phải băng qua mưa bom bão đạn rồi còn phải chạy bo.

Tình hình trong game âm ỉ gà bay chó sủa, tới cũng không được mà lùi cũng chẳng xong.

“Tôi nghỉ học vào năm 20 tuổi, lúc làm thủ tục xong đầu óc tôi hoàn toàn trống rỗng, bần thần và chết lặng. Sau đó tôi về nước, bản thân tôi chẳng có bằng cấp gì nhưng nhà lại đang cần tiền nên tôi phải vắt hết óc để nghĩ xem mình có thể làm gì để kiếm ra tiền.”

Khi Tô Mộ Mộc bắt đầu nói, Lâm Trần đã dừng xe lại sau khi ra khỏi vùng thả bom và mặc cho bo độc đang tới gần. Nhưng chẳng có ai giục cậu phải lái đi dù bo độc đã chạm đến hông, trong đó có cả Tô Mộ Mộc.

“Tôi suy nghĩ rất lâu, sau đó nhìn mình trong gương mới phát hiện ra ‘Ồ! Ông trời cũng không tệ bạc với mình lắm, ít ra thì gương mặt này vẫn kiếm ra tiền, uầy!’.” Tô Mộ Mộc thoải mái nói.

Bấy giờ, nơi màn hình bình luận chẳng có người nào cười nhạo cô tự kỷ và cũng không còn ai bảo cô bớt bớt đi nữa.

“Ban đầu suy nghĩ của tôi rất đơn giản, chỉ là muốn kiếm ra ít tiền.” Thời điểm đó Tô Mộ Mộc không có nhiều lựa chọn, cô cười cười: “Sau đó thì thật lòng yêu cái nghề này.”

“Gần đây xảy ra quá nhiều thị phi, tinh thần tôi cũng bị suy sụp, chỉ là...”

Bo độc ngày càng mạnh*, máu của hai người ngồi trong xe nhanh chóng tuột dốc không phanh và cuối cùng là giao diện xám ngắt màu tử vong quen thuộc.

(*) Mỗi lần khu vực an toàn thu nhỏ thì lượng máu bo độc rút đi ngày càng nhiều.

Khóe môi Tô Mộ Mộc vẫn cong lên như chẳng có gì quan trọng, nụ cười ấy lấp lánh vẻ tự tin.

“Thật ra đời người cũng như một ván game vậy, bạn sẽ gặp phải rất nhiều kẻ địch chẳng biết đâu mà lần nhưng đồng thời cũng gặp được những người đồng đội đáng tin cậy, GAME OVER cũng chẳng sao vì miệt mài quay tay thì vận may cũng sẽ đến*.”

(*) Đây là câu nói ăn mừng top 1 trong bản PUBG Việt hóa, mình thấy nó tương đương nên bỏ vào.

Vừa nói xong Tô Mộ Mộc đã vội vàng trở mặt, vẻ đứng đắn biến thành nét lém lỉnh chỉ trong vòn vẹn một giây.

“Tiện thể cho tôi chen mẫu quảng cáo nhé, giải đấu PUBG của tất cả các ngôi sao sẽ được diễn ra vào ngày 1 tháng 7, tôi và các bạn không gặp không về nha.”

Khoảnh khắc đó, tâm trạng mọi người: “.....”

Cả Lâm Trăn cũng phải mất chút thời gian mới theo kịp, sau đó cậu vội vàng tiếp lời: “Ồ, vậy em cũng tranh thủ quảng cáo luôn, hẹn ngày 1 tháng 7 gặp nhau nha.”

【Phụt! Quảng cáo gì gượng gạo thế này! Chèn quảng cáo kiểu gì vô duyên thế QAQ】

【Lúc nghe chị Mộc Mộc nói em đã nhớ về quãng thời gian khó khăn mình từng trải qua nên có hơi thốn thức, vậy mà bầu không khí ấy lại bị mẫu quảng cáo của chị ấy đập tan, chị mau trả cảm động lại cho em đi QAQ】

~~~~~

Sau khi kết thúc buổi livestream, người họ Quan tên Hi luôn dán mắt vào kênh trực tiếp của cô không dám dời đi nửa cm gửi cho cô một tin nhắn.

Quan Hi: Bài diễn văn dạt dào tình cảm đó OK lắm, lúc đó anh cứ sợ cô không thể xử lý được nên tính kéo dài thời gian để soạn bản thảo cho cô đấy.

Tô Mộ Mộ: → → Anh Quan à, đó là những cảm xúc thật của em đấy.

Quan Hi: Túm quần lại, tạo được hiệu quả livestream là OK rồi, tiện thể tăng điểm ấn tượng cho cô luôn.

Quan Hi: À mà, theo những gì anh quan sát thì chắc là sau này chuyện tình cảm của hai người có công khai cũng không vấp phải rào cản quá lớn từ phía người hâm mộ đâu.

Tô Mộ Mộ cũng thấy rất lạ, cô có thể cảm nhận được điều đó trong buổi livestream, dường như những người hâm mộ cô không hề bài xích Lâm Trăn, chẳng những vậy họ còn bán đứng cô vì người ta đấy.

Tô Mộ Mộ nghĩ tới lại muốn học máu, chẳng biết đó là fan ai nữa!

Quan Hi: Anh đoán là do fan nữ của cô nhiều hơn fan nam và những fan nữ thích cô đều xem cô như bạn trai, như Mộ Ca gì đấy.

Tô Mộ Mộ: .....

Tô Mộ Mộ đau đớn ôm trán: Em thấy cái kết luận đó chẳng hay ho tí nào cả.

Quan Hi: Ấy ấy, anh có thể đi chuẩn bị sẵn thông báo về chuyện tình cảm của hai người để sau này tình huống bất ngờ ập đến là đăng được ngay.

Tô Mộ Mộ: Anh Quan, anh lên kế hoạch lâu dài ghê.

Quan Hi: Làm quản lý thì phải thế, nhưng bây giờ không phải là lúc thích hợp để công khai tình cảm của cô.

Quan Hi: Gần đây tin tức về cô nhiều quá, chúng ta phải điều chỉnh lại nhịp độ nên bạn trai nhỏ nhà cô đành phải chịu ầm ỨC TÍ, tạm thời cứ làm người tình bí mật đi nha.

Tô Mộ Mộ: Tất cả đều nghe theo sự sắp xếp của tổ chức.

Kết thúc cuộc nói chuyện với Quan Hi, lời anh nói đã nhắc nhở Tô Mộ Mộ. Dù cách gọi người tình bí mật chỉ là một lời nói đùa nhưng đó chính là điểm mấu chốt trong quan hệ của Lâm Trăn và Tô Mộ Mộ.

Người yêu nhau ấy mà, ai cũng muốn công khai tình yêu của mình cho cả thế giới và nhận được lời chúc phúc từ mọi người, nhưng vì thân phận nghệ sĩ nên tạm thời tình cảm của họ phải bị che giấu.

Cô thì ổn thôi. Nhưng Lâm Trăn sẽ nghĩ thế nào? Liệu cậu có thấy tủi thân không?

Một khi nổi trăn trở đã sinh sôi trong lòng thì nó sẽ không bao giờ biến mất theo thời gian mà chỉ ngày một bành trướng nên cô nghĩ hai người họ phải có sự thấu hiểu nhất định về nhau thì mối quan hệ tình cảm này mới bền vững được.

Tô Mộ Mộ: Ngủ chưa?

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ à, nửa đêm nửa hôm mà chị đi hỏi một chàng trai khỏe mạnh về cả thể xác lẫn tinh thần ngủ chưa là sao
【Cười gian.jpg】

Tô Mộ Mộ: Lượn đây.

Lâm Trăn lười biếng nằm dài trên giường lập tức bật dậy, vội vàng giơ tay múa chân nhận lỗi với cô.

Vì thái độ của cậu khá hối lỗi nên Tô Mộ Mộ mới tiếp tục nhẫn và kể cho cậu nghe về nỗi trần trở của mình.

Cây Nhỏ Ánh Dương:Ồ! Chuyện này ấ hả, em ổn mà, đương nhiên phải ưu tiên cho công việc của chị chứ.

Vài giây sau, Tô Mộ Mộ thấy khung trò chuyện hiện lên thông báo Cây Nhỏ Ánh Dương vừa xóa một tin nhắn.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Em tủi thân lắm, cực kì tủi thân luôn. Ấy da, em tủi thân ngã lăn ra đất rồi, chị gái nhỏ phải hôn hôn mới đứng dậy được.

— Hết chương 46 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Em Họ Bán Đứng Đồng Đội

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộc gửi emotion hôn cho Lâm Trăn, cậu lập tức gửi lại một emotion vui vẻ xoay tròn.

Kết quả là một giây sau cô lại xóa mất emotion đó.

Đoán là do ở bên Lâm Trăn quá lâu nên Tô Mộ Mộc cũng lầy lội hơn trước kia nhiều.

Hử, mình cũng biết xóa chắc.

Người đứng trước mặt cũng thì cũng không hôn, lên trên mạng lại đòi hôn hôn.

Cây Nhỏ Ánh Dương: .....

Nụ hôn của mình đâu! Nụ hôn của mình bị xóa mất tiêu rồi!

Lâm Trăn tức giận nghĩ, Chim Cánh Cụt* vô tích sự này tạo ra tính nết gì không tạo, đi tạo tính nết xóa tin nhắn làm quái gì! Gây ra ảnh hưởng nghiêm trọng đến trải nghiệm của người dùng.

(*) Biểu tượng của QQ hình chim cánh cụt.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Em ghét Chim Cánh Cụt!

Năm chữ và một dấu chấm than chất chứa nỗi oán hờn của Lâm Trăn.

Tô Mộ Mộ: Đừng thế, Tencent ba ba chính là đại lý phát hành game đấy, chị đang trông chờ vào mức phí đại diện từ Tencent ba ba đấy!

Mức phí đại diện không hề nhỏ ấy quả là một miếng thịt béo bở hấp dẫn vô số lớp người đến tranh giành, đương nhiên với Tô Mộ Mộ thì cô đánh giá cao phạm vi người dùng của Tencent hơn, nếu được chọn làm đại diện thì hợp đồng đó sẽ rất có ích cho danh tiếng của cô.

Cây Nhỏ Ánh Dương: À mà chuyện hợp đồng đại diện của chị gái nhỏ thế nào rồi?

Tô Mộ Mộ: Vẫn đang bàn, đoán chừng ý của công ty game là sẽ chọn ra người cuối cùng sau giải đấu ngôi sao lần này.

Tô Mộ Mộ: Nhưng chị có nghe ngóng giúp em một tin tốt, Quan Hi bảo là cơ hội của em là trên 95% đấy.

Suy cho cùng thì chẳng ai có thể soi mói được hình tượng, kỹ thuật chơi game, đánh giá từ công chúng và thân phận của Lâm Trăn, cậu chính là lựa chọn tuyệt vời nhất cho vị trí đại diện nam. Ngược lại, bên nữ có rất nhiều lựa chọn để công ty game có thể cân nhắc nên cạnh tranh rất khốc liệt.

Quan Hi nghe ngóng được là nội bộ công ty game luôn lưỡng lự giữa cô và Cam Phỉ Đình.

Công ty Tô Mộ Mộ cũng đang triển khai hành động, tranh thủ nắm lấy hợp đồng này nhưng trong giới giải trí luôn có rất nhiều kết quả ngoài ý muốn, không phải bạn cứ cố gắng hết mình là gặt hái được kết quả tốt.

Đọc được ‘tin tốt’ Tô Mộ Mộ gửi tới, Lâm Trăn hơi hốt bĩu môi.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Em không quan tâm tới bản hợp đồng đại diện đó lắm.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Mấy cái khác không quan trọng, quan trọng là có chị ở bên cơ.

Ý Lâm Trăn là cậu chỉ để ý chuyện có được làm người đại diện cùng với Tô Mộ Mộ hay không chứ chẳng hề quan tâm đến chuyện làm người đại diện.

Tuy cách trả lời này rất ngô ngồu nhưng vẫn khiến tim Tô Mộ Mộ mềm nhũn, cô còn chưa tiêu hóa xong những lời ấy thì lại nhận được video Lâm Trăn gửi sang.

Đó chính là đoạn video được cắt ra từ livestream hôm nay của hai người họ, cả hai dừng xe trong vòng bo độc rồi dắt tay nhau thành hộp.

Ở hình ảnh cuối cùng, trên hộp Lâm Trăn hiện lên một hình vẽ, sau này em sẽ ở bên chị.

Một câu cực kì đơn giản nhưng lại như mặt trời chiếu sáng cả thế giới của cô.

Màu trắng của màn hình hắt lên mặt Tô Mộ Mộ, chiếu sáng nụ cười ngây ngô vui vẻ kia.

Sau đó, một tin nhắn thoại được gửi đến, đó là giọng nói ấm áp của Lâm Trăn.

“Ngủ ngon nhé chị gái nhỏ.”

Tô Mộ Mộ nhấn nút ghi âm giọng nói, dịu dàng trả lời: “Ngủ ngon, Cây Nhỏ.”

Lâm Trăn gửi đến tin nhắn thoại thứ hai, rất dài, tầm bảy tám giây.

Tô Mộ Mộ nhấn vào nghe thì cả đoạn đầu khá im ắng, chỉ thoáng nghe được tiếng cậu cúi đầu lấy hơi, khi cô tưởng cậu ấn nhầm nút thì giây

cuối cùng chợt có âm thanh vang lên—— “MUA~”

Tiếng hôn ngọt ngào ấy như luồng điện lao thẳng vào tim cô khiến cả người Tô Mộ Mộ tê rần.

Gương mặt trắng noãn trở nên hồng hào như được nhuộm sắc đào tươi thắm, Tô Mộ Mộ then thùng như cô gái nhỏ vừa mới biết yêu lăn lông lốc vào chăn.

Một lát sau, trong chăn lại vang lên câu chúc ngủ ngon và tiếng hôn, Tô Mộ Mộ đang nghe lại.

Ánh trăng ngoài cửa sổ lặng lẽ sà xuống, màn đêm yên tĩnh che giấu hai con tim được ngâm trong bình mật xao động mãi không yên.

~~~~~

Thoáng đó mà giai đoạn ghi hình cho chương trình giải trí đã kết thúc, Tô Mộ Mộ lại tiếp tục thúc ngựa không ngừng vó đi ghi hình thêm vài chương trình nữa. Mặt khác, Quan Hi đã cố tình để trống khoảng thời gian giữa tháng sáu theo ý Tô Mộ Mộ, dành ra cho cô thời gian ba ngày

Trong khoảng thời gian đó, Tô Mộ Mộ liên tục ra Bắc vào Nam bận rộn ghi hình còn Lâm Trần thì sắp tốt nghiệp nên cũng bề bộn công việc.

Nhưng dù có bận đến mức nào thì họ vẫn dành ra chút thời gian để liên lạc hay vào game chơi cùng nhau.

Vì khoảng thời gian được ở bên nhau cực kì quý giá nên cả hai rất trân trọng những khoảnh khắc thế này.

Gần đây hai người rất ít khi mở livestream khi chơi game với nhau, ngoài việc muốn được chơi thoải mái thì còn một mục đích khác nữa là

giảm bớt thời gian lộ mặt trước giải đấu thể thao điện tử để tăng độ hào hứng của fan.

Mỗi lần lén lút chơi game mảnh với nhau, Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn thường dùng tài khoản phụ. Vì tài khoản chính của họ rất nổi tiếng, thường bị fan bao vây nên hoàn toàn không thể chơi khiêm tốn được.

“Cây Nhỏ này, lát nữa chị thêm một người nữa vào đội nhé.”

Lâm Trăn nhúu mày, hơi bực bội hỏi khế: “Ai thế?”

Hừ hừ, cậu chẳng thể ưả nổi bất kì ai nhảy vào quấy rầy thế giới riêng của hai người.

“Em họ chị, chị từ chối mấy lần rồi nên bây giờ thằng bé đang cẩu kỉnh đây.”

Lâm Trăn xác nhận lại: “Cậu em có kỹ thuật cực tốt ấy hả?”

“Đúng rồi.”

“Chị thêm vào đi.” Ngoài miệng thì hào phóng lắm nhưng trong lòng Lâm Trăn vẫn khá là khó chịu.

Cậu em trong truyền thuyết đây mà, dù sao cũng là em họ chị gái nhỏ nên cậu nhất quyết phải làm một người anh thân thiện và rộng rãi.

Kết quả là Lâm Trăn muốn bày tỏ sự thân thiện nhưng cậu em họ lại chẳng nghĩ thế tí nào.

Em họ vào đội, thấy ngoài Tô Mộ Mộc ra còn một ID xa lạ khác, chẳng hiểu sao giọng cậu chàng như có gai: “Chị, gã này là ai vậy?”

Giọng điệu khó chịu của em họ khiến cho gương mặt hòa nhã của Lâm Trăn xuất hiện vết nứt.

Tô Mộ Mộ đang định lên tiếng thì Lâm Trăn đã giành trước, cậu cười tủm tỉm nói: “Anh là bạn của chị em.”

Tuy Tô Mộ Mộ hơi khó hiểu khi Lâm Trăn không muốn để lộ thân phận nhưng cô vẫn không nói gì mà chỉ phối hợp với Lâm Trăn.

“Ừm, bạn chị.”

Giọng điệu của em họ lại càng khó chịu: “Gần đây chị hay chơi game với gã này nên mới không chơi với em hả? Thao tác của gã này ổn không đấy, em không thèm chơi với lũ gà đâu.”

Tô Mộ Mộ: “.....”

Sao Lâm Trăn đã là lạ rồi mà em họ cô cũng lạ nốt vậy?

Bên kia, Lâm Trăn nghe những lời em họ nói xong cũng thấy rất bức bối. Thằng khỉ này, thái độ thù địch quá nhỉ.

Lâm Trăn khiêu khích nói: “Đúng đó, tối tối anh chị hay chơi DUO với nhau, thao tác của chị gái nhỏ 6 lắm.”

Nghe tới chữ DUO, hai mắt em họ đỏ chót: “Hừ, đừng bảo là anh mặt dày xin chị tôi gánh anh nha?”

Nghe hai người gườm nhau như hai con gà chọi, mùi thuốc súng ngày một nồng, Tô Mộ Mộ vội vàng lên tiếng: “Không phải, cậu ấy.....”

Lâm Trăn lại giành nói trước Tô Mộ Mộ, tiếp tục kích thích em họ: “Đúng đó, chị gái nhỏ tốt bụng lắm, ngày nào cũng chơi với anh.”

Nghe xong, Tô Mộ Mộ hết sức nghi ngờ chỉ số thông minh của chàng trai này đã tuột xuống mức nhà trẻ cùng với em họ.

Trong khi Lâm Trăn với em họ đang gườm nhau thì ba người đã leo lên máy bay, hai người lời qua tiếng lại cực kì hăng hái, Tô Mộ Mộc phải nhấc nhảy hai lần bọn họ mới chịu nhấc tay lên.

Sau khi đáp xuống, Lâm Trăn giả làm người không biết chơi, lúc nào cũng hỏi mấy câu cực kì ngây thơ như muốn chọc điên em họ.

Lâm Trăn: “Chị gái nhỏ, khẩu súng em cầm bắn ổn không?”

Em họ: “Đồ gà, mấy cái căn bản mà anh cũng không biết hả!”

Lâm Trăn: “Chị gái nhỏ, mau tới cứu em đi, chỗ em có người.”

Em họ: “Anh đừng có làm liên lụy tới bọn này! Chị, đừng cứu anh ta.”

Lâm Trăn dùng kỹ thuật của mình bắn chết kẻ địch rồi lại giả ngu: “Ồ, hình như bọn họ bị em bắn chết rồi.”

Em họ: “Xí, anh may thôi.”

“Chị gái nhỏ, bla bla bla...”

“Đồ gà, anh bla bla bla...”

Nhìn hai tên hề biểu diễn, Tô Mộ Mộc không biết nên vỗ tay cho ai.

Cuối cùng, sau hàng loạt màn tranh đấu, em họ đã bị ‘người mới ngốc nghếch’ Lâm Trăn chọc cho nổi điên, gào lên: “Chị, chị đừng có chơi game với loại gà này!”

Nghे em họ hờ hững bên kia, Lâm Trăn muốn vỗ đùi cười nắc nẻ. Chừa cái tội chữa mũi nhọn vào anh nhá.

Tô Mộ Mộc khó xử khi bị kẹp giữa hai tên quỷ ngây thơ, mệt tim hết sức.

“Chị không đi chơi với anh rể mà ngày nào cũng chơi với con gà này làm chi, không sợ kỹ thuật của mình bị giảm sút à!”

Lâm Trăn đang cười thầm nghe thấy hai chữ ‘anh rể’ lập tức nâng cao tinh thần cảnh giác: “Anh rể nào?”

Tô Mộ Mộc nói: “Không phải, em đừng nghe em họ chị nói bậy.”

Thấy Tô Mộ Mộc phủ nhận, Lâm Trăn lại càng đề phòng. Chẳng lẽ trong khi cậu vẫn chưa biết mô tê gì thì một gã tình địch đã xuất hiện?

“Em đâu có nói bậy! Thụ Ca là anh rể em đó thôi! Em có nghe thấy mà, hôm đó chị vui sướng gọi điện cho dì bảo chị có bạn trai lên là Lâm Trăn, đó là Thụ Ca đấy thôi!”

Bị em họ bán sạch sành sanh, Tô Mộ Mộc không thể kìm lòng nổi buông chuột ra ôm đầu, cô hồng mắt.

Lâm Trăn giật mình, đầu óc ngừng hoạt động, mất một giây sau mới chịu khởi động lại.

Cậu mừng như điên, mừng đến nỗi nói năng lắp bắp: “Thế, thế à?”

Chị gái nhỏ nhắc tới mình với người nhà? Lại còn vui sướng nữa?

Em họ nhanh mồm nhanh miệng hiểu lầm hành động cà lăm ấy, cậu chàng cứ tưởng Tô Mộ Mộc đang sợ hãi và đau lòng nên nhượng mảy nói: “Hừ, biết sợ rồi hà! Còn dính lấy chị tôi nữa là tôi bảo anh rể tôi đánh anh đấy.”

Tô Mộ Mộc: “.....”

“Ồ.” Lâm Trăn hiền lành như khúc gỗ, khóe miệng cười ngu ngu.

Em họ nghĩ cái gã mình lừa nhớ ID kia đã ỉu xìu rồi nên thái độ cậu chàng cũng dịu xuống.

“Anh rể tôi giỏi lắm nhé, anh phải học hỏi anh ấy đó biết chưa. Chơi game gà không tìm được bạn gái đâu.”

Lâm Trăn: “Đúng!”

Tô Mộ Mộ biết rõ chân tướng sự thật: “.....”

Sau đó em họ tung hô Lâm Trăn, tên Lâm Trăn mặt dày đi theo hỗ trợ thế là bầu không khí cực kì hài hòa và tươi đẹp.

Tô Mộ Mộ sức tàn lực kiệt nói: “Chị off trước đây, hai người tiếp tục đi.”

Sau khi Tô Mộ Mộ logout, tin nhắn WeChat đầy hối lỗi của em họ được gửi tới rất nhanh, đương nhiên tin nhắn của Lâm Trăn cũng được gửi đến. Tô Mộ Mộ đi an ủi em họ trước rồi mới tán gẫu với Lâm Trăn.

Tô Mộ Mộ: Em họ chị mới học cấp một thôi, em già đầu rồi mà còn đi gây chuyện với thằng bé.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Ồ, do em thấy cậu bé đáng yêu quá nên kìm lòng không dặn ghẹo tí thôi.

Ai ngờ ghẹo tí lại có niềm vui bất ngờ rơi xuống đầu!

Cây Nhỏ Ánh Dương: Bây giờ ngẫm lại thấy có con trai cũng rất hay.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ thấy sao?

Đọc được mấy chữ đấy, Tô Mộ Mộ suýt phun cả ngụm nước ra ngoài. Chàng trai này tính xa quá thể!

Nhưng Tô Mộ Mộ hiểu rõ, với độ tuổi của Lâm Trăn mà đã tính đến chuyện tương lai, hơn nữa trong tương lai đó có mình là đủ để chứng minh cậu thật lòng thật dạ với mối tình này cỡ nào.

Đầu mày cuối mắt chất chứa niềm vui ngọt ngào, Tô Mộ Mộ soạn tin gửi lại.

Tô Mộ Mộ: Không muốn.

Cây Nhỏ Ánh Dương hơi thất vọng: À...

Tô Mộ Mộ: Chị không muốn có hai đứa con trai trong nhà.

Trông thấy tin nhắn đó, cái cây nào đấy lại hào hứng lên, phiến lá nào cũng lắc lư về phía mặt trời.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Ò!

— Hết chương 47 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Hôn Hôn Hôn Được Rồi!

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Đến ngày Lâm Trăn tốt nghiệp, Tô Mộ Mộ còn căng thẳng hơn lúc đi thử vai.

Mới sáng tinh mơ cô đã mở tủ đồ ra bắt đầu chọn quần áo, chọn quần áo xong lại chọn trang sức, phối tổng cộng năm sáu bộ có phong cách khác nhau mặc lên rồi chụp đủ góc để gửi cho Du Từ Từ chọn hộ.

Tô Mộ Mộ: Cậu ấy bộ nào đẹp?

Tô Mộ Mộ: Cả nước hoa nữa, chọn giúp tớ một lọ đi. Freesia có nhạt lắm không? Tớ thấy COCO thì trường thành quá, hay là chọn mùi nào đó ngọt hơn?

Từ Từ YOYO: Wase! Cậu chuẩn bị định đám thế để làm gì?

Tô Mộ Mộ: Đi sự lễ tốt nghiệp của Cây Nhỏ.

Từ Từ YOYO: Sơ mi trắng cổ rộng phối với cái quần jean kia đi, kiểu dáng thoải mái đơn giản, phô được xương quai xanh và đôi chân dài đầy trẻ trung với hơi gợi cảm, tớ nghĩ Cây Nhỏ nhà cậu trông thấy sẽ không thể kìm chế nổi!

Từ Từ YOYO: Nước hoa thì tớ bầu một phiếu cho Fressia hòa với muối biển.

Biết Tô Mộ Mộ định dự lễ tốt nghiệp của Cây Nhỏ, Du Từ Từ còn hào hứng hơn cô.

Từ Từ YOYO: Có cần tớ đặt sẵn một phòng khách sạn gần trường đại học A cho cậu không? Phòng trên tầng cao nhất của khách sạn quốc tế Vân Đình ngắm được cảnh đêm siêu đẹp đấy! Tớ có thể bảo khách sạn ngắt hết tín hiệu mạng trong phòng để chuyện chính không bị ảnh hưởng, hai người có thể làm hết những chuyện nên làm! Moa ha ha!

Tô Mộ Mộ:

Tô Mộ Mộ: Du Từ Từ, mong cậu hãy tìm lại chút tình người để tớ không có lý do kéo cậu vào sổ đen.

Từ Từ YOYO: Ô, chẳng lẽ cậu không muốn hả ~~

Muốn cái móc xì nhà cậu ấy. Tô Mộ Mộ mặt đỏ tai hồng thầm oán.

Sau khi xác định sẽ mặc áo cổ rộng và quần jean, Tô Mộ Mộ hết sức vô tình bỏ Du Từ Từ kêu quang quác cùng với điện thoại vào túi.

Tô Mộ Mộ cầm dây buộc tóc thành đuôi ngựa, đeo thêm một cái khẩu trang, áo trắng quần jean đơn giản phối với đôi giày vải, đeo thêm ba lô trên lưng giả làm sinh viên, thoải mái bước vào đại học A.

Tô Mộ Mộ dám nghênh ngang như thế vì gần đây cô vẫn chưa nổi tiếng đến độ người người chạy tới bao vây, thứ hai là do người thật với người trong TV có sự chênh lệch, hơn nữa cô còn cố tình thay đổi phong cách khác hoàn toàn với dáng vẻ bình thường và đeo thêm khẩu trang nữa nên đoán chừng có là fan cũng chẳng nhận ra nổi.

Trường đại học A rất lớn, tuy Lâm Trăn đã gửi vị trí sang cho Tô Mộ Mộ nhưng với bộ não chẳng phân biệt được đông tay nam bắc kia thì cô quanh đi quẩn lại cuối cùng vẫn lạc đường.

Tô Mộ Mộ ngưng ngưng sờ mũi, đúng lúc Lâm Trần gọi đến.

“Chị gái nhỏ, bây giờ chị đi tới đâu rồi?”

“Ặc.....”

Nghe Tô Mộ Mộ ấp úng, hình ảnh chẳng biết đâu là đông nam tây bắc trong chương trình lại hiện lên trong đầu cậu, Lâm Trần lập tức hiểu ra, giọng cậu mang theo nụ cười nhàn nhạt: “Chị lạc đường rồi hả?”

Tuy Tô Mộ Mộ không muốn thừa nhận nhưng buổi lễ sắp bắt đầu rồi nên cô không thể dằn dà thêm nữa, đành phải bất chấp nói: “Ừ.”

“Bây giờ chị đang ở đâu?”

Tô Mộ Mộ ngẩng đầu lên nhìn, hai chữ cực to đập vào mắt cô.

“Căn tin.”

“Hình tròn hay ở trên lầu 2?”

“Lầu 2.”

“Được, chị chờ em một lát.”

“Hay là...” Tô Mộ Mộ cúi đầu đá cục đá dưới chân, ngưng ngưng nói: “Em nói chị biết đường qua đó đi, đỡ phải tốn thời gian.”

Lâm Trần cười khê: “Thôi cứ để em đi đón chị gái nhỏ cho, đỡ phải lạc mất chị ở nơi nào đó.”

Cách nói năng đấy khiến mặt Tô Mộ Mộ nóng nóng, cô ngưng ngưng ừ đáp lời.

Kết thúc cuộc gọi, Tô Mộ Mộ ngoan ngoãn đứng đó chờ.

Vì vóc dáng cao gầy duyên dáng uyển chuyển nên dù cô có dùng khẩu trang che đi nửa mặt thì cũng không giấu nổi vẻ xinh đẹp toát ra trên vầng trán kia.

Tô Mộ Mộ xinh đẹp cực kì bắt mắt trong đại học A chứa phần lớn sinh viên nam, sau khi phát hiện ra ánh mắt đến từ lớp sinh viên, cô hơi lo sẽ bị người ta nhận ra nên cúi đầu nghịch điện thoại.

“Bạn học ơi, cho... Cho hỏi bạn học ngành nào vậy?”

Giọng nam xa lạ vang lên phía trước, cô ngẩng đầu lên, bắt gặp một chàng trai cao ráo đang xấu hổ cố gắng đến gần mình.

Cách đó không xa có ba chàng trai đang châu đầu ghé tai nói chuyện, có thể thấy bọn họ đang quan sát tình huống bên này.

Tô Mộ Mộ lập tức hiểu ra, cô vào khuôn viên trường đại học dạo một vòng lại gặp được đào hoa rồi.

Nhưng đối với cô bây giờ mà nói thì hoa gì cũng chỉ là mây bay, vì tim cô đã bị Cây Nhỏ lấp đầy rồi.

Tô Mộ Mộ cười nói: “Tôi không phải là sinh viên trường các bạn, hơn nữa tôi.....”

Đã có bạn trai rồi.

Tô Mộ Mộ còn chưa nói xong thì giọng nói chua loét của Lâm Trần đã vang lên từ phía sau.

“Bạn này, cơm thì ăn bậy được chứ chuyện thì không bắt bậy được đâu nha.”

Tô Mộ Mộ cảm nhận được một cánh tay mạnh mẽ nhẹ nhàng ôm lấy vai cô ôm vào lòng, giọng điệu lẩn lút cùng với cách ôm đầy ham muốn

chiếm giữ.

Cậu chàng kia trông thấy vẻ mặt khó chịu của Tô Mộ Mộ rồi lại nhìn sang Tô Mộ Mộ đang ngạc nhiên nhưng lại đầy ngọt ngào, đáy lòng cậu như gương sáng, ừ ừ nói tiếng xin lỗi rồi quay đầu kéo đám bạn của mình vội vã bỏ đi.

Tô Mộ Mộ nhìn ba chàng trai kia vỗ vai người vừa đứng ở chỗ mình, có vẻ như đang an ủi cậu, vài giây sau bốn người lại cười ha hả, sung sướng vui vẻ đi mất.

Nhìn khung cảnh đầy sức sống và tinh thần ấy, Tô Mộ Mộ không kìm nổi lòng mình than thở, tuổi trẻ thật tốt.

“Chị gái nhỏ, chị vẫn còn nhìn nữa hả.”

Tâm mắt cô lập tức bị dáng người cao cao của Lâm Trăn cản trở, chỉ cần hơi ngược mắt lên là thấy được vẻ khó ở trên mặt cậu.

“Cây Nhỏ à...” Tô Mộ Mộ gọi ra cái tên thân mật giữa hai người, nhưng vẻ mặt và giọng nói lại lộ ra vẻ nghiêm túc.

Lâm Trăn nghe xong lập tức căng thẳng dựng hết lá cây lên.

Tô Mộ Mộ chợt bật cười, dịu dàng nói: “Hôm nay em đẹp trai lắm.”

Lá cây của Lâm Trăn sáng bừng lên, chiếc nào cũng bừng bừng sức sống có thể lập tức leo lên sân khấu, nếu phía sau có mở thêm nhạc thì đoán chắc đó là khúc nhạc đầy hứng khởi khuấy động lòng người.

Ánh mắt nhiệt tình ấy dán trên người Tô Mộ Mộ không chút nào che giấu, trừ vui sướng ra chính là vẻ ngạc nhiên.

Tô Mộ Mộ phát hiện ra ánh mắt cậu thay đổi, vì yêu cầu khi lên sóng chương trình nên lâu rồi cô không ăn mặc theo phong cách nữ tính thế này

nên cũng không dám chắc thế này có OK không.

Tô Mộ Mộc hơi thấp thỏm hỏi: “Sao thế?”

“Không... Không có gì, chỉ là em thấy hôm nay chị ăn mặc rất khác ngày thường.”

“Ừm...” Tô Mộ Mộc bị Lâm Trăn nhìn chăm chăm hơi ngượng: “Em thấy có đẹp không?”

Lâm Trăn không hề keo kiệt khen nức nở: “Đẹp lắm lắm luôn!”

Cậu thấy hôm nay Tô Mộ Mộc như đang phát sáng khiến cậu không kịp ngấm, không muốn dời mắt đi một phút giây nào.

Được Lâm Trăn khen, Tô Mộ Mộc mở cờ trong bụng nhưng vẫn giữ vẻ ngoài bình tĩnh, cô chột tay Lâm Trăn: “Được rồi, chúng ta đến nơi tổ chức lễ tốt nghiệp đi.”

“Dạ được.”

Hai người sóng vai đi trong sân trường, nắng hè xuyên qua kẽ lá chiếu xuống mặt đất những đốm sáng loang lổ rồi lại ánh lên người Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn.

Hai người họ đi rất gần nhưng vẫn giữ một khoảng cách nhất định ở nơi công cộng.

Thình thoảng Lâm Trăn lại nương theo động tác đang đưa khi đi đường chạm vào tay Tô Mộ Mộc.

Tô Mộ Mộc nghiêng đầu nhìn cậu, cô biết Lâm Trăn muốn nắm tay mình nhưng lại không làm thế, đó chính là sự kìm nén và tình cảm không cách nào giấu đi của Lâm Trăn.

Lâm Trăn cười nói: “Em cứ tưởng chị sẽ đội mũ lưỡi trai, đeo khẩu trang, che kín mít bước vào đây.”

“Xì.” Tô Mộ Mộc buồn cười: “Em nghĩ gì đấy, giữa trưa hè mà làm thế thì càng hấp dẫn ánh mắt người ta đấy, như chị bây giờ mới không làm cho ai nhận ra này.”

Tô Mộ Mộc chọn khẩu trang rất có tâm, không phải loại đang thịnh hành mà là loại khẩu trang chống bụi dùng hằng ngày khiến cô chẳng mấy nổi trội khi đứng giữa đám đông.

“Cũng đúng.” Thật ra Lâm Trăn hoàn toàn chẳng nghe được Tô Mộ Mộc đang nói gì, cậu chỉ biết niềm vui sướng khi được dạo trong sân trường cùng Tô Mộ Mộc khiến đầu óc cậu không đủ dung lượng, mong là lát nữa lên phát biểu không xảy ra sự cố gì.

Lễ tốt nghiệp của đại học A được tổ chức trên bãi cỏ trước thư viện, mấy ngàn sinh viên sắp tốt nghiệp đứng đầy khắp sân.

Lâm Trăn là sinh viên xuất sắc đại diện cho ngành công nghệ thông tin lên sân khấu phát biểu, được mọi người quan sát, trong số những ánh mắt đang nhìn chăm chăm kia có cả Tô Mộ Mộc.

Tuy Lâm Trăn đứng trên sân khấu luôn lướt tầm mắt bao quát khắp nơi nhưng luôn vô tình dừng lại ở bóng hình Tô Mộ Mộc, khi ánh mắt hai người chạm vào nhau, ý cười ngọt ngào nơi đáy mắt lại được dịp nở rộ.

Sau khi xuống sân khấu, Lâm Trăn tán gẫu với mấy cậu bạn học và thầy cô vài câu rồi đi thẳng đến chỗ Tô Mộ Mộc.

“Chị gái nhỏ, ban nãy em phát biểu có ổn không?”

Ánh mắt chờ mong như đứa trẻ chờ được khen thưởng.

Tô Mộ Mộ hé môi, nhưng giọng nói của cô đã bị tiếng hoan hô từng bừng lấn át.

Đám người mới tốt nghiệp ném chiếc nón cử nhân của mình lên trời, mặt tươi như hoa vừa tưới ôm bạn bè và bạn học đứng bên cạnh, cả Tô Mộ Mộ cũng bị cuốn theo, đắm chìm trong bầu không khí vui vẻ ấy.

Tô Mộ Mộ nhìn Lâm Trăn, tuy lời khen của cô đã bị tiếng ồn át đi nhưng những gì muốn nói đều nằm trong ánh mắt này, cô nghĩ cậu sẽ hiểu thôi.

Song, cô trông thấy ánh mắt Lâm Trăn ngày càng nóng bỏng hết như mặt trời giữa trưa tháng sáu.

Lâm Trăn cởi nón cử nhân xuống che bên sườn mặt cô, tay kia cởi chiếc khẩu trang xuống, có thể cảm nhận được đầu ngón tay ấy như ngọn lửa lướt qua mặt mình.

Ngón tay thon dài lướt ngang vành tai, dịu dàng luồn vào những sợi tóc mềm mại đỡ lấy ót sau đầu.

Trong đôi mắt ngập nước sáng ngời kia chính là hình ảnh phản chiếu gương mặt anh tuấn của Lâm Trăn, ngày một gần.

Tô Mộ Mộ trông thấy tia sáng nóng rực và sáng ngời trong con người tối đen của Lâm Trăn, hơi thở ấm áp khẽ in lên môi cô.

Hàng mi khẽ run, đôi tay không thể kìm nén nổi nắm lấy áo cậu, tất cả cơ quan cảm giác đều bị Lâm Trăn nắm giữ, đầu óc trống rỗng.

Hơi thở của Lâm Trăn len lỏi từ nơi cánh môi quấn quít vào tim cô, lấp đầy mọi thứ.

Rõ ràng xung quanh ồn ào là thế nhưng khoảnh khắc đó, dường như cả thế giới đang chìm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng tim cô đập dứt phanh.

~~~~~

Đêm ngày ngày tốt nghiệp, Lâm Trần bất ngờ mở livestream.

【A a a Thụ Ca cuối cùng anh cũng livestream rồi a a a bọn em muốn giết anh】

【Em cứ tưởng là anh sẽ không livestream trước trận đấu Ngôi Sao luôn chứ】

“Đúng là không định live nhưng hôm nay lại rất muốn live.” Điều bộ rất bình thường nhưng lại tản mát hơi thở khoe khoang.

Có mấy fan thông minh GET rất nhanh.

【Do hôm nay anh tốt nghiệp hả? Em nhớ hôm nay đại học A tổ chức lễ tốt nghiệp】

“Các bạn nói sao thì là thế.” Lâm Trần hí hửng kéo camera nhắm thẳng vào bàn phím, chuột và tai nghe.

Đây là quà Tô Mộ Mộc tặng cậu, tất nhiên rồi, với Lâm Trần hôm nay mà nói thì thật ra món quà tốt nhất cậu đã được nhận trong buổi lễ rồi, đủ để cậu sung sướng một khoảng thời gian.

【???

【Chuột mới, bàn phím mới, tai nghe mới nên mở livestream? Không hiểu nổi suy nghĩ của đám thẳng nam mấy anh】

【Ha ha ha ha mẹ tôi ơi, hình như tôi hiểu rồi, nút ESC được đổi thành hình cái chảo trong PUBG, hà hà hà, mấy người hiểu mà】

Mấy tiếng sau, Tô Mộ Mộ khó hiểu phát hiện ra tên mình với cái chào nhảy lên hot search.

Tô Mộ Mộ: “.....”

Cô cúi đầu xuống chột chiếc nón cử nhân như thế đó chính là đầu Lâm Trăn.

Cười khinh mắng, em có bị ngốc không thế.

— Hết chương 48 —

Màn kịch ngắn

Thụ Ca:Hôn được rồi!!

Mộ Mộ:Tên ngốc.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Hình Quảng Cáo Giải Đấu Ngôi Sao

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ nghĩ nghĩ, tốt nhất là báo lại quan Quan Hi biết chuyển đi hôm nay và đoạn nhạc đệm nho nhỏ trong buổi lễ tốt nghiệp, đỡ phải khiến công ty không kịp trở khi nhỡ đâu cô lại bị bôi nhọ.

Không ngờ Quan Hi nhận được tin xong vẫn rất bình tĩnh, nhanh chóng ném ra hằng hà sa số các loại thông báo từ nắm tay đến ôm rồi là hôn, hoàn chỉnh.

Quan Hi: Khi cô bảo mình muốn đến lễ tốt nghiệp của bạn trai nhỏ thì anh đã bảo bộ phận truyền thông chuẩn bị hết rồi, chờ đến lúc hai người nhỡ may bị chụp trúng là chọn thời điểm thích hợp đăng lên ngay.

Quan Hi: Thanh niên ấy mà, cảm xúc dâng trào, không thể khống chế được tâm trạng, bình thường thôi.

Tô Mộ Mộ bỗng thấy nên tặng cho anh Quan Hi căn cù chuyên nghiệp và có khả năng tiên đoán đây một cái cúp thưởng.

Quan Hi: À, phải rồi, nói chuyện chính. Thứ 4 tuần sau đi chụp ảnh quảng cáo cho Giải đấu Ngôi Sao tháng 7 tới nhá.

Quan Hi: Anh đã gửi danh sách khách mời tham gia cho cô rồi, cô xem trước đi.

Quan Hi: Gửi cho anh một phương tiện liên lạc với bạn trai nhỏ nhà cô nữa.

Tô Mộ Mộc: **【Khiếp sợ.jpg】** Không ngờ công ty lòng dạ hiểm độc lại bắt đôi yêu nhau bán mạng cho mình thế đấy.

Đây là thời điểm Lâm Trăn vừa mới tốt nghiệp, Quan Hi lại hỏi thông tin liên lạc của cậu khiến Tô Mộ Mộc tưởng anh chàng quản lý này chấm trúng gương mặt anh tuần kia, muốn kéo cậu vào giới giải trí.

Quan Hi: Cô tỉnh lại đi. Quản lý cô tôi đã mệt tim lắm rồi, không muốn ôm cả hai kẻ độc miệng vào người đâu.

Tô Mộ Mộc bối rối một kịch bản máu cún: Đừng nói là anh uy hiếp bắt bọn em chia tay nha?

Quan Hi: .....

Quan Hi ôm tim: Anh nói cho cố biết nhé, trong tay anh có hàng tá chuyện xấu của cô nhé, đừng có ép anh để một ngày nào đó anh phải nổi điên công bố ra hết nhé.

Tô Mộ Mộc: Anh Quan tha em!!

Dù ở đó hò hét với Quan Hi nhưng Tô Mộ Mộc vẫn ngoan ngoãn gửi phương tiện liên lạc của Lâm Trăn qua.

Quan Hi: Công ty giữ mồm giữ miệng chuyện công ty bôi nhọ cô lần trước ghê lắm, giữ chặt tới nỗi tôi muốn phát tiền thưởng cho họ luôn! Nên chúng ta cần dùng chút mảnh khoe đặc biệt để tìm ra kẻ đứng phía sau, hẳn là bạn trai nhỏ nhà cô có thể đóng góp vài ý kiến về kỹ thuật đấy.

Vài giây sau, Quan Hi nhận được N tin nhắn từ Tô Mộ Mộc, cái nào cũng khen Lâm Trăn tài giỏi bao nhiêu.

Anh bắt đặc dĩ lắc đầu, quả là yêu đương khiến con người ta mù quáng.

Sau khi tán gẫu với Quan Hi, Tô Mộ Mộc nhìn danh sách thi đấu, tổng cộng có 56 khách mời tham gia và trong đó 8 người ngẫu nhiên.

Ngẫu nhiên đó chính là những người chơi may mắn nhận được phần thưởng qua Weibo chính thức của công ty hay một con đường nào đó, cùng với những người chơi có thứ hạng cao trên bảng điểm, còn 48 khách mời còn lại có nghệ sĩ, streamer và tuyển thủ chuyên nghiệp. Trong đó có khá nhiều cái tên quen mắt.

Tô Mộ Mộc buộc phải than thở là Chim Cánh Cụt ba ba quá ư là lăm tiền nhiều của và quan hệ rộng.

Vì phải chụp rất nhiều khách mời nên ảnh quảng cáo được chia thành mấy ngày chụp, đến sáng hôm Tô Mộ Mộc có lịch chụp hình, cô đến studio sớm hơn giờ hẹn 10 phút. Vừa vào đến phòng chụp cô đã gặp được người quen.

Bây giờ người đang chụp hình chính là Đường Tiểu Kiều và Cam Phi Đình, mặt hai người được hóa trang thành người bị thương, cánh tay quấn băng vải nhuộm máu, trên tay cầm hai loại vũ khí khác nhau giơ lên, lắc hông tạo dáng đi về phía trước.

“Tôi không cần cái POSE gượng gạo đấy, hai người có thể thả lỏng cơ thể mình ra để tay chân được thoải mái hơn không?”

“Tôi muốn thấy vẻ kiêu ngạo trong mắt hai người chứ không phải là ý muốn giết người!”

“Rốt cuộc hai người có biết chụp không?”

Câu hỏi dồn dập khiến cho sắc mặt Đường Tiểu Kiều và Cam Phi Đình hơi lúng túng.

Nghe được cách tấn công liên hoàn quan thuộc, Tô Mộ Mộ liếc mắt sang, ánh nhìn dừng lại trên người nhiếp ảnh gia.

Quả nhiên là người đó.

Lucky Lưu, nhiếp ảnh gia nổi tiếng trong nước, có thể nắm bắt được rất nhiều phong cách và chủ đề ảnh chụp khác nhau. Trái ngược với tài năng đó chính là tính tình của anh ta, có thể nói là rất hung dữ.

Lúc chụp hình cực kì nghiêm khắc và tập trung, không đạt yêu cầu anh ta đưa ra thì có thể người mẫu sẽ bị mắng khóc nước nỡ.

Ngày trước khi đi chụp bìa tạp chí Tô Mộ Mộ có vài cơ hội hợp tác với Lucky Lưu, đến nay cô vẫn còn sợ hãi!

Nhưng nghe người trong giới nói gần đây tính tình của Lucky Lưu đỡ hơn lúc trước nhiều rồi, bây giờ tận mắt thấy thì đúng là thế thật.

Với tác phong của anh ta trước kia thì chắc là đã mắng thẳng là ‘Đầu cô làm bằng gỗ hả? Cứng đờ ra đó, chẳng có tí đẹp để nào!’ ‘Không biết POSE thì gom đồ cút! Đừng để lãng phí tiền của và thời gian của người khác!’.

“Hai người nghỉ ngơi một lát để tìm cảm giác đi.”

Lucky Lưu vung tay lên, dứt lời, anh ta cúi đầu xuống nghiêm túc xem lại những bức ảnh vừa chụp.

Chỉ trong vài phút tạm dừng ấy, Đường Tiểu Kiều đã trông thấy Tô Mộ Mộ vừa bước vào. Cô bé mừng rỡ đi tới, nói khê: “Chị Mộ Mộ ơi, nhiếp ảnh gia này hung dữ quá à.”

Tô Mộ Mộ vỗ vai Đường Tiểu Kiều an ủi: “Trước kia Lucky Lưu theo đạo bùng nổ, bây giờ đã chuyển hướng sang tu Phật rồi đấy.”

Đường Tiểu Kiều tròn mắt nhìn cô: “.....”

Tu Phật kiểu đó hả?

“Chị Mộ Mộ.” Cam Phi Đình cũng chủ động đến chào hỏi, mặt mũi tươi cười: “Chị cũng đến sớm à, ài, lúc nãy em với Đường Đường bị nhiếp ảnh mắng sắp khóc luôn.”

“Thật ra chụp hình có rất nhiều kỹ xảo.....” Tô Mộ Mộ đang định chia sẻ chút kinh nghiệm của mình thì đã bị Lucky Lưu phát hiện ra rồi.

Anh ta quay sang: “Tô Mộ Mộ?”

Tô Mộ Mộ thoải mái đáp: “Chào thầy Lưu.”

“Cô tới đúng lúc lắm.” Lucky Lưu nhìn cô như nhìn vị cứu tinh: “Lại đây tạo dáng hộ tôi mấy tấm đi, mấy cô nàng đó không chuyên nghiệp tí nào cả.”

Tô Mộ Mộ nhìn Cam Phi Đình và Đường Tiểu Kiều bị Lucky Lưu chê ỉ chê ôi. Đường Tiểu Kiều chán nản cụp vai, vẻ mặt không phục nhưng lại không dám phản bác. Còn Cam Phi Đình vẫn giữ vẻ bình thản, thoải mái mỉm cười như không.

Thật ra chuyện này không thể trách hai người họ, nếu ai cũng có thể tạo được một dáng hết sức OK trước ống kính thì có người mẫu chuyên nghiệp cũng như không.

Dù Lucky Lưu chỉ thuận miệng trách móc vậy thôi nhưng những lời vô tâm ấy đã vô tình chọc một dao vào mối quan hệ kỳ dị giữa Cam Phi Đình và Tô Mộ Mộ.

Cam Phi Đình nhìn Tô Mộ Mộ cười hiền: “Bọn em không chuyên nghiệp lắm, phiền chị Mộ Mộ hướng dẫn thêm.”

Đường Tiểu Kiều hơi lo lắng nhắc nhở: “Chị cẩn thận nhé, đừng để anh ta chửi nha.”

Chụp ảnh chính là thế mạnh của Tô Mộ Mộ, cô không từ chối yêu cầu của Lucky Lưu, nhắc chân bước tới đứng dưới ánh đèn.

Khi ống kính nhắm về phía mình, Tô Mộ Mộ lập tức hóa thân thành một người khác. Tuy không có đạo cụ nhưng tay phải cô vẫn tạo thế cầm vũ khí, cằm nhỏ hơi ngước lên, lộ ra ánh mắt kiêu căng, tự tin bước ra khỏi bom đạn mịt mù như nữ vương giành được thắng lợi cuối cùng mặc kệ ánh lửa ngập trời phía sau.

Tuy Cam Phi Đình và Đường Tiểu Kiều cũng làm cùng động tác đấy nhưng khí thế và ánh mắt của Tô Mộ Mộ tốt hơn nhiều, thậm chí cô còn chẳng cần đến đạo cụ và hóa trang để thể hiện ra cảm giác mà Lucky Lưu muốn.

Sau khi giữ tạo hình vài giây, Tô Mộ Mộ ngừng POSE, tầm mắt lơ đãng lướt quanh và đúng lúc dừng lại trên người Lâm Trăn chẳng biết đã đến studio tự lúc nào.

Lâm Trăn đang đứng bên cạnh cửa cười vui vẻ nhìn về phía này.

Khi hai ánh mắt chạm nhau, Lâm Trăn nháy mắt rồi làm ra vẻ ngã xuống đất vì bị súng của Tô Mộ Mộ bắn trúng.

Tô Mộ Mộ bị hành động đó chọc cười.

Những người khác vẫn chưa phát hiện ra màn trao đổi ánh mắt của Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn, cô cũng nhanh chóng chuyển sự chú ý về công việc.

“Nice! Vậy đấy.” Lucky Lưu liếc sang Đường Tiểu Kiều và Cam Phi Đình: “Hiểu chưa? Khác biệt lớn nhất của các cô chính là ánh mắt.”

Đường Tiểu Kiều lại càng nhụt chí, bảo một cô gái có giọng nói ngọt ngào đi theo phong cách này là chuyện khó còn hơn khó, nhưng dường như mình đã tìm được cảm giác.

Cam Phi Đình nghiêm túc nhìn chăm chăm Tô Mộ Mộ thật lâu, cười nói: “Hiểu rồi, cảm ơn thầy Lưu và chị Mộ Mộ đã hướng dẫn.”

“Thoải mái lên là ổn thôi.” Lúc đi ngang qua Cam Phi Đình và Đường Tiểu Kiều, Tô Mộ Mộ vỗ vai hai người.

Đường Tiểu Kiều thì không sao nhưng Tô Mộ Mộ lại phát hiện ra Cam Phi Đình run run khiến cô khá là kinh ngạc, đừng nói là bị nhiếp ảnh gia dọa tới nỗi này đấy?

Cam Phi Đình trông như giật mình bởi cái vỗ vai của Tô Mộ Mộ, cô nàng xấu hổ giải thích với Tô Mộ Mộ đang ngạc nhiên: “Lần đầu gặp được một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp thế này nên em hơi căng thẳng.”

Tô Mộ Mộ cười thấu hiểu, nói với Lucky Lưu: “Thầy Lưu ơi, thầy đừng dọa hai cô bé nhé.”

Đoán chừng khá là hài lòng với phần làm mẫu của Tô Mộ Mộ nên hiếm khi thấy Lucky Lưu nói đùa được một lần: “Bây giờ tôi tu Phật.”

“.....”

Tô Mộ Mộ biết mấy lời cười cợt của mình ban nãy đã bị anh ta nghe thấy.

Một lát sau, Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn vừa đến bị người trang điểm kéo vào hóa trang, tranh thủ lúc phòng trang điểm không có người, Lâm

Trần lớn gan kéo tay Tô Mộ Mộ ngồi bên cạnh.

Trước gương trang điểm, hai người ngồi song song, tay nắm tay.

Cực kì ngây ngô nhưng rất ngọt.

Tô Mộ Mộ không từ chối Lâm Trần, sau khi chắc chắn phòng trang điểm không có người thì để mặc cho cậu kéo.

“Ban nãy chị gái nhỏ nhỏ mẫu nhìn như một mình chị có thể giết 98 người ấy.”

Tô Mộ Mộ khó hiểu hỏi: “Sao không phải là 99 người?”

Số người cao nhất trong một trận đấu của PUBG là 100 người, trừ cô ra thì phải còn 99 người mới đúng.

“Đương nhiên còn em nữa, chị gái nhỏ không nỡ giết em chứ sao.” Lâm Trần mặt dày áp mặt mình lại gần, tự đề cử: “Chị thấy sao? Em vừa trẻ trung vừa đẹp trai, hay là bắt về làm chồng sắp cưới đi.”

Tô Mộ Mộ chọt hai má cậu, dở khóc dở cười nói: “Để chị sờ xem có phải vỏ cây lại dày thêm mấy lớp rồi không.”

Khi ngón tay cô chạm vào má, đáy mắt Lâm Trần lóe lên vẻ gian xảo. Cậu nghiêng đầu khẽ hôn đầu ngón tay kia, cười hì hì nói: “Chắc là dày cỡ tường thành đấy.”

Nụ hôn như luồng điện nổ tung trên đầu ngón tay Tô Mộ Mộ, vừa tê vừa dại.

Đúng lúc đó, thợ trang điểm quay trở lại Lâm Trần mới chịu ngoan ngoãn ngồi về vị trí.

Thợ trang điểm vừa đi tới vừa nói: “Trời đất phù hộ, cuối cùng cũng tìm được cây cọ yêu quý rồi.”

Mỗi một thợ trang điểm đều có những đồ dùng riêng của mình, ban này cô nàng ra ngoài để tìm cọ.

“Ế? Chị Mộ Mộ, ban này em có đánh má hồng có chị hả? Sao lại hồng thế này?” Thợ trang điểm buồn bực.

“Không, không có...” Tô Mộ Mộ vừa xấu hổ vừa tức giận.

Độ nóng ẩm ướt vẫn còn in đậm trên đầu ngón tay bị hôn khiến lòng Tô Mộ Mộ mềm nhũn.

Vì ở giữa có thợ trang điểm nên Tô Mộ Mộ chỉ có thể nhìn thấy tên đầu đỏ đang liếc mắt đưa tình qua tấm gương, cô trừng mắt liếc cậu.

Chẳng những không biết tự kiểm điểm mà tên đầu đỏ kia còn cười vui vẻ hơn.

Hai người trang điểm xong vẫn còn một chút thời gian rồi, thế là cô bàn dạy cho cậu ít kỹ xảo POSE.

Lâm Trần học hỏi rất nhanh nên hình riêng của hai người được chụp xong rất nhanh.

Tô Mộ Mộ chụp tốt không có gì lạ nhưng Lâm Trần cũng làm rất tuyệt vời nên Lucky Lưu khen cậu một câu, còn hỏi có phải cậu có kinh nghiệm rồi không.

Lâm Trần không hề khiêm tốn, đặc ý nói: “Chắc là do người nhà dạy bảo tốt.”

Người ngoài nghe được những lời ấy chỉ tưởng là nhà cậu có cha mẹ hay anh chị em gì đó làm người mẫu, chỉ có Tô Mộ Mộ hiểu được ý nghĩa

thật sự của nó.”

Tô Mộ Mộc: “.....”

Đường Tiểu Kiều phát hiện ra ánh mắt khác thường của Lâm Trăn và Tô Mộ Mộc bèn nở nụ cười vui vẻ trông hết như bà mẹ già.

Còn Cam Phỉ Đình, những lúc không có ai thì mày cô ta nhú chặt, dường như đã nhìn thấu điều gì đó giữa hai người.

Bị cái là ảnh chụp riêng của Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn được chụp rất thuận lợi nhưng khi chụp chung lại xảy ra chút vấn đề.

— Hết chương 49 —

Tác giả làm nhảm

Chỉ cần phá được rào cản đầu tiên là Thụ Ca bắt đầu táo bạo lên ngay!
(Tác giả và Đường Tiểu Kiều cùng nhau vui mừng)

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Chị Muốn Ngủ Với Em Phải Không

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

“Không đúng, không đúng! Sao hai người lại làm chẳng ra đâu vào đâu thế này?” Lucky Lưu nổi cáu buông máy chụp ảnh xuống, tức giận hất tay: “Ban này lúc chụp riêng còn OK lắm mà, bây giờ chụp chung hai người lại giờ trò gì đấy?”

Game ba ba đã nói rõ, trừ hình chụp cá nhân còn phải chụp thêm những bộ ảnh chung, chẳng hạn như tập thể đội tuyển, bộ đôi người đẹp streamer—— Chính là bộ ảnh Đường Tiểu Kiều và Cam Phỉ Đình vừa chụp. Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn chụp chung cũng là yêu cầu của game ba ba.

Nhưng Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn chụp liền mấy tấm POSE giăng co, POSE khiêu khích nhưng tấm nào cảm giác ngọt ngào cũng lan tràn khắp nơi.

“Tôi bảo hai người làm đối thủ, OK? Đó là kiểu ánh mắt thể hiện được ham muốn giết chết đối phương, OK?” Lucky Lưu tức giận vỗ tay bôm bốp: “Chứ tôi có bảo hai người yêu đương đâu!”

“Nhất là cậu, cậu dùng ánh mắt gì thế, trông như sắp vào động phòng tới nơi ấy. Cậu chơi trò gì vậy.” Lucky Lưu nhấn mạnh phê bình Lâm Trăn.

Tô Mộ Mộ: “.....”

Lâm Trăn: “.....”

Hai người đang yêu đương chột dạ nhìn nhau, sau đó không biết nghĩ gì mà cả hai cùng tâm linh tương thông bật cười.

Phát hiện ra hành động nhỏ của bọn họ, Đường Tiểu Kiều gần như đã đoán được tất cả cũng cười theo.

Chỉ có Lucky Lưu là khó hiểu: “Hai người cười cái gì?”

“Nghiêm túc lại đi.” Anh ta bực bội nói.

“Có lẽ do lần đầu chụp chung với người khác nên Thụ Ca chưa quen thôi. Thầy Lưu đừng giận, dù sao bọn em cũng không phải người chuyên nghiệp, thầy rộng lòng tha thứ cho bọn em đi.” Cam Phỉ Đình chen miệng nói giúp.

Mặc dù Cam Phỉ Đình và Đường Tiểu Kiều POSE không mấy chuyên nghiệp nhưng thái độ của hai người rất tốt nên Lucky Lưu khá hài lòng, chụp xong một bộ ảnh thì quan hệ của ba người đã thân thiết hơn nên cô ta mới dám chen miệng vào.

Vừa nghe đến hai chữ chuyên nghiệp là Lucky Lưu lại nổi giận, nòng súng nhắm ngay Lâm Trăn: “Cậu ta không chuyên nghiệp vậy cô thì sao?”

Tô Mộ Mộc lập tức liếc sang Cam Phỉ Đình, ánh mắt đó đầy ẩn ý.

Lăn lộn trong làng giải trí đã lâu, Tô Mộ Mộc từng gặp được nhiều lão làng đã nhận ra lời bông Cam Phỉ Đình nói có kim, nghe thì như giảng hòa nhưng sự thật là chĩa mũi nhọn về phía cô.

Đường nhiên cô cũng mong là mình nghĩ quá nhiều, dù sao ấn tượng của cô với Cam Phỉ Đình cũng không tệ lắm.

Tô Mộ Mộc thẳng thắn thành thật xin lỗi Lucky Lưu: “Ngại quá, đó là lỗi của em, lần này bọn em sẽ chú ý.”

Là một nghệ sĩ từng làm người mẫu tạp chí chuyên nghiệp, đúng là Tô Mộ Mộ đã làm sai, cô không nên mang tình cảm cá nhân vào quá trình chụp ảnh.

Thấy cô chân thành như thế, Lucky Lưu đành phải hất tay: “Làm lại.”

Lucky Lưu vừa dứt lời thì Tô Mộ Mộ cũng sụp mắt xuống, lúc ngược lên lại thì tất cả những cảm xúc nhộn nhạo kia đã được giấu đi, nghiêm túc như thể vừa biến thành gương mặt khác.

Về phần Lâm Trăn, lúc này thấy Tô Mộ Mộ phải xin lỗi Lucky Lưu khiến cậu thấy áy náy nên cũng lôi thái độ nghiêm chỉnh ra, mặt mũi hung dữ đen thui suốt cả quá trình chụp.

Một lát sau, hai người đã hoàn thành bộ ảnh game ba ba yêu cầu.

Lần chụp thứ hai khiến Lucky Lưu cực kì hài lòng.

Dần dà, khách mời đến studio chụp hình ngày một nhiều, ở đây không chỉ tập trung các streamer khác mà còn có sự góp mặt của những nghệ sĩ tiếng tăm.

Đường Tiểu Kiều tán gẫu với vài streamer xong bèn đi tới, hỏi thăm: “Chị Mộ Mộ, Thụ Ca, em có mấy người bạn muốn chụp chung với Thụ Ca, được không ạ?”

Streamer muốn chụp chung có cả nam lẫn nữ nên Đường Tiểu Kiều nói xong bèn chờ mong nhìn sang Tô Mộ Mộ.

Lâm Trăn không đồng ý ngay mà cũng nhìn sang Tô Mộ Mộ.

“.....” Tô Mộ Mộ dờ khóc dờ cười nói: “Hai người nhìn chị làm gì.”

Lâm Trăn nói nhỏ: “Chị gái nhỏ, cho em cái mệnh lệnh đi.”

“Chị nào có keo kiệt thế.” Tô Mộ Mộ cười vỗ tay Lâm Trăn.

Chợt, cô nhận ra hành động vừa rồi quá thân thiết bèn hắng giọng, ngượng ngùng nhìn Đường Tiểu Kiều.

Đường Tiểu Kiều rất biết điều dời mắt sang hướng khác, vờ như nãy giờ em chưa thấy gì hết, không biết gì hết trơn.

Lâm Trăn mang theo ‘lệnh’ của Tô Mộ Mộ đi cùng Đường Tiểu Kiều, Cam Phi Đình đứng bên cạnh thấy thế bèn kết thúc cuộc nói chuyện với nhân viên, đi tới chào hỏi Tô Mộ Mộ.

“Chị Mộ Mộ.” Cam Phi Đình gọi cô rồi bắt đầu than ngắn thở dài: “Chụp ảnh khó quá trời luôn, nếu lúc này không có chị làm mẫu thì chắc em với Đường Đường sẽ không làm được mất, chị giỏi thật đấy.”

“Kỹ năng có được do tập trung nghiên cứu và khéo tay hay làm thôi.” Tô Mộ Mộ cười khẽ, nói: “Chụp nhiều thì cô cũng làm được.”

“Chụp bình thường thì em có cố gắng được chứ gặp phải người chuyên nghiệp như thầy Lưu thì chết mất.” Cam Phi Đình nhìn theo hướng Lâm Trăn và Đường Tiểu Kiều, hóng hớt hỏi: “Đám Thụ Ca đi đâu thế chị?”

“Đường Đường có mấy người bạn muốn chụp chung với Lâm Trăn.”

Cam Phi Đình búi ngùi nói: “Thụ Ca được săn đón ghê, từ khi lộ mặt ra là fan nữ tăng chóng mặt, cả nữ streamer cũng thành fan, thường hay nhắc tới Thụ Ca trên livestream lắm.”

Nghe cô ta nói xong, vẻ mặt Tô Mộ Mộ hết sức bình thản.

“Tuy là Thụ Ca tốt nghiệp rồi nhưng em đoán là lúc đi học có rất nhiều đàn em thích anh ấy.” Cam Phi Đình kể ra những ưu điểm của Lâm

Trần: “Đẹp trai này, học giỏi này, chơi game cũng tốt, nếu được quen với một chàng trai như thế thì đúng là quá lời!”

“Theo em thì cô gái nào quen cậu ấy cũng có thể vui vẻ hưởng thụ, có thể thỏa mãn được ham muốn hư vinh nhưng chắc chắn sẽ không có cảm giác an toàn.” Cam Phi Đình hờn mát nói.

Giọng Tô Mộ Mộc vẫn êm đềm không một gợn sóng: “Thật à.”

Sự thật hoàn toàn trái ngược, Tô Mộ Mộc cảm thấy ở bên Lâm Trần có cảm giác cực kì an toàn.

Tuy giữa cô và Lâm Trần không có quá nhiều lời thề non hẹn biển nhưng trái tim cô hiểu rất rõ, cô có thể tin tưởng cậu trăm phần trăm.

“Đúng đó! Em kể cho chị nghe một bí mật nha.” Cam Phi Đình nhìn trước ngó sau, chắc chắn gần đó không có người mới nhỏ giọng nói: “Em quen một nam streamer yêu đương với một fan nữ, cô fan nữ đó rất hay tặng quà cho cậu ta, là người đứng đầu bảng quà tặng. Nghe nói cô nàng đập vào đó tận mấy trăm ngàn rồi thành công cửa đổ nam streamer, bạn gái khi đó thành bạn gái cũ và cô nàng thế chân vào.”

Cam Phi Đình ha ha hai tiếng rồi bất đắc dĩ nhún vai, nói: “Đôi khi người trong giới có sức mê hoặc ghê lắm đấy.”

Tô Mộ Mộc nhìn Cam Phi Đình thật lâu, ánh nhìn này chứa nhiều ẩn ý hơn cái liếc mắt khi nãy, một lát sau cô mới cười nói: “Cảm ơn tin bên lề cô chia sẻ nhé.”

“À.....” Cam Phi Đình phát hiện ra hình như những gì mình nói chẳng ảnh hưởng gì đến Tô Mộ Mộc, chẳng lẽ cô ta đã đoán sai quan hệ giữa hai người họ rồi?

Tối đó.

Tô Mộ Mộc ôm điện thoại tạo tài khoản phụ và bắt đầu đập quà vào kênh trực tiếp của Lâm Trăn.

Tuy Lâm Trăn không livestream nhưng tiếng đập quà gây ra tiếng vang không hề nhỏ nên đã kéo rất nhiều quần chúng ăn dưa tới hóng hớt.

Tất cả mọi người đều suy đoán xem người sở hữu cái ID Nón Cử Nhân Ngày 15 Tháng 6 này là ai mà nhiều tiền lắm của thế!

Ai cũng chạy sang Weibo Lâm Trăn nhắn bảo cậu mau lên kênh trực tiếp xem—— ‘Điên cuồng thế! Đừng bảo là vừa ý Thụ Ca của tôi rồi nha?’ ‘Không, không thể nào, nền tảng kế bên vừa mới có một streamer ngủ với fan vì quà tặng, chẳng lẽ người này muốn tái hiện lại thành công của cô fan kia à?’ ‘Bớt đùa đi, Thụ Ca nhà tôi là người cúi mình vì quà tặng chắc!’.

Một lát sau, Nón Cử Nhân Ngày 15 Tháng 6 đã leo lên đầu bảng tổng quà tặng, streamer quý hóa và lờn lộn của chúng ta cũng login.

Lâm Trăn nhìn ID lập tức hiểu ra.

Ngày đặc biệt cùng với món đồ đặc biệt đó chính là bí mật nhỏ của cậu với Lâm Trăn, chỉ có hai người họ hiểu.

Vào ngày tốt nghiệp, cậu đã tặng nón cử nhân có thêu huy hiệu trường cùng với áo cử nhân cho Tô Mộ Mộc.

Cây Nhỏ Ánh Dương: ^^

Tâm trạng Lâm Trăn cực kì tốt.

Tô Mộ Mộc giả ngu trả lời:???

Lâm Trăn hơi do dự nhưng vẫn quyết định phá nát vỏ bọc của cô.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ đập nhiều quà thế này, em không có gì để đền đáp, đành phải lấy thân báo đáp thôi.

Vài giây sau, đám fan chờ trên kênh trực tiếp hóng hớt phát hiện ra Nón Cử Nhân Ngày 15 Tháng 6 đã được nâng lên thành quản lý kênh cao quý!

【A a a a a a trời ơi! Có vẻ Ngày 15 Tháng 6 này thành công rồi!】

【Thụ Ca cũng phải cúi mình!】

【Tôi không phục, chị gái nhỏ @Nicetree lại đây xem này】

【ID này trông có vẻ nhiều ẩn ý sâu xa lắm, có lẽ là người quen ngoài đời của Thụ Ca, mọi người bình tĩnh đã】

【Có khi lại trở thành fan thành công được ngủ với Thụ Ca đấy!】

Nón Cử Nhân Ngày 15 Tháng 6 cấm nói XXXX 10 phút.

【Người anh em đủ cam đảm nói ra sự thật đi vui vẻ nhé】

【.....Chó quyền hạn* xuất hiện rồi!】

(*) Chó quyền hạn: Cũng là một từ mạng như ‘chó độc thân’, đây là cách gọi mỉa mai những quản lý cấm nói lung tung trên một diễn đàn hay ở đây là kênh livestream.

Tô Mộ Mộ cấm nói người nào đó xong lập tức rời khỏi kênh trực tiếp với vận tốc ánh sáng rồi tiếp tục nhắn tin với Lâm Trăn.

Lâm Trăn: Ể, chị thật sự không hiểu em đang nói gì. Hôm nay chụp cả ngày rồi nên hơi mệt, chị off trước đây, bye bye~

Thật ra lần đập quà này không phải do Cam Phỉ Đình kích thích hay là không tin tưởng Lâm Trăn mà chỉ đơn giản là cô muốn chà tay khoe khoang tình cảm thôi.

Hừ, chỉ là xếp đầu bảng tổng xếp hàng quà tặng thôi mà, cô cũng biết vậy.

Mấy phút sau, điện thoại của BOSS trực tiếp Tinh Hải vang lên, cô xem tên người gọi rồi lại nhìn thời gian hiển thị trên màn hình.

Lâm Huyền hít sâu, cô thề nếu người gọi đến vào giờ này không phải là em trai bảo bối thì cô chắc chắn sẽ chặt đầu người đó xuống.

“Chị, tiền thưởng ID Nón Cử Nhân Ngày 15 Tháng 6 tặng em hôm nay mấy người không được đụng vào đâu đấy.”

Theo điều khoản trong hợp đồng với bên nền tảng trực tiếp, tiền thưởng streamer nhận được phải chia cho bên nền tảng một phần.

“Sao thế?” Nghe thấy giọng điệu nghiêm túc của Lâm Trăn, Lâm Huyền cũng phải thẳng lưng lên, quan tâm hỏi: “Gần đây em thiếu tiền hả?”

“Không có.”

“Vậy thì tại sao?”

Lâm Trăn đặc ý hơn hử nói: “Đó là tiền vợ tương lai thưởng cho em!”

Mặt Lâm Trăn tươi như hoa vừa tưới, hận không thể dựng hết lá cây lên.

“Phần thưởng khác chị có thể trích ra nhiều hơn nhưng cái này thì không được, tiền của vợ tương lai nhà em, mấy người không được đụng

vào góc nào đấy.” Lâm Trăn cảm thấy mình rất dễ nói chuyện, cực kì nguyên tắc.

Lâm Huyền: “.....”

Cô hồi hận, tại sao cô lại nhận cuộc gọi này?

Mấy phút trước cô vẫn còn đánh giá cuộc gọi của Lâm Trăn rất cao, vài phút sau cô lại nghĩ việc nước thì nhất quyết phải bỏ qua tình nhà.

~~~~~

Hôm giải đấu chính thức được quảng bá, game ba ba đã hủy đi tấm hình giăng co được chọn trước của Tô Mộ Mộc với Lâm Trăn và thay vào tấm hình ngọt ngào của lần chụp đầu, được đăng cùng với hình của những nghệ sĩ, streamer và đội tuyển khác.

Hình quảng cáo của mấy chục người, đoán chắc là biên tập Weibo cũng phải vất hết óc ra để sắp xếp vị trí. Vì sợ đắc tội với fan ai đó nên hình mở đầu và kết thúc đều có ghi chú mấy chữ đỏ chót là—— Thứ tự này do BOSS đặt ra, mấy người muốn mắng thì tìm BOSS nhà tôi mắng nha.

Netizen A: A a a a hình quảng bá, chờ mong giải đấu ngày 1 tháng 7 ghê á á á ~~~

Netizen B: Giải bá nhất hệ mặt trời 2333, mong là Cam Lớn nhà em không ăn hành quá thảm. Mộc Ca, nể tình từng cùng nhau ghi hình chương trình che chở Cam nhà em với nha @Tô Mộ Mộc @Giang Trường Vũ.

Netizen C: Sao anh Chó với Phong Xuy là hai gã đàn ông chụp chung mà lại có nhiều phản ứng hóa học thế này?

Netizen D: Emmmm, tuy đối tuyển tôi ủng hộ thua mất giá trị nhan sắc nhưng tôi tin là họ có thể hòa nhau phần kỹ năng!!

Netizen E: Ha ha ha, xem dòng ghi chú đỏ chót bắt mắt kia kìa. Quả là biên tập của PUBG, khát vọng sống mạnh mẽ ghê.

Netizen F: Những người khác thì tôi hiểu nhưng hình chụp của Thụ Ca với chị Mộc như rứa là sao? Ngập ngựa cảm giác hình cười.....

Netizen G: Hình cười +1.

Mười mấy phút sau, cư dân mạng với trí tưởng tượng và tài năng xuất chúng đã bắt đầu trận chiến photoshop. Chẳng mấy chốc, những người trong ảnh quảng cáo đã được P đủ kiểu, biến thành hình chiến đấu và hình biểu cảm đủ tiếng và đủ miếng, có thể lôi ra làm bài chơi bất kì lúc nào.

Còn tấm hình của Tô Mộ Mộc với Lâm Trăn cũng thành cái đích để mọi người P áo cười và tây trang lên, hai người mặc đồ cười đứng giữa khung cảnh đổ nát đầy khói lửa hoang tàn.

Lâm Trăn bên trái nói: “Em sống sót quay về, chúng ta kết hôn nhé?”

Tô Mộ Mộc bên phải đáp: “Được.”

Lâm Trăn hí hửng gửi tấm ảnh đó cho Tô Mộ Mộc: Ha ha ha, cư dân mạng tài giỏi và đáng yêu ghê!

Tô Mộ Mộc: “.....”

Đáng sợ hơn nữa là khi cô mở vòng bạn bè lên thì phát hiện ra ba mẹ mình cũng chia sẻ tấm hình ấy.

Sau đó họ hàng thân thích chẳng biết mô tê gì cũng nháo nhào lên ‘A, thằng nhóc đẹp trai quá!’ ‘Ba Tô với mẹ Tô có phúc được ghê, có được cậu con rể đẹp trai thế này!’.

Tô Mộ Mộc bỗng có cảm giác chỉ trong nháy mắt mà cả thế giới đều biết bọn họ đang yêu đương rồi!

Với sự tấn công quảng bá liên tục của game ba ba, PUBG bắt đầu đón chào giải đấu công khai lớn nhất của năm nay.

— Hết chương 50 —

Màn kịch ngắn

Lâm Trần hí hửng:Chị gái nhỏ, chị tặng nhiều quà thế này, chị muốn ngủ với em phải không!

Tô Mộ Mộc:.....

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Nói, Hồ Ly Tinh Từng Khiến Em Thay Đổi Ước Mơ Ban Đầu Là Ai?

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Giải thi đấu thể thao điện tử công khai được tổ chức ở thành phố A, vài hôm trước ngày khai mạc giải, tất cả các khách mời lục tục đến và chia nhau vào ở các phòng khách sạn. Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn là người có nhà riêng ở đây nhưng họ cũng chuyển vào để tiện quảng bá chương trình.

Đêm trước hôm diễn ra hoạt động, ban tổ chức cử ra hai MC đột ngột ập vào bất ngờ kiểm tra phòng cũng như phỏng vấn khách mời để hâm nóng bầu không khí.

Thật ra cái gọi là kiểm tra phòng bất ngờ ấy đã được báo trước để không xảy ra hình huống khách mời không trở tay khi máy quay ập tới khiến những hình ảnh không mấy hay ho lộ ra trên sóng livestream.

Sau khi chào hỏi những người đang xem trực tiếp xong, hai MC chịu trách nhiệm tập kích bắt đầu hỏi khán giả xem mọi người muốn được gặp ai đầu tiên.

【11111 tôi muốn đến chỗ Thụ Ca, cực kì muốn biết phòng của trai đẹp độc thân có bữa bộn không, nếu có thì tôi yên tâm rồi】

【4W 4W 4W! Tôi muốn được gặp 4W! Cá là bốn tên cầm thú đó đang ngồi chơi Dò Mìn】

【Tôi muốn xem phòng chị Mộc Mộc, tò mò không biết phòng của nghệ sĩ nữ trông thế nào! Hiu hiu, MC nhớ gửi xem có thơm không nha】

【Má ơi, lâu trên có biến thái. Bị cái là bản thân tôi cũng muốn biết lắm luôn 【Mỉm cười.jpg】 Còn cái lâu trên trên ấy, tôi nghĩ Thụ Ca đẹp trai là chuyện không cần phải bàn cãi nhưng độc thân thì chưa chắc đâu nha】

Ngoài khách sạn, MC và người xem tán gẫu hăng con nhà bà say.

Trong phòng khách sạn, đèn màn hình nền máy tính hắt lên mặt Tô Mộ Mộ, cô đang cau mày, cực kì nghiêm túc, nín thở nhìn chăm chăm tình hình bên ngoài—— Bọn họ đang bị người của DDD bao vây.

Tay bắn tỉa của 4W hỏi: “Chị Mộc Mộc, chị có nade* không?”

(*) Nade(Grenade): Lựu đạn

“Có.” Tô Mộ Mộ nhanh chóng ném tất cả nade trong balo ra.

Tay bắn tỉa của 4W cầm được nade, cười gian nói: “Hà hà, để em nổ chết bốn con chó DDD này!”

“Văn hóa lên tí đi.” Đội trưởng 4W đang đứng sau ghế theo dõi cuộc chiến của đội mình, vừa nghe đội viên nói tục lập tức vỗ vai người đó rồi hất cằm ra hiệu.

Chuyện là hai MC đã đánh úp vào phòng của 4W, bây giờ, camera livestream đang lia thẳng về phía bọn họ.

Điều khiến cả MC lẫn người xem mừng như điên là 4W không hề chơi Đồ Mìn mà đang chơi chế độ SQUAD với đám Lâm Trăn và Tô Mộ Mộ, hơn nữa còn drama gặp gỡ DDD!

Hiện nay, 4W và DDD chính là hai team PUBG chuyên nghiệp chạm vào có thể nóng bỏng tay trong nước.

Khi không có thi đấu chính thức, đội viên của DDD rất ư là đam mê mặc đồng phục thủy thủ. Nếu họ chơi nhân vật nữ thì chẳng có gì đáng nói, nhưng khẩu vị của đám người đó cực kì mặn, thích để cho bốn thằng đàn ông cao to lực lưỡng mặc váy ngắn! Xuất hiện thành bầy mù mắt miễn bàn.

Nên đám Tô Mộ Mộ đứng chờ máy bay ở quảng trường chỉ cần nhìn cái là biết ngay người của DDD.

【Cầu ở lại xem hết ván này rồi hăng đi!】

【Đúng đúng đúng, cả hai team lẫn Thụ Ca và Mộ Mộ đều không mở livestream nhưng tôi lại rất muốn xem kết quả QAQ!】

【Cá 4W thắng】

【DDD mới là đội trâu bò!】

【Chị Mộ Mộ là cô gái duy nhất trong tám người, sống đến tận giờ phút này cho thấy chị ấy rất giỏi XD】

Fan các nhà đã bắt tay vào CALL cho đội tuyển mình ủng hộ cùng với Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn, tất nhiên MC sẽ nhiệt tình chấp nhận lời kêu gọi mãnh liệt của người xem, ở lại đó quay trực tiếp.

Sau khi cho nade xong Tô Mộ Mộ khá là chờ mong, đây là lần đầu tiên cô chơi SQUAD với Lâm Trăn và các tuyển thủ chuyên nghiệp, hơn nữa bọn họ còn may mắn đụng phải những game thủ go pro khác.

Trận đối đầu của những người chuyên nghiệp! Chắc chắn sẽ rất ư là đặc sắc!

Tình hình cuộc chiến trước mắt là đám Tô Mộ Mộ ở trong nhà, người của DDD chia nhau ra bao vây xung quanh, hai bên đã giằng co được vài phút.

Khi mọi người đang hào hứng thì chỉ có Lâm Trăn là người vẫn còn giữ được tỉnh táo, mí mắt cậu giật giật khi nhìn tay bắn tỉa của 4W nhặt nade lên bèn nhắc nhở theo bản năng: “Chị gái nhỏ, chị lùi về sau chút đi.”

Tô Mộ Mộ không hiểu mô tê gì nên à một tiếng rồi nghe lời lùi lại, nhưng cô vẫn tập trung tinh thần ra ngoài cửa sổ, cái thứ nhất là theo dõi tình hình trận đấu, thứ hai là tiện thể nổ súng giúp tay bắn tỉa 4W che giấu hành động ném nade ra ngoài.

4W vừa ném nade xong lập tức la lên: “Đệt!”

Tô Mộ Mộ tròn mắt nhìn, hình như ban nãy cô vừa thấy cái gì đó đập vào cửa sổ rồi dội ngược trở về và bây giờ nằm trên mặt đất.

Tay bắn tỉa bên 4W hét lên như khóc tang: “Nade dội về rồi! Chạy chạy chạy!”

Lời vừa dứt, bốn người lập tức ủa ra cửa, cuối cùng mày chen tao rồi tao chen lại và cả đám biến thành một cục cứng ngắc, chẳng ai may mắn thoát thân.

Nade rất máu lạnh. Vài giây sau, nó nổ ầm lên thế là cả bọn trong nhà thành hộp.

Họ chết chưa được bao lâu thì chợt nghe thấy tiếng nổ lớn ngay bên ngoài, bốn kẻ bên DDD cũng về châu trời luôn cả thế.

Khoảnh khắc ấy, Tô Mộ Mộ ngu người, MC ngu người, người xem cũng ngu người.

Tô Mộ Mộc: “.....”

Cô hoàn toàn không thể tin được trận chiến đỉnh của đỉnh lại là toàn cảnh gà nhà giết nhau.

Đã vậy, bên cô bị người nhà giết coi như xui nhưng bên DDD là sao?

Tô Mộ Mộc hoang mang, nhưng chẳng mấy chốc cô đã biết được đáp án trên kênh all.

Nơi đó, người của DDD bắt đầu lên tiếng xía xói đồng đội——: “Đệt, mấy thằng bay bị ngu hết rồi hả!” “Dẹp dẹp dẹp! Xóa game, xóa game!”

Chuyện là ban nãy tay núp lùm của DDD rút nade ra định ném vào nhà nhưng chưa kịp ném thì nghe thấy cả đám 4W ở trong nhà la lên ‘nade đội ngược về’ rồi cả team bị nổ chết khiến cả bọn DDD cười lăn cười bò, cười đã miệng xong lại muốn tìm một góc đẹp để xem nade nổ nên cả bốn tập trung lại với nhau.

Cuối cùng vui quá lại hóa buồn, cả bốn người đều quên mất quả nade trên tay thành viên lúc nãy... Thế là cả đám bị nổ chết tươi.

Sau khi biết được chân tướng sự thật, Tô Mộ Mộc cười rớt cả nước mắt. Người chơi chuyên nghiệp trâu bò bá đạo gì gì đó, không có tồn tại đâu ha.

Cậu sau hài hơn chàng trước.

Cô nghĩ chuyện thế này đã đủ xui rồi, mọi thứ đã bị hội MC đột kích cho lên sóng livestream đi khắp nơi, đoán chừng lát nữa video họ chơi game được cắt ra từ chương trình sẽ bay đầy trời.

Nhưng đáng bẽ trên lại cho cô biết trên đời này chẳng có gì là xui nhất mà chỉ có xui hơn và cuộc sống luôn đầy rẫy những điều bất ngờ.

Trong trò chơi, người chơi qua đường nghe thấy tiếng nổ nên chạy tới kiểm xác, bọn họ loot bốn cái hộp ngoài nhà, nửa giây sau lập tức mừng rỡ la toáng lên: “Chúng mày mau lại đây xem! Có cái này hay lắm!”

Người qua đường B: “Đệt, bốn thằng này giàu quá, thằng nào cũng có váy hết trơn!”

Người qua đường C: “Tặng máu tặng súng tặng skin, ha ha ha, có cả súng thính nữa này. Má ơi, con giàu rồi!”

Người qua đường D: “Bạn cùng phòng tao đang xem livestream của công ty PUBG, bốn gã này là người chơi chuyên nghiệp. Trong nhà còn một team* nữa, hai tuyển thủ chuyên nghiệp, một streamer nổi tiếng với một diễn viên.”

(*) Team: Đội ngũ

Người qua đường B: “Hả hả hả gì???”

Người qua đường C: “Ha ha ha thần linh ơi, bọn con lời rồi! Được lên trực tiếp rồi còn được loot cả đồ của gamer chuyên nghiệp luôn!!”

Người qua đường D: “Mau lên, xếp hàng loot hộp cộ tí may mắn, loot xong là mai sẽ kiếm được một trăm vạn á.”

Livestream lần này có quy mô rất lớn, người xem cũng rất nhiều nên chẳng mấy chốc những người chơi khác cũng lên xe ập tới từ bốn phương tám hướng, bọn họ hét lên: “Anh em đừng bắn tôi, tôi chỉ đến để sờ hộp tuyển thủ chuyên nghiệp thôi.”

Bốn cái hộp bị người ta xem như thú lạ nằm chổng mông trong và ngoài nhà: “.....”

Nghe họ nói chuyện, đội trưởng 4W và DDD đau hết cả ruột thừa, hình tượng được đắp lên ngàn ngay nay bị hủy hết trong vài giây!

Nhất là đội trưởng 4W, bây giờ anh ta còn phải đối mặt với hai MC livestream đứng như hai vị thần ở đây đây! Đội trưởng cố nén nỗi đau, cười hơ hớ tán gẫu với hai MC đến kiểm tra phòng.

Qua hệ thống liên lạc trong game, những lời đội trưởng của 4W lọt hết vào tai Tô Mộ Mộc chẳng sót chữ nào.

“Ban này á? Ha ha, sự cố bất ngờ thôi. Game ấy mà, giải trí là trên hết, tất nhiên đến khi thi đấu chính thức thì không được thế.”

“DDD luôn là đối thủ chúng tôi vô cùng tôn trọng.”

“Tô Mộ Mộc?”

Tô Mộ Mộc không ngờ chuyện lại được đẩy lên đầu mình, cô nghe MC hỏi đội trưởng 4W về kỹ thuật của cô, hỏi anh có biết đến lời đồn thuê người chơi lúc trước không khiến tim cô bỗng trật nhịp.

Đội trưởng 4W: “Rất tốt, cực kì tốt luôn. Tôi không rõ tin đồn thuê người chơi đến từ đâu nhưng cô ấy là người có kỹ thuật tốt nhất trong các cô gái tôi biết có chơi game này.”

Sau khi tiễn bước MC đi, đội trưởng 4W quay lại đối sang bộ mặt dữ tợn đe dọa hai thành viên của đội mình.

“Hai thằng bay mở custom lên luyện ném bom liền ngay và lập tức cho anh!”

“Ném lẫn nhau, không ném thẳng kia thành thịt vụn thì đừng tới gặp anh.”

Hai thành viên 4W: “.....”

Đội trưởng 4W lại nói: “Xin lỗi A Thụ với Mộc Mộc nhé, để lần sau chơi tiếp nha.”

Nghe hai tên kia bị phạt, Lâm Trăn đang sung sướng trên nỗi đau của người khác thấy có lửa bèn đổ thêm dầu: “Ném nade có là gì, anh bắt bọn nó ném flash vào nhau được hơn đấy.”

Flash là một thứ không có khả năng gây thương tích thực tế nhưng nó lại thứ rất rất rất rất rất mù mắt. Flash có thể khiến cho màn hình người bị ném biến thành màu trắng trong khoảng thời gian ngắn kèm theo âm thanh cực kì chói tai.

Tuy flash không thể giết người nhưng nó có thể khiến cho đối phương vô cùng khó chịu.

Hai thành viên 4W nổi điên la lên: “Cút cút cút ngay đi đồ Thụ già, thứ chó ăn mất nhân tính!” “Block block, cắt đứt quan hệ, nghỉ chơi, tốt nhất là mày nên cầu cho trận ngày mai không phải gặp tui tao đi.”

Tô Mộc Mộc có thể tưởng tượng ra cơn điên của hai người bên kia vì sau khi mắng xong họ lập tức rời team và đá Tô Mộc Mộc với Lâm Trăn khỏi kênh YY.

Tô Mộc Mộc vô tội bị liên lụy hết sức đắng lòng, Lâm Trăn đưa ra ý kiến ngu xuẩn thì liên quan gì tới cô!

Hai người kết nối vào phòng YY khác rồi vào lại game, nghe chiều vò cây già Lâm Trăn vẫn còn hí hửng lắm.

“Em đó...” Tô Mộc Mộc bất đắc dĩ cười nói: “Em không sợ mấy người 4W chạy sang tìm người thật PK à.”

“Trước tiên bọn nó phải đánh thắng đội trưởng nhà mình để trốn ra đã rồi mới tính tiếp được há há, chắc là bây giờ đang bị đội trưởng đè đầu bắt

làm người nade đấy.”

Nhớ đến tiếng thở phì phì vì sôi máu của đội trưởng 4W, Tô Mộ Mộ không kiềm lòng được nở nụ cười, nói: “Đúng là thành viên 4W rất thú vị, chơi game với họ học được rất nhiều điều, bộ em thân với mấy người đó lắm hả?”

Với Tô Mộ Mộ, thành quả to lớn nhất cô gặt hái được hôm nay chính là cùng chơi game với 4W, được bổ sung các kiến thức về chiến lược và chiến thuật. Ngoài tốc độ phản xạ bẩm sinh, các tuyển thủ chuyên nghiệp còn hơn những người chơi thông thường ở sự phối hợp giữa các đồng đội và sự tính toán chiến thuật tỉ mỉ và chi tiết. Hơn thế nữa, điều khiến Tô Mộ Mộ thấy rất tự hào là Cây Nhỏ nhà cô hoàn toàn không thua kém trên mọi phương diện, từ tốc độ đến khả năng quan sát lẫn chiến thuật cậu đưa ra.

“Vâng, em quen biết với đội trưởng bên họ được mấy năm rồi, ông í bản gắt cực, gắt hơn tay sậy bên đó luôn.”

Tô Mộ Mộ chợt nhớ đến bài phỏng vấn mình từng đọc về Lâm Trăn, cô nhớ trong đó có đoạn nhắc đến chuyện cậu đột ngột thay đổi lý tưởng, chuyển hẳn sang hướng khác nhưng chính cô cũng là nghệ sĩ nên biết rõ độ tin cậy trong các bài phỏng vấn đó không hề cao.

“Nói tới mới nhớ, sao lúc trước em lại không tiếp tục GO PRO* vậy?” Tô Mộ Mộ thuận miệng hỏi.

(*) GO PRO: Theo đuổi con đường tuyển thủ chuyên nghiệp.

“À... Cái này...”

Tô Mộ Mộ nhận ra Lâm Trăn đang do dự khiến tim cô chợt lỡ nhịp, chẳng lẽ trong đó vẫn còn cất giấu bí mật không thể cho ai biết à?

“Thật ra là vì... Ấy? Chờ đã, hình như là MC đánh úp tới cửa phòng em rồi. Chị gái nhỏ, chị có muốn thoát team ra không?”

Tô Mộ Mộc: “Liên quan gì?”

“Nữ ngôi sao nổi tiếng chơi DUO với trai đẹp lúc nửa đêm, chị nói xem có đáng ngờ không.” Lâm Trần mặt dày cười hì hì nói, đã vậy cậu còn cố tình nhấn mạnh hai chữ đẹp trai.

Tô Mộ Mộc dờ khóc dờ cười: “Có gì đâu, em đi mở cửa đi.”

Một lát sau, Tô Mộ Mộc nghe thấy giọng nói của MC vang lên ở đầu dây bên kia.

“Ồ, Thụ Ca đang chơi DUO với ai à? Cô gái nào hả?”

Lâm Trần tỉnh bơ, thẳng thắn đáp: “Đúng rồi.”

Tuy MC đã biết cậu đang chơi với Tô Mộ Mộc khi ập vào phòng 4W nhưng người trong team luôn thay đổi trong nháy mắt, biết đâu giây trước vẫn còn cùng một team nhưng giây sau đã đổi sang ai ả ài ai khác cũng nên. MC hỏi với giọng đầy mờ ám: “Hà hà, để bọn tôi xem Thụ Ca chơi game với cô gái nào giữa đêm giữa hôm thế này?”

MC kéo theo camera nhắm thẳng vào màn hình máy tính.

“Ồ? Đúng là Nicetree.” Hy vọng hóng hớt chuyện bên lề của MC lập tức tắt ngóm, sau đó cô nàng hỏi: “Thụ Ca gánh chị Mộ Mộc bay à?”

Lâm Trần thề thốt bác bỏ: “Nào có!”

Nghe thế, Tô Mộ Mộc nhướng mày. Chẳng lẽ Lâm Trần định phủ nhận để lấp liếm cho qua à? Vậy cô có nên cải trang lại không nhỉ, chẳng hạn như mở phần mềm đổi giọng lên để phối hợp các kiểu chẳng?

Ai giờ đến giây tiếp theo, cô lại nghe thấy giọng nói cực kì đặc ý vang lên trong tai nghe.

Cậu cười nói: “Chị ấy gánh tôi bay thì đúng hơn!”

MC: “...”

Tô Mộ Mộ ngu người. Sau đó cô bật cười khiến đầu vai run run, tiếng cười vui vẻ và thoải mái.

Lâm Trần liếc sang thấy hình loa của Tô Mộ Mộ sáng lên là đoán ra ngay bên kia đang xảy ra chuyện gì, cậu nhướn mày lên, mở cờ trong bụng.

【Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ngu người chưa!】

【Nói cho mấy người biết, Thụ Ca nhà tôi cực kì nguyên tắc, thề không gánh gái, không gánh cả chị gái nhỏ Nicetree vì chị ấy luôn phải gánh anh ấy bay!】

【Kết luận của lâu trên chuẩn miễn chính】

— Hết chương 51 —

Màn kịch ngắn

Tô Mộ Mộ:Nói, nhỏ yêu tinh từng khiến em thay đổi ước mơ ban đầu là ai!

Lâm Trần:...

Tác giả làm nhảm

Hà hà, các bạn đoán xem mai người đầu tiên Tô Mộ Mộ giết là ai ~(//
▽//)

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Cảm Giác Game Quá Kém

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Ngày 1 tháng 7, giải thi đấu thể thao điện tử PUBG chính thức khai mạc.

Tô Mộ Mộ đã có mặt ở ngoài trường quay từ rất sớm. Quan Hi cầm cuốn sổ nhỏ dặn tới dặn lui: “Quy mô giải đấu thể thao lần này được mở ra rất rộng, BOSS của công ty game cũng sẽ đến và tham gia nên lát nữa cô phải làm cho tốt đấy biết không?”

“Vâng.”

“Nhớ kỹ! Không được nói những câu thô thiển! Vì sẽ có video trích dẫn câu nói sau trận đấu.” Hai tay Quan Hi lắc lắc, cố gắng nhấn mạnh, nói: “Trích dẫn sau trận đấu đó cô hiểu không? Tức là người ta sẽ cắt những lời cô nói trong lúc chơi rồi ghép lại thành một video đặc sắc đấy, tôi không muốn mở nó lên rồi nghe toàn là giọng cô đệt với mẹ nó đâu!”

Tô Mộ Mộ nhìn Quan Hi thật lâu: “Dữ dẫn quá nha mẹ Quan, biết cả mấy từ mới mẽ như trích dẫn sau trận đấu luôn.”

“Ừây, làm quản cho cô anh cũng mệt tim lắm chứ.” Quan Hi thở dài: “Không biết khi nào camera livestream sẽ lia đến chỗ cô nên tốt nhất là cô nên chú ý hình tượng trong suốt quá trình đó cho anh, OK?”

“Hiểu mà hiểu mà.” Tô Mộ Mộ liên tục đáp lời: “Dù có thua em cũng sẽ ngồi đó như tiên nữ.”

“Trong ba ngày thi đấu sẽ có SOLO, DUO VÀ SQUAD. Thật ra với chúng ta mà nói thì trận đấu chỉ là thứ yếu, cái quan trọng nhất chính là buổi lễ tuyên bố của công ty game vào ngày cuối cùng.” Quan Hi đặt cuốn sổ xuống, nói: “Hôm đó cũng là ngày xác định người đại diện phát ngôn.”

Tô Mộ Mộ sợ hãi: “Vậy là ngày kia đó hả? Nhưng đến nay họ vẫn chưa chọn được người mà.”

“Đúng.”

Tô Mộ Mộ xía xói: “Sàng lọc khó khăn quá ha.”

Quan Hi nghiêm túc đề vai cô xuống, nghiêm mặt nói: “Anh lạy cô, xin cô hãy biến tất cả mọi người thành Lâm Trần dùm anh.”

“Hả?” Tô Mộ Mộ chẳng hiểu mô tê gì.

“Bình thường anh thấy cô bền lên trước mặt cậu ta lắm mà.”

Tô Mộ Mộ đỏ mặt không chịu thừa nhận: “Em... Em nào có đâu.”

“Cô có!” Quan Hi nói: “Đừng nói bậy, đừng mịa mai đối thủ, biết chưa?”

“Em có mịa mai đối thủ hồi nào đâu?”

Quan Hi cười ha ha: “Cô tưởng anh chưa xem cái video cô với Lâm Trần lao xe vào thành phố bấm còi inh ỏi cả đường đi ha gì?”

Tô Mộ Mộ: “.....”

Tô Mộ Mộ đang nói chuyện với Quan Hi thì người ban tổ chức đến báo rằng bọn họ có thể vào trường quay.

Vì lần này đến để tham gia thi đấu nên Tô Mộ Mộ ăn mặc theo phong cách giản dị, tuy không có quần áo lộng lẫy để tô điểm thêm nhưng gương mặt có thể bù trừ cho tất cả kia vẫn khiến cô thành tâm điểm của sự chú ý, hút mắt vô cùng.

Thêm vào đó là những bước chân đầy tự tin trên thảm đỏ khiến con người ta chột xuất hiện ảo giác—— Dù chạy đây có khoác miếng vải trên người thì lên thảm đỏ vẫn đầy khí thế OJBK.

Lúc trông thấy Tô Mộ Mộ, MC hơi giật mình vì tất cả các khách mời vào trước đều khoe hương khoe sắc rực rỡ như đi thi người mẫu, Tô Mộ Mộ chính là người đầu tiên xuất hiện với phong cách nhẹ nhàng và thoải mái thế này.

Khi cô đến gần, MC nở nụ cười chuyên nghiệp bước tới chào hỏi, sau đó bắt đầu phỏng vấn.

Tô Mộ Mộ khách sáo trả lời những vấn đề chương trình đặt ra theo kịch bản của Quan Hi.

“Hôm nay tôi hơi hồi hộp vì trình độ của tất cả mọi người đều rất cao và trong đó còn có các tuyển thủ chuyên nghiệp. Tối qua tôi đã căng thẳng đến nỗi không thể ngủ ngon đấy.”

Tiếng lòng Tô Mộ Mộ OS: Nói cho cô biết nhé! Thật ra là do tôi háo hức quá nên không ngủ được thôi!

“Nhưng tôi sẽ cố gắng làm thật tốt để sống đến phút cuối cùng, còn chuyện ăn gà thì... Ha ha ha, để xem hôm nay vận may có tìm đến tôi không.”

Tiếng lòng Tô Mộ Mộ OS: Phải ăn gà! Nhất quyết phải gặm sạch từng cái chân gà không chừa một con!

“Nường tay á? Không đâu, nếu không lên tiếng thì chẳng có ai trong game biết người trước mặt mình là ai cả.”

“Vấn đề đại diện game thì phải hỏi công ty game chứ.” Tô Mộ Mộc cười cười: “Tất nhiên là tôi sẽ rất vui khi được chọn làm đại diện cho PUBG.”

Tô Mộ Mộc vòng vèo với MC như rắn không xương, thảnh thơi lại bỏ thêm vài câu thú vị rồi bước xuống sân khấu. Tình cờ ở chỗ người lên sân khấu tiếp theo chính là Lâm Trăn, sau đó cô nghe thấy những câu trả lời chẳng mấy khiêm tốn đến từ đằng ấy.

“Có gì đâu mà phải hồi hộp? Bọn họ giỏi nhưng tôi cũng có kém đâu.”

“Đúng vậy, gần đây có bản luyện với đám DDD, 4W. Thắng thua hả? Tâm 50-50 thôi.”

“Thật ra tối qua tôi cũng không ngủ được.” Nói đến đây, dường như ánh mắt ấy lại vô tình lướt sang Tô Mộ Mộc dưới sân khấu rồi cong môi lên, nói với giọng đầy bí ẩn: “Nhưng tôi không mất ngủ vì trận đấu.”

Lúc cậu ngó sang, ánh mắt lơ đãng như có như không ấy dẫn kèm một luồng điện khiến tim chợt cô run lên, nở hoa và lan tỏa hương vị ngọt ngào không tưởng.

Quan Hi đứng bên cạnh thấy hai người vẫn còn liếc mắt đưa tình bèn thúc giục: “Được rồi, cô còn nhìn nữa chắc cả trường quay đổi thành màu hồng luôn quá.”

Bị Quan Hi khinh bỉ, Tô Mộ Mộc ho khẽ, quyến luyến theo chân anh vào khu vực thi đấu. Trước khi đi, cô quay đầu lại nhìn lướt qua Lâm Trăn đang bị MC bám mãi không rời trên kia.

Thấy cô dần đi mất, Lâm Trăn không thể tiếp tục kiên nhẫn được nữa, cứ đứng ngồi không yên như khi cháy mông, hận không thể đuổi theo bóng lưng ấy.

May là MC phát hiện ra tâm hồn cậu chẳng còn ở đây nên không làm khó cậu thêm nữa, sáng khoái thả người đi.

Chàng trai nhỏ vội vã nhảy xuống sân khấu đuổi theo người thương, nhìn cô với đôi mắt lấp lánh: “Chị gái nhỏ ơi.”

Vì xung quanh đang đông người nên họ vẫn giữ một khoảng cách đủ xa.

Tô Mộ Mộc: “Ơi?”

“Tặng cho chị này.” Lâm Trăn vội nhét một món đồ nhỏ vào tay cô.

Thấy cậu cứ tỏ ra bí ẩn, Quan Hi cũng tò mò nghiêng đầu sang xem. Anh thấy Tô Mộ Mộc xòe lòng bàn tay ra và trong đó có một cái nút bàn phím.

Quan Hi: “.....” Đây là cái mòi gì vậy? Đúng là không hiểu nổi thanh niên thời nay.

“Không phải cái nút chị tặng em đâu, đây là nút em từng sử dụng đấy. Em đã dùng nó thắng rất nhiều ván game nên mong rằng nó cũng sẽ mang may mắn đến cho chị.”

Tô Mộ Mộc cẩn thận cất chiếc nút đi rồi cười khẽ nhìn Lâm Trăn: “Không phải nó mang may mắn đến cho chị.”

“Hả?” Lâm Trăn tròn mắt nhìn.

Tô Mộ Mộc nhìn cậu chăm chú, nói khẽ: “Mà may mắn của chị đến từ em.”

“Ồ!” Khóe môi Lâm Trăn nhếch lên, cười cực kì vui vẻ.

Quan Hi bị nhét thức ăn chó ngược ngừng hắng giọng, nhắc nhở: “Hai người cẩn thận tí đi, không biết ống kính đang núp trong cái xó xỉnh nào nhắm vào chúng ta đấy.”

Đúng lúc đám người 4W đến, bọn họ vừa trông thấy Lâm Trăn lập tức nhào tới như chó thấy xương. Một kẻ đứng bên trái khoác vai cậu, kẻ kia từ bên phải giữ lấy cánh tay kia, giữ chặt cả hai bên trái phải.

Hai tuyến thủ của 4W chào hỏi Tô Mộ Mộ trước rồi mới tập trung chia súng ống đạn dược về phía Lâm Trăn.

“Chó Thụ! Tại hôm qua mày nhắc đội trưởng nên mới hại bọn tao phải ném flash cả đêm đấy!”

“Đúng vậy!! Nói cho mày biết, hôm nay bọn tao sẽ nhắm vào mày!”

Lâm Trăn vẫn tỉnh bơ: “Ờ, tao lại sợ chúng mày quá cơ.”

“Lên, đè đầu nó xuống xử lý!” Sniper* 4W gào thét rồi nhảy lên vò đầu Lâm Trăn.

(*) Sniper: Tay bắn tỉa

Lâm Trăn vội bảo vệ kiểu tóc của mình, cực kì sĩ diện nói: “Đệt, mấy thằng bay đảng hoàng tí coi, đừng có phá tao trước mặt chị gái nhỏ.”

Suy cho cùng vẫn là mấy chàng trai trẻ, bên cạnh có người đẹp nhìn chăm chăm nên hai đội viên 4W ngoan ngoãn ngừng lại, chần chừ nhìn cô.

Tô Mộ Mộ đảo mắt, vẻ gian xảo chột lóc lên, cô thương lượng: “Nếu chị lờ đi thì tí nữa vào game các cậu tha cho chị một mạng được không?”

Đội viên 4W cùng hò hét đồng ý: “Được luôn! Bọn em sẽ nhả cả mấy thành viên khác trong đội nữa! Chỉ cần gặp phải chị gái nhỏ lập tức buông vũ khí đầu hàng.”

Tô Mộ Mộ cười hài lòng bảo: “Thế thì được, vậy hai người có thể xử lý em ấy thoải mái.”

Lâm Trần diễn mặt hải hùng rút cả hạt dưa: “Chị gái nhỏ, sao chị lại bán em đi như thế.”

Tô Mộ Mộ cười rất mực hiền hòa: “Bây giờ chị phát hiện ra em rất là được giá.”

Nhận được sự đồng ý của Tô Mộ Mộ, hai đội viên túm cổ Lâm Trần tha đi, Lâm Trần cũng phối hợp phát ra những tiếng la lối giã dựa các kiểu con đà điểu.

Thật ra thì đám Tô Mộ Mộ với thành viên 4W cũng chỉ đùa vậy thôi, vì trong game chẳng có ai thấy được tên đối thủ nên hoàn toàn không có chuyện tha mạng cho ai cả. Dù vậy, người nói cực kì vô tâm nhưng người nghe lại có ý.

Cam Phi Đình vô tình đi ngang qua, nghe thấy cuộc đối thoại bèn lên tiếng chào hỏi rồi cười cợt nói: “Chị Mộ Mộ này, em thấy quan hệ của mọi người tốt ghê, có phải đã bí mật hẹn nhau gì rồi không? Chị dẫn em theo chơi với được không?”

Đừng tưởng những câu nói ấy chỉ là những lời bông đùa, thật ra cô ta đang ngầm hỏi xem có phải Tô Mộ Mộ và những người khác có thỏa thuận hòa bình nào đó không, hơn nữa lúc cô ta hỏi có mặt streamer khác ở đây nên rất dễ khiến người ta hiểu lầm.

Tô Mộ Mộ nhìn vẻ mặt thâm thiết của Cam Phi Đình, chẳng biết lạnh lẽo đến từ đâu chợt len lỏi vào trong từng mạch máu, lạnh đến mức cô phải

nổi hết da gà.

Cô nhìn Cam Phi Đình rồi lại nhìn sang đám streamer bạn cô ta đoạn vờ ngớ ngẩn cười giả lả: “Nào có, trong game này đâu có thấy được ID của người khác, đừng bảo là cô quên mất chuyện này rồi nha.”

“Thế cũng đúng.” Cam Phi Đình cười ha ha mấy tiếng rồi dắt người bạn streamer của mình bỏ đi.

Đến khi cô ta đi xa, Tô Mộ Mộ mới thở phào nhẹ nhõm.

Quan Hi đề phòng nói: “Cô né cái nàng streamer tên GoGo gì đấy xa xa tí nha.”

“Có lẽ vụ scandal lần trước là do cô ta gây ra hả?”

Tô Mộ Mộ hết sức ngạc nhiên, dù vậy thì dường như mọi thứ vẫn nằm trong dự tính: “Chắc chắn?”

“Cô ta đã kí hợp đồng với studio hơn ba tháng trước, có thể thấy tham vọng của cô ta không hề dừng lại ở nghiệp streamer. Studio cô ta kí luôn giữ liên lạc với một vài tài khoản đã bôi nhọ cô hôm đó.” Nói đến đó Quan Hi lại vui vẻ bảo: “Bạn trai cô có đóng góp kha khá trong việc điều tra rõ ràng chuyện này đấy.”

Tô Mộ Mộ nhớ tới lần Cam Phi Đình kết bạn với mình, thật ra tất cả những lời an ủi đó đều ẩn chứa ý vị thăm dò tin tức. Cả lần chụp poster quảng cáo mấy hôm trước cô ta cũng cố tình nhắc đến chuyện nam streamer ngủ với fan nữa kia... Nghĩ đến những chuyện đó, Tô Mộ Mộ giật hết cả mình.

Nhưng trong cái làng giải trí này, chuyện đâm sau lưng nhau vì xung đột lợi ích nó bình thường như cá diếc sống dưới sông vậy, Tô Mộ Mộ sẽ không phí quá nhiều tình cảm cho việc này.

Tô Mộ Mộc nói: “Biết rồi, sau này em sẽ cẩn thận. Cơ mà có thể cô ấy đã đoán ra quan hệ của em với Lâm Trần.”

Quan Hi nhíu mày: “Được, anh sẽ về bàn với đoàn đội về vấn đề này. Sắp tới cô với Lâm Trần phải cẩn thận hơn, ở nơi công cộng thì đừng thân thiết với cậu ta quá để tránh bị người ta nắm thóp.”

Cô tán gẫu với Quan Hi thêm mấy vấn đề liên quan đến công việc rồi đi một mình vào khu vực thi đấu ngồi vào vị trí.

Vì ngày đầu tiên là trận SOLO nên bên trái Tô Mộ Mộc là Giang Trường Vũ còn bên phải là một nghệ sĩ. Đến trận DUO và SQUAD ngày mai thì vị trí sẽ thay đổi tùy theo sắp xếp đội.

Vì tính công bằng của trận đấu nên công ty game đã cố tình ngăn cách vị trí của tất cả các khách mời.

Đương nhiên, dù có ngăn cách đến đâu thì cũng không cản nổi Giang Trường Vũ.

“Mộc Mộc!” Giang Trường Vũ rướn cổ sang chỗ cô, hai mắt sáng rỡ: “Tốt quá! Nếu chúng ta gặp nhau trong game thì cô nhớ che chở cho tôi với nhé.”

Tô Mộ Mộc vươn tay đè đầu cậu ta xuống, cười nói: “Được thôi, nếu gặp được nhau thì tôi vác cậu đoạn đường.”

Nhận được lời hứa của Tô Mộ Mộc, Giang Trường Vũ ngây thơ hài lòng quay về chỗ ngồi.

Trận đấu chính thức bắt đầu, đường bay đi từ sân bay đến thành phố Severny.

Nhìn thấy đường bay, cô đã mất mấy giây mới quyết định nhảy thẳng xuống sân bay để mạo hiểm nhưng điều khiến cô phải giật nảy mình là Lâm Trần đã la lên—— “Nhảy!”

Sau đó, N người nhảy soạt soạt soạt xuống theo cậu.

Nghĩ bằng đầu ngón chân còn biết những kẻ nhảy theo là ai nữa là!

Cái tên bấy cha... À không, bấy vợ này!

Bây giờ Tô Mộ Mộ rất muôn đi lột vỏ cây của ai đó!

Bất đắc dĩ, cô đành phải chuyển điểm đáp sang tháp cao. Sự thật là nhảy xuống đây thì phải đánh cược với thần may mắn, nếu loot được scope lớn với súng bắn tỉa ở đây thì có thể xơi được đám dưới sân bay dễ như trở bàn tay. Nhưng nếu không có scope to thì đây chính là nơi có xác suất bị bao vây rất lớn. Nếu bị ai đó nhắm khi đang đứng trên tháp cao thì Tô Mộ Mộ sẽ gặp phải phiền toái lớn. Mà tháp cao lại cực kì khan hiếm vật tư, dù trốn được khỏi đó nhưng chắc gì đã may mắn trốn được đám bước ra từ nhà C* hay cái kho hàng khổng lồ kia.

(*) Nhà C: Khu có ba tòa nhà xếp thành hình chữ C tập hợp một lượng súng ống đạn dược vật tư cực kì phong phú.

Khi chọn nhảy xuống tháp cao, Tô Mộ Mộ phát hiện ra có người đi cùng đường với mình. Sau khi đáp xuống đất, trên mặt đất chỉ có một khẩu shotgun, cả Tô Mộ Mộ lẫn người kia đều trông thấy và nhào đến chỗ nó.

“Ha ha ha! Bọn không có nhanh bằng tôi rồi!” Tô Mộ Mộ cướp được súng và đạn.

Đối phương thấy Tô Mộ Mộ giành được súng lập tức quay đầu bỏ chạy, nhưng địa hình của tháp cao ở sân bay đã hạn chế không gian trốn của người đó nên không thể chơi lảng ba vi bộ*.

(*) Lãng ba vi bộ: Có nghĩa là “nhẹ nhàng đạp sóng”, trong game này thì nó là tên của chiêu chạy theo đường ziczac như rắn bò để tránh né đường đạn.

Khóe miệng cô nhếch lên thành một đường cong xinh xắn, đáy mắt ẩn chứa hơi thở của sự nguy hiểm.

Cô đã ghen mất mấy tháng trời! Chờ mãi mới tới trận đấu này để thể hiện tài năng.

Cho mấy đứa bay bảo chuy thuê người bắn thay này, cho mấy đứa bay nghi ngờ kỹ thuật bắn của chuy này.

Tô Mộ Mộc lấp đạn xong lập tức nhắm ngay đầu kẻ đang chạy trốn, người ngã, cô lấy được cái mạng đầu tiên của trận đấu.

Sự thật chứng minh, Tô Mộ Mộc cực kì may mắn.....

Nicetree dùng S686 headshot BOSS.

Khi trông thấy cái ID đấy, mí mắt cô giật giật.

Còn Quan Hi đang ngồi trong phòng quan sát thì giật luôn cả người, thiếu điều nhảy dựng lên khỏi ghế.

PUBG được phát triển bởi công ty Blue Hole, ở trong nước thì được Chim Cánh Cụt ba ba đưa vào hoạt động. Người dùng ID BOSS đó chính là ông tổng của dự án phát triển trong nước, đồng thời là một trong những nhân vật quan trọng quyết định bản hợp đồng đại diện phát ngôn của cô.

Tô Mộ Mộc không thể kìm lòng được vỗ trán. Ai ngờ được cô lại bắn chết BOSS và biến người ta thành hộp ngay trong ngày thi đấu đầu tiên thế này.

Hợp đồng đại diện của cô! Tiền giấy bé nhỏ của cô! Đừng bay đi như thế!

Caster* A: “Ồ! Người lấy được first kill* của trận đấu hôm nay là Tô Mộ Mộc của chúng ta! Hơn nữa cô ấy còn headshot giết BOSS. Hành động 666 cực, ha ha ha ha!”

(*)Caster (viết tắt từ Game Caster) tức là bình luận viên của một trận/giải đấu.

(*) First kill: Mạng đầu tiên.

Tiếng cười của caster A chính là điệu cười sung sướng khi thấy người ta gặp xui xẻo.

Caster B: “Đạo diễn ới đạo diễn ới, mau chuyển màn hình sang Tô Mộ Mộc để bọn tôi hỏi xem tâm trạng của cô ấy bây giờ thế nào.”

Tô Mộ Mộc: “.....”

Tâm trạng của cô á?

Bây giờ cô chỉ muốn nuốt lại viên đạn đường kính 12mm mình vừa mới bắn ra thôi.

Dù sâu bên trong nước mắt là biển rộng nhưng ngoài mặt cô vẫn phải trả lời caster như không có gì xảy ra: “Thật á? Tôi lấy được first kill à? Xem ra số tôi cũng đỏ lắm, để lát nữa tôi ra ngoài mua xổ số, có ai muốn góp tiền không?”

Caster A lại quay sang hỏi BOSS: “BOSS thì sao, anh có cảm giác gì?”

BOSS đùa bảo: “Cảm giác game tệ quá, dứt khoát ra cửa bán xổ số có vẻ hợp lý hơn.”

Tô Mộ Mộc QAQ.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Chị Gái Nhỏ Nhà Cậ Chở Theo Gã Khác Chạy Mất Rồi

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Sau khi lỡ tay tiễn BOSS về miền cực lạc, Tô Mộ Mộ hít sâu để điều chỉnh lại tâm trạng rồi nhắc chân chạy bình bịch xuống tháp.

Lúc leo xuống có nghe thấy tiếng súng dữ dội từ hướng sân bay, Tô Mộ Mộ bèn mở map lên nhìn, bo độc đã bắt đầu thu nhỏ nên cô quyết định tìm xe rồi khỏi cái nơi đầy thị phi này rồi sang cầu tìm xem có chỗ nào để loot đạo không.

Tô Mộ Mộ khá là may mắn, trên đường cái kế tháp có một con Jeep, cô đang định nhảy lên thì tai nghe chột vang lên tiếng ‘bụp’.

Đó là tiếng đạn bắn trúng người, trong nháy mắt, cô chỉ còn có nửa máu.

Tô Mộ Mộ vội vã mượn con jeep để ẩn nấp và bắt đầu tìm kiếm đối phương.

Nhưng nhìn tới nhìn lui mãi vẫn không thấy người nào trong gầm gầm, cô lại lo lắng quan sát thêm vài giây để chắc chắn rằng ban này không có ai bắn mình mà đó chỉ là đạn lạc bay đến từ sân bay.

Tô Mộ Mộ nhớ có lần Lâm Trần đã bổ sung kiến thức cho mình rằng trong trò này, có giơ súng lên trời bắn đại một phát, lúc viên đạn rơi xuống cũng có thể giết chết một người chơi. Tất nhiên, xác suất ấy cực kì thấp.

Tuy lúc này Tô Mộ Mộ bị bắn trúng nhưng vẫn may là nó chỉ trúng người nên cô mới không bị knockout do đất.

Chả biết rốt cuộc cái này có được gọi là may mắn hay không nữa, Tô Mộ Mộ vừa oán thầm vừa xem balo của mình, không có máu.

Cô bắt đầu sờ bừa bộn, xem ra chỉ còn cách loot dạo để tìm máu thôi.

Nghĩ thế, Tô Mộ Mộ vội vã lên xe.

“Đội đã! Bạn trẻ đằng trước đội đã! Cho đi kè miếng xe đề!”

Kênh ALL vang lên giọng của Giang Trường Vũ. Sau đó cô trông thấy cậu ôm khẩu súng chạy băng băng đến chỗ mình.

“Giang Trường Vũ?”

“Tô Mộ Mộ?” Giang Trường Vũ mừng rỡ, người quen nè! Vậy là vụ đi kè xe có hi vọng rồi.

“Tiểu Mộ Mộ ới, vác tôi đi đề. Sân bay kinh khủng quá, tôi vật vờ lắm mới trốn ra đây được á.”

“Lên xe thì cũng được nhưng cậu phải giao túi máu ra đây.” Tô Mộ Mộ quan sát trang bị của Giang Trường Vũ rồi dừng tầm mắt trên đầu cậu ta. Cô hài lòng cười nói: “Cả cái mũ 3 kia luôn nhá.”

Tô Mộ Mộ bị đạn lạc bắn mất nửa máu, đang lo trong người không có tí đồ hồi máu nào nhưng giờ thì hay rồi, người giao máu, giao trang bị đã bay đến ngay cửa.

Giang Trường Vũ thở phì phì, đứng nhảy tưng tưng: “Cô ăn cướp à! Dù sao chúng ta cũng từng làm đồng đội kề vai chiến đấu mà!”

“Vì là đồng đội nên tôi mới cho cậu quyền lựa chọn đấy.” Tô Mộ Mộ nhảy xuống xe, cười tủm tỉm uy hiếp: “Bắn cậu chết tươi rồi trực tiếp lấy or cậu chủ động nộp đồ lên để đổi cái vé xe đây.”

“Cam Lớn à, lại đây, chọn một cái đề.”

Giang Trường Vũ: “.....”

“Cho cô cho cô hết.” Giang Trường Vũ chịu nhục nhả một túi painkiller với năm cái bandage và cuối cùng là cái mũ 3 ra đất.

“Chỉ có nhiều đó thôi, không có nhiều hơn đâu!”

“O... OK!” Tô Mộ Mộ khựng lại. May quá, suýt tí nữa là OJBK rồi. Nếu cô nói ra thật thì chắc Quan Hi sẽ tức đến nổi đột phát bệnh tim mất.

Tô Mộ Mộ hí hửng nhặt đồ, nhảy lên xe nói: “Lại đây, lên xe đi.”

Khi Tô Mộ Mộ và Giang Trường Vũ đang tiến hành giao dịch thì tiếng súng phía sân bay đã ngừng. Cô không rõ là cuộc chiến sân bay đã chấm dứt hay là đám người kia tạm thời ngừng bắn, nhưng tóm cái quần lại là tiếp tục ở đây rất ư là nguy hiểm nên phải vắt chân lên cổ chạy ngay.

“Được được.” Giang Trường Vũ nhanh chóng lên xe. Tuy là cậu chơi game cực tẹt nhưng đi theo Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn bấy lâu nay, nghe Lâm Trăn chỉ huy biết bao nhiêu lần nên vẫn có chút cảm giác cơ bản—— Tiếng súng phía xa ngừng lại tức là nguy hiểm đang đến gần hai người.

Tô Mộ Mộ chuyển sang vị trí phụ lái: “Cậu lái xe đi, tôi quần băng dít cái đã. Chúng ta phải đi mau.”

Giang Trường Vũ lấy được tay lái như mở cờ trong bụng: “Tiểu Mộ Mộ à, cảm ơn sự tin tưởng của cô nhá!”

Sau đó, Giang Trường Vũ hớn hởi xong đã hỏi lại một câu: “Ban này cô không sợ tôi bắn lên à?”

Đáp lại cậu là sự im lặng, sự im lặng như chết lặng và nó đã nói lên tất cả.

Giang Trường Vũ cảm thấy quả tim già chột đau nhói, cảm tức nghĩ tại sao mình lại tự đi rước lấy nhục thế này.

May mà Tô Mộ Mộ vẫn còn chút tính người, cô đổi chủ đề, hỏi: “Sao cậu lại nhảy xuống sân bay?”

Máy bay đi từ sân bay đến Severny có rất nhiều lựa chọn ven đường, phần lớn tuyến thủ chuyên nghiệp và các streamer có kỹ thuật tốt sẽ chọn sân bay, trường học, hầm trú ẩn các kiểu...

Nên Tô Mộ Mộ cứ tưởng là Giang Trường Vũ sẽ chọn điểm cuối cùng tức là Severny để đáp, ai ngờ cậu lại cứng thế, chọn nhảy xuống sân bay.

Giang Trường Vũ ấp úng mãi mới đáp lời: “Bị Cây Nhỏ lừa đấy, ban này cậu ta ngồi trên máy bay bảo nhảy, thế là tôi nhấn nhảy luôn theo bản năng.”

Tô Mộ Mộ: “.....”

Sao thằng bé Giang Trường Vũ này lại ngây thơ ngờ nghệch thế nhỉ?

Nhưng nếu cậu không ngốc mà cũng chả ngây thơ thì chắc đã không leo lên chiếc xe giặc nhà cô rồi.

Giang Trường Vũ giải thích: “Tôi... Do tôi quen thôi mà. Tại lúc chơi với hai người toàn là Cây Nhỏ chỉ huy, tôi quen nhảy theo lời cậu ta rồi.”

Đó chính là bản năng nguyên thủy nhất của Giang Trường Vũ, vừa nghe thấy lệnh ngồi xuống là ngoan ngoãn ngồi ngay, chẳng khác gì mấy

em cún được huấn luyện tỉ mỉ.

Nghe xong lời giải thích của Giang Trường Vũ, cô cảm thấy cái hình tượng ngây thơ, ngốc nghếch, đáng yêu kia lại được tô thêm ít màu.

Có vẻ cậu ta đã nhận ra mình càng tô càng đen nên ngậm miệng lại không nói nữa và tập trung lái xe.

Hồi trước chơi cùng Giang Trường Vũ, Tô Mộ Mộ biết kĩ thuật lái xe của cậu cực kì kém cỏi nhưng cô không ngờ là thời gian đã trôi qua bao lâu mà cái ngón nghề lái xe ấy vẫn chẳng tiến bộ thêm được tí nào. Bọn họ mới đi được mười mét thì xe đã lăn xuống sườn núi.

“Ấn trái phải, trái phải đi!” Tô Mộ Mộ la to: “Điều khiển thân xe!”

“Ấy ấy ấy!!”

Giang Trường Vũ ấy cỡ nào cũng chẳng có tác dụng, chiếc jeep vẫn lăn lông lốc xuống chân núi.

“Xe lật rồi! Chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tên đầu sỏ gây ra tất cả mọi thứ cảm thấy hoảng hốt.

“Xuống xe.” Nhìn Giang Trường Vũ cứ lắc lư quanh chiếc xe, Tô Mộ Mộ cố nén xúc động headshot ai đó.

Cô nhớ ban nãy trên đường chạy đi có trông thấy một chiếc xe máy nên thuận miệng nói: “Tôi đi lấy xe máy, cậu chờ ở đây nha.”

Giang Trường Vũ liên tục đáp: “Được được.”

Tô Mộ Mộ quay lại tìm xe máy mà trong lòng cứ phân vân giữa tha cho Giang Trường Vũ một con đường sống OR* lấy luôn cái mạng của cậu ta.

(*) OR (tiếng Anh): Hay/Hoặc.

Đến khi cô lái xe trở về thì Giang Trường Vũ vẫn ngoan ngoãn đứng đó đâm xe.

Lương tâm réo gọi, thế là cô bỏ qua ý định dàn dựng tai nạn giao thông bất ngờ để đâm chết tên ngốc nghếch gây thơ đáng yêu nào đó rồi lại kìm lòng không đặt nghĩ mình quả là nàng tiên nữ có tấm lòng lương thiện, hết sức cảm động ư ư.

Tô Mộ Mộ nói: “Cậu né qua, để tôi đâm cho Jeep nó đứng dậy.”

Tuy là chạy bo bằng xe máy thì nhanh hơn nhưng Tô Mộ Mộ vẫn khá thiên vị loại xe có thể chặn đạn như jeep.

Giang Trường Vũ hết sức kinh ngạc: “Có trò này nữa hả?”

“Ừ, Cây Nhỏ chỉ tôi đấy, em ấy từng thành công rồi.”

Giang Trường Vũ nghe lời lùi lại xa ời là xa.

Tô Mộ Mộ tăng tốc chạy thẳng về phía xe Jeep.

Bấy giờ, ống kính livestream đang lia tới trận bắn giết dữ dội ở sân bay.

Caster A: “Bây giờ chúng ta cùng xem coi ở sân bay còn ai sống sót nào.”

Caster B: “Treetreetwo, Wone và Wthree bên 4W, Ddang với Duang của DDD, Mygod, God666, Wayo zero. Ấy, ban này có mười mấy người liền nhảy xuống mà bây giờ chỉ còn có bảy người, liều mạng quá thể đáng luôn.”

Caster A: “Nói thật nhé, cuộc chiến sân bay lần này có quá nhiều đau thương. Vì phần lớn người nhảy xuống là tuyển thủ chuyên nghiệp, bọn họ sống mái với nhau rất hăng nên vừa chớp mắt cái đã chẳng còn bao nhiêu người.”

Caster B: “Ừm, cảm giác trận chiến nội bộ của bọn họ rất máu lửa, thẳng tay diệt đi phân nửa số hạt giống ăn gà.”

Khi caster cùng với người xem ở khu bình luận đang đoán già đoán non, thậm chí còn bắt đầu mở kèo cá cược xem ai sẽ là người cuối cùng sống sót, trở thành vị vua của sân bay thì một chiếc jeep bay từ trên trời xuống, đáp đất ngay giữa trung tâm khói lửa chiến tranh và âm ầm nổ tung.

Màn hình xuất hiện thông báo Nicetree giết người.

Nicetree dùng phương tiện giao thông nổ chết Treetreetwo.

Nicetree dùng phương tiện giao thông nổ chết Wone.

Nicetree dùng phương tiện giao thông nổ chết God666...

Số kill của Tô Mộ Mộc tăng thành 8 người trong nháy mắt!

Khoảnh khắc ấy, cả bảy cái hộp nằm đó, hai caster cùng với người xem đều trưng ra vẻ mặt ngu người.

Caster A lấy lại tinh thần, nuốt nước bọt nói: “Chúng ta xem pha quay lại đi.”

Đám người chết cùng hoảng hốt nhấn phát vào death cam*.

(*) Death cam: Là đoạn phim ghi lại cái chết/cách người ta giết mình từ góc nhìn của đối thủ.

Họ thấy Tô Mộ Mộc dùng xe máy tông vào xe quân đội, sau đó chiếc xe ấy vượt ra khỏi những định luật của vật lý bay thẳng lên trời rồi rơi thẳng xuống nơi đang diễn ra cuộc chiến ở sân bay và nổ mạnh.

Hơn mười giây sau, khán giả có mặt ở hiện trường vừa xem lại cùng với caster cười vang, cả trường quay nhộn nhịp lên hẳn. Màn hình livestream cũng bị mọi người che kín, vì có quá nhiều bình luận nên staff đành phải tắt đi.

Có lẽ không ai ngờ được chân tướng sự thật lại là như thế!

Bá chủ sân bay không phải là một tuyển thủ chuyên nghiệp mà là một tiên nữ bé nhỏ đầy may mắn họ Tô tên Mộ Mộc.

Cả người có tầm hiểu biết sâu rộng như caster A cũng phải đờ người ra mãi mới lên tiếng: “Ấy cái này ở ở là cái quái gì vậy trời!”

Caster B: “Chắc là chiêu ‘từ trên trời rơi xuống’.”

Caster A: “Chúng ta mau đi hỏi xem tâm trạng của mấy người chơi ấy cùng streamer Thụ Ca của chúng ta đi nào!”

Caster B vẫn không quên đâm thêm một dao: “Ban này tôi nghe đạo diễn nói người dạy Tô Mộ Mộc tông jeep là Thụ Ca đấy.”

Thế là ánh đèn và mic được nhắm thẳng đến chỗ Lâm Trăn.

Lâm Trăn: “.....”

“Trò giỏi thầy chết đói.” Lâm Trăn suy nghĩ nửa giây xong lại nói: “Ban tổ chức có định cân nhắc bổ sung thêm cái thống kê hỗ trợ giết người không? Tôi nghĩ mình có thể lấy TOP 1 đấy.”

Caster A: “Ha ha ha, e rằng chiến tích đó không có phần hỗ trợ của cậu rồi, bây giờ Tô Mộ Mộc với Giang Trường Vũ đang là đồng đội lâm thời

đấy, dù có tính công hỗ trợ thì cũng là công của người ta.”

Lâm Trần khẽ ‘ha’, vẻ mặt rất ư là khinh bỉ.

Tất nhiên caster A sẽ không bỏ qua cơ hội này, anh hỏi: “Về mặt Thụ Ca thể này, chẳng lẽ trong đây có bí mật gì hả?”

“Không muốn nói cho mấy người biết.” Chàng giáp xác Lâm Trần lại bắt đầu giở trò: “Hộp phải im lặng thì mới là cái hộp có lương tâm.”

Caster A: “.....”

Vậy cậu còn blablabla với bọn tôi này giờ, lương tâm mòe gì thế!

Sau đó, caster lại đi phỏng vấn thêm mấy cái hộp nữa nhưng làm như mọi người bàn trước hết rồi hay sao ấy, ai cũng tranh nhau làm hộp có lương tâm, chẳng buồn để ý tới caster.

Caster đành phải chuyển ống kính về chỗ Tô Mộ Mộc.

Bấy giờ, cô đang cưỡi con xe chở Giang Trường Vũ đi chạy bo.

Caster A còn chưa kịp ừ hử thì thì Tô Mộ Mộc đã chặn họng anh ta.

Cô hùng hổ đe dọa: “Đừng ồn! Tôi đang chạy bo!”

Caster A uất ức trợn mắt.

Ngay lúc ấy, đám hộp tinh không có ánh sáng của sân khấu đang chìm trong bóng tối. Đây là sắp xếp đặc biệt của giải đấu, khi một khách mời chết thì đèn chiếu sáng chỗ họ sẽ bị tắt đi.

Sniper của 4W cũng chính là Wone cười hì hì đẩy Lâm Trần, nhảy nháy mắt lên tiếng: “Chị gái nhỏ nhà mày làm mày nổ chết rồi dẫn người ta chạy bo kìa.”

Lâm Trần bình tĩnh liếc sang, chẳng buồn để ý ‘hừ’ đáp: “Tao dám cá nguyên nhân chị gái nhỏ dẫn theo quả cam lớn chẳng tốt lành gì.”

— Hết chương 53 —

Màn kịch ngắn

Lâm Trănkiêu ngạo ưỡn ngực:Huy chương giết người của chị gái nhỏ có một phần công lao của tôi!

Tác giả nhả nhủ

Chuyện đâm xe bay lên trời không có nói điêu đâu, nó chính là kẻ giết người tàn ác nhất trong game đấy (/ □). Còn nữa, lúc dừng xe phải nhớ thắng lại. Lần trước có xem một cái video, có người quên thắng lại, thế là jeep giết hết cả team.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Huấn Luyện Đặc Biệt

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Đôi khi, cuộc đời chính là một vở hài kịch.

Vì hành động của Tô Mộ Mộ cùng với sự xuất hiện của tiểu thị tươi nổi tiếng họ Giang tên Trùng Vũ nên ống kính chương trình chuyển đến chỗ họ nhiều hơn bởi tiếng hò hét dữ dội đến từ người xem.

Giang Trùng Vũ được chứng kiến 7 kill thần thánh của Tô Mộ Mộ đang ngồi bên ghế phụ lái, hí hửng nói: “Ha ha ha, nghĩ tới chiếc xe tôi lật trở thành một phần hỗ trợ cho chiến công ấy tôi lại cảm thấy khăn quàng đỏ trên cổ mình rực rỡ hơn nhiều.”

Giang Trùng Vũ đắc ý nghênh mặt nói: “Đúng không? Cái chiến tích ấy có một phần của tôi đấy nhỉ!”

Tô Mộ Mộ: “.....Ờ.”

【Ha ha ha ha làm sao bây giờ, tôi cảm thấy Mộ Mộ ca ghen lời cùng với Cam Lớn thao thao bất tuyệt đáng yêu quá thể】

【Có muốn tìm hiểu CP Cam Mộ thử hơ?】

【Nói thật nhé, tôi thấy giống CP Mộ Cam hơn đấy】

Màn hình bình luận cực kì náo nhiệt nhưng có một người đang ngồi xem cảm thấy tim mình cực kì lạnh lẽo.

Quy tắc của giải đấu lần này là sau khi khách mời bị KO thì màn hình máy tính sẽ được đồng bộ với màn hình livestream.

Nên Lâm Trăn đang phải trơ mắt nhìn khăn quàng đỏ của mình bị Giang Trường Vũ cướp đi, đã vậy thế lực CP đen tối lại còn ngóc đầu dậy huênh hoang khiến đầu cậu bốc đầy hơi nước.

Lâm Trăn thầm ghi nhớ kiểu tóc và trang phục của nhân vật Giang Trường Vũ, trận SOLO tiếp theo mà chạm mặt thì cậu sẽ cho anh ta biết cái gì gọi là ‘rực rỡ’.

Trong game, Tô Mộ Mộc lái xe vượt qua cầu lớn chạy vào khu an toàn. Để bị kịch không diễn ra, cô phải chắc chắn rằng xe đã dừng hẳn rồi mới nhảy xuống.

Vừa xuống xe, nòng súng lập tức nhắm ngay Giang Trường Vũ cũng vừa leo xuống.

Caster A thấy thế lập tức nháo nhào lên: “Ai da! Vụ án gì đây!”

Caster B cũng là người thích hóng chuyện, chỉ sợ thiếu chuyện để nhiều: “Tô Mộ Mộc đang định giết Giang Trường Vũ hả! Quái, thế cô ấy chờ người ta chạy bo làm gì?”

Caster A cũng than thở: “Không biết nữa, nhưng mà vô tình thật đấy, con gái tàn nhẫn thật.”

Nhóm CP Mộ Cam điên cuồng gửi bình luận la NONONO!

CP vừa mới hot nhà họ không thể lạnh nhanh thế được.

“Cô làm gì thế?” Giang Trường Vũ nhảy xuống xe, ngơ ngác nhìn hòng súng.

“Bắn xe.” Tô Mộ Mộc bắn liên mấy phát làm nổ lốp xe để những người đến sau không có tí ti cơ hội nào.

Thấy hành động của Tô Mộ Mộc, Giang Trùng Vũ kìm lòng không đặt lắc đầu thở dài: “Sao cô càng chơi với Cây Nhỏ càng giống thổ phỉ vậy.”

Sở thích của Lâm Trăn chính là bắn hết tất cả lốp xe mình thấy trên đường chạy bo để những người chơi khác đi ngang qua không có cơ hội leo lên xe chạy.

【Đúng là phong cách của Thụ Ca】

【Tôi biết rồi nha, dù chị gái nhỏ có chở gã khác chạy đi, Thụ Ca có chết thì chị gái nhỏ vẫn mang theo hình bóng của anh ấy tiếp tục chiến đấu】

【Cái này gọi là sức mạnh và sức quyến rũ của chính cung*】

(*) Chính cung hoàng hậu:v

【CP Cây Cối ngồi không cũng có đường nè! Bọn tôi có cả Thụ hậu đấy】

Caster A hoang mang hỏi: “Chính cung các bạn nói là sao ấy nhỉ?”

Caster B cười khà khà, rành rỏi nói: “Nghe là biết ông không xem tin bên lề rồi, CP Cây Cối của Tô Mộ Mộc với Lâm Trăn nổi tiếng trong giới lắm nha.”

Bấy giờ, màn hình cũng bay bay **【xe ba bánh】** **【Cây Cối】**
【Chào】 các kiểu con đà điểu. Trong nháy mắt, lượng chữ bay qua màn hình chẳng thua kém gì lúc Tô Mộ Mộc dùng jeep lấy được 7 kill.

Hai caster ở trên sân khấu nói chuyện, công ty game dưới sân khấu cũng bắt đầu có biến—— Mấy ông lớn châu đầu ghé tai nhau nói vài câu rồi thỉnh thoảng lại chỉ lên sân khấu.

Mọi người đều tập trung theo dõi trận đấu, chỉ có mình Quan Hi luôn quan sát phản ứng của BOSS, người vừa bị loại ra khỏi trận đầu tiên. Anh phát hiện ra những lúc Tô Mộ Mộ không có hành động gì đặc biệt thì bọn họ lại cúi đầu nói chuyện với nhau, điều này khiến anh bỗng chốc yên tâm hơn nhiều. Vì có linh cảm chuyện vui sắp đến nên ánh mắt nhìn lên sân khấu cũng hiền hòa hơn. Anh còn chẳng thèm so đo chuyện thỉnh thoảng Tô Mộ Mộ ở trên đó lại lỡ lời, đánh mất tiêu chuẩn của một tiên nữ nữa.

Và nơi đó, trò chơi vẫn tiếp tục.

Tô Mộ Mộ bắn thùng lốp xong bèn lên một chiếc xe khác, nói với Giang Trường Vũ: “Chúng ta chia nhau ra ở đây đi.”

Giang Trường Vũ ngu người: “Hả? Gì cơ?! Cô không đưa tôi đi cùng nữa hả?”

Cậu lập tức chuyển sang vẻ mặt đau thấu tâm can: “Nếu sớm muộn gì cũng phải chia tay thì sao còn cho tôi lên xe làm gì?”

Tô Mộ Mộ tỉnh bơ đáp: “Vì tôi cần cậu đỡ đạn trên đường chạy bo chứ sao.”

Giang Trường Vũ: “.....”

【Ha ha ha ha ha ha】

Màn hình đầy tiếng cười ha hả, nếu lúc này Lâm Trăn có thể gửi bình luận thì chắc cậu là người ha ha máu lửa nhất. Cậu biết ngay mục đích chị gái nhỏ chở Cam Lớn theo chẳng tốt đẹp gì cho cam mà!

Giang Trường Vũ cạ lời, vẻ mặt đầy trách móc và khó tin: “Đó là lý do cô chờ tôi theo hả?!”

“Được rồi, đừng diễn nữa. Rảnh quá thì mau đi loot đồ đi.” Thật ra Tô Mộ Mộ định vào đến khu an toàn rồi tiễn cậu một đoạn đường nhưng cuối cùng cô vẫn nể tình cũ nên không ra tay.

“Bye nhá Cam Lớn, hẹn gặp lại ở cuối bo ha.” Tô Mộ Mộ có lương tâm tha cho Giang Trường Vũ một lần.

Cô lên xe rồi chạy đi như bay, bỏ lại Giang Trường Vũ đứng đó ngơ ngác.

Bóng dáng ấy nhỏ bé, bất lực và đáng thương như thế.

Một lát sau, Giang Trường Vũ lấy lại tinh thần đứng nhảy từng từng, la oai oái: “VẬY TẠI SAO CÔ LẠI BẮN NÁT XE TÔI! CÔ LÀM THẾ TÔI ĐI THẾ QUÁI NÀO ĐƯỢC!!”

Nghe thấy tiếng la hét ầm ĩ kia, Tô Mộ Mộ kìm lòng không dặng nói khê: “VỚI CÁI KỸ THUẬT LÁI XE ĐÓ CỦA CẬU THÌ TỐT NHẤT LÀ NÊN CUỘC BỘ ĐI, TÔI ĐANG GIỮ MẠNG CHO CẬU ĐÓ.”

Đúng lúc đó, đạo diễn đang trích camera cho Tô Mộ Mộ nên ai cũng nghe thấy lời cô, thế nhưng đám fan hâm mộ Giang Trường Vũ lại tha thiết gửi bình luận cảm ơn rồi rút.

【Cảm ơn chị Mộ Mộ đã cứu chồng em!】

【Lúc trước có xem Cam Lớn livestream, tổng cộng mười lần thành hộp thì có tới sáu, bảy lần chết vì lái xe.】

Tất nhiên, Tô Mộ Mộ trong game chẳng hay biết gì về những lời trêu chọc ở khu bình luận, cô vừa loot vừa bắn, chẳng mấy chốc đã vào đến

cuối bo.

Bấy giờ, trong game chỉ còn 9 người.

Mỗi lần có người bị giết chết Tô Mộ Mộc lại nhìn ID người ta, bây giờ cô có thể chắc chắn rằng trong 9 người sống sót không còn tuyển thủ chuyên nghiệp.

Nhắc tới lại thấy hài, một trận đấu có số tuyển thủ chuyên nghiệp áp đảo, ai ngờ những kẻ chết đầu tiên cũng chính là những người chơi go pro.

Dĩ nhiên, nhóm tuyển thủ chuyên nghiệp không hề bị khách mời nghiệp dư bắn chết mà là họ nhảy xuống sân bay bắn nhau, nhảy xuống trường học bắn nhau để rồi cuối cùng tất cả đều bỏ mạng.

Có thể nói đây là một cuộc chiến nội bộ, tự dồn mình vào chỗ chết vậy thôi.

Tô Mộ Mộc mai phục trong bụi cây, hòa mình làm một với nó, chờ đến khi có bo an toàn mới lại di chuyển.

Số người trong bo giảm dần, cuối cùng góc phải hiện lên con số 3 người còn sống.

Tô Mộ Mộc cứ hồi hộp mãi cho đến khi thời khắc quyết định thắng bại đến.

Cô nghe thấy tiếng súng trên sườn núi, lướt sang ID, là Fighting Go bắn chết một ID lạ.

Chỉ còn 2 người sống sót trong game.

Ở trận quyết chiến 1VS1 cuối cùng, nửa bo này nằm dưới đồng lúa còn nửa kia nằm trên sườn đồi. Yếu tố bất lợi cho Tô Mộ Mộc là Cam Phi Đình chiếm giữ vị trí trên sườn núi cao cùng với cây cối có thể ẩn nấp.

Caster A: “Lần này nguy rồi, bên Tô Mộ Mộc chỉ có đồng cỏ khô. Nếu khu an toàn không nghiêng về phía này thì Tô Mộ Mộc phải băng qua cả đồng không mông quạnh, xác suất GoGo bắn trúng rất cao.”

Caster B: “Ha ha ha, chưa chắc nha. Hôm nay Tô Mộ Mộc may mắn lắm đấy, không biết ở bo cuối này nữ thần may mắn có còn thiên vị cô ấy nữa không.”

Khi caster đang nói chuyện thì vòng bo mới đã xuất hiện, Tô Mộ Mộc vừa nhìn sang lập tức lạnh cả lòng.

Caster A: “Ái dà, vòng định mệnh nằm bên kia, có vẻ nữ thần may mắn của Tô Mộ Mộc đã đi rồi.”

Tay Tô Mộ Mộc cầm chuột bắt đầu thăm dò hồi rồi. Đây là trận đấu đầu tiên của ngày hôm nay, cô đã có một khởi đầu rất tốt nên muốn cho nó một kết thúc đẹp, thành công ăn gà.

Nhưng tình hình của cô bây giờ rất tệ, GoGo bắn khá tốt nên nếu thò đầu ra chạy bo bây giờ thì xác suất chết là 99%.

Tâm mắt cô lướt xuống theo bản năng—— Đây là thói quen có từ rất lâu rồi, mỗi lần cảm xúc có dao động lớn cô lại nhìn xuống mấy con búp bê lò xo đầu hoạt hình phía dưới, mỗi cái đầu có một vẻ mặt khác nhau, trong đó có một cái đầu há miệng cười to có thể giúp cho cảm xúc cô trở lại bình tĩnh.

Nhưng cô đã quên rằng mình đang ở trường quay, dưới màn hình chẳng có con búp bê lò xo nào nhưng lại có một thứ khác.

Đó là chiếc nút bàn phím may mắn Lâm Trăn tặng cô.

Khi may mắn tìm đến thì đầu óc con người ta cũng nhanh nhạy hơn, hệt như đang mò mẫm trong đường hầm tối tăm thì phía trước chợt hiện lên

ánh sáng.

Tô Mộ Mộ nhớ lại từng lời Lâm Trăn nhấn mạnh trong trận đối đầu SOLO đêm qua, từng hành động hiện lên trong đầu cô như một thước phim được trình chiếu.

“Nếu chúng ta đụng độ nhau ở đồng cỏ mà em có vật chắn cùng với vị trí rất tốt thì chị nên làm thế nào để đột phá vòng vây?”

Giọng nói êm dịu của Lâm Trăn như cơn gió nhẹ thổi qua mặt hồ trong tim Tô Mộ Mộ, khiến cho trường quay chợt yên tĩnh đến lạ.

“Khi đó, smoke và nade sẽ phát huy tác dụng. Có điều, chị gái nhỏ phải chú ý đến điểm rơi, nó rất quan trọng, giỡn chơi có khi tự chơi luôn mình đấy.”

Bên Lâm Trăn sương khói mờ nhân ảnh*, dưới chân Tô Mộ Mộ vang lên tiếng nade được ném xuống, cô nhanh chóng di chuyển.

(*)Smoke(gọi tắt của Smoke Grenade): Khi ném smoke, một khu vực nhất định sẽ bị bao phủ bởi một làn khói trắng (bản cũ là khói xám), người đứng trong làn khói đó sẽ không trông thấy bên ngoài mà người đứng ngoài cũng chẳng thấy nổi bên trong. Khói tồn tại được một khoảng thời gian sẽ tan mất. Đoạn ‘sương khói mờ nhân ảnh’ được mượn từ bài thơ Đây thôn Vĩ Dạ của Hàn Mặc Tử.

“Smoke để ẩn nấp, nade để đẩy kẻ địch ra ngoài, một khi nó thò đầu ra thì lập tức bắn chết.”

“Nếu đụng phải một đối thủ ngang tầm thì thắng bại sẽ được quyết định trong tích tắc đó.”

Chất giọng ấm áp như ánh mặt trời ấy cao cao, âm cuối pha lẫn nụ cười khê đầy đặc ý.

Tô Mộ Mộ nghe thấy một tiếng ‘biu’ và đầu cô đã bị Lâm Trăn headshot, cô chột giật mình, ngạc nhiên vì kỹ thuật và tốc độ bắn của cậu.

Cô lẳng lẳng chờ tiếng súng tiếp theo vang lên.

Nhưng làn khói dần tan đi, Tô Mộ Mộ trông thấy cậu giơ hai tay lên trời, đứng ngược sáng nhìn về phía cô.

Tai nghe vang lên tiếng cười hì hì của cậu: “Chị gái nhỏ, chị có hài lòng với bài học em giảng hôm nay không, hài lòng thì vote năm sao khen thưởng nha.”

Những hình ảnh trong trí nhớ dần biến mất, tư duy quay trở về thực tại, trong mắt cô đã có thêm phần tự tin.

Bo độc bắt đầu siết vào, dường như hai bên tai Tô Mộ Mộ vẫn còn giọng nói dịu dàng và hơi thở nóng rực của Lâm Trăn, cô cầm smoke mở ra một con đường và vọt ngay vào trong đó.

Người đã trốn vào trong khói thì chẳng những đối thủ không thể nhìn thấy mình mà cả mình cũng chẳng biết đâu là địch nên Tô Mộ Mộ chỉ có thể nhờ vào trực giác, xoay nó về hướng kia rồi ném nade.

Cô âm thầm đếm 1, 2.....

Tính thời gian nổ của nade xong lập tức lao khỏi làn khói, dùng tốc độ nhanh nhất để nhắm đến cái đầu đang lấp ló bên kia rồi nhanh chóng nổ súng bắn.

Song, cô cũng nghe thấy tiếng đạn bắn vào mảnh giáp trên người mình và nhìn lượng máu bị giảm xuống.

Nhưng tốc độ của cô nhanh hơn đối phương.

Tô Mộ Mộ giết chết Fighting GO.

Tô Mộ Mộ trông thấy màn hình hiển lên mấy chữ ‘đại cát đại lợi, tối nay ăn gà’.

Tô Mộ Mộ trợn mắt nhìn, có thể thấy là vẫn chưa thể tin nổi.

Cô thắng? Không ngờ cô lại thắng!

Cảm xúc vui sướng dần nảy nhót trên mặt cô, hai mắt sáng ngời như chất chứa ngàn vì sao lấp lánh, một nụ cười nhạt là đủ để nhắc lên bao ngọn sóng trong lòng người.

Cô ở trên màn hình trình chiếu như đang sáng lên.

Tô Mộ Mộ siết chặt nắm tay, giơ lên môi in một nụ hôn lên đó.

Ai cũng tưởng rằng cô đang vui sướng hôn chính mình, trước đây cũng có rất nhiều người quen hôn lên nhả hay mu bàn tay sau một chiến thắng.

Chỉ có Lâm Trần biết trong tay cô chính là chiếc nút bàn phím cậu tặng, sau đó cậu cũng nhướn mày lên, đầy thỏa mãn và tự hào nhìn Tô Mộ Mộ trên màn ảnh.

May mắn là khoảnh khắc đó chẳng có máy quay nào chiếu sang cậu, không thì chắc ai cũng trông thấy tầm mắt, khóe môi nhếch lên cùng với tình yêu sâu sắc và sự cứng chiều đang lan tràn khắp nơi đó mất.

Caster A liên tục nhắc lại: “Pha ngược gió trở mình của Tô Mộ Mộ này quá đẹp, thắng rất đẹp!”

Caster B: “Đúng, khả năng phán đoán cùng với tốc độ phản ứng của pha cuối rất tuyệt. Nhưng lượng máu của Tô Mộ Mộ cũng giảm xuống khá nhiều chứng tỏ tốc độ của cả hai bên đều rất OK, đây là một trận đấu có khả năng tương đương đấy.”

Cuối câu, caster B vẫn nói đỡ cho Cam Phỉ Đình đôi lời.

Caster A cười nói: “Vậy ra Tô Mộ Mộ của chúng ta là nữ thần được cả thần may mắn lẫn thực lực ủng hộ à?”

Caster B phì cười: “Nghe là biết ông chưa cập nhật trend mới rồi, Tô Mộ Mộ thì phải gọi là tiên nữ, biết chưa.”

【66666】

【A a a a chị gái nhỏ làm em nở mày nở mặt quá a a a a】

【Hì hì hì ha ha ha a a a, tôi mừng tới nỗi bay hết lời luôn! Này thì bôi nhọ chị gái nhỏ, bảo chị ấy thuê người bắn game này, hừ! Bây giờ bị vả mặt có vui không!】

Màn hình livestream chuyển từ người thắng cuộc là Tô Mộ Mộ sang Cam Phỉ Đình.

Caster A hỏi: “GoGo, suýt nữa là được ăn gà rồi, có thấy tiếc không?”

“Không có đâu, chị Mộ Mộ rất giỏi, pha giết người ban nãy rất đẹp.” Cam Phỉ Đình nở một nụ cười ngọt, sau đó là vẻ mặt cực kì hâm mộ: “Tôi hâm mộ chị Mộ Mộ lắm luôn á, chị ấy có người huấn luyện đặc biệt cho luôn mà.”

Nghe thấy huấn luyện đặc biệt, tinh thần hóng hớt của caster và người xem lại được gọi lên.

Vì trận này đã kết thúc, Tô Mộ Mộ không cần người kể cũng nghe được những lời Cam Phỉ Đình nói với caster.

Khi cô nghe Cam Phỉ Đình nhắc đến huấn luyện đặc biệt thì một nụ cười mĩ mai chợt lóe lên trên môi.

Quả nhiên, được sự thúc đẩy của Cam Phỉ Đình, caster lại chuyển ống kính sang chỗ cô.

— Hết chương 54 —

Tác giả nhắn nhủ

Thật ra lúc viết đến nữ phụ tôi có nghĩ đến mấy thiên sứ bé nhỏ bị trùng tên nằm không cũng dính đạn, lau nước mắt, khiến tôi thật sự rất ngại (//▽//). Khi viết đến hình tượng không mấy tốt đẹp của nữ phụ, tôi thường hay lên baidu tra, sau khi chắc chắn có rất ít người trùng tên tôi mới dùng nhưng không ngờ cuối cùng vẫn dính, gửi đến thiên sứ bé nhỏ bị trùng tên một trái tim.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Đừng Có Chọc Vào Lũ Con Trai Đang Ghen

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ hơi ngạc nhiên hỏi: “Huấn luyện đặc biệt của tôi á?”

Thật ra đây là một câu hỏi dễ dàng đẩy Tô Mộ Mộ vào scandal, ai cũng biết Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn thường xuyên chơi với nhau, thậm chí nhờ có Lâm Trăn ở giữa bắc cầu nên cô cũng từng chơi với rất nhiều tuyển thủ chuyên nghiệp.

Nam và nữ.

Song còn là nam trẻ tuổi và nữ xinh đẹp.

Những ngôn từ mờ ám đó luôn vẽ ra cho đám quần chúng ăn chưa rất nhiều liên tưởng phong phú.

Chỉ cần lỡ miệng một câu là ngày mai dư luận lại dấy lên một câu chuyện ngay.

Tô Mộ Mộ thoải mái cười tự nhiên, nói: “Còn là ai được nữa, tất nhiên là GoGo rồi. Nhắc đến mới nhớ, tôi còn phải cảm ơn cô ấy vì thường chơi DUO với tôi, giúp tôi lên tay nhanh ra phết.”

“Tôi cảm thấy GoGo là một nữ khách mời có kỹ thuật game rất tốt, lần này được chơi 1VS1 với cô ấy rồi ăn gà đã chứng tỏ may mắn và khả năng của tôi cũng không thua đâu nha.” Tô Mộ Mộ đùa: “Mọi người nhớ nhé, nếu định góp tiền mua xổ số thì liên lạc với quản lý của tôi nha.”

Tô Mộ Mộ đùa giỡn khiến khán giả cười xòa, cô chậm rãi quay sang, ánh mắt chứa nụ cười nhạt chạm vào ánh mắt Cam Phi Đình.

Đối với Tô Mộ Mộ, có rất nhiều cách để trả đòn. Dù sao cô cũng đã thắng trận này, cô có thể lấy khẩu phật tâm xà đi tung hô kẻ thua cuộc.

Nhưng hạ thấp giá trị của một người sẽ không bao giờ giúp bạn trở nên tài giỏi hơn, cao thượng hơn người đó.

Nên cô chọn một cách khác.

Cam Phi Đình đã muốn kích thích khiến cô buột miệng để lộ ra rồi kéo luôn cả Lâm Trăn vào cuộc thì cô cứ cố tình không làm theo mong muốn của cô ta đấy rồi sao.

Cô không lời ai ra hết, chỉ lời mỗi mình GoGo, hơn nữa còn ca ngợi, tăng bốc cô ta để chiêu nào của cô ta cũng hóa thành không khí.

Tô Mộ Mộ tinh bơ như không vẫy tay với Cam Phi Đình, nở một nụ cười tươi tắn nên nả xem như chào hỏi người ta—— Nụ cười cùng với cách vẫy tay đó chính là thứ công ty luyện cho cô, dùng để đối phó với ống kính của các phương tiện truyền thông đại chúng.

Ánh đèn sân khấu chiếu lên người cô, ánh lên làn da trắng như tuyết làm bật lên phong cách thoải mái và tự nhiên.

Cam Phi Đình đi sai một nước cờ chẳng mấy cam lòng đáp trả một nụ cười khác, đồng thời có cảm giác lo lắng chẳng yên.

Thật ra câu trả lời của Tô Mộ Mộ rất lịch sự, người ngoài không cách nào nhận ra vấn đề bên trong nên cứ tưởng rằng quan hệ của cô với Cam Phi Đình khá tốt nên bông đùa với nhau.

Nhưng trong mắt Cam Phi Đình đang chột dạ thì cô ta lại thấy lời đó ẩn chứa một ý nghĩa khác, dường như cô ta đã thoáng nhận ra điều gì đó nhưng đối mặt với nụ cười hoàn toàn không tìm ra được chút khó chịu kia thì cô ta lại thấy mình quá đa nghi.

Càng nghĩ càng thấy phiền, Cam Phi Đình nhanh chóng chuyển tầm mắt, quay đi không muốn đối mặt với Tô Mộ Mộ thêm nữa.

Bấy giờ, bầu không khí ở khu vực thi đấu vẫn còn sôi sục.

Hai caster tán gẫu với Tô Mộ Mộ vài câu rồi lại quay sang phỏng vấn các khách mời khác và nhanh chóng tuyên bố trận đấu tiếp theo bắt đầu.

Trong trận thứ hai, màn biểu diễn của Lâm Trăn cực kì mát mắt, cả số kill lẫn thời gian sinh tồn đều ngang ngửa với tuyển thủ nguyên nghiệp.

Caster A: “Tôi cảm thấy pha bắn tỉa của Thụ Ca ban này có thể sánh ngang với tiêu chuẩn go pro đấy.”

Caster B: “Nhiều năm trước, có câu lạc bộ esports từng mời cậu ấy về team nhưng xưa nay Thụ Ca luôn sống rất tùy hứng, ngay lúc đó thì cậu ấy đột ngột thay đổi ước mơ. Tôi có một người bạn làm quản lý đội tuyển, bọn họ nói lúc nghe thấy ước mơ mới của Thụ Ca thì giật hết cả mình, cảm sắp rớt xuống đất hết trơn.”

Câu 【Tôi muốn trở thành thủ khoa trong kì thi đại học】 đã nổi tiếng trong giới tự bao giờ.

Caster A: “Ha ha ha, chắc là câu nói đó sẽ theo cậu ấy đến già, không bao giờ buông tha cho Thụ Ca quá. Nhưng cá nhân tôi lại thấy Thụ Ca bây giờ đáng gờm hơn cậu ấy trước kia nhiều lắm.”

Caster B: “Ý ông là sao?”

Caster A: “So sánh thử xem, hồi đó Thụ Ca chỉ là một viên kim cương thô vừa được tìm thấy, phải trải qua quá trình mài dũa mới sáng lên được nhưng bây giờ người ta đã chín chắn hơn và trở thành một viên kim cương ngời sáng lấp lánh rồi.”

Trong một pha giao tranh, Lâm Trăn dùng tiếng máy bay để che giấu tiếng bước chân, sau đó bất ngờ đánh úp khiến cho tất cả kẻ địch trong bo an toàn ngu người.

Pha đó đã khiến bình luận đầy số **【666】** .

Caster B: “Đúng, trò ăn gà này không chỉ yêu cầu kỹ thuật mà còn yêu cầu cả tư duy chiến lược để có lợi cho hành động tác chiến của cả team.”

Khi hai caster đang tương tác với nhau thì cả trường quay lại vang vọng tiếng hoan hô, chuyện là Lâm Trăn lại vừa làm màu giết chết Giang Trường Vũ.

Từ pha highlight được quay lại thì khi đó Giang Trường Vũ đang đứng bên cửa sổ quan sát tình hình của kẻ địch, Lâm Trăn không chọn lao vào đánh bất ngờ mà đi ra ban công rồi nhảy xuống và nổ súng ngay trong nháy mắt, giết chết Giang Trường Vũ đang đứng trong nhà.

Sau đó cậu lại chạy vào trong, không thèm chạy bo mà lại ngay cạnh hộp của Giang Trường Vũ đứng lên ngồi xuống, đứng lên ngồi xuống liên tục—— Trong game, nhặt và ném đồ đều có các động tác tay chân nhất định.

Người xem là caster không biết Lâm Trăn đang làm gì, bảo là đang loot xác thì trông lại không giống.

Đó giờ Giang Trường Vũ chưa từng là người biết đề nén sự tò mò của mình, cậu ta hỏi: “Cây Nhỏ à, cậu làm gì thế? Không đi chạy bo à?”

Lâm Trăn tiếp tục đứng lên ngồi xuống không lên tiếng.

Giang Trường Vũ lại hỏi: “Cây Nhỏ? Cậu đứng lên ngồi xuống thế này, eo có OK không đấy?”

‘Pằng’

Lâm Trăn nả súng vào hộp.

Giang Trường Vũ khóc to: “Thù oán gì mà cậu lại nổ súng vào hộp tôi thế!”

Một lát sau, cuối cùng Lâm Trăn cũng làm xong việc lớn, cậu mở mic lên nói: “Yên tâm lên đường đi.”

Dứt lời, cậu nhảy cửa sổ bỏ đi.

Đạo diễn phóng to màn hình lên, caster và người xem trông thấy một hình mặt cười Lâm Trăn cực nhọc vất vả dùng đạn 9 mm bắn ra.

Bên phải của cái miệng mặt cười đó còn cao hơn bên trái một chút, trông cứ như đang mỉa mai.

Giang Trường Vũ: “.....”

Nằm dưới sàn nhà lạnh lẽo thật lâu, não cũng phải lòi ra uốn nếp mấy lần Giang Trường Vũ mới tỉnh ra.

Đừng có đụng vào một chàng trai đang ghen.

Hai caster cười ha hả rồi vội vã chuyển sang chỗ Lâm Trăn chờ giải thích.

Lâm Trăn ung dung bảo: “Chỉ là cười đùa tiễn anh ấy thôi, không có ý nghĩa đặc biệt gì đâu.”

“Sao lại dùng đạn 9 mm á? Vì tôi cần dùng đạn 5.56 với 7.62 chứ sao.” Lâm Trăn trả lời như đúng rồi.

Trong game, trừ súng trong thùng thính thì các khẩu súng trường khác đều dùng đạn 5.56 và 7.62. So ra thì hai loại đạn đó... Quý hơn 9 mm nhiều.

Hộp Giang Trường Vũ nằm dài trên đất cảm thấy lạnh lẽo hơn bao giờ hết. Cậu còn chẳng xứng bị bắn bởi 5.56 với 7.62 hu hu hu.

Caster A và caster B nghe được đáp án của Lâm Trăn thì dở khóc dở cười, chỉ biết khen Lâm Trăn mấy câu kiểu pha ban nãy cực trâu bò rồi chuyển camera sang người khác, nhưng chưa kịp chuyển thì chợt nghe thấy câu nói tức chết người không đền mạng của cậu vang vọng cả trường quay.

“Khen như rứa là sai rồi, phải khen tôi là một người vừa đẹp trai vừa khó lường mới đúng.”

“Tất nhiên, cái này cũng không trách hai người được. Tôi có quá nhiều ưu điểm, gấp quá nên hai người không nắm bắt được cũng là chuyện bình thường. Giờ tôi đã luyện cho hai người rồi đó, sau này nhớ khen như vậy nha.”

Caster A: “.....”

Caster B: “.....”

Tuy hai caster cũng thường hay giao tiếp với Lâm Trăn nhưng điều đó chẳng ảnh hưởng gì đến ý tưởng đập cậu chết tươi trong đầu họ cả.

【Ha ha ha, Thụ Ca ơi vậy là đủ rồi đó, đừng có bắt nạt caster trong giải đấu của người ta】

【Cẩn thận hai người họ giận rồi không lia camera sang chỗ anh đấy!】

【Nhưng tôi đoán Thụ Ca nghe được câu không quay anh ấy thì sẽ nói ra câu khác khiến người ta nổi điên hơn】

【Chẳng hạn như tôi thu hút ánh mắt và camera bấm sinh rồi, không cần quay】

【Hay lắm, rất Thụ Ca】

Nửa ngày thi đấu SOLO đi qua, lượt tìm kiếm, lượt tải game và lượng đề tài về PUBG tăng cao trên phạm vi lớn khiến ba ba công ty game cười tươi như hoa vừa tưới.

Mặt khác, trên mạng nhanh chóng xuất hiện một từ hoàn toàn mới——Cảnh báo xe máy.

Xem đoạn video ngắn đầy kích thích của Tô Mộ Mộc, mọi người đều cảm thấy cảnh báo xe máy còn rất gì và này nọ hơn cả cảnh báo 98K.

Quan Hi phản ứng rất nhanh, anh vội liên lạc với bộ phận truyền thông của công ty để nhắn họ làm vài hình ảnh game thú vị của Tô Mộ Mộc rồi lan truyền trên mạng với danh nghĩa của netizen.

Trong đó, bức được lan truyền rộng rãi nhất là một tấm chụp sườn mặt Tô Mộ Mộc đang mỉm cười, khóe miệng nhếch lên nhưng đáy mắt lại che giấu sát ý.

Đoàn đội ghép thêm vào đó một cái mũ 3, bỏ thêm một chiếc xe máy vào tay cô rồi đặt tên là——Ánh mắt clear team* đã xuất hiện.

(*)Clear team:Diệt hết cả đội.

Đương nhiên, mỗi một tấm hình từ chỗ đoàn đội cô tung ra đều được chọn lựa tỉ mỉ và chỉnh sửa cẩn thận, đảm bảo hình tượng của cô, ngoài xinh đẹp chỉ có xinh đẹp.

Tô Mộ Mộ dờ khóc dờ cười nhìn đồng emo của mình: “Anh Quan à, phong cách làm việc của anh thoáng quá nhỉ.”

“Dù chúng ta không tung ra thì netizen cũng sẽ làm thôi, chi bằng cứ làm trước sẽ có lợi thế.”

“Àm, được.” Tô Mộ Mộ nhanh tay chọn vài cái emo mới ra lưu lại, đoạn hỏi: “Bên công ty game đã có tin tức gì chưa?”

“Có rồi, bọn họ rất hài lòng, hợp đồng đại diện này đã ổn.” Quan Hi sung sướng xoa tay, cả người phấn chấn hẳn.

Nghe thế, Tô Mộ Mộ cũng vui nhưng vì đã chịu quá nhiều thiệt thòi nên cô cũng hiểu được một điều rằng trước khi hợp đồng được kí kết thì mọi chuyện đều có thể thay đổi, cô bèn cầu chuyện: “Mong là mọi chuyện sẽ không có gì thay đổi. Anh Quan à, em có thể trả hết tiền nhà trước thời hạn không đều phải nhờ vào anh đấy!”

“Yên tâm, anh sẽ theo dõi vụ này sát sao.” Quan Hi vỗ vai cô, cười nói: “Nếu nhận được hợp đồng đại diện này thật thì cô với Lâm Trăn có thể hợp tác với nhau rồi.”

Nhắc tới Lâm Trăn, Tô Mộ Mộ nhìn khắp nơi theo bản năng: “Anh Quan này, anh có thấy Cây Nhỏ đâu không?”

Tô Mộ Mộ hơi buồn bực, theo lý thuyết thì trận đấu vừa kết thúc là cậu sẽ nhào tới đây ngay mà, sao giờ vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu thế này.

“Cậu ta vừa ra thì đã bị người của 4W lôi đi rồi.”

Chữ ‘lôi’ đấy nghe có vẻ khá ép buộc, Tô Mộ Mộc nhớ hôm nay Lâm Trăn giết rất nhiều người bên 4W, đừng bảo là đám thanh niên đó làm ầm lên vì chuyện này đấy nhé.

Vì tính chất đặc biệt và khốc liệt của thi đấu thể thao điện tử nên các thành viên của chiến đội đều rất trẻ, thường dao động trong khoản từ 18 đến 23. Phần lớn con trai trong độ tuổi đấy thường rất dễ bị kích thích.

Tô Mộ Mộc hơi lo lắng nói: “Em đi tìm cậu ấy xem sao.”

~~~~~

“Lâm Trăn, cả anh và huấn luyện viên đều cảm thấy cậu đang trong thời kì đỉnh cao, tay bắn và cảm giác của cậu đều rất đỉnh. Anh biết trước đây cậu từng từ chối lời mời tham gia đội tuyển chuyên nghiệp, tuy không ai biết nguyên nhân nhưng bây giờ anh muốn hỏi lại cậu một câu, cậu có định cân nhắc gia nhập 4W không?”

Đội trưởng 4W cực kì nghiêm túc nói: “Anh có ý định bỏ nghề sau khi bắn xong giải bên Mỹ vào tháng 9.”

“Từ nay đến giải quốc tế được tổ chức ở Đức vào cuối năm vẫn còn thời gian nửa năm, lần này cậu lạc bộ có chọn được mầm non ưu tú trong đợt lọc tuyển vừa rồi nhưng tạm thời người đó không thể theo kịp nhịp độ của team mà cậu thì lại thích hợp nên về công về tư gì tôi cũng hi vọng cậu có thể về team.”

Lâm Trăn để ý thấy lúc nói chuyện đội trưởng 4W liên tục xoa tay phải, cậu lo lắng hỏi: “Đừng bảo là anh giống tình tiết trong tiểu thuyết nha, cái gì mà vì cánh tay phải của thần bị thương nên không thể tiếp tục đấy?”

“.....” Đội trưởng 4W: “Cậu nghĩ cái quái gì thế, tay của anh rất bình thường.”

Lâm Trăn quan tâm hỏi: “Thế anh xoa mãi làm gì đấy?”

Đối mặt với lòng tốt hiếm thấy của Lâm Trăn, đội trưởng 4W cố tình chơi đều, đặc ý hất mặt lên trời nói: “Hôm qua ôm vợ ngủ bị cô ấy đè tay, sao, ngưỡng mộ lắm phải không.”

Lâm Trăn: “.....”

Đội trưởng 4W chỉ đùa vậy thôi nhưng không ngờ Lâm Trăn lại dùng vẻ mặt hâm mộ nhìn anh.

“Thằng nhóc này làm sao đấy.” Đội trưởng 4W không biết nên khóc hay nên cười: “Anh chỉ nói đại vậy thôi, lũ người chơi game suốt ngày, ti bỉ với cái máy tính mấy hôm liền nhưng chẳng dám hó hé một chữ trước mặt con gái nhà người ta thì làm gì có vợ, cùng lắm là tối nào thấy cô đơn lẻ loi thì ôm cái bàn phím đi ngủ thôi.”

Nghe thế, Lâm Trăn hài lòng gật đầu: “Cũng đúng.”

Đội trưởng 4W đang định than thở về năm tháng thanh xuân bị đút hết vào miệng game thì chợt nghe giọng nói cực kì ngứa đòn của Lâm Trăn.

Cậu kiêu căng hất cằm: “Được cái em có vợ.”

“.....” Đội trưởng 4W cười mỉa mai: “À ha, ranh con kiêu ngạo đặc ý quá nhỉ, vậy cậu có được ôm không?”

Lâm Trăn: “...”

Thế là, hai tên tự tổn thương lẫn nhau nào đó lại chìm vào bầu không khí im lặng đầy ngượng ngùng và đau đớn, đã vậy còn chẳng muốn nhìn tới mặt nhau.

Đúng lúc đó, Tô Mộ Mộc đến. Thấy Lâm Trăn với đội trưởng 4W đứng với nhau khá hòa bình thì thở phào nhẹ nhõm: “Cứ tưởng hai người

khắc khẩu tí lại cãi nhau đấy.”

“Làm gì có chuyện đó.”

Lâm Trần với đội trưởng cùng đồng thanh rồi khinh khỉnh liếc nhìn nhau một cái, chẳng hện mà cùng nói—— “Chỉ muốn đánh lao vào đánh nhau thôi.”

Tô Mộ Mộ: “???”

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Chị Gái Nhỏ, Đừng Có Nói Với Em Là Chị Đang Ghen Nha

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ thấy Lâm Trăn với đội trưởng 4W có chuyện quan trọng cần nói, bản thân cô cũng chỉ lo họ cãi nhau nên mới chạy tới chen một chân vào, bây giờ xem ra mọi thứ vẫn bình thường nên cô yên tâm rồi.

Đối với hai tên khinh bỉ lẫn nhau y như gì con nít này, Tô Mộ Mộ cười khê: “Hai người tiếp tục nói chuyện đi nhé, tôi sang bên kia chờ.”

“Không cần đâu.” Lâm Trăn vội giữ chặt tay cô lại, tuy động tác rất vội nhưng vẫn nhẹ nhàng, hơn nữa trong khoảnh khắc nhìn vào mắt Tô Mộ Mộ, đáy mắt cậu lóe lên vẻ dịu dàng và ngọt ngào.

Nhưng vừa mới xoay lại thì thái độ lập tức thay đổi ba trăm sáu mươi độ, đối mặt với đội trưởng 4W bằng vẻ mặt cực kì ngửa đòn: “Em sẽ cân nhắc lời mời của anh thật cẩn thận, khi giải này kết thúc em sẽ cho anh câu trả lời.”

Lâm Trăn lật mặt dễ dàng như lật bánh tráng khiến đội trưởng 4W trợn mắt há mồm, trên người thẳng ranh này có nút bật hay gì? Nhấn cái là đổi mặt, nhấn thêm cái nữa lại đổi mặt khác.

“Hết rồi phải không? Hết rồi thì lượn đi nhanh lên.” Lâm Trăn vẫy tay giục, ý là đừng có ở đây làm phiền giây phút hẹn hò yêu đương người ta đang cố gắng giành lấy.

Trên đầu đội trưởng 4W hiện lên một hàng chấm cam nín, anh rũ mắt nhìn xuống hai bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người nào đó, nhúu mày hiểu ra.

Tim đội trưởng sống kiếp độc thân hơn hai mươi năm chột đau, không ngờ trong số họ thì ranh con Lâm Trăn này lại là người thoát kiếp độc thân đầu tiên, đối phương còn là một ngôi sao giới giải trí!

Đội trưởng ôm tim nhìn Lâm Trăn với Tô Mộ Mộc, khó chịu nói: “Thằng ranh này gặp phải vận cứt chó gì thế nhỉ.”

Dứt lời, đội trưởng 4W vừa hâm mộ vừa ghen tị quay đầu, thở phì phì bỏ đi.

Tô Mộ Mộc nhìn bóng lưng lượn gập của đội trưởng 4W, hơi lo lắng hỏi: “Chị có làm phiền hai người nói chuyện không?”

“Không có.” Lâm Trăn hùng hồn nói: “Nếu chị gái nhỏ đã đến thì tất nhiên là em không thèm nói chuyện với anh ta nữa rồi.”

Nghe thế, Tô Mộ Mộc quan sát Lâm Trăn từ trên xuống dưới rồi dờ khóc dờ cười đánh giá: “Chị nghĩ em mà ở cổ đại thì chắc chắn là một tên hôn quân.”

“Hử? Nào có!” Lâm Trăn thề thốt không nhận: “Hôn quân nào cũng có ba vợ bốn nàng hầu, em là em chung thủy lắm luôn.”

“Sao chị gái nhỏ lại nghĩ em như thế.” Lâm Trăn kêu oan cho mình.

Tô Mộ Mộc nhin cười nhìn cậu diễn.

Nhưng chẳng bao lâu cậu đã cất nụ cười ấy đi và nghiêm mặt nói: “Thật ra đội trưởng đã nói hết những điều cần nói rồi nên chị không có làm phiền bọn em.”

Lâm Trăn với đội trưởng 4W đã quen nhau khá lâu, thường ngày cũng rất hay trao đổi.

Trận trước đội trưởng 4W đã lập lời hỏi cậu chuyện go pro* nhưng mãi đến hôm nay mới chính thức đưa ra lời mời.

(*) Go pro: Chơi chuyên nghiệp.

Lâm Trăn nhìn ngọn đèn ấm áp dưới lầu, ánh đèn nhàn nhạt ánh lên con đường kia như một dòng sông màu vàng và cậu đang men theo con sông đó để bơi ngược về một đoạn kí ức đã trôi qua từ lâu.

Cậu nhớ tới chính mình năm mười sáu tuổi chẳng cái gì là biết trời cao đất rộng, nhớ tới những lần tranh cãi với người thân vì khẳng khẳng muốn đi con đường tuyển thủ chuyên nghiệp, nhớ tới bản thân mình đã liều mạng tập luyện cùng với đám bạn chí cốt cùng chung một chí hướng ở trung tâm tập huấn.

Bây giờ nhớ lại tất cả những điều đã đi qua, Lâm Trăn chợt phát hiện trên đời từng có một chàng trai trẻ tên Lâm Trăn cực kì thích nhảy nhót tung tăng khắp nơi. Hơn thế nữa, bao nhiêu năm đã trôi qua nhưng tính cách ấy vẫn không bị thời gian mài mòn.

Chợt, suy nghĩ của Lâm Trăn được thả trôi lờ theo dòng sông thời gian, chìm vào trong đó.

Tô Mộ Mộ bên cạnh nhìn Lâm Trăn đột nhiên im ắng đến lạ, nhớ đến biểu hiện của cậu trong mấy trận SOLO hôm nay cùng với những đánh giá của caster được đăng trên mạng thì cô cũng đoán được phần nào.

“Đội trưởng muốn mời em gia nhập 4W hả?”

“Ừm.” Lâm Trăn mím môi gật đầu.

Tô Mộ Mộ nhận ra lúc gạt đầu cậu đã siết lấy tay cô, tuy cái siết ấy rất khê nhưng cô vẫn cảm nhận được.

Cô lẳng lẳng nhìn Lâm Trăn, nhìn vẻ xoắn xuýt chưa bao giờ xuất hiện trên gương mặt của người thích gì nói đó và muốn gì thì làm đó.

Chẳng lẽ cậu đang do dự và băn khoăn điều gì?

Tô Mộ Mộ nghĩ thấy cũng phải, thật ra con đường tuyển thủ chuyên nghiệp đi cũng khá giống các nghệ sĩ, nhìn bên ngoài thì rất đẹp nhưng lại ẩn chứa vô vàn áp lực và khắc nghiệt mà người thường không thể tưởng tượng nổi nên Lâm Trăn do dự cũng là chuyện bình thường.

Tô Mộ Mộ dịu dàng hỏi: “Em đang lo con đường đó sẽ khó đi hả?”

Cô vừa hỏi vừa phải cân đo đong đếm xem nên làm cách nào để khuyên nhủ cậu.

“Hả?” Nhưng nghe cô nói xong Lâm Trăn lại ngu người, mất mấy giây cậu mới bừng tỉnh và vội nói: “Không phải đâu, một thanh niên ưu tú như em thì đặt đâu cũng sáng thôi, chỉ là em vẫn chưa nghĩ ra là nên đặt ở chỗ nào.”

Lâm Trăn cười ha ha: “Chị gái nhỏ à, em lo lắng sợ hãi mới là chuyện lạ đó.”

Tô Mộ Mộ: “.....”

Tự dưng cô thấy Lâm Trăn sống được đến từng tuổi này quả là một kì tích.

Nhưng ngẫm lại thì thấy cậu nói cũng đúng. Cuộc sống của Lâm Trăn quá xuôi chèo mát mái, gia đình không thiếu tiền này, đi học thì trở thành người nổi bật nhất trong đám bạn cùng lứa cùng chuyên ngành này, với sở

thích chơi game thì cậu cũng là người trâu bò nhất này, giá trị nhan sắc thì... Tô Mộ Mộc ngắm Lâm Trăn mấy lần, dù đã được ngắm rất nhiều anh chàng đẹp trai trong giới giải trí nhưng cô buộc phải công nhận là giá trị nhan sắc của Lâm Trăn là loại cực kì xuất sắc.

Nên đối với một người có vạch xuất phát cao hơn người ta, đường chạy cũng bằng phẳng hơn bao người như Lâm Trăn thì cậu có rất nhiều con đường để lựa chọn cho tương lai đâm ra khó lựa thì cũng là chuyện quá đổi bình thường.

Tô Mộ Mộc lại nghĩ sao chàng trai này dễ kéo giá trị thù hận của người khác thế nhỉ?

“Chị gái nhỏ.” Lâm Trăn cúi xuống nhìn tay mình, cậu nhớ đến tâm trạng của mình khi ngồi trên khu thi đấu, đó là sự sung sướng đầy hưng phấn và thỏa mãn.

“Thật ra lúc thi đấu trong giải hôm nay em mới chợt nhận ra mình rất thích cảm giác được ở trên đó chơi game.”

Bỗng, có tiếng cười sang sảng vang lên dưới lầu, Lâm Trăn nghe tiếng nhìn sang.

“Mấy tên đó.” Lâm Trăn hất cằm về phía bốn người nối đuôi nhau ra khỏi trường quay.

“Sao?” Tô Mộ Mộc cũng nhìn xuống theo hướng cậu chỉ, cậu trông thấy thành viên của 4W đang choàng vai bá cổ nhau ra ngoài, trông có vẻ đang định sang ngõ nhỏ bên đường bên kia, đó là nơi ăn khuya của dân cư sống quanh khu này.

Bốn người họ hi hi rồi lại ha ha, những gương mặt trẻ trung ấy tràn ngập hơi thở và sức sống của thanh xuân.

“Trừ đội trưởng ra thì ba thành viên khác của 4W đều là những người bạn em quen trong khoảng thời gian tham gia tập huấn. Người bên trái là tay bắn tỉa của đội tên Trữ Chu, mặt dày cực dày, cũng tầm tầm cỡ em đấy.”

“Người nhỏ con bên cạnh Trữ Chu là tay đột kích phụ, người thì lùn nhưng bắn thì ghê lắm nên khá hợp ý đội trưởng. Đừng thấy cậu ta nã súng hăng thế mà lầm, thật ra cậu ta từng khóc nhè vì không đạt được tiêu chuẩn huấn luyện đó.”

“Còn tay đột kích chính thì lúc chơi cùng họ chị có gặp rồi. Hồi tập huấn cậu ta luôn là người đến sớm nhất và về trễ nhất, năm đó lúc biết mình được vào đội hình chính thức cậu ta đã bắt bọn em nghe cậu ta rống ‘người theo đuổi giấc mơ’ suốt cả đêm.” Lâm Trăn kể lại tất cả các đặc điểm và những chuyện hài hước của mấy thành viên như học thuộc lòng.

Nói xong cậu lại cười khẽ: “Nay bọn họ đều được tỏa sáng trên sàn thi đấu thế giới rồi.”

Lâm Trăn đang nói chuyện với Tô Mộ Mộc, không rõ ai trong 4W đã phát hiện ra hai người đang đứng trên lầu nhìn họ từ xa.

Bốn người lần lượt quay đầu lại theo thứ tự rồi châu đầu ghé tai bàn tán xì xào điều gì đó, đoạn họ ngẩng đầu lên nhìn Lâm Trăn kêu ba tiếng gâu gâu gâu.

Gâu xong cả đám lại cười lớn tiếp tục hành quân đi ăn khuya.

“Bốn tên ngu...” Nhớ ra Tô Mộ Mộc đang ở bên cạnh, chữ ‘ngốc’ kia bị cậu nuốt trở vào.

Lâm Trăn ngượng ngùng sờ mũi, xấu hổ nói: “Đó là giao kèo của bọn em vào sáu năm trước, khi đó bọn em đã giao rõ là ai thoát kiếp độc thân thì cả đám sẽ sửa ba tiếng gâu gâu với người đó để bày tỏ sự khó chịu của mình đồng thời chúc mừng vì người đó đã thoát kiếp FA.”

“Không ngờ họ vẫn còn nhớ.” Lâm Trăn cứ trông theo bóng các thành viên 4W mãi chẳng rời, ánh mắt ánh lên sự nhớ nhung.

Tô Mộ Mộc bật cười bởi lời giải thích của cậu: “Cách chúc mừng của bọn em đặc sắc ghê.”

Sau đó, cô cười nhạt: “Em biết không, ban nãy ánh mắt em nhìn họ lấp lánh ánh sáng, khác một trời một vực với em ngày thường.”

Lâm Trăn chuyển tầm mắt sang Tô Mộ Mộc và trông thấy bóng mình được phản chiếu trong đôi mắt sáng ngời kia.

Đúng là khác hẳn, hết như cả người cậu đang sáng lên, tràn ngập sức sống và tinh thần mãnh liệt.

Dường như cậu lại được trông thấy mình năm mười sáu tuổi.

Chợt, Lâm Trăn đã có quyết định, cậu đã tìm được phương hướng chính xác ở ngã tư đường đời.

“Em biết mình nên chọn gì rồi.” Lâm Trăn cười rục rỏ, trên mặt cậu là vẻ kiên quyết nhất từ trước cho đến nay.

Nhưng ngẫm lại cậu lại buồn bã nói: “Ừa, nếu em làm tuyển thủ chuyên nghiệp thật thì chúng ta chẳng còn nhiều thời gian để yêu đương nữa rồi.”

“Phì.” Tô Mộ Mộc buồn cười chột hai má cậu: “Cây Nhỏ gốc của chị ơi, em nghĩ gì thế? Chúng ta còn cả quãng đường dài phía trước, thời gian vẫn còn rất nhiều mà. Sau này không chỉ có em theo chị mà chị cũng sẽ đi cùng em.”

“Chị gái nhỏ ơi, chị vừa mới gọi em là gì ấy?”

“Cây Nhỏ gốc?” Tô Mộ Mộc cười lém lỉnh.

“Không không, là ‘của chị’ cơ!” Lâm Trăn nhấn mạnh từ khiến cậu vui mừng khôn xiết rồi hớn hở vòng tay qua eo cô kéo nhẹ.

Tô Mộ Mộc bị kéo bất ngờ nên ngã vào lòng Lâm Trăn, hai người đứng sát vào nhau.

Hai tay cô đặt trên ngực cậu nhưng sao cô cứ có cảm giác hành động này có tí gì đó không mấy trong sáng nhỉ.

Thực tế, Tô Mộ Mộc không hề sai, đúng là Lâm Trăn có động cơ mờ ám, cậu vẫn còn băn khoăn về câu đội trưởng 4W nói mấy phút đồng hồ trước—— Vậy cậu có được ôm không?

Lâm Trăn cười nhạt, đương nhiên là cậu có thể công khai ôm vợ mình rồi. Cậu không có như bốn tên chó độc thân kia đâu! Nhưng cái đuôi chó nhà cậu chưa kịp vểnh lên trời thì đã bị câu hỏi của Tô Mộ Mộc đập xuống vực sâu vạn trượng.

“Mà nhé, sao tự dưng hồi trước em lại thay đổi ước mơ thế?” Tô Mộ Mộc có tò mò hỏi một lần rồi nhưng lại bị ngắt ngang, hồi sau thì cô không nhớ đến vấn đề đó nữa.

“À.....” Lâm Trăn không ngờ Tô Mộ Mộc lại đột ngột hỏi câu này nên ập a ập úng, vành tai ửng đỏ. Cậu nghĩ hành động của mình năm đó quá ngu ngốc nên rất khó mở lời ư ư!

Thật lòng Lâm Trăn rất lo, cậu băn khoăn không biết mình nói ra xong liệu Tô Mộ Mộc có chê cậu quá trẻ con, chưa đủ chín chắn không?

Thấy cậu quá khó xử nên cô thuận miệng nói: “Thôi, nếu khó nói quá thì không cần nói, chị đâu có tra hỏi em.”

“Dạ được!” Lâm Trăn sáng khoái đáp, song song đó là vẻ hí hửng khi vừa mới thoát được một kiếp.

“.....” Thật ra Tô Mộ Mộc chỉ giả vờ thoải mái vậy thôi, không ngờ Lâm Trăn lại mượn đà trốn luôn như thế.

Nhưng cậu càng muốn giấu thì Tô Mộ Mộc lại càng muốn biết rốt cuộc năm đó đã xảy ra chuyện gì khiến người mặt dày như Lâm Trăn ngượng miệng không muốn nói ra.

Khi cô đang chìm trong sự tò mò thì dưới lầu lại có tiếng động, có rất nhiều người trong giới truyền thông ôm ‘đại bác máy chụp hình’ bước ra, bọn họ đi thành tùm năm tùm ba, có lẽ cũng tụ tập nhau đi tìm bữa khuya lót dạ.

Lâm Trăn trông thấy vội vàng thả lỏng vòng tay ôm Tô Mộ Mộc rồi lùi lại phía sau, lui đến chỗ người dưới lầu không thể nhìn thấy mới dừng lại.

Tô Mộ Mộc quay sang.

Lâm Trăn bày ra vẻ mặt uất ức nhưng khóe miệng lại nhếch lên trên.

Nụ cười yêu thương nhưng đầy bất đắc dĩ ấy lại khiến dây thần kinh trong đầu cô chập mạch.

Cô biết Lâm Trăn đang nghĩ cho mình, song, cô cũng áy náy và đau lòng cho cậu.

Tại sao hai người họ phải lén lút thế này? Yêu đương có phạm pháp đâu!

Tô Mộ Mộc cũng lùi ra sau, cô muốn sóng vai với cậu, cô cũng muốn nắm lấy tay cậu nhưng vì lùi lại quá nhanh khiến giày cao gót lảo đảo làm cô ngã ra sau, cực kì mất mặt.

Bàn tay trong dự đoán giữ lấy eo cô, ánh mắt cậu nhìn cô đầy vẻ hoang mang và khó hiểu.

Tô Mộ Mộc cười rộ lên như bầu trời lấp lánh ánh sao, cô đặt tay lên lưng bàn tay đang nằm ở eo mình rồi nắm nó thật chặt.

Khó hiểu trong mắt cậu lập tức bị sung sướng chiếm chỗ, cậu đã hiểu ý cô.

Hai người đứng lên lâu thật lâu, mãi đến khi mấy người khác cũng ra đó họ mới lưu luyến bịn rịn tách nhau ra rồi tự trở về phòng.

Trên đường về, tâm trạng Lâm Trăn vẫn cực kì tốt đẹp, ôm nay cậu đã ôm eo chị gái nhỏ hai lần. Lâm Trăn háo hức nghĩ bọn họ chẳng còn xa bước cuối cùng nữa rồi!

Nhưng tâm trạng vui vẻ ấy còn chưa kéo dài được bao lâu thì lại chạm mặt Giang Trường Vũ trên đường về.

Thấy cậu, Giang Trường Vũ nghĩ đến chuyện bị giết quá trời lần, trong lòng vẫn còn âm ức lắm nên hừ mạnh với Lâm Trăn rồi nhắc chân bỏ đi.

Lâm Trăn: “.....”

Chắc, tôi còn chưa hừ anh mà anh đã hừ tôi rồi á.

Giang Trường Vũ xuất hiện khiến Lâm Trăn bỗng có cảm giác nguy cơ từ phía dư luận nên vừa về phòng lập tức lấy điện thoại ra lướt Weibo.

Quả nhiên, N tin tức khiến cậu cảm thấy bức tức hiện lên, sao lại lắm CP Cam Mộc thế này! Đại quân Cây Cối nhà cậu đâu?

Lâm Trăn ghen lòng quá thế, cậu quyết định tìm đến Tô Mộ Mộc để xin yêu thương.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Hôm nay có nhiều CP đen tối xuất hiện quá à, em không phục 【[Nằm úp người.jpg](#)】

Tô Mộ Mộ: Em đã headshot từng CP đen tối một rồi đó thôi.

Chẳng những thế, vì các trận SOLO tiếp theo Lâm Trần luôn nhằm vào Giang Trường Vũ nên đã khiến một chiếc thuyền còn gian ác hơn mang tên Lâm Trần X Giang Trường Vũ căng buồm ra khơi.

Tô Mộ Mộ: Fan CP của em với Cam Lớn đang gây lộn với fan CP Cam Lớn Kha Giác đây này, mấy người đó đã kéo chiến trường tới Weibo chị, nháo nhào đòi chị đứng ra nói một câu công bằng đây. Emm, vậy thì ai đứng ra nói câu công bằng cho chị đây.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ, đừng có nói với em là chị đang ghen nha?

Cây Nhỏ Ánh Dương: Có cần em qua đó an ủi chị không?

Lâm Trần vội vã nhảy dựng lên, sau đó cố ý kéo vạt áo xuống thấp để thoáng lộ ra cơ bụng đầy khiêu khích rồi đứng trước gương nhìn tới nhìn lui, lúc thì lấy góc chụp cầm lát lại chuyển sang bả vai, liên tục tách tách tách không ngừng. Chọn ra tấm khiến cậu hài lòng nhất, dụ người nhất trong số đó rồi đặc ý gửi sang chẳng khác gì tên nhóc mới biết yêu lần đầu, luôn muốn bày ra mặt tốt đẹp nhất cho người yêu xem.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Vừa mới tắm xong này, thơm ngào ngạt luôn á nha.

Kèm theo đó là một tấm hình lộ nửa người quyến rũ.

“.....”

Đối mặt với sắc đẹp ngời ngời được bày ra trước mắt, hai má Tô Mộ Mộc đỏ ửng lên. Cô liếm môi theo phản xạ rồi đảo mắt đi, cố gắng lấy lại bình tĩnh.

Rất lâu sau cô mới chuyển tầm mắt trở về màn hình.

Tô Mộ Mộc muốn xem nhưng lại ngại không dám xem, ngại không dám xem nhưng lại cực kì muốn xem mấy lần như thế, cuối cùng ánh mắt cô vẫn chọn con tim ngắm nhìn tấm hình của ai đó trong điện thoại.

Thằng thằn ra thì cô rất là rung động đó.

— Hết chương 56 —

Màn kịch ngắn

Tiếng lòng chân thật của Tô Mộ Mộc: Sao em không lộ nhiều hơn tí nữa ư ư.

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bọn Đây Không Có Kịch Bản Thiệt Á

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Trận DUO sáng hôm sau, ban tổ chức sắp xếp đội theo yêu cầu của khán giả, Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn hoàn toàn xứng đáng trở thành đội chơi được bỏ phiếu áp đảo hết phần người ta.

Hơn nữa vì tính chất đặc biệt của DUO nên chỗ ngồi của hai người cũng được xếp cạnh nhau.

“Sao mắt hai người thành mắt gấu mèo thế này, tối qua ngủ không ngon hả?” Quan Hi đứng bên cạnh hai người, anh định dặn dò những điều hai người cần chú ý trong trận đấu nhưng lại phát hiện ra tinh thần của cả hai khiến anh lo lắng hơn.

Tô Mộ Mộc ủ rũ liếc mắt nhìn Quan Hi, cô nói được gì bây giờ? Cô cũng tuyệt vọng lắm chứ.

Cô không thể thừa nhận trước mặt Lâm Trăn là chất lượng giấc ngủ của mình giảm sút do tẩm hình quyến rũ của cậu tối qua được.

Còn câu nói gây ông đập lưng ông thì lại miêu tả về Lâm Trăn.

Quan Hi nhìn hai người ậm ờ mãi không chịu nói thì cũng ngẫm hiểu ra, anh hít thật sâu và bắt đầu hâm mộ, đúng là tuổi trẻ tốt ghê.

Quan Hi gọi thợ trang điểm mình dẫn theo tới, nói: “Tiểu Trương này, lúc trang điểm cho hai người họ nhớ dặm phấn che cái mắt gấu mèo kia đi

đi nhé.”

Lâm Trần nhìn chăm chăm hộp phấn trong tay thợ trang điểm, cậu liên tục lùi về sau: “Em không cần đâu.”

“Không được không được, hai người đều có cặp mắt gấu mèo thì sẽ giúp mọi người thả trí tưởng tượng bay xa đó.” Quan Hi đè vai Lâm Trần, nói với thợ trang điểm: “Làm cho tên nhóc này trước đi.”

Lâm Trần luôn ỷ vào nhan sắc OK cùng với giới tính nam của mình nên chưa bao giờ trang điểm khi lên sân khấu đã thua trong tay Quan Hi.

“Chị gái nhỏ ơi.....” Lâm Trần vẫn bướng bỉnh tìm đến Tô Mộ Mộ nhờ giúp đỡ.

Tô Mộ Mộ nhún vai bày tỏ mình cũng chẳng cách nào nhúng tay.

Vài giây sau, Tô Mộ Mộ nhìn cô bé trang điểm chăm chỉ làm việc, trông có vẻ chẳng mấy dễ dàng rồi lại ngó sang ánh mắt Lâm Trần nhìn cô bé như thiên tai thú dữ, cô xấu bụng cười hì hì bước lên hất tóc mái rũ xuống trán cậu giúp người ta.

Lâm Trần không vui hừ khê: “Chị gái nhỏ, chị đang nổi giáo cho giặc đấy.”

Tô Mộ Mộ búng trán cậu, cảnh cáo: “Bớt bớt lại đi.”

Hương nước hoa nhàn nhạt ở cổ tay lượn lờ vào mũi cậu, Lâm Trần hít sâu, tỉ mỉ gom góp mùi hương phảng phất rồi cười hì hì ngẩng đầu lên, chẳng tốt lành gì nhìn Tô Mộ Mộ.

“Ồ, thơm thơm nà, em sẽ không so đo với chị nữa đâu.”

Nhìn hai người đối đáp với thần thái và hành động nào cũng vô cùng thân thiết, tuy anh nghĩ yêu nhau thì chẳng có gì sai nhưng vẫn phải nghiêm

túc dằn dò họ trước.

“Lát nữa vào trận hai người nhớ phải kiềm chế bản thân mình lại một chút, đừng bắn quá high rồi bất thành linh làm ra những hành động có thể dọa chết người xem đó.”

Lâm Trần lơ đãng nói: “Dọa chết? Không đến nỗi đó đâu, em nghĩ là khán giả sẽ rất vui đấy.”

Nghe cái kiểu cực kì muốn gây chuyện đấy của Lâm Trần, Quan Hi lập tức ghen hòng, nhịp tim có chiều hướng dần đứt phanh.

“Nhưng mà anh Quan cứ yên tâm, em sẽ phối hợp với công việc bên phía hai người.”

Quan Hi lại thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ Lâm Trần lại cười xấu xa hỏi tiếp: “Nhưng nói thì nói vậy chứ khi cảm xúc đến thì cũng khó kiểm soát lắm. Anh Quan này, anh đã chuẩn bị sẵn thông báo đăng lên chưa?”

Quan Hi: “.....”

Thấy đuôi hồ ly của Lâm Trần lại lắc lư, biến Quan Hi thành cái vế khóc không ra nước mắt, cô vội lên tiếng bênh anh: “Được rồi, em thôi ghẹo anh Quan đi.”

“Ồ.” Đuôi hồ ly của ai đó ngoan ngoãn lui về.

Quan Hi vui vẻ nhìn Tô Mộ Mộc, đúng là nghệ sĩ của mình, đến những lúc quan trọng thì vẫn đáng tin lắm.

Tô Mộ Mộc lại nói: “Em cẩn thận không sau này anh Quan lại xếp lịch làm việc cho chị ở nước ngoài đấy, chẳng những xa mà còn lệch múi giờ nhé.”

Những lời đó đã uy hiếp đến Lâm Trăn, cậu luôn miệng nói: “Anh Quan vĩ đại, anh Quan đẹp trai, anh Quan là người lớn không thèm chấp với đám nít ranh.”

Quan Hi: “.....”

Anh nghĩ có một Tô Mộ Mộ đã đủ để anh phải đau đầu rồi nhưng nay lại có thêm một tên Lâm Trăn còn mặt dày hơn cô nữa, đau đầu X2 khiến tuổi thọ của anh giảm mất vài năm.

Khi họ đang nói chuyện thì trường quay chợt vang lên tiếng nhạc dạt dào cảm xúc, ánh đèn màu lóe lên, đầu bên kia sân khấu có tiếng caster với MC đang thử mic.

“Hai người nhớ lời anh dặn đấy.” Quan Hi không yên tâm nổi nên trước khi họ lên sân khấu lại nhắc thêm một câu.

Tô Mộ Mộ giờ biểu tượng OK xem như mình biết rồi.

Bấy giờ, caster và MC đang tương tác với nhau, một bên nhắc lại những phân đoạn đặc sắc hôm qua còn bên kia thì dự đoán trận đấu ngày hôm nay. Các khách mời đã ngồi vào chỗ, đang nhỏ giọng trao đổi với nhau.

Lâm Trăn quay được vài chương trình nên đã thành tinh, hơn nữa cậu tự nhận là mình với Tô Mộ Mộ chơi DUO cực kì ăn ý rồi, chẳng cần phải nói gì thêm nữa nên tắt mic của cả hai người đi, nói khê: “Chị gái nhỏ này, chị có hài lòng với tấm hình tối qua không?”

Tô Mộ Mộ nhìn vẻ mặt mong chờ Lâm Trăn, trông như cậu học sinh chăm ngoan đang chờ thành tích khiến cô buồn cười, cô làm bộ làm tịch nói: “Không hài lòng.”

Lâm Trăn kinh ngạc: “Cái gì cơ!?”

Ba chữ nghe như tiếng nade bên tai, để lại vô số vết thương trong tim Lâm Trăn.

Tô Mộ Mộc hừ khê: “Lộ gì nửa vời quá, vote một sao.”

“.....” Lâm Trăn nghĩ một hồi mới giật mình hiểu ra, cười hì hì nói: “Vậy tối nay xem hết luôn nha?”

Giọng nói pha lẫn ý cười cùng với hơi thở ấm áp phả vào tai cô, khoe môi cong và hai mắt cong cong chột cứng.

Cô đỏ mặt: “Em.....”

Đột nhiên, ống kính quay về phía Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn, tiếng nhạc ‘tăng tăng tăng’ làm hai người giật hết cả mình.

Caster A nói: “Từ này bọn tôi đã phát hiện ra rồi, hai người cứ thì thầm với nhau suốt luôn! Đang nghiên cứu chiến thuật hay gì?”

Caster B nói: “Hai bên Nicetree với Thụ Ca đều là người của đội chuyên nghiệp nên chắc là áp lực nặng nề lắm ha.”

Tô Mộ Mộc đang bận tán tỉnh nhau chứ chẳng có tí chiến thuật gì ở đây cảm thấy hơi chột dạ: “.....”

Lâm Trăn liếc cô một cái rồi chuyển sang ống kính úp úp mở mở: “Bọn này đang bàn xem tối nay nên đi đâu để ăn khuya chúc mừng đây.”

Sự thật là ánh nhìn đó chứa rất nhiều cảm xúc của Lâm Trăn, có thể thấy Tô Mộ Mộc mới là bữa khuya ngon miệng kia.

Caster A: “Ha ha ha, xem ra Thụ Ca rất tự tin.”

Caster B: “Thì người ta có nữ thần may mắn kề bên mà.”

Lâm Trăn cười bảo: “Đúng luôn, bọn tôi là team thực lực nhan sắc may mắn, tất cả các giá trị đều nằm ở mức cao.”

Caster tán gẫu với Lâm Trăn được vài câu thì thông báo trận DUO chính thức bắt đầu.

Tô Mộ Mộ thở phào nhẹ nhõm, tuy ban nãy đạo diễn bỗng chuyển ống kính sang khiến cô giật mình nhưng ít ra thì cũng cản được cái đề tài cấm trẻ nhỏ kiểu ‘tối nay tiếp tục xem cơ bụng ha’ khiến cô nghĩ bậy nghĩ bạ tứ lung tung.

Khi hai người lượn lờ ở phòng chờ máy bay, Lâm Trăn ngạc nhiên như vừa phát hiện ra châu lục mới, nói: “Nhìn quần áo Cam Lớn mặc hôm nay kìa.”

Tô Mộ Mộ theo Lâm Trăn chạy đến chỗ Giang Trường Vũ, thấy cậu ta chỉ mặc một bộ đồ chẳng khác chi người qua đường, không còn là bộ vest vừa bùng nổ vừa màu mè hoa lá hẹ như hôm qua nữa.

Hai người vừa mới mò tới thì Giang Trường Vũ đã co giò chạy mất tăm.

Lâm Trăn vui vẻ chơi mèo đuổi chuột: “Hôm nay không bắn anh.”

Giang Trường Vũ cười nhạt: “Ma tin cậu.”

Thấy hai người chơi đuổi bắt nhau quanh phòng chờ, hết vòng tới lại vòng lui, Tô Mộ Mộ nghĩ tối nay chiếc thuyền tà ác sẽ dong buồm lướt nhanh...

Sau khi lên máy bay, Tô Mộ Mộ mở bản đồ lên, đường bay từ cảng Georgopol đến nhà máy điện.

Tô Mộ Mộ hỏi: “Nhảy đâu?”

Lâm Trần nhấp điểm: “Khu nhà ven biển cảng Georgopol.”

Caster A phát hiện ra điểm nhảy dù của Tô Mộ Mộ với Lâm Trần bèn than thở: “Đúng là hai người này không biết ngán bần nhau.”

Caster B: “4W với DDD cũng nhảy chỗ này, ế ế, có mấy nghệ sĩ khách mời cũng bay xuống đây, chắc chắn nơi này sẽ có một trận chiến đẫm máu.”

Để đảm bảo tính đáng xem và trải nghiệm game của các khách mời nên trừ cặp đặc biệt được xếp vì tiếng hò hét của người xem là Tô Mộ Mộ với Lâm Trần thì các team khác trong trận DUO đều được chia theo năng lực, chẳng hạn như một người chơi chuyên nghiệp với một nghệ sĩ khách mời kiểu thế, không có team nào mạnh hết cả đôi.

Tô Mộ Mộ phát hiện ra rất nhiều người nhảy xuống cảng Georgopol, cô nói: “Em xuống trước đi, chị ở trên không quan sát cho em.”

“Dạ.” Lâm Trần chỉnh góc bay, lao thẳng xuống khu nhà dưới chân.

“Một team nhà cao, ba team container, chỗ chúng ta chọn cũng có ba team, hai team nằm ở khu nhà ven đường, một team ở ngay khu của chúng ta, hướng tây. Ồ, hình như có hai người cũng phát hiện ra cảng Geogopol có quá nhiều người nên đã đổi hướng rồi, chuyển vào thành phố.” Tô Mộ Mộ báo tình hình phe địch xong thì nhanh chóng đáp xuống.

Nhưng ngay lúc đó thì dưới chân chợt có tiếng súng vang lên khiến cô giật mình.

Lâm Trần: “Em bắn á.”

“Người bên kia sang hả?”

“Có đâu, hờ hờ, em vừa vào nhà đã loot được x8 với 98K nên bắn chim thôi.”

Tô Mộ Mộ còn chưa kịp hiểu bắn chim là cái mò gì, cô chỉ thấy trong thành phố có khói xanh bay bay.

Treetreetwo dùng 98K bắn gục BOSS.

Tô Mộ Mộ nhìn bóng người lao thẳng xuống rồi nằm lại dưới đáy biển thì tim cô lạnh băng.

Tô Mộ Mộ: “.....”

Mẹ ơi, mỗi thù này hơi bự rồi á!! Hôm qua cô giết BOSS lấy mạng đầu tiên, hôm cây Cây Nhỏ lại giết BOSS, chúng ta có còn hợp đồng đại diện không?

Lâm Trăn hoàn toàn không biết sóng to gió lớn trong lòng Tô Mộ Mộ, cậu vui vẻ la: “Ô! Chị gái nhỏ, mạng đầu tiên của chúng ta đều là BOSS nè, có duyên ghê.”

Tô Mộ Mộ ghen, cô không hề nghĩ vậy chút nào!

Caster A cười to: “Trời ơi ngó xuống mà coi! Lại là mạng đầu, lại là BOSS! Hôm nay lại có một khởi đầu hài hước rồi, BOSS bay xuống thành hộp! Buộc lòng phải nói, Tô Mộ Mộ với Lâm Trăn quả là khắc tinh của BOSS.”

Caster B ha ha ha, nói: “Y chang hôm qua, tôi muốn nhấn mạnh với khán giả chút, bọn tôi thật sự không có kịch bản đâu!”

Caster A tiếc nuối bảo: “Ồ, đạo diễn vừa phản hồi là BOSS từ chối nhận phỏng vấn, không muốn phát biểu ý kiến gì.”

【Ha ha ha ha, BOSS cực kì tức giận, hậu quả rất nặng nề】

【Nghe nói dạo gần đây công ty game đang tuyển người đại diện nhỉ? BOSS bảo hay lắm, hai người đã đưa ra ý kiến, tôi rất mực hài lòng】

【Caster mau đi hỏi cảm nghĩ của Mộc Mộc với Thụ Ca đi!】

【Đúng đúng, mau thả Thụ Ca ra, tôi muốn nghe anh ấy cọt nhả!】

Caster A nói chuyện với đạo diễn vài giây rồi lên tiếng: “Ô Mộc Mộc từ chối nhận phỏng vấn, hơn nữa cô ấy cũng cấm Thụ Ca nhận phỏng vấn.”

Caster B nói theo: “Thụ Ca ngỏ ý cậu ấy nghe lời Ô Mộc Mộc.”

Caster A nói: “Nhưng dù sao thì pha bắn lính nhảy dù của Thụ Ca cũng rất 6, nó yêu cầu góc độ bắn và khả năng phán đoán rất cao!”

【Ha ha ha ha mẹ ời, chị Mộc Mộc không nhận phỏng vấn thì thôi, chị ấy quản lý cả Thụ Ca luôn là sao ha ha ha】

【Quản lý nghiêm lắm luôn á, em chịu thua】

— Hết chương 57 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Em Muốn Chị Sống

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Điều khiến mọi người bất ngờ là tuy có rất nhiều người bay xuống cảng Georgopol nhưng trừ mấy tiếng 98K Lâm Trăn bắn từ đầu trận ra thì đến khi siết bo cảng Georgopol vẫn chìm trong im lặng.

“Đến giờ vẫn không có tiếng súng nào vang lên.” Lâm Trăn ra khỏi nhà để quan sát tình huống xung quanh, nói: “Nó nói lên một điều.”

Tô Mộ Mộ khó hiểu hỏi: “Em phát hiện ra gì rồi?”

Lâm Trăn giải thích: “Em đoán những người nhảy xuống đây đều là mấy tên trong đội kia.”

Đã dám nhảy xuống nơi giàu có và dễ dàng xảy ra giao tranh như Georgopol thì tất nhiên phải tự tin vào khả năng bắn của mình, nên thường thì những điểm tập trung nhiều đồ chỉ có tuyển thủ chuyên nghiệp và một số streamer bay xuống thôi.

Nhưng vì sắp xếp đặc biệt từ phía ban tổ chức nên các tuyển thủ chuyên nghiệp đều được ghép với một người ngoài, khi đấu súng họ còn phải quan tâm đến đồng đội nên họ không thể liều mạng như lúc chơi SOLO được.

“Hôm qua đội trưởng nói với em là ban tổ chức bảo họ phải gánh đồng đội mình.” Lâm Trăn cười trên nỗi đau của người ta, nói: “Bên đó còn dạn

đi dặn lại không biết bao nhiêu lần, em đoán là họ sợ mấy người đó nóng nảy cái là không kiểm soát được nòng súng bắn chết đồng đội luôn.”

“Phì, nghe em nói có vẻ vui quá nhỉ.”

“Tất nhiên rồi, so với mấy người họ thì em có chị gái nhỏ ở đây mà, chúng ta muốn đi đâu thì đi đó, muốn bắn nhau thì bắn nhau, hoàn toàn không cần thiết phải cụp đuôi làm người, tốt quá còn gì.”

Đây là công khai khoe khoang tình cảm đấy!

Mặt Tô Mộ Mộc hơi nóng vì lời nói của Lâm Trăn, nào ngờ lơi lỏng có tí cô đã loot nhầm đủ thứ đồ.

Biết vậy trước khi bắt đầu cô đã nhắc Lâm Trăn bớt lầy lội đi để cô không bị ảnh hưởng thế này.

Sự thật cũng tương tự với dự đoán của Lâm Trăn, thực lực của cậu với Tô Mộ Mộc cao hơn team khác cả vòng thế giới, hơn nữa hai người phối hợp với nhau rất ăn ý nên thuận lợi đánh vào cuối bo.

Caster A nói: “Giờ là 2VS2! Một bên là Thụ Ca với Tô Mộ Mộc, bên còn lại à tay bắn tia Trữ Chu của 4W với Giang Trường Vũ!”

Caster B ghẹo nói: “Ha ha ha, không ngờ trận này Giang Trường Vũ lại sống đến tận trận quyết chiến cuối cùng, hiếm có khó tìm nha.”

Caster A lại nói: “Không có gì lạ, tuy Giang Trường Vũ bắn y như người đến tuổi xế chiều nhưng cậu hơn được cái là biết ẩn núp và biết chạy, hơn nữa cả đường đi cậu luôn nghe lời Trữ Chu chỉ đâu đi đó không dám làm bừa.

【Cam Lớn vất vả lắm mới sống được đến giờ này đây, hãy vỗ tay động viên anh ấy nào!】

【Ha ha ha, tôi thấy Cam Lớn chính là kho máu và đạn được tiếp tế di động của Chu Chu】

【Đại thần ơi, em đưa máu cho anh. Đại thần ơi, anh thiếu đạn gì không?】

【Lầu trên nói bậy cái gì mà đúng thế nhợ!】

Caster A: “Chúng ta xem thử tình huống bên kia nào, đây chính là team Cây Cối được người xem kêu gào nhiều nhất đấy!”

Caster B phát hiện ra thế giới mới: “Hôm qua vẫn còn chưa biết Cây Cối là gì mà hôm nay đã biết chủ động nhắc tới rồi, xem ra ông đã về nhà bổ sung kiến thức rồi nhờ.”

Caster A bất đắc dĩ nói: “Cần gì tôi phải tự đi bổ sung kiến thức, sau khi trận đấu hôm qua kết thúc thì đã có rất nhiều người gửi tin nhắc cho tôi rồi, đầy đủ các thông tin cần thiết để dụ lên thuyền từ a tới z luôn. Ồ, bây giờ chúng ta cùng xem thử tình hình bên chỗ Tô Mộ Mộ với Thụ Ca nào.”

Caster B nói: “Xui quá, Tô Mộ Mộ đã bay mũ, giáp cũng chỉ còn tí máu thôi mà team địch lại là Trữ Chu bắn rất nhanh và cực kì chính xác, ca này khó đây.”

Caster A xấu bụng hỏi: “Ông đoán xem bên nào sẽ thắng?”

Caster B khờ xử nói: “Ông là người cộng tác với tôi thật không đấy, bớt đào hố cho người ta nhảy đi. Nhưng phân tích theo năng lực thi đấu trung bình của cả hai bên thì bên Cây Cối có nhiều lợi thế hơn, Thụ Ca với Trữ Chu ngang tay ngang sức còn Tô Mộ Mộ thì chắc chắn là mạnh hơn Giang Trường Vũ nhiều.”

Bên ngoài mọi người đang rạo rức bàn tán thì bầu không khí trong game lại dè dặt và cẩn thận hơn rất nhiều.

Tô Mộ Mộ nhìn mảnh giáp đồ chót của mình rồi lại nhìn kẻ địch đang núp sau tảng đá bên kia, cô với Cây Nhỏ đã hết những thứ có thể dùng để ném như nade, smoke với flash rồi nên bây giờ chỉ còn cách độ súng thôi.

Cô nghĩ bây giờ cả hai team đều ở trong bo, nếu đánh cược vào bo mới sau khi bo độc siết vào thì bên bị bo né sẽ rơi vào thế bị động nên họ chắc chắn phải hành động trong vòng 30 giây.

Tô Mộ Mộ hỏi: “Bây giờ chúng ta chơi như nào đây, lao lên ngay bây giờ luôn hay là chờ bo mới?”

Lâm Trần trầm giọng nói: “Để em nghĩ đã.”

Những điều cô tính cũng là những gì cậu đang lo, cậu nhìn bản đồ thu nhỏ để quan sát địa hình đồng thời dự đoán vị trí của đối phương.

Caster A nói: “Tôi nghĩ cách tốt nhất bây giờ chính là một người ra ngoài thu hút hỏa lực, người còn lại tranh thủ giết chết headshot bên kia.”

Caster B nói: “Giang Trường Vũ và Trữ Chu bên này đang di chuyển! Xem ra họ định dùng cách ông vừa nêu.”

Thế là đạo diễn chuyển camera sang nhắm thẳng vào team Trữ Chu với Giang Trường Vũ, cùng lúc đó thì đoạn đối thoại của hai người họ cũng vang lên.

Trữ Chu nói: “Khi đếm được bo độc còn năm giây thì anh lao ra, nhớ phải dùng lăng ba vi bộ, OK?”

Giang Trường Vũ căng thẳng gần chết nói: “Hiếu hiếu.”

Trữ Chu: “Anh Giang đẹp trai à, đừng đau thương quá, anh sẽ không hi sinh oan uổng đâu.”

Giang Trường Vũ cười ha hả nói: “Anh biết vị trí của mình ở đâu mà, máu di động, kho súng đạn di động cùng với cái lá chắn hình người. Trừ đại thần à, ván này có được ăn gà hay không thì phải trông cậy vào em đây!”

Nhiệt huyết trong người Trữ Chu xông thẳng lên não: “Anh yên tâm, em sẽ không để anh hi sinh vô ích!”

Caster A nói: “Nghe có vẻ Giang Trường Vũ sẽ là người ra ngoài đấu tranh anh dũng đây.”

Caster B: “Cũng chả có gì lạ, giữ lại Chu thần có khả năng chiến đấu thì cơ hội ăn gà sẽ cao hơn. Cho chúng tôi xem tình huống bên Tô Mộ Mộ với Thụ Ca nào.”

Caster A đoán: “Sắp xếp hợp lý nhất là Tô Mộ Mộ lao ra, Thụ Ca kê súng.”

Sự thật chính là như thế, Tô Mộ Mộ tính toán khả năng chiến đấu của hai bên rồi căn cứ nói: “Chị ra ngoài thu hút địch, em tranh thủ giải quyết bọn họ nha.”

“Không.” Lâm Trăn lắc đầu, lộ mũi với giáp ra cho cô.

Tô Mộ Mộ ngẩn ngơ, ô ơ hỏi: “Em muốn làm gì?”

Lâm Trăn cười nói: “Em muốn chị sống thôi.”

Có thể thấy cậu đã chọn để mình ra ngoài làm tấm bia.

Tô Mộ Mộ vội nói: “Nhưng mà...”

Xét về kỹ thuật thì rõ là Lâm Trăn giỏi hơn cô, để cậu đấu súng thì phần thắng sẽ cao hơn là cô bắn.

“Chị gái nhỏ, em tin chị.” Lâm Trăn ngắt lời cô, giọng rất dịu dàng nhưng đầy kiên quyết.

Lời vừa dứt thì Tô Mộ Mộ đã thấy Lâm Trăn lao ra ngoài.

Em muốn chị sống.

Em tin chị.

Hai câu nói cực kì đơn giản nhưng Tô Mộ Mộ lại thấy dường như trái tim thiếu nữ của mình đã bị bắn lén rồi.

Tô Mộ Mộ đứng sau vật chắn, dùng góc độ để che chắn bản thân mình rồi nghiêng đầu ra nổ súng, ba viên bắn Giang Trùng Vũ gục xuống.

Cùng lúc đó, thấy lượng máu của Lâm Trăn giảm nhanh khiến cô lo lắng không yên nên nhanh chóng cầm súng bắn vào nơi ẩn nấp của bên kia.

Màn hình bỗng hiện lên mấy chữ 【Đại cát đại lợi, tối nay ăn gà】.

Tô Mộ Mộ chờ người nhìn tám chữ đó như người đang mơ.

“Chị gái nhỏ.”

Giọng nói dịu dàng của Lâm Trăn vang lên bên tai, nghe như âm thanh từ tai nghe truyền đến hay là tiếng gọi từ đáy lòng cô.

“Chị gái nhỏ.” Lâm Trăn lại gọi thêm tiếng nữa.

Tô Mộ Mộ lấy lại tinh thần, nghiêng đầu sang đối diện với đôi mắt long lanh như trời sao đêm lấp lánh soi sáng cô rồi lại như sóng biển đại dương ôm cô vào lòng.

Tô Mộ Mộ rất rất muốn được ôm lấy Lâm Trăn ở thời khắc giành được thắng lợi này nhưng cuối cùng cô vẫn đè nén lòng mình xuống, cười

vui vẻ nói: “Chị làm được rồi.”

“Ừm!” Lâm Trăn gật đầu, đáy mắt lại có thêm nhiều ý cười lung linh.

Caster A cười to: “Không thể ngờ nổi, cuối cùng người lao ra thu hút nòng súng lại là Thụ Ca, đã vậy họ còn thắng.”

Caster B vui pha trò bảo: “Quả là chàng trai được fan đặt tên kẻ khó lường nhất hệ mặt trời.”

Caster A tiếp tục khen: “Tôi thấy Mộ Mộc cũng có khả năng nhận được danh hiệu cô gái không thể khinh thường nhất.”

【 ‘Em muốn chị sống’ a a a a a, tại sao đi xem thi đấu esports mà cũng bị nhét thức ăn chó ư ư! 】

【 Ư ư ư ư, tôi sẽ ngồi trên chiếc thuyền này cả đời 】

【 Hai người họ mà không có gì thì tôi sẽ nhai luôn thùng máy 】

【 Với hai câu đó của Thụ Ca thì tôi nghĩ là dù trước không có thì sau cũng sẽ có thôi 】

Sau khi thi đấu liên ba trận thì bên đạo diễn đột ngột báo một tin khiến cả hai người đều bất ngờ.

Cô hoang mang hỏi: “Em với Cây Nhỏ đổi team ạ? Bọn em hẳn không ổn à?”

Lâm Trăn chơi cực high không phục nói: “Sao lại bảo bọn em đổi team, cho em một cái lý do chính đáng đã.”

Đạo diễn phụ trách liên lạc với khu vực thi đấu dờ khóc dờ cười: “Vì khán giả lên án hai người đang ngược chó, họ từ chối ăn thức ăn chó trên sóng livestream.”

“Ơ...” Tô Mộ Mộc giật mình, chợt dạ nhích mông cứ như dưới ghế có đinh vậy.

Thật ra thì chuyện này cũng khiến nhóm đạo diễn khá bất ngờ vì nên biết là trước khi thi đấu với hình thức DUO bắt đầu thì cặp được yêu cầu ghép đôi cao nhất chính là Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn.

Không ngờ khi Cây Cối bắn cùng nhau thật thì đám người xem lại la làng lên vì chịu không thấu, chẳng những thế còn có những người mất trí muốn xem Tô Mộ Mộc với Lâm Trăn đối đầu với nhau.

Lời kêu gào của người xem là thứ mà ban tổ chức cầu còn chẳng thấy vì khi làm một sự kiện thì điều họ sợ nhất chính là chẳng có ai lên tiếng, chẳng ma nào quan tâm.

Tô Mộ Mộc nghe lí do làm cô không biết nên khóc hay nên cười, đang đắn đo xem nên thuyết phục nhóm đạo diễn thế nào thì Lâm Trăn đã vui vẻ nhận lời ngay tắp lự.

Staff đến nhận nghe thế lập tức nhanh nhẹn đi báo cho đội kia để đổi vị trí.

Người ngoài đi hết Tô Mộ Mộc mới hỏi với giọng khá bất ngờ: “Em đồng ý hả?”

Lâm Trăn cười hì hì nói: “Quan tâm đến mắt chó của mấy người kia tí ấy mà.”

“Mặt khác, em sợ ngồi chơi với chị nữa em sẽ không kiềm chế được bản thân.” Lúc nói, hai mắt cậu sáng quắc lên nhìn cô.

Lần nào hai người có được pha phối hợp đẹp mắt cũng phải đè nén tâm trạng phấn khích lại, trao cho nhau ánh mắt lịch sự, chẳng ai dám làm ra hành động thân thiết vượt mức cho phép.

Điều đó đối với hai người đang trong thời kì yêu đương cuồng nhiệt là một nỗi đau không thể nói thành tên.

Đối mặt với giọng nói khàn khàn và ánh mắt nóng rực kia, gương mặt trắng ngần của Tô Mộ Mộc nổi lên một rặng mây đỏ, cô không dám nhìn thẳng vào đôi mắt kia, như thể trong đó có một ngọn lửa nóng có thể khiến cô phỏng ngay khi chạm vào.

Tô Mộ Mộc hắng giọng, hơi thẹn thùng nói: “Em...”

Cô nói được gì bây giờ? Thật ra tâm trạng của cô cũng chẳng khác Lâm Trăn là mấy, cô cũng không kiềm chế được đây.

— Hết chương 58 —

Tác giả làm nhảm

Chà tay, cuối cùng cũng viết đến văn án! Hà hà hà, còn thiếu mỗi tiếng 98K nữa thôi!

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Chắc Là Tôi Sẽ Không Thành Hộp Đầu Tiên Nữa Đâu Ha

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Tô Mộ Mộ cười rũ mắt xuống để che dấu thẹn thùng trong tim mình nhưng nụ cười ngọt ngào nơi khóe miệng cùng với hai má đỏ hây hây lại không có chỗ trốn đi.

Tô Mộ Mộ thế này lại có một ý vị khác khiến Lâm Trăn kiềm lòng không dặng luôn đến gần, muốn vươn tay chạm khẽ lên hàng mi run run, muốn được vuốt ve làn da trắng ửng hồng, rất muốn... Rất muốn được ôm lấy cảnh đẹp trước mắt vào tim.

Nhưng xung quanh đang có cơ man là người, bao nhiêu là ống kính nên cậu phải dằn những ý nghĩ tươi đẹp vừa có dịp vùng lên xuống, kiềm chế rung động trong lòng.

Lâm Trăn mím đôi môi đang trong tình trạng mất nước nhìn Tô Mộ Mộ thật lâu, lưu luyến khàn giọng nói: “Em đi qua đó trước nha.”

Chỗ Lâm Trăn nói là vị trí mới ban tổ chức vừa sắp xếp cho cậu.

“Ừm.....” Tô Mộ Mộ nhìn mãi theo hướng cậu đi, đèn sân khấu chiếu rọi lên bóng dáng ấy, hấp dẫn như thế, hết như đang phát sáng lên.

Tô Mộ Mộ nghĩ mình không thể ôm lấy vầng sáng ấy trước sự chứng kiến của công chúng nên thở dài thườn thượt.

Chẳng được mấy chốc thì trận DUO tiếp theo đã bắt đầu, khán giả phát hiện các team có sự điều chỉnh nhỏ. Trong đó có Tô Mộ Mộc với Lâm Trăn bị tách team, hài hước hơn nữa là đồng đội của Tô Mộ Mộc chính là Trữ Chu.

Nhưng với Tô Mộ Mộc thì chuyện hài hước hơn là đồng đội mới của Lâm Trăn lại là GoGo, cô bữu môi, đầu ngón tay gõ chuột trong vô thức.

Mãi đến khi đồng đội Trữ Chu mới đến đây sự chú ý của cô mới bị kéo đi.

Trữ Chu ngồi bên cạnh Tô Mộ Mộc, cười hí hí nhìn cô nói: “Chị gái nhỏ Mộ Mộc ơi, em phải tranh sút đầu mẻ trán mới giành được suất chơi DUO với chị đấy.”

Tô Mộ Mộc thấy lạ bèn hỏi: “Là sao?”

“Lúc này ban tổ chức bảo đội chọn ra một người để chơi với chị, bọn em lập tức chơi kéo búa bao để quyết định thắng thua, cuối cùng em thắng.”

Cái đó gọi là tranh sút đầu mẻ trán á hả? Tô Mộ Mộc dờ khóc dờ cười với cái kiểu ăn nói phóng đại của Trữ Chu.

Trữ Chu lại nói: “Đến khi vào game gặp Lâm Trăn em nhất định phải cười nhạo nó mới được, chị nói xem em nên dùng động tác vẩy tay hay là đứng nhảy đây?”

Từ khi PUBG có tính năng thể hiện biểu cảm động tác thì trò chơi ngày một lầy hơn.

Tô Mộ Mộc ăn ngay nói thật: “Chị nghĩ em với chị thành một team đã là điều rất mỉa mai với em ấy rồi.”

“Đúng ha! Chắc là nó tức lắm.” Hai mắt Trữ Chu sáng lên, nhưng cậu vẫn muốn làm mọi cách để khiến Lâm Trăn giận hơn nữa bèn nhiệt tình nói với cô: “Chị Mộ Mộc này, lại đây lại đây, chúng ta cùng chụp một bức ảnh nào.”

Trữ Chu lấy điện thoại di động ra, vui vẻ chụp hình với Tô Mộ Mộc rồi chia sẻ với Lâm Trăn, đặc ý dào dạt ghi—— Đây là một loại chiến thuật, quấy rầy đối thủ trước trận chiến làm loạn lòng địch quân.

Một lát sau, Tô Mộ Mộc nhận được tin nhắn của cậu, là một tấm hình chống nạnh bữu môi, vẻ mặt cực kì mất hứng.

Tô Mộ Mộc cũng gửi trả cậu một tấm có vẻ mặt không vui, tuy biết chuyện Lâm Trăn với Cam Phi Đình thành một đội là sắp xếp của ban tổ chức, hơn nữa dù có cùng một team thì họ cũng chẳng có gì nhưng nổi giận vô duyên vô cớ là quyền lợi đặc biệt của những người đang yêu mà.

Trữ Chu bị dạt sang một bên nhìn Tô Mộ Mộc với Lâm Trăn nhắn tin tới nhắn tin lui, chợt cảm thấy cây gậy ban này đã đập ngược lên lưng mình, cứ tưởng là chọc tức Lâm Trăn một phen, ai dè lại tạo cơ hội để cậu nhét thức ăn chó.

Chó độc thân ở đây đang cực kì tức giận đó.

Sau khi trận đấu bắt đầu, Lâm Trăn tỏ ra cực kì hung dữ, tốc độ loot nhanh như đánh tiết gà, vừa có súng lập tức ra ngoài tìm người bắn nhau khiến Cam Phi Đình cùng đội hoàn toàn không đuổi kịp.

Cam Phi Đình quýnh lên nói: “Cậu chờ tôi với.”

Lâm Trăn không thèm đáp lại.

Thái độ lạnh nhạt đó khiến Cam Phi Đình hơi ngạc nhiên, dù hồi trước cậu cũng chẳng nhiệt tình là mấy được cũng trao đổi với nhau được vài câu,

quan hệ của hai người cũng được xem là bạn.

Cam Phi Đình rất bức bối, nhưng tuy cô chẳng hiểu mô tê gì thì vẫn may là đoạn đối thoại của hai người họ không bị đạo diễn chiếu lên, không thì sẽ rất mất mặt.

Quần chúng không biết gì chỉ nghĩ là tốc độ của Lâm Trăn nhanh hơn thôi chứ không hề biết đến bầu không khí cực kì lạnh lẽo giữa team Cam Phi Đình với Lâm Trăn nên họ điên cuồng gửi bình luận.

【Mấy người này xấu xa quá đi! Lẽ ra mấy người không nên chia rẽ Thụ Ca với chị gái nhỏ, xem mấy người ép Thụ Ca thành cái gì kìa】

【Sức chiến đấu của Thụ Ca tăng mạnh, GoGo hoàn toàn không theo nổi, đau lòng trong ngoặc kép】

【Tôi thấy người cùng team với Thụ Ca nguy hiểm lắm luôn á, biết đâu đến khi gặp được chị gái nhỏ thì 2VS2 nhanh chóng biến thành 1VS3 luôn】

Đường bay từ cảng Novorepnoye đến thành phố Kameshki, khi bo độc đầu tiên siết vào thì Tô Mộ Mộc với Trữ Vhu bắt đầu di chuyển, khi đi ngang khu hoang dã thì nghe thấy tiếng bắn nhau dữ dội.

“Có vào can ngăn không?” Dù đó là câu hỏi nhưng khát vọng thử sức đã dâng trào trong lòng Trữ Chu.

“Đi chứ, chắc chắn là phải đi rồi. Tiếng súng đó làm chị ngứa tay quá, nghe cứ như shipper gọi điện thoại tới nói chào chị em đến ship hàng đây í.” Tô Mộ Mộc đùa nói: “Em biết không, con gái luôn đánh mất kiểm soát với hàng ship đến tay.”

Trữ Chu: “Ặc.....”

“Sao thế?” Thấy cậu muốn nói rồi lại thôi, cô hỏi.

“Giọng điệu của chị ban nãy làm em nhớ tới cảm giác lão Thụ lão Í mở máy đổi giọng, giả làm gái nói chuyện với em, mặt dày ti bỉ, giống lão cực luôn.”

Tô Mộ Mộ: “.....”

Thế chắc cho tướng phu thê quá, cô mà không biết những lời họ nói sẽ được ban tổ chức ghi lại để dùng thì cô rất muốn nói câu ấy.

Khi từ ‘tướng phu thê’ hiện lên trong đầu thì cô đã nghĩ cái suy nghĩ mặt dày này có khác gì Cây Nhỏ đâu, thậm chí cô còn tưởng tượng ra được vẻ mặt đắc ý hất mặt lên trời của cậu khi nói ra.

Tô Mộ Mộ chợt cười khê, tiếng cười đi qua mic lọt vào ống nghe của Trữ Chu.

Cảm xúc thay đổi bất ngờ của người đang yêu khiến cậu giật hết cả mình, trượt tay đèn chuột phải và ‘păng’, súng đã cướp cò.

Viên đạn đó bắn ngay chân Tô Mộ Mộ, đồng thời đánh thức trái tim thiếu nữ đang đắm chìm trong tình yêu.

“Em ngứa mắt giáp ba trên người chị hả, sao lại ham bắn nó thế!” Tô Mộ Mộ ghẹo Trữ Chu, cô cũng đoán là súng cậu bị cướp cò.

Trữ Chu hờn tủi nói: “Đúng đó, viên đạn hận thù của chó độc thân.”

Nhưng tiếng cướp cò của Trữ Chu cũng khiến cho kẻ địch chú ý đến bên này. Kẻ đó di chuyển vị trí và lọt vào tầm mắt của Tô Mộ Mộ.

“Hướng 330 có người!” Tô Mộ Mộ nhắc nhở rồi nhanh chóng tìm chỗ ẩn nấp.

Tốc độ phản ứng của Trữ Chu cũng rất nhanh, cậu vội tìm một sườn dốc trốn đi quan sát, nói: “Cây hướng 265 cũng có người

“Hướng 30 trên cao cũng có.” Tô Mộ Mộ nhìn bên trái báo.

Trữ Chu nói: “Tầm nhìn của em bị tháp canh chặn mất rồi nên không thấy người hướng 30, nếu chị thấy thì giết người đó trước đi, tránh để chúng ta bị đánh gọng kìm từ ba phía.”

“Được, chị sẽ tìm cơ hội.” Tô Mộ Mộ đổi sang 98K.

Với Tô Mộ Mộ, kẻ địch ở xa thì phải trông chờ vào 50% may mắn, cô nhắm tâm bắn vào đầu địch nhưng kẻ đó quá láu cá, trốn sau cái cây nhưng luôn di chuyển vị trí—— Vì cứ đứng im sau chỗ núp thì rất dễ bị người ta headshot từ xa.

“Sao người này cứ nhích tới nhích lui như bọ chết thể nhợ, cầu cho nữ thần may mắn..... Mòe nó! Kẻ đó phát hiện ra chị rồi!” Tô Mộ Mộ đang cầu nguyện thì phát hiện ra người cô đang nhắm cầm súng chia về phía cô.

Cô hoảng hốt, vớ vắn JB gì lại nả một phát súng.

Nicetree dùng 98K headshot bắn gục Treetreetwo.

Tô Mộ Mộ: “.....”

Lâm Trăn: “.....”

Mới đầu Trữ Chu ngu cả người, sau đó cậu vỗ bàn cười nắc nẻ: “Phát đạn đỉnh quá đỉnh ha ha ha!”

Khi cái tên bị bắn gục hiện lên, cả trường quay lại cười vang, bình luận cũng lướt nhanh như bão táp điên cuồng.

Biến đến quá bất ngờ khiến caster A tròn mắt há miệng, cười đến nỗi không kịp thở: “Ha ha ha ha, tôi, tôi không biết phải nói gì nữa, để tôi cười tí đã ha ha ha.”

Caster B vội vã bảo đạo diễn chuyển ống kính sang chỗ Lâm Trần, hỏi: “Thụ Ca à, cậu vừa mới tách team với Tô Mộ Mộc đã bị cô ấy bắn, trong lòng cậu có cảm nghĩ gì?”

Lâm Trần hít thật sâu, mặt tím nói: “Chờ tôi tí đã.”

Caster B vội bảo: “Được được, bọn tôi chờ cậu ha ha ha ha!”

Rất lâu sau, Lâm Trần giơ tay lên ôm tim, khóe miệng hơi nhếch, bất đắc dĩ nói: “Chị gái nhỏ ơi, phát súng đó đã bắn vào tim em rồi.”

Caster A đâm thêm một dao, ghẹo: “Ồ, có vẻ Thụ Ca rất đau lòng, có thể ván này kết thúc Tô Mộ Mộc sẽ phải bồi thường tiền thuốc men.”

Lâm Trần cười đến là vui vẻ: “Có đâu, nào có đau lòng gì đâu, chỉ là tôi thấy phát súng của chị ấy quá ngẫu vậy thôi.”

Caster A: “.....”

Lâm Trần sung sướng nói: “Chị ấy dùng scope nhìn tôi lâu quá chừng luôn, đó là ưu đãi rất đặc biệt.”

【Nên Thụ Ca đã bị phát súng đó quấy rầy ha ha ha ha】

【U mê, Thụ Ca u mê quá thể】

【Thụ Ca khinh bỉ lên tiếng, chắc tôi sợ mấy người tách team quá? Tách team tôi cũng khoe khoang tình cảm được OK, khoe cho mấy người chết lâm sàng luôn OK】

Ngày thi đấu thứ hai kết thúc, vì những pha hành động mát mắt của Tô Mộ Mộ nên fan của cô bên Weibo đã tăng lên rất nhiều, thế là cô tò mò sang Weibo Lâm Trăn xem thử, kết quả bên đó lại khiến cô phải chặc lưỡi không thôi, có thể nói lượng fan bên đó đang tăng cực mạnh.

Có rất nhiều fan nữ tôn Lâm Trăn lên thành ông chồng quốc dân.

Chắc, Cây Nhỏ nhà cô ngày càng được nhiều người yêu thích.

“Trong giải đấu lần này, lượng fan của Lâm Trăn tăng lên nhiều nhất, sau đó là cô, fan của Giang Trường Vũ với mấy thành viên đội tuyển chuyên nghiệp, fan của Đường Tiểu Kiều cũng tăng lên kha khá.” Cuối câu, Quan Hi cố tình nhắc tới Đường Tiểu Kiều chơi với cô khá thân.

Là một quản lý rất thích các số liệu, Quan Hi đã lập ra một bảng thống kê đánh giá về mỗi một khách mời tham gia hoạt động lần này, dùng nó để so sánh với sự phát triển lượng fan của Tô Mộ Mộ.

Cô lười biếng nằm dài trên ghế lướt những tin tức liên quan đến hoạt động thi đấu lần này, đặc ý nói: “Người có thể kiếm cơm bằng nhan sắc lại có thực lực mạnh như Cây Nhỏ thì hút fan là chuyện bình thường.”

“Tô Mộ Mộ, cái vẻ mặt khoe khoang Lâm Trăn của cô là sao đấy?”

“Rõ lắm hả?” Tô Mộ Mộ sờ mặt mình.

“Hết sức, vô cùng và cực kì rõ ràng. Vả lại, anh thấy may vì trận sau đã tách team hai người ra đấy, không thì mỗi lần ống kính quay đến anh lại sợ giây tiếp theo sẽ thấy hai người ôm chầm lấy nhau.” Quan Hi vỗ trái tim thủy tinh mong manh của mình.

Tô Mộ Mộ: “.....”

“Còn nữa, ban này bên công ty game đã tìm anh, họ đã quyết định người đại diện game rồi.” Quan Hi lại quay về chuyện công.

Nghe thế, Tô Mộ Mộc thẳng lưng lên, nín thở tròn mắt nhìn anh hết như học sinh ba tốt đang chờ thầy cô phát bài kiểm tra.

Quan Hi mỉm cười lấy bản thảo hợp đồng ra như làm ảo thuật.

Cô nhìn chăm chăm bản hợp đồng kia, hai mắt tròn tròn lấp lánh ngạc nhiên và vui vẻ.

Tô Mộ Mộc nhảy dựng lên: “Em?!”

“Đúng vậy.” Anh cười thoải mái, đưa hợp đồng cho cô xem: “Chiều nay anh với bộ phận pháp lý đã xem trước rồi, không có vấn đề gì cả. Nếu mọi chuyện thuận lợi thì ngày mai chúng ta có thể ký hợp đồng.”

Tô Mộ Mộc vội nhận lấy rồi thô bỉ lật nhanh đến trang phí đại diện phát ngôn nhìn con số khiến con người ta vui sướng, cô reo hò hoan hô.

Quan Hi chú ý đến động tác nhỏ ấy, buồn cười nói: “Con người cô thực tế quá nhợ.”

Tô Mộ Mộc cúi đầu, ngón tay nhỏ bé vuốt ve tờ giấy, trân trọng nó như kho tàng châu báu.

Nghe anh chọc ghẹo, Tô Mộ Mộc gật đầu rồi lại liều mạng lắc đầu.

Đôi mắt cô dần có vẻ chua xót: “Anh Quan, bây giờ em cảm thấy rất vui vẻ. Một phần vì mức phí đại diện khá cao nhưng phần lớn hơn thì không phải.”

Nghĩ đến những lời trách móc chê bai suốt thời gian qua, bản hợp đồng đại diện này đến được tay cô chẳng dễ dàng gì, nhưng cái gì nên đến thì vẫn đến.

Quan Hi hiểu cô, anh cười: “Đây là những thứ cô đối được bởi chính sự cố gắng và khả năng của mình, bản hợp đồng này chính là nền móng ban đầu của thành công, sau này chúng ta sẽ còn một đoạn đường rất dài nữa.”

“Vâng.” Tô Mộ Mộc gật đầu thật mạnh.

“Đi báo tin vui với bạn trai nhỏ nhà cô đi, anh không quấy rầy thời gian hai người ở bên nhau nữa.” Quan Hi đứng dậy chuẩn bị đi.

Tô Mộ Mộc nhìn anh, đắn đo hỏi: “Còn một người đại diện nữa là...”

“Còn là ai được nữa, chỉ có mỗi Lâm Trăn nhà cô thôi.”

Nghe thấy cái tên đó, Tô Mộ Mộc siết lấy hợp đồng theo bản năng. Cùng đại diện PUBG với Lâm Trăn, nhớ đến hai người đã gặp và quen biết nhau như thế, chính trò chơi này đã thúc đẩy hai người nên có thể được xem như một nửa bà mai.

Khóe môi cô tạo thành một độ cong xinh xắn, có lẽ đây chính là kỉ niệm đẹp dễ nhất.

Tô Mộ Mộc vội chụp hình bản thảo hợp đồng rồi gấp gấp gửi cho Lâm Trăn, chia sẻ niềm vui này với cậu.

Cây Nhỏ Ánh Dương:!!!

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ à, chị đột ngột thế, em vẫn chưa chuẩn bị xong mà 【chợt ngón tay.jpg】

Tô Mộ Mộc ngu người, chuẩn bị cái mò gì cơ?

Vài giây sau cậu lại gửi thêm một tin đến.

Cây Nhỏ Ánh Dương: “Thì ra là hình hợp đồng 【Đồ mờ hôi.jpg】

Đang đêm tự dưng Tô Mộ Mộ gửi ảnh sang, ban đầu nó chỉ là một hình vuông khiến Lâm Trăn hiểu lầm xa quá xa.

Tô Mộ Mộ lập tức biết ngay cậu đang nghĩ cô gửi ảnh gì, cái con người này!

Nhưng biết suy nghĩ của cậu, mặt Tô Mộ Mộ cũng đỏ lên.

~~~~~

Ngày thứ ba là các trận thi đấu SQUAD, BOSS nhảy dù vào team SQUAD của Tô Mộ Mộ với Lâm Trăn.

BOSS ngồi giữa hai người, quay sang trái nhìn Tô Mộ Mộ, ngó sang phải nhìn Lâm Trăn rồi cười tủm tỉm nói: “Chào hai anh chị, hôm nay chúng ta là đồng đội, chắc là tôi sẽ không thành hộp đầu tiên nữa đâu ha.”

Tô Mộ Mộ: “.....”

Lâm Trăn: “.....”

— Hết chương 59 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Bảo Vệ Boss Của Chúng Ta

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Thấy vẻ mặt hân hán lời của hai người kia, BOSS lại cười vui vẻ hơn: “Hai người đừng căng thẳng quá, tôi không chỉ nói riêng trận SQUAD hôm nay mà còn cả hợp tác sau này nữa, mong là chúng ta sẽ hợp tác vui vẻ ha.”

Một người nữa cùng team với ba người họ là Giang Trường Vũ, sau khi BOSS nói chuyện cậu lập tức đuổi cổ chui ra từ sau lưng Tô Mộ Mộc, nhiệt tình phá hỏng bầu không khí: “BOSS ơi, game có thể giết đồng đội đấy

Tô Mộ Mộc và Lâm Trần cùng liếc cậu ra trắng cả mắt, nín ngay!

Giang Trường Vũ hết sức vô tội: “Tôi đâu có nói sai.”

BOSS cười ha ha: “Ngày đầu tiên đáp đất Tô Mộ Mộc đã bắn tôi thành hộp, hôm sau Lâm Trần lại để tôi thành hộp lượn xuống biển xanh, chắc hôm nay không thể mở khóa thêm một tư thế mới hơn nữa đâu.”

Giang Trường Vũ lắc đầu: “Đừng vui quá sớm, nhớ đâu hai người họ khiến chúng ta thành thần kì song hộp rồi sao?”

BOSS không thể đỡ nổi Giang Trường Vũ, ông tò mò hỏi: “Thần kì song hiệp gì?”

Giang Trường Vũ đáp: “Không phải song hiệp mà là hộp, cái hộp vuông ấy.”

BOSS bỗng tỉnh ngộ, nói: “Vậy thì tôi phải cẩn thận tí.”

Lâm Trần chợt đứng dậy bước tới đè vai trái của Giang Trường Vũ, Tô Mộ Mộ đè thêm bên phải, hai người cùng cười khẽ nói: “Bạn học họ Giang này, mong bạn có thể giữ im lặng.”

Giang Trường Vũ cảm nhận được ham muốn giết người dữ dội làm ý chí sống còn mãnh liệt khiến cậu im thin thít.

BOSS ngồi bên cạnh nhìn Lâm Trần với Tô Mộ Mộ phối hợp cực kỳ ăn ý bèn cười nói: “Xem ra công ty không chọn nhầm đại diện game rồi, từ hình tượng đến kỹ thuật và độ ăn ý của hai người đều rất hợp với game của chúng tôi.”

BOSS lớn đã lên tiếng khen ngợi thì tất nhiên là phải hợp tác rồi, cô cười nói: “Tôi rất vui khi được trở thành đại diện của PUBG, tin rằng sau này hợp tác giữa chúng ta sẽ rất suông sẻ.”

Lâm Trần cũng vội khách sáo đôi câu: “Hợp tác suông sẻ.”

Khi mấy người họ đang nói chuyện thì lời dạo đầu của MC đã kết thúc, trận đấu chính thức bắt đầu.

Từ đầu Tô Mộ Mộ với Lâm Trần đã xác định một châm ngôn cho trận này đó là—— Game thì có thể thua nhưng BOSS thì không thể chết.

Bọn họ phải xuyên suốt trung thành với chính sách này!

Vì thế khi vừa đáp xuống đất thì giọng của họ liên tục vang lên.

“BOSS, tôi có mũ 3.” Tô Mộ Mộ mang mũ chạy bịch bịch đến chỗ BOSS giao đồ.

“BOSS, tôi có giáp 3.” Lâm Trần xách giáp 3 chạy bịch bịch đến chỗ BOSS cởi ra.

“BOSS có lấy chảo không? Cái của tôi có skin í! Đẹp lắm luôn.”

“Giảm thanh với chống giật BOSS thích cái nào?”

“Chỗ tôi có cái scope X4, hợp với súng giảm thanh của BOSS lắm á!”

Sau khi bốn người ra khỏi nhà máy điện nhỏ, cả người BOSS mang đầy súng ống full phụ kiện còn Tô Mộ Mộc với Lâm Trăn thì tả tơi như giẻ lau. Lâm Trăn là thảm nhất, bên trái một cây short gun, bên phải một cái nỏ, trên đầu có mũ 1 lắc lư, ít ra Tô Mộ Mộc còn có một cái giáp để giữ mạng.

Giang Trừng Vũ tròn mắt há miệng nhìn hai chú chó săn rồi thầm than hai con người này liều mạng quá thể.

[Ha ha ha ha cái mòi gì rứa! Mộc Mộc với Thụ Ca hài quá]

[Để BOSS có một trải nghiệm chơi game tốt đẹp thôi mà hai người liều mạng ghê]

Tô Mộ Mộc loot căn nhà cuối cùng xong bèn mở bản đồ lên xem: “Bo độc siết, đến lúc chúng ta phải di chuyển rồi!”

Nếu bây giờ được xem trận đấu từ góc nhìn thượng đế*, mấy chục người từ tám phương bốn hướng di chuyển về giữa bo an toàn, quy mô cực lớn, hết như các loại động vật đi di trú.

(*) Một camera được điều khiển bởi người tạo trận đấu custom đó.

BOSS nghe thấy tiếng than thở của cô bèn cười nói: “Không ngờ đại diện game của tôi lại có tài làm MC hài hước bẩm sinh thế này.”

Tô Mộ Mộc đang định vênh váo đáp lại một câu tôi cừ lắm đó thì chợt nhìn thấy biểu tượng ngồi xe bé nhỏ trước ID của BOSS và Giang Trừng Vũ.

Cô giật mình, giọng cao vút lên may: “BOSS, anh lên xe Giang Trường Vũ hả?”

BOSS không hề biết hiểm nguy đang cận kề, nói: “Đúng đó, bọn tôi đi trước chờ hai người.”

Lâm Trần nói khê: “.....Xe tang của Cam Lớn mà anh cũng dám leo lên.”

Giang Trường Vũ không vui nói: “Hứ! Lâm Trần, cậu đừng tưởng cậu nói nhỏ thì tôi không nghe nhé!”

Xe tang gì—— BOSS vừa mới há miệng, giọng còn chưa kịp vang lên thì cái yên xe đang ngồi chột quay không thấy trời đất đâu, chiếc xe lăn từ đỉnh xuống chân núi rồi kết thúc bằng tiếng nổ ‘ầm’ vang.

Giang Trường Vũ: “A a a a không phải lỗi lại tôi nhé! Do miệng thúi của Cây Nhỏ thôi!”

Lâm Trần: “Anh đổ thừa như đúng rồi ấy nhợ, chả có tí logic nào hết trơn.”

BOSS tuyệt vọng đổi mặt thành meme châm thuốc trầm tư, lẳng lẳng nhìn Tô Mộ Mộc và Lâm Trần vội vã đến ‘rừng rừng’ loot xác, có lẽ cái game này không có chỗ cho anh dung thân rồi.

Tô Mộ Mộc nói: “BOSS cứ yên tâm, bọn tôi sẽ báo thù cho BOSS.”

BOSS: “Đầu sỏ đã biến thành thần kì song hợp với tôi rồi.”

Giang Trường Vũ: “.....”

“BOSS đã chết, người trên cả bản đồ đều có thù với team.” Lâm Trần hiên ngang lẫm liệt nói, đôi mắt chó săn lập lòe ánh sáng. Tuy miệng thì nói vậy nhưng tốc độ loot lại chẳng chậm đi tí nào.

BOSS âm thầm than oán, anh không biết họ có thù hằn gì với người khác hay không nhưng chắc chắn anh với ba người này có oán thù cực kì sâu nặng.

Sau đó, BOSS dứt khoát vứt ra khỏi ba người trong team, chơi SQUAD như SOLO để giữ mạng. Sự thật chứng minh là anh đã chọn đúng, thời gian sống sót đã tăng lên rất nhiều!

BOSS nghĩ mình đã GET được cách chính xác nhất để chơi trò này.

Còn Tô Mộ Mộ với Lâm Trần thì luôn lặng lẽ theo đuôi, âm thầm bảo vệ ông cả chặng đường. Nhưng dù có hai vệ sĩ đi theo thì cách chết của BOSS vẫn cực kì đa dạng và phong phú, một bước phát triển mới, tầm cao mới đầy lôi cuốn của những cách thành hộp trong game.

Tô Mộ Mộ to gan đoán có lẽ chủ đề được tìm kiếm nhiều nhất ngày hôm không phải là buổi lễ tuyên bố phiên bản mới hay tin về người đại diện game mà là 108 kiểu chết của BOSS.

~~~~~

Hình thức thi đấu SQUAD được sắp xếp vào sáng ngày thứ ba của hoạt động và buổi lễ tuyên bố phiên bản mới sẽ được diễn ra vào xế chiều.

Vì cần phải tham gia buổi lễ nên Tô Mộ Mộ trông thấy Lâm Trần mặc tây trang.

Cậu uể oải đứng đó, lẳng lặng nghe staff trao đổi về lịch trình.

Chỉ số nhan sắc với chiều cao bẩm sinh giúp cậu chỉ cần đứng thôi cũng đã toát lên vẻ quyền rũ chết người.

Mái tóc ngắn lộn xộn đã được thợ trang điểm xử lý đâu ra đấy, dường như cậu đã cất đi vẻ rục rờ đầy sức sống và thay nó bằng sự chín chắn và

trưởng thành nhưng nó cũng biến mất sau khi trông thấy Tô Mộ Mộc.

Ánh mắt cậu sáng lên khi nhìn cô, quay sang qua loa vài câu với staff rồi cất bước đi đến chỗ Tô Mộ Mộc.

Cô liếc thấy cái cà vạt được thắt chằng ra đâu vào đâu trên cổ Lâm Trăn, hơi ngạc nhiên nói: “Cái kiểu thắt cà vạt như quần rong biển này là sao đây?”

Lâm Trăn thắt cà vạt không có tí quy luật nào cả, so sánh với các đại thần chơi game cùng cậu thì thua xa.

Lâm Trăn xấu hổ sờ mũi rồi ưỡn ngực lên, chờ mong nhìn cô, ý đồ rất dễ hiểu.

Tô Mộ Mộc cười khê: “Đừng bảo là em nung nấu ý đồ chờ chị đến nha?”

Lâm Trăn lại còn thành thật gật đầu: “Đúng rồi á.”

Tô Mộ Mộc từng xem những tin được chia sẻ trong vòng bạn bè của Lâm Trăn, rõ là biết thắt cà vạt, cô cũng lười vạch mặt tên âm mưu BOY này.

Lâm Trăn hơi lơ đãng, dường như trước mắt và trong đầu cậu bây giờ chỉ có một vùng tuyết trắng mịn, và theo thời gian, tuyết trắng biến thành khuôn mặt đang cúi xuống của cô.

Cậu mím môi, ánh mắt đầy dịu dàng.

“Được rồi.” Tô Mộ Mộc ấn nút thắt đã được tạo hình xong và chỉnh lại để nó trông thật đẹp.

Đột nhiên, Lâm Trăn vuốt sợi tóc rũ trước ngực cô, mượt mà và mềm mại.

Tô Mộ Mộ hoang mang hỏi: “Sao thế?”

Thấy có staff đi ngang, Lâm Trăn lập tức buông ra, sợi tóc lướt qua tay cậu rồi rơi xuống để lại chút tiếc nuối thoáng qua trong lòng.

Cậu nói khẽ: “Sau này em muốn chải đầu cho chị.”

Nghe thế, Tô Mộ Mộ nghệt mặt ra rồi cười khẽ như hoa nở rộ đúng độ xuân về: “Được.”

“Chị Mộ Mộ, may quá, em tìm được chị rồi.” Staff đột nhiên chạy đến cắt đứt khoảng thời gian hai người ở bên nhau.

Tô Mộ Mộ đáp lời staff, trước khi đi cô lại liếc sang nhìn Lâm Trăn.

Vẻ mặt ảm ức hết như chú chó lớn xác bị chủ nhân vứt bỏ.

Vì là người đại diện mới nhất của game nên Tô Mộ Mộ và Lâm Trăn đều được xếp ngồi trên hàng đầu.

Thường thì đại diện phát ngôn tham gia những buổi lễ tuyên bố thế này chỉ để góp cái mặt ngồi cho có nhưng Tô Mộ Mộ với Lâm Trăn lại muốn tham gia thật, họ thật sự đang nghiêm túc ngồi nghe nội dung chi tiết của buổi lễ hôm nay.

BOSS đứng trên sân khấu để ý thấy những động tác trao đổi nhỏ giữa hai người, cuối cùng BOSS cũng đã tìm được chỗ trút hết ức chế dồn nén trong ba ngày nay, anh trêu nói: “Sắp tới game sẽ cho ra mắt một bản đồ hoàn toàn mới, khi có bản thử nghiệm kín thì xin mời hai đại diện game của chúng tôi cùng tham gia, còn tôi chỉ mong là mình sẽ không chết trên tay hai người nữa thôi.”

Cả hai cùng với cánh nhà báo tham gia buổi lễ đều bật cười.

“Bây giờ xin được mời hai đại diện của chúng ta lên sân khấu, cùng tôi vén bức màn cho phiên bản mới nào.”

Tô Mộ Mộc với Lâm Trăn nhìn nhau, cười bước lên sân khấu.

Giữa sân khấu là một quả cầu thủy tinh, khi hai người cùng đặt tay lên thì quả cầu bắt đầu sáng lên và xuất hiện lên trò chơi.

Trên cao vang lên tiếng pháo hoa nổ rộ, hoa giấy ánh bạc rơi xuống khiến cả sân khấu chìm vào mộng ảo.

Màn hình LED chiếu bức ảnh quảng bá hai người chụp cho giải đấu esports lần này lên, là tấm hai người đứng giằng co đầy ác liệt.

Nhưng bên ngoài tấm hình đó, họ lại đứng cách quả cầu thủy tinh và dụi dụi nhìn nhau cười.

Cùng lúc đó, dưới sân khấu luôn có một ánh mắt đầy ắp ghen tị cứ nhìn chăm chăm vào họ mãi.

— Hết chương 60 —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Mười Ngón Tay Đan Vào Nhau

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Sau khi lễ công bố phiên bản mới kết thúc, các khách mời cùng ở lại để tham gia tiệc tối.

Đèn thủy tinh lộng lẫy sáng ngời soi xuống những vị khách, giúp gương mặt và những bộ cánh họ khoác trên mình trở nên lung linh rực rỡ hơn, cả các tuyển thủ chuyên nghiệp ít đi ăn vận cũng đầu tư quần áo cực kì trang trọng để tham dự, mọi người cùng mời rượu và tán gẫu với nhau tạo thành khung cảnh bữa tiệc linh đình và hào nhoáng.

“Em ra ngoài tí cho tỉnh rượu đã.” Tô Mộ Mộ mệt mỏi xoa trán.

Cô đã theo Quan Hi dạo hết một vòng bữa tiệc, gặp hết những người nên gặp hôm nay.

Ngước mắt lên nhìn Lâm Trăn đang bị bao vây cách đó không xa, Tô Mộ Mộ khẽ nhú mày khi thấy cậu hơi khó chịu kéo nút cà vạt, cô lo cậu sẽ không xử lý được tình huống nên nói với Quan Hi: “Anh này, anh để ý Cây Nhỏ hộ em với nhé.”

Các tình huống xã giao thế này thì để Quan Hi ra mặt sẽ tốt hơn cô tự đi, cô mà sang đó e là mọi người sẽ càng thêm niềm nở.

“Yên tâm đi, có anh đây.” Quan Hi vừa dứt lời lập tức đến chỗ Lâm Trăn.

Nhìn bóng lưng anh đi, Tô Mộ Mộ yên tâm quay sang hướng ban công bên ngoài hội trường, thứ cô cần nhất giờ phút này chính là một chút không khí tươi mát.

Ban công bên ngoài rất lớn, thành lan can lát đá cẩm thạch kiểu Tây Âu được quấn rất nhiều dây leo xanh biếc với hoa tươi, hai bên là bậc thang dẫn xuống vườn hoa được tô điểm bởi những chiếc đèn trang trí xinh xắn khiến nó trở nên cực kì độc đáo.

Đem so sánh vườn hoa yên tĩnh với ánh đèn dịu dịu nơi đây với sự ồn ào náo động đằng sau cánh cửa ấy thì đó chính là hai thế giới hoàn toàn khác.

“Tô Mộ Mộ, tôi có lời muốn nói với chị.”

Cô quay lại, nhìn thấy Cam Phỉ Đình cầm chiếc ly đế cao lắc lư đi về phía này.

Mùi rượu xộc tới khiến cô phải nhíu mày lại, lạnh nhạt nói: “Cô say rồi, có gì cần nói thì chờ đến khi tỉnh rượu nói sau.”

Nhưng cô đang định đi thì bị Cam Phỉ Đình ngăn lại.

“Chị vội vã thế làm gì, chợt dạ hả?” Cam Phỉ Đình trừng mắt nhìn Tô Mộ Mộ.

“Tôi chợt dạ á?” Nghe như một câu chuyện cười khiến cô buột miệng cười thành tiếng: “Tôi không làm gì thẹn với lòng thì chợt dạ làm chi?”

Cam Phỉ Đình lên án: “Chợt dạ vì hợp đồng đại diện đã về tay chị bằng phương thức mờ ám! Rõ là chị đã ôm đù Lâm Trăn nên mới lấy được cái hợp đồng đó còn gì?”

Đối mặt với lời buộc tội có lẽ có ấy, Tô Mộ Mộc chỉ biết chầm hời và chầm hời.

“Chim Cánh Cụt rất hài lòng với Lâm Trăn mà cậu ấy lại đưa ra yêu cầu có chị làm đại diện game chung thì mới nhận hợp đồng ấy.” Cam Phỉ Đình cười châm chọc: “Thêm vào đó là kha khá quan hệ với các ông lớn trong dự án của nhà họ Lâm.”

“Chị dùng thủ đoạn đen tối để cạnh tranh không lành mạnh như thế, bộ chị không nên chột dạ à?”

“Tôi nói này bạn họ Cam, chẳng có công ty nào xem chuyện tuyển chọn đại diện phát ngôn như trò chơi con nít cả. Ai lại đi gạch bỏ một người và chấp nhận một người khác chỉ vì một câu nói của Lâm Trăn? Cả tôi và cô đều là những người cạnh tranh trong dự án, cuối cùng người lấy được nó là tôi và chuyện chỉ đơn giản là như thế.” Tô Mộ Mộc trần thuật một sự thật, không kiêu hãnh không tự ti và đầy lý lẽ.

“Hơn nữa, cô bảo tôi dùng thủ đoạn mờ ám ư?” Tô Mộ Mộc cười mỉa mai, chưa nói đến chuyện cô không hề đụng đến những thủ đoạn đó, mà cô dùng thì cũng có làm sao?

Vì đó là Cây Nhỏ nhà cô mà!

Nhưng có hùng hồn cách mấy thì Tô Mộ Mộc cũng không thể thốt những lời đó ra được, cô không muốn để Cam Phỉ Đình nắm được điểm yếu của mình.

“Bản thân tôi không thẹn với lương tâm đấy, nhưng bạn họ Cam có không thì tôi không biết nha.” Tô Mộ Mộc nhắc chân lùi về sau, giữ khoảng cách với Cam Phỉ Đình.

Nghe thế, cơ thể Cam Phỉ Đình lão đảo, môi run rẩy khiến men say tản đi phần nào, đáy mắt cô ta chợt hiện lên những cảm xúc khó tả.

Rất lâu sau, Cam Phi Đình mới nghẹn giọng hỏi: “Chị biết?”

Tô Mộ Mộc nhú mày. Quan Hi chỉ đưa ra giả thiết về người đứng phía sau giật dây các scandal trước chứ không hề có bằng chứng chính xác 100%, khi này cô chợt nghĩ đến nên mới dùng nó để dò xét cô ta thôi nhưng ai ngờ lại đào ra người thật.

Nhớ đến những hành vi của cô ta, Tô Mộ Mộc lại muốn thở dài: “Muốn người không biết thì ban đầu đừng làm.”

Giọng điệu thương xót lọt vào tai Cam Phi Đình khiến cô ta dở cười dở mếu: “Cuối cùng vẫn thành đá kê chân cho cô đó thôi, tặng không cho cô một đồng lưu lượng nên hẳn là trong lòng cô vui lắm nhỉ?”

Tô Mộ Mộc dùng ánh mắt khó nói nên lời nhìn cô ta.

Ánh mắt đó như hàng trăm mũi kim đâm vào lòng Cam Phi Đình, cô ta cắn răng nói: “Đúng, tôi đã tìm người tung tin của cô lên đó! Thì sao? Cô có muốn lên tiếng vạch mặt tôi không?”

Đối mặt với kiểu bình sứ không sợ mẻ của cô ta, Tô Mộ Mộc chợt thấy con người ấy trở nên xa lạ hơn bao giờ hết.

Vạch mặt tất cả những hành vi của Cam Phi Đình chẳng mang đến ý nghĩa gì cả, tạm không nhắc đến vấn đề công chúng có tin hay không thì cái trò bị chó cắn rồi đi cắn lại chó này đã LOW quá thể đáng.

Cô không phải là còn nít, bị người ta ức hiếp là cứ khăng khăng đòi lại cho bằng được, nhất quyết phải xác định rõ ai đúng ai sai.

Hơn nữa, bây giờ đang là lúc sự nghiệp của cô thăng hoa, cô chỉ cần làm một nghệ sĩ tròn vai là đủ rồi, chẳng cần phải quấy cho vũng nước này đục thêm làm gì nữa.

Hơ, tuyệt đối không bao giờ để cho Cam Phi Đình cọ nhiệt đâu!

Tô Mộ Mộc đã xác định tư tưởng, thoải mái nói: “Không cùng chí hướng không thể đi chung đường. Trong rất nhiều trường hợp, không phải chỉ cần chèn ép đối thủ thì mình sẽ có được cơ hội.”

Tô Mộ Mộc dừng lại, ngó sang nhìn Cam Phi Đình thêm một lát lại nói: “Chúc cô sau này có thể tự thu xếp mọi thứ thật tốt.”

Trong mắt Cam Phi Đình, cái thái độ chẳng buồn so đo cùng với lời nhắc nhở đầy hào phóng đó chính là sự kiêu ngạo của người chiến thắng và nó đã kích thích cô ta.

Cô ta siết chiếc ly để cao trong tay mình, cười giễu cợt: “Tô Mộ Mộc, cô thì có gì hay ho chứ!”

“Cô đừng đắc ý quá sớm, cô tưởng là Lâm Trăn thật lòng thích cô chắc?”

Tô Mộ Mộc: “.....”

Không phải cô tưởng mà sự thật chính là như vậy đấy!

Chẳng lẽ Cam Phi Đình định châm ngòi thổi gió để chia rẽ hai bọn cô? Thủ đoạn này ngây thơ quá.

“Trong lòng Lâm Trăn luôn cất giấu một bóng hồng, chắc cô không biết đâu ha.” Ánh mắt ở trên cao nhìn xuống của cô ta tựa như đang ngăm nghía chân dung của một kẻ thất bại.

Tô Mộ Mộc: “???”

Trông thấy vẻ ngạc nhiên trên mặt cô, Cam Phi Đình hài lòng cười nói: “Là người cậu ấy từng nhắc tới trong bài phỏng vấn lần trước, nếu cậu

ấy đã thay đổi ước mơ vì người ta một lần thì biết đâu khi người ta trở lại vào một ngày nào đó cậu ấy cũng sẽ vứt bỏ cô vì người ta thôi.”

“Dù không được tiết lộ trong bài phỏng vấn nhưng tôi biết người đó là bạn học của Lâm Trần thời cấp ba, đều là học sinh tốt nghiệp trường A cả, có thể thấy người ta cũng chẳng kém gì cô.”

Suy cho cùng Cam Phi Đình vẫn là người lẫn lộn trong giới game streamer, các mối quan hệ cô ta có trùng lặp với Lâm Trần nhiều hơn cô, thêm vào đó là tất cả mọi người đều thân nhau nên rất nhiều tin tức trong tay cô ta là thứ vượt ra ngoài sự kiểm soát của Tô Mộ Mộc.

Cô bị máu chó tạt ngu người.

Về mặt Tô Mộ Mộc tối đi, tâm trạng Cam Phi Đình đã dễ chịu hơn đôi phút và cô ta tiếp tục đàm đạo: “Cậu ấy có nói với cô không? Cậu ấy dám nói cho cô nghe chắc?”

Có thể thấy tốc độ ép hỏi của Cam Phi Đình còn nhanh hơn tốc độ nả súng của cô ta trong game.

Tô Mộ Mộc: “.....”

Nhớ đến lần Lâm Trần ấp úng mãi không nói nên lời, tâm trạng Tô Mộ Mộc bỗng chốc trở nên phức tạp.

“Che giấu một bóng hình không cách nào nói cho cô biết, cô nghĩ đường tình duyên của hai người sẽ kéo dài được bao lâu.”

“Dù bỏ qua cô gái đó thì chắc cô cũng biết lượng người yêu thích Lâm Trần đang tăng cao, tôi nhớ là cô hơn cậu ấy vài tuổi nhỉ? Một người như Lâm Trần thì tương lai sẽ có nhiều cô trẻ trung xinh đẹp thích lắm đấy.” Cô ta lắc đầu, tiếc thương nói: “Còn nữa nhé, cô nghĩ xem hai người mà công

khai yêu nhau thì công chúng và cha mẹ cậu ấy có chịu chấp nhận cô không?”

Tô Mộ Mộc: “.....”

Cam Phi Đình cười trên nỗi đau khổ của người khác, hết sức tận hưởng vẻ mặt ngây dại của cô ngay lúc này.

Tô Mộ Mộc hít sâu, bình tĩnh nói: “Cô nói xong chưa?”

Vẻ bình tĩnh trở về quá nhanh khiến Cam Phi Đình cực kì khó chịu.

“Lâm Trăn là một người cực kì xuất sắc, người thích em ấy cũng rất nhiều.” Tô Mộ Mộc cong môi, hàng vạn ánh đèn phản chiếu trong mắt cô, sáng ngời lấp lánh: “Nhưng người em ấy thương là tôi.”

“Chúng tôi sẽ cân nhắc ý kiến của cha mẹ hai bên thật cẩn thận và cùng nhau cố gắng tháo dỡ mọi nỗi băn khoăn trăn trở trong lòng họ.”

“Còn những lời chất vấn khác thì cho tôi xin lỗi nhé, nó không lay động được ý chí của tôi.”

Nhớ đến ánh mắt dịu dàng đong đầy tình cảm của Lâm Trăn khi nhìn cô cùng với những cố gắng để hai người ngày một gần nhau hơn chút nữa, Tô Mộ Mộc nghĩ chỉ có thật lòng đi yêu ai đó thì chàng trai ấy mới không muốn rời xa người mình yêu.

Nếu người đó đã trao cho cô trái tim chân thành nhất thì việc gì cô phải nhạy cảm và đa nghi chỉ vì vài ba câu nói của người không liên quan?

Tô Mộ Mộc bình tĩnh lại, thông thả nói: “Chỉ có một lý do duy nhất có thể khiến tôi từ bỏ tình yêu này, đó chính là Lâm Trăn không còn yêu tôi nữa và không hơn.”

“Về mấy cô gái trẻ trung xinh đẹp cô nói...”

Làn gió khẽ thổi ra sợi tóc rũ bên tai cô, Tô Mộ Mộ cong môi cười, nụ cười rực rỡ như sắc xuân tươi thắm: “Trẻ hơn thì tôi hiểu nhưng xinh hơn tôi thì chưa chắc đâu.”

Một cô gái tự tin có thể tạo ra sức hấp dẫn không thể chối từ.

Ví như Tô Mộ Mộ, cô đứng dưới ánh trăng hệt như một vật thể sáng tự nhiên thu hút tất cả ánh nhìn và điều đó lại càng tôn lên vẻ mặt méo mó và dữ tợn của người đối diện.

Cô ta thở gấp nói: “Cô không sợ tôi công khai chuyện tình cảm của hai người ra à?”

“Cô đi đi.”

Giọng nói lạnh nhạt và thờ ơ đột ngột vang lên sau lưng Cam Phi Đình.

Tô Mộ Mộ cười với người đó: “Em đến rồi.”

Lâm Trần lướt qua cơ thể cứng đờ của ai đó, đi thẳng đến chỗ Tô Mộ Mộ rồi nhẹ nhàng cầm lấy tay cô, mười ngón tay đan vào nhau thật chặt.

Lâm Trần hất cằm, dùng vẻ mặt lạnh lẽo và đầy kiêu căng ra hiệu cho cô ta.

Trong hội trường buổi tiệc sau lưng cô ta có hằng hà sa số truyền thông đại chúng, cô ta chỉ cần đẩy cánh cửa đó ra thì tình cảm của Lâm Trần với Tô Mộ Mộ sẽ được phơi bày ra ánh sáng, đạt được thứ cô ta cho là sự ‘uy hiếp’.

— Hết chương 61 —

Màn kịch ngắn

Cây Nhỏ tự hào:Chị biết tên group fan CP chúng ta đặt là gì không?
Tên là 《Chờ chúng ta công khai》 đó!

Mộc Mộc:Tại sao em biết?

Cây Nhỏ:É.....

Đường Tiểu Kiều:Báo cáo tổ chức, Thụ Ca thường xuyên trốn trong group lôi kéo quần chúng ăn dưa!

Mộc Mộc:chít thật sâu:Còn em tại sao lại biết?

Đường Tiểu Kiều:Ừ!

Editor:Bé là bé mệt mỏi với mấy người như này lắm nhé, loại tự cho mình là đúng và tất cả mọi người đều sai ấy. Mindset của bà Cam là đúng dạng đó luôn á không sai đi đâu được, đã vậy còn vừa ăn cướp vừa la làng lên làm bức hết người. Phẫn nộ!!!

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Thật Ra Em Vô Cùng Hối Hận

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Thấy vẻ mặt hai người chẳng liên quan gì đến hai chữ sợ hãi, chân Cam Phi Đình cứ dấn chặt vào đất như đổ chì. Cô ta bỗng nhận ra một sự thật là sự uy hiếp cô ta nói chỉ là một thứ vô dụng.

Tô Mộ Mộc là nghệ sĩ, điều đó đúng nhưng cô lại không phát triển theo hướng thần tượng nên tin tức yêu đương chỉ có thể tạo ra cho cô chút ảnh hưởng bé như muối, Lâm Trăn thì lại càng không quan tâm vì cậu không sống nhờ lượng fans hâm mộ.

Vả lại, dù điều đó có gây ra ảnh hưởng thật thì chắc hẳn hai người cũng chẳng mấy bận tâm.

Hiếu được những điều đó, nụ cười mỉa mai thoáng hiện trên môi Cam Phi Đình, cô ta chẳng khác gì con tôm con tép bên lề cả, càng nháy nhót càng buồn cười. Nhưng thật lòng cô ta không cam tâm, thiết nghĩ bản thân cô ta chẳng thua kém gì Tô Mộ Mộc nhưng hết lần này đến lần khác Tô Mộ Mộc luôn giành hết những gì tốt đẹp nhất.

Cam Phi Đình cắn môi, siết chặt tay.

Lâm Trăn nhạy bén cảm nhận được sự thay đổi khác thường trong cảm xúc của cô ta, cậu quyết định dùng liều thuốc mạnh.

“Nếu cô cứ thích nói thì cũng được thôi, chỉ là không biết tới lúc đó chuyện vui của tôi với chị gái nhỏ sẽ chiếm vị trí đầu hay là chuyện cô gây

ta sẽ lên hotsearch.”

Đôi mắt tối tăm của Lâm Trần chợt lóe lên tia sáng không rõ tên, hết như loài thú dữ đang ẩn mình trong bóng đêm và sẽ nhảy ra cắn nát con mồi bất kì lúc nào.

Cam Phi Đình run lấy bầy, mặt cắt không còn một giọt máu nhìn Lâm Trần.

Lời cậu nói mới là uy hiếp hàng thật giá thật.

Biết mình đã toàn bại, Cam Phi Đình tức giận xoay người định bỏ đi nhưng ai ngờ quay sang lại trông thấy Đường Tiểu Kiều đang đứng đó và gương mặt cô ta quen thuộc kia ghi hai chữ khinh bỉ. Lúc lướt qua cô bé, cô ta nghe thấy tiếng hừ khê đầy khinh thường.

Mặt Cam Phi Đình cứng đờ như cương thi, cô ta hoàn toàn không ngờ những lời mình nói với Tô Mộ Mộc lại bị người quen nghe thấy, sắc mặt cô ta cực kì xấu, cúi đầu vội vã lướt qua Đường Tiểu Kiều rồi đẩy cửa trở vào hội trường bữa tiệc bên trong.

“Ban nãy em cứ tưởng là chị ta định móc mắt cắt tai em luôn cơ.” Nhớ đến vẻ dữ dằn và độc ác của Cam Phi Đình, Đường Tiểu Kiều sợ hãi nói.

Lâm Trần nói với cô bé: “Hôm nay anh phải cảm ơn cô.”

Lúc này Đường Tiểu Kiều thấy Tô Mộ Mộc nói chuyện với Cam Phi Đình ngoài ban công, cô bé không yên tâm nên mới gọi Lâm Trần tới.

“Khách sáo gì!” Đường Tiểu Kiều hất tay, sau đó cô bé lại hít thật sâu nói: “Không ngờ GoGo lại làm những chuyện như thế.”

Tô Mộ Mộc bình tĩnh, lên tiếng: “Tạm thời cô ấy đang đi sai hướng, để xem tương lai cô ấy sẽ quyết định ra sao.”

Cô đã từng thấy rất nhiều ví dụ đánh mất bản thân vì tiền tài và danh lợi trong giới giải trí, quan hệ của cô với Cam Phi Đình cũng chẳng thân thiết là bao nên xúc động cũng không được mấy đồng. Cô cười khẽ chuyển chủ đề về Đường Tiểu Kiều, đảo mắt nói với Lâm Trăn: “Nếu em muốn cảm ơn Đường Đường thì cứ lượn sang kênh trực tiếp của em ấy là xong.”

Trong lúc nói, cô tiện thể vỗ bàn tay không ngoan đang nằm trên eo mình.

“Ừ...” Tuy Lâm Trăn đã trúng một cú nhẹ như mèo vuốt nhưng vẫn không chịu bỏ tay mình ra khỏi vòng eo cô, chỉ là ngoan ngoãn hơn tí.

Nếu Tô Mộ Mộ đã lên tiếng thì tất nhiên là Lâm Trăn thoải mái đồng ý ngay: “Được thôi.”

Nghe thế, Đường Tiểu Kiều hí hửng nhường mày, vui vẻ nói: “Em cảm ơn chị Mộ Mộ!”

Với Đường Tiểu Kiều thì chẳng có món quà nào tốt hơn đại thần có lượng fans đông đảo họ Lâm tên Trăn nhảy dù vào kênh trực tiếp cả, nó sẽ mang đến cho cô bé rất nhiều lượt xem và theo dõi. Đương nhiên cơ hội đã vào tay rồi nhưng có giữ được số người xem ấy không thì phải xem bản lĩnh của chính cô bé.

Lâm Trăn bĩu môi, gheo: “Tại sao trong danh sách cảm ơn ấy không có anh, anh mới là người sang kênh cô lao động khổ sai mà.”

Đường Tiểu Kiều cười duyên: “Em cảm ơn chị Mộ Mộ thì có khác gì cảm ơn anh đâu?”

Lời cô nói đã kéo Tô Mộ Mộ với Lâm Trăn vào làm một.

Cô bé đã gãi đúng chỗ ngứa của Lâm Trăn, chính xác hơn là gãi mạnh vào vỏ cây của cậu khiến tất cả các lá cây đều xòe ra.

“Được! Rảnh thì hú anh!” Lâm Trăn sung sướng hất cằm lên, nhánh cây bên hông ai đó lại kìm lòng không đành bắt đầu giờ trò lưu manh.

Tô Mộ Mộc: “.....”

Thấy bong bóng hồng của cặp đôi đang yêu ngày càng bay bổng, Đường Tiểu Kiều cực kì hiểu chuyện trốn nhanh.

Cô bé vừa đi, ai đó lại bắt đầu lớn gan làm bậy.

Hôm nay Tô Mộ Mộc mặc một bộ lễ phục màu xanh nước biển ánh kim làm bật lên làn da trắng như tuyết, quyến rũ động lòng người. Bộ áo được may vừa khít ôm lấy những đường cong thướt tha trên người cô, toát lên sức hấp dẫn độc đáo không thể chối từ.

Lâm Trăn ôm trọn lấy eo cô, cả cơ thể như gà rút xương nằm nhồi trên người Tô Mộ Mộc.

Hơi thở ấm áp phả vào tai kích thích khiến cô run run, ngay sau đó là một lời khen ngợi nhưng lại khiêu khích trái tim cô——“Em thấy chị hôm nay đẹp lắm.”

Tô Mộ Mộc cười khẽ nhìn cậu: “Người trong hội trường có thể ra đây bất kì lúc nào, chúng ta tìm chỗ vắng vẻ đi.”

Nghe thấy hai chữ vắng vẻ, mắt Lâm Trăn sáng lên, các lá cây hào hứng hẳn nên cứ lắc lư xào xạc mãi không thôi.

Lâm Trăn hoàn toàn không cảm nhận được sự nguy hiểm gấp gáp theo Tô Mộ Mộc đến chỗ vắng người nhưng chờ đợi cậu không phải là những cảnh sắc tươi đẹp mà chỉ có một cái ngắt vỏ cây!

“!!!” Lâm Trăn đau đớn hỏi: “Chị sao thế chị gái nhỏ? Có gì từ từ nói.”

Tô Mộ Mộc thoải mái hỏi: “Nghe nói em từng có người thương hả?”

“Gì cơ?”

“Cô bé từng thay đổi ước mơ của em phải không?” Thật ra khi hỏi ra miệng Tô Mộ Mộc cũng ngại lắm.

Không phải cô cố tình gây chuyện đâu vì thường thì kiểu người thích ăn mày quá khứ và xoắn xuýt vì những chuyện đã qua luôn tìm đến một kết cục xấu, nhưng—

Tô Mộ Mộc thật sự rất tò mò.

Như một bước đột phá chân trời khiến cô tò mò không cách nào chịu nổi.

Nên cô quyết định không làm khó bản thân, đi hỏi cho rõ.

Lâm Trăn: “.....”

Tô Mộ Mộc không định chất vấn gì đâu, vì ở cái tuổi non nớt ngây ngô ấy, cái tuổi mới biết yêu thì rung động vì một chàng trai cô gái nào đó là chuyện hết sức bình thường, cô nhéo Lâm Trăn một cái chỉ vì nũng nịu, giận dỗi tí thôi.

Nhưng lọt vào tai Lâm Trăn thì nó lại mang một ý nghĩa khác, thậm chí cái nhéo mạnh đó cũng như chiếc roi quất vào lòng Lâm Trăn.

Ham muốn sống còn khiến cậu giơ tay lên, gân cô nói: “Chị gái nhỏ! Cho em xin một cơ hội báo cáo tổ chức!”

Về ‘có biến lớn rồi’ của Lâm Trăn làm Tô Mộ Mộc hoảng sợ.

Nghiêm túc thế chừng?

Tô Mộ Mộ mím môi, bắt đầu cảm thấy không vui trong lòng. Mạng xã hội nói quá đúng, đang yêu đừng nên hỏi chuyện người yêu cũ linh tinh, cô cứ tưởng rằng mình rất rộng rãi nên chấp nhận được!

Nhưng sự thật đã chứng minh, lòng dạ rộng rãi không có nghĩa là cô không có trái tim, cô vẫn cáu kỉnh và khó chịu như bao người.

Nhưng chuyện đã đi đến nước này rồi thì buộc phải đâm lao theo lao vậy, Tô Mộ Mộ khẽ ngước cằm lên: “Nói.”

Lâm Trần sờ mũi, sờ gáy, ngượng ngùng cười tự giễu khai: “Thật ra người đó là chị.”

“Gì???”

Nếu bây giờ có một cái máy chụp hình nhắm về phía Tô Mộ Mộ thì có thể vẻ mặt hoảng hốt của cô sẽ thành meme nổi tiếng ngay.

~~~~~

Mấy ngày sau đó, Tô Mộ Mộ với Lâm Trần hẹn nhau quay về trường học. Ở cổng trường, hai người đang định lấy thẻ học sinh ra đồng thời giải thích mục đích về trường lần này thì chú bảo vệ lại tròn mắt quan sát cả hai.

“Chú biết hai đứa! Tô Mộ Mộ với Lâm Trần đây mà! Người nổi tiếng tốt nghiệp từ trường chúng ta đây, ha ha ha, vào đi vào đi.” Chú bảo vệ thoải mái cho vào: “Sau này có rảnh thì thường xuyên về thăm trường cũ nha.”

Hai người nhìn nhau, vậy là quét mặt thành công rồi đó hả?

Họ đồng thanh: “Cảm ơn chú.”

Vì là cuối tuần trong kì nghỉ hè nên sân trường vắng tanh, cả khối 12 học hành vất vả nhất cũng được nghỉ nên cả ngôi trường chìm vào yên tĩnh.

Trên bức tường tuyên dương những học sinh tốt nghiệp xuất sắc mà Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn từng năm chễm chệ đã được đổi thành lớp tốt nghiệp mới, đảo mắt nhìn, tất cả đều là những gương mặt của thanh xuân.

“Ồ, lớp đàn em năm nay cũng xuất sắc ghê, không thua kém em chút nào.”

Nghe mấy câu mặt dày không biên giới ấy, Tô Mộ Mộc khẽ tắc lưỡi: “Người ta là đóa hoa của tổ quốc, là ánh dương ban mai, còn em?”

Lâm Trăn vờ như còn rất non, nói “Thì em cũng là cây nhỏ của chị mà.”

“Nhưng bây giờ em đang có xu hướng phát triển thành vỏ cây già đấy em biết không.”

Bị cô khinh bỉ, Lâm Trăn không hề thấy buồn bã gì mà còn cười hì hì hỏi: “Thế chị gái nhỏ có thích không?”

Đương nhiên là thích lắm lắm luôn á.

Trong đầu Tô Mộ Mộc chợt hiện lên những lời đó, hai má cô đỏ lên.

Lâm Trăn tự hiểu nói: “Coi bộ thích dữ lắm nà.”

Tô Mộ Mộc hừ khê, ngó lơ tên đang đặc ý nào đó bỏ đi luôn.

Lâm Trăn đuổi theo, cười giữ chặt lấy tay cô.

Tô Mộ Mộc ngúng nguẩy hất ra cái rồi ậm ừ để im.

Hai người trở về trường cấp ba, vừa đi vừa ngắm cảnh. Những kí ức thời cấp ba chợt ủa về, ào ạt như nước vỡ đê.

Tuy học cách nhau ba năm nhưng mỗi một cành cây cọng cỏ trong sân trường đều là những thứ họ quen thuộc, thậm chí những truyện được kể lại cho họ nghe cũng y hệt nhau.

Tô Mộ Mộ chỉ bồn cây phía xa, nói: “Nhà trường từng có ý định chặt bác cổ thụ nghiêng ngả dưới lầu học khối mười hai đi đấy, sau đó thầy dạy văn của chị đã viết một bài văn xin ban lãnh đạo nhà trường giữ cây lại, nói rằng bác cây ấy là đại diện cho tinh thần phấn đấu vươn lên.”

“Có phải là thầy họ Trương không? Hồi lớp mười cô văn của em xin nghỉ thai sản, thầy ấy từng dạy thay lớp bọn em một học kỳ.”

Tô Mộ Mộ tự hào nói: “Đúng, khi đó bài văn của chị thường được thầy Trương lấy làm văn mẫu để khen ngợi này.”

“Khụ, văn em viết cũng thường bị thầy lôi ra làm ví dụ

“Ô?”

Lâm Trăn cười hà hà: “Ví dụ ngược lại.”

“.....”

Cứ đi mãi đi mãi, cuối cùng bực phát biểu xuất hiện trước mắt hai người, và bên cạnh nó chính là sân thể dục, bên cạnh sân thể dục là những con đường rợp bóng cây nối liền các dãy phòng học.

Đây là nơi Lâm Trăn cực kì quen thuộc, năm đó cậu đã trông thấy Tô Mộ Mộ phía xa xa ở chính nơi này.

Lâm Trăn cố lục lọi về kí ức và dừng tầm mắt ở một thân cây, giơ tay lên chỉ: “Đây.”

Tô Mộ Mộ thầm hiểu: “Nếu chị đứng ở chỗ cái cây thì lúc đó em đang chơi bóng rổ trên sân thể dục rồi trông thấy chị hả?”

Lâm Trăn gật đầu, thở dài nói: “Thật ra em vô cùng hối hận.”

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Chị Gái Nhỏ À, Chúng Ta Công Khai Đi

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

“Hối hận?” Đáy mắt Tô Mộ Mộc chợt có vẻ khó hiểu lướt qua.

Lâm Trăn nhìn Tô Mộ Mộc, mặt trời sáng lên trong mắt cậu khiến nó trở nên sâu sắc và rực rỡ hơn.

Cậu khẽ thở dài đầy tiếc nuối và đôi phần hối hận xót xa.

“Nếu năm đó em cố lấy can đảm đến chào chị thì có phải là mình đã ở bên nhau sớm hơn và cuộc sống của chị cũng khác đi rồi không?”

Tô Mộ Mộc nhìn Lâm Trăn thật lâu, cô cong môi thoải mái nói: “Không đâu.”

Thấy vẻ mặt nghiêm túc ấy chợt xuất hiện vết nứt, đáy mắt cô lấp lánh ý cười nhàn nhạt: “Khi đó em còn chưa lớn nữa mà! Sao chị dám ra tay với em được chứ.”

Lâm Trăn bực bội nói: “Chị gái nhỏ à, em đang nghiêm túc đó!”

Ý cười trong mắt cô dần tan mất nhưng nơi đó vẫn còn nét dịu dàng, cô thong thả bước đến dưới tán cây trong ánh mắt đầy khó hiểu của cậu.

Bóng cây trên người cô lắc lư theo gió, sống động.

Cô ngược mắt lên lẳng lặng nhìn Lâm Trăn cười rực rỡ hơn cả nắng giữa hè ban trưa.

Đoán chừng giữa những người yêu nhau luôn hiểu được ý nhau, Lâm Trăn nhìn nụ cười ấy lập tức hiểu được ý đồ của Tô Mộ Mộc.

Cô cho cậu một cơ hội để nói ra tiếng lòng của mình khi xưa để mọi tiếc nuối tan thành hư ảo.

Cậu sai bước đến chỗ cô, bước chân nhanh như gió đầy dứt khoát và không chút chần chừ do dự.

Khi đến trước mặt cô, nhìn gương mặt đang cười khẽ ấy, tất cả những bản nháp đã được viết đi viết lại bấy lâu chợt lượn lên miệng rồi lại không thốt nên lời.

Lâm Trăn hơi do dự, cố chấp với những điều đã qua như thế có được cái gì không? Thời gian là thứ không bao giờ quay trở lại nên con người ta chỉ có thể nhìn về phía trước.

Tô Mộ Mộc nhìn thấy tất cả diễn biến trong lòng cậu nhưng cô không định hỏi thúc mà vẫn đứng đó chờ.

Cơn gió cuốn theo hơi nóng của ngày hè phất qua má, thổi tan mọi lo nghĩ trong đầu Lâm Trăn, hai mắt cậu sáng lên.

“Chị gái nhỏ.” Lâm Trăn lịch lãm đưa tay ra trước mặt cô.

“Hai cái cây mới thành một khu rừng, chị có bằng lòng làm cái cây còn lại trong đời em không?”

Tô Mộ Mộc hơi ngạc nhiên, sau đó nụ cười xán lạn nở rộ trên môi cô: “Có.”

Cô đặt tay mình vào tay Lâm Trăn, nhưng cậu lại cười lém lỉnh kéo cô vào lòng.

Dưới bóng cây, tiếng ve ngân vang trong lùm cỏ, hai bóng người ôm chặt lấy nhau.

Chuyện đã qua ta không thể quay lại nên chẳng cần phải nhớ mãi không quên.

Nhưng tương lai sẽ có đôi ta tiếp tục sánh bước cùng nhau đi tới.

May mắn là ta lại có cơ hội gặp được nhau.

~~~~~

Giữa ngày hè oi bức khiến quần chúng ăn dưa lười không cách nào tả nổi, hay nói chính xác hơn là chán sắp chết tới nơi. Ngày ngày lên mạng chẳng để làm gì, co rúc trong căn phòng lắp điều hòa vẫn cảm nhận được thứ mang tên—— Nóng.

Nhưng chẳng mấy chốc, một tin tức mới lại lôi kéo được nhiệt tình của quần chúng ăn dưa.

Cam Phi Đình bị trực tiếp Biển Sao cắt hợp đồng!

Weibo Cam Phi Đình bị thủy quân vây đánh!

Người sử dụng 1230897: Cam Phi Đình GoGo thuê thủy quân không trả tiền.

Người sử dụng 2580654: Cam Phi Đình GoGo thuê thủy quân không trả tiền.

Người sử dụng 7560327: Cam Phi Đình GoGo đã có bản lĩnh đi thuê thủy quân bơi lội Tô Mộ Mộc thì phải có bản lĩnh trả tiền chứ!

Lời thủy quân để lại như một quả nade ném xuống khiến tổ của quần chúng ăn dưa nổ tung!

Netizen A: Gì cơ? Thuê thủy quân bơi nhọ chị Mộc Mộc á? Mòe gì vậy ba?

Netizen B: Dính dáng tới Tô Mộc Mộc luôn hả?

Có quần chúng ăn dưa lập tức đoán ra mấy scandal được tung có tổ chức lần trước là do Cam Phi Đình gây ra. Suy cho cùng hai người vẫn là đối thủ cạnh tranh hợp đồng đại diện game, thêm vào đó là màn tranh chấp giữa hai người trong giải đấu thể thao điện tử.

Netizen C: Đúng đúng, tôi thấy Tô Mộc Mộc với Cam Phi Đình đã bỏ follow nhau rồi.

Netizen D: Thụ Ca cũng bỏ follow cô í.

Netizen E: Ô ô, Thụ Ca cũng tới góp vui à.

Netizen F: Tôi có người bạn làm trong Biển Sao, nghe nói Thụ Ca với ông tổng của Biển Sao là họ hàng á.

Netizen G:??? Nên là Cam Phi Đình cắt hợp đồng với Biển Sao có liên quan đến Thụ Ca? Nào tự động hiện lên nội dung phim tổng giám đốc bá đạo yêu tôi.

Tô Mộc Mộc đang ở trong đoàn phim chờ quay, sở thích của cô trong thời gian rỗi đó chính là lướt Weibo, chơi game các kiểu nên đúng lúc lướt đến đoạn bình luận Lâm Trăn là tổng giám đốc bá đạo.

Cô lại nhìn tin nhắn Lâm Trăn vừa gửi sang—— Chị gái nhỏ ời, tập luyện mệt lắm luôn ó, muốn được hôn hôn, muốn được ôm ôm, muốn được xoa xoa bóp bóp.

Tô Mộc Mộc vỗ trán, bá với tổng cái gì, chỉ có chó săn nhỏ thôi.

Tô Mộc Mộc: Vụ cắt hợp đồng là do em làm đó hả?

Cây Nhỏ Ánh Dương: Anh Quan đã thay chị ký hợp đồng livestream với Biển Sao nên hành động của GoGo là công kích ác ý với streamer cùng nền tảng, Biển Sao có quyền cắt hợp đồng trước thời hạn, đó là chuyện hợp lý hợp pháp hợp hoàn cảnh và không cần phải bồi thường tiền.

Tô Mộ Mộc than thở, pha này trâu bò quá!

Tô Mộ Mộc: Thế chuyện thủy quân đòi lương đấy là sao?

Cây Nhỏ Ánh Dương: Cái đó là thu hoạch bất ngờ đấy, có lẽ do vừa cắt hợp đồng với Biển Sao nên không gom đủ từng đó tiền chuyển cho người ta.

Càng xem đám thủy quân đến đòi lương cùng với mấy cái netizen cho là ‘kết luận’ Tô Mộ Mộc càng thấy sai sai ở đâu đó.

Tô Mộ Mộc: Sao chị lại có cảm giác trong đám thủy quân có người cố đẩy dư luận để đục nước béo cò thế nhỉ?

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị gái nhỏ thông minh quá! Vụ thủy quân vừa nổ ra thì anh Quan đã liên lạc với em, nhờ em hỗ trợ kỹ thuật để giúp anh ấy duy trì, thúc đẩy hướng đi của dư luận.

Tô Mộ Mộc chột hiệu, vậy ra đám người dẫn hướng dư luận về phía cô đều là người của Quan Hi.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Hừ, chuyện ác ý tấn công chị nào có dễ cho qua như vậy! Em đâu phải là corgi! Em là chó săn oai phong lắm liệt á, gâu gâu gâu.

Tô Mộ Mộc: Xì, cùng lắm là Husky thôi.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Chị nói sao thì là vậy ó, à hú hú hú.

Tô Mộ Mộ vui vẻ nhìn Lâm Trăn nghịch ngợm, cậu còn cố tình đổi tiếng sủa thành tiếng tru của husky.

“Chị Mộ Mộ đang xem gì mà vui thế?” Người trong đoàn làm phim tò mò hỏi.

Tô Mộ Mộ ngẩng đầu lên nhìn staff, cười nói: “Đang tán gẫu với bạn thôi, đến lượt chị hả?”

“Đúng đó, cảnh sau là đến chị rồi.”

“Được.” Tô Mộ Mộ vừa đáp lời vừa nhả với Lâm Trăn—— Chị phải đi quay đây, moa moa.

Sau đó, Tô Mộ Mộ nhận được emo husky Lâm Trăn.

Cô buồn cười, không biết cậu dùng tốc độ thần thánh gì nữa, mới đó đã tìm được gói emo hợp hoàn cảnh ghê.

~~~~~

Cuối tháng 12 tại Colombe, Đức. Giải thi đấu esports PUBG toàn thế giới.

Khán phòng chìm vào sự im ắng, tất cả mọi người cùng nín thở tập trung xem trận quyết chiến cuối cùng của chuỗi thi đấu SQUAD.

Đây là ván cuối cùng với 4W của Trung Quốc đối đầu với team CN Mỹ, 4W chỉ sót lại mỗi mình Lâm Trăn trong khi đội đối thủ lại có đến tận ba người.

Bấy giờ, Lâm Trăn đang thủ trong garage, tuy cậu có lợi thế về vị trí nhưng số người bên team địch lại hơn xa.

Cậu đứng quan sát hướng kẻ địch trên lầu hai rồi lao ra từ cửa sổ.

“Cậu ấy đã chạm mặt người team CN gài chặn ở cửa sau!”

‘Đoàng!’

Treetreetwo dùng AUG giết chết CN-Hero

Tất cả mọi người đều theo dõi màn hình trực tiếp, quan sát Lâm Trần di chuyển ngoài nhà, vừa thấy địch lập tức nổ súng. Trong khoảnh khắc chỉ mảnh treo chuông ấy thì cái ăn được chính là tốc độ tay.

Khi cậu giết được hai người bên team kia thì bản thân cũng bị trúng một phát đạn.

“MY GOD! Treetreetwo chỉ còn một phần ba máu! Cực kì nguy hiểm!”

“Cậu ấy đang hồi máu, bình tĩnh bình tĩnh, không được, CN đã đến rồi!”

Lâm Trần dứt khoát từ bỏ việc hồi máu, giơ súng lên bắt đầu đấu với team kia.

Giây tiếp theo, màn hình của cậu hiện lên chữ 【Đại cái đại lợi, tối nay ăn gà】 !

“1VS3 ăn gà! Các ông thấy rồi đó! 1VS3! Đây chính là thành viên mới của 4W, Treetreetwo!” Caster đã xúc động đến nỗi nói loạn cả lên.

Khán phòng cũng vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Nhưng Lâm Trần lại nhắm nghiền cả hai mắt, cậu xoa cánh tay phải mỏi nhừ và cup mắt xuống nhìn cái bàn phím Tô Mộ Mộ đã tặng.

Trận này đã kết thúc, 4W thắng, cậu thắng.

Nghe thấy tiếng hoan hô vang vọng khắp nơi, các fans đang giơ bảng đèn tung hô cậu, khàn giọng gào thét ID cậu trong game.

Sau trận đấu, vì giành được quán quân của hình thức SQUAD nên 4W bị người người bao vây, cánh nhà báo liên tục ném câu hỏi về phía các thành viên trong đội.

Tô Mộ Mộc được chính phủ mời sang làm MC cho buổi livestream, bấy giờ cô cũng đứng đầu trong hàng ngũ phỏng vấn.

Lâm Trần lướt đến chỗ cô, cậu cười xấu xa nhiệt tình gửi đến cô một cái hôn gió.

Tô Mộ Mộc nhận được nụ hôn đỏ mặt, ngượng ngùng nghĩ cái tên này lại bắt đầu công khai khoe khoang tình cảm trước bàn dân thiên hạ rồi!

Cô hăng giọng giải thích với ống kính: “Lúc này quán quân của chúng ta vừa mới hôn gió chào hỏi các bạn đấy.”

【Ha ha ha ha, chỉ gái nhỏ là ví dụ điển hình của trọn mắt nói dối luôn】

【Không không, chị gái nhỏ nói gì em cũng tin hết! Đúng vậy, Thụ Ca đang hôn gió chúng ta】

Khi khán giả đang gửi bình luận khinh bỉ các kiểu con đà điểu thì chợt có biến, bọn họ trông thấy Lâm Trần trong màn hình bỗng lao xuống khỏi bục.

【Thụ Ca đang định làm gì đấy?】

【Đệt!! Linh cảm có chuyện lớn sắp xảy ra!!】

Tô Mộ Mộc đang thuật lại tình hình ở hiện trường thì trông thấy anh quay phim trọn mắt há mồm, hoảng hốt nhìn ra sau lưng cô. Cùng lúc đó,

phía sau cũng vang lên tiếng hò hét đầy kinh ngạc.

Cô quay đầu lại theo bản năng và đập vào mắt cô là nụ cười rực rỡ của Lâm Trăn, sau đó một nụ hôn đã chặn môi cô, nụ hôn nóng rực và đông đầy tình cảm cuốn đi hết mọi hơi thở của cô.

Mới đầu cô còn nghe thấy tiếng vỗ tay và huýt sáo của mọi người xung quanh kèm theo tiếng tanh tách của máy ảnh nhưng tất cả chợt biến mất và thế giới chỉ còn lại hai người.

Thời gian trôi qua, Lâm Trăn lùi lại nhìn chăm chăm Tô Mộ Mộc: “Chị gái nhỏ, chúng ta công khai thôi.”

“Muốn được làm chồng lớn ư ư!” Đuôi chó uất ức lắc lư như cánh quạt quay.

“Được.” Cô cười ngọt ngào, kiễng mũi chân chủ động hôn trả.

Lâm Trăn dính dấu son môi đỏ tươi trên má và Tô Mộ Mộc nhìn nhau cười, đôi tay siết chặt lấy nhau ngọt ngào như ly kem tan ra.

Tuy là trận đấu đã chấm dứt nhưng với họ thì các trận đấu trong tương lai vẫn còn rất nhiều và chờ đợi họ chính là vô vàn thử thách.

Thậm chí cô đã nghĩ đến chuyện họ phải đối mặt với rất nhiều nghị luận về hai người trên mặt báo sau khi về nước nhưng bây giờ thì chẳng còn gì đáng để lo lắng nữa.

Vì cô không còn phải chống chọi một mình nữa, cả cô và Lâm Trăn đều sẽ đối mặt cùng nhau, tiếp tục bước đi trên con đường của hai người.

— Hoàn chính văn —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Viên Đường Thứ Nhất (1): Đây Là Đêm Chỉ Thuộc Về Hai Chúng Ta

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Chuyện Tô Mộ Mộc với Lâm Trăn ôm hôn nhau giữa khu thi đấu ở Colombe Đức nhanh chóng được truyền về nước qua màn hình livestream.

Thời gian diễn ra giải đấu PUBG là xế chiều bên Đức và còn ở Trung Quốc thì thời gian đang trôi về đêm, đó cũng là khoảng thời gian mạng xã hội đông vui nhất.

Vì thế, chẳng được mấy chốc ảnh hai người ôm hôn nhau đã lên hotsearch của Weibo và lên top đầu của các trang web lớn, Weibo riêng của cả hai chìm trong biển bình luận.

Nhưng khi mở lên mới biết cảm xúc của fans hai nhà đều vô cùng ổn định.

Fan only* rất bình tĩnh bày tỏ rằng mình sẽ tôn trọng quyết định của idol, thậm chí họ còn rất vui vì idol nhà mình đã chọn được người yêu tốt.

(*) Fan only: Chỉ thích một người

Fan người qua đường cùng với quần chúng ăn dưa cũng rất ủng hộ, có nhiều người còn chẳng thấy bất ngờ gì với tin công khai của cả hai.

Netizen A: Tôi có thể nói là tôi chẳng thấy gì bất ngờ không?

Netizen B: Biết ngay kiểu gì ngày này cũng đến mà. Đúng là Thụ Ca, công khai cũng phải làm cho to thật to.

Netizen C: Chắc thành viên 4W đang khóc thét ư ư ư, cứ tưởng trở thành quán quân là sẽ nổi lên nhưng tất cả đã bị Thụ Ca giật mất.

Netizen D: Tôi thì lại muốn biết số màu son cơ, sáng da phết, chị Mộc Mộc ơi cho em biết đi!

Netizen E: Lâu trên nên biết là do Mộc Ca da trắng chứ không phải là màu son tôn da.

Vui vẻ nhất chính là fan CP Cây Cối bên đây, bọn họ nhanh chóng vùng lên bày tỏ rằng bây giờ mình có thể hoành hành ngang dọc rồi.

Đoàn quân Cây Cối 1: Ha ha ha ha, cuối cùng tên của group CP cũng có cơ hội đổi từ chờ hai người ở bên nhau thành cuối cùng hai người cũng đến với nhau rồi!

Đoàn quân Cây Cối 2: CP chúng ta ship công khai rồi, cuối cùng cũng được ngửa mặt lên trời cười to ba tiếng ha ha ha!

Xylitol lượn lờ thuyền Cây Cối: Xylitol gửi quà chúc mừng nà!

Mộc Chanh đáng yêu nhất quả đất: Mộc Chanh gửi quà chúc mừng nà!

Quần chúng hóng hớt nhẩn vào xem muốn nói đây chính là hiện trường của các fan CP trao đổi với nhau hòa bình nhất họ từng thấy.

Về phần Quan Hi quản lý của Tô Mộ Mộc thì anh cũng rất bình tĩnh, thân là một người ăn thức ăn chó hơn nửa năm nay, anh biết hai người đã mất hết kiên nhẫn từ lâu rồi.

Trước đó, Lâm Trăn lo thân phận nghệ sĩ của Tô Mộ Mộ nên đã nhả trước với Quan Hi đồng thời mong anh giữ bí mật vì cậu muốn tạo bất ngờ cho cô.

Hôn nhau tại khoảnh khắc giành được quán quân quả là một bất ngờ đầy ý nghĩa! Thanh niên lãng mạn vậy đó, làm quả tim già của anh phải hâm mộ mãi không thôi.

Tin tức vừa mới được đăng lên thì Quan Hi đã theo dõi mức độ bàn tán của cư dân mạng, thấy mọi thứ đã được lên men tới một mức độ nhất định lập tức đăng bài thông báo lên, đại khái là chúc mừng cho tình cảm của Tô Mộ Mộ với Lâm Trăn đồng thời cảm ơn sự ủng hộ từ phía người hâm mộ và mong rằng trên con đường tương lai ấy hai người sẽ luôn sánh bước bên nhau.

Công ty của Tô Mộ Mộ đăng thông báo lên và nó lập tức trở thành tin xác thực tình cảm của hai người.

Trong nước đang cực kì náo nhiệt nhưng hai người trong cuộc ở bên Đức là Tô Mộ Mộ với Lâm Trăn thì đang sống trong thế giới của hai người, đắm chìm trong bầu trời riêng chỉ thuộc về họ.

Họ ở tại một khách sạn bên bờ sông Rhine, từ cửa sổ nhìn ra ngoài sẽ thấy được cả thành phố về đêm.

Đèn bên bờ sông đang sáng lên màu cam ấm áp như chiếc thắt lưng uốn lượn về phía xa xa, bên cạnh cầu lớn là tòa giáo đường lấp lánh ánh đèn bàn bạc kiểu với kiến trúc Gothic đứng sừng sững giữa muôn vàn sắc cam đẹp không sao tả xiết.

Đang là mùa đông nhưng màu sắc ấm áp của ngọn đèn ấy lại khiến con người ta có cảm giác ấm áp.

Tô Mộ Mộc đứng bên cửa sổ, thủy tinh phản chiếu bóng hình xinh đẹp của cô.

Lâm Trần ra khỏi phòng tắm, trên người cậu vẫn còn hơi nóng hầm hập ôm lấy cô từ phía sau, cầm lún phún râu thân thiết kê vào cổ cô cọ như chó nhỏ.

Tô Mộ Mộc vỗ nhẹ lên cánh tay đang vòng quanh eo mình, rồi các đầu ngón tay men theo cơ bắp săn chắc lướt về phía trước và cuối cùng là phủ lên tay Lâm Trần.

Các ngón tay thon dài nhẹ nhàng tách ra đan vào những ngón tay mềm mại trắng nõn ấy.

Đôi tay nắm chặt lấy nhau hết như nút thắt đồng tâm.

Tô Mộ Mộc xoa mi tâm: “Chị hơi lo lắng tình hình ở trong nước.”

Không chỉ công ty mà còn cả phản ứng của người thân, bạn bè và fans nữa, Tô Mộ Mộc quan tâm hết tất cả mọi người.

Nhưng sau trận đấu ngày hôm nay, Lâm Trần ngang ngược tùy hứng đã tắt luôn điện thoại của hai người, nói cái gì mà ngoài vùng phủ sóng không muốn bị người ta làm phiền.

“Em đã nói trước với anh Quan rồi nên chị không cần phải lo lắng đâu.”

Kèm theo chất giọng khàn khàn ấy là hơi thở ấm áp phả vào vành tai và cổ khiến cô run rẩy.

“Hơn nữa vào những lúc thế này thì chúng ta không nên lo nghĩ nhiều như thế, cứ thoải mái hưởng thụ thế giới hai người của chúng ta thôi được

không?” Lâm Trăn cười khẽ hôn lên vành tai hồng hồng mềm mại đáng yêu.

Hơi thở nóng rực len lõi từ tai sang sau ót trắng mịn đến lạ thường.

Đôi tay mảnh khảnh chống trước ngực Lâm Trăn, cảm giác săn chắc và mạnh mẽ chạm vào tay khiến tim cô như nai con nhảy loạn.

Cô ngược mắt lên nhìn Lâm Trăn, đôi mắt trong suốt đầy chân thành tha thiết và gương mặt đỏ rực như ráng chiều.

Cậu cũng nhìn cô với ánh mắt nóng bỏng và sáng ngời chất chứa ham muốn không cách nào che lấp đi, hơi thở cũng trở nên nặng nề hơn hẳn.

Bên ngoài là tiếng gió đêm lướt qua mặt sông Rhine, trên cửa sổ là hình ảnh phản chiếu của những ngôi sao và ngọn đèn lấp lánh cùng với — Bóng cô gái và chàng trai ôm lấy nhau.

Dưới ánh đèn nhàn nhạt dịu êm, hai người trên chiếc đệm giường trắng muốt quấn quít, lấy nhau, hai cơ thể như hòa vào làm một.

Hôm sau, điện thoại ở đầu giường reo lên, màn hình hiển thị ảnh đại diện của ba mẹ Tô Mộ Mộc.

Cánh tay trắng như tuyết vươn ra khỏi tấm chăn mềm mại mò tứ lung tung trên tủ mái mới chạm tới thứ phát ra âm thanh.

Tô Mộ Mộc miễn cưỡng mở mắt ra, sau khi thấy rõ người trên màn hình thì tỉnh hẳn, vội vã ném điện thoại xuống giường rồi hoảng sợ bật dậy.

Tấm chăn trắng che trước ngực làm bật lên vết hôn trên cần cổ và hõm vai khiến nó trở nên rõ hơn bao giờ hết.

Lâm Trăn bên cạnh xoa mắt, lười biếng ngồi dậy. Đầu tiên là trao cho Tô Mộ Mộc một nụ hôn chào buổi sáng ngọt ngào, sau đó là chỉnh lại mái

tóc mất trật tự trên đầu cô.

Đoạn, cậu gái ngủ hỏi khê: “Gì thế chị, mới rạng sáng mà ai gọi đây?”

Giọng nghe chiều rất ghét bỏ, bản thân cậu cũng không ưa cái người gọi lúc sớm tinh mơ quấy rầy đến mộng đẹp của hai người.

“Cha mẹ chị.”

“...” Về mặt Lâm Trần lập tức trở nên căng thẳng và dè dặt: “Bác trai bác gái ạ? Sao họ lại gọi đến sớm thế này, có chuyện gì quan trọng lắm hả?”

“Bây giờ trong nước cũng đang là buổi sáng.” Tô Mộ Mộc tính múi giờ, nói: “Chắc là họ trông thấy tin tức nên nóng ruột nóng gan không ngủ được, nghĩ mãi nghĩ mãi cuối cùng mới quyết định gọi video call để hỏi thăm tình hình.”

Lâm Trần chột hiệu ra, hồi hộp đến nỗi bắt đầu cà lăm: “Em... Em phải phối hợp với chị thế nào?”

Nghĩ đến chuyện gặp ba mẹ vợ là Lâm Trần lại bối rối và dè dặt lên.

“Em có nên đi đánh răng rửa mặt, chỉnh lại tóc trước không? Em có cần xông hương gì gì đó không?”

“Chị gái nhỏ, chị thấy em mặc đồ gì đẹp? Mặc vest hay là quần áo bình thường đây? May mà lần này đến Colombe đã bị quản lý nhét cho một bộ vest vào hành lý, để em đi lấy ra!”

Nhìn Lâm Trần nhảy tưng tưng như kiến bò trên chảo nóng, cô chột thấy không nỡ làm cậu bị tổn thương.

Cô có nên nói hay không đây.

“Cây Nhỏ.”

“Chị nghĩ em có nên đặt cúp quán quân bên cạnh để làm cảnh không? Nhưng làm thế thì trông có vẻ hơi cổ ý, liệu nó có khoe khoang quá không?” Lâm Trăn bức bối vò tóc.

“Cây Nhỏ...”

Lâm Trăn không nghe thấy tiếng cô gọi, cậu vẫn cuống quýt đảo quanh: “Lát nữa em nên mở lời chào hỏi bác trai bác gái thế nào đây? Em nên nghiêm chỉnh hay là hoạt bát hơn tí? Bác trai bác gái thích dạng con trai nào đây?”

“Cây Nhỏ!” Tô Mộ Mộ cao giọng.

“Em đây!” Lâm Trăn hoàn hồn, mím môi lo lắng nhìn Tô Mộ Mộ.

“Em đừng lo quá, hôm nay em không cần phải gặp mặt cha mẹ chị đâu.”

“Gì cơ?!” Mặt Lâm Trăn có vẻ giật mình và cực kì ảm ức, đôi mắt trách móc nhìn về phía cô.

Tô Mộ Mộ biết ai đó lại tự bỏ não mấy cái tình tiết đau khổ trong phim nên chột mặt cậu, nói: “Chị nghĩ hôm nay không phải là thời cơ tốt để gặp cha mẹ chị. Đợi đến khi về nước chúng ta cùng đến gặp họ thì sẽ trang trọng hơn.”

Lâm Trăn nghĩ lại thấy cũng khá đúng.

Nếu lần đầu tiên gặp cha mẹ vợ mà lại ở trên mạng thì chẳng nghiêm túc tí nào.

Đã vậy còn đang sớm tinh mơ mà cậu lại ở trong phòng khách sạn của con gái người ta, kiểu nào cũng thấy ngứa đòn lắm.

“Được, vậy em ra phòng khách chờ.” Lâm Trần đứng dậy để lộ cơ thể cường tráng.

“...”

Tuy hai người đã thân thiết da thịt nhưng cảnh xuân đập vào mắt thế này vẫn khiến mặt Tô Mộ Mộc đỏ lên, nhất là trên người cậu vẫn còn in mấy vết cào rả rác, khỏi phải bàn đến độ mãnh liệt tối qua.

Nhìn hai má đỏ hây hây của Tô Mộ Mộc, Lâm Trần chẳng e dè đi tí nào, cậu mặc quần vào xong lại cố tình để lộ nửa người để triển lãm tình hình chiến đấu đêm qua rồi đi tới đi lui trước mặt Tô Mộ Mộc.

Tô Mộ Mộc không thể nhịn được nữa, cô nhặt quần áo dưới đất lên ném vào người cậu: “Biết dáng em đẹp rồi, mau mặc vào đi.”

Lâm Trần lười biếng khoác áo lên, vẻ mặt ngây thơ vô (số) tội lượn ra phòng khách.

Bóng lưng vừa khuất thì cậu lại đột ngột quay trở về đứng cạnh cửa, thò đầu vào nhìn Tô Mộ Mộc cười xấu xa nói: “Dáng người chị gái nhỏ mới là đẹp í.”

Đắc ý lộ liễu trong từng giọng điệu và câu chữ.

Sắc đỏ lan ra đến tai, cô gờ gổ đầu lên định đánh cậu.

Lâm Trần thông minh vội vã trốn đi, sau đó, Tô Mộ Mộc nghe thấy tiếng huýt sáo vui vẻ vang đến từ ngoài kia.

Cô hít sâu, bất đắc dĩ lắc đầu, thẳng nhóc này bị ngứa vỏ cây.

Tô Mộ Mộc đuổi Lâm Trần đi rồi chỉnh trang lại bản thân tiện thể kiểm tra mình trong gương trang điểm, sau khi chắc chắn không còn vấn đề

gì mới ngồi lên sô pha, lấy cảnh thành phố sau lưng làm nền rồi mới nhấn gọi video cho ba mẹ.

— Hết viên đường thứ nhất (1) —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Viên Đường Thứ Nhất 2: Thụ Ca, Sân Nhà Anh Cháy Rồi!

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Ở đầu dây bên kia là bà Từ Mỹ Kỳ đã ăn diện chăm chút tỉ mỉ đến từng cọng lông.

“Ôi đệt! Mẹ, sao hơn nửa đêm mà mẹ còn trang điểm vậy.” Tô Mộ Mộc là nghệ sĩ mà còn chưa trang điểm, chỉ mới rửa mặt sạch sẽ thôi đây.

Hai kiểu hoàn toàn trái ngược khiến Tô Mộ Mộc cảm thấy mình tệ quá xá tệ, chẳng đáng mặt nghệ sĩ gì.

“Mẹ cứ tưởng sẽ được gặp con rể tương lai ở chỗ con nên mới trang điểm các kiểu rồi mới gọi video cho con đấy.” Ông Tô Minh Hoa cha Tô Mộ Mộc chen vào màn hình.

Ông ghét bỏ: “Cha đã bảo bà ấy tưởng tượng nhiều quá mà, sáng sớm tinh mơ, bà ấy muốn gặp được ai trong phòng con gái mình chứ! Ôi thật là.”

“...” Tô Mộ Mộc bị nói trúng tim đen vội vã chuyển đề tài: “Sao trễ vậy rồi mà cha mẹ vẫn còn chưa ngủ? Ngủ muộn quá không tốt cho sức khỏe đâu.”

Từ Mỹ Kỳ nghiêng người về phía trước, một mình bà chiếm hai phần ba màn hình, đẩy Tô Minh Hoa qua một góc.

Hàng mi cong vút nhưng trắng non chớp chớp, Tư Mỹ Kỳ cười tủm tỉm nói: “Con gái ngoan à, ở nhà cha mẹ đã xem được tin tức hôm nay rồi, con với Tiểu Trăn lãng mạn lắm.”

“Mẹ nói con nghe, chuyện này đã được chia sẻ khắp nơi trong vòng bạn bè của mẹ rồi. Ai trong đám chị em bạn dì cũng hâm mộ vì mẹ có một đứa con rể quán quân cực kì đẹp trai đó!”

Tư Mỹ Kỳ hơn năm mươi tuổi chẳng hề ưng cái thể loại luân lý đời thường mẹ chồng nàng dâu mà chỉ thích xem dòng phim thần tượng lãng mạn tươi đẹp, nay người yêu con gái chọn chẳng khác gì chàng trai bước ra từ những bộ phim đó, mọi thứ vượt quá sức mong đợi khiến bà hết sức hài lòng.

Tô Minh Hoa ở bên cạnh hừ khê: “Chồng bà hồi trẻ cũng đẹp trai lắm, sao không thấy bà khen, ở cái độ tuổi đó thì ai chả là tiểu thịt tươi chứ.”

Tư Mỹ Kỳ đẩy Tô Minh Hoa không phục ra khỏi màn hình: “Lão già khú để nhà ông né qua một bên, đừng có cản trở tôi với con gái bàn về con rể.”

Tuy Tô Minh Hoa đã bị đẩy ra khỏi màn hình nhưng một vạ câu hỏi vì sao của ông ấy vẫn liên tục lọt vào ống nghe.

Địa vị của cha mình nhanh chóng rơi xuống vì sự xuất hiện của Lâm Trăn khiến cô không khỏi lo lắng cậu sẽ bị cha kéo vào sổ đen trước khi ai đó kịp theo cô về nhà.

“Mẹ đừng nói cha con như thế, Cây Nhỏ nào có đẹp trai bằng cha thời trẻ đâu. Hai người trai tài gái sắc mới sinh ra được đứa con gái đẹp như con chứ!” Lúc khen cha cô cũng không quên kéo theo cả mẹ.

“Cha, lần trước Cây Nhỏ thấy con cá lớn cha chia sẻ lên vòng bạn bè của con đấy. Em ấy còn bảo muốn theo cha học câu cá này.”

Sau khi Tô Minh Hoa và Tư Mỹ Kỳ chuyển ra ngoài ô thành phố thì bắt đầu làm vườn trồng cây với nuôi mấy con gà dê trâu bò các kiểu, hôm nào nhàn rồi lại ra bờ sông cắm câu, trải qua những tháng ngày ung dung thoải mái của người nông dân.

Tô Minh Hoa dè bủ, ngờ vực nói: “Thôi đi, tầm cỡ nó thì yên tĩnh ngồi câu cá được mới lạ á.”

Dứt lời lập tức lượn sang chỗ khác, miệng vẫn không quên hời thúc Tư Mỹ Kỳ: “Bà nói nhanh lên, hỏi xong còn đi ngủ nữa.”

“.....”

Cô nghĩ thấy vị cảm thù nồng nặc lắm nha.

Cây Nhỏ à, em không thể trách chị được đâu đó. Chị đã cố gắng hết sức để giúp em rồi, sau này em phải tự lực cánh sinh thôi.

Tư Mỹ Kỳ khinh thường nói: “Đừng để ý tới ông í, lòng dạ nhỏ như lỗ kim, không muốn nghe mẹ khen ai đẹp trai hết, cứ hai ba ngày lại giở chứng.”

Về khoảng này thì cô thấy cha với Lâm Trăn khá giống.

Hồi trước cô cũng có khen đáng người của huấn luyện viên phòng GYM đẹp quá, có cả cơ bụng lẫn V-CUT* luôn.

(*) V-CUT: Tên đầy đủ theo tiếng Anh là Abdominal external oblique muscle – cơ bụng xiên ngoài.

 Đây, chính nó

Thế là Lâm Trăn bắt đầu siêng năng đi tập.

Sau đó còn cho cô sờ cơ bụng với V-CUT như khoe bảo bối.

Nghĩ đến đó Tô Mộ Mộc lại buồn cười, ngọt ngào nơi đầu mày cuối mắt chẳng biết giấu đâu cho hết.

“Con gái ngoan? Mộc Mộc? Con ới!”

“A!” Nghe Tư Mỹ Kỳ gọi mấy tiếng cô mới hoàn hồn: “Mẹ nói đi ạ.”

Tư Mỹ Kỳ tưởng con gái mệt mỏi vì công việc nên chốt nhanh gọn: “Hai đứa đã chính thức công khai với mọi người rồi nên chắc là tình cảm cũng khá ổn định, nhà chúng ta có nên chọn thời gian để đi gặp ông bà thông gia không?”

“Đến lúc đó mọi người có thể cùng nhau quyết định thời gian làm chung thân đại sự cho hai đứa.”

“Dạ...” Tô Mộ Mộc còn chưa kịp hoạt động não thì mẹ cô đã tính đến bước tiếp theo.

“Mẹ nói cho con biết là kết hôn quan trọng lắm nhé, xem mệnh chọn ngày đặt tiệc phát thiệp mời gì đó đủ thứ linh tinh, cái nào cũng phiền phức! Phải quyết định sớm để con làm cho nó nhanh.”

“Vả lại con cũng có nhỏ nhít gì nữa đâu, chờ thêm mấy năm nữa tính đến chuyện con cái là vừa, tranh thủ lúc cha mẹ còn khỏe còn tinh thần có thể giúp con trông em bé.”

“Haiz, ta nói con nít thời nay chăm cực phải biết, hồi bữa dì Trương phải tốn biết bao nhiêu tâm tư cho chuyện đi nhà trẻ của đứa nhỏ nhà dì í kia.”

Tô Mộ Mộc cảm thấy vận tốc suy diễn của mẹ mình còn nhanh hơn vận tốc tên lửa phóng lên không gian, cưới còn chưa cưới đã đi thẳng đến chỗ sinh con rồi, đã thế con tính xa tới tận lúc đứa bé đi học nữa.

Cô dở khóc dở cười. Thấy mẹ mình bắt đầu đi từ nhà trẻ sang tiểu học rồi lên thẳng đến cấp hai, Tô Mộ Mộ cố gắng quít thi triển ‘thuật tín hiệu không tốt con cúp nha’, bốp giọng bắt đầu diễn kiểu đứt quãng cùng với các tạp âm kèm theo.

“Alo...? Gì cơ... Sao ấy... Chuyện là thế nào...”

“Nước... Tín hiệu ở... Nước ngoài không tốt...”

“Mẹ? Mẹ có nghe có nói gì không? Alo alo?”

“Mẹ, thôi, khi khác mẹ con mình lại nói tiếp.”

“Tô Mộ Mộ! Con tắt thử xem!” Tư Mỹ Kỳ đang sốt ruột nên không bắt được bài của Tô Mộ Mộ, bà tưởng tín hiệu mạng không tốt nên đứng lên định lao ra ngoài tìm sóng.

May mà đi được nửa đường thì bị Tô Minh Hoa cản lại——: “Giữa đông mà bà ra ngoài làm gì!”

“Gì cơ? Mẹ ơi, mẹ vừa mới nói cái gì thế? Sao mẹ lại ra ngoài?” Tô Mộ Mộ tiếp tục kỹ năng của diễn viên đoạt giải Oscar.

“Con cúp trước nha, hôm khác tám tiếp.” La hết chữ cuối cùng, cô ngó lơ vẻ mặt của mẹ mình trong điện thoại, nhanh tay tắt cuộc gọi video rồi thở phào nhẹ nhõm, dường như cả thế giới lại bừng sáng như khi bắt đầu.

Một lát sau, cô nghe thấy giọng nói khe khẽ của Lâm Trăn ngoài phòng khách nên tò mò bước ra và trông thấy Lâm Trăn cũng đang video call.

Vì cậu đang mở loa ngoài nên Tô Mộ Mộ nghe rõ từng câu từng chữ.

“Trăn Trăn à, con hỏi xem cô bé ấy thích hôn lễ thế nào, kiểu Trung Quốc hay kiểu Tây? Để mẹ đi hên nhà thiết kế may sẵn áo cưới.”

“Hai đứa có yêu cầu gì đối với địa điểm tổ chức hôn lễ không? Định làm ngoài bãi biển hay là trong sân vườn? Đúng rồi, con gái dì Vương từng tổ chức trên du thuyền đấy, cũng khá thú vị, tiện thể đưa bạn bè thân thiết đi du lịch một vòng luôn.”

Hoàn toàn trái ngược với tình hình phía Tô Mộ Mộ, Lâm Trần tán gẫu với gia đình rất hăng.

“Được ạ, để con hỏi ý chị ấy xem thế nào.”

“Du thuyền á? Thôi ạ, con với Mộ Mộ đều bận hết cả nên chắc không có nhiều thời gian như thế đâu.”

Chẳng cần nghĩ Lâm Trần đã bác bỏ ý tưởng tổ chức trên du thuyền.

Chơi du thuyền á? Chậc, vậy tức là ngoài hôm tổ chức còn phải chơi thêm n hôm với cả đám bạn bè họ hàng linh tinh hả?

Đùa! Thế thì còn gì là tuần trăng mật hạnh phúc của cậu với Mộ Mộ nữa.

Tưởng cậu ngu hay gì!

Trong lúc tán gẫu với cha mẹ, cậu vẫn luôn theo dõi động tĩnh bên trong, liếc thấy bóng người duyên dáng đang đứng đó thì nở nụ cười.

“Cha mẹ, con cúp trước đây, để về nhà bàn tiếp nhé.”

Cha Lâm chẳng hiểu mô tê gì: “Ơ? Sao tự dưng cúp nhanh vậy.”

Mẹ Lâm thì nhạy bén hơn, thấy con trai nhìn sang bên cạnh rồi cười như thằng ngu là hiểu ngay nên ngắt ông chồng nhà mình, mắng: “Sao ông lại không biết điều thế!”

Cha Lâm ngu người: “???”

Cuộc gọi được cúp bởi mẹ Lâm.

Tô Mộ Mộ đứng cạnh cửa biết mẹ Lâm đã hiểu ra điều gì nên bắt đầu e thẹn, mặt nóng bừng cả lên. Hơi nóng trên mặt chưa kịp tản đi bớt thì đã bị một thứ còn nóng hơn áp vào.

Lâm Trần đu bám trên người cô như gấu Koala, nói cứ như cậu đứng về phía cô dữ lắm.

“Em vừa mới nhận được cuộc gọi video của cha mẹ ở nhà, bọn họ gấp gáp lắm, vội vã bắt tay vào chuẩn bị hôn lễ rồi í.”

“Chị thấy cứng cũng không thua gì đâu.” Tô Mộ Mộ cười khẽ vạch trần ý định chối bay của Lâm Trần,

“Hí hí, chuẩn bị sớm cũng tốt. Mấy nhà thiết kế áo cưới nổi tiếng bận cực, phải hẹn bọn họ sớm thiết sớm để làm cho xong rồi chúng ta mới còn nhiều thời gian để chỉnh sửa các thứ chứ.”

Lâm Trần khẽ lùi lại, ánh mắt chất chứa vô vàn yêu thương sáng lên nhìn cô: “Em rất muốn xem chị gái nhỏ mặc áo cưới.”

“Chắc chắn sẽ rất đẹp.”

Tô Mộ Mộ bật cười, ngón tay trắng nõn nhẹ nhàng lướt qua môi Lâm Trần rồi men theo sườn mặt ấy luồn ra sau gáy, thân thiết ôm lên.

“Sáng nay ăn đường mật gì phải không? Nói năng ngọt xớt.”

Lâm Trần đảo mắt, trong cái dịu dàng kia chợt lóe lên vẻ giảo xảo: “Chị có muốn nếm thử không?”

Vừa dứt lời lập tức hôn lên môi cô.

Chẳng mấy chốc, cảnh xuân lại về trong cả căn phòng.

~~~~~

Tuy giải esport quốc tế đã kết thúc nhưng Tô Mộ Mộc vẫn còn những công việc khác ở Đức nên bị giữ lại còn Lâm Trần thì theo đội trở về——Cậu từng phản đối rất dữ dội nhưng không thể địch nổi ba bạn chó độc thân đang đỏ mắt tía tai kia nên bị ép theo.

Nói cho hay là: Chúng ta là một team, khi đến đã đi cùng nhau đến nơi thì lúc về cũng phải theo cùng nhau đến chốn.

Thật ra Lâm Trần nhốn nháo là vậy thôi chứ cậu vẫn biết cái nào nặng bên nào nhẹ nên đòi được chút an ủi từ chỗ Tô Mộ Mộc xong đã giả vờ đáng thương theo đội lên xe buýt ra sân bay.

Sau khi xe buýt đi không bao lâu, ở Đức vẫn là buổi chiều nhưng bên Trung đang là buổi tối, Tô Mộ Mộc mở livestream theo yêu cầu của công ty.

Cô vừa mới chào hỏi fans nhà mình xong thì có một fan tên LoveTree đã điên cuồng đập quà cho cô.

Người đó rất bí ẩn, đập quà liên tục nhưng không để lại bất kì lời nhắn nào.

Các fans điên cuồng chọc ghẹo người đó ở khung bình luận nhưng chẳng nhận được một lời đáp, vẫn dùng khí thế ùn ùn như bão táp leo lên đầu bảng quà tặng, công khai đập người từng đứng ở đó Treetreetwo xuống thứ hai.

Tô Mộ Mộc cũng hoang mang không biết người đồng dạng để nguyên chữ love đấy là ai.

Mới đầu cô cứ tưởng là người do Quan Hi xếp vào xếp vào để tăng độ thảo luận cho livestream nhưng sau khi liên lạc với Quan Hi thì anh nói là

mình không làm thế, có lẽ đó là một fan nào đó thật lòng thích cô.

Bấy giờ, Lâm Trăn đang ngồi trên chuyến bay về nước. Weibo của cậu đã bị fans nhấn chìm, ai cũng bảo cậu đi xem trực tiếp liền ngay và lập tức vì không xem thì sân nhà sẽ cháy thành tro!

— Hết viên đường thứ nhất (2) —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Viên Đường Thứ Nhất 3: Trong Tôi Có Bạn, Trong Bạn Có Tôi

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Nhận được mật báo của fans, Lâm Trăn cam chịu tốc độ mạng mẽo như *** của sân bay, lòng nóng như lửa đốt nhưng chỉ biết ‘chậm rãi’ đăng nhập vào kênh livestream.

Tâm trạng Lâm Trăn đã bức bối vì cái tốc độ mạng như đi xem rạp chiếu bóng hồi xưa rồi, sau khi thấy vị trí đứng đầu trên bảng quà tặng thì lại càng bức bối hơn!

Thằng nhóc ranh ở đâu ra!

Mà lại dám đá cậu xuống!

Treetreetwo tặng cho Tô Mộ Mộ một Tàu Vũ Trụ.

Treetreetwo tặng cho Tô Mộ Mộ một Tàu Vũ Trụ.

Treetreetwo tặng cho Tô Mộ Mộ một Tàu Vũ Trụ...

Tàu Vũ Trụ là món quà đắt nhất ở trực tiếp Biển Sao.

[Thụ Ca đến! Biết ngay là Thụ Ca không nhịn được mà]

[Ha ha ha ha Thụ Ca giàu quá! Vừa vào đã đập cả đồng Tàu Vũ Trụ]

[Kèn cựa nhau thôi mà đập biết bao nhiêu là tiền, không biết nên nói là Thụ Ca hào phóng hay là nhỏ mọn nữa]

[Mong là Thụ Ca không giống như chị gái nhỏ Mộc Mộc, vì mạng lag nên đập N quà]

Trông thấy lời trêu ghẹo của fan, Tô Mộ Mộc lại âm thầm gào thét, tại sao người nằm thôi cũng dính đạn luôn là cô!

Sao ai cũng nói netizen có não cá vàng, chỉ nhớ được bảy giây thôi mà?

Tại sao họ vẫn còn nhớ chuyện gốc cô làm hồi xưa xưa xưa xưa thế!

Bên kia Tô Mộ Mộc đang kêu oan cho bản thân thì bên này Lâm Trần vẫn điên cuồng đập quà tặng, mãi đến khi trên đầu vang lên tiếng đồng đội giục nhanh.

“Cây Già, mau lên máy bay.”

“Biết.”

Lâm Trần tặng nốt chiếc Tàu Vũ Trụ cuối cùng sau đó thuận lợi quay về vị trí thứ nhất, cảm thấy thỏa mãn rời khỏi kênh đồng thời gửi tin nhắn cho người yêu.

Cây Nhỏ Ánh Dương: Đấu với em, hứ!

Cây Nhỏ Ánh Dương: Cái tên đó tính hành toán tôi đủ kiểu để được lên TOP bảng tặng quà cho chị!

Cây Nhỏ Ánh Dương: Không có cửa đâu, cửa sổ cũng không có! Vị trí đó là của em! Của em!

Cây Nhỏ Ánh Dương: Em lên máy bay đã, tối về tán gẫu sau nha moa moa ta.

“...” Nhận được tin nhắn của Lâm Trăn, Tô Mộ Mộc che mắt không nỡ nhìn thẳng vào chàng thanh niên kiêu căng nào đó.

Một phút sau, điện thoại của cô reo lên, trên màn hình ghi mấy chữ —— Cha đại nhân.

Tô Mộ Mộc chợt có linh cảm chẳng lành.

~~~~~

Sau khi máy bay đáp xuống, Lâm Trăn nhận được một tin nhắn.

Chị gái nhỏ xinh đẹp thông minh bản 98K cực 6: Lúc này cha chị vừa gọi đến [vỗ trán.jpg], LoveTree là cha chị.

Hai mắt Lâm Trăn tối sầm, đầu gối mềm nhũn suýt quỵ gối giữa sân bay.

Sau khi giải ở Đức chấm dứt thì chẳng mấy chốc đã đến cuối năm, chiến đội 4W bắt đầu được nghỉ đông nên Lâm Trăn có rất nhiều thời gian rỗi.

Cậu bàn với Tô Mộ Mộc xem khi nào thì đến nhà ra mắt cha mẹ hai bên.

Vì chuyện quà tặng lần trước nên Lâm Trăn vẫn nơm nớp lo sợ, cậu sợ mình sẽ bị cha vợ tương lai ghi thù.

Nên trên đường đến nhà cha mẹ cô, Lâm Trăn cứ đứng ngồi không yên suốt.

“Em yên tâm, chuyện đã qua lâu vậy rồi chắc cha chị... Sẽ không nhớ đâu.”

Lâm Trăn nhìn cô, nói: “Chị gái nhỏ, tại sao lúc nói chị lại ngập ngừng thế?”

Tô Mộ Mộc: “...”

Lâm Trăn tuyệt vọng ôm trán, xem ra trong lần thăm hỏi này tương lai của cậu sẽ mù mịt lắm, sống chết khó lường.

Mấy năm trước cha mẹ Tô Mộ Mộc đã chuyển ra ngoài ô thành phố, hai người họ lắc lư choáng váng hết cả đầu trên xe, tốn vừa đủ một tiếng mới về được tới nhà.

Tư Mỹ Kỳ đã ngồi trong sân cho gà ăn từ rất sớm, đầu cứ ngoảnh ra đường nhìn mãi không thôi. Tô Minh Hoa thì thích sĩ diện hảo, không muốn cho người ta biết ông rất mong chờ con rể đến nhà nên trốn bên trong lạng lẽ chờ, sự thật là ông cũng đuổi cổ ra cửa sổ ngóng tới ngóng lui.

Từ xa, Tư Mỹ Kỳ trông thấy đuôi xe số 87 thì vui vẻ nhướn mày lên, quay sang hướng cửa la lớn: “Tới rồi tới rồi, là xe của Lâm Trăn đấy.”

Trong nhà có tiếng cười giả lả: “Đến thì đến, bà cứ làm ầm lên thế làm gì.”

“Ông í, cả bó tuổi rồi vẫn còn miệng nói một đằng tâm một nẻo. Đừng tưởng tôi không biết ông lôi bộ cần câu giấu như vàng ra để dẫn thẳng nhỏ đi câu nhá.”

“Ai nói bà thế, bản thân tôi muốn dùng thôi không được à!”

Khi hai ông bà già cãi nhau, xe Lâm Trăn đã rẽ vào sân nhỏ.

Tô Mộ Mộc và Lâm Trăn xách túi lớn túi nhỏ vui vẻ vào nhà.

Nhà họ Tô.

Tô Minh Hoa nghiêm chỉnh ngồi ngay ngắn trên ghế sofa đơn, vẻ mặt nghiêm túc như pho tượng.

Lâm Trần dè dặt ngồi trên ghế, mông cậu chỉ chiếm một phần ba sofa, hai tay ngoan ngoãn đặt trên đùi.

Thấy thế, Tô Mộ Mộ khẽ đặt tay lên tay Lâm Trần để bảo cậu đừng căng thẳng quá.

“Tiểu Trần đừng khách sáo nhé, con cứ thoải mái như ở nhà mình thôi.” Tư Mỹ Kỳ nhiệt tình bưng một ly nước lên cho cậu.

Lâm Trần nhận nước, khẽ nhấp một ngụm nói: “Dạ được ạ, cảm ơn bác gái.”

Tư Mỹ Kỳ cười tủm tỉm ngồi xuống cạnh Tô Minh Hoa, khen: “Bình thường chỉ thấy con trên máy tính, cuối cùng hôm nay cũng được gặp người thật rồi, đúng là ở ngoài đẹp trai hơn trong máy tính nhiều.”

Nhận được lời khen của bà, Lâm Trần đang định nhoẻn miệng cười thì chợt nghe thấy tiếng hừ không nặng không nhẹ của Tô Minh Hoa nên lập tức ngồi im không dám đắc ý nữa.

Tô Mộ Mộ nháy mắt với mẹ mình ý bảo mẹ mau trông chừng cha đi kìa, thêm cái là đừng khen Lâm Trần đẹp trai nữa, bộ mẹ không thấy là cha đang mất vui à.

Tư Mỹ Kỳ lặng lẽ néo Tô Minh Hoa, nói với cậu: “Tiểu Trần con đừng để ý nha, bây giờ đang là mùa đông, không khí hơi khô hanh tí nên cổ họng bác trai không được tốt.”

Nhận được mệnh lệnh của bà xã đại nhân, cứng đầu cứng cổ như Tô Minh Hoa cũng phải cúi đầu: “Ừ, cổ họng không được tốt. Tôi thấy Tiểu Trần cũng có tương lai lắm đấy, rất giống tôi năm xưa.”

Khen người khác cũng phải khen luôn mình, đó chính là Tô Minh Hoa.

Trước khi đến Tô Mộ Mộc đã nhắc cậu, ngoài bảng xếp hàng quà tặng ra thì Tô Minh Hoa ghi hận việc Tư Mỹ Kỳ khen cậu đẹp trai hơn.

Lâm Trần cười thầm, nói: “Tất nhiên cháu không thể đẹp trai bằng bác thời trẻ được ạ.”

Lâm Trần nịnh nọt khiến cả thể xác lẫn tinh thần của Tô Minh Hoa sung sướng, sắc mặt cũng vui vẻ hơn.

“Thưa cha mẹ, đây là quà Cây Nhỏ chuẩn bị cho hai người.”

Lâm Trần tặng cho mẹ Tô một chiếc khăn lụa được thiết kế riêng và tặng cho cha Tô một bộ dụng cụ câu cá.

Từ cách chọn quà ấy có thể thấy Lâm Trần đã tốn rất nhiều tâm tư.

Mẹ Tô thường mang theo mấy chiếc khăn lụa mỗi khi đi du lịch, màu sắc và hoa văn khác nhau sẽ hợp với những phong cảnh khác nhau, chiếc khăn lụa xinh xắn nhỏ bé trong tay mẹ Tô luôn biến hóa khôn lường như một loại ma thuật nào đó.

Còn cần câu của cha Tô thì càng không cần phải nói, tuy Lâm Trần vừa từ Đức về nhưng cậu không hề chọn bộ dụng cụ câu đặc đỏ của Đức mà đặc biệt nhờ người ta mua từ Nhật Bản về. Vì khí hậu và phong tục tập quán khác nhau nên dụng cụ câu của Châu Á với Châu Âu có rất nhiều chi tiết thiết kế khác nhau, điều hiển nhiên là dụng cụ của Đức sẽ thích hợp với nhu cầu của Cha Tô hơn nhiều.

Tư Mỹ Kỳ và Tô Minh Hoa có thể trông thấy sự tỉ mỉ và nghiêm túc của từ hai món quà ấy.

Mẹ Tô cười không khép được miệng.

Nhận được quà, cha Tô cũng hài lòng hơn rất nhiều bởi sự tinh tế trong cách chọn quà của Lâm Trăn.

Tất nhiên, ban đầu Tô Minh Hoa cũng chẳng ý kiến gì nhiều với Lâm Trăn cả, mấy chuyện nhỏ nhặt trước đó chỉ là cái cớ để Tô Minh Hoa cự nự khó chịu tí thôi.

“Nghe nói cậu muốn câu cá thôi?” Tô Minh Hoa mân mê bộ dụng cụ câu cá mãi không muốn buông tay.

Tuy là ông đã sưu tập được rất nhiều nhưng những thứ đó cũng như phụ nữ thích quần áo đẹp vậy, là thứ mình thích thì chẳng ai ngại nhiều.

Lâm Trăn luôn miệng đáp: “Đúng thế ạ, nếu có dịp thì cháu rất muốn được đi câu với bác trai.”

“Được, chờ hôm nào tiết trời đẹp tôi dẫn cậu ra bờ sông câu, chúng ta đi câu không quan trọng chuyện câu được cá mà quan trọng nhất là rèn luyện tính tình.”

Lâm Trăn ngoan ngoãn nói: “Cháu nghe lời bác ạ.”

Có tiếng TV tham gia làm nền, ốnn người ngồi trong phòng khách tán gẫu ngày một thích ý.

Nói chuyện một lúc lâu, Tư Mỹ Kỳ bảo Tô Mộ Mộc dẫn Lâm Trăn đi dạo. Trước khi đi, bà đưa cho Lâm Trăn một cái lì xì lớn khiến cậu mừng ra mặt, hận không thể đóng khuôn lồng kính làm kỉ niệm về sau.

Biết được những suy nghĩ nhảy nhót trong lòng cậu, Tô Mộ Mộc buồn cười nhéo tai Lâm Trăn: “Em ở trước mặt cha mẹ chị ngoan ngoãn quá ha.”

“Hi hi, chị gái nhỏ có hài lòng không, chị cho em bao điểm?” Lâm Trăn nghiêng đầu hôn lên cổ tay cô.

Tô Mộ Mộc cười chỉnh lại tóc cho cậu, nói: “Tất nhiên là trọn điểm rồi.”

“Cây Nhỏ nhà chị mà, làm gì cũng trọn điểm thôi.”

Hai người ở bên nhau, khoảng cách giữa hai cơ thể bất giác gần lại càng gần.

Chợt, một con gà bị chó rượt cổ bay qua đỉnh đầu họ, lông gà ba bay rồi nằm lại trên tóc và chóp mũi Lâm Trăn.

“Ha ha.” Tô Mộ Mộc bật cười vì vẻ mặt ngu người của cậu.

Lâm Trăn chưa bao giờ thấy cảnh gà bay chó sủa hậm hực sờ mũi, nắm mảnh lông gà trong tay thì thào: “May và không phải là c*t gà.”

Tô Mộ Mộc có nhiều kinh nghiệm vỗ vai cậu, ngậm ngùi nói: “Tin chị đi, ở đây vài ngày chắc chắn em sẽ được tiếp xúc với c*t nó thôi.”

Lâm Trăn: “!!!”

Bọn họ ở ngoại ô thành phố nên thường đăng một ít hình phong cảnh lên Weibo.

Chẳng mấy chốc, netizen đã tìm ra những dấu vết bên trong ảnh và kết luận hai người đang ở cùng nhau.

Hai người không định giấu diếm nên thoải mái đăng tấm ảnh nắm tay nhau lên Weibo.

Netizen A: Gào khóc, xem cái cảnh núi non với gà vịt trâu dê đậm vị quê hương này, có phải Thụ Ca theo Mộc Mộc về nhà không.

Netizen B: Xét những tấm ảnh Thụ Ca với Mộc Mộc đăng lên mỗi ngày, có thể thấy hai người ở trong núi chơi rất high ó.

Netizen C: Ô la lu, đã về nhà rồi thì chắc là tin vui sắp đến nha.

Đoán là do đang vui nên được dịp thấy Lâm Trần trả lời bình luận của cư dân mạng.

Lâm Trần trả lời Netizen A: Đúng đó! Thịt gà núi ngọt cực luôn!

Lâm Trần trả lời Netizen B: Nhện núi to hơn nguyên một cái chén! Phá vỡ mọi giới hạn tưởng tượng của loài người.

Tô Mộ Mộc trả lời Netizen B: Nói chắc mí người không tin, lần đầu Thụ Ca nhà mí người thấy nhện to như cái chén đã sợ tới nỗi khóc hu hu đấy.

Tô Mộ Mộc vạch trần khiến các fan cười ha ha, đã vậy còn nói gì mà đã tìm ra mánh để cười nhạo Thụ Ca.

Lâm Trần lướt đến câu trả lời dí thì đặt điện thoại di động xuống, uất ức nhìn Tô Mộ Mộc.

Bấy giờ hai người đang ngồi đối diện nhau trên đệm mềm dưới sàn, lười biếng dựa vào cửa sổ sát đất, hai chân thân thiết quăn cùng một chỗ, thỉnh thoảng lại dùng ngón chân đi ghẹo đối phương.

“Chị gái nhỏ, sao chị lại nói chuyện mất mặt của em ra thế này, phải phạt.” Cậu nhích lại chỗ cô.

“Mùa đông lạnh như này, em phải chị làm noãn bảo bảo cho em nhé.” Dứt lời, cậu nghiêng cả người sang ôm lấy Tô Mộ Mộc.

Cô thuận thể nằm trong lòng Lâm Trăn, biến cậu thành cái đệm phiên bản lớn.

Cái đệm hình người khiến Tô Mộ Mộc lười biếng hẳn, cô dứt khoát đưa điện thoại cho Lâm Trăn để cậu vượt màn hình còn mình chỉ cần dùng mắt nằm xem là được.

Trong nháy mắt, Lâm Trăn kiêm đệm phiên bản lớn + giá điện thoại + ứng dụng lướt màn hình tự động, 3 in 1*.

(*) 3 in 1: Ba trong một.

Thế mà ai đó vẫn hí hửng lắm, Tô Mộ Mộc bảo cậu lướt một cm cậu không dám lướt nhiều một mm.

Ánh đèn màu ấm áp chiếu sáng cả hai người, khiến họ chìm trong sắc màu ấm áp.

Khóe môi Tô Mộ Mộc khẽ nở nụ cười nhạt, đôi mắt sáng ngời kia chứa đầy ngọt ngào.

Một tay Lâm Trăn lướt điện thoại, tay kia khi thì xoa lòng bàn tay lúc thì vân vê tóc mai của Tô Mộ Mộc y hệt như con nít.

Tô Mộ Mộc bị ghẹo phát cáu lên nên bắt lấy cái tay bỉ ổi của tên nào đó cắn.

Ấm ỉ xong hai đứa lại cười lên, tiếng cười vang mãi xa mãi vào trong bóng đêm, ngọt ngào và vui sướng như pháo hoa muôn màu muôn vẻ thấp sáng cả đêm đông.

Hai bóng người ôm nhau hiện lên nơi cửa sổ như hai thân cây lớn quấn rẽ lại với nhau, trong anh có em trong em có anh như thế.

— Hết viên đường thứ nhất (3) —

Tác giả lại lảm nhảm

2333, các bạn bá thật í, đoán được cha Tô luôn.

Ngoại truyện của Cây Cối đã xong~ Tiếp theo sẽ là ngoại truyện của Đường Tiểu Kiều.

Biệt danh của Lâm Trăn là Thụ Ca, trong chữ Lâm (林) có chữ Mộc còn chữ Mộ (慕) trong Tô Mộ Mộc có nghĩa là yêu thương.

Chữ Lâm của Lâm Trăn thì đã được nhắc đến chỗ kết thúc rồi, chữ Mộc của Tô Mộ Mộc gộp chung với cậu mới thành một chữ Lâm hoàn chỉnh, ID của cậu trong game là Treetreetwo tức hai cái cây, thật ra cậu đang tìm một cái cây khác trong sinh mệnh của mình và cuối cùng thì tất nhiên là tìm được. Hai người họ chính là duyên phận của nhau đấy!

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Viên Đường Thứ Hai (1): Đường Tiểu Kiều Vs Giang Trùng Vũ

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

“Hello, chào các bạn, Đường Đường của các bạn đến rồi đây. Hôm nay tôi livestream rồi này, các bạn có nhớ tôi không.”

“Hôm qua có chút việc bận nên không trực tiếp, hôm nay tôi sẽ kéo dài thời gian phát sóng để bù lại, các bạn đừng giận nha.”

“Nào, muốn tôi ăn gà Q1, muốn tôi chơi LOL Q1, nghe lời các bạn hết đó.”

Giọng của Đường Tiểu Kiều rất ngọt, là kiểu giọng mà cánh đàn ông con trai nghe xong là xương cốt mềm nhũn, thêm vào đó là vẻ ngoài xinh đẹp ngọt ngào của cô bé nên dù kỹ thuật chơi game rất bình thường nhưng kênh trực tiếp luôn có một lượng fan cố định. Cộng với những lần lên mục nên xem của nền tảng livestream nên lượng fan luôn tăng lên theo thời gian.

【Ăn gà ăn gà】

【 Muốn xem Đường Đường nhảy xuống mấy khu cao cấp như Georgopol hay là Pochinski gì đấy 】

“Thù oán gì với tôi đấy, mấy bạn muốn tôi chết sớm hay gì!” Đường Tiểu Kiều nhìn bình luận cười khế.

Tuy đa số người bình luận đều giữ phép lịch sự cơ bản nhưng thỉnh thoảng lại có mấy kẻ chẳng ra đâu vào đâu.

【Muốn xem Đường Đường ăn **!】**

Bình luận trên chọc nhuộm màu tình dục chỉ chọt lóe qua nhưng vẫn bị Đường Tiểu Kiều trông thấy, dù vậy cô vẫn giữ nụ cười tươi vờ như không biết gì, tiếp tục nói chuyện phiếm với fans.

Làm nữ streamer bao lâu nay, Đường Tiểu Kiều sắp tu thành Phật, ngày nào trước khi lên sóng và ngắt livestream cô cũng phải niệm ba lần ‘không nổi giận, không so đo, không quan tâm’.

Vào game, Tô Mộ Mộ nhìn đường bay thấy nó không đi ngang Georgopol nhưng vì fans đã ồn ào đòi cô nhảy xuống đó nên cô chọn nhảy xuống đường cái để tìm chiếc xe chạy đến Georgopol.

【Ô, xa vậy mà vẫn định chạy qua hả, với cả Georgopol có nằm trong bo đâu】

Đường Tiểu Kiều cười ngọt ngào đáp: “Ai da, thì mấy bạn bảo tôi đi mà, nghe lời mấy bạn đó.”

【Phụt! Đường Đường chiều fans quá dê! Không như gã streamer mặt dày nào đó nhà kế bên】

【Ông bảo Thụ Ca đó hả? Ông í không chọc fans tức chết là may. Chiều fans? Không hề, không tồn tại thứ đó】

【Mấy người đừng nhắc đến streamer khác ở đây, làm thế không hay lắm】

“Không có gì đâu nà, chỉ cần không gây war cãi nhau là được. Thật ra tôi cũng khá thích xem livestream của Thụ Ca.”

Đường Tiểu Kiều chỉ nói vậy để lôi kéo fans, sự thật là cô còn chưa xem hết một cái livestream hoàn chỉnh của ‘Thụ Ca’ cô nói.

Cô chỉ biết sơ sơ về cái người tên ‘Thụ Ca’ các fans gọi là một streamer cùng nền tảng với mình nhưng vì người ta là nam nên chẳng có mối quan hệ cạnh tranh gì với cô cả, hơn nữa lượng người yêu thích kênh bên đó rất cao, cô không thể trèo lên nổi nên cũng chẳng quan tâm gì tới người này.

【Không liên quan xí, tai nghe của Đường Đường đáng yêu quá luôn, xin địa chỉ mua với】

“Tôi dùng hãng Kraken Razer, mấy bạn cứ vô TAOBAO tìm là có đó.”

Đường Tiểu Kiều lái xe vào Georgopol, bắt đầu thông thả loot. Tốc độ loot của cô không bằng các streamer đại thần khác nhưng Đường Phấn cũng thích cô ở điểm này.

Nói cho hay là xem giỏi nhiều quá rồi, chuyển sang streamer có trình độ giản dị thế này cũng không đến nổi tệ.

Vài người hâm mộ theo dõi Đường Tiểu Kiều từ khi bắt đầu livestream không khỏi buồn ngủ.

【Thật ra tôi thấy Đường Đường đã tiến bộ hơn trước kia nhiều lắm, hồi cô ấy mới bắt đầu ăn gà thường đáp đất thành hộp đây】

【Tốc độ loot cũng rất chậm, còn hay loạn cào cào mấy thứ phụ kiện gắn vào súng nào linh tinh】

【Đúng, kỉ lục cao nhất của Đường Đường năm đó, 10 ván 10 hộp!】

“Ai da, mấy bạn đừng có đào lại quá khứ của tôi nữa. Ngày nào cũng có fan mới vào mà mấy bạn nói thế mất mặt lắm luôn.”

【Tôi cũng thấy Đường Đường đã tiến bộ lên, xem livestream của cô ấy luôn có cảm giác được cùng cô ấy trưởng thành】

“Trưởng thành của tôi có một phần công lao của mấy bạn đó, moa moa ta.”

Tuy kênh livestream của Đường Tiểu Kiều rất hòa bình nhưng thỉnh thoảng vẫn có mấy bình luận mỉa mai lướt qua.

【Trình độ của nữ streamer này cũng thường thôi mà, sao lại đông cười xem thế nhỉ】

【Ha ha, vờ dễ thương bán nhan sắc, bán da thịt đổi người xem đây mà】

【Sao con này nói chuyện nghe ghê thế nhỉ, bóp giọng thế không biết mệt ha】

Sau khi Đường Tiểu Kiều bắt đầu nổi tiếng, mấy câu nhận xét đó lại xuất hiện thường xuyên hơn.

Lúc mới nhìn thấy chúng Đường Tiểu Kiều đã giận đến nổi suýt ngất đi, khi đó cô còn lên tiếng cãi lại nhưng nay cô đã rành rồi hơn, nhất quyết lờ đi tất cả lời antifan nói, thẳng tay bảo quản lý kênh chặn ID.

Vừa tán gẫu với fans vừa chơi game, Đường Tiểu Kiều livestream hết cả một buổi chiều nên bắt đầu thấy hơi mệt mỏi, cô nháy mắt với ống kính, nói: “Cảm ơn sự ủng hộ của các bạn, livestream hôm nay đến đây là kết thúc nha, moa moa ta!”

Đường Tiểu Kiều đeo tai nghe hình tai mèo lưu loát hôn gió với ống kính và đối về cả màn hình 【Bye bye, moa moa ta】.

Cô nhanh chóng rời khỏi trò chơi, tắt máy.

Màn hình tối đen phản chiếu gương mặt tẻ nhạt khác một trăm tám mươi độ với vẻ tươi cười như hoa ban này khiến người ta tưởng chừng như đó là hai người.

Đường Tiểu Kiều tháo tai nghe xuống, thông thả vào nhà vệ sinh bắt đầu tẩy trang. Nhìn mặt mình trong gương, cô lại không kiềm lòng được đi nhéo hai má, cười nhiều quá cũng mệt lắm.

Là một nữ streamer, đừng tưởng ở bên ngoài làm dáng xinh đẹp các kiểu, lên livestream thì ngọt ngào như mật mà lắm vì sau khi ngắt trực tiếp thì một nụ cười cũng tắt ngóm.

Bỗng, trong đầu Đường Tiểu Kiều chợt hiện lên bình luận fan viết, nhớ đến chàng streamer nổi tiếng chưa bao giờ care fan khiến cô thấy hết sức ngạc nhiên, thời buổi này mà không ngó ngàng đến fan vẫn nổi tiếng được hả?

Với sự tò mò ấy, Đường Tiểu Kiều rửa mặt xong lại ôm lấy máy tính xách tay nằm lên giường bắt đầu tìm kiếm kênh trực tiếp của Treetreetwo.

Cô nhấn mở kênh livestream lên, giọng nói rục rờ như ánh mặt trời vang vọng.

Kỹ thuật của Treetreetwo là thứ không thể nghi ngờ, tốc độ loot đồ của người đó khiến Đường Tiểu Kiều tròn mắt, sau đó đụng phải team địch luôn lấy một đấu với ba, bốn người.

Nhưng nhân vật khiến Đường Tiểu Kiều để ý hơn cả Treetreetwo là một cô gái tên Nicetree.

“Ai bảo tôi được Treetreetwo gánh đấy? Đây là bình luận của người mới đến phải không?”

Treetreetwo hòa theo, nói: “Đúng á, chuẩn miễn chỉnh luôn.”

Sau đó Nicetree tiếp tục khinh bỉ thêm mấy câu, Treetreetwo vẫn bảo đúng đúng đúng, nịnh nọt hết chỗ chê.

Đường Tiểu Kiều nghe thấy cô gái tên Nicetree cười nói ‘Cây Nhỏ à, trù đúng đúng đúng ra em còn biết gì nữa không?’.

“Em còn biết khen chị gái nhỏ 666 ó.”

“Phụt!” Nicetree cười ha hả.

Dường như Đường Tiểu Kiều đã bị cuốn theo tiếng cười đó, cô cũng nhoèn miệng cười.

Thật ra cô rất hâm mộ cô gái có thể nói lên suy nghĩ của mình một cách đơn giản và trực tiếp như thế.

Cô cứ tưởng rằng đời mình sẽ không bao giờ có dây mơ rễ má gì với những người như Treetreetwo với Nicetree. Nhưng trên đời này cái quái gì cũng xảy ra được, cô được một streamer khác gián tiếp kéo vào team xe ba bánh của hai người.

Đường Tiểu Kiều vẫn giữ hình tượng như trước nay của mình, nũng nịu dễ thương.

Điều đó đã khiến rất nhiều fans phản cảm, thậm chí còn khiến cho người xem livestream cãi nhau.

Khoảnh khắc đó, Đường Tiểu Kiều chợt thấy luống cuống hết cả lên. Cô đã dùng hình tượng này lâu lắm, lâu đến nỗi khi đụng phải rào chắn cô cũng không biết mình phải đổi sang kiểu nào.

Thậm chí cô còn chẳng buồn nhớ rõ con người thật của mình trông ra sao nữa là.

Đường Tiểu Kiều không ngờ là khi cô đang ấp úng không biết nên nói gì Nicetree đã lên tiếng nói đỡ cho cô.

Nicetree nói rất đơn giản nhưng lại chạm vào đúng chỗ mềm mại nhất trong lòng Đường Tiểu Kiều.

Cô không ngờ rằng một người chẳng quen biết lại có thể nói trúng vào tim đen của mình như thế.

Từ nhỏ cô đã không có cha mẹ yêu thương, sau khi hai người lớn kết hôn xong đã sinh ra cô đấy nhưng dường như họ cũng chỉ vui vẻ chút vậy thôi chứ chẳng hề nhiệt tình chờ đón ngày sinh mệnh này tí nào.

Khi cô đi học, cha mẹ còn chẳng biết rốt cuộc cô đang học năm mấy và ở cái lớp nào, mỗi lần họp phụ huynh thì người đến luôn là dì hàng xóm đi thay vì muốn giúp đỡ cô.

Ngày bé, Đường Tiểu Kiều vẫn còn ngây ngô lắm. Cô cứ tưởng mình không ngoan không giỏi nên cha mẹ mới không thương nên cô luôn cố gắng làm một đứa bé ngoan ngoãn và đáng yêu chỉ mong có thể giành được chút yêu thương và quan tâm từ cha mẹ.

Nhưng sau đó cô phát hiện ra rằng làm thế có thể giành được một chút sự chú ý của người thân nhưng căn bản thì nó hoàn toàn vô dụng.

Ngày dài trôi qua, Đường Tiểu Kiều hiểu được một thứ đó là chỉ cần cô khéo ăn khéo nói, dù cha mẹ có không để mắt đến thì vẫn có những người khác cho cô một chút quan tâm.

Vì thế, Đường Tiểu Kiều đã tập thành thói quen mỉm cười với tất cả. Trong tiềm thức của cô, chỉ có miệng ngọt mới chiếm được sự chú ý của

mọi người, chỉ có như thế mọi người mới thích cô.

Nên sau khi thành streamer mới, hình tượng đó đã biến thành một lớp da dính chặt lên mặt cô, nếu buộc phải xé xuống thì hẳn là sẽ đau đớn lắm.

Dù lần livestream với Treetreetwo hôm đó khiến cô bị nói nặng nói nhẹ khắp nơi nhưng sự thật là nó cũng giúp fans của cô tăng lên đáng kể.

Cũng vì lần livestream đó, suy nghĩ của Đường Tiểu Kiều bắt đầu chuyển sang một hướng khác đi. Cô không muốn làm một streamer nữ bình hoa nữa nên những lúc không livestream cô thường lặng lẽ luyện kỹ năng, các fans cũng phát hiện ra kỹ thuật của cô tăng vọt.

Là một người đẹp giọng hay với kỹ thuật chơi game khá ổn, lượng fans của Đường Tiểu Kiều tiếp tục tăng ổn định và nhận được sự ưu ái của tổ chương trình nên đã mời cô đến ghi hình chương trình giải trí.

Đường Tiểu Kiều rất trân trọng công việc này vì nếu cô thể hiện tốt thì đã bước được một chân vào giới giải trí, nói không chừng sau này công việc sẽ ngày một nhiều hơn.

Trong thời gian nghỉ ngơi, người trong đoàn không đi tán gẫu thì ở đó nghịch điện thoại, chỉ có Đường Tiểu Kiều là ngồi xem kịch bản ghi hình.

Cô yên tĩnh và nghiêm túc tạo thành một phía hoàn toàn trái ngược với khung cảnh xung quanh.

“Hi, em là khách mời đặc biệt đến ghi hình hả?”

Đường Tiểu Kiều nâng đầu đang vui trong kịch bản lên, trước mắt cô là một bóng người ngược sáng.

Ánh nắng vàng ươm khắc họa vóc người anh, khiến anh như sáng lên nơi đó.

Đường Tiểu Kiều giơ tay lên che trán, híp mắt nhìn anh.

Cô thoáng thấy được một gương mặt anh tuấn và rục rờ như mặt trời với một hàng răng trắng tinh.

Cô biết anh.

Đó là Giang Trường Vũ, idol chỉ cần chạm vào là phỏng khoảng thời gian gần đây.

“Xin chào.” Đường Tiểu Kiều vươn tay, nhẹ nhàng nắm lấy tay Giang Trường Vũ.

Bàn tay khô ráo và ấm áp với sự mạnh mẽ và cứng cáp của một chàng trai.

Đường Tiểu Kiều còn chưa kịp hoàn hồn từ cảm giác đó thì Giang Trường Vũ đã ngồi ngay ngắn bên cạnh cô.

“Em là người mới hả?”

Ngoài đời thật, Đường Tiểu Kiều chẳng cần phải thêm những trợ từ ‘ô’ ‘a’ ‘na’ phía sau như lúc lên trực tiếp nhưng giọng cô vẫn ngọt ngào khiến người nghe thấy tim mình mềm nhũn.

“Không phải.” Cô cười duyên, lắc đầu: “Em là streamer, không phải người trong giới giải trí.”

“Ồ!” Giang Trường Vũ lại hỏi: “Stream ăn uống? Hay là stream giải trí?”

Đường Tiểu Kiều đáp: “Em chơi game.”

“Game á?” Hai mắt Giang Trường Vũ sáng rực lên: “Em chơi game gì?”

“PUBG, LOL, nông trại gì đó em cũng chơi, fans muốn xem cái nào thì em chơi cái đó.”

“Ồ, em giỏi ghê nha, biết chơi quá trời game luôn! Tay to gánh anh với!”

Trong nhận thức của Giang Trường Vũ, game streamer đều cùng cấp bậc với Treetreetwo nên anh tưởng Đường Tiểu Kiều chơi game cũng rất bá.

Đường Tiểu Kiều rất biết người biết ta: “...”

“Thật ra em chơi game cũng tạm thôi, gà lắm.”

Đối mặt với ánh mắt đầy chờ mong của anh, Đường Tiểu Kiều bị dọa sợ đã vô thức dán miếng ‘da mặt streamer lên’, bất giác đổi giọng.

Giọng cô đã êm và ngọt sẵn nên khi lên cao lập tức biến thành kiểu nũng nịu.

Giang Trường Vũ nhìn chăm chăm cô không nháy mắt, khóe miệng chọt nhếch lên một nụ cười.

Nụ cười khó hiểu đó khiến Đường Tiểu Kiều căng thẳng hơn, cô đang định lên tiếng thì một nghệ sĩ khác tên Kha Giác đã đứng xa xa vẫy vẫy họ.

“Cam Lớn! Mau tới đây!”

“Tới liền.” Giang Trường Vũ đáp lời Kha Giác, đoạn quay đầu lại cười với Đường Tiểu Kiều: “Anh phải đi trước đây, sau này rảnh anh tìm em chơi game nhé, nhớ gánh anh nha!”

Dứt lời, Giang Trường Vũ vắt giò lên cổ chạy mất.

Đường Tiểu Kiều mím môi nhìn theo bóng lưng anh rồi cúi đầu xuống, trời xui đất khiến gài lại đi tìm thông tin về anh.

Nếu dùng một câu để miêu tả về cuộc sống của Giang Trùng Vũ thì chắc đó là ngậm thìa vàng chui ra, muốn gió có gió muốn mưa được mưa.

Chỉ cần đếm số staff đi theo Giang Trùng Vũ là sẽ đoán được, trợ lý thì không bàn nữa, anh dẫn theo hai người, cả stylist cũng dẫn từ nhà theo, thậm chí bên cạnh còn có một thầy tập thoại đi theo, nghe nói là để chuẩn bị cho bộ phim sắp tới.

Giang Trùng Vũ quá chói sáng, đó là người không cùng thế giới với cô.

Trong đầu chợt hiện lên suy nghĩ đó, Đường Tiểu Kiều nhanh chóng thả điện thoại xuống, đặt sự chú ý về kịch bản trong tay.

Sau khi chính thức ghi hình, Tô Mộ Mộ với Giang Trùng Vũ cực kì quan tâm và chăm sóc cho một người chưa từng đi quay lần nào là cô.

Nhất là lần Đường Tiểu Kiều được xếp vào đội chơi của Giang Trùng Vũ thì gặp phải một nhiệm vụ tốn rất nhiều sức, Giang Trùng Vũ luôn xông lên trước để đỡ cho cô.

Nói thật, đây là lần đầu tiên cô được thử cảm giác được người ta chăm sóc, nhìn chăm chăm vào bóng lưng khiêng vật phẩm nhiệm vụ lao về phía trước, cô chợt thấy cảm động.

Lúc nghỉ ngơi, Giang Trùng Vũ thường tìm đến chỗ cô để trao đổi mấy vấn đề chẳng hạn như làm sao để có được góc quay đẹp trong ống kính, chẳng hạn như cách để cướp được hộp cơm ngon nhất trong đoàn và đủ các thứ tựa tựa thế.

Đường Tiểu Kiều, nói: “Cảm ơn anh.”

“Ha ha, nếu em muốn cảm ơn anh thật thì gánh anh mấy ván game đi!”

“Được.”

Đường Tiểu Kiều cứ tưởng người như Giang Trường Vũ sẽ không bao giờ thiếu bạn cùng chơi game nên người ta nói vậy cũng chỉ là một câu khách sáo.

Nhưng không ngờ ngay tối đó Giang Trường Vũ thật sự tìm đến chỗ cô.

Giang Trường Vũ: Vào game đi, để anh add em vào.

Giang Trường Vũ: Chắc em chơi bản PC nhiều rồi nhỉ? Thế sau này có dịp thì chơi với anh nha.

Nhận được tin nhắn, Đường Tiểu Kiều hơi bất ngờ nhưng cô vẫn chấp nhận lời mời của Giang Trường Vũ.

Sau đó khi vào game, Đường Tiểu Kiều có cảm giác cả phòng đầy tiếng kêu cứu của ai đó.

“A a a anh bị bắn rồi, cứu anh!”

“Đường Đường, Đường tay to, mau cứu anh với!”

Đường Tiểu Kiều: “...”

Kha Giác cười nói: “Ông đi cầu cứu một cô bé có thấy xấu hổ không.”

“Sống được là ngon rồi, cần mặt mũi làm gì cha ời!”

Giang Trường Vũ được Đường Tiểu Kiều cấp tốc chạy đến cứu nên may mắn sống sót, hí hửng theo cô đi loot hộp.

“Cảm ơn em nha Đường Đường bé nhỏ.”

Một lát sau, Giang Trùng Vũ lại bắt đầu cầu cứu.

Đường Tiểu Kiều phát hiện ra chàng hoàng tử họ Giang fans của anh hay miêu tả hoàn toàn không có thực trên đời.

“Đây đây, anh cẩn thận chút nha.”

Mỗi lần mở game lên là Đường Tiểu Kiều lại chuyển về giọng streamer nữ.

Hôm sau gặp mặt Giang Trùng Vũ lại lấy cái cớ đó để ghẹo Đường Tiểu Kiều.

Cô hăng giọng, ngượng ngùng nói: “Bệnh nghề nghiệp, anh bỏ qua cho.”

“Ha ha ha, thật ra anh thấy thế cũng đáng yêu lắm.” Giang Trùng Vũ chân thành khen, sau đó lại bổ sung: “Tối qua chơi game xong anh có đi xem mấy livestream trước của em đấy.”

Đường Tiểu Kiều nghe thấy, da đầu cô run lên.

Rất nhiều người nói Đường Tiểu Kiều rất biết diễn, thật ra cô thấy cách nói đó rất chính xác.

Nhưng Giang Trùng Vũ thì hoàn toàn ngược lại, anh là một người viết hết tất cả vui buồn lên mặt chứ không phải giấu nó trong tim.

Vì Giang Trùng Vũ là người có tính tình ngay thẳng nên Đường Tiểu Kiều không khỏi lo lắng liệu anh có thấy cô ‘diễn’ thế quá buồn nôn như antifan hay nói không?

Giang Trùng Vũ nói: “Anh phát hiện ra kỹ thuật chơi game của em đã tiến bộ lên rất nhiều, anh không ngờ trước kia em gà vậy luôn á!”

“!!!”

Bị fans cười nhạo không nói, nhưng cô không muốn bị người ta cười thẳng mặt như thế này.

Trong tình thế cấp bách, Đường Tiểu Kiều che kín miệng Giang Trường Vũ, hét lên: “Ây da, anh đừng nói mà!”

Giang Trường Vũ chớp chớp hai mắt, đảo con ngươi xuống dưới nhìn.

Đường Tiểu Kiều nhận ra hành động đó quá thân thiết và đường đột nên cuống cuống thả tay xuống giấu ra sau, lúc che miệng Giang Trường Vũ cô đã phát hiện ra một sự thật đau đớn.

Đó là da mặt một người con trai như Giang Trường Vũ còn mịn hơn cả tay cô.

Giang Trường Vũ ngập ngừng hỏi: “Bây giờ anh được nói chuyện chưa?”

“Dạ.” Đường Tiểu Kiều rũ mắt xuống, đôi tay giấu phía sau cong tới cong lui.

Từ bé Đường Tiểu Kiều đã là một đứa vất vả, cô đã ôm hết tất cả việc nhà về mình chỉ để được cha mẹ yêu thương nhiều hơn, điều đó đã khiến tay cô chai cứng hơn rất nhiều bạn cùng lứa.

Ban nãy phát hiện ra sự chênh lệch quá lớn giữa bản thân với Giang Trường Vũ khiến cô thoáng có chút tự ti.

Giang Trường Vũ cười to nói: “Thật ra anh chỉ muốn nói là thấy em tiến bộ nhiều vậy làm anh cũng có hi vọng lây thôi!”

Nghe giọng điệu hời hợt thoải mái của anh, nhìn đến nụ cười ngây thơ đấy, Đường Tiểu Kiều chợt nổi giận, nói: “Đó là kết quả của tám tiếng

luyện liên tục mỗi ngày!”

Giọng cô hơi hung dữ khiến Giang Trường Vũ ngẩn ngơ.

Đổi xong cô lại thấy hối hận, thật lòng cô biết anh chẳng có ác ý gì đâu nhưng bản thân cô cũng không muốn xin lỗi nên tìm cớ trốn đi.

“Em... Đi dặm thêm ít phần.”

“Đội đã.” Giang Trường Vũ gọi theo.

Đường Tiểu Kiều dừng lại, miễn cưỡng xoay người, hỏi: “Gì thế?”

Giang Trường Vũ đau đầu, nói: “Lúc này anh nói sai, anh chỉ thấy được sự tiến bộ của em mà lại không thấy được sự cố gắng đằng sau ấy.”

Nghe anh nhỏ giọng xin lỗi, cảm giác đầu tiên cô có là áy náy và khó xử.

Giang Trường Vũ nhiệt tình, lạc quan và cởi mở như mặt trời lớn khiến Đường Tiểu Kiều đứng bên cạnh anh cảm thấy được soi sáng, được ấm áp nhưng——

Ánh mặt trời càng lên cao càng sáng thì bóng đen tự ti trong cô in xuống mặt đất càng to.

“Không sao, em cũng có lỗi. Em không nên nổi cáu với anh, em đi trước.” Cô vội vã bỏ đi.

Giang Trường Vũ nhìn theo hướng cô, sau khi bóng lưng kia biến mất lại cảm thấy lòng không đặt bấu môi.

Không biết Kha Giác nhảy ra từ cái xô xinh nào, khoác vai anh nói: “Gần đây ông thích tìm cô bé streamer tên Đường Tiểu Kiều chơi quá nhỉ.”

Giang Trường Vũ đáp: “Cảm thấy cô bé rất dễ thương.”

“Ồ? Ghê nha, cô bé có điểm nào lọt vào mắt xanh của Giang thiếu gia thế?” Kha Giác biết Giang Trường Vũ thích những em gái có vẻ ngoài đáng yêu, không thì ngày đó anh đã không bắt chuyện nhưng hẳn là Giang Trường Vũ sẽ không nông cạn đến nỗi chỉ biết nhìn đến nhan sắc người ta.

Giang Trường Vũ nói: “Hồi đầu tôi nghĩ cô bé là một cô gái ngọt ngào, đối xử với ai cũng dạ dạ vâng vâng nhưng ban nãy em ấy vừa mới hung dữ với tôi đấy! Tối qua lúc chơi game em ấy cũng dữ với tôi, tôi đoán là em ấy còn tặng cho tôi rất nhiều ánh mắt khinh bỉ đấy, ha ha ha.”

Kha Giác: “...”

“Hình như cô bé rất dễ bực những ánh mắt và đánh giá của người ngoài, lúc nào cũng muốn tỏ ra chu đáo nhưng đến khi trông thấy antifaan bơi lội thì cô bé lại chọn ngó lơ, sự tương phản này quá lớn nên tôi cảm thấy cô gái này khá đặc biệt.”

Dứt lời, Giang Trường Vũ lại thở dài thườn thượt: “Thật ra tôi cũng không rõ lắm, nói chung là tôi thấy rất tò mò.”

Con người ta thường dễ bị thu hút bởi một người có tính cách hoàn toàn trái ngược với mình, Giang Trường Vũ chính là như thế.

Kha Giác: “Tôi thấy ông nói vô cùng dễ hiểu luôn í, ông là cái đồ M. Người ta càng hung dữ với ông thì ông càng hăng hái.”

Sau đó Kha Giác đăng một bài lên Weibo: Có biết làm cách nào để được nam thần aka hoàng tử nhà mấy người để ý không? Hung dữ với nó, khinh bỉ liếc nó là OK, nó sẽ cảm thấy mấy người rất khác biệt @Giang Trường Vũ.”

Tối hôm đó, Giang Trường Vũ nhận được một đồng emo liếc mắt khinh bỉ từ fans.

Giang Trường Vũ: “.....”

~~~~~

Vài ngày sau đó, Giang Trường Vũ thường đến tìm Đường Tiểu Kiều tán chuyện.

Có hôm, Đường Tiểu Kiều thành công gánh Giang Trường Vũ ăn gà.

Để cảm ơn, anh cố tình mời cô dùng bữa.

Đường Tiểu Kiều đắn đo trong giây lát rồi đồng ý.

Thế là Giang Trường Vũ dẫn cô đến một nhà hàng cao cấp, giá ghi trên thực đơn khiến cô trợn mắt nhìn trân trân.

Khai vị mấy trăm, món chính hơn một ngàn.

Cái này không phải là cơm! Nó là vàng mới đúng!

Đường Tiểu Kiều khép thực đơn lại bảo Giang Trường Vũ chọn, vì cô thật sự không thể được nổi mấy món đắt đỏ ở đây.

Giang Trường Vũ vui vẻ nhận nhiệm vụ, khi anh đang trao đổi với nhân viên thì Đường Tiểu Kiều lặng lẽ quan sát bốn phía.

Cô phát hiện ra những người đến đây ăn đều rất rất cao sang và quyền quý.

Túi xách các cô ấy mang theo còn nhiều tiền hơn cô livestream mấy tháng chứ đừng nói đến viên kim cương siêu to khổng lồ đính trên nhẫn và vòng cổ các cô ấy đeo.

Vào một nơi xa hoa như thế khiến Đường Tiểu Kiều cảm nhận được một áp lực vô cùng lớn.

“Đường Đường, em muốn uống rượu không?”

“Đường Đường?”

“Hả?!” Đường Tiểu Kiều hoàn hồn.

“Em có muốn mở một chai rượu đỏ không?”

“Không, thứ đó chua lắm chẳng ngon tí nào.” Đường Tiểu Kiều thốt lên lời thật lòng theo bản năng nhưng khi nói xong cô lại phát hiện ra mình quê mùa biết mấy.

Cô căn môi, vội vã cúi đầu nhìn chăm chăm bàn ăn sáng đến mức soi được bóng người.

Giang Trường Vũ cười thầm, nói: “Được.”

Anh quay sang nhân viên phục vụ: “Vây cho chúng tôi nước trái cây thôi.”

Chọn món xong, Giang Trường Vũ lại tán gẫu với Đường Tiểu Kiều.

“Chắc Đường Tiểu Kiều không phải là tên thật của em đâu nhỉ, là nghệ danh em dùng để livestream thôi đúng không?”

“Đúng thế.” Đường Tiểu Kiều cố nặn ra một nụ cười hòng che lấp đi sự ngượng ngùng ban nãy: “Nào có ai họ Đường đâu chứ.”

Giang Trường Vũ đoán: “Vây họ thật của em là họ Đường* hả? Tên đầy đủ thì sao?”

(*) Đường trong Đường Tiểu Kiều là kẹo (糖) còn Đường trong tên thật là họ Đường của thời nhà Đường ngày xưa (唐)

Đường Tiểu Kiều ngập ngừng đôi chút, nói: “Đường Tiểu.”

“Chữ Tiểu nào? là chữ Hiếu trong tờ mờ sáng hả? Ý là hừng đông hay là sao?”

“Chữ Tiểu trong lớn nhỏ*.”

(*) Tiểu (小) với Hiếu (晓) đều đọc là 【xiǎo】 : là từ đồng âm.

Từ tên cô có thể thấy cha mẹ cô đặt nó tùy tiện đến mức nào.

Đường Tiểu Kiều nhớ một bài phỏng vấn cô từng xem, chữ Trừng trong Giang Trừng Vũ có nghĩa là thanh trừng, còn Vũ đại diện cho một người khí vũ hiên ngang.

Cha mẹ Giang Trừng Vũ mong anh có thể trở thành một người lòng không tạp chất, trong suốt sáng ngời và đầu đội trời chân đạp đất.

Đường Tiểu Kiều nghĩ cái tên của Giang Trừng Vũ là minh chứng cho rất nhiều kỳ vọng cha mẹ đặt vào anh nên chắc anh nghĩ rằng tất cả những cái tên cha mẹ đặt ra cho con đều chứa đựng rất nhiều niềm hi vọng.

Nhưng——

Đường Tiểu Kiều cười tự giễu, cô là một trường hợp ngoại lệ.

Cha mẹ cô sinh cô ra rất tùy hứng, nuôi nấng cô lại càng chiều theo ý mình, cái tên thì lại càng không quan trọng.

Giang Trừng Vũ cười bảo: “Ô! Bé nhỏ nghe cũng đáng yêu lắm!”

Đường Tiểu Kiều cười lấy lệ, căng da đầu tiếp tục ăn nhưng thật ra mấy món quý giá ấy vào miệng cô chỉ thấy tẻ nhạt vô vị.

Sau đó anh đưa cô về khách sạn, hai người tạm biệt nhau ở vườn hoa.

Đường Tiểu Kiều nhớ ra hôm nay ăn của người ta từng ấy thứ đắt đỏ mà vẫn chưa cảm ơn nên vòng trở về, đúng lúc trông thấy quản lý Giang Trường Vũ đến tìm anh.

“Cậu với cô Đường Tiểu Kiều kia đi ăn cơm hả?”

“Đúng vậy.” Giang Trường Vũ lười biếng đáp lời.

“Tôi không hạn chế cậu kết bạn nhưng cậu có nghĩ đến chuyện cùng cô ta đi ăn rồi nhớ đâu bị paparazzi chụp trúng, đem về ghép đôi hai người thì phải làm sao?”

“Anh tưởng tượng hơi nhiều.”

“Trường Vũ này, cậu vẫn còn ngây thơ lắm. Nhà cậu có nhiều tài nguyên cộng với lượng fans đông đảo như thế, có bao nhiêu là ong bướm muốn mượn hơi cậu bay lên.”

Giang Trường Vũ nhú mày: “Chú ý cách dùng từ của anh.”

“Anh là một quản lý lớn nên đừng có xem tôi như vàng, ai mò vào cũng sáng.” Giang Trường Vũ vỗ vai quản lý.

Dứt lời, anh cúi xuống nghịch điện thoại, vừa nghịch vừa đi về phòng mình.

Quản lý vội vã đuổi theo, bám đuôi anh tiếp tục nhắc nhở.

Giang Trường Vũ hoàn toàn lơ đẹp quản lý nhà mình, anh gửi tin nhắn cho cha—— Cha vậy là không được, nhà hàng cha giới thiệu cho con khiến

con gái nhà người ta không vui!

Bọn họ đi rồi Đường Tiểu Kiều vẫn đứng đó rất lâu, sau đó bị muỗi ở vườn hoa cắn quá không chịu nổi nên buộc phải đi mất.

Sau đó, Đường Tiểu Kiều bắt đầu xa lánh Giang Trường Vũ, anh hẹn cô mấy lần những lần nào cũng bị cô tìm cớ từ chối.

Không phải cô để ý những lời quản lý nói với anh mà cô sợ bữa tiệc xa hoa đắt đỏ với giá hơn cả ngàn nhưng chẳng ngon nghẻ kia hơn tất cả!

Nhưng có những lúc bạn càng muốn tránh một ai đó thì bạn lại càng không thoát nổi.

Một hôm, Đường Tiểu Kiều nhận được một lời mời chụp bìa tạp chí, khi cô đến nơi mới phát hiện Giang Trường Vũ đã ở đó từ bao giờ.

Anh vẫn như thế, vẫn là ánh mặt trời hấp dẫn tất cả mọi người xung quanh.

Anh đảo mắt nhìn khắp nơi, khi trông thấy Đường Tiểu Kiều thì hai mắt phát sáng, tháo kính xuống chủ động chào và nhận được câu trả lời không mặn chảng nhạt.

Giang Trường Vũ nghĩ tới nghĩ lui vẫn không rõ mình đã làm gì đắc tội với Đường Tiểu Kiều! Vì sao thái độ của cô lại trở nên khách sáo như thế. Anh tự nhận bản thân mình là nhân vật người gặp người thích, hoa gặp hoa nở mà....

— Hết viên đường hai (1) —

ĐỘT KÍCH TRÁI TIM THIẾU NỮ

Mạn Vô Tung Ảnh
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Viên Đường Thứ Hai (2): Đường Tiểu Kiều Và Giang Trùng Vũ

=Editor: Tiểu Ma Bạc Hà=

Cô bé trang điểm nói với Đường Tiểu Kiều: “Lúc ghi hình sẽ có đoạn quay riêng phần tay nên em dặm phấn lên che vết sẹo trên tay chị đi nha.”

“Được, cảm ơn em.” Đường Tiểu Kiều đưa tay cho nhân viên trang điểm.

Một lát sau, vết sẹo trên tay cô đã biến mất không còn dấu vết.

Cô bé vừa đi, Giang Trùng Vũ ngồi bên cạnh đã duỗi cổ sang rồi kéo vết sẹo trên cánh tay ra tuôn cả tràng hào hứng như thể vừa tìm được bạn đồng hành: “Em xem này, đây là vết sẹo anh bị thương lúc đốt pháo hồi năm tuổi đấy, sao em lại bị thương vậy?”

Đường Tiểu Kiều cúi xuống nhìn tay mình: “Hồi sinh nhật 11 tuổi, em tự đi nấu cơm rồi bất cẩn bị phỏng.”

“Khi đó cha mẹ em chưa về nhà, em cũng không biết cách xử lý nên để phỏng quá lâu và sau đó thành sẹo.”

Nghe xong, tim Giang Trùng Vũ lại chậm nhịp. Anh bắt đầu tưởng tượng ra bóng dáng cô đơn và bất lực của cô bé con.

Đối với một cậu ấm vừa sinh ra đã được hai bảo mẫu chăm tới ôm lui thì anh hoàn toàn không thể tưởng tượng ra cảnh mình bị thương nhưng

chẳng có ai ở bên cạnh.

Lòng anh chợt có cảm giác thốn thức vô bờ cùng với áy náy vì đã nhắc tới chuyện không hay, anh dụi dằm nhìn Đường Tiểu Kiều, định phát huy miệng lưỡi của mình để an ủi cô.

Nhưng Đường Tiểu Kiều nói xong thì vui đầu đi chơi điện thoại.

Giang Trường Vũ: “...”

Một người đẹp trai ngời ngời như anh ở đây!

Mà cô bé lại đi mê điện thoại di động!

Giang Trường Vũ uất ức kêu la, anh hỏi: “Anh làm gì đắc tội em hả?”

Đường Tiểu Kiều ngẩn ngơ, nói: “Đâu có đâu.”

“Thế tại sao em lại trốn tránh anh, anh đã hẹn em đi ăn mấy bữa cơm rồi mà lần nào em cũng từ chối. Cả bây giờ nữa, em cũng ngồi chơi điện thoại không thèm ngó ngang đến anh.” Giang Trường Vũ càng nói càng thấy uất ức.

Anh thấy điều đó là không thể, đẹp trai ngời ngời đầy sức hấp dẫn như anh mà tại sao lại không thu hút được Đường Tiểu Kiều thế.

Giang Trường Vũ nhớ đến lúc còn trong đoàn ghi hình, đúng là có rất nhiều tin tức Đường Tiểu Kiều ôm đùi các kiểu.

Giang Trường Vũ lại bắt đầu bối rối cho mình cả chậ máu chó: “Chẳng lẽ vì em nghe được những tin đồn không hay nên mới cố tình tránh anh?”

“Không phải.” Đường Tiểu Kiều nhớ lại cuộc đối thoại của anh với quản lý tối đó, cô thở dài.

“Thế thì là gì?” Trông Giang Trường Vũ có lẽ sẽ không bỏ qua.

“...” Đường Tiểu Kiều e dè nhìn Giang Trường Vũ: “Anh chắc chắn là mình muốn nghe sự thật?”

“Đúng! Anh nói cho em biết, nếu hôm nay em không nói cho rõ ràng thì anh sẽ không cho em đi.” Giang Trường Vũ là người nói được là được.

Đường Tiểu Kiều ngượng ngùng nói: “Vì nhà hàng anh dẫn em đến chẳng những đắt mà còn không ngon, em không muốn khiến anh lãng phí.”

Giang Trường Vũ: “...”

Đường Tiểu Kiều thành thật nói: “Đương nhiên vẫn còn một nguyên nhân khác đó là em không quen, em không hợp với nơi đó.”

“Anh có thể thoải mái như cá gặp nước những nơi như thế nhưng em chỉ nhìn mỗi giá thôi đã tròn mắt há miệng rồi.” Cô hất tay, trợn hai mắt lên trắng dã như cá chết: “Số tiền ghi trên đó làm em thấy rất khó thở.”

“Đó... Đó là lí do hả?” Giang Trường Vũ không nghĩ rằng mình sẽ nhận được đáp án như thế.

Đường Tiểu Kiều thẳng thắn đáp: “Đúng thế, đó chính là cuộc sống bình thường trong suy nghĩ của anh, em không muốn thay đổi những thói quen đó của anh nên đành phải từ chối.”

Nghe thế, Giang Trường Vũ thở phào nhẹ nhõm: “Cái này dễ mà.”

Anh vội vã đăng một tin trong vòng bạn bè.

Giang Trường Vũ: Cần địa chỉ nhà hàng giá rẻ nhưng vẫn ngon.

Phản ứng của bạn bè:??? Tập đoàn nhà cứng đóng cửa hả? Hay là kinh tế công ty cứng xuống dốc nên không thể trả lương? Không ngờ lại trông

thấy hai chữ giá rẻ trong bài đăng của cậu ấm họ Giang, lạ lùng khó hiểu.

Phản ứng của phụ huynh: Con thiếu tiền ăn vặt thì cứ nói, đừng cố gắng gượng nha.

Phản ứng của quản lý: Cậu cậu cậu cậu, đừng nói là cậu cầm cassette phim đi cờ bạc nha, có bao nhiêu người biết cậu thua thế?”

Giang Trường Vũ điên máu, người gì đâu không vậy trời. Thiệt sự, nhờ mấy người này giúp đỡ có khi lên baidu kiếm còn nhanh hơn.

“Em chờ tí, để anh baidu cái nha.” Anh ngẩng đầu lên nói với Đường Tiểu Kiều sau đó ngây ngẩn cả người.

Đường Tiểu Kiều cười duyên, hai mắt cong cong nhìn anh như mật ngọt.

Cô cứ tưởng là Giang Trường Vũ nghe xong lí do sẽ từ bỏ nhưng ai ngờ anh lại sẵn sàng chiều theo ý cô.

Đã như vậy thì cô cần gì phải tìm thêm lí do lí trấu để từ chối lòng tốt của anh ra xa nữa.

Đường Tiểu Kiều cười nói: “Anh hỏi em còn nhanh hơn baidu đấy.”

“Đúng ha!” Giang Trường Vũ vỗ trán, nhiệt tình nói: “Thế em chọn đi, chờ đến lúc chụp xong chúng ta cùng đi ăn. Quyết định thế nhé!”

“Được.”

Giang Trường Vũ vui vẻ lên: “Sau đó mình có thể tranh thủ ăn thêm mấy mâm gà.”

“Nghe khủng bố ghê.”

“Khủng bố gì! Gần đây trình chơi game của anh lên cao lắm.”

“Từ hộp tinh 5 phút thành 10 phút ha.”

“!!!”

Hai người lại bắt đầu hào hứng tán gẫu với nhau.

Nụ cười trên môi Đường Tiểu Kiều ngày càng trở nên rực rỡ.

Với cô mà nói thì Giang Trường Vũ chính xác là một mặt trời cực kì chói mắt, chói đến mức có thể soi đến tất cả tự ti và e ngại cô giấu trong tim nhưng cô sẽ không trốn tránh anh vì điều đó.

Nếu mặt trời đã muốn soi sáng, thì tại sao cô phải gạt đi?

Cô muốn trở thành một người thật tốt, một người có thể sáng lên dưới ánh mặt trời.

— Hết viên đường hai (2) —

Tác giả làm nhảm

Sau tất cả thì đây mới là khởi đầu của hai người họ.

Trong mắt Đường Tiểu Kiều, Giang Trường Vũ quá tốt khiến cô bé hơi chùng bước trước anh nhưng suy nghĩ đó chỉ tồn tại trong một khoảng thời gian ngắn và sau đó cơ bé đã cố gắng để trở nên tốt hơn~~

Ở trước mặt người khác, Đường Tiểu Kiều thường sẽ diễn nhưng trước mặt Giang Trường Vũ thì cô bé sẽ thành thật và thẳng thắn hơn lúc đeo ‘mặt nạ streamer’.

Cam Lớn nuốt ứ: Thật ra anh cũng muốn nghe Điềm Điềm ‘a~ na~ la~’

TOÀN VĂN HOÀN

Table of Contents

Mục lục

Chương 1: Một Cái Chảo Đập Chết Nam Thần Ăn Gà

Chương 2: Hai Kẻ Liều Mạng

Chương 3: Ngàn Dặm Tặng Đầu

Chương 4: Thụ Ca Quá Bá

Chương 5: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Chương 6: Được Rồi Thụ Ca, Làm Người Phải Biết Khiêm Tốn

Chương 7: Bạn Bè Hay Chị Gái Nhỏ

Chương 8: Tối Đây, Nhảy Xuống Sân Bay Này

Chương 9: Oan Gia Ngõ Hẹp

Chương 10: Đừng Có Nhảy Nhót Trước Mặt Thụ Ca

Chương 11: Cây Nhỏ, Mau Tới Cứu Giá

Chương 12: Thụ Ca Còn Độc Thân, Chị Có Muốn Tìm Hiểu Thử Không?

Chương 13: Chị Luôn Là Tiên Nữ Bé Nhỏ

Chương 14: Thụ Loli

Chương 15: Không Dưa Vào Kỹ Thuật Vây Ti Bì Thì Sao?

Chương 16: Làm Người, Nói Tiếng Người Dùm Cái Đi

Chương 17: Giấc Mơ Ngày Xưa Ấy

Chương 18: Mầm Non Của Mùa Xuân

Chương 19: Cho Em Cách Liên Lạc Được Không

Chương 20: Em Sẽ Là Hốc Cây Của Chị

Chương 21: Vỡ Kịch Máu Chó

Chương 22: Ghen

Chương 23: Tâm Tư Khó Hiểu Của Chàng Trai Trẻ

Chương 24: Người Đến Bất Ngờ

Chương 25: Tôi Không Gánh Cái Scandal Đây Đâu

Chương 26: Tôi Không Gánh Cái Scandal Đây Đâu 2

Chương 27: Nỗi Lo Tiềm Ẩn

Chương 28: Cậu Thấy Chị Ta Thế Nào?

[Chương 29: Ngọc Nhiên Và Bất Ngờ](#)
[Chương 30: Cô Nổi Tiếng Rồi! Đúng Không!](#)
[Chương 31: Chị Gái Nhỏ?](#)
[Chương 32: Chẳng Lễ Quan Hi Còn Dịu Dàng Hơn Cô À?](#)
[Chương 33: Em Biết Rồi Nhưng Em Không Có Nói Đâu](#)
[Chương 34: Khát Vọng Sống Tác Oai Tác Quái](#)
[Chương 35: Hay Em Nên Gọi Chị Là Chị Gái Nhỏ Nicetree?](#)
[Chương 36: Tuy Ở Cùng Phòng Nhưng Mà Bọn Này Trong Sáng Lắm Nhá](#)
[Chương 37: Lén Lút Hẹn Hò Giữa Đêm Khuya Thanh Vắng](#)
[Chương 38: Bây Giờ Trên Mạng Ai Cũng Biết Thụ Ca ... Rồi](#)
[Chương 39: Vạch Trần Bộ Mặt Không Muốn Ai Biết Của Nữ Diễn Viên](#)
[Chương 40: Tai Họa Mà Cũng Biết Dắt Tay Nhau Tới!](#)
[Chương 41: Chị Gái Nhỏ Oì, Em Chóng Mặt Quá, Chị Cho Em Ôm Một Lát Đi](#)
[Chương 42: Nói Tôi Thuê Người Chơi Á? Vậy Thì Trực Tiếp Bản Nát Đầu Chó](#)
[Chương 43: Mắt Fan Cp Sáng Như Những Vì Sao](#)
[Chương 44: Chị Gái Nhỏ Oì, Em Muốn Làm Quản Lý Kênh](#)
[Chương 45: Chị Gái Nhỏ À, Rốt Cuộc Chị Có Tận Bao Nhiêu Cậu Em Vậy?](#)
[Chương 46: Chị Gái Nhỏ Phải Hôn Mới Được Dậy Được](#)
[Chương 47: Em Họ Bán Được Đồng Đội](#)
[Chương 48: Hôn Hôn Hôn Được Rồi!](#)
[Chương 49: Hình Quảng Cáo Giải Đấu Ngôi Sao](#)
[Chương 50: Chị Muốn Ngủ Với Em Phải Không](#)
[Chương 51: Nói, Hồ Ly Tinh Từng Khiến Em Thay Đổi Ước Mơ Ban Đầu Là Ai?](#)
[Chương 52: Cảm Giác Game Quá Kém](#)
[Chương 53: Chị Gái Nhỏ Nhà Cậu Chở Theo Gã Khác Chạy Mất Rồi](#)
[Chương 54: Huấn Luyện Đặc Biệt](#)
[Chương 55: Đừng Có Chọc Vào Lũ Con Trai Đang Ghen](#)
[Chương 56: Chị Gái Nhỏ, Đừng Có Nói Với Em Là Chị Đang Ghen Nha](#)

[Chương 57: Bọn Này Không Có Kịch Bản Thiệt Á](#)

[Chương 58: Em Muốn Chị Sống](#)

[Chương 59: Chắc Là Tôi Sẽ Không Thành Hộp Đầu Tiên Nữa Đâu Ha](#)

[Chương 60: Bảo Vệ Boss Của Chúng Ta](#)

[Chương 61: Mười Ngón Tay Đan Vào Nhau](#)

[Chương 62: Thật Ra Em Vô Cùng Hối Hận](#)

[Chương 63: Chị Gái Nhỏ À, Chúng Ta Công Khai Đi](#)

[Chương 64: Viên Đường Thứ Nhất \(1\): Đây Là Đêm Chỉ Thuộc Về Hai Chúng Ta](#)

[Chương 65: Viên Đường Thứ Nhất 2: Thụ Ca, Sân Nhà Anh Cháy Rồi!](#)

[Chương 66: Viên Đường Thứ Nhất 3: Trong Tôi Có Bạn, Trong Bạn Có Tôi](#)

[Chương 67: Viên Đường Thứ Hai \(1\): Đường Tiểu Kiều Vs Giang Trùng Vũ](#)

[Chương 68: Viên Đường Thứ Hai \(2\): Đường Tiểu Kiều Và Giang Trùng Vũ](#)